

Tuyệt Sắc Khuynh Thành

Contents

Tuyệt Sắc Khuynh Thành	2
1. Chương 1: Tai Họa Rơi Xuống	2
2. Chương 2: Lăng Thiếu Gia, Anh Xem Có Cần Dọn Dẹp Chỗ Đây Không?	5
3. Chương 3: Làm Nhục Trước Mặt Mọi Người	10
4. Chương 4: Trước Tiên Dùng Dục Vọng Để Kết Hợp, Sau Đó Khiến Người Ta Lĩnh Hội Được Trí Tuệ Của Phật	12
5. Chương 5: Chó Hoang Cao Quý	17
6. Chương 6: Mơ Màng Như Người Say	20
7. Chương 7: Thốt Gõ Cửa Tên Đồ Tể	23
8. Chương 8: Đêm Đầu	27
9. Chương 9: Gặp Nhau Đường Hẹp	31
10. Chương 10: Anh Cho Rằng Tôi Đã Mang Thai	33
11. Chương 11: Thù Giết Cha Không Đội Trời Chung	39
12. Chương 12: Tình Yêu Và Tình Dục	45
13. Chương 13: Áp Bức Và Lăng Nhục Tàn Khốc Nhất Của Phụ Nữ	50
14. Chương 14: Con Giun Xéo Mãi Cũng Quằn, Không Thể Nhịn Nữa	52
15. Chương 15: Chà Đạp	56
16. Chương 16: Gặp Nhau Như Người Dưng	63
17. Chương 17: Sét Đánh Long Trời	68
18. Chương 18: Đồ Cúng Tế Màu Sắc Sinh Động, Hương Thơm Ngào Ngạt	72
19. Chương 19: Hồng Nhan Họa Thủy	76
20. Chương 20: Định Nghĩa Của Hạnh Phúc	81
21. Chương 21: Lời Nói Dối Chết Người	85
22. Chương 22: Cưng À, Em Đang Run Rẩy	91
23. Chương 23: Một Đêm Hài Hả	95
24. Chương 24: Cốt Nhục Tương Phù	100
25. Chương 25: Phù Dung Trưởng Noãn	102
26. Chương 26: Cầm Thú Cũng Có Thứ Muốn Bảo Vệ	105
27. Chương 27: Cái Giá Phải Trả Cho Việc Chạm Vào Vảy Rồng	109
28. Chương 28: Anh Vẫn Phải Diệt Sạch	112
29. Chương 29: Thành Phố Của Những Người Phụ Nữ Trang Điểm Lộng Lẫy	114
30. Chương 30: Lộ Rõ Chân Tướng	118
31. Chương 31: Em Cảm Thấy Em Đáng Không?	122
32. Chương 32: Mượn Dao Giết Người	125
33. Chương 33: Địa Ngục Chẳng Qua Cũng Chỉ Như Vậy	127
34. Chương 34: Đợi Em Ổn Rồi, Chúng Ta Sẽ Thay Đổi Cách Sống	131
35. Chương 35: Chạy Trời Không Khỏi Nắng	134
36. Chương 36: Nụ Cười Nghiêng Thành	140
37. Chương 37: Chỉ Cần Nghĩ Thôi Tôi Đã Cảm Thấy Chán Ghét	144
38. Chương 38: Giết Người Không Dao	147
39. Chương 39: “anh Hùng” Cứu Mĩ Nhân	152

40. Chương 40: Vừa Ra Khỏi Hang Hùm Lại Rơi Vào Miệng Sói	157
41. Chương 41: Số Mệnh Đại Hung	160
42. Chương 42: Nhục Dục	165
43. Chương 43: Liễu Rủ Hoa Cười	168
44. Chương 44: Cường Bạo	171
45. Chương 45: Triều Ảnh	175
46. Chương 46: Bẩm Sinh Của Sói	179
47. Chương 47: Cô Ấy Hận Tôi Nhường Nào Thì Hận Cậu Nhường Đó	183
48. Chương 48: Ruột Nát Tim Tan	186
49. Chương 49: Cường Đoạt	192
50. Chương 50: Không Trao Trái Tim Cho Anh Thì Trao Thân Cho Anh	196
51. Chương 51: Lạc Xuyên, Tạm Biệt	198
52. Chương 52: Thắng Tất Cả Nhưng Lại Thua Thiên Hạ	200
53. Chương 53: Ý Định Giết Người Chồng Chết	204
54. Chương 54: Nước Sôi Lửa Bỏng	207
55. Chương 55: Kẻ Thù Không Đội Trời Chung	210
56. Chương 56: Lãng Trì	214
57. Chương 57: Thấp Sáng Bóng Tối	217
58. Chương 58: Sơn Cùng Thủy Tận	220
59. Chương 59: Đời Này Kiếp Này, Không Còn Cơ Hội Gặp Nhau	224
60. Chương 60: Sống Không Bằng Chết	229
61. Chương 61: Nợm Nộp Lo Sợ	232
62. Chương 62: Giác Mộng Nam Kha	238
63. Chương 63: Không Còn Có Anh Nữa	245
64. Chương 64: Vũ Lạc Xuyên Hạ, Bạch Lộ Vị Hi	247

Tuyệt Sắc Khuynh Thành

Giới thiệu

“Tuyệt sắc khuynh thành” là một câu chuyện giàu tình tiết hấp dẫn, với những diễn biến nội tâm ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac-khuynh-thanh>

1. Chương 1: Tai Họa Rơi Xuống

Có lẽ, mỗi một người phụ nữ cho dù là kĩ nữ bán rẻ tiếng cười để mưu sinh, cũng không muốn nhớ lại cả một quá trình – mất mở trường trường chứng kiến tôn nghiêm của mình bị người ta giẫm đạp như vậy.

Xe bon bon trên đường.

Vị Hi nhìn cảnh đường phố ngoài cửa xe, ánh đèn Neon rực rỡ mang theo dáng vẻ hoảng hốt lướt qua. Nguyễn Thiệu Nam làm việc với máy tính xách tay của mình, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như những nhân sĩ thành công khác, bận rộn và lạnh lùng.

Vị Hi nhìn ngón tay anh múa trên bàn phím, các khớp xương nổi rõ, thon dài nhưng mạnh mẽ. Không thể phủ nhận, đây là đôi tay giỏi trong các mảnh khoe, thủ đoạn, ví như: sự lên xuống của nền kinh tế, tình hình biến đổi của thị trường chứng khoán. Vị nữa là hàng ngàn, hàng vạn lợi ích của mỗi cá nhân và gia đình, cùng với vận mệnh cuộc đời của một cô gái bình thường.

Không biết từ khi nào xe đã đi sâu vào chốn phồn hoa nhất của thành phố, những cửa hàng quần áo trang sức xa xỉ giống như những tì nữ khiêm tốn lặng lẽ đứng hầu hai bên đường.

Người đàn ông gấp máy tính lại, quay sang nhìn cô gái bên cạnh, ánh mắt chăm chú. Nhưng Vị Hi chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, không có ý muốn trao đổi, trong một giao dịch tiền bạc, ngôn ngữ dường như trở nên dư thừa.

Cô chẳng biết chút gì về anh, anh cũng thế. Nhưng tối nay, cô lại trao kí ức quý giá nhất của một người con gái cho anh, đây là số mệnh.

Lúc này anh giơ tay ra, ngón tay lạnh lẽo chạm lên mặt cô, giống như một loại bò sát nào đó. Cô không dám động đậy, toàn thân run rẩy bất giác, trái tim đáng thương trong lồng ngực thắt chặt.

Người đàn ông lạnh nhạt nhìn cô, khẽ cười một tiếng: “Không cần sợ đến mức này, tôi không phải hổ, không ăn cô được”.

Vị Hi quay mặt lại, ngơ ngác nhìn anh. Nhưng anh không nhìn cô nữa, mà quay về với công việc của mình như chưa xảy ra chuyện gì.

Vị Hi dán mặt lên lớp kính lạnh giá, ngoài sợ hãi, một cảm giác bi thương không thể nói rõ dâng trào. Cô rất muốn nhớ lại kĩ càng nguồn gốc tai bay vạ gió này, nhưng chỉ có những mẩu vụn vật lưu lại trong kí ức.

Phải nhớ lại, suy nghĩ của cô có phần mông lung, chỉ là chuyện một tuần trước thôi. Cái gọi là lãng quên chẳng qua chỉ là tự lừa dối chính mình.

Có lẽ, mỗi một người phụ nữ cho dù là kĩ nữ bán rẻ tiếng cười mưu sinh, cũng không muốn nhớ lại cả một quá trình – mất mở trường trường chứng kiến tôn nghiêm của mình bị người ta giẫm đạp như vậy.

Bây giờ nghĩ kĩ lại, đó thực sự là một ngày rất bình thường... Nếu phải nói có điều gì khác, đó chính là Vị Hi phát hiện ra trời hôm đó dường như đặc biệt tối nhanh hơn.

Đêm đen như ngục, các cô hồn dã quỷ không người cúng bái đứng im lặng khắp nơi. Khói hoa chưa tàn, khúc ca chưa dừng, trong thành phố ven biển phồn hoa đến vô cùng xô bồ này, một số người vừa chìm vào giấc ngủ, một số sinh linh vừa thức tỉnh...

“Vị Hi, phòng VIP số sáu”. Cậu Phong - nhân viên phục vụ rượu nhanh nhẹn đặt một cốc rượu Hennessy trên quầy bar, dặn dò, “Cẩn thận chút, đây là rượu đắt đấy”.

Vị Hi đặt rượu lên khay bạc, cẩn thận bưng trên tay.

Cô bê cốc rượu đi qua đại sảnh của quán bar, ánh đèn lóa mắt, âm thanh nhức tai, trai thanh gái lịch lướt như con thoi, nơi này vẫn mơ màng nữ sắc nhảy múa, quay cuồng đến chóng mặt như mọi khi.

“Này, Vị Hi”. Có người gọi cô.

Vị Hi quay lại nhìn, hóa ra là người đẹp DJ CoCo mặc một bộ đồ da bó sát toàn thân màu đen, đeo tai nghe lớn, đứng trên bục DJ bật nhạc, vẫn không quên tranh thủ thời gian vẫy vẫy tay với cô.

Nha đầu này một tay miết đĩa một cách đẹp đẽ, tay kia khép thành nửa vòng tròn ra hiệu động tác uống rượu, cả hai cùng nhịp nhàng, thật lợi hại.

Vị Hi hiểu, đây là hẹn cô và Như Phi đi uống rượu sau khitan làm.

Cô lắc lắc đầu, tay đặt sát lên một bên mặt.

CoCo không chịu vung tay, ý rằng: Hừ, tan làm là về nhà ngủ, cô có thấy vô vị không?

Vị Hi cười cười nhún vai, không còn cách nào, cô và Như Phi đều là loại mèo đêm, tửu lượng lại tốt đến đáng sợ. Họ uống nhiều có thể ngủ đến ba giờ chiều cũng không ai hỏi han. Sáng mai họ vẫn phải đi làm, vác theo đôi mí mắt sưng như mắt cá vàng, thêm cái đầu chệnh choáng vì rượu, sao có thể chứ?

Sau đó Vị Hi đi đưa rượu, CoCo chuyên tâm chỉnh đĩa. Cô ấy đã giành được giải quán quân trong cuộc thi DJ của thành phố, một đôi tay khéo léo tuyệt diệu, âm thanh tạo ra càng rung động lòng người một cách sâu sắc, ngay tức khắc khiến không khí nơi đó high đến cực điểm.

Ngay sau đó, cô gái múa cột thướt tha yếu điệu, mặc bộ da thú nóng bỏng bước ra, liếc mắt đưa tình với người đàn ông đeo cà vạt, quần lầy nhau thân mật. Trong sàn nhảy vô số nam nữ ôm ôm ấp ấp, đau buồn ân hận, si mê oán giận.

Những mỹ nhân cao gầy, xinh đẹp, dịu dàng khiến người tahai lòng ngồi trên ghế cao bên quầy bar, gương mặt mềm mại cúi xuống bên tai người đàn ông áo gấm đi đêm dịu giọng ra giá, “Nói chuyện năm trăm tệ, lên sân khấu ba nghìn tệ, cả đêm năm nghìn tệ. Chỉ cần tiền mặt, không nhận chi phiếu, cảm ơn...”.

Lục Vị Hi nâng khay bạc, vô cùng cẩn thận băng qua đám yêu ma quỷ quái này, phát hiện hàng ngày ở nơi này đều giống như đón lễ Halloween, cánh cửa địa ngục mở toang mặc cho lũ yêu ma quỷ quái ra ngoài, gieo rắc tai họa xuống nhân gian, sinh linh rơi vào cảnh đen tối.

Khi cô đưa rượu xong, cầm khay bước ra, nhìn thấy cửa phòng số bảy bên cạnh chưa đóng chặt. Một giọng hát quen thuộc xuyên qua khe cửa lọt vào tai cô, giọng hát hơi khàn ít nhiều có chút thờ ơ.

Đỏ mắt xa xa nhìn thành phố cô đơn này.

Giống như miễn cưỡng cười, cô nặn ra niềm vui.

Cả thành phố ra sức chằng hoa kết đèn

Hào nhoáng, hoàng kim để làm bối cảnh chia tay.

Nước mắt si mê trong truyền thuyết có thể khuynh thành.

Đèn Neon tắt, cả thế giới dần vắng vẻ.

Khói hoa sẽ tàn, tiếng ca sẽ hết

Khúc hát cuối của câu chuyện này càng thú vị hơn.

Lời bài hát thê lương, xuyên qua thành phố bị thương bất lực, nhưng không biết trong biển người cuộn trào mãnh liệt của thành phố, mấy ai có thể hiểu hết được.

Vị Hi cười, nghĩ đến người có thể hát kiểu bài hát này, tại chốn này chắc chỉ có Như Phi.

Ở nơi ăn chơi hưởng lạc này, thứ đàn ông cần là được hưởng thụ, sắc đẹp khiến người ta mất đi lí trí, phụ nữ đương nhiên phải có hành vi phóng đãng, ánh mắt mơ màng, động tác quyến rũ.

Đùa vui với tình cảm? Ai thèm! Như Phi bao năm lăn lộn chốn phong nguyệt sao có thể không hiểu điều này, nhưng cô ấy lại thích làm ngược lại.

Bước tới cuối hành lang là đại sảnh biểu diễn, ca khúc tiếng Anh mạnh mẽ, sôi nổi men theo con đường dài, hẹp, vọng đến, giọng hát của Groove Coverage vang vọng, tràn đầy nghi vấn ngày thơ và sự mê hoặc thần bí.

God is a girl

Wherever you are

Do you believe it

Can you receive it

Chúa là một cô gái

Ngài ở đâu?

Ngài có tin?

Ngài có nhận được nó không?

Thượng đế là con gái ư? Thượng đế không phải con gái. Nếu Thượng đế là con gái, sẽ không trở mặt nhìn phụ nữ đáng thương đến vậy, chịu khổ trong nhân gian như vậy.

Vị khách phòng số mười ba ôm một cô gái eo ớt, mảnh mai như cây liễu, mẫn nguyện rời đi, Vị Hi bước vào thu dọn đồng lộn xộn đầy phòng. Cô đặt chai rượu, bao thuốc, bao cao su màu hồng, túi thuốc màu trắng... mấy thứ rác rưởi này vào trong một túi nylon đen, chuẩn bị mang ra ngõ sau vứt.

Ngoài cửa đột nhiên vọng tới âm thanh hỗn loạn.

Âm thanh rất lớn, bước chân nhón nháo, có người chửi, có người gào, còn có người hét lên sợ hãi. Nghe qua, chắc cô tiếp viên nào bị đánh.

Ở đây vốn là thế giới đàn ông có quyền lực tuyệt đối, nhiều chuyện gặp nhiều cũng quen, nên tự nhiên không còn kinh động, ban đầu Vị Hi chỉ bận việc của mình, không hề để ý.

Nhưng không ngờ, tai họa này lại tới nhanh đến như vậy.

2. Chương 2: Lãng Thiếu Gia, Anh Xem Có Cần Dọn Dẹp Chỗ Đây Không?

Giữa ban ngày ban mặt, dưới trăm ánh mắt dõi theo, anh ta cởi từng chiếc cúc của cô, từng chút từng chút giẫm đạp lên tôn nghiêm của một người con gái đáng thương.

“Tuyệt sắc khuynh thành” - hộp đêm danh tiếng chấn động Đông Nam Á này với sự bài trí xa hoa, “quân đoàn mỹ nữ” tổ chức cao, bằng cấp cao nổi danh ra tận nước ngoài.

Nơi đây tính bảo mật cực kì tốt, giống như rất nhiều nơi giải trí cao cấp khác đều tuân theo một nguyên tắc kiên cố: Càng là chốn phong nguyệt thối nát, bề ngoài càng phải gió yên sóng lặng, tuyệt không để bên ngoài nhìn ra bất cứ manh mối nào.

Chỉ điểm này mà nói, “Tuyệt sắc khuynh thành” dưới sự quản lí sắt của ông chủ Ngụy Thành Báo, chắc chắn là nơi xuất chúng trong nghề.

Những chốn như vậy chẳng bao giờ thiếu chuyện, nhưng chuyện ở nơi đây trước nay đều được giữ kín như bưng, bí mật tuyệt đối. Điều không thể để người ta biết nhất xảy ra sau tấm màn, thứ bí ối bẩn thỉu nhất giấu sâu dưới nền nhà, còn những trò vô liêm sỉ nhất, dè tiện nhất, tàn nhẫn nhất lại hóa thành oán hận, tiêu tan trong không khí thối nát, im hơi lặng tiếng.

Chính trong tối đó, Mạc Như Phi và Lục Vị Hi dưới nguyên tắc này cơ hồ giống như hai con côn trùng cánh cứng bé nhỏ biến mất trong đêm dầm máu.

Chỉ thiếu chút xíu nữa thôi...

Khi Vị Hi lao vào phòng số bảy khép hờ cánh cửa, khóe miệng Như Phi đang chảy máu. Từng giọt rơi trên tấm thảm đỏ tươi, vẫn chưa hết, bàn tay người đàn ông với tốc độ nhanh chóng mặt lại một lần nữa không chút nể tình vùng lên. Tiếng bóp vang lên giòn giã, không nơi trốn tránh.

Mắt chứng kiến bàn tay như cái quạt hương bồ của người đàn ông lại hạ xuống, Vị Hi chẳng chút suy nghĩ liền tới chặn trước mặt Như Phi, giống như chim sẻ mẹ bảo vệ con. Đáng tiếc, người cô đối mặt không phải là cây cung của trẻ nhỏ mà là một đám sói tàn ác.

Gã đàn ông đáng dấp vệ sĩ đầu tiên sững sờ, tiếp đó quay đầu nhìn ông chủ mình đang ngồi trên ghế sofa, dùng ánh mắt xin chỉ thị nên xử lí thế nào.

Bị chặn bởi cơ thể cao to của tên vệ sĩ, Vị Hi không thấy được tình hình trước mặt, chỉ nghe thấy một giọng nói có vẻ uể oải, biếng nhác thường thấy của lũ công tử nhà giàu vang lên: “Tôi nói lão Ngụy nhé, gái của ông ở đây thật có bản lĩnh! Một cô dám hất rượu lên khách tới mời, một cô đến quy tắc tối thiểu

cũng không hiểu. Phòng VIP cũng dấm náo loạn à? Lẽ nào bình thường ông quá thương hoa tiếc ngọc mới nuông chiều, cho bọn họ coi trời bằng vung như vậy?”.

Một giọng nói nịnh nọt đáp lại. “Là tôi dạy người không nghiêm, đã làm Lãng thiếu gia mất hứng”.

Sau đó người đàn ông huýt sáo một cái, ngữ khí nhẹ nhàng như đang xem kịch, “Ha ha, không sao, thể này cũng thú vị, ông không đau lòng là được rồi”.

Lời vừa dứt, tay vệ sĩ thể hình dững mãnh lập tức hành động.

Khi cái tát như thép quạt lên mặt, Vị Hi cảm thấy má trái của mình như bị dao cạo xẹt qua, da nóng bừng, dường như sắp chảy máu. Đôi mắt cũng đau rát, gần như sắp rơi lệ.

Thượng đế nói với chúng ta, người khác tát má trái của bạn, bạn phải đưa má phải cho anh ta tát. Nhưng Thượng đế nhất định không biết, bị người ta tát có cảm giác như thế nào.

Vị Hi không phải lần đầu tiên bị tát, nhưng đây là lần đầu cô bị người đàn ông vũ phu như vậy tát. Khi cái tát thứ hai hời hợt má phải của cô, cô gần như hoài nghi bản thân sẽ không nghe được nữa. Tai ông ơng không ngừng, dường như có vô số con ong ào vào trong đó. Khóe miệng rách, răng cọ rách khoang miệng, vị tanh nồng đầy miệng.

Cuộc sống dạy cho chúng ta một đạo lý, khi bạn đối mặt với những chuyện không thể chống lại, bạn chỉ có hai lựa chọn, ngậm ngậm chịu đựng hoặc gặp sao hay vậy.

Rõ ràng là Như Phi đều không chọn hai cách đó, không thể nhẫn nổi nên đã hất đầy rượu lên người ông chủ gì đó. Chọc vào ông ta còn dễ nói, nhưng người mời khách hôm nay lại đúng là Lãng Lạc Xuyên, làm vậy khác nào chọc vào tổ ong vô vè.

Các cô gái làm việc ở chỗ này đều biết thà đắc tội ông chủ Nguyễn Thành Bảo của bọn họ cũng đừng đắc tội với Lãng Lạc Xuyên. Người này có tiền, có thể diện, có gia thế, có thủ đoạn, lẩm thối hư tật xấu, dung mạo tuần tú, hơn nữa lại coi trời bằng vung, anh ta có tát cả những thứ một công tử bột nên có.

Nếu Như Phi không bị họ ép tới mức không còn đường lui thì cũng không kích động như vậy. Thực ra cô không sai, cô chỉ không muốn phục vụ trên giường, cô có nguyên tắc của cô.

Hai năm trước, khi bước vào “Tuyệt sắc”, cô đã thiết lập giới hạn cuối cùng ình. Khi ấy cô nói với Vị Hi: “Nếu có một ngày đến điều này mình cũng không giữ được, cậu có thể coi như mình đã chết”.

Nhưng những nhân sĩ thành đạt hô phong hoán vũ này sẽ không quan tâm sự sống chết của cô.

Khi cái tát như trời giáng của vệ sĩ lại lần nữa rơi xuống, Như Phi giống như con mèo đen bị chọc giận, xù lông lên, “Cậu vào làm gì? Góp vui cái gì hả! Còn chê chưa đủ loạn à? Cậu cút ra ình!”.

Cũng không biết lấy sức lực ở đâu ra, cô điên cuồng vùng vẫy khỏi người đàn ông đang chắn phía trước, hung hăng đẩy Vị Hi ra ngoài cửa. Cơ thể Vị Hi vốn yếu ớt, chân loạn choạng, suýt ngã.

Nhưng chỉ thiếu một bước, lại có người nhanh tay nhanh mắt chặn được con cá gần như lọt lưới này.

“Ôi, tôi nói lão Nguyễn nhè, ông tìm đâu ra nhiều mĩ nhân như vậy, cô này còn đẹp hơn cô kia”. Lãng Lạc Xuyên một tay ôm eo Vị Hi, một tay nâng cằm cô, hơi nheo mắt lại, mượn ánh đèn mờ mờ đánh giá kĩ càng cô gái trong tay.

Vị Hi nhớ rằng đôi mắt ấy rất đẹp, lông mi dài, khi liếc nhìn người khác càng đẹp hơn. Nhưng trong mắt anh ta không có tình cảm, giống như mãnh thú khi săn mồi, bắt được liền cắn chết!

Nguyễn Thành Bảo vuốt vuốt cái đầu đinh, có phần khó xử nói; “Cô ta chỉ là nhân viên phục vụ, phụ trách bưng rượu, đưa thuốc cho khách, dọn dẹp vệ sinh, không phải tiếp viên ớ đây”.

Nhưng Lãng Lạc Xuyên chỉ cười, “Nhân viên phục vụ? Đáng tiếc”. Ngón cái khẽ vuốt chiếc cằm nhọn của Vị Hi, đôi mắt như đá đen lại nhìn Nguyễn Thành Bảo, “Chỉ cần là người ớ đây là được, không phải tiếp viên cũng chẳng sao. Thuộc về chốn này của ông, còn lo tôi không xử lí được sao?”.

Đám đàn ông trong phòng bật cười, giọng nói ám muội, đắc ý.

Trong căn phòng rộng lớn, năm sáu người đang ngồi đều là các nhân vật Kim Mã Ngọc Đường[1], áo quần bảnh bao, dáng vẻ đường đường. Nơi phong nguyệt thối nát, trên vẻ mặt không thấy sự thô lỗ, duy chỉ có ánh mắt sắc bén, trần trụi có thể bóc đi một lớp da cô.

[1] Kim Mã Ngọc Đường: Kim Mã để chỉ những quan Đại Học Sĩ, tức là những vị có tài học lỗi lạc được vua trọng dụng để cùng với vua lo bàn việc nước. Ngọc Đường để chỉ các quan Hàn Lâm Học Sĩ. Ghép lại: Kim Mã Ngọc Đường là để chỉ người có tài học lỗi lạc, được vua trọng dụng, làm quan vẻ vang rực rỡ, hay những người thuộc tầng lớp trí thức thượng lưu, giàu sang danh vọng.

Sau đó xảy ra chuyện gì? Vị Hi không muốn nhớ lại. Nhưng kí ức của con người rất kì lạ, niềm vui có thể tan biến như gió, nỗi buồn lại luôn như hình với bóng.

Người đàn ông đó chụp cổ tay cô, mạnh mẽ ấn cô xuống ghế sofa. Trong phòng rõ ràng rất nóng, tay anh ta lại lạnh buốt như băng, đâm thẳng vào sâu trong trái tim cô.

Đối diện với hơi rượu xộc vào mũi, trong lòng biết đây chẳng phải điềm lành.

Cô vừa muốn vùng vẫy liền nghe thấy Như Phi thấp giọng nói: “Lăng thiếu gia, tôi sai rồi vẫn không được ư? Các anh cần tôi lên giường, tôi lên là được chứ gì. Cầu xin anh tha cho người chị em này của tôi, cô ấy còn đi học...”.

Như Phi lau máu trên khóe môi, cẩn thận dè dặt mỉm cười, giọng nói nhỏ nhẹ dần đo có chừng mực. Cô rất sợ, lần này cô thực sự sợ.

Nhưng người đàn ông dường như làm lơ, tất cả sự chú ý đều tập trung lên người Vị Hi. Anh ta nâng cằm cô lên, nhìn trái, nhìn phải, mượn ánh đèn mờ mờ vuốt ve làn da như sứ của cô, chặc lưỡi như đang đánh giá một thứ hàng hóa tinh xảo, đẹp đẽ.

Vẫn là Ngụy Thành Báo có khả năng quan sát đặc biệt nhanh nhạy, lập tức nịnh nọt hỏi: “Lăng thiếu gia, anh xem, có cần dọn dẹp chỗ này không?”.

Lời vừa nói ra, Như Phi gần như quỳ gối xuống đất, cô khóc lóc cầu xin, “Lăng thiếu gia, cô ấy thật sự là sinh viên, cầu xin anh từ bi khoan dung, tha cho cô ấy đi, cầu xin anh bỏ qua cho cô ấy, các anh muốn tôi thế nào cũng được...”.

Một trận cười vang lên trong căn phòng, có người che miệng vừa cười vừa nói: “Cô ta còn thực sự coi mình là của báu... Cô bé, tỉnh lại đi, Lăng thiếu gia vừa ý ai, đó là may mắn của người ấy, cô cầu xin nữa cũng vô dụng”.

Lăng Lạc Xuyên cười sâu xa, anh ta lau vệt máu bên khóe miệng Vị Hi, chậm rãi hỏi: “Người chị em tốt của cô muốn cứu cô bằng bất cứ giá nào, cô nói xem?”.

Vị Hi cắn môi mình gần như bật máu, cô nhìn Như Phi hai má sưng đỏ, hít sâu một hơi, khẽ nói: “Lăng thiếu gia, xin anh để cô ấy đi, tôi ở lại cùng anh là được chứ gì”.

Lăng Lạc Xuyên cười gật đầu, vệ sĩ lập tức buông cánh tay Như Phi. Như Phi vẫn muốn nói gì đó, Vị Hi vội vàng đưa mắt, Như Phi lập tức ngậm miệng.

Nhưng khi tay cô vừa đặt lên tay nắm cánh cửa lạnh buốt, chỉ nghe thấy Lăng Lạc Xuyên hỏi một cách thờ ơ: “Lão Ngụy, chỗ ông sẽ có cảnh sát đến khám xét chứ? Nhờ may có người báo cảnh sát, nói chúng tôi ức hiếp con gái nhà lành, vậy thì làm thế nào?”.

Ngụy Thành Báo hiểu ra vài phần, lập tức trả lời: “Lăng thiếu gia yên tâm, sớm đã thu xếp quan hệ tốt với bên trên rồi. Hơn nữa, cho dù là bố của Thiên vương cũng không dám khám xét phòng của Lăng thiếu gia, anh cứ yên tâm”.

Lăng Lạc Xuyên mỉm cười, ánh mắt giễu cợt nhìn gương mặt trắng bệch như tờ giấy của Như Phi, hất cằm lên nói: “Đi tiếp đi...”.

Như Phi chỉ cảm thấy tay nắm cánh cửa này nặng ngàn cân, Vị Hi liền tiếp đưa mắt về phía cô, lo lắng đến mức nước mắt cũng sắp ứa ra.

Chính lúc này, chỉ thấy Lăng Lạc Xuyên hừ lạnh một tiếng: “Sao vậy? Không muốn đi à? Vậy thì đừng đi!”.

“Lăng thiếu gia, anh đồng ý...”. Vị Hi vừa định nói gì, Lăng Lạc Xuyên quay ngược tay chụp cổ cô, ấn cô lên ghế sofa.

Anh ta kẻ sát tai cô cười lạnh, “Chơi kẻ hoán binh với tôi à, cô còn non lắm...”.

“Cô Lục, mời cô thử đôi giày này, rất hợp với váy thắt đai hoa hồng của cô”.

Giọng nói vui vẻ và chuyên nghiệp của nữ nhân viên cửa hàng đã thành công trong việc lôi Vị Hi từ vực sâu kí ức trở về hiện thực tàn khốc.

Cô định thân lại, nhìn chính mình trong gương, cô gái trong gương cũng đang nhìn cô. Đôi mắt mông lung bị che lấp bởi bối cảnh hoa lệ, cô chỉ nhìn thấy cái xác xinh đẹp, không nhìn thấy bản thân mình.

Nguyễn Thiệu Nam thuận tay dập tắt điếu thuốc lá, đứng lên, ra hiệu cho nhân viên cửa hàng cầm một chuỗi vòng cổ ngọc trai. Ngọc trai trơn bóng, trắng tinh khiết, thánh thiện đẹp đẽ, càng tăng thêm sự lộng lẫy cho chiếc váy.

Anh tự tay đeo lên cô cho cô, che đi vẻ mỏng manh và trống trơn nơi đó. Ánh mắt nhìn cô tựa như một vị thần trên cao nhìn xuống nhân gian - tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất của bản thân, sau đó gạt đầu hài lòng, “Rất đẹp”.

Quả thật rất đẹp, giá trị vượt quá sáu con số, sao có thể không đẹp chứ?

Anh không phải là một người đàn ông đa tình, nhưng có thể tiêu xài phung phí, nổi hứng muốn ăn diện cho cô, giống như bố thí một đồng xu cho ăn mày vậy.

Lúc này, anh đứng sau cô, tay xát lên động mạch trên cổ cô, dường như đang thăm dò nhiệt độ của mạch máu nơi đó. Tay anh rất lạnh, sắc mặt không có vẻ thân thiết, khiến Lục Vị Hi bất giác nhớ tới ngón tay của một người đàn ông khác, cũng lạnh giá, thon dài, mạnh mẽ như Nguyễn Thiệu Nam.

Lăng Lạc Xuyên, mưa rơi xuống đồng bằng, cái tên vô cùng đẹp, dễ dàng khiến người ta nghĩ tới một người khiêm tốn dịu dàng, ôn hòa. Nhưng Vị Hi lại cho rằng, con người này quả thật là sự châm biếm lớn nhất đối với câu nói “người cũng như tên”. Đương nhiên, trừ bề ngoài đẹp đẽ của anh ta.

Vị Hi không biết, đó có thể coi là thời khắc đen tối nhất trong cuộc đời bọn họ không.

Tối ấy, ngón tay Lăng Lạc Xuyên bóp cổ cô không chút nể tình, lực không mạnh, vừa vặn khiến cô khó có thể hít thở, lại không đến nỗi bỏ mạng.

Cô đã không có sức tiếp tục phản kháng nữa, cảm thấy mình giống như bị người ta chìm xuống nước. Trong không khí pha trộn mùi thuốc lá, mùi rượu, mùi nước hoa Eau de Cologne trên người người đàn ông xộc qua giống như một ngọn núi đè cô gần như nghẹt thở.

Như Phi run rẩy lên tiếng, không ngừng cầu xin anh ta: “Lăng thiếu gia, chúng tôi biết lỗi rồi, thực sự biết mình đã sai. Tôi đi cùng các anh, cầu xin anh...”.

Nhưng Lăng Lạc Xuyên cười mà như không, chỉ nhìn đánh giá Như Phi một lượt từ trên xuống dưới, “Cô? Xin lỗi, tôi không hứng thú, mấy người bọn họ khá thích đấy. Còn cô ta, cô yên tâm đi, tôi không phải loại vắt cổ chày ra nước, sẽ cho cô ta một cái giá hợp lí”.

Như Phi hoàn toàn tuyệt vọng, nghiêng răng chữ: “Họ Lăng kia, mày là đồ chó đẻ! Mày không được chết tử tế đâu!”.

Kết quả là cái tát tàn bạo phủ đầu, tay vệ sĩ túm tóc Như Phi, ấn mặt cô xuống sofa.

Không có người la hét, Vị Hi chỉ có thể trở mắt nhìn cô ấy, không thốt nổi lên lời, cũng không thể động đậy. Cô ấy bị tên vệ sĩ cao to khỏe mạnh ấn trên ghế sofa, bàn tay mạnh mẽ của gã đàn ông chụp lên mặt, khiến cô ấy đến gào thét cũng không được.

Lăng Lạc Xuyên thích thú nhìn cô ấy như đang thưởng thức cảnh con thú nhỏ giãy chết.

Sau đó giữa ban ngày ban mặt, trước sự dõi theo của hàng trăm con mắt, anh ta thở dài, ngón tay thon dài từ đường cong đẹp đẽ trên cổ cô lướt xuống cổ áo đồng phục, vô cùng nhẫn nại, cởi từng chiếc từng chiếc một, từng chút từng chút giẫm đạp lên tôn nghiêm của người con gái đáng thương này.

Cho tới khi cúc áo trước ngực bị cởi quá nửa, áo ngực màu đen tôn thêm làn da trắng hơn cả tuyết của cô, nửa vòng tròn hoàn mỹ phập phồng lên xuống như sóng biển theo hơi thở gấp gáp của Vị Hi.

Lăng Lạc Xuyên khẽ thở một tiếng, quay sang dặn dò cả phòng: “Các người sang phòng bên cạnh trước đi, đợi tôi làm xong việc, chúng ta tới nhà khác chơi tiếp”.

“Lăng Lạc Xuyên, mày không phải là người!”. Như Phi tan nát cõi lòng chửi bới.

Vị Hi quay đầu, hoảng hốt nhìn họ kéo Như Phi như kéo một con chó, hai tay Như Phi nắm chặt tay nắm cửa phòng như liều mạng, đôi mắt đỏ hoe, không buông tay, chết cùng không buông tay.

Vị Hi muốn nói gì đó nhưng cô không nói nổi. Người đàn ông kéo áo ngực cô lên, hơi thở lạnh buốt và đôi môi nóng bừng hạ xuống đôi môi nhợt nhạt của cô, xuống đường cong vô cùng đẹp ở cổ cô, xuống khuôn ngực trắng mịn trên người cô. Ngón tay linh hoạt của anh ta vòng ra sau, cởi khuy áo ngực, kéo thứ cản trở sang một bên, giống như đứa trẻ chơi đùa, lạnh lùng tàn khốc giày vò cơ thể trong trắng của cô.

Nửa người trần trụi lộ ra dưới ánh đèn, lộ ra trong tầm mắt hờ hững của đám đàn ông, cô tuyệt vọng run rẩy. Cô biết bản thân sẽ mất đi cái gì, hơn nữa sẽ mất đi bằng cách thức kinh khủng nhất, đáng sợ nhất.

Cô nghiêng mặt, nhìn thấy trên bàn có chai rượu, cốc rượu, trong bình đá còn có cái chày đập đá... chỉ cần cô có thể cầm được, cho dù không ngăn cản được anh ta, cô cũng có thể kết liễu chính mình.

Nhưng cô không thể động dậy nổi, hai tay cô bị anh ta đè lên, cả người đều bị anh ta kẹp chặt trong lòng, ngón tay anh ta xuyên vào tóc mai cô, hôn lên gương mặt ướt đẫm nước mắt của cô, hào hứng tiếp tục trò chơi tàn nhẫn này.

Mùi ngửi thấy mùi xạ hương nam tính và hơi thở đầy dục vọng, toàn thân Vị Hi run rẩy, cả người như chìm vào trong nước, hít thở càng lúc càng khó khăn, ý thức càng lúc càng mơ hồ.

Anh ta nâng mặt cô lên, ngón tay vô cùng khéo léo đùa bỡn vẻ đầy đặn xinh xắn của cô, cắn môi cô, ngậm lấy hơi thở mỏng manh của cô, ngón tay thon dài men theo đường eo mềm mại đẹp đẽ thăm dò xuống dưới. Hơi thở anh ta nóng rực, dường như kẻ sát bên tai cô nói gì đó, tiếng nhạc trong căn phòng quá chói tai, cô không nghe rõ câu nào, chỉ hoảng hốt nhìn gương mặt anh ta, lúc xa lúc gần.

Cô không biết có bao nhiêu người chứng kiến cảnh đáng sợ, bản thủ ấy, nhưng không ai đứng ra ngăn cản, thậm chí không ai lên tiếng, cho dù chỉ một câu.

Khóe mắt khô cạn không một giọt lệ, chỉ có đau đớn và tuyệt vọng.

Cô nghe thấy có người đang cười, mắt phượng lạnh lùng lóe sáng trong bóng tối vô cùng. Cô thực sự không hiểu vì sao người này rõ ràng có thân xác đẹp đẽ lại cười giống như ma quỷ.

Có ai từng gặp một con sói vừa xé xác con mồi ăn vào bụng vừa mỉm cười không? Hôm nay cô đã thấy, rõ ràng có thể ép người ta chết ở đường cùng.

Ý thức của cô càng thêm mơ hồ, mọi thứ bên cạnh càng lúc càng xa vời. Tất cả giọng nói dường như từ nơi xa vọng đến, lại giống như lướt bên tai, cả cơ thể tựa như chìm trong đáy nước, lại giống như bị người ta bẻ gãy cổ họng.

Cô muốn kêu gào cầu cứu, nhưng cô không phát ra nổi tiếng nói. Cô muốn giơ tay nắm thứ gì đó nhưng chỉ uổng công. Chỉ có hơi thở gấp gáp, từng trận từng trận hít thở kịch liệt, dường như dùng hết sức lực toàn thân. Mồ hôi ướt đẫm ngón tay người đàn ông, ướt sũng áo sơ mi đã được cởi một nửa, cả cơ thể giống như bị xe tải xay thành một đồng, gan ruột vò nát, ngũ tạng đau đớn. Nhưng vẫn không thể thở nổi, cố gắng thế nào cũng đều không thở được!

Trong cơn hốt hoảng, cô nghe thấy Như Phi thất kinh hét lên: “Cô ấy bị hen bẩm sinh, như vậy sẽ xảy ra chuyện đấy, anh mau buông cô ấy ra!”.

Sau đó, không biết ai trả lời một câu vô cùng nhẹ nhàng: “Hen thôi mà, chẳng chết được!”.

Quả thực sẽ không chết, đau đớn hơn nữa cũng sẽ không chết chỉ có thể sống không bằng chết. Người nào thực sự trải qua mới biết, rõ ràng đang sống mà không thể thở như bị người ta bóp họng... đó là một địa ngục sống!

3. Chương 3: Làm Nhục Trước Mặt Mọi Người

Rốt cuộc bọn họ làm sai điều gì? Cả tối đó, chẳng qua chỉ là trò chơi mèo vờn chuột. Họ bị chinh tới mức chết đi sống lại, còn người ta phần khởi đứng xem.

“Em rất sợ tôi?”. Người đàn ông đối diện đặt con dao xuống, dùng khăn ăn lau khước môi đã nói như vậy với Vị Hi.

Vị Hi vội vàng ngẩng đầu nhìn anh, nhưng lại không biết nên trả lời thế nào. Trên thực tế, cô thực sự rất sợ anh.

Nguyễn Thiệu Nam khẽ cười, hai tay đan vào nhau, “Đại khái tôi biết nguyên nhân. Nói thẳng nhé, tôi không biết Ngụy Thành Bảo dùng phương pháp gì nhưng tôi hài lòng với kết quả như vậy. Tôi thích vài phẩm chất riêng nào đó của em, nhưng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian vào chuyện này. Vì vậy, nếu em cảm thấy uất ức, tôi rất xin lỗi”.

Vị Hi không nói gì, anh cũng không muốn cô nói. Đây không phải sự lắng nghe bình đẳng mà là kẻ mạnh được nói. So sánh với hứng thú nhất thời của anh thì ý chí của cô bé nhỏ không đáng kể.

Anh lấy thuốc lá ra, lịch sự hỏi cô: “Được không?”.

Vị Hi hoảng hốt gạt đầu, sau đó nhìn anh rút bật lửa thành thực châm thuốc. Tiếng bật lửa Givenchy vang lên giòn giã, ngọn lửa màu đỏ quýt như đóa hoa bùng nổ. Âm thanh và mùi vị quen thuộc như vậy, giống như buổi tối long trời lở đất hôm đó...

Tối ấy, anh ngồi trong góc phòng châm thuốc, ngọn lửa màu cam giống như ngọn đuốc nhỏ rực sáng. Ánh sáng bé nhỏ lập lòe thấp sáng cả một chỗ tối tăm, chiếu rọi đôi mắt sâu như biển.

Trước đó anh vẫn luôn ngồi trong bóng tối, không hề lên tiếng, Vị Hi lại quá hoảng loạn, chẳng chú ý đến anh. Giấy phút ấy, tri giác và lí trí không còn tỉnh táo, cô không thể nhìn rõ dáng vẻ anh, nhưng cô vẫn có thể nghe được giọng nói của anh.

“Lạc Xuyên, tạm được rồi đấy. Một người đàn ông như cậu đi chấp gì với hai cô gái? Còn thực sự coi mình là lưu manh chắc?”.

Giọng nói của anh trầm thấp, lạnh lạnh, dường như quen đứng trên mọi người mà ra lệnh, ngữ khí có chút chế giễu. Nhưng Lăng Lạc Xuyên trước nay ngang ngược lại không để ý, ngẩng mặt khỏi ngực Vị Hi, phần nộ nói với anh: “Tôi đang cảm hứng dâng trào, anh cứ phải đến phá đám tôi à?”

“Là tôi lo cậu đùa ra lửa”. Anh dập điếu thuốc, đứng lên, một tay đút túi quần, từ từ bước ra khỏi bóng tối nơi góc phòng. Đứng bên cạnh ghế sofa cô đang nằm, từ trên cao nhìn xuống người phía dưới đang áo xống xộc xệch, thống khổ đáng thương.

“Bệnh hen trong thời gian ngắn không chết được nhưng đại não thiếu không khí quá lâu sẽ khiến người ta trở thành ngớ ngẩn. Cậu không định nuôi cô ta cả đời chứ?”.

“Ha ha...”. Lăng Lạc Xuyên vỗ vỗ gương mặt trắng bệch của cô, “Cô gái ngớ ngẩn xinh đẹp như vậy, nuôi cả đời cũng không tòi, như thế chẳng phải vừa hay mặc tôi muốn làm gì thì làm sao?”.

Anh lại cười, trách mắng: “Cậu chẳng có câu nào nghiêm túc cả, một cuộc gặp mặt tử tế, đã nói là tẩy trần cho lão Triệu, kết quả cả đám người chúng ta chỉ nhìn cậu lần qua lần lại quá nửa đêm, còn chưa xong à?”.

Lập tức có người đứng lên giảng hòa, “Ha ha, không sao, không sao. Tẩy trần là việc nhỏ, Lăng thiếu gia vui vẻ mới là việc lớn, vui thì được, vui thì được rồi...”.

“Đội cậu ta vui vẻ đủ, hai người này cũng bị cậu ta giày vò đến chết”. Nguyễn Thiệu Nam nhìn đồng hồ đeo tay, “Đi thôi, chỗ này thế là được rồi, chúng ta qua nhà khác tiếp tục”.

Nói xong cũng không nhìn bọn họ, tự mình đi ra.

Lăng Lạc Xuyên thấy anh đi, không ngờ lại dừng tay thật, cười cười bẹo cằm Vị Hi, hôn lên quai hàm cô một cái, cầm áo khoác của mình đi theo.

Thế là cả đám người hùng dũng đi theo. Vừa đi vừa thảo luận rượu vang nhà nào thơm và tinh khiết, phong cách nhà nào thanh lịch, tao nhã, gái nhà nào dịu dàng xinh đẹp, lại biết lắng lơ.

Còn lại căn phòng thê lương và hai cô gái đáng thương, ai tới giải quyết?

“Vị Hi, Vị Hi... cậu nhìn mình, cậu mau nhìn mình đi. Cậu đừng dọa mình, thuốc của cậu đâu? Thuốc của cậu đâu?”. Như Phi luống cuống giúp cô kéo lại áo, cài cúc, lục ví tiền trong túi cô tìm thuốc.

Cô muốn nói với Như Phi, thuốc trong phòng thay quần áo, nhưng cô đã yếu ớt đến mức không nói nổi. Cô cảm thấy hai cánh tay mảnh khảnh dùng lực kéo cô, thử công cô lên. Nhưng Như Phi mình đầy thương tích đã không thể gánh nổi trọng lượng của cô nữa, cho dù cô mảnh mai như con chuồn chuồn.

Ngụy Thành Báo nhìn bọn họ vô cùng thê thảm cũng không giúp, chỉ thờ ơ trách, “Hai người các cô hôm nay thật có bản lĩnh, biết đó là những ai không? Con mẹ nó, tôi phải hầu hạ họ không khác gì tổ tông nhà tôi rồi. Đến anh ta các cô cũng dám đắc tội ư? Không muốn kiếm ăn ở chỗ này nữa hả?”.

Một vài người tập trung ở cửa đứng xem, Ngụy Thành Báo trước khi rời đi còn không quên chậm rãi dặn dò: “Nói cho các người biết, từng người đều đứng xem cho tôi, ai cũng không được phép quan tâm đến bọn họ, nếu không... tôi đánh gãy chân người đó!”.

Đám người vây quanh đưa mắt nhìn nhau, “Tuyệt sắc khuynh thành” y hệt một xã hội thu nhỏ, càng giống một sở thú hoang, tự có một chuỗi tuần hoàn thức ăn nghiêm ngặt có thứ bậc, kẻ đi săn đứng đầu lên tiếng, ai dám không theo?

Vì vậy mỗi một người đều ngoan ngoãn đứng cách bọn họ hơn một mét theo bản năng mưu sinh, tuyệt không đến gần.

Giây phút đó, Vị Hi hốt hoảng nghĩ, họ rốt cuộc làm sai điều gì? Cả một buổi tối, chẳng qua chỉ là trò chơi mèo vờn chuột. Họ bị chinh cho chết đi sống lại, còn người ta phần khởi đứng xem.

Sau đó xảy ra chuyện gì? Cô không biết gì nữa. Khi tỉnh dậy, cô đã nằm trong bệnh viện. Đầu óc tỉnh táo, suy nghĩ bình thường nhưng cơ thể yếu đi một chút.

Như Phi mua canh gà ở một quán ăn nhỏ gần bệnh viện, hương vị tạm tạm, bên trên còn có một lớp váng dầu dày, nhìn đã thấy phát sợ.

Vị Hi quen với đồ ăn như vậy, cầm thìa lên ăn từng miếng. Như Phi vừa thu dọn đồ đạc vừa kể với cô, hóa ra tối qua người thay bọn cô giải vây là Nguyễn Thiệu Nam.

Cô nghe xong liền hoảng hốt ngược đôi mắt to đen, sâu thẳm hỏi Như Phi: “Nguyễn Thiệu Nam nào?”.

“Nguyễn Thiệu Nam của tập đoàn Dịch Thiên, động ngón tay một cái có thể làm chấn động thị trường cổ phiếu”. Như Phi nhìn cô có chút kì lạ, cái tên Nguyễn Thiệu Nam như sấm bên tai trong thành phố này, mà thần thoại lập nghiệp của tập đoàn Dịch Thiên thì không ai không biết, không ai không hay.

“Khi đó cậu đã bất tỉnh nhân sự rồi, cái tên thú vật Ngụy Thành Báo không ọi người giúp. CoCo và cậu Phong muốn qua giúp chúng ta, bị mấy đứa tạp chủng xem kịch đó ngăn lại. Lúc ấy cậu không thấy, CoCo lo đến phát khóc, cứ luôn hỏi cậu có phải đã chết rồi không. May mà Nguyễn Thiệu Nam cử lái xe của anh ta giúp mình đưa cậu tới bệnh viện, nếu không với tình trạng khi đó, mình thực không biết nên làm thế nào”.

Vị Hi buông bát canh gà trong tay xuống, má nóng bừng, nhưng trong lòng lạnh buốt.

Di động reo, Vị Hi cúi đầu nhìn, điện thoại của mình nhưng là một số lạ hoặc gọi đến. Cô ít nhiều có dự cảm xấu, song vẫn bắt máy. Sau đó, một giọng nói rõ ràng, trầm thấp mạnh mẽ truyền tới.

“Cô Lục phải không? Tôi là Nguyễn Thiệu Nam...”.

Vị Hi cảm thấy trái tim mình giống như con chim sa vào vực thẳm không đáy trong tuyệt vọng. Bóng tối trong chớp mắt nhấn chìm tất cả, chỉ còn lại giọng nói của anh vọng lại trống rỗng.

Giọng nói của anh lạnh nhạt nhưng rất lịch sự, đơn giản hỏi thăm bệnh tình của cô rồi cúp máy. Chưa tới ba, bốn mươi giây, đại não của Vị Hi tạm thời ngưng trệ, tất cả suy nghĩ dường như bị một bàn tay thô bạo kéo vào một không gian khác.

“Vị Hi, điện thoại của ai thế?”. Như Phi hỏi.

Vị Hi quay mặt lại, hốt hoảng nói: “Là... Nguyễn Thiệu Nam”.

Cuộc điện thoại này đủ khiến Vị Hi lo lắng mất mấy ngày, nhưng trong sự lo âu lại mang theo cảm giác may mắn nào đó.

Ở thành phố này, anh quá giàu có, cuộc đời muôn người ngưỡng mộ, nhất cử nhất động đều là tiêu điểm quan tâm chú ý của giới truyền thông, là chủ đề trà dư tửu hậu của trăm họ. Còn cô chẳng qua chỉ là một con kiến sống trong xó xỉnh, vùng vẫy trong biển người mênh mông, mệt mỏi vì kế sinh nhai.

Là thế đó.

Đây chính là khoảng cách giữa phàm trần và thiên giới, khoảng cách giữa phụ nữ và đàn ông, khoảng cách giữa cô và anh... Có lẽ cứ lãng quên nhau như vậy, dọc ngang cõi hồng trần, không nhớ đến nữa?

Nhưng, một cuộc điện thoại của Ngụy Thành Báo đã đập vỡ tất cả ảo tưởng ngây thơ của cô.

Ý tứ đơn giản rõ ràng, tàn nhẫn thẳng thắn như một bộ phim truyền hình nhiều tập, đến ý hàm súc uyển chuyển cũng không có. Từ sau đó, Lục Vị Hi giống như mất đi ba hồn bảy vía.

Cho tới khi cô gặp anh, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng trong cảnh tà dương chiếu rọi, cô mới biết, hồn phách của cô vẫn chưa mất, cô vẫn sống. Sống sờ sờ mà chấp nhận tất cả.

Khi họ rời nhà hàng, đêm đã khuya.

Vị Hi ngồi trong xe đột nhiên thấy có chút mệt mỏi, dây thần kinh của cô đã căng quá lâu, siết quá chặt, tới khi quan trọng nhất ngược lại không còn sức lực nữa. Hoặc có lẽ, giống như có người đã nói, sợ hãi chỉ là sợ quá trình chờ đợi sự sợ hãi; đau đớn chỉ là đau đớn đạt được kết quả đau đớn.

Chỉ vậy mà thôi...

Cô không có sức nghĩ tiếp điều gì nữa, cứ như vậy dựa vào ghế da ngủ thiếp đi. Cô dường như đã mơ một giấc mơ rất dài, rất dài, nhưng lại quên nội dung giấc mơ. Chỉ biết đó là một giấc mơ vô cùng bi thương.

Giấc mơ này cô đã mơ bao lâu rồi?

Nếu mấy chục cái chớp mắt biến thành một khoảnh khắc, biến thành cái búng tay, trong thoáng chốc búng tay, cô sẽ có bao nhiêu giọt máu tươi ngưng đọng trên đất đen?

Cô có rơi lệ không?

Không nhớ nữa. Trong cơn hoảng hốt, dường như có người kề sát bên tai cô nói gì đó, giọng nói ấy vô cùng dễ nghe, dịu dàng đẹp đẽ như thiên sứ.

Nhớ hồi nhỏ, Như Phi từng kể cho cô một câu chuyện.

Truyền thuyết kể, cách đây đã lâu lắm rồi, có một nơi xinh đẹp gọi là thành vô lệ, người trong thành đều là thiên sứ vui vẻ. Bởi vì vui vẻ nên không có nước mắt. Sau đó, thiên sứ rơi xuống địa ngục, bầu trời tung bay những giọt mưa màu xanh, nơi đây vẫn gọi là thành vô lệ. Nhưng, nước mắt con người đã chảy cạn...

4. Chương 4: Trước Tiên Dùng Dục Vọng Để Kết Hợp, Sau Đó Khiến Người Ta Lĩnh Hội Được Trí Tuệ Của Phật

Dục vọng của tình yêu có thể siêu độ thần quỷ tàn bạo, nhưng nó có thể hóa giải tà khí trong trái tim con người không?

“Thứ các bạn đang nhìn thấy là bức tranh cuộn “Tangka”[1], là một loại nghệ thuật hội họa ra đời và phát triển trong thời kì Tạng Tán Cán Bố[2]. Bức tranh mô tả Phật Hoan Hỉ[3], tượng Phật nam nữ ôm nhau.

Phật nam được gọi là Minh Vương, Phật nữ là Minh Phi. Về Phật Hoan Hỉ còn có một truyền thuyết ở Ấn Độ”. Giáo sư lau kính, “Tương truyền, quốc vương tính cách tàn nhẫn tôn sùng đạo Bà La Môn, giết hại tín đồ Phật giáo trên quy mô lớn. Thích Ca Mâu Ni liên phái Quan Thế Âm hóa thành mỹ nhân giao hợp với ông ta, quốc vương say mê nữ sắc cuối cùng đã bị chinh phục và quy y Phật giáo vì mỹ nữ, trở thành chủ tôn của Phật đàn”.

[1] Tranh Tangka: Là loại tranh vẽ (hay thêu) treo ở các tự viện hay nơi thờ Phật tại gia đình. Tangka chỉ những họa phẩm cuốn lại được.

[2] Tùng Tán Cán Bố (605/617-649), người sáng lập đế chế Tây Tạng.

[3] Phật Hoan Hỉ: Là một trong số những bức tượng thờ Phật của phái Mật tông. Phật Hoan Hỉ có hình thù của đôi trai gái lõa thể, tượng trưng cho sự thoát tục, người nam đại biểu cho “tuệ”, người nữ đại biểu cho “định” như hai bánh xe của một cỗ xe, như một con chim có hai cánh.

Có người ngồi trên ghế nói nhỏ một câu: “Đây chẳng phải là tranh khiêu dâm công khai à...”.

Phòng học vang lên một trận cười đùa, nhìn kĩ thì đúng thật.

Trên bức tranh Tangka đó, một nam một nữ ôm nhau ngồi cùng một chỗ. Phật nam gương mặt hung ác, cơ thể to khoảng gấp đôi Phật nữ, ôm chặt phần lưng Phật nữ, còn hai chân Phật nữ vòng quanh eo Phật nam. Tư thế đó không giống như tu luyện, ngược lại giống như chuyện nam nữ bình thường nhấtrên thế gian.

Lẽ nào thần Phật cùng hiểu thất tình lục dục, tình cảm yêu đương nam nữ ư?

Giáo sư uống ngụm trà, thông thả nói: “Phật Hoan Hỉ là một loại ‘công cụ điều chỉnh tâm lí’ trong phái Mật tông[4], nhìn kĩ hình dáng nó dần thành quen, dục vọng tự nhiên biến mất. Cũng như chúng ta thường nói “Lấy dục trị dục”. Minh Phi xinh đẹp kết hợp với Minh Vương tàn bạo thành một khối, là bạn đồng hành không thể thiếu khi Minh Vương tu hành. Tác dụng của bà trong quá trình tu hành trên phương diện kinh Phật mà nói, gọi là “Trước tiên dùng dục vọng để kết hợp, sau đó khiến người ta lĩnh hội được trí tuệ của Phật”, bà dùng dục vọng của tình yêu để cung phụng mấy thần quỷ tàn bạo đó, khiến họ bị cảm hóa, lại đem họ dần đến cảnh giới của Phật...”.

[4] Mật tông: Là từ gốc Hán dùng để gọi pháp môn bí mật bắt nguồn từ Phật giáo Đại thừa, được hình thành vào khoảng thế kỉ thứ năm, sáu tại Ấn Độ.

Có người che miệng cười, có người thì thầm bàn tán, mọi người dường như cảm thấy vô cùng mới lạ đối với bức tranh Phật Hoan Hỉ thần bí này.

Vị Hi nhìn bức tranh hai cơ thể tượng Phật trần truồng ôm nhau ấy, chỉ hốt hoảng nghĩ: Dục vọng của tình yêu có thể tiêu độ thần quỷ tàn bạo, nhưng nó có thể hóa giải tà khí trong trái tim con người không?

Tan học, giáo sư thông báo với mọi người một tháng nữa sẽ là kì nghỉ, ông muốn đưa một đội sinh viên đi Lệ Giang vẽ thực tế, phí chia đều. Ông phụ trách dẫn đường, không phụ trách phiêu lưu tình ái, người nào muốn đi thì đến chỗ ông đăng kí.

Mọi người cười phá lên, đều nói Lệ Giang là một nơi tuyệt đẹp, thành phố phiêu lưu tình ái, ở đó có thể tin tưởng vào kì tích giữa người với người.

Vị Hi cúi đầu, lặng lẽ thu dọn đồ đạc của mình, bóng dáng cô đơn trong đám thanh niên vẻ mặt phấn khởi nhìn thế nào cũng có chút nổi bật.

Chu Hiểu Phàm chạy tới bên cạnh cô, hào hứng kéo tay cô: “Vị Hi, cùng đi nhé. Lệ Giang đấy, mình muốn đi từ lâu rồi. Nói không chừng có thể khiến mình gặp được anh chàng đẹp trai dân tộc Nạp Tây, ha ha, vậy thì hạnh phúc chết đi được”. Tay cô đặt lên tim vỗ làm bộ ngất xỉu.

Đúng thế, Lệ Giang là một thành phố có thể khiến người ta quên đi thời gian. Nghe nói ở đó có hoa vàng, nước xanh, bầu trời xanh lam, còn có Ngọc Long Tuyết Sơn quanh năm băng tuyết phủ đầy bao quanh thành phố cổ kính, quả thật khiến người ta say mê.

Nhưng cô chỉ lắc đầu, vừa thu dọn sách vở vừa nói: “Ngại quá, Hiểu Phàm, cậu tìm người khác đi cùng cậu đi nhé, kì nghỉ này mình có kế hoạch rồi”.

“Bạn có thể có kế hoạch gì chứ? Vẫn chẳng phải một mình nằm dí ở nhà, chẳng lẽ...”. Hiểu Phàm đập cô một cái, “Bạn có người yêu rồi à?”.

Vị Hi dường như bị thứ gì đó chích một cái, sững sốt ngẩng đầu, đôi mắt hoang mang nhìn cô ấy. Có điều vài giây sau, cô trấn tĩnh lại, miễn cưỡng mỉm cười, “Đâu ra? Cậu đừng có nói linh tinh”. Sau đó lấy ba lô: “Xin lỗi, Hiểu Phàm, không có việc gì khác thì mình đi trước đây, ngày mai gặp nhé”.

Chu Hiểu Phàm nhìn bóng lưng mảnh mai của Vị Hi, chỉ cảm thấy mấy ngày nay cô hơi lạ. Vị Hi trước kia tuy trầm mặc ít nói, dường như cố tình duy trì khoảng cách nào đó với người khác, nhưng là một cô gái trong nóng ngoài lạnh. Nhưng bây giờ cô dường như biến thành một người khác. Người ta gọi tên cô, cô dường như cũng bị giật mình, phải sững sốt rất lâu mới có phản ứng. Cả ngày hồn vía lên mây, thậm chí khi lên lớp, hồn phách cũng bay tận đâu.

Nói thế nào nhỉ? Giống như con thú chờ người đi săn làm thịt, mở to đôi mắt vô tội, đáng thương nhìn bản thân bị rút gân, lột da.

Chu Hiểu Phàm đột nhiên cảm thấy lạnh toát, sao mình có thể nghĩ đến chuyện tàn nhẫn như vậy chứ?

Hoàn hồn trở lại thì phòng học đã không còn ai. Giáo sư quên tắt máy tính, trên màn hình lớn vẫn hiển thị bức tranh Phật Hoan Hỉ. Minh Vương ôm Minh Phi đang lơ đãng, nhưng đôi mắt nhìn thẳng vào cô, ánh mắt đó dường như có sức sống. lạnh lẽo, âm u, tàn ác.

Chu Hiểu Phàm bắt giác thấy hoảng hốt. Ghê quá!

Trường học nổi tiếng hàng trăm năm, đến cửa phụ cùng vô cùng lớn. Vị Hi men theo con đường nhỏ rợp bóng cây chậm chạp bước đi, mong mãi mãi cũng không thể đi hết con đường này.

Nhưng con đường có dài mấy cũng sẽ có lúc đi hết. Đến cuối đường, lại nhìn thấy người cô không muốn gặp, đối mặt với việc cô không muốn đối mặt.

Một chiếc Bentley khí thế đã đợi ở đó, lái xe ăn mặc đẹp đẽ cung kính mở cửa xe cho cô, tất cả như một lẽ đương nhiên.

Nhưng trời biết, vài ngày trước, họ vẫn là những người xa lạ không chút quan hệ, điềm nhiên sống trong quỹ đạo của mọi người, không hề gần gũi.

Vị Hi liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, anh vẫn bận rộn như vậy, đến ngồi trong xe cũng không nghỉ ngơi. Thực ra từ ngày quen anh, thứ cô nhìn thấy đều là dáng vẻ làm việc chăm chỉ của anh. Thỉnh thoảng cảm thấy anh thực sự giống như cô gái nhỏ đi giày khiêu vũ màu đỏ trong truyện cổ, còn sống là còn nhảy múa.

Nếu một người dùng một phần ba thời gian cuộc đời để kiếm tiền, cô không biết anh có niềm vui nào. Nếu không vui vẻ, anh có nhiều cửa cải như vậy thì có ý nghĩa gì?

Khẽ mỉm cười môi, Vị Hi hơi cười nhạo ý nghĩ ấy của mình. Suy nghĩ của con người được ông trời cưng chiều này há người phàm như cô có thể đoán ra?

Cô chưa bao giờ nhìn thấu anh, nhưng anh thường chỉ cần liếc một cái là có thể nhìn thấu cô, vì vậy ngay từ khi bắt đầu đã không phải là một ván cờ bình đẳng rồi.

Giống như buổi sáng sớm hôm đó, cô bước xuống khỏi xe anh, trở về căn phòng thuê như cái lồng chim. Như Phi vẫn đợi trong nhà, cả đêm không chớp mắt.

Thần sắc mệt mỏi, vừa vào cửa cô liền bị Như Phi kéo ra nhìn từ đầu đến chân, dường như sợ cô thiếu đi thứ gì đó.

Như Phi cứ truy vấn cô tối qua đã xảy ra chuyện gì?

Tối đó xảy ra chuyện gì?

Điều không thể tưởng tượng nổi là tối đó chẳng xảy ra chuyện gì cả. Cô nằm ngủ trên xe, nhưng anh lại không gọi, cứ mặc cô ngủ như thế.

Cô bị đánh thức bởi tiếng chim kêu ríu rít, mở mắt liền thấy gương mặt ngủ say của anh yên bình nhuộm ánh ban mai.

Anh dựa vào ghế ngủ thiếp đi, nhưng trên người cô vẫn đắp áo vest của anh. Xe dừng bên hồ, lái xe chẳng biết đã đi đâu.

Cô hơi hoảng hốt, nhưng chỉ sững sờ nhìn anh, nhìn hàng lông mi dưới ánh mặt trời của anh, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng yên tĩnh của anh. Mỗi anh rất đẹp, nhưng rất mỏng, nghe nói người đàn ông mỏng thường hay bạc tình bạc nghĩa...

Tới khi anh tỉnh dậy cô vội hốt hoảng quay mặt đi. Anh nhìn cô hơi lâu, dường như đang suy nghĩ điều gì. Anh không nói gì, cô cũng im lặng không lên tiếng. Trong xe cực kì yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng chim hót véo von, lại là một ngày mới.

“Em sống ở đâu? Tôi đưa em về”. Gương mặt anh có chút mệt mỏi, hơi thả lỏng vai rồi mở cửa xe, anh ngồi vào ghế lái, khởi động máy.

Cô nói địa chỉ nhưng vừa thốt ra lời liền hối hận. Cô không nên nói cho anh biết, điều này có nghĩa rằng cô có lẽ còn phải dây dưa với anh trong những ngày tháng về sau.

Nhưng cho dù cô không nói thì sao chứ? Trên thế giới này, nếu thực lòng muốn tìm một người, có lẽ đều có thể tìm được.

Giống như anh đối với cô.

Cho dù trong lòng cô hi vọng thế nào, cầu nguyện với Thượng đế ra sao, xe anh vẫn xuất hiện ở cửa phụ trường học để đợi cô.

Cô lại không có quyền nói không, ban đầu không thể, bây giờ càng không.

Sau đó anh sẽ chọn một nhà hàng thanh nhã nhưng nằm ở khu vực vắng vẻ, ăn cơm xong liền đưa cô tới con đường gần “Tuyệt sắc” nhất, ngồi trong xe nhìn cô đi vào. Hàng ngày đều như vậy, không ngại mưa gió.

Anh không phô trương, không khoe khoang, không cố ý, cứ bình thân, im hơi lặng tiếng, đúng giờ xuất hiện trước mặt cô như vậy thôi. Mỗi lần gặp, anh rất kiệm lời thậm chí hiếm khi trao đổi ánh mắt với cô, khi không nói càng có khí chất lạnh lùng, khiến người ta vô cớ sợ hãi, nhưng lại không dám tránh xa.

Tác phong anh nhanh nhẹn, nho nhã lịch sự, chưa bao giờ có hành động vượt quá giới hạn, thậm chí đến tay cô cũng chưa từng chạm vào, vẫn khiến cô thần hồn nát thần tính.

Anh dường như trở thành cái bóng của cô, một cái bóng to lớn, tối tăm, tĩnh lặng. Lại giống như mây đen dưới ánh mặt trời, không quá lớn, cũng không quá nhỏ, nhưng vừa vẩn che đi tất cả sự tươi đẹp của cô.

Cô không tin anh không cần giao tiếp xã hội, trong cái vòng danh lợi này có quá nhiều chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Tin tức của cô không được nhạy đi chăng nữa cũng biết trước nay anh hành xử đều thận trọng, nhưng không thiếu các scandal quanh mình. Song anh có thời gian, có tính nhẫn nại, hào hứng duy trì trò chơi theo đuổi không cần sức này, hơn nữa còn không biết mệt mỏi.

Cô thực sự thấy mệt, áp lực tinh thần kéo dài khiến cô kiệt sức, gần như sụp đổ. Bây giờ thì anh bộc lộ bộ mặt hung ác với cô, dùng quyền thế cướp đoạt như trong suy nghĩ ban đầu của cô, cũng còn hơn khiến cô sợ bóng sợ gió, thấp thỏm trước bề ngoài phong độ lịch lãm, khiêm tốn nhã nhặn của anh.

Có lúc cô thực sự nghi ngờ có phải anh cố tình đối xử với cô như vậy, dùng cách thức đó giày vò dây thần kinh đáng thương, căng như sợi tơ của cô không.

“Gần đây hình như em gầy đi”. Nguyễn Thiệu Nam đặt ly rượu xuống, một tay chống cằm, chăm chú nhìn người đối diện gầy tới mức gần như một trận gió cùng có thể thổi bay.

“Học vất vả quá à? Hay công việc ở hộp đêm không vừa?” Hôm nay hình như anh có hứng thú nói chuyện.

Học hành sao có thể vất vả chứ? Vị Hi trầm nghĩ, đó là cơ hội cô phải chịu trăm cay nghìn đắng mới đạt được, cho dù thực sự cay đắng, đối với cô mà nói cũng là ngọt ngào.

Còn công việc, điều này phải cảm ơn anh, cô và Như Phi chưa bao giờ sống dễ chịu như vậy từ khi rời cô nhi viện.

Vì thế bạn thấy đấy, ông trời thật công bằng, khiến bạn mất đi thứ gì đó, sẽ luôn bù đắp cho bạn, cho dù như muối bỏ bể.

“Có lẽ, lần sau đi ăn cùng tôi, em có thể thử dùng viết hai chữ ‘miễn cưỡng’ một cách rõ ràng như vậy trên mặt nữa”.

Toàn thân cô run rẩy, đột nhiên ngược mắt lên. Nhưng anh chẳng hề nhìn cô, tất cả suy nghĩ hình như đều đặt trên miếng bô bát tét trước mặt, những lời vừa này dường như chỉ là buột miệng nói ra, không hề suy nghĩ.

Nhưng gió ngừng lại trong giây phút đó, không khí ngưng tụ như bùn đông lạnh, đến oxy cũng trở nên loãng, khiến người ta khó thở.

“Một tháng nữa là nghỉ đông, em có kế hoạch gì không?”. Anh đổi chủ đề.

“Thầy giáo hướng dẫn tổ chức một đội sinh viên đi Lệ Giang vẽ thực tế”. Cô thấp giọng nói.

Anh do dự trong giây lát rồi nói với cô: “Chỉ bằng đi châu Âu, Paris thế nào? Vài ngày nữa tôi đi công tác bên đó, chúng ta có thể ở Paris vài ngày, nhân tiện giới thiệu giáo sư trường Mỹ thuật Paris cho em”.

Anh quyết định như vậy, thậm chí còn chẳng hỏi cô có đồng ý không.

Điều này là thế nào?

“Thời gian cũng không còn sớm, đi thôi”. Anh đặt bộ đồ ăn lên bàn, dùng khăn ăn tào nhả lau khóe miệng, sau đó rút thẻ đưa cho nhân viên phục vụ.

Vị Hi cúi đầu, nhìn ngón tay run rẩy đang nắm dao nĩa.

Những ngày này, cô cứ nhẩn nhẩn, nhẩn nhẩn mãi.

Nhưng bây giờ, cô thực sự không thể nhẩn nhẩn được nữa. Cô hoàn toàn nhận thua. Thà anh ban cho cô một lần dứt khoát, nhưng anh lại như con mèo đen vờn chuột, lại giống như tên đao phủ giả hoạt, anh giày vò tinh thần cô đến nỗi không còn sức kêu cứu, cố ý kéo dài thời gian hành hình, giữ riêng quyền giết hại.

Cảm giác giống như gần xuống vực thẳm này khiến cô sắp không chịu đựng nổi nữa.

“Suýt quên...”. Đột nhiên anh đẩy một hộp trang sức ra trước mặt cô.

Vị Hi sững lại một lát, vẫn chưa kịp hoàn hồn trong nỗi kinh ngạc, anh liền tự mở nắp hộp, trong đó là một sợi dây chuyền kim cương sáng lấp lánh, mặt dây chuyền vô cùng độc đáo, giống như một chiếc chìa khóa tình xảo.

Anh cầm sợi dây lên, bước tới bên cạnh Vị Hi tự tay đeo lên cổ cô. Làn da của Vị Hi trắng nõn, càng khiến cho kim cương thêm rực rỡ.

Khách trong nhà hàng không nhiều, mọi người đều liếc sang, chỉ cảm thấy đây là một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết, vẻ ngoài anh tuấn hào hoa phú quý của người đàn ông và tư thế khom người xuống khiến tất cả phụ nữ đều vô cùng ngưỡng mộ. Có một cụ già còn mỉm cười với họ, dường như nói với Vị Hi, con à, con xem, con hạnh phúc biết bao.

Thực sự hạnh phúc ư?

Vị Hi cứng đờ, nhìn người đàn ông trước mắt, còn anh vẫn rất phong độ, vẻ mặt thoải mái như thường, chẳng hề có chút lúng túng, thậm chí không mỉm cười, thần sắc lãnh đạm như mưa lạnh giá buốt. Làn môi lạnh buốt dán lên trán cũng lạnh buốt của Vị Hi, sự lạnh lẽo của cả hai giống như sự tuyệt vọng của thảo nguyên hoang vu.

Vị Hi quay mặt đi, ngoài cửa sổ đèn hoa vừa lên, người qua đường đi đi lại lại. Có người đến nhập hội, có người vui vẻ rời đi. Chỉ có cô, một mình ngồi nơi hoang vu, nhìn ra xung quanh...

Khi Vị Hi bước vào phòng hóa trang, Như Phi đang soi gương trang điểm. Vừa ngẩng đầu liền thấy Vị Hi gục mặt lên vai cô, mệt mỏi như một con chim nhỏ không chân.

“Hôm nay vẫn đón cậu tan học, đi ăn với cậu, đưa cậu đi làm, ba khúc nhạc không lời à?”

“Ừ”.

“Giết người chẳng qua chỉ là đầu rơi xuống đất, rốt cuộc anh ta muốn làm gì?” Như Phi có phần cảm phần dâng trào.

Vị Hi gượng cười một tiếng: “Nếu mình biết đã tốt. Có lẽ, anh ta thử dùng ba khúc nhạc không lời ép mình phát điên, sau đó đưa mình vào viện tâm thần. Đáng tiếc anh ta không biết, thực ra mình là ‘Tiểu Cường’[5], bề ngoài yếu ớt có thể bắt nạt nhưng tinh thần vô cùng mạnh mẽ”.

[5] “Tiểu Cường” có hai nghĩa. Một là chỉ kẻ bé nhỏ nhưng mạnh mẽ. Hai là chỉ con gián.

“Ha ha...”. Như Phi cười khan hai tiếng: “Một chút cũng không buồn cười”.

Vị Hi nghĩ, điều này quả thật không buồn cười, đặc biệt khi đặt bản thân vào trong câu chuyện cười nhạt nhẽo ấy.

Đột nhiên Như Phi nhớ ra điều gì đó: “Vị Hi, hôm nay là tuần đầu của Tiểu Văn”.

Vị Hi ngẩn người, đứng thế, hôm nay là tuần đầu của Tiểu Văn, chi phí liệt táng do bọn họ và mấy người chị em khác cùng góp vào, sao có thể quên việc quan trọng như vậy chứ?

“Tro của cô ấy đâu?”. Vị Hi hỏi.

“Ông Ngô mang đi rồi, không liên lạc được với người nhà của cô ấy”. Ông Ngô vừa xong triển lãm tranh ở Bắc Kinh trở về, nghe nói một cái liên vội chạy đến. Một ông già ôm hài cốt của Tiểu Văn khóc nức nở, không ra bộ dạng gì khiến ai nhìn cũng thấy đau lòng”.

Mặc Như Phi châm điếu thuốc, dụi dụi khóe mắt, “Khi ông ấy đi, vừa khóc vừa nói, phải đưa Tiểu Văn đi Bắc Kinh thăm Thiên An Môn, thăm Trường Thành, đây là tâm nguyện lớn nhất lúc cô ấy còn sống. Không ngờ ông ta thật lòng với Tiểu Văn. Đáng tiếc, cô ấy không có may mắn...”.

Như Phi không nói tiếp được nữa, chỉ ra sức hút thuốc, ánh lửa lập lòe giữa những ngón tay, nhìn trong đêm vắng giống như giọt nước mắt màu đỏ.

5. Chương 5: Chó Hoang Cao Quý

Như Phi nói, Trì Mạch là con chó hoang bỏ đàn, vừa cao quý, vừa tự do, nhưng trên người... lại mang vết thương khó có thể tưởng tượng.

Đêm đã khuya, trên bầu trời đêm của thành phố vẫn không nhìn thấy ánh sao. Vị Hi kéo túi rác một mình ra ngõ sau của hộp đêm. Nơi đây có lẽ là chỗ tối tăm nhất toàn thành phố, ngoài việc thi thoảng có thể nhìn thấy ăn mày cuộn tròn trong góc và những con chuột tìm kiếm thức ăn, đến ánh trăng cũng không muốn chiếu xuống đây.

Đặt túi rác vào trong lò thiêu hủy, tưới xăng, châm một que diêm vút vào, toàn bộ trình tự cô rất thành thạo, đây là một trong những công việc của cô ở quán bar.

Khi ngọn lửa nhảy nhót chiếu đỏ đôi mắt cô, Lục Vị Hi ngẩng đầu, cô không biết mình đang nhìn cái gì. Có lẽ, cô chẳng nhìn gì, chỉ là động tác đã trở thành thói quen.

Một thói quen hóa giải bi thương.

Đêm tối của thành phố này rất dài, nếu không thấp sáng bóng tối cho bản thân, ai có thể cứu bạn?

Cô cầm bao thuốc lá của Như Phi, châm một điếu, khẽ hít một hơi, vị vẫn cay hơn tưởng tượng. Cô đặt nó ở bên trái, sau đó lấy một tập giấy vẽ trong túi ra, trên giấy vẽ là từng gương mặt sinh động.

Tiểu Văn, CoCo, Phong... còn có Như Phi và bản thân cô. Đây là bức tranh cô vẽ ỗi người bạn cô quen sau khi tới “Tuyệt sắc” làm việc.

Gió đêm của thành phố lướt nhẹ qua kẽ tay, có cảm giác lạnh buốt. Ngọn lửa đỏ tươi nhảy múa trong gió đêm, tiếng gió vi vu, tro tàn bị gió thổi giống như bướm đen, nhẹ nhàng bay trong đêm đen mịt mù.

Cô nhìn gương mặt trẻ trung mà sâu muộn của Tiểu Văn trên bức vẽ, cô ấy là một người con gái xinh đẹp, giống Như Phi, cả ngày không rời điếu thuốc. Nhưng dáng vẻ hút thuốc của cô ấy rất bi thương, đó là vẻ mặt không thuộc về thế giới này.

Vì vậy, từ khi ấy cô đã có dự cảm: Người con gái như vậy không thể đi quá xa trên thế giới này.

Vị Hi khẽ thở dài, cúi đầu nhìn thuốc lá của Như Phi. Mild Seven, cô ấy chỉ hút nhãn hiệu này của Nhật Bản.

Còn nhớ Như Phi từng nói, thuốc lá giống như còi, có thể lấp đầy vết thương của ký ức trong khoảng thời gian ngắn ngủi khi linh hồn rời xa thể xác, nếu như bạn không quan tâm uống rượu độc giải khát.

Thực sự có tác dụng tốt như vậy ư?

Vị Hi nghi ngờ đặt điếu thuốc vào miệng, vừa định châm...

“Này, em không muốn sống à!”.

Chưa đợi cô định thần lại, điếu thuốc trong miệng liền bị người khác thô bạo giật mất.

Vị Hi quay đầu nhìn nhưng lại cười khẽ với người vừa tới, “Đâu có đáng sợ như anh nói!”.

Song vị khách không mời mà đến này chỉ mỉm cười, không trả lời. Áo khoác đen tùy tiện vắt trên vai, dùng tay che gió rồi châm lửa điếu thuốc vừa giành được. Ánh lửa đỏ đẹp đẽ chiếu lên mái tóc đen ngắn cùng đôi mắt sáng của anh, đôi mắt và mái tóc người đàn ông dường như cũng biến thành màu đỏ, càng tăng thêm vẻ khác người, giống như thiên sứ lưu lạc trong truyền thuyết.

Vị Hi có phần chần động, sớm biết anh là người đàn ông đặc biệt anh tuấn. Nhưng thấy anh trong đêm tối thê lương như vậy, bối cảnh đìu hiu như thế, trong lòng vẫn thấy xao động.

Anh bước tới, đứng cạnh cô, cùng cô ngắm ánh lửa bùng cháy rừng rực. Ngoài ánh lửa của điếu thuốc ra, Vị Hi còn ngửi thấy mùi khô mát, đặc biệt, giống như mùi đất nong. Nhưng khi anh quay mặt sang, mỉm cười với cô, ánh mắt ấy, tư thái ấy, luôn có một loại tà khí khó nói.

Ở người đàn ông này lại có thể đồng thời tồn tại hai loại cảm giác, vừa thanh khiết vừa bất lương, thực khiến người ta khó hiểu.

“Người bán thuốc cho em nhất định rất đẹp trai”. Khi cười, Trì Mạch lộ ra hàm răng trắng bóc, ban ngày nhìn rất đẹp trai rất sạch sẽ, khiến người khác có dự vọng muốn hôn anh. Nhưng buổi tối lại kín đáo, sắc bén giống như loài dã thú khi đi săn.

“Hả? Sao anh biết?”.

“Người bị bệnh hen không thể hút thuốc, kiến thức thông thường này em đã biết từ nhỏ. Nếu không đẹp trai, sao em có thể liều mạng như vậy?”.

Trì Mạch đột nhiên kề sát gương mặt khô ngô của anh vào gần mặt cô, cười xấu xa: “Anh đoán đúng không?”.

“Hoàn toàn sai, thuốc do Như Phi mua. Em nào biết người đó tròn hay dẹt?”. Vị Hi lùi lại đằng sau một bước, từ khi quen biết anh đã thích trêu chọc cô như vậy. Tuy sớm đã biết anh thích đùa giỡn, có điều gần một gương mặt đẹp đẽ đến thế luôn có thể khiến trái tim người ta đập nhanh hơn.

“Ồ, đỏ mặt rồi à?”.

Vị Hi lại lùi một bước nữa, biện bạch: “Đó là do anh ở gần quá”.

Nhưng Vị Hi càng hoảng loạn, Trì Mạch càng muốn trêu chọc, cố ý kề sát cô nói, “Hình như càng đỏ hơn rồi”.

Vị Hi vội vàng lùi một bước dài, trong lúc cấp bách không chú ý dưới chân, suýt chút nữa vấp ngã bởi một miếng gỗ. May mà Trì Mạch nhanh tay kéo cô lại.

“Đã nói anh kè sát quá mà”. Vị Hi rơi vào trong cánh tay Trì Mạch, hoảng hồn chưa bình tĩnh lại nhìn anh, má đỏ rực.

“Được rồi, không trêu em nữa, cái đồ mong manh như thủy tinh”. Trì Mạch đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, anh buông tay, lấy một túi đồ từ trong túi áo khoác ra đưa cô.

“Này, cái này cho em”.

Vị Hi nhận lấy, lập tức vui hẳn lên, “Oa, hạt dẻ rang, cho em hết hả?”.

Trì Mạch thuận tay véo cằm cô, cười nói: “Ừ, cô bégốc”.

Trì Mạch lớn hơn Vị Hi bốn tuổi, luôn quan tâm đến cô, cũng rất yêu thương cô. Nhưng Vị Hi thấy đây chẳng qua chỉ là yêu ai yêu cả đường đi lối về mà thôi. Vì Trì Mạch là người yêu của Như Phi, tuy bản thân Như Phi chưa bao giờ thừa nhận.

Người thích Trì Mạch quả thật rất nhiều, phụ nữ trong khu đèn đỏ này gần như không ai không biết anh. Anh giống như con thú hoang đẹp đẽ, mỗi người phụ nữ đều muốn có anh. Nhưng trừ Như Phi ra, Vị Hi chưa từng thấy Trì Mạch ở bên ai lâu dài. Vì vậy, Vị Hi coi những lời phỉ nhận của Như Phi là hành động thận trọng, tránh để người khác ghen tị.

Nói tới Trì Mạch, trải nghiệm của anh dù cho ở khu đèn đỏ “lớp lớp nhân tài” này cũng có thể gọi là truyền kì.

Cha anh là trẻ mồ côi đời thứ hai của người Nhật còn sót lại ở Trung Quốc, thập niên tám mươi của thế kỉ trước đã mang mẹ anh trở về Nhật, được chính phủ bố trí sống tại Shinjuku, lĩnh viện trợ của nhà nước duy trì cuộc sống.

Anh sinh ra tại Nhật Bản, lớn lên ở Shinjuku, biết nói hai ngôn ngữ Trung, Nhật, hơn chục tuổi đầu đã trà trộn trong phố đèn đỏ Kabuki-cho. Sống ở một nơi hỗn tạp các quốc tịch, ngôn ngữ, âm mưu, bạo lực, đi theo đám liều mạng mồ côi vì “thể chiến thứ hai”, cứ như cá gặp nước.

Anh đánh nhau rất giỏi, xúc giác nhạy bén, giao hoạt, lạnh lùng, đơn độc đến, đơn độc đi. Thường được các nơi giải trí thuê, với danh nghĩa bảo vệ, thực ra là tay đánh thuê. Không thuộc bất cứ tổ chức nào, nhưng thu hút rất nhiều kẻ bám gót.

Cuộc sống lằng tẻ, không có nghề nghiệp ổn định, những thứ này đối với phụ nữ mà nói đều là việc rất ngẫu, đầy cảm giác chán chường của chủ nghĩa hậu hiện đại. Nhưng trong mắt Vị Hi, Trì Mạch chẳng qua chỉ là một đứa trẻ.

Anh mới hai mươi lăm tuổi, những cậu con trai hai mươi lăm tuổi khác đều đang làm gì? Có luôn luôn sống trong hiểm ác đáng sợ giống anh không?

Như Phi nói, Trì Mạch là con chó hoang bỏ đàn, vừa cao quý, vừa tự do, nhưng trên người... lại mang vết thương khó có thể tưởng tượng.

Vị Hi tin rằng có lẽ đây là lời giải thích tốt nhất về người đàn ông trước mắt này.

Bên ngoài ngõ sau có sân bóng rổ bỏ hoang, Vị Hi mỗi lần tới vứt rác đều sẽ đến đây hít chút không khí trong lành, nói thẳng ra chính là lười biếng.

Lúc này cô và anh chàng đẹp trai Trì Mạch ngồi trên giá bóng rổ bị lật đổ, nhìn bầu trời âm u của thành phố, ăn hạt dẻ nóng hổi, thật đúng là mãn nguyện khó nói thành lời.

“Chẳng phải anh làm việc ở đại sảnh trước ư? Sao rảnh rỗi chạy tới đưa em cái này?”. Vị Hi lắc lắc cái túi trong tay, khi nói miệng cũng vẫn bận rộn ăn.

“Lâu thế mà em không về, Như Phi hơi lo lắng, muốn anh qua xem thế nào. Dù sao ở đó có bọn họ, không cần anh cứ phải trông coi”. Trì Mạch dập tắt điếu thuốc, cướp hạt dẻ vừa bóc từ tay Vị Hi, nhét vào miệng.

“Từ sau việc lần trước, cô ấy hơi căng thẳng. Thế nào? Anh ở bên này quen rồi chứ?”. Vị Hi dứt khoát lại bóc một hạt nữa cho anh, người này luôn thích cướp giật của người khác.

“Đều là làm công cho người ta mà thôi, chẳng có gì quen hay không quen”.

“Nhưng trước đây anh không muốn tới nơi này, cho dù Ngụy Thành Báo đã nhiều lần mời anh. Anh không thích ông ta, nhưng bây giờ tại sao lại muốn làm việc dưới trướng ông ta?”.

Trì Mạch thông thả nói: “Anh không chấp nhận lời mời của Ngụy Thành Báo vì xác suất làm bia đỡ đạn cho ông ta cao hơn các nơi khác rất nhiều. Nhưng bây giờ ông ta trả gấp mấy lần tiền nơi khác trả, anh lại là người thấy tiền sáng mắt, sao có thể không động lòng?”.

Vị Hi chẳng tin những lời anh nói, “Là vì Như Phi phải không? Lo cho cô ấy thì nói ra, hà tất phải lạnh lùng như vậy?”.

Trì Mạch quay sang nhìn cô, mang theo ánh mắt cười gần như trêu chọc, “Cái gì không hiểu thì đừng có mà tự cho là đúng như vậy. Em tưởng rằng anh ở “Tuyệt sắc khuynh thành” sẽ có gì khác ư? Anh biết em với Như Phi hôm đó xảy ra chuyện gì, nhưng anh nói cho em biết, cho dù khi ấy anh có mặt ở đó, cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi. Em ở trong cái vòng này thì phải chấp nhận luật chơi ở đây. Em, anh, Như Phi, tất cả chúng ta đều như nhau, ở đây, có người giúp em, ắt sẽ có người muốn hại em. Có người tiếp cận em ắt có người muốn lợi dụng em. Đừng ngây thơ cho rằng một ai đó có thể trở thành chỗ dựa của em. Vì sớm muộn có một ngày em sẽ phát hiện ra, người hại em tới nỗi thương tích đầy mình thường chính là người em tin tưởng nhất”.

Trì Mạch vứt vỏ hạt dẻ trong tay đi, châm một điếu thuốc. “Chuyện ngày hôm đó của bọn em đối với anh mà nói, căn bản chẳng là gì. Vì vậy đừng có bất kì mong đợi nào ở anh. Anh không phải người tốt gì cả, tất cả những việc anh làm trước đây, tin anh đi, chắc chắn sẽ vượt quá tưởng tượng của em”.

Trì Mạch đi rồi, một mình Vị Hi ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời đêm của thành phố. Xung quanh vắng lặng, thi thoảng có thênghe thấy tiếng ve kêu. Có lẽ nơi này khá khuất, hoặc ánh sao hôm nay quá tối tăm, hay nụ cười chế giễu không chút che giấu của người đàn ông khiến người ta bất giác nảy sinh tâm trạng thê lương.

Ôi... Vị Hi nhìn lên bầu trời đêm thở dài, sao trên trời lấp lánh, giống như đôi mắt của Như Phi.

Tuy sớm đã biết, cuộc đời của mình phải tự mình nắm chắc. Nhưng trong lòng cô luôn không tránh được ôm ấp một ảo tưởng. Ảo tưởng một ngày nào đó, có một người sẽ trở thành vị anh hùng trong cuộc đời Như Phi, yêu cô ấy mãnh liệt như yêu chính bản thân người đó.

Vậy thì cho dù có một ngày cô không thể không rời xa cô ấy, Như Phi cũng không vì sống cô đơn trong đám người này mà cảm thấy cuộc đời chẳng có gì đáng lưu luyến.

Nhưng tất cả những điều này cuối cùng cũng chỉ là ước vọng quá xa vời mà thôi.

6. Chương 6: Mơ Màng Như Người Say

Cô nằm trên chiếc giường lò xo không mấy thoải mái của anh, ngẩng nhìn gương mặt anh đắm chìm trong dục vọng. Anh nhắm mắt, môi hơi hé, dường như đang ở một nơi rất đẹp.

Sau khi tan làm, mọi người hẹn nhau ăn đêm ở quán ngoài trời. CoCo mang theo bạn trai chơi đàn guitar, tên Mark, đẹp trai lạnh lùng, Phong mang theo người bạn gái Mai Mai từ què ra làm việc, Như Phi cùng Trì Mạch đương nhiên là một đôi, duy có Vị Hi đi một mình, nhưng cũng rất vui vẻ, tự tại.

Bảy người chiếm tám chiếc ghế.

Cả đám người bọn họ tụ họp với nhau luôn rất ấm ỉ, đến chủ quán quầy ăn nhỏ cũng sợ bọn họ, nhưng hôm nay lại yên tĩnh lạ thường. Cho tới khi Phong nâng cốc rượu, nói với chiếc ghế trống: “Mời Tiểu Văn”.

Mọi người lần lượt nâng cốc, sau đó đổ toàn bộ bia trong cốc xuống đất.

Phụ nữ khu đèn đỏ, thân như bèo tấm, mạng như giun dế. Cho dù sinh mệnh trôi đi như nước, nhưng mỗi ngày bị kịch đều đang được công diễn, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Mọi người dường như nhẹ nhõm hơn, trò chuyện với nhau, mỗi người một câu. Hôm nay Vị Hi hơi trầm mặc, Như Phi vẫn sôi nổi như thường, khiêu chiến với Mark, quyết chí chuốc say tên đẹp trai hoang dã này.

CoCo lại vui vẻ đứng bên xem kịch, dứt khoát không giúp ai, thời đại này, trọng sắc khinh bạn hay trọng bạn khinh sắc đều khiến người ta khinh bỉ như nhau.

Cặp đôi của cậu Phong chỉ lo chụm đầu nói chuyện, giống như hai con chuột nhỏ yêu nhau thắm thiết. Trì Mạch vẫn luôn ít nói trong những cuộc tụ họp kiểu này, khi có người kể chuyện cười nhạt nhẽo, anh cùng phối hợp cười cười.

Ti vi đang phát chương trình tin giải trí linh tinh, Vị Hi vừa lơ đãng xem vừa bóc vỏ tôm không còn tươi.

Đột nhiên, một gương mặt thu hút ánh nhìn của cô.

Tin tức đang chiếu cảnh bán đấu giá từ thiện gương mặt Nguyễn Thiệu Nam lướt qua. Tiếp theo ống kính chiếu vào một sợi dây chuyền kim cương đặt trong tấm chụp thủy tinh, còn quay đặc tả mặt dây chuyền có tạo hình độc đáo đó.

Vị Hi dụi mắt, cuối cùng khẳng định, cô không nhìn lầm, chính là sợi dây mình đeo trên cổ.

“Tâm điểm lớn nhất của hội đấu giá từ thiện năm nay, không gì vượt qua sợi dây chuyền kim cương được mệnh danh “Chìa khóa hi vọng”. Viên kim cương chủ đạo màu xanh nặng bảy phẩy tám cara, tương truyền là vật đính ước của hoàng hậu Maria cuối triều Ý và người yêu bà. Không chỉ kỹ thuật tinh xảo, mà giá trị lịch sử cũng vô cùng lớn...”.

Báo cáo của phóng viên giải trí đặc biệt sinh động, thu hút sự chú ý của phần lớn thực khách.

Sau đó, Vị Hi thấy người chủ trì buổi đấu giá và Nguyễn Thiệu Nam bắt tay, Ưông Đông Dương bên cạnh nhận lấy món hàng đấu giá quý báu đó, vô số ánh đèn liên tiếp lóe lên.

Tiếp theo là cảnh Nguyễn Thiệu Nam bị vây trong đám phóng viên cuồng nhiệt, rồi đi dưới sự bảo vệ của nhân viên. Những quý ông nổi tiếng khác đều bị gạt sang một bên, cảnh tượng như vậy thật sự hiếm thấy.

Điều này cũng khó trách, anh là nhân vật thường xuyên được bàn tán của thành phố này, nhưng hiếm khi lộ diện trước giới truyền thông, đám paparazzi đương nhiên túm chặt, chết cùng không tha.

Nữ phóng viên giải trí xinh đẹp cầm micro, vô cùng cảm khái nói, “Mọi người đều đã thấy, Nguyễn Thiệu Nam - chủ tịch tập đoàn Dịch Thiên sau khi đấu giá vật báu với giá ưu thết tuyệt đối đã từ chối nhận phỏng vấn của giới truyền thông, vội vã rời đi, không thể không nói rằng đây là một điều đáng tiếc. Nhưng hành động của anh Nguyễn, mọi người đều rõ như ban ngày. Tập đoàn Dịch Thiên mấy năm gần đây luôn tích cực tham gia các hoạt động từ thiện...”.

Những lời khen ngợi sau đó, Vị Hi đã không còn tâm tư lắng nghe tiếp. Cô vô thức sờ lên cổ mình, trong lòng hoảng loạn bất an.

“Thật đúng là người giàu có”. CoCo ngồi cạnh ngưỡng mộ lắc đầu. “Tiêu nhiều tiền đến thế chỉ để mua sợi dây chuyền, đủ để chúng ta ăn cả đời”.

Sau đó, cô sờ sợi dây đeo trên cổ Vị Hi, có phần tò mò hỏi: “Vị Hi, cậu mua sợi dây giả này ở đâu? Rất giống”.

Vị Hi thuận tay chỉ góc đường, “Ngô Kí, hai mươi tệ là có thể mua được một sợi”.

Như Phi vừa uống ngụm rượu liền phun ra, đập tay xuống bàn cười ngặt nghẽo, đây thực là truyện cười nhạt nhẽo nhất trong năm.

Vị Hi tức giận trừng mắt với cô, đáng tiếc cô không nhìn thấy.

“Ôi, tôi nghe nói Nguyễn Thiệu Nam bắt đầu tấn công toàn diện tập đoàn Thái Hoàng, không biết có tin tức nội tình gì không?”.

Giọng nói truyền đến từ bàn bên cạnh. Vị Hi quay mặt sang, thấy hai người đàn ông đáng vẻ lãnh đạo đang nói chuyện.

Sao tất cả mọi người đều bàn luận về anh ta? Vị Hi mệt mỏi nghĩ.

“Tôi chẳng qua chỉ là nhân viên quèn ở tập đoàn Dịch Thiên, sao có thể biết việc của cấp trên chứ? Nhưng mọi người đều nói, lần này Thái Hoàng sợ rằng lãnh ít dữ nhiều”.

“Không phải chứ, Lục Tử Tục là con hồ li già, rung chuyển trời đất bao năm như vậy, có thể dễ dàng bị xơi mất như thế ư?”

“Đáng tiếc, lần này ông ta gặp phải một con sư tử, còn là con sư tử ăn thịt hồ li. Anh quên “vụ thu mua Hoa Thịnh” lần trước sục sôi thế nào à? Thịnh Liên Thanh đủ cáo già chứ, cuối cùng thế nào? Bị Nguyễn Thiệu Nam ép tới mức nhảy lầu. Còn “vụ thu mua Hưng Nghiệp”, tài sản của nhà họ Li hùng hậu là thế, nhưng khuynh gia bại sản cũng không thể giữ được công ty. Còn có...”.

Nội dung cuộc trò chuyện đột nhiên trở nên có phần đả mấu, Vị Hi cảm thấy lòng bàn tay của mình toát mồ hôi, toàn thân rùng mình, dường như lại trở lại buổi hoàng hôn mưa lạnh ấy. Cô rất muốn khiến hai tên đáng ghét kia câm mồm, đáng tiếc người ta đang cảm hứng dâng trào, vẫn cứ lảm nhảm không thôi.

“Nói như vậy, giới tài chính lại tráo bài lần nữa rồi”. Người ngồi bên khác dường như cũng có hứng, đàn ông tụ tập với nhau, chủ đề không ngoài tiền, xe và đàn bà.

Được người khác quan tâm là chuyện khiến người ta hứng

Như Phi bật cười ha ha, ngón tay thon trắng vuốt ve gương mặt người đàn ông, học giọng điệu của anh, cố ý kéo dài giọng nói nghiêm túc trả lời: “Em biết chứ...”. Rồi đặt ngón tay lên đôi môi đẹp đẽ của anh, thần bí nói: “Suýt, chị hát cho cậu nghe”.

Giây phút ấy, Trì Mạch thực sự muốn quăng cô đi.

Trời gần sáng, Trì Mạch trở mình, ngủ rất say. Như Phi khoác áo sơ mi của anh ngồi bên cửa sổ hút thuốc, thành phố trước mắt đứng vào lúc tối tăm nhất trước bình minh.

Tất cả mọi người đều chìm trong giấc ngủ, chỉ có một mình bạn tỉnh táo, nên hình dung cảm giác này thế nào nhỉ? Có dư vị khi mọi người say, mình ta tỉnh.

Nhưng trên thực tế, tử lượng của Như Phi đích thực không chỉ tốt bình thường, thậm chí vượt qua cả tưởng tượng của Trì Mạch.

Cô trước nay không phải là người phụ nữ dễ dàng say.

Truyền thuyết nói rằng có hai loại người mơ màng như say như mộng trên thế giới này. Một loại sống trong xa hoa trụy lạc, hồng trần rực rỡ, tinh thần thực sự vô cùng tỉnh táo. Loại kia vừa đứng ngược lại, lúc nào cũng bình tĩnh thản nhiên, có khả năng hô phong hoán vũ, thứ khiến họ mơ màng như say như mộng là tinh thần.

Rõ ràng, cô là loại người đầu tiên.

Như Phi cười một cái, trên môi vẫn còn sót lại hơi thở của người đàn ông này, nhưng trong lòng có một lỗ hổng màu đen, giống như một vực sâu không đáy, đen kịt âm u, dường như tất cả bóng tối trên thế giới đều bị đun trong đó, sâu tới nỗi không nhìn thấy đáy.

Cô nhìn hình bóng phía sau của người đàn ông đang ngủ say trên giường, cô thích nhìn bóng lưng anh. Anh chính diện quá cương quyết lạnh lùng, khiến người ta không thể đến gần. Nhưng hình bóng phía sau lại có đường nét dịu dàng như một đứa trẻ tỉnh lặng.

Như Phi thở dài, mỗi lần không muốn làm tình với anh, khi tâm trạng tồi tệ, khi đau lòng, khi buồn bã, cô sẽ vờ say. Đáng tiếc, Trì Mạch lại không hiểu. Hoặc anh không muốn hiểu.

Giây phút anh đi vào, cô lại muốn rơi nước mắt.

Cô biết, anh yêu thích cô quay người một cách đẹp đẽ, buông tay một cách dứt khoát.

Cô biết, anh yêu cơ thể cô, lưu luyến mùi vị của cô.

Cô biết, từ ngày đầu tiên quen nhau, bản thân đã không có bất cứ kì vọng nào đối với anh.

Cô biết nỗi đau khổ trong lòng anh. Vô số đêm, anh giải thoát nỗi cô đơn không thể dùng lời diễn đạt ấy một cách đau đớn và rõ nét vào trong cơ thể cô, cô cảm nhận sâu sắc hơn bất cứ người nào.

Nhưng cô nằm trên chiếc giường lò xo không hề thoải mái của anh, ngấm nhìn gương mặt anh đắm chìm trong đục vọng. Anh nhắm mắt, môi hơi hé, dường như đang ở một nơi rất đẹp.

Trong nháy mắt, cô thực sự muốn nói cho anh biết. Thực ra không phải cô không quan tâm điều gì.

Nhưng cô không thể nói.

Biết rõ kết quả thế nào, vì vậy không nói cũng được.

Như Phi quay mặt đi, mở cửa sổ, giơ cánh tay ra cảm nhận sự mát lạnh của sương sớm, tâm trạng cô đơn tựa như gió nhẹ lướt qua những tòa nhà cao tầng.

Cô khẽ nhắm mắt lại...

7. Chương 7: Thốt Gỡ Cửa Tên Đồ Tể

Anh dừng lại một chút, hai tay nâng mặt cô lên, ép buộc cô nhìn vào mắt anh, “Anh sẽ không để em đi. Họ Lục nhà em nợ anh quá nhiều, anh muốn đòi từng người một... bao gồm cả em”.

Như Phi không biết, trong buổi tối như vậy, ở một góc xa của thành phố cũng có một người giống cô, trước khi bình minh của thành phố đến, cũng nhìn lên bầu trời đêm đếm sao.

Vị Hi ngồi trên giường, nhìn sợi dây chuyền trên ngón tay, viên kim cương màu xanh sáng chói trong đêm, cực giống viên “Trái tim của biển cả” làm khuy nh đảo fan hâm mộ điện ảnh trong phim Titanic.

Cô còn nhớ, tên của nó là “Chìa khóa hi vọng”. Nguyễn Thiệu Nam dùng cái giá cô khó có thể tưởng tượng nổi để đấu giá, sau đó chẳng thèm nói gì liền đeo lên cổ cô.

Sau khi tất cả những điều này xảy ra, cô dường như hiểu được vài điều, lại dường như chẳng hiểu gì.

Cô không muốn nghĩ tiếp, nằm trên giường, lại bị nỗi lo lắng giày vò tới nỗi lăn đi lăn lại cũng không ngủ nổi. Dứt khoát bật đài lên, lắng nghe tiết mục sáng sớm.

Đài phát thanh đang phát bài hát cũ, giai điệu của khúc dạo đầu có phần bi thương, có lẽ là do thời gian, đến giọng ca cũng mang theo sương mù buổi sớm.

Vị Hi rút ình cốc nước lạnh, nhìn thành phố cô đơn lúc tờ mờ sáng, im lặng lắng nghe.

Hồi ức giống như người kể chuyện

Dùng giọng điệu mang đầy âm sắc quê hương

Nhảy qua hồ nước, vượt qua xóm nhỏ

Chờ phút giây duyên phận tương phùng

Đắp bù anh dựng tòa thành.

Tương lai sẽ rước em về làm dâu.

Quay người bao lần, qua cửa mấy lần

Thanh xuân uổng phí còn đâu...

Lời bài hát rất hay, buồn nhưng không ủy mị. Vị Hi quên mất mình có nghe hết không, chỉ nhớ bản thân khẽ ngâm nga theo giai điệu, ngâm nga hát, rồi dần dần... ngủ mất.

Tối hôm đó, cô nằm mơ, một giấc mơ màu vàng. Cô vẫn không nhớ nội dung giấc mơ ấy, nhưng lại cảm thấy bản thân đã quên đi tất cả những đau khổ, vui vẻ đến mức dường như đang ở thiên đường vậy.

Một giọng nói không ngừng ngân nga bên tai cô, ngăn cách giữa năm tháng vô tận và thời gian cách trở, mơ hồ, bay bổng như lướt trên trời.

“Vị Hi bé nhỏ, em phải nhớ lấy, em nhất định phải lớn nhanh lên, lớn lên anh muốn em làm vợ anh...”.

Cô nhất định đã khóc, khóc trong mơ. Giọng nói này đã bị cô cất giấu lâu đến thế, lâu đến vậy... lâu đến nỗi cô đã lãng quên, điều này rốt cuộc chỉ là cảnh trong mơ mà cô hư cấu, hay từng tồn tại một cách chân thực.

Biết bao năm tháng khó khăn, biết bao thời gian đau khổ, biết bao áp bức, lắng nhục và bi thương không lời nào diễn tả, cô cắn răng âm thầm chịu đựng.

Cô biết đó không chỉ vì để sống, hay sống một cách có tôn nghiêm, mà vì trong lòng cô vẫn ôm một tia hi vọng. Hi vọng có một ngày, người từng có ước hẹn với cô sẽ thực sự xuất hiện trước mặt, thấp sáng bóng tối cho cô.

Theo ước hẹn, cô đã lớn. Nhưng tất cả đều đã thay đổi, câu chuyện cổ tích của cô bị biến dạng, trở nên đầy bạo lực, đẫm máu.

Cô giống như đứa trẻ tùy ý nức nở trong cõi mộng màu vàng đỏ. Cô khóc đến nỗi đứt hơi khản giọng, khóc đến mức cuộn tròn người lại thành một khối nho nhỏ. Cuối cùng nước mắt đã cạn, chỉ có từng cơn run rẩy, dùng hết sức lực của bản thân.

Tiếng kêu đau khổ của em, anh không nghe thấy.

Nhưng anh còn nhớ không?

Mùa hè năm đó, chúng ta cùng lắng nghe tiếng gió thổi.

Anh vẫn nhớ chứ?

Năm đó chúng ta còn nhỏ, những ước hẹn bé nhỏ ấy.

Anh còn tin không?

Em từng sống trong địa ngục, ngửa mặt nhìn ánh mặt trời, ngửa mặt nhìn anh...

Khi tỉnh dậy, căn phòng lơ mờ sáng, mặt trời đã chếch vè tây.

Vị Hi nhìn đồng hồ, kim giờ đã chỉ năm giờ chiều, cô ngủ tròn một ngày trời. Như Phi không trở về, chắc ở cùng Trì Mạch nhỉ?

Một ngày không có gì vào bụng, nhưng dạ dày như nhét đầy đá, một chút cảm giác muốn ăn cũng không có, đầu đau tới mức như muốn nổ ra. Cô bước vào nhà vệ sinh, bật đèn, nhìn người trong gương đầu tóc bù xù, mắt sưng đỏ.

Cô nhớ ra, buổi tối Nguyễn Thiệu Nam hẹn cô ăn cơm.

Vội vàng rửa mặt, thay quần áo, cầm đồ phải mang đi, cô xuống lầu, qua hai con phố, nhìn thấy xe của Nguyễn Thiệu Nam đỗ ở đó.

Vị Hi mở cửa xe ngồi vào trong, tài xế bèn khởi động lái đi, chiếc xe giống như một giọt nước, hòa vào dòng xe như thủy triều trong thành phố.

“Sao mắt đỏ vậy? Vừa khóc à?”. Nguyễn Thiệu Nam đang nhìn bảng báo cáo thành tích nghiệp vụ, liếc mắt nhìn Vị Hi, lại tiếp tục bận công việc của mình.

“Nằm cả một ngày, có thể do ngủ nhiều quá”.

Anh cười như không cười, nhếch khóe miệng, mang theo chút châm chọc hỏi cô: “Thật không?”.

Vị Hi cảm thấy sống lưng lạnh toát, miệng lưỡi người đàn ông này quả thật sắc bén tới mức đáng sợ.

Cô hít sâu một hơi, cuối cùng hạ quyết tâm, “Anh Nguyễn, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện”.

“Nói chuyện gì?” Đến nhìn anh cũng không thèm nhìn cô một cái, dường như chẳng có chút hứng thú nào với đề nghị của cô.

Vị Hi mở ba lô, cầm hộp trang sức đẹp để ra, đặt lên ghế, “Có lẽ nói từ cái này. Nó quá quý giá, tôi không nhận nổi”.

Nguyễn Thiệu Nam thờ ơ, ngữ khí nói chuyện giống như đang ứng phó với đứa trẻ hồn dỗi, “Hóa ra là vì cái này, xem ra cách hiểu về ý nghĩa từ “quý giá” của chúng ta không giống nhau. Nó chẳng qua là một món đồ chơi nhỏ, em không thích, có thể tùy ý vứt đâu cũng được”.

Vị Hi đột nhiên phát hiện, căn bản không thể nói chuyện với người đàn ông trước mặt.

“Còn cái này...” Vị Hi dứt khoát đổ toàn bộ đồ trong túi ra, tròn mười hai xấp tiền mặt đỏ rực.

“Đây là tiền ban đầu anh đưa cho tôi, có lẽ nên nói là tiền anh mua tôi. Nếu anh không muốn thực hiện quyền lợi của mình, vậy thì tôi sẽ thu lại nghĩa vụ của tôi. Đồng thời để bảo đảm lợi ích của anh, xin hãy lấy tiền về”.

Nguyễn Thiệu Nam quay mặt sang nhìn cô, ánh mắt như ngăm trong băng lạnh. Vị Hi biết, cuối cùng cô đã thành công trong việc khiến anh chú ý. Nhưng cô chẳng hề cảm thấy vui mừng vì điều này, bởi trực giác nói cho cô biết người đàn ông trước mắt đang trong cơn tức giận, còn cô... hình như hơi gần anh. Tim cô đập thình thịch, gần như vọt lên tới tận cổ họng.

“Đương nhiên, nếu anh muốn bây giờ thanh toán, tôi cũng không phản đối, anh là người mua, tất cả sẽ theo anh. Nhưng sau khi trời sáng, xin phép chúng ta ai đi đường người ấy”.

Nói tới đây, Vị Hi cảm thấy bản thân gần như trụ tim.

Cô bất lực, gần như cầu khẩn nhìn anh, “Anh Nguyễn, tôi thực sự không có sức để tiếp tục chơi với anh. Tôi chỉ là một sinh viên bình thường, tôi vẫn muốn sống cuộc đời của mình, coi như anh làm phúc, xin anh tha cho tôi...”.

Một tiếng bốp vang lên giòn giã, Nguyễn Thiệu Nam gần như thô bạo đóng máy tính xách tay lại. Vị Hi giật nảy mình vì hành động bất ngờ của anh.

Anh vẫn im lặng, cũng không nhìn cô. Xe đang chạy trên đường, không khí trong xe dường như ngưng đọng, chỉ nghe thấy tiếng động cơ.

Cuối cùng anh quay mặt sang, nhìn cô một cách sâu xa, đột nhiên khẽ cười, “Em nói đúng, tôi là người mua. Buông tha cho em hay không phải xem tâm trạng của tôi. Trên thực tế, ở cùng em tôi rất vui, tôi không nỡ để em đi. Cho dù hôm nay em giao cơ thể cho tôi, cũng chẳng qua chỉ thêm một lí do để tôi trói em lại. Vì vậy...”.

Đột nhiên một tay anh túm cằm cô, ngón tay lạnh giá khiến người ta buốt đến tận đáy tim: “Muốn dùng cách khích tướng để tôi buông em ư? Nói cho em biết, cách này quá cũ rồi, công phu mèo cào của em, tôi khuyên em đừng giữ ra”.

Vị Hi gần như tuyệt vọng, bất lực nhìn anh: “Nguyễn Thiệu Nam, giết người chẳng qua chỉ là đầu rơi xuống đất. Cho dù anh muốn báo thù rửa hận, nhưng oan có đầu. nợ có chủ, anh ức hiếp một đứa con gái không có năng lực phản kháng như vậy, lẽ nào anh không cảm thấy mình quá đáng sao?”.

Người đàn ông mở to đôi mắt, mơ hồ nhìn cô.

Vị Hi cắn lưỡi tới mức phát đau, nhưng cuối cùng cô vẫn nói ra, thậm chí còn hơi cười, “Anh xem, lần đầu tiên anh gặp tôi, tôi mới mười bốn tuổi. Bao nhiêu năm qua đi, chúng ta đều thay đổi rất nhiều, tôi gần như quên mất hình dáng anh, có lẽ anh cũng không thể nhận ra tôi. Nhưng anh sẽ không thể không nhớ tên tôi. Nói một cách chuẩn xác, mỗi một người nhà họ Lục chúng tôi, anh đều sẽ không quên, có phải không?”.

Vị Hi nhìn vào mắt người đàn ông này, cứ như thể chăm chú nhìn thẳng vào anh, dường như muốn xuyên qua thời gian dài, xuyên qua năm tháng xa xôi, tìm kiếm người thiếu niên anh tuổi trong kí ức đó.

“Tôi họ Lục, chủ tịch tập đoàn Thái Hoàng - Lục Tử Tục là cha tôi, chính ông ta đã hại anh tan cửa nát nhà. Nói chính xác, chúng ta là kẻ thù. Anh không thể không nhớ...”.

Xe cuối cùng cũng dừng lại, lái xe bước xuống, nhanh chóng biến đi đâu không biết. Vị Hi không biết đây là nơi nào, còn người đàn ông bên cạnh trầm mặc đến mức đáng sợ.

“Anh muốn báo thù, điều này không có gì đáng trách. Nhưng xin anh tìm đúng người”. Vị Hi cảm thấy bản thân cần phải nói rõ lập trường, nếu không, tối nay sợ rằng cô không chỉ làm bia đỡ đạn.

“Anh có lẽ đã điều tra tôi, vì vậy chắc anh rõ, bảy năm trước tôi đã rời khỏi nhà họ Lục. Đối với họ mà nói, tôi chỉ là đứa con gái bị vứt bỏ, bị lãng quên, họ không quan tâm sự sống chết của tôi. Hơn nữa, năm đó tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ,thậm chí nhà họ Nguyễn tôi không chút liên quan. Vì vậy, anh không nên trút oán hận lên người tôi. Theo lí mà nói, tôi vô tội.”

Nguyễn Thiệu Nam cười lạnh lùng, ngắt lời cô: “Tôi trước nay không cho rằng em vô tội”.

“Anh nói gì?”. Vị Hi không hiểu ý anh.

“Năm đó những người nợ tôi không chỉ nhà họ Lục mà còn có em!”.

Vị Hi chợt mở to đôi mắt, Nguyễn Thiệu Nam túm cánh tay cô, mang theo sức mạnh như ăn thịt người, gần như kéo cô, lôi cô xuống xe.

“Nguyễn Thiệu Nam, anh làm gì vậy?”. Vị Hi ngã xuống đất, cô sợ hãi, ra sức vùng vẫy loạn xạ nhưng căn bản không chống lại nổi sức mạnh của anh.

Bên ngoài là một mảnh sân rộng, hóa ra xe dừng ở trước cửa một biệt thự. Đây là ngoại ô, xung quanh không có người, thậm chí đến giúp việc cũng không thấy. Có lẽ có người giúp việc nhưng thấy cảnh như vậy, không ai dám quan tâm, cũng không ai muốn quan tâm.

Cả quãng đường Nguyễn Thiệu Nam đều kéo cô, kéo cô lên gác, kéo vào trong phòng ngủ. Mặt anh lạnh lùng, không hề nói lời nào, giống như Tu La đến từ địa ngục, tàn khốc và máu lạnh, thậm chí không quan tâm có làm cô bị thương không. Với sức kéo mạnh mẽ của người đàn ông, Vị Hi giống như con cừu non bị người ta đưa lên thớt, mặc kệ cô kêu gào thảm thiết thế nào, hét to ra sao, chẳng ai quan tâm, chẳng ai hỏi han.

Anh ném cô xuống thảm, tiện tay khóa cửa. Sau đó nhanh nhẹn cởi áo khoác ngoài, tháo cà vạt, rồi dứt khoát một tay giật áo sơ mi, cúc áo pha lê rơi lạch cạch trên thảm.

Ám thị này quá tàn nhẫn!

Vị Hi vùng vẫy bò lên, lao đảo chạy ra cửa, nhưng bị anh túm tóc, kéo trở lại.

Chiếc giường lớn hình tròn màu xanh nước biển trang nhã,giống như biển lớn sâu thẳm, đầy hơi thở lãng mạn, giờ này phút này lại trở thành cái thớt của tên đồ tể.

Nguyễn Thiệu Nam quả thật giống như tên đao phủ gian xảo! Anh biết làm thế nào để cô xuống, có thể khiến cô không cách nào vùng vẫy, lại không đến nỗi khiến cô bị thương quá nặng. Anh biết làm thế nào để ngăn chặn tiếng kêu cứu của cô, khiến cô gọi trời không thấu, gọi đất không linh. Anh càng biếtdùng thủ đoạn gì uy hiếp cô mới có thể khiến cô không còn manh giáp, hoàn toàn chịu khuất phục.

Anh là tên đao phủ máu lạnh, mặc kệ nước mắt nóng hổi của cô đang chảy như suối bên má anh, mặc kệ cô gào khóc cầu xin, anh cũng như núi băng, không chút động lòng.

Hoa hồng trong bình mặc ý nở rộ, đỏ tươi như máu, khoe khoang sức sống đẹp đẽ, nhưng có thể tàn tạ trong chớp mắt. Đây là kiểu giải thoát gần như tuyệt vọng, không có quá khứ, không có tương lai, không có hi vọng, chỉ có một sự mê hoặc mê lương khiến người ta kinh ngạc.

Cơ thể trong trắng của cô lộ ra dưới ánh trăng nhợt nhạt,ánh mắt đau khổ im lặng trong ánh nhìn lạnh lùng của anh.

Cuối cùng, giây phút nghìn cân treo sợi tóc, cô gần như vỡvụn cầu xin anh: “Nam, Nam, xin anh...”.

Thực ra... cô biết anh muốn nghe gì, luôn biết.

Nhưng cô không thể nói, cô cắn nát môi cũng không thểnói. Sống kề sát ranh giới vỡ vụn, sự cứng rắn của anh ép cô gần như sụp đổ. Cô không ngờ, anh lại có thể làm tới bước này, cô là kẻ chiến bại dưới tay anh, cô bị ép khuất phục dưới sự lạnh lùng tàn khốc của anh.

Cái tên thân mật đơn âm tiết này là mật hiệu thân thiết chỉ khi hai người bên nhau mới có thể nói, khẽ lướt qua đầu lưỡi, giống như gió thu thổi qua điền viên, ấm áp mà cô đơn.

Hai gia đình nhà họ Lục, Nguyễn đã kết giao nhiều đời, Nguyễn Thiệu Nam lớn hơn một chút nhưng khi Vị Hi còn nhỏ, không bao giờ gọi anh là “anh” như các anh chị em gái khác của cô, cô không muốn có khoảng cách quá xa với anh, cô chỉ gọi anh là “Nam”.

“Hóa ra, em còn nhớ em cái gì cũng đều nhớ”. Nguyễn Thiệu Nam nâng gương mặt đầy nước mắt của cô: “Vị Hi bé nhỏ, em chưa bao giờ vô tội, em nợ anh một lời hẹn ước. Em từng đồng ý, sẽ làm vợ của anh”.

Nước mắt cô giống như nước tràn đê, không khổng chế được mà chảy xiết. Đúng vậy, cô luôn nhớ, cho dù cuộc đời cô trải qua vô số gặp gỡ, nhiều lần chán nản không được như ý, cô cũng chưa bao giờ quên.

Anh ôm cơ thể nỉ non, run rẩy không ngừng của cô, liên tục gọi tên cô, “Vị Hi, Vị Hi... anh biết, em sẽ hận anh. Tất cả hành động của anh hôm nay nhất định sẽ khiến em hận anh. Nhưng...”.

Anh dừng lại một chút, hai tay nâng mặt cô lên, ép buộc cô nhìn vào mắt anh, “Anh sẽ không buông tha cho em. Họ Lục nhà em nợ anh quá nhiều, anh muốn đòi từng người một... bao gồm cả em”.

8. Chương 8: Đêm Đầu

Thân dưới nhói đau kịch liệt, cô đột nhiên nghẹn lại, dường như khóc tới nỗi nghẹt thở, nằm trên chiếc gối trắng, đột nhiên mở to mắt nhìn thẳng lên trần nhà, giống như con cá bị quăng lên bờ.

Khi trời sáng, Vị Hi rời phòng ngủ. Cô nhìn thấy trong vườn, người làm vườn đang cắt sửa bãi cỏ, trong bếp, đầu bếp chuẩn bị bữa sáng. Hóa ra, ở đây không phải không có người, mà những người này đều biết trở thành không khí vào lúc thích hợp.

Những người giúp việc nhìn thấy cô đều sững lại. Cũng khó trách, tối qua gần như om sòm tới mức long trời lở đất, bây giờ cô vẫn có thể toàn vẹn đứng ở đây, cũng có thể coi như kì tích.

Một mình Vị Hi bước ra khỏi biệt thự, không ai ngăn cô, cô cũng không cần nhấc nhủ bất cứ người nào.

Khi sắp ra khỏi cánh cửa, lái xe chạy tới hỏi cô có muốn dùng xe không?

Vị Hi không nói, chỉ xua xua tay, bước đi đầu không ngoảnh lại.

Cô đi trên đường, chặn một chiếc bus vào thành phố, trên xe có vài khách sáng sớm vội lên đường.

Cô vừa lên xe liền có người nhìn cô bằng ánh mắt khác thường. Vị Hi không biết vì sao, cúi đầu nhìn, vết tím đỏ đầy cổ. Lúc này cô mới nhớ ra, vừa nãy đi vội quá, cần bản không kịp phát hiện. Cô dùng tay che đi, nhưng từng dấu đỏ trên cô tay khiến người nhìn thấy càng phát hoảng.

Vị Hi ngồi vào hàng ghế cuối cùng, chỗ này khá rộng rãi.

Cô thu người lại ôm đầu gối, tựa hồ như vậy có thể làm dịu đi cảm giác khó chịu của cơ thể. Cô đau vô cùng, co lại nơi góc xe run lấy lấy. Chiếc váy dài tới đầu gối che đi những vết thương chằng chịt, tím xanh bầm dập ở đùi, nhưng khó che được vết đỏ thẫm chói mắt trên bắp chân.

“Con gái, không sao chứ, có cần ta báo cảnh sát giúp không?”. Người phụ nữ lớn tuổi bên cạnh căng thẳng nhìn cô.

Cô lắc đầu, vẻ mặt ủ rũ, “Cảm ơn cô, không cần đâu ạ”.

Vị Hi áp mặt lên cửa kính xe, nhìn ra bờ biển nối liền nhau, gió biển mát lạnh thổi vào, mang theo chút cát vàng.

Gió biển sáng sớm hơi lạnh, cô mặc phong phanh. Lấy tay che ngực, cảm nhận được cơn đau quặn thắt giống như trời đất quay cuồng. Cô dường như lại nhìn thấy đôi mắt sáng rực trong bóng tối của Nguyễn Thiệu Nam, đôi mắt kiên định mà lạnh băng ấy.

Lúc đó, tay anh đặt trên cổ cô, môi dán sát tai cô, đến hơi thở của anh cũng lạnh buốt.

“Từ khi em mười bốn tuổi, anh đã đợi em lớn lên. Bao nhiêu năm như vậy, sau thời gian dài như thế cuối cùng em cũng trưởng thành, xuất hiện trước mặt anh, nhưng lại hoàn toàn quên anh. Vị Hi, em biết không, khi anh ý thức được điều này, anh buồn biết bao? Anh vẫn luôn đợi em, đợi em nhớ ra anh. Em chỉ cách anh một tầm với, anh không dám lại gần, hàng ngày đều nhung nhớ, chịu đựng sự giày vò, bây giờ em lại nói với anh, hóa ra em cái gì cũng đều nhớ”.

Nguyễn Thiệu Nam đột nhiên bật cười, ngón tay siết lại.

“Có lẽ anh thực sự nên bóp chết em”.

Cô cảm thấy nghẹt thở, nhưng chờ đợi cô không phải là cái chết mà là cảm giác đáng sợ hơn cả chết chóc.

Đó là nửa sống nửa chết, vừa yêu vừa hận, một nửa thiên đường, một nửa địa ngục: muốn xé toạc thân thể, linh hồn cô thành những mảnh vụn ngổn ngang, lại dùng cách thức đặc biệt để chấp vá lại với nhau, khiến cô gần như dị dạng, đau đớn muốn chết.

“Nam, đừng, xin anh, xin anh...” Cô như một đứa trẻ hoảng sợ, lùi lại theo bản năng, sợ hãi, hoảng loạn vùng vẫy.

Nhưng cô không ngăn được anh. Cô không kịp quan tâm đến tôn nghiêm, run rẩy cầu xin dưới thân anh, nhưng không ngăn nổi sự lạnh lùng tàn khốc và kiên quyết của anh.

Anh ghim vào cơ thể cô, cứ như vậy không quan tâm không để ý.

Thân dưới nhói đau kịch liệt, cô đột nhiên nghẹn lại, dường như khóc tới nỗi nghẹt thở nằm trên chiếc gối trắng, đột nhiên mở to mắt nhìn thẳng lên trần nhà, giống như con cá bị quăng lên bờ.

Cơ thể cường tráng của anh phủ lên người cô, hơi thở lạnh buốt bên tai cô, nói với cô bằng giọng nói vô cùng lạnh lùng tàn khốc, “Vị Hi, em đã là của anh...”.

Ý thức của cô trống rỗng trong phút chốc, dường như lúc này mới biết bản thân mình đã mất đi cái gì. Cô dốc sức đẩy lồng ngực cường tráng của anh ra, tựa như làm vậy có thể trốn khỏi sự cướp bóc thô bạo này, trốn khỏi tất cả những điều đáng sợ ấy.

Cô giống đứa trẻ bướng bỉnh gào khóc trong lòng anh, vùng vẫy, nước mắt rơi từng hàng, rơi trong vòng tay cường tráng của anh.

Người đàn ông gắt gao đè chặt cô, một tay túm lấy cánh tay cô, tay kia bóp cầm cô. Ánh mắt anh lạnh băng, bình thản, dùng ngữ điệu tàn nhẫn nói với cô, “Nếu em không muốn đối mặt, anh không ngại nói một lần nữa, em đã là của anh. Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, em đều là của anh. Em đừng nghĩ tới việc trốn thoát!”.

Mấy từ cuối cùng, anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi. Dường như để kiểm chứng lời của anh, anh chiếm lấy cô không chút kiêng nể, nâng đôi chân thon dài đẹp đẽ của cô lên, từng lần chôn vùi vào cơ thể run rẩy trắng như tuyết. Ánh mắt anh lạnh băng như vậy, động tác của anh mạnh mẽ như vậy, chiếc giường phục cổ lộng lẫy phát ra âm thanh kết kết, kết kết, giống như một kiểu trừng phạt nào đó, không hề thương tiếc.

Nhấn nhện một chút, chỉ cần nhấn nhện chút nữa...

Nhưng chính giây phút này, người đàn ông đang ôm cô dường như nhìn thấu tâm tư của cô. Anh nâng cầm cô lên, khiến đôi mắt ngập nước của cô đối diện với đôi mắt đỏ lên vì dục vọng của mình. Anh nhìn cô bằng ánh mắt cổ chấp nhưng nồng nàn, hôn cô một cách đầy yêu thương, giống như cô là vật báu của đời anh, giống như thứ anh ôm trong vòng tay chính là cả tính mệnh của mình. Nhưng chỉ cần cô hơi có hành động khác thường, anh liền tăng thêm sức lực không cho cô bỏ trốn.

Anh giống như vị vua hùng mạnh, cánh tay chống cạnh gương mặt cô, không chút nể tình mà tàn phá bừa bãi, chiếm hữu, hưởng thụ. Răng anh cắn vào xương quai xanh mảnh mai của cô, môi ngậm nụ hoa đỏ tươi, giống như đứa trẻ tham lam, lại giống như ác quỷ đáng sợ, trêu chọc cơ thể mỏng manh và thần kinh yếu đuối nhất trong đầu cô.

Hai tay cô không biết từ lúc nào đã ôm lấy tấm lưng cường tráng của anh, đôi chân thon dài vòng lên thắt lưng cử động theo quy luật của anh, móng tay cào lung tung lên làn da mạnh mẽ dẻo dai của anh, cơ thể

nhỏ bé, yếu ớt bất giác đón lấy anh, mang theo chút thống khổ và vẻ đẹp khiến người ta yêu thương. Cô thở gấp gấp, miệng lẩm bẩm, hai má hồng rực, đôi mắt đen sâu giống như nước chảy chỗ tối, trong veo mà mơ màng. Nỗi đau đớn khẽ đẩy lùi, theo tiết tấu nguyên thủy mà điên cuồng hoang dã, hóa thành nỗi sung sướng, ngọt ngào lên đến đỉnh điểm.

Anh dùng mãnh cướp đoạt, làm chấn động, tan vỡ thế giới của cô, lay động cơ thể cô hết lần này đến lần khác. Cho tới khoảnh khắc lên đỉnh, anh giữ hai má cô, gắt gao không chớp mắt, chăm chú nhìn đôi mắt mê loạn của cô, nhìn cô rên rỉ, run rẩy như thế nào, rồi loạn ra sao dưới ánh mắt lạnh băng của mình.

Anh dùng hành động thực tế của bản thân để nói cho cô biết: Phản kháng tiêu cực của cô rốt cuộc nực cười biết bao, vào giây phút ấy cô rốt cuộc bất lực biết bao.

Khi tất cả lắng lại, cô giống như con thú nhỏ tuyệt vọng nức nở, nước mắt chảy thành hàng. Cô thực sự rất muốn hận anh, nhưng trong giây phút đau buồn nhất của cô, anh lại hôn cạn nước mắt cô, lẩm bẩm những lời dịu dàng của mình bên tai cô.

Anh nói rất nhiều, rất nhiều điều với cô, đều là những kỉ ức xa xôi ố vàng, nhẹ nhàng bay ra khỏi đôi môi đẹp đẽ của anh, dùng giọng nói vuốt ve an ủi vô hạn, xoa dịu nỗi đau của cô.

Xích đu trong căn nhà cũ của nhà họ Lục, cây phong ở Nam Sơn, ánh sao trên vùng hoang vu, lá thu vàng. Nơi gió thu đi qua, trong khu vườn như đổ cơn mưa màu vàng. Còn có con diều hình bướm bướm đẹp đẽ đó, bị các anh của cô giẫm nát bao lần, lại được anh sửa lại từng ấy lần...

Những khoảng thời gian đẹp đẽ họ từng có, những câu chuyện vụn vặt, những thứ vật vãnh không quan trọng, rất nhiều thứ đều bị bản thân cô quên lãng, nhưng anh lại nhớ, một mình giữ gìn tốt đến vậy. Chỉ chờ đợi thời khắc tương phùng, có thể đem ra tỉ mỉ nhớ lại, thời gian ngổn ngang xa cách, ôn lại mọi chuyện quá khứ với cô.

Nhưng anh không ngờ, cuộc tương phùng vô cùng mong đợi ấy lại có kết quả bi thương như thế này.

Anh hôn lên mi mắt đầm nước, người con gái trong vòng tay vẫn nức nở không thành tiếng, anh khẽ lẩm bẩm, “Vị Hi, nhất định có chỗ nào sai rồi, điều này khác xa, quá xa với cuộc tương phùng anh dự tính...”.

Nước mắt của Vị Hi từng giọt từng giọt rơi xuống, cô cũng muốn biết, từ khi mười bốn tuổi, cô đã cất kĩ người đàn ông này bấy năm trời, tròn bảy năm. Cô giấu anh vào góc kín nhất trong trái tim, chờ đợi được ở riêng bên anh, không cho người khác biết. Nhưng bây giờ, vì sao rõ ràng có thể ôm chặt nhưng chỉ có sự chiếm hữu đau đớn, không có sự ngọt ngào của hạnh phúc trong chờ đợi?

Anh lại phủ lên người cô lần nữa, ghì cổ tay mảnh dẻ của cô lên chiếc gối trắng tinh, bấp thịt mạnh mẽ dán chặt lên mỗi tác da thịt mềm mại của cô. Hai mắt nhắm lệ mơ màng, cô đau đến nỗi toàn thân run rẩy, gần như cầu xin nhìn người đàn ông vô tình chiếm hữu cô, chỉ cảm thấy sức lực toàn thân bị thứ gì đó rút sạch.

Cô không còn sức để tiếp tục tranh luận, phản kháng. Chìm mặc anh ôm, mặc anh hôn, mặc anh từng lần từng lần chiếm đoạt cơ thể cô, cả câu nói anh lặp lại vô số lần, như một lời nguyện, lạnh lẽo ngân nga trong giấc mộng tối tăm của cô.

Anh nói: “Vị Hi, em là của anh”.

Vừa nghĩ tới đây, Vị Hi càng thấy lạnh hơn. Cô qua quýt xoa xoa cánh tay, như thể làm vậy có thể ấm hơn. Khi cô đi, Nguyễn Thiệu Nam chưa tỉnh, anh gần như một tối cực điểm, còn cô cứ như vậy trốn chạy, không để lại cho anh lời nào. Cô không dám nghĩ tới hậu quả, cũng không biết nếu đây thực sự là câu chuyện tình yêu chứ không phải phục thù, thông thường phát triển tới bước này, nữ chính nên làm những gì.

Xuất phát từ bản năng, giây phút đó, cô chỉ muốn rời đi.

Xe bus đã vào nội thành, sau khi xuống xe, Vị Hi gọi một chiếc taxi chạy thẳng về nhà.

Như Phi cầm thuốc mỡ trị thương, nhìn Vị Hi nằm trên giường toát mồ hôi, nâng cổ tay cô lên hỏi, “Chuyện này là thế nào?”.

“Trong thời gian sai lầm, địa điểm sai lầm, cùng với một người sai lầm, mình đã tiến hành một cuộc đàm phán sai lầm, anh ta đã ra một quyết định sai lầm, mình tự gặt lấy quả đắng”. Vị Hi một hơi nói hết, uống ngụm canh gừng.

Như Phi nhìn cô chằm chằm hồi lâu, cuối cùng bắt lực nhún nhún vai, “Cậu khiến mình không còn gì để nói”.

Vị Hi gật đầu, vừa uống canh gừng vừa nói, “Vậy thì đừng nói gì”.

Vị Hi không nhìn Như Phi nữa, chỉ cúi đầu uống canh. Cô biết, phản ứng của mình đối với việc này quá tệ đại trong mắt Như Phi. Nhưng cô có thể thế nào đây? Bản thân cô còn đang trong cơn rối loạn. Điều nên làm, không nên làm, có thể làm, không thể làm, chỉ trong hơn chục tiếng đồng hồ, tất cả cô đã làm hết.

Vị Hi biết bản thân đã phạm phải một sai lầm cực lớn, ở thời điểm này cô không nên dùng cách thức như vậy bới móc phá hỏng mọi thứ, vừa vặn cho đối phương một lí do, một lí do rõ ràng làm tổn thương cô, còn có thể hùng hồn đầy lí lẽ.

Di động đột nhiên vang lên, Vị Hi đang uống canh gừng, bị dọa phát run, suýt làm sánh canh ra ngoài.

Như Phi nhìn di động của mình, “Là của mình”.

Vị Hi lúc này mới nhớ ra, sau khi rời biệt thự của Nguyễn Thiệu Nam cô vẫn chưa bật máy.

Như Phi nhận điện, đầu tiên sửng sốt, sau đó nhìn Vị Hi đang uống canh, đưa điện thoại cho cô, “Tìm cậu đây”.

Má Vị Hi vừa hơi ửng hồng, thoát cái liên trắng bệch.

Như Phi thấy dáng vẻ kinh hoàng bất an của Vị Hi, lấy lại điện thoại rồi trả lời, “Anh Nguyễn, cô ấy ngủ rồi”.

Vị Hi không biết Nguyễn Thiệu Nam nói gì, chỉ thấy Như Phi vừa nghe điện vừa đi đi lại lại trong phòng, sau đó tay bịt di động lại nói với cô, “Anh ta nói, nếu cậu không nhận máy, anh ta lập tức qua”.

Vị Hi phát hiện ra người đàn ông này luôn có thể ép cô tới bước đường cùng. Không có lựa chọn, cô đành cầm điện thoại, cố gắng hết sức để giữ cho giọng nói của mình bình tĩnh: “Anh Nguyễn, anh tìm tôi?”.

“Vị Hi, chúng ta cần nói chuyện”. Giọng anh giống như gió mùa đông, vừa trong vừa lạnh.

“Anh Nguyễn, tôi nghĩ...”. Vị Hi do dự một chút, “Chúng ta hẳn là đã nói xong rồi”.

“Vì vậy, đây là quyết định của em?” Ngữ khí của anh nghe có vẻ vô cùng không vui.

“Vâng”.

Anh lại cười, dường như không để ý, nhưng Vị Hi biết, đây là điềm báo anh đang giận dữ.

“Vị Hi bé nhỏ của anh, em không nên như vậy”.

Trái tim Vị Hi vọt lên cổ họng, cô vừa định nói gì thì chẳng nghe thấy tiếng răng rắc, rồi một hồi tiếng báo máy bận, anh dứt khoát ngắt điện thoại.

“Anh ta nói gì?” Như Phi hỏi.

“Anh ta nói...”. Vị Hi dường như chưa kịp định thần: “Mình không nên như vậy”.

Như Phi nhíu mày, “Có ý gì? Uy hiếp? Hay là thỉnh cầu?”.

Vị Hi đưa di động trả lại cô, cười gượng một cái, “Giọng nói giống như thỉnh cầu. ngữ khí... giống uy hiếp hơn”.

“Mẹ kiếp!”. Như Phi đứng lên, hằm hè, “Cứ coi là uy hiếp đi, vậy có cái gì anh ta không làm được? Hay có cái gì anh ta sợ? Nếu người ta muốn đến tận nhà chém giết, chúng ta cũng không thể khoanh tay chịu chết”.

Vị Hi tuyệt vọng lắc đầu, “Theo mình biết đều không có”.

Như Phi tựa như thương xót nhìn cô, tựa như an ủi vỗ vỗ vai cô, “Vậy bây giờ mình có thể làm gì cho cậu?”.

Vị Hi chỉ cảm thấy đầu đau như kim châm, cô bỗng chốc ngã xuống giường, yếu ớt nói: “Nhật xác ỉn nhé...”.

Như Phi kéo cô dậy, “Vị Hi, mình từng nói, đừng có đùa với mình như vậy, điều này không buồn cười chút nào”.

Vị Hi nhìn đôi mắt lo lắng của Như Phi, thở dài, tì lên trán cô, nghiêm túc nói, “Mình không đùa. Như Phi, cậu phải chuẩn bị tâm lí. Mình lớn lên ở nhà họ Lục, vì vậy có dự cảm sắp có chuyện lớn xảy ra, mức độ khủng khiếp của nó có lẽ không thua gì một trận cuồng phong bão táp. Cho dù là Nguyễn Thiệu Nam, hay mấy người nhà họ Lục, họ không quan tâm mình có vô tội hay không, có vô tình tham chiến hay không. Chỉ cần cần thiết, bất cứ bên nào cũng sẽ lấy mình ra làm đệm lưng không chút do dự”.

9. Chương 9: Gặp Nhau Đường Hẹp

Tôi không phải Nguyễn Thiệu Nam, không có phong độ tốt đến vậy. Nhớ đấy, lần sau đừng có bày ra vẻ chán ghét rõ ràng như thế trên mặt. Phụ nữ như vậy khiến người ta mất hết hứng thú.

Cho dù có phải là đùa không, từ tối hôm đó, Như Phi liên căng thẳng tới mức giống như sợi dây đàn kéo căng, lúc nào cũng ở bên bờ đứt đoạn. Vị Hi vẫn đi học, đi làm, có thời gian thì đi ăn đêm cùng mọi người như bình thường, không nhìn ra bất cứ sóng gió nào trên gương mặt.

Nhưng Như Phi biết, Vị Hi đã khác. Cô đang sợ hãi, một nỗi sợ hãi cổ quái. Loại sợ hãi này không thể hiện trên mặt không thể dùng ngôn ngữ, thậm chí không cách nào thổ lộ, mà đã khắc vào trong xương máu cô, dính chặt lấy cô, như hình với bóng.

Điều đáng sợ là cô căn bản không có sức vùng vẫy. Vì một phần nào đó trong cuộc đời cô đã in dấu của người đàn ông đó. Hay có thể nói rằng người đàn ông đó đã dùng thủ đoạn gần như giáo hoạt, vẽ lên dấu tích của mình trên tờ giấy trắng.

Điều này khiến Như Phi cảm thấy tàn nhẫn, đây là loại bạo lực vô hình, thứ bị tấn công chính là thần kinh của bạn, sẽ khiến bạn nhở máu tươi vô hình, nhưng lại không có sức kêu cứu.

Trái lại, Nguyễn Thiệu Nam dường như sống rất vui vẻ, hoàn toàn mãn nguyện, con người trước nay luôn thận trọng lại có thái độ khác thường, nhiều lần lên báo, bên cạnh luôn kèm theo các mỹ nhân khác nhau, mỗi người một vẻ, xinh tươi như hoa. Anh cũng không tìm Vị Hi, dường như họ lại trở về trạng thái ban đầu, trở thành những người xa lạ không cùng thế giới. Đường như tất cả mọi thứ đều chưa từng xảy ra, giống như cơn ác mộng đến bất ngờ, biến mất cuối đêm đen.

Tất cả bão táp dường như ngừng lặng trong phút chốc, tựa như chỉ trong nháy mắt, Vị Hi liền bị anh lãng quên trong biển người mênh mông.

Như Phi từng nghĩ, nếu đây chính là cách người đàn ông này báo thù, cô thực không biết, rốt cuộc anh ta đã thành công hay thất bại nữa.

Vị Hi không hề tỏ rõ ý kiến đối với các scandal của anh, không thấy cô thất vọng, cũng không thấy cô vui mừng. Chỉ thi thoảng, cô nhìn anh trên ti vi rồi tựa hồ như đang suy nghĩ, dường như đã đánh mất thứ gì.

Thấy Vị Hi như vậy, Như Phi cũng không biết bản thân mình rốt cuộc nên mừng hay nên buồn cho cô ấy.

Cô biết người đàn ông này có ý nghĩa thế nào với Vị Hi, đó là toàn bộ thời thơ ấu, tuổi trẻ của cô ấy, thậm chí là khát khao đẹp đẽ nhất, tuyệt vọng nhất trong cuộc đời.

“Tuyệt sắc khuynh thành” vẫn là nơi ăn chơi thối nát như xưa. Sinh li tử biệt, ma chay cưới hỏi, đó đều là việc bên ngoài. Mặc kệ thế giới bên ngoài thay đổi như thế nào, ở đây vẫn ca hát thái bình.

Nguyễn Thiệu Nam không còn chiếu cố đến nơi này nữa, anh vốn dĩ hiếm khi đến những chỗ như vậy để giải trí. Lãng Lạc Xuyên vẫn là khách thường xuyên, nhưng không còn yêu cầu Như Phi hầu rượu. Song, Vị Hi phụ trách đưa rượu, nước cho các phòng VIP lại không thể tránh được việc gặp anh ta.

Anh ta trước nay đều không phải là quý ông lịch sự, càng chẳng phải loại thiện nam tín nữ gì. Con người này dường như vĩnh viễn sống ngoài quy tắc đạo đức, đối với thứ mình có hứng thú chưa bao giờ che giấu

ý đồ mờ ám. Đôi mắt phượng đẹp đẽ khi nhìn Vị Hi luôn vô lễ láo xược như vậy. Nhưng từ trước đến nay, có lẽ do Nguyễn Thiệu Nam, anh ta cũng chưa làm chuyện gì quá đáng.

Nhưng bây giờ...

Vị Hi nửa quỳ trên thảm, lấy chai champagne ra khỏi xô đá, dùng dụng cụ mở chai một cách thành thạo, sau đó rót vào li, Lăng Lạc Xuyên ngồi trên ghế sofa, cười như không cười nhìn cô.

Căn phòng rất náo nhiệt, vài cô gái và đám khách Lăng Lạc Xuyên đưa tới đều đang hát karaoke. Có mấy người đã uống nhiều, hát sai nhạc, sai âm điệu.

Từ lâu cô đã quen với loại âm thanh hỗn độn này, nghe nhiều cũng chẳng cảm thấy khó nghe nữa, có điều việc này thật sự không phải một ngày là có thể luyện được.

“Này, bài này hát chán rồi, đổi bài khác đi”. Không biết ai nói câu này.

Ở đây đều là vi tính chọn bài, các cô gái đều có thể làm được. Vị Hi bận rót rượu thêm nước ổi người, đợi cô ngẩng đầu nhạc vẫn bật nhưng người thì đi hết cả.

Chỉ còn lại một người.

Tình trạng này rõ ràng là dọn phòng mà, Vị Hi hơi căng thẳng, vô thức nhìn cửa phòng.

Lăng Lạc Xuyên cười, lười biếng dựa trên ghế sofa nhìn cô, “Cô sợ cái gì? Tôi có ăn thịt người đâu”.

Lăng Lạc Xuyên không ăn thịt người, nhưng việc anh ta làm còn khủng khiếp hơn. Nhớ tới chuyện xảy ra tối đó, đến tận bây giờ Vị Hi nghĩ lại còn rùng mình.

Lăng Lạc Xuyên thấy đáng vẻ bày thế trận chờ quân địch của Vị Hi, khóe miệng lộ rõ ý cười, “Cô đừng căng thẳng như vậy, tôi không kêu bọn họ làm thế. Chẳng qua mọi người thấy tôi cứ nhìn cô chăm chú, liền tự quyết định một vài việc. Yên tâm đi, cô là người phụ nữ của Thiệu Nam, tôi và anh ấy là anh em tốt, lại hợp tác trong kinh doanh, tôi sẽ không động vào người phụ nữ của anh ấy”.

Đột nhiên nghe thấy tên Nguyễn Thiệu Nam, Vị Hi có phần đau xót, cô ngẩng đầu nhìn Lăng Lạc Xuyên, không biểu hiện gì, “Anh Lăng, rượu đã rót xong. Nếu anh không có việc gì, tôi xin phép ra ngoài”.

“Đợi một chút!”. Lăng Lạc Xuyên một tay kéo cô lại, không hề khống chế lực, Vị Hi ngã xuống ghế sofa.

“Anh làm gì vậy?”. Vị Hi hơi căng thẳng nhìn gương mặt lúc sáng lúc tối của anh ta.

“Đừng vội đi như thế chứ, tôi có vài lời muốn nói với cô...”. Anh ta đột nhiên kề sát tai cô, dường như thực sự muốn nói với cô điều gì đó. Không biết là cố tình hay vô ý, môi anh ta lướt qua vành tai cô, hơi thở ấm áp thổi trên cổ cô. Thế là kí ức cuồng loạn đêm đó trong nháy mắt bị anh ta lôi ra không chút dễ dàng.

Vị Hi vô thức quay mặt đi, tai ửng đỏ.

Lăng Lạc Xuyên dừng lại một lát một tay nắm cằm cô quay lại, ánh mắt sắc bén giống như dao phẫu thuật, nhìn cô chăm chú hồi lâu, rồi bật cười, “Cô không giống lần trước, ha... Thực sự không ngờ, Thiệu Nam trước nay luôn cẩn thận với phụ nữ, lần này lại hành động nhanh thật. Nhưng tôi có chút không hiểu, giữa các người xảy ra chuyện gì? Sao nhanh như vậy... liền bị anh ta cho vào lãnh cung?”.

Người đàn ông này hôm nay đến chỉ để cười nhạo cô ư? Vậy anh ta hơi vô vị rồi.

Vị Hi chán ghét đẩy tay anh ta ra, nào biết người này lại có chút hứng thú xấu xa, người khác càng không vui, anh ta càng muốn trêu chọc.

Tay anh ta hơi dùng lực, cổ Vị Hi liền bị giữ trên tựa lưng ghế sofa, đã có kinh nghiệm một lần nên Vị Hi không dám làm bừa.

Người đàn ông mỉm cười, dường như hài lòng, cắn cằm cô một cái, “Thực ra tôi muốn nói với cô, tôi thực sự rất thích cô. Ngày nào cô còn là người phụ nữ của anh ấy, ngày đó tôi sẽ không động đến cô. Nhưng nếu hai người bây giờ mỗi người một ngả, vậy cô hãy suy nghĩ đến tôi một chút. Cô xem, thứ anh ta có, tôi đều có, thứ anh ta có thể cho cô, tôi cũng có thể. Hơn nữa, con người đó hàng ngày chỉ nghĩ đến kiếm tiền, chẳng thú vị chút nào. Tôi trước nay không có tính nhẫn nại với phụ nữ, nhưng đối với cô là ngoại lệ. Có

lẽ...” Anh ta dùng ngón cái vuốt nhẹ lên môi Vị Hi, hào hứng nói, “Chúng ta có thể nói về tình yêu bé nhỏ trước đã, bồi dưỡng tình cảm một chút nhỉ?”.

Vị Hi phát hiện bản thân mình đã tới mức “điều đó còn chịu được thì còn cái gì không thể chịu được” đối với cậu ấm vô vị lại ngang ngược này.

“Lãng thiếu gia, anh đã biết tình trạng hiện nay của tôi, vậy xin anh giờ cao đánh khẽ, không cần lấy người phụ nữ bị vứt bỏ như tôi để tìm niềm vui. Hơn nữa...”. Vị Hi cười, “Tuy tôi ít học, nhưng đạo lí ‘con thỏ không ăn cỏ gần hang’, tôi vẫn hiểu”.

Lăng Lạc Xuyên vô cùng kinh ngạc nhìn cô trong giây lát rồi bật cười, cả khuôn mặt giãn ra, đáng vẻ thoải mái.

Cầm Vị Hi bị ngón cái của anh ta đẩy lên, cổ vẫn nằm trong tay anh ta, cô chỉ có thể bị ép ngửa lên nhìn, trong lòng hoảng loạn bất an. Con người này giống Nguyễn Thiệu Nam, vui cũng cười, không vui cũng cười, toàn bộ nét mặt đều trưng ra đáng vẻ sâu xa như lòng biển, khiến người ta không nắm bắt được.

Kết quả sau vài giây, anh ta liền kéo tóc cô cười lạnh lùng, “Nhanh mồm nhanh miệng, coi chừng, sớm muộn tôi sẽ nhổ sạch răng cô”.

Vị Hi đau đến mức tê cả da đầu, cô rất muốn biết, trước khi bị tên ma vương này trừng trị cho tới chết, có ai đến cứu cô không?

“Tôi không phải Nguyễn Thiệu Nam, không có phong độ tốt đến vậy. Nhớ đấy, lần sau đừng có bày ra vẻ chán ghét rõ ràng như thế trên mặt. Phụ nữ như vậy khiến người ta mất hết hứng thú” Sau đó anh ta bắt ngờ nhe hàm răng trắng cắn lên môi cô, giống như trừng phạt, cắn xong bên này lại đổi sang bên kia.

Anh ta nhất định là một tên điên! Tên điên một trăm phần trăm! Vị Hi vừa vùng vẫy vừa thảm tử, nhưng cố gắng thế nào cũng chẳng thắng nổi sức của anh ta. Người đàn ông này dường như càng đùa càng nghiêm, tay đã thò vào trong áo cô, kéo mạnh một cái liền lộ ra quai áo con. Anh ta cúi đầu cười, hứng thú dùng răng kéo sang một bên, hôn lên làn da trắng nõn như ngọc của cô, mạnh mẽ, ác ý để lại một chuỗi dấu vết tím đỏ.

“Lăng Lạc Xuyên, anh buông tay ra!”. Vị Hi hoàn toàn bị anh ta ép đến mức nổi nóng, to tiếng hét tên anh ta, đến sợ hãi cũng chẳng buồn quan tâm nữa.

Chính lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chuông chói tai, là chuông báo cháy! Vô số bước chân chạy tới chạy lui bên ngoài, ‘Tuyệt sắc’ lập tức hỗn loạn như nồi lẩu thập cẩm.

“Lãng thiếu gia...”. Vệ sĩ gõ cửa.

Lăng Lạc Xuyên lúc này mới buông tay, miễn cưỡng nhìn đôi mắt mờ mịt, đáng vẻ vừa sợ hãi vừa kinh hoảng của Vị Hi, thơm lên trán cô như thể an ủi, chỉnh lại quần áo của mình, vẫn không quên giúp Vị Hi kéo lại cổ áo vừa bị anh ta làm loạn, rồi mới hài lòng đi ra.

Vị Hi ngơ ngẩn mắt một giây trên ghế sofa, nặng nề thở một hơi, đột nhiên nhớ tới còn chuông báo cháy. Hộp đêm toàn những thứ dễ cháy dễ nổ, thực sự nếu xảy ra hỏa hoạn thì không phải là trò đùa đâu.

Cô vội vàng chạy ra khỏi phòng, nhưng trên hành lang chỉ có đám người chạy loạn như kiến, không người thấy mùi khói lửa.

Sau đó liền nghe thấy Ngụy Thành Báo nổi trận lôi đình ở một nơi gần đấy, “Mẹ nó chứ! Đứa nào nhàn rồi bấm bừa chuông báo cháy vậy”.

10. Chương 10: Anh Cho Rằng Tôi Đã Mang Thai

Mỗi giây, mỗi phút chiếm hữu cô, anh đều muốn cô mở mắt nhìn mình. Anh muốn cô ghi nhớ tất cả sự giảo hoạt và lạnh lùng của anh, vì thế cả đời cô đều không thể quên được.

“Bản tin đặc biệt, con trưởng của chủ tịch tập đoàn Thái Hoàng - Lục Trạch Hi, bị nghi có dính líu đến việc cưỡng hiếp một thiếu nữ vị thành niên, đêm qua đã bị cơ quan cảnh sát bắt giữ. Thiếu nữ bị hại do bị ép

dùng thuốc cầm với khối lượng lớn, đến nay vẫn trong tình trạng hôn mê, theo như bệnh viện tiết lộ, bệnh tình tương đối nguy hiểm. Vụ án này tuy còn đang trong giai đoạn thẩm tra, nhưng Lục Trạch Hi thân là cán bộ cấp cao của tập đoàn, trải qua vụ án lần này sẽ khiến tập đoàn Thái Hoàng gặp không ít ảnh hưởng bất lợi. Có chuyên gia cổ phiếu cho rằng, cổ phiếu Thái Hoàng hôm nay sẽ giảm mạnh. Điều này chắc chắn khiến Thái Hoàng đang bị Dịch Thiên tấn công lại càng thêm khó khăn...”

Khi bản tin buổi sáng đưa đoạn tin này, Vị Hi đang ăn sáng cùng Như Phi trong quán ăn nhỏ tầng dưới.

Như Phi đầu tiên sững sốt, sau đó lắc đầu, nói với Vị Hi: “Bây giờ cuối cùng mình cũng hiểu thế nào gọi là báo ứng kiếp này. Anh trai cậu cũng coi như đáng tội, nhưng người con gái đó thật đáng thương, không biết có thể cứu sống được không?”.

“Không cứu sống nổi...”. Vị Hi uống ngụm canh đậu, thấp giọng nói.

Sự chắc chắn của Vị Hi khiến Như Phi có phần kinh ngạc: “Vì sao?”.

“Thế giới này không có báo ứng kiếp này, chỉ có cạm bẫy được sắp đặt trước. Tội cưỡng dâm nhiều nhất từ ba đến bảy năm. Nhưng nếu vì thế mà dẫn tới cái chết của đối phương thì đó là trọng tội. Người sắp đặt màn kịch không phải muốn dạy dỗ anh ta mà muốn dồn anh ta vào chỗ chết. Người con gái này nếu được cứu sống: cái bẫy ấy còn có ý nghĩa gì?”.

Như Phi đột nhiên hiểu ra, hỏi cô, “Nguyễn Thiệu Nam, cậu nghi ngờ anh ta?”.

Vị Hi lắc đầu, “Không phải nghi ngờ, mình có thể khẳng định. Lục Trạch Hi đích thực là tên súc sinh, nhưng anh ta không ngu. Anh ta có thủ đoạn, có đầu óc, khi nhỏ có thể trị người khác đến chết đi sống lại, bản thân trót lọt thoát tội. Lớn lên chắc càng cao tay hơn, sao bị người ta túm cho hiện nguyên hình? Cho dù anh ta nhất thời sợ ý, nhưng nhà họ Lục bao năm hô mưa gọi gió như vậy, giao thiệp rộng như vậy sao có thể dễ tin tức lộ ra nhanh như thế chứ?”.

Như Phi khẽ cười một tiếng, “Nguyễn Thiệu Nam, loại như anh trai cậu cũng có thể ngã ngựa dưới tay anh ta, quả thật anh ta rất có bản lĩnh”.

“Có lẽ, người ra tay không chỉ có mình anh ta”.

Như Phi nghĩ ngợi ba giây, rồi buột miệng, “Lăng Lạc Xuyên?”.

Vị Hi gật đầu, “Bọn họ hợp tác cùng có lợi. Bây giờ, giá cổ phiếu giảm mạnh, danh dự nhà họ Lục mất sạch, sợ rằng bọn họ đang mở champagne chúc mừng tại nhà ấy chứ”.

Như Phi lắc đầu: “Hai người này, thực sự... nhưng họ cũng quá tàn nhẫn, cô gái đó mới bao nhiêu tuổi? Chẳng phải uống phí làm bia đỡ đạn rồi ư?”.

“Thương trường là chiến trường không khói súng, nhưng đây rẫy xác chết, cạm bẫy khắp nơi. Điều đó họ gọi là sự hi sinh của hàng ngàn hàng vạn sinh mệnh binh lính đổi lấy thành công của một tướng soái...”. Vị Hi quay mặt nhìn tòa nhà Dịch Thiên cao vút tầng mây nơi xa, “Cậu xem, mấy tòa nhà cao tầng nguy nga lộng lẫy kia, bề ngoài rực rỡ đẹp đẽ, thực ra đều xây dựng trên hàng đống xương trắng”.

Như Phi quả thật không thể tin nổi, thở dài, “Ôi trời ạ, mình thực không thể tưởng tượng đây rốt cuộc là những người như thế nào?”.

Vị Hi cười một cái, nghiêm mặt nói, “Là người mà mình, cậu tuyệt đối không thể trêu vào”.

Nói tới đây, cô đột nhiên cảm thấy phần bụng quần thắt.

“Cậu sao vậy? Sắc mặt kém quá”. Như Phi phát hiện ra cô khác lạ, lo lắng hỏi, “Buổi sáng thấy cậu ở trong nhà vệ sinh hơn nửa ngày, không sao chứ?”.

“Không sao...”. Sắc mặt Vị Hi trắng bệch, toát mồ hôi, “Sáng nay hơi buồn nôn, có thể do ăn phải cái gì đó”.

“Có cần mình đưa cậu đến bệnh viện khám không?”.

Vị Hi xua tay, “Không cần, sáng nay mình có tiết, chiều tan học nếu vẫn khó chịu, tự mình sẽ đi. Yên tâm, mình có thể chịu được”.

Tiết học hôm nay dường như dài vô cùng, Vị Hi vẫn cảm thấy rất khó chịu, cố chịu đựng đến khi tan học. Cô thu dọn đồ đạc, khoác giá vẽ lên vai định rời đi thì Chu Hiểu Phàm tới vỗ vai cô, “Vị Hi, chủ nhiệm khoa muốn cậu qua một chút”.

“Có chuyện gì vậy?”.

“Mình đoán có thể liên quan đến học bổng của cậu, cậu đi xem thì biết”.

Khi Vị Hi ra khỏi văn phòng của chủ nhiệm khoa, vẫn choáng váng, có lẽ cô thực sự cần phải đi bệnh viện, sắp tới cổng, cô còn đang tính ngồi xe bus nào tới bệnh viện vừa nhanh vừa tiết kiệm tiền.

“Vị Hi!”. Có người đang gọi cô.

Vị Hi quay đầu nhìn, dưới ánh mặt trời, một mỹ nhân trang điểm xinh đẹp đang đứng bên chiếc xe Maserati, vẫy tay với cô.

Vị Hi tự cười chế giễu mình, nghĩ tới cuộc đời hai mươi một năm của cô vô cùng vắng lặng đột nhiên lại trở nên bận rộn chen chúc như vậy. Người ngựa khắp các đường lần lượt đều xuất hiện, bạn vừa uống hết, tôi liền bừng canh lên[1], thật quá náo nhiệt.

[1] Câu này xuất phát từ Hồng Lâu Mộng, sau này ám chỉ “thế sự biến đổi, nhân vật đổi thay”.

“Lâu rồi không gặp, chúng ta có thể nói chuyện không?”.

Cô có thể nói không không?

Địa điểm nói chuyện là một quán cà phê lộ thiên, Vị Hi nhìn người phụ nữ mặc đồ hiệu rực rỡ trước mặt, không cần nghi ngờ gì, cô ta vẫn đẹp như xưa.

“Vị Hi, chị đã bao lâu không gặp em rồi nhỉ? Em sống tốt không?”. Mỹ nhân cười không lộ hàm răng, dáng vẻ uyển chuyển yêu kiều.

Vị Hi gật đầu, “Em rất tốt”.

“Gần đây có đi thăm mộ mẹ em không?”.

“Hôm qua vừa đi rồi”. Vị Hi uống ngụm cà phê, rất đắng.

Mỹ nhân có phần kinh ngạc, “Nói như vậy, em đã biết rồi?”.

“Vâng, em đã biết. Nhân viên quản lý khu mộ đã nói không thấy tro của bà đầu. Em đã nhờ họ báo cảnh sát, đang đợi kết quả”. Vị Hi đặt cốc xuống, nhìn chị ta, “Hôm nay chị tới không phải tìm em hỏi han ân cần. Em còn có việc, chị vào chủ đề chính đi”.

“Ha, em vẫn như hồi nhỏ, vậy chị cũng không phí lời nữa. Chắc em đã nghe nói chuyện anh cả, chúng ta biết Nguyễn Thiệu Nam từng tìm em, cũng biết quan hệ giữa hai đứa. Nhà họ Lục bây giờ cần sự giúp đỡ của em, đương nhiên, cha đã nói, sẽ không để em làm công không. Chị nghĩ chị nói đã rõ ràng rồi nhỉ?”.

Vị Hi gật đầu, “Rất rõ ràng. Nhưng em vẫn không hiểu, chị tìm em làm gì?”.

Khóe miệng người đẹp chùng xuống, có phần không vui, “Em đang trêu chị đúng không? Nguyễn Thiệu Nam trị anh cả như vậy, anh ta căn bản chính là thay em báo thù. Nhà họ Lục bây giờ chỉ có em mới có thể giúp anh cả nói vài câu với anh ta, bảo anh ta đừng quá đáng, hơn nữa sau khi việc thành công cũng sẽ không xử tệ với em, điều này em cũng không muốn ư?”.

Vị Hi không nhịn được bật cười, “Hóa ra các người cho rằng tai họa ngôi tù của Lục Trạch Hi là do tôi thủ thủ bên gối với anh ta ư? Thế thì quá coi trọng tôi rồi. Tôi lấy đâu ra tài đức có thể chỉ phối suy nghĩ của Nguyễn Thiệu Nam chứ? Lẽ nào các người đã quên, tôi cũng họ Lục. Theo lý mà nói, tôi cũng là kẻ thù của anh ta”.

“Vị Hi, em khác chúng ta. Nguyễn Thiệu Nam trước kia yêu thương em nhất, em nói một câu bằng người khác nói mười câu. Cho dù việc này không phải do em xui khiến, nhưng em cũng không thể thấy chết không cứu chứ!”. Người đẹp đột nhiên nắm tay Vị Hi, dường như muốn ồ ề sa lẹ, “Coi như giúp chị đi, Vị Hi, rốt cuộc chúng ta là người một nhà mà”.

“Người một nhà?”. Vị Hi cảm thấy buồn cười, “Năm đó, hai tên súc sinh lôi tôi vào căn phòng tầng hầm...” .Cô dừng lại một chút, nhìn thẳng vào cái người được gọi là chị gái này, “lột sạch quần áo tôi, chà đạp tôi, khi đó, chị gái, là ai đứng bên cười trên nỗi đau của người khác, thấy chết không cứu?”.

Như bị người khác tát thẳng vào mặt, người đẹp lập tức đỏ mặt, cố cười, “Vị Hi, khi ấy chị nhất thời hồ đồ. Nhưng lúc đó mọi người đều còn nhỏ, không hiểu chuyện. Hơn nữa anh cả, anh hai chẳng qua chỉ đùa với em, cuối cùng em cũng chẳng sao mà, đúng không?”.

“Đùa?”. Vị Hi cười một cái, “Cũng đúng, đối với mấy người từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, vênh mặt hást hàm sai khiến người khác như các người mà nói, làm hại người khác chỉ như uống nước lạnh, giản đơn đến thế. Huống hồ, chúng ta còn chẳng cùng một mẹ sinh ra”.

Vị Hi rút tay lại, vừa lấy ví tiền trong ba lô, vừa nói, “Tôi tuyệt đối tin rằng các người thực sự đã không có lối thoát nếu không sẽ không chạy tới tìm tôi. Nhưng các người tìm lầm người rồi. Tôi thể hiện sự cảm thông sâu sắc đối với cảnh ngộ của các người nhưng lực bất tòng tâm. Có điều, có điểm này tôi có thể bảo đảm.”

Vị Hi nhìn vào mắt chị ta mỉm cười, “Chính là Nguyễn Thiệu Nam, anh ta rất thích đùa. Anh ta còn rất thích chơi trò chơi, nhà họ Lục hiện nay đối với anh ta mà nói chính là chỗ giải trí thú vị bất ngờ, đầy hấp dẫn nhất. Trước khi anh ta hoàn toàn hủy hoại nhà họ Lục, các người chính là trò tiêu khiển của anh ta. Anh ta sẽ khiến các người thân bại danh liệt không xu dính túi! Bởi vì, đây chính là món nợ của nhà họ Lục với anh ta”.

Vị Hi nói xong, đặt tiền cả phê trên bàn, cầm ba lô đứng lên rời đi. Bản thân cô còn có một đồng phiến toái chưa giải quyết căn bản không rảnh quan tâm người đẹp đã tái xanh mặt mày.

“Lục Vị Hi, đừng có cười trên sự đau khổ của người khác như vậy, mày tưởng mày có thể tự lo cho thân mình ư? Đừng quên, mày cũng họ Lục. Đợi anh ta trị chúng tao tới chết, cuối cùng sẽ tới lượt mày. Tao sẽ đợi xem, mày có kết cục tốt như thế nào!”.

Vị Hi dừng bước, quay đầu nhìn gương mặt phẫn nộ vì tuyệt vọng ấy, không hề tức giận, chỉ bình tĩnh. Vì cô biết người phụ nữ này đang trải qua một nỗi sợ hãi thâm căn cố đế, như hình với bóng, giống như cô từng trải qua trước đây, đồng thời bây giờ đang trải qua y như vậy.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ tôi có thể tự lo cho thân mình. Nhưng, bây giờ các người sợ hãi tới mức như vậy vẫn khiến tôi kinh ngạc. Còn nhớ hồi nhỏ, khi nhốt tôi trong căn phòng tầng hầm không thấy ánh sáng, mấy người từng nói gì không? Các người nói đây gọi là đóng cửa đánh chó. Vậy các người bây giờ giống cái gì? Cá chậu chim lồng ư? Khi các người làm bao điều ác, từng nghĩ có cái gọi là ác giả ác báo không?”.

Vị Hi không nhìn chị ta nữa, có điều, nghe tiếng cũng biết, bà chị gái xinh đẹp của cô đang khóc nức nở tuyệt vọng saulung, sợ hãi đã khiến chị ta không còn quan tâm tới thể diện và tôn nghiêm nữa.

Hóa ra chỉ sợ hãi đã có thể khiến người ta rơi xuống tận bước này.

Vị Hi biết, bản thân không hề cười trên nỗi đau của người khác, vì chính cô cũng đang trong tai họa này.

Đi sai một bước, muôn kiếp không trở lại!

“Vị Hi, cho dù mày không giúp chúng tao, cho dù tao với anh cả, anh hai, cha, tất cả mọi người bọn tao đều tội đáng muôn chết, vậy em gái Ấu Hi của chúng ta? Mày cũng không quan tâm à?”.

Lưng Vị Hi cứng đờ nhưng cô đi thẳng không quay đầu lại.

Bụng dưới quặn đau dữ dội, bệnh viện...

Vị Hi không kịp đợi xe bus, vẫy tay gọi taxi. Khi ngồi trên xe, qua kính chiếu hậu, cô thấy sắc mặt trắng bệch như tuyết của mình.

Khi Vị Hi ra khỏi khoa phụ sản đã gọi điện cho Như Phi, muốn hỏi cô ấy lát nữa có thể đến đón cô không. Nhưng điện thoại bận nên cô đành ngồi đợi trong phòng nghỉ.

Đúng lúc ti vi trong phòng nghỉ đang phát lễ trao giải thưởng ngân hàng xuất sắc nhất năm, đây là vinh dự cao nhất trong ngành, những người giành được giải luôn là những nhân vật quan trọng đứng đầu giới tài chính.

Vị Hi còn đang nghĩ, năm nay ai giành được vòng nguyệt quế. Kết quả, một bóng dáng quen thuộc trên ti vi kèm theo tiếng vỗ tay như sấm và ánh đèn chớp lia lịa xuất hiện trong tầm mắt cô.

Vị Hi có phần hốt hoảng, nhìn chăm chăm vào ti vi. Tất cả âm thanh đột nhiên trở nên xa vời như đến từ thế giới khác.

Cô ngồi trong bệnh viện đông người qua lại, nhưng giống như đang ở hòn đảo đơn độc hoang vu. Tất cả mọi thứ xung quanh phút chốc trở nên ảm đạm, chỉ còn duy nhất mình anh, nụ cười nhạt, gương mặt sáng sủa, vẫn lãnh đạm như trước, đến nụ cười cũng chỉ hơi nhếch khóe môi, cao quý giống như một vị đế vương, có cảm giác nắm bắt được hết thảy.

Cô đã không còn nhớ dáng vẻ lần cuối cô thấy anh. Buổi sớm mệt mỏi và đau đớn ấy, khi cô tỉnh dậy, anh vẫn còn ngủ say, hít thở bên tai cô, xa như vậy mà lại gần đến thế...

Nhưng cô vẫn nhớ ngón tay, đường cong dịu dàng của đôi môi, hơi thở cuồng loạn, sức mạnh nóng bỏng của anh. Cô lại nhớ rất rõ ràng tất cả những thăm kín chưa xốt đêm đó. Cô không thể quên, cũng không cách nào quên nổi.

Cả đêm, chỉ cần cô thử trốn tránh, anh liền cưỡng ép cô nhìn vào mắt anh. Mỗi giây, mỗi phút chiếm hữu cô, anh đều muốn cô mở mắt nhìn mình. Anh muốn cô ghi nhớ tất cả sự giảo hoạt và lạnh lùng của anh, vì thế cả đời cô đều không thể quên được.

Lại một trận đau kịch liệt dội lên, Vị Hi giống như hoa lê bị mưa bão vùi dập, từ từ tàn lụi, cuối cùng cả người cuộn tròn lại.

Chính lúc này, lễ trao giải đột nhiên xảy ra rối loạn.

Chỉ thấy Nguyễn Thiệu Nam đang phát biểu cảm nghĩ khinh hận giải, Uông Đông Dương đột nhiên bước lên, ghé tai anh không biết nói gì. Ai ngờ, anh nghe xong mặt biến sắc. Vội nói câu “Xin lỗi” vào micro, không một câu giải thích liền cùng Uông Đông Dương vội vã rời đi.

Cả hội trường xôn xao!

Đây lại là truyền hình trực tiếp, hàng ngàn hàng vạn người xem còn anh cứ thế mà đi ư? Không một lời giải thích?

Tất cả mọi người ở đó đều nhìn nhau ngơ ngác, người dẫn chương trình đứng trên bục không biết làm thế nào. Đến Vị Hi ngồi trong bệnh viện cũng bị tình huống đột ngột này làm quên cả đau đớn.

Chuyện này là thế nào?

Người dẫn chương trình không hổ được đào tạo bài bản, nhanh chóng khôi phục lại trạng thái, nói vài lời đẹp đẽ xoa dịu, giới thiệu hoạt động tiếp theo. Nhưng rõ ràng, không khí trong hội trường đã không còn sôi nổi như trước, phóng viên và khách quý bàn bạc xôn xao, thậm chí rất nhiều bên truyền thông đã rời đi.

Đầu óc Vị Hi trở nên mơ hồ, chỉ cảm thấy việc này thật kì lạ, anh trước nay chưa bao giờ là người thiếu chừng mực đến vậy, rốt cuộc xảy ra chuyện lớn gì đây?

Đang nghĩ thì sảnh lớn bệnh viện xôn xao cả lên. Rất nhiều người tập trung ở cửa sảnh lớn, dường như đang xem cái gì. Sau đó, có một y tá nhỏ giọng kinh ngạc kêu lên, “Nguyễn Thiệu Nam!”.

Đùa sao?

Vị Hi kinh hoàng quay đầu lại, trợn tròn mắt nhìn người đàn ông trước mặt, lại nhìn ti vi. Quả thật không dám tin, vừa còn trên ti vi, sao giống như gió vậy, trong nháy mắt liền nhảy tới bên cạnh cô.

Nguyễn Thiệu Nam túm lấy tay Vị Hi, xem ra anh vô cùng lo lắng, trán còn đổ mồ hôi, biểu hiện vô cùng sốt ruột, “Vị Hi, nghe anh nói, em không thể làm như vậy”.

Vị Hi chỉ ngơ ngẩn nhìn anh, còn chưa kịp định thần sau nỗi kinh hoàng. Người đàn ông này cho rằng cô không thèm chú ý đến, ngữ khí trở nên nghiêm khắc, “Cho dù người lớn làm sai, nhưng trẻ con vô tội!”.

“Trẻ con?”. Vị Hi lúc này mới hiểu, “Anh cho rằng tôi mang thai?”.

Người đàn ông vô cùng nghi hoặc: “Anh tưởng rằng em đến phá thai... không phải ư?”.

Vị Hi nhìn anh, quả thật dễ khóc dễ cười, “Anh Nguyễn, đến khoa phụ sản không nhất định để phá thai, cũng có thể khám cái khác”.

“Cái khác?”. Nguyễn Thiệu Nam mơ hồ, không hiểu.

Vị Hi lắc lắc thuốc trong tay, “Ví dụ như đau bụng kinh...”.

Nguyễn Thiệu Nam lúc này mới hiểu, nặng nề thở phào một tiếng, sau đó phì cười nhìn Vị Hi, có lẽ bản thân cũng cảm thấy việc hôm nay quả thật quá hồ đồ.

Vị Hi nhìn ngây ngốc, từ khi quen nhau tới nay, cô thấy anh giống như ngọn đuốc sống, hoàn mỹ đến mức kín kẽ hoàn toàn. Chưa từng thấy cảm xúc anh biến đổi nhiều đến vậy trong thời gian ngắn như thế.

“Anh Nguyễn...”. Trợ lí Ông Đông Dương của anh bước lên nhắc nhở, “Phóng viên đã đi theo, chúng ta đi bằng cửa sau thôi”

Nguyễn Thiệu Nam đứng im, chỉ nắm chặt cánh tay Vị Hi, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Vị Hi đột nhiên hiểu ý đồ của anh, cô túm tay anh, gần như nhìn anh cầu xin, “Không được...”.

Nhưng người đàn ông này hình như đã quyết định, chẳng cử động, chỉ càng thêm siết chặt tay Vị Hi, giống như sợ cô chạy mất.

Vị Hi lo lắng đến mức sắp rớt nước mắt.

Cuối cùng vẫn là Ông Đông Dương biết cách cứu vãn, “Anh Nguyễn, nếu anh muốn công bố quan hệ với cô Lục, có thể chờ thời cơ khác. Nơi này, tình hình này, phóng viên nhất định sẽ viết linh tinh. Hơn nữa, cô Lục còn là sinh viên, sợ rằng không tốt đối với cô ấy...”.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn Vị Hi rồi mới buông lời, “Vậy đi thôi”.

Sau khi ngồi trong xe, Vị Hi mới thở phào một hơi. Có thể thoải mái, gương mặt trắng bệch của cô lại hơi hồng hào.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn biểu hiện nhẹ nhõm của cô, bất giác cười lạnh lùng, “Vui như vậy ư? Không phải đây đưa với anh trước mặt truyền thông lại khiến em vui như vậy ư?”.

Vị Hi sững sờ vì câu nói của anh, thấp giọng biện bạch, “Tôi không có ý đó...”.

Nhưng Nguyễn Thiệu Nam dường như chẳng còn lòng dạ nào nghe cô giải thích, quay mặt sang hướng khác, để lại dáng nghiêng lạnh lùng cho cô.

Vị Hi thở dài, lòng dạ người đàn ông này thực khiến người ta không đoán nổi, chỉ trong một phút liền trở mặt.

“Anh Nguyễn, đi đâu ạ?”. Tài xế hỏi.

Nguyễn Thiệu Nam nghĩ một chút, nhìn Vị Hi, rất lịch sự hỏi, “Anh đói rồi, đi ăn với anh nhé, có được không?”.

Vị Hi gật đầu, “Được”. Cô nghĩ một lát rồi lại nói, “Thực ra anh không cần khách sáo như vậy”.

Nguyễn Thiệu Nam không nói gì nữa, nhiệt độ trong xe dường như hạ thấp xuống ngưỡng đóng băng. Tài xế suy nghĩ chiu đáo bèn bật nhạc như muốn làm dịu không khí một chút.

Âm nhạc dịu dàng khiến tâm trạng con người dễ chịu hơn. Các môn nghệ thuật đều kết nối với nhau, người yêu thích mỹ thuật gần như không có ai không yêu âm nhạc.

Vị Hi có phần thanh thản dễ chịu, cô nhớ tới chiếc máy ghi âm Như Phi mới mua, nói thẳng ra âm nhạc hay hơn nữa phát ra từ thứ rẻ tiền cũng như tiếng bật bông mà thôi.

Vì vậy, có tiền thật tốt, đến âm nhạc cũng vô cùng êm tai.

Đột nhiên cô nhớ ra vài chuyện, thế là quay mặt sang hỏi người đàn ông bên cạnh, “Sao anh biết tôi trong viện? Anh phải người theo dõi tôi à?”.

Khóe miệng Nguyễn Thiệu Nam chùng xuống, dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi, dường như không muốn để ý đến cô, “Anh muốn hiểu đó là bảo vệ hơn”.

“Thực ra anh không cần căng thẳng như vậy. Nếu mang thai thật tôi sẽ nói cho anh biết”. Vị Hi nói.

“Thật chứ?”. Nguyễn Thiệu Nam nghiêng mặt nhìn cô.

Vị Hi cười, “Giả đấy. Như anh dự đoán, tôi sẽ phá đi mà không nói một tiếng”.

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, vặn cằm cô, hơi thở nóng bỏng có thể đốt cháy thần kinh của người khác. Rút qua kẽ răng, anh nói: “Đến nghỉ em cũng đừng nghĩ tới”.

11. Chương 11: Thù Giết Cha Không Đội Trời Chung

Anh cúi đầu, dịu dàng thì thầm, cọ vào tóc mai con gái của kẻ thù, đôi môi đẹp dễ mang theo sự ngọt ngào tanh mùi máu, thông dong không vội vã nói ra tình yêu đối với cô, cho cô biết làm thế nào để dồn người thân máu mủ của cô... tới chỗ chết.

Toàn bộ hương vị màu sắc bữa tối đều là món ăn Dương Châu đích thực, Vị Hi có phần cảm động, cô không ngờ anh còn nhớ. Mẹ Vị Hi là người Dương Châu, lúc còn sống, sở trường của bà chính là làm món ăn Dương Châu.

Dương Châu, non nước hữu tình, địa linh nhân kiệt, đồ ăn cũng vô cùng ngon, thể hiện khí chất thanh nhã, tươi đẹp.

Đậu phụ Bình Kiều, cải xanh xào nấm hương, lươn trộn, cá lát sốt cà chua, còn có canh mộc thịt cua thơm giòn, bánh bao nóng Hoài An vỏ mỏng nhân bánh tươi...

Khi Vị Hi nhìn thấy từng món ăn ngon này, cô gần như muốn khóc. Đây đều là những món mẹ thường làm cho cô trước đây, bao năm qua đi rồi, cô cơ hồ đã quên hương vị của nó, quên cảm giác chân thật ấm áp này. Anh lại nhớ, còn nhớ rõ ràng đến thế.

Nhà hàng bố trí rất trang nhã, phòng ăn đặt trên lầu gác bên sông đầy màu sắc cổ xưa, phía dưới nước chảy róc rách, từ cửa sổ căn phòng nhìn ra có thể thấy cây cầu nhỏ và guồng nước gỗ cổ kính trong sân, tựa như Giang Nam mưa bụi đích thực.

Vị Hi có phần hốt hoảng, dường như trở lại những năm tháng đầu đời, sau mỗi lần bị người khác ức hiếp, một mình ngồi trên xích đu trong căn nhà cũ của nhà họ Lục, giống như con thú nhỏ bị thương, liếm láp vết thương của mình. Không ai để ý, không ai quan tâm. Thậm chí cô từng nghi ngờ, nếu có một ngày, cô bị mấy người được gọi là anh chị kia hại chết, có phải cũng không ai biết không?

Cho tới một ngày, anh đã phát hiện ra, giống như ánh nắng mặt trời ảm áp, không kịp đề phòng, không thể đoán trước, chiếu sáng toàn bộ sinh mệnh cô.

Nếu muốn cô nói trong thế giới hoang vu ấy còn có kì tích gì, thì điều ấy chính là anh. Chính tại thời gian đó, địa điểm đó, anh xuất hiện trong cuộc đời như bụi gai mọc đầy của cô.

Tâm trạng Nguyễn Thiệu Nam dường như lại trở nên rất tốt, gọi một bình Nữ Nhi Hồng lâu năm, rượu quý dưới hầm mười tám năm, vừa mở nắp liền ngửi thấy mùi thơm nồng nàn của rượu.

Vị Hi có bệnh hen, cho dù rượu tan vào miệng mềm dịu, hương thơm tinh khiết cũng không dám uống nhiều, chỉ từng ngụm từng ngụm nhỏ.

Trong sân phẳng phất vọng lại tiếng chú chó nhỏ, Vị Hi hơi bất ngờ nhìn ra ngoài, ở đây sao có thể có chó nhỉ?

Nhưng thực sự là có, cô nhìn thấy một cô gái nhỏ ôm con chó Akita của Nhật, lông mượt mà, đang chơi đùa rất vui vẻ với nó. Con chó nhỏ đó rất ngoan, rất đáng yêu, đôi mắt to tròn, vẻ mặt đầy vô tội.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn thấy cảnh ấy, bất giác bật cười, “Anh còn nhớ lần đầu tiên gặp em, em cũng ôm một con chó nhỏ. Có điều con chó đó rất bẩn, rất khó coi, còn bị thương, hình như em nhặt được hả? Khi ấy em khóc xin anh cứu nó, anh nhớ em gọi nó là “Hachi”. Em cứ luôn ôm nó, miệng không ngừng nói, Hachi không thể chết, Hachi không thể chết. Khóc rất đáng thương, khiến anh không hiểu ra làm sao”.

Nghĩ lại chuyện xưa, Vị Hi cũng bật cười, “Đó là vì khi ấy xem một bộ phim Nhật Bản tên là Hachi - chú chó trung thành. Hachi trong phim rất tốt với chủ nó, hàng ngày đều đứng ở ga tàu đợi chủ tan làm. Cho tới một ngày, khi chủ nhân bị chết trong lúc làm việc, nó vẫn ở đó đợi ông trở về. Cùng một thời gian, cùng một địa điểm, cùng một vị trí, nó chờ đợi tròn mười năm, cho tới khi bản thân già đi mà chết...”. Mất Vị Hi lỡ mờ màn sương phủ, cô lại cười, “Câu chuyện này đã dạy cho em biết thế nào là yêu và trung thành. Vì vậy, khi đó rất hi vọng bản thân cũng có một con chó như Hachi”.

“Anh nhớ, khi đó anh giúp em đưa chú chó tới bệnh viện dành cho thú cưng, nó sống được. Sau này anh còn thấy bọn em chơi trò nhặt bóng trong sân, nó lớn lên rất xấu, nhưng rất nhanh nhẹn”.

“Vâng, Hachi thực sự rất ngoan. Nhưng sau này...”

Vị Hi mím môi môi khô lại, giọng nói có phần run rẩy, “Anh đi chưa được bao lâu... có một ngày, mấy người anh chị của em nhất thời hưng phấn, tìm được cây kéo cắt tóc em. Hachi nhào tới cứu em, nó cắn hông vấy chị gái em. Sau đó bọn họ... bọn họ dùng dây cột cổ nó, treo nó lên cây. Cứ như vậy... treo lên... treo lên...”.

Nguyễn Thiệu Nam nhũn mày, không nói nữa. Một lát sau, anh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, thế là lên tiếng hỏi cô: “Anh nghe nói bộ phim đó được Mỹ làm lại, nếu em thích, anh đưa em đi xem?”.

Vị Hi cười, mắt ngấn lệ, nhưng cô cố gắng nén xuống, nén đến mức môi run rẩy, cổ họng phát đau, “Em... không muốn xem nữa, từ sau đó, một khoảng thời gian rất dài, hàng tối, em... đều nghe thấy tiếng Hachi đang gọi, em sợ nhớ lại... bản thân không chịu nổi...”.

Cuối cùng không nhịn nữa, nước mắt lăn lăn rơi, từng giọt từng giọt rơi xuống bên cạnh chiếc cốc. Mỗi một từ đều khó khăn như vậy, mỗi một từ đều thấm đẫm mùi máu lạnh lẽo. Lúc này, kí ức là gì? Là địa ngục? Là vực sâu? Hay một cái lồng được đan bằng sợ hãi và máu thịt?

Trong cuộc đời cô, niềm vui thường ngắn ngủi như vậy, nỗi đau khổ bị uy hiếp chưa bao giờ dừng lại. Đối với người khác mà nói, đau khổ chỉ thi thoảng thể nghiệm, nhưng với cô lại là cuộc sống đích thực.

Nguyễn Thiệu Nam vẫn trầm mặc, anh châm điếu thuốc, trong làn khói lượn lờ, anh im lặng ngắm nhìn cô. Chỉ nhìn cô, nhìn lông mi cô hơi run rẩy, nhìn cô thu lại từng giọt nước mắt, từng chút bị thương, nhìn gương mặt xinh đẹp của cô dưới ánh đèn, nhìn nốt ruồi chu sa nhỏ và mờ nhạt giữa hai đầu lông mày của cô. Chỉ nhìn mà thôi, không lên tiếng, không tham gia, thậm chí đến an ủi cũng không.

Trong sân đã thấp những chiếc đèn lồng đỏ, giống như hoa mẫu đơn trôi dạt trong đêm tối mờ mịt không thể biết. Đàn nhị hồ xa xăm lạnh lẽo như nước vọng đến như một truyền thuyết thê lương, đắng cay, như kể chuyện, như than khóc.

Ăn cơm xong, Vị Hi phải đi làm, Nguyễn Thiệu Nam khẳng khái đòi đích thân đưa cô đi. Khi lên xe, Vị Hi mới để ý, hôm nay anh lái một chiếc xe Pagani màu xám bạc.

“Anh đổi xe rồi à?”. Vị Hi ít nhiều cũng hơi tò mò.

“Em không thích?”. Nguyễn Thiệu Nam quay qua nhìn cô.

“Dạ, không phải”. Vị Hi vội thanh minh, đâu tới phiên cô không thích? “Thực ra em vẫn cảm thấy chiếc Bugatti quá khoa trương, không hợp với phong cách trước nay của anh lắm”.

Nguyễn Thiệu Nam cười, “Anh cũng cảm thấy như vậy nên đã tặng nó cho Lạc Xuyên”.

Vị Hi quả thật giật mình, chiếc xe vài chục triệu tệ, nói tặng liền tặng, nói nhận liền nhận? Những người này nghĩ thế nào nhỉ?

Thấy vẻ mặt Vị Hi ngơ ngác, Nguyễn Thiệu Nam giải thích, “Làm quà báo đáp, một mảnh đất trong tay cậu ta chuyển nhượng cho anh với giá rẻ, tính kĩ anh còn lời một khoản nhỏ”.

Lúc này Vị Hi mới hiểu, nhìn anh, “Thực ra, anh sớm đã biết anh ta thích nên mới cố ý giành mua trước, chính là để sau này mượn cớ tặng anh ta chứ gì?”.

Người đàn ông nhếch khóe miệng lên, “Em đoán xem?”.

Đoán? Điều này gọi là không gian trá không phải là thương nhân, trên thương trường trước nay lợi ích là quan trọng nhất. Cách nghĩ của những người này, cô không đoán được.

Thấy cô im lặng, Nguyễn Thiệu Nam nói: “Thực ra cũng không tính thế. Ban đầu mua chiếc xe đó chỉ nghĩ tặng anh một món quà sau những cố gắng làm việc. Mua rồi lại không thích lắm, vừa vặn Lạc Xuyên vô cùng hứng thú với loại xe thể thao có số lượng hạn chế đó, nên dứt khoát giúp anh ta hoàn thành ước nguyện”.

Tự mình tặng mình quà ư? Anh chắc cô đơn lắm? Vị Hi có phần thông cảm với anh.

“Quan hệ giữa anh và Lăng Lạc Xuyên rất tốt nhỉ?”. Vị Hi thừa nhận bản thân hơi tò mò. Nhưng người đàn ông bên cạnh trước nay vẫn lạnh nhạt như nước, khi nhắc tới Lăng Lạc Xuyên, khóe miệng hơi mỉm cười, đây là điều thực sự hiếm gặp ở con người anh.

“Coi như là bạn đồng cam cộng khổ, bọn anh quen nhau ở Mỹ. Khi đó cậu ta bỏ nhà đi, một mình phiêu bạt bên ngoài, bị một đám lưu manh vây đánh. Anh thấy cùng là người Trung Quốc liền giúp cậu ta một tay. Em đừng thấy đáng về công tử của cậu ta mà xem thường, đánh nhau cũng ở cấp chuyên nghiệp đấy”.

Vị Hi quả thật hoàn toàn bị chấn động, cô nhìn Nguyễn Thiệu Nam đang lái xe, lắp bắp hỏi: “Ý anh là anh và anh ta... đánh nhau với lưu manh... ở Mỹ? Lưng tựa lưng? Giống như mấy bộ phim anh hùng Hồng Kông á?”.

Nguyễn Thiệu Nam gật đầu, có phần nghiêm túc hỏi: “Lạ lắm à?”.

Ôi trời ạ! Không chỉ lạ, quả thật là chuyện li kì. Chẳng trách thủ pháp chụp người của Lăng Lạc Xuyên thành thạo như thế, hóa ra chính là dân chuyên nghiệp.

Nhưng Nguyễn Thiệu Nam, con người tao nhã quý phái như vậy...

Đột nhiên cô nhớ ra, trước đây từng nghe nói, tổ tiên nhà họ Nguyễn là Hoa kiều, tới đời cha của anh mới trở lại đại lục. Ông nội anh từng tham gia chiến tranh còn là một anh hùng chiến đấu phục kích không ít kẻ địch.

Câu đó nên nói thế nào nhỉ? Tổ phụ hồ không thể sinh ra khuyến tôn[1]?

[1] Ông nội là hồ thì không thể có cháu là chó.

“Anh ta lợi hại như vậy, sao còn mang theo vệ sĩ? Sợ người ta bắt cóc à?”.

Nguyễn Thiệu Nam cười, “Người bình thường còn không dám trối cậu ta”.

Vị Hi càng thấy kì lạ: “Vậy người nào mới dám trối anh ta?”.

Nguyễn Thiệu Nam nghĩ một chút, “Ví dụ như các phần tử khủng bố, đặc nhiệm...”

“Hả?”.

“Cha cậu ta...” Nguyễn Thiệu Nam ngập ngừng một chút, “Là nhân vật lãnh đạo, cấp rất cao, em hiểu không?”.

Vị Hi lúc này cuối cùng cũng hiểu, “à” lên một tiếng, “Hóa ra là “Thái tử Đảng”, thảo nào...”

Nguyễn Thiệu Nam nhìn cô, “Anh nghĩ em có chút hiểu lầm. Thực ra, quan hệ giữa cha con cậu ta luôn rất tệ, dường như tới mức không thể nói chuyện, vì vậy cha cậu ta không quan tâm đến cậu ta, mặc kệ cậu ta

tự sinh tự diệt. Có điều với thân phận như vậy của cậu ta, ai cũng đều sợ vài ba phần. Trên cậu ta còn có anh trai, làm việc ở bộ an ninh, một chị gái làm phiên dịch ở bộ ngoại giao, trong nhà chỉ có cậu ta đi theo con đường kinh doanh. Vệ sĩ của cậu ta là do anh trai cậu ta mời về, chỉ bảo vệ an toàn của cậu ta, không tùy tiện đánh người. Hôm đó... người đánh các em không phải do cậu ta dẫn đến”.

Vị Hi gật đầu, chẳng trách mấy lần vô tình gặp vệ sĩ của anh ta, cảm thấy họ rất lịch sự, quả thật rất khác.

“Tên tiểu tử đó hơi lộn xộn nhưng bình thường cũng sẽ không quá đáng. Hôm đó do uống nhiều, cộng thêm cả sự nóng nảy của bạn em nữa, cũng thật là... Khi ấy anh chưa nhận ra em, nếu không sẽ không để cậu ta làm càn”.

Vị Hi trầm suy tính trong lòng, phỏng đoán việc Lăng Lạc Xuyên chạy tới châm chọc cô, chắc Nguyễn Thiệu Nam không biết. Anh không biết, cô cũng không muốn kể với anh. Nói cho cùng, giữa cô và anh có quan hệ gì chứ?

Cô cười cười, “Thực ra, anh không cần giải thích với em. Anh ta cố tình hay vô ý, đối với bọn em mà nói chẳng có gì khác biệt, vì kết quả đều như nhau. Ở nơi như vậy, công việc của bọn em là khiến các anh vui vẻ. Các anh không vui, bọn em đương nhiên phải gánh vác hậu quả. Bọn em không có tư cách cũng không có khả năng bàn luận đúng sai với các anh”.

Khóe miệng Nguyễn Thiệu Nam chùng xuống, trái tim Vị Hi cũng chùng theo.

Ôi, lại giận rồi, hình như cô thực sự rất dễ chọc giận anh. Nhưng cô nhớ rằng tính khí anh trước đây rất tốt, chưa từng nói nặng lời với cô một câu. Bây giờ không biết vì sao, dường như cô đặc biệt khiến anh ghét. Dáng vẻ anh luôn luôn lạnh như băng, cô càng sợ anh hơn, đến cả khi anh cười cô cũng hơi sợ, có cảm giác như giẫm chân trên lớp băng mỏng.

“Vậy để anh giải thích một việc cuối cùng, mười hai vạn đó không phải anh đưa cho em mà là Ngụy Thành Báo tự cho là mình thông minh. ”

Vị Hi cẩn thận dè dặt gật đầu, “Em hiểu rồi”.

“Em hiểu cái gì?”. Nguyễn Thiệu Nam đột nhiên lạnh lùng rít lên, sau đó phanh kết xe một cái.

Vị Hi bị anh làm sững sờ, không khí vừa nãy còn hòa thuận, lập tức “nước sông ngày càng rút xuống[2]”.

[2] Tình hình xấu hơn.

“Xuống xe!”. Anh ra lệnh, tự mình xuống xe trước.

Vị Hi dờ dẫm mắt ba giây, bước xuống theo.

Nhưng bên ngoài không phải cổng “Tuyệt sắc”, thậm chí chưa vào nội thành mà là ven biển.

Nhìn biển lớn sóng cuộn dâng trào, Vị Hi ngây người, vừa nãy chỉ chăm chú nói chuyện với anh, không chú ý đến đường đi. Anh đưa cô tới đây làm gì chứ? Không phải muốn đìm xác cô xuống biển để trút hận trong lòng chứ?

Lập tức liền có đáp án.

Nguyễn Thiệu Nam giam cầm cô giữa xe và cơ thể anh, hôn môi cô, dùng lực khá mạnh. Người đàn ông này dường như kiêng khem quá lâu, chỉ hôn môi thôi cũng cần tới mức người ta phát đau.

Di động kêu, có thể là Như Phi gọi tới. Vị Hi dùng tay còn trống vô thức sờ túi, không ngờ động tác nhỏ như vậy liền bị anh phát hiện, nhưng đến điều này anh cũng không thể khoan nhượng.

Anh gần như thô bạo rút thứ không ngừng réo trong túi cô ra, tiện tay ném vào đá vỡ tan!

Anh thực sự điên rồi! Vị Hi nhớ ra đêm điên cuồng ấy, cảm giác sợ hãi lập tức lan ra toàn thân. Cô hơi sợ, không dám chống lại anh lúc này, chỉ mềm mỏng thuận theo anh. Hơi thở anh nóng bừng và hỗn loạn, dường như thế nào cũng đều không thỏa mãn, chỉ một mực đòi hỏi nhiều hơn.

“Vị Hi, Vị Hi...” Anh hôn cô thật lâu, nhẩn nại, dường như đang dỗ dành cô. Ngón tay thon dài linh hoạt cởi cúc áo cô, đôi môi đẹp để in dấu trên làn da ở cổ cô.

Vị Hi đột nhiên thất kinh, hai tay chặn anh lại,

“Hôm nay không được...”

“Suyt, anh biết, anh biết, đừng sợ...” Anh cúi xuống trán cô thở hổn hển, thấp giọng nói, âm thanh khàn khàn, đôi mắt đen láy bị bao phủ bởi một tầng hơi nước mỏng, đôi mắt đỏ ngầu dưới ánh trăng, giống như người say rượu, nhưng anh vẫn có thể không chế được bản thân.

Anh ôm cô ngồi lên nóc xe, vùi mặt vào cổ cô, Vị Hi lúc này mới cảm nhận được, mặt anh nóng đến phát sợ. Cô càng không dám cử động lung tung, để mặc anh ôm, cô giống như con gấu Teddy to lớn.

Nhưng anh vẫn cảm thấy chưa đủ, kéo cánh tay cô vòng lên cổ anh, nghĩ một chút lại kề sát mặt lên ngực cô, giống như đang nghe nhịp tim cô.

Tư thế này giống - cô đang ôm anh.

Từng trận gió đêm, sóng lớn đập vào bờ, trăng sáng, sao chi chít.

Ôi... có người thở dài với sao đầy trời, một buổi tối đẹp biết bao!

Cái ôm như vậy rất lãng mạn giống như nam chính nữ chính trong phim tình cảm; cái ôm như vậy thực sự rất ấm áp, giống như niềm an ủi nặng tình của trái tim này dành cho trái tim khác; cái ôm như vậy thực sự rất ngọt ngào - nhưng không nên xuất hiện giữa họ.

Gió biển rất lớn, Vị Hi chỉ mặc một chiếc áo dệt kim hở cổ màu hồng đào, ngồi lâu liền cảm thấy lạnh cóng.

Nguyễn Thiệu Nam lại không có ý định ra về, cánh tay ôm cô càng chặt hơn, má dán lên ngực cô lú lú nói: “Vị Hi, em khiến anh sợ hãi”.

Vị Hi im lặng, một lúc lâu sau mới gượng cười, cúi đầu nhìn chăm chú người đàn ông trong lòng mình, “Sao anh có thể sợ? Tất cả mọi thứ chẳng phải đều nằm trong lòng bàn tay anh ư? Hôm nay em mới biết, hóa ra học bổng đặc biệt của trường em do tập đoàn Dịch Thiên bọn anh tài trợ. Anh dồn người ta không buông, anh biết điều đó quan trọng với em biết bao. Còn tro của mẹ em bị người ta đào ra. Em đoán, anh nhất định biết tro nằm ở đâu, đúng không?”.

Nói tới đây, Vị Hi cười gượng một cái, “Đúng rồi, còn có Như Phi. Lần trước hắt nước, lần sau muốn hắt gì? A-xít? Anh biết tình cảm của chúng em sâu đậm thế nào không, chỉ cần cô ấy bình yên, cái gì em cũng đều sẽ đáp ứng anh. Anh xem, tất cả điểm yếu của em đều bị anh nắm trong tay, anh còn sợ gì chứ?”.

Lời nói như hắt nước lạnh, anh ngẩng đầu lên khẽ cười, “Em đang trách anh ư? Anh từng nói với em, đừng rời xa anh. Em có nghe lời không? Trời vừa sáng, em liền đi, đến một câu cũng không để lại. Em biết cảm giác đó không? Cảm giác tưởng rằng đã có cả thế giới, nhưng chớp mắt mất đi tất cả. Nỗi sợ hãi đó, lo lắng đó, không chỗ dựa đó, tan nát cõi lòng đó... em không thể hiểu”.

Anh lên án chỉ vì cô ra đi không từ biệt ư?

Vị Hi nhún mày nhìn anh, gần như đối đầu không khoan nhượng, “Vì vậy anh liền bóp cò trước hỏi chuyện sau, thậm chí mặc kệ thú sát mà anh ngấm trúng vô tội, đáng thương tới mức đến một chút khả năng chống cự cũng không có?”.

“Đúng. Nguyễn Thiệu Nam gần như nghiêng rãnh nghiêng lợi, “Anh từng nói, em không nên như vậy! Một câu cũng không lưu lại, nói đi là đi ngay!”.

Vị Hi trầm mặc, đã tới nước này rồi, thực sự không còn gì để nói nữa.

Hóa ra họ thực sự chia xa quá lâu, quá lâu rồi, khoảng thời gian đó lại cách nhau một mối thâm thù biển máu khắc cốt ghi tâm và thời gian cuộn cuộn bảy năm. Cô sớm đã không còn là cô gái nhỏ luôn mang vẻ mặt sùng bái, ngẩng đầu nhìn anh năm đó nữa. Còn anh đã khác xa cậu thiếu niên khôi ngô sáng sủa có nụ cười như gió xuân trong kí ức của cô.

Trong khoảng thời gian không ở bên nhau đó, anh đã sớm không hiểu thế giới của cô, rất nhiều chuyện của anh, cô cũng không hề biết.

Ví dụ như trong bảy năm ấy, anh gặp những chuyện gì? Gặp gỡ những ai? Ví dụ khi rời đi rõ ràng đã mất tất cả, ở Mỹ rốt cuộc đã trải qua những gì? Sau khi trở về nước lại thu mua tập đoàn Dịch Thiên với khí thế nhanh như chớp, trong thời gian ngắn ngủi liền thay đổi cả giới tài chính.

Không có sự ủng hộ tiền vốn mạnh mẽ, chỉ sợ không ai có thể làm được điều đó. Mà tác phong của anh còn lão luyện, cao thủ hơn cả Lục Tử Tục năm đó, thủ đoạn hành sự cũng máu lạnh hơn. Từ khi anh về nước một năm trước, bắt đầu nổi lên trong giới tài chính, truyền thông cũng không ngừng bám theo anh. Nhưng đối với thân thể không rõ ràng của anh lại vẫn luôn giữ kín như bưng.

Vị Hi biết anh cố ý che giấu tất cả, bịt kín miệng lưỡi giới truyền thông, không để bất cứ người nào nhắc lại chuyện xưa. Đối với những người biết chuyện năm đó, anh âm thầm khiến cho từng người tan cửa nát nhà, thu dọn sạch sẽ. Những kẻ đầu sỏ để lại cuối cùng, lần nữa chưa động đến. Không ai biết anh đang nghĩ gì, anh là kẻ đi săn bẩm sinh, thông minh xảo quyệt, người phạm phu tục tử như cô khó đạt được một phần mười anh, càng đừng nói đoán được suy nghĩ của anh.

Nhưng có một điểm rõ ràng rành - thù giết cha không đội trời chung!

Vừa nghĩ tới đây, Vị Hi gần như dựng hết cả lông tơ.

“Em muốn về nhà, có thể để em đi không?”. Vị Hi bây giờ chỉ muốn rời xa anh, cho dù một phút cũng được.

Trái lại Nguyễn Thiệu Nam ôm cô càng chặt hơn, thở than, “Vị Hi, ở bên anh một lúc nữa, anh vẫn có rất nhiều lời muốn nói với em. Anh biết, từ khi chúng ta gặp lại, trong lòng em luôn có rất nhiều uất ức. Anh muốn nói chuyện với trái tim em, nhưng đến điều đó em cũng phong kín với anh ư?”.

Vị Hi cúi đầu, nhìn người đàn ông từng mang lại sự bảo vệ không giới hạn cho cô, bây giờ là sự giày vò vô tận, cô kẻ sát tai anh, giọng nói mềm mại, bất lực, run rẩy, giống như lông vũ bị gió thổi tung.

“Nếu trái tim em biết nói, nó sẽ nói rằng nó rất sợ hãi; Nếu trái tim em biết nói, nó sẽ nói, anh là một tay thợ săn giỏi nhưng tàn nhẫn, anh khiến thú săn của mình chịu sự giày vò; Nếu trái tim em biết nói, nó sẽ nói, tất cả hành động của anh khiến nó không thể chịu nổi; Nếu trái tim em biết nói, nó sẽ nói, niệm tình trước kia, xin anh buông tha cho nó...”

Anh bỗng chốc chụp lấy gáy cô, lôi cô xuống. Tay anh giống như thường sắt lạnh buốt, siết chặt lấy cô.

Anh dùng lực rất mạnh, siết cột sống của cô kêu rắc rắc.

Anh cúi đầu, lần nữa từ trên cao nhìn xuống cô, “Nếu như điều em muốn chỉ là điều này, vậy anh không ngại nhắc lại lần nữa, cả đời này, em đừng nghĩ đến!”.

Vị Hi thực sự tuyệt vọng, lần cuối cùng, cô thử nói chuyện với anh, kết quả lại bế tắc hoàn toàn.

Khi môi anh kẻ sát xuống, Vị Hi gần như không khống chế được bản thân. Ngón tay lạnh buốt của anh giữ cằm cô, từng giọt từng giọt nước mắt của cô rơi trên gan bàn tay anh.

Anh biết cô khóc, nước mắt lạnh lẽo còn thiêu đốt người ta hơn cả ngọn lửa. Nhưng anh không buông tay, chỉ cúi đầu, kẻ sát tai cô nói: “Anh biết người nhà họ Lục từng tìm em...”.

Về mặt Vị Hi sợ hãi, run rẩy kịch liệt. Nguyễn Thiệu Nam lại dùng cánh tay siết chặt, vỗ lưng cô như an ủi, khẽ giọng dỗ dành, “Đừng sợ, xem ra anh coi thường bọn họ rồi, anh tung bao nhiêu hỏa mù như vậy, bọn họ vẫn tìm được em”.

Nói tới đây, anh khẽ cười một tiếng, trong tiếng cười mang theo cả sự êm ái, trầm bổng như vui đùa, “Có điều, không sao. Anh bảo đảm, sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này nữa. Vị Hi, em đợi đi, cho anh thêm chút thời gian. Đợi anh xử lý tất cả mọi chuyện xong xuôi, đợi anh khiến tất cả những kẻ đáng chết phải chết, đợi anh trừ bỏ tất cả chương ngại... Anh nhất định sẽ khiến em yêu anh, anh sẽ dùng tất cả mọi biện pháp để em yêu anh. Vì vậy em đừng cứ luôn muốn chạy trốn nữa, anh cũng sẽ không để em chạy thoát, chỉ cần em cho anh thêm chút thời gian, cho anh thêm chút thời gian thôi là được. Vị Hi bé nhỏ của anh...”.

Anh cúi đầu, dịu dàng thì thầm, cọ vào tóc mai con gái của kẻ thù, đôi môi đẹp đẽ mang theo sự ngọt ngào tanh mùi máu, thông dong không vội vã nói ra tình yêu đối với cô, cho cô biết làm thế nào để dỗ dành người

thân máu mủ của cô... tới chỗ chết.

Anh xé chiếc áo dệt kim hở cổ của cô, đè cô xuống bãi cát mềm mại, vén váy cô lên, ngón tay thon dài thăm dò vào trong, vào nơi tĩnh mịch, mềm mại, nữ tính nhất, tập hợp tất cả cảm xúc mãnh liệt và dục vọng của anh.

Toàn thân Vị Hi căng lên, gần như cầu xin nhìn anh. Anh không thể đối với cô như vậy, lúc này anh sẽ làm cô bị thương mất.

Đôi môi đầy ắp dục vọng của anh hôn lên đôi mắt run rẩy của cô, khàn giọng nói khẽ: “Đừng sợ, đừng sợ, anh không làm gì, để anh sờ em, ôm em thôi”.

Sau đó ngón tay anh kéo áo con của cô lên cao hơn một chút, đầu cúi xuống, hàm răng trắng bóc cắn lên bầu ngực cô. Anh thở nóng rực, làn da nóng bỏng, động tác càng lúc càng nôm nóng, càng lúc càng cuồng loạn.

Vị Hi bắt lực co rúm lại, quay mặt đi, hoảng hốt nhìn biển lớn mênh mông vô bờ. Biển đen, làn sóng giận dữ dấy lên tận trời. Nhưng người đàn ông trên người cô lại càng khó đoán hơn đêm khuya nặng nề đó, tựa như khiến tất cả ánh sao, áng mây trong nháy mắt chìm đắm vào bóng tối đang ùn ùn kéo tới. Không có điểm cuối...

12. Chương 12: Tình Yêu Và Tình Dục

Đây chắc là phần vô tình nhất của người đàn ông, có thể tách rời giữa tình yêu và tình dục, còn có thể phân biệt một cách vô cùng rõ ràng.

Trì Mạch bắt giác lạnh buốt tim.

Anh ngược mặt lên, nhìn bầu trời chật hẹp đó, có một khoảng mây đen vừa vạn che lấp đi ánh trăng. Anh ngửa ra sau, dựa lên tường, thờ ơ châm điếu thuốc, từ từ hút.

Người quỳ dưới đất đã máu thịt lẫn lộn, máu đen đặc sánh ứa ra từng dòng từ khóe miệng. Toàn thân anh ta đều là máu, mắt cũng chảy máu. Đầu cụng dưới đất, miệng ê a ê a, nghe không rõ anh ta đang nói gì, có thể đang xin tha.

Người đàn ông cầm gậy bóng chày quay đầu nhìn Trì Mạch một cái, anh gật gật đầu.

Bụp! Một tiếng vang lên, tiếp theo, tất cả đều yên tĩnh.

Trì Mạch dập tắt điếu thuốc, nói với mấy người kia: “Được rồi, đi thôi”.

Có người nhỏ nước bọt lên người đàn ông dưới đất, chửi: “Mẹ mày chứ! Ăn cây táo rào cây sung”.

Trì Mạch nhìn anh ta một cái, hung hăng đạp vào cẳng anh ta, người kia không kịp đề phòng, nghe răng trợn mắt quỳ xuống đất.

“Nó đã trả giá vì hành động của mình, mày không có tư cách sỉ nhục nó”.

Gương mặt đau đớn của người đàn ông gần như biến dạng, cắn răng nói: “Em sai rồi, anh Mạch”.

Đột nhiên sinh ra cảm giác buồn nôn không thể dằn xuống, Trì Mạch cảm thấy chán ghét nơi bẩn thỉu này.

Gọi điện cho Ngụy Thành Báo, đơn giản báo lại những chuyện vừa qua, rồi ấy người kia tự giải tán. Có người đề nghị uống rượu hát karaoke, anh không có hứng, một mình rời đi.

Anh men theo con đường nhỏ đi thẳng, trở về ngõ nhỏ đằng sau “Tuyệt sắc”, nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc, cả người trở nên nhẹ nhõm hơn. Dựa lên tường, châm điếu thuốc một lần nữa, từ từ hút.

Cửa sau của “Tuyệt sắc” mở ra, một hình dáng mảnh mai xách túi đồ đi ra ngoài. Trì Mạch vô thức đứng thẳng người, nhưng đợi anh nhìn rõ người tới lại có chút thất vọng.

“Anh ở đây làm gì?”. Như Phi ném túi rác đen vào trong lò thiêu, sau đó châm xăng đốt.

“Vừa làm xong việc, ra hít thở” Trì Mạch uể oải dựa vào tường, nhìn ánh lửa đỏ rực.

Mùi máu tanh phảng phất trên người người đàn ông này, Như Phi nhìn anh một cái, không hỏi thêm một từ. Phụ nữ khu đèn đỏ, có thể giả vờ ngoan ngoãn, đóng vai phóng túng, nịnh nọt, nũng nịu, duy nhất không thể tò mò. Phải biết, tò mò hại chết con mèo.

Cô phủi bụi trên người, lấy điều thuốc bên mép Trì Mạch hút một hơi, dựa vào tường, nói với người đàn ông bên cạnh: “Vị Hi hôm nay không đến”

“Thế à? Cô ấy sao vậy?”. Trì Mạch lại châm một điều thuốc, hỏi có chút thờ ơ.

Như Phi tay kẹp điều thuốc day day thái dương, “Em gọi điện nhưng di động cô ấy tắt máy. Có thể do cơ thể khó chịu, buổi sáng đã thấy sắc mặt cô ấy không tốt lắm”.

“Ừ” Trì Mạch gạt đầu, nhả ra một vòng khói thuốc trong không khí, “Hôm nay có muốn đến chỗ anh không?”.

“Thôi, lần trước tiền anh đưa em vẫn chưa tiêu hết”.

Trì Mạch không nói gì nữa, anh không phải là người đàn ông tốt. Anh chưa bao giờ dựa dẫm vào bất cứ người nào, cũng không muốn trở thành chỗ dựa cho bất cứ ai. Anh là một con thú phiêu bạt trong bóng đêm, chỉ hứng thú đối với sự tham lam của con người.

Tất cả mọi người bao gồm cả Vị Hi đều cho rằng anh và Như Phi là một đôi tình nhân thân mật. Nhưng chân tướng chỉ có tự họ biết, mỗi một lần đều là giao dịch tiền và dục vọng trần trụi.

Anh biết Như Phi không phải loại phụ nữ ấy, nhưng trừ điều này, anh không thể cho cô thứ khác. Nếu không có điều này, anh không biết nên làm thế nào để tiếp tục duy trì mối quan hệ ấy.

Đây chắc là phần vô tình nhất của người đàn ông, có thể tách rời giữa tình yêu và tình dục, còn có thể phân biệt một cách vô cùng rõ ràng.

Anh là một người đàn ông ích kỷ, nợ tiền bạc anh có thể trả. Nợ tình cảm, anh không muốn trả và cũng không trả nổi.

“Vậy thì thôi...” Trì Mạch dụi tắt điều thuốc, chuẩn bị rời đi, “Như Phi. nếu một ngày nào đó, em không muốn tiếp tục, nhất định phải nói cho anh biết”.

Như Phi nghiêng đầu nhìn anh, nhếch miệng cười, “Em không phải mấy người phụ nữ bé nhỏ bám anh không buông tay, anh không cần nhắc nhở em lần nữa. Còn anh, em nghe tin đồn, Ngụy Thành Báo đã biết người đập hỏng còi báo động hôm đó là anh”.

Trì Mạch có phần ngạc nhiên, sau đó cười lạnh một tiếng, “Đúng thật chẳng có tường nào không thông gió”.

Như Phi nhìn anh một cái, “Việc này không lớn cũng chẳng nhỏ, tóm lại, bản thân anh cẩn thận. Còn nữa, cảm ơn anh đã cứu Vị Hi”. Cô lại cười, giống như tự đối thoại, “Có điều câu này không nói cũng được”.

Di động Như Phi đột nhiên reo lên, cô cầm ra xem, một số lạ, có cảm giác quen thuộc. Đột nhiên cô nhớ ra, là Nguyễn Thiệu Nam.

Như Phi nghe máy xong, sắc mặt thay đổi, Trì Mạch đứng bên hỏi cô: “Sao vậy”.

“Vị Hi vào viện rồi, bây giờ em phải qua đó”.

Trì Mạch rút chìa khóa xe mô tô, “Lúc này rất khó gọi xe, anh đưa em đi”.

Khi họ tới phòng bệnh, Vị Hi vẫn chưa tỉnh, Nguyễn Thiệu Nam ngồi bên cạnh giường, nắm tay cô.

Trì Mạch nhìn thấy Nguyễn Thiệu Nam, bỗng chốc sững sờ, anh biết người đàn ông này là ai, kinh ngạc đến mức không thốt lên lời, không tùy tiện bước vào, lại không yên tâm về hai cô gái, liền đứng ở cửa.

Như Phi bước vào, không nói một lời, chỉ rút tay Vị Hi khỏi tay Nguyễn Thiệu Nam, đặt vào trong chăn.

Nguyễn Thiệu Nam im lặng, đứng một bên trầm mặc. Con cưng của ông trời lúc này lại giống như cậu học trò nhỏ làm chuyện sai trái.

Gương mặt Vị Hi còn trắng hơn cả ga trải giường, Như Phi đau lòng sờ mặt cô, quay mặt nhìn người đàn ông đang đứng bên giường, ánh mắt sáng quắc, “Anh Nguyễn, có phải anh nên giải thích một chút với tôi không?”.

“Chúng tôi đi biển, đột nhiên cô ấy phát bệnh, hít thuốc rồi vẫn không đỡ hơn. Tôi đưa cô ấy tới viện, bác sĩ nói đây không phải bệnh hen, là hội chứng tăng thông khí”.

“Hội chứng tăng thông khí?”

“Áp lực quá lớn, hoặc chịu kích động thần kinh dẫn tới một loại triệu chứng rối loạn cưỡng chế ám ảnh[1] về hô hấp. Do hô hấp mạnh khiến hàm lượng khí cacbonic trong máu giảm xuống thấp, vì vậy mới phát bệnh, Triệu chứng rất giống hen. Tuy rất đau, song... sẽ không đe dọa tính mạng”. Nguyễn Thiệu Nam lặp lại từng lời bác sĩ như con vẹt học nói.

[1] Rối loạn cưỡng chế ám ảnh: Tiếng Anh: Obsessive Compulsive Disorder -OCD, là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến stress. OCD được Tổ chức Y tế Thế giới xếp vào nhóm mười bệnh lý gây ra tàn phế nặng nề nhất trên toàn cầu. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.

Như Phi vô cùng bi phẫn, đau lòng nhìn người nằm trên giường, hắt mặt lên, “Anh Nguyễn, có phiền không nếu nói chuyện riêng với anh vài câu?”.

Nguyễn Thiệu Nam hơi do dự. Như Phi quay sang nói với Trì Mạch đứng ở cửa, “Phiền anh chăm sóc cô ấy giúp em một lát”. Rồi lại nói với Nguyễn Thiệu Nam đang có vẻ mặt nghi hoặc: “Khi anh chỉ quan tâm bận rộn tìm người nhà họ Lục báo thù, Lăng Lạc Xuyên chạy đến ức hiếp Vị Hi, là anh ấy giải vây cho Vị Hi. Anh ấy là bạn của chúng tôi, luôn rất quan tâm đến Vị Hi, Vị Hi cũng rất tín nhiệm anh ấy. Bây giờ tôi nhờ anh ấy chăm sóc Vị Hi, nếu Vị Hi mất một cọng tóc nào trong thời gian này, tôi để mặc anh xử lý. Đương nhiên, anh muốn nói chuyện ở đây cũng được, chỉ cần anh không sợ đánh thức cô ấy dậy”.

Nguyễn Thiệu Nam nói: “Không nghiêm trọng đến thế.” Lại nhìn Trì Mạch, rất lịch sự gật đầu với anh, “Cảm ơn sự quan tâm chăm sóc của anh dành cho Vị Hi từ trước đến nay, phiền anh rồi”.

Nguyễn Thiệu Nam cùng Như Phi ra ngoài. Trì Mạch ngồi xuống, thay họ trông coi người đang nằm trên giường.

Cô ngủ hình như không được sâu, lông mày nhíu lại như đang trong cơn ác mộng. Anh nhìn mũi cô nhăn lại. Anh tưởng cô sẽ khóc, ai ngờ, cô chỉ run rẩy, run rẩy từng cơn từng cơn, giống như bị thứ gì đáng sợ đuổi theo, cả người cuộn tròn, gương mặt co rúm, không có nước mắt, chỉ run rẩy.

Trì Mạch bị chấn động sâu sắc bởi tình cảnh trước mắt, anh thực không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc là nỗi sợ hãi như thế nào có thể khiến một người sợ tới mức này? Rốt cuộc trải qua chuyện gì có thể khiến một người đến trong giấc mơ cũng không dám khóc to?

Cô là một người con gái yếu đuối, nhưng cô mà anh từng thấy cho dù trong thời điểm khó khăn nhất cũng đều cứng cỏi kiêu hãnh, chưa từng thấy cô yếu ớt thế này.

Trời nổi gió, cửa sổ chưa đóng, gió cuốn rèm cửa bay phấp phới trong đêm khuya, giống như cánh chim nhỏ.

Trì Mạch nhìn người đang nằm trên giường, gương mặt nhợt nhạt, giống như đóa hoa ử rũ. Anh khẽ nói: “Nguyễn Thiệu Nam, Lăng Lạc Xuyên... Trời ạ, rốt cuộc em có biết, mình đã chọn vào những người như thế nào hay không?”.

Khi Như Phi trở lại phòng bệnh, Trì Mạch đang đóng cửa sổ. Như Phi đặt đồ ăn đêm lên bàn, nhưng người trên giường tựa như một mối cực độ, hoàn toàn không có ý định tỉnh lại.

“Anh ta đi rồi?”. Trì Mạch hỏi.

Như Phi gật đầu, cả người tê liệt trên ghế, như trút được gánh nặng.

Trì Mạch nhìn cô, “Em không muốn nói gì với anh à?”.

Như Phi ngược mặt lên, “Em đói rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé”

Hai người ngồi trên ban công ngoài phòng bệnh, uống bia, ăn cánh gà. Cả thành phố tĩnh mịch, thi thoảng có thể nghe thấy tiếng chim kêu trong đêm tối. Đêm lắng sâu, đèn Neon mập mờ nơi xa, lúc này tiếng âm ỉ của còi trần xa xăm như vậy.

“Anh muốn biết gì?”. Như Phi gặm mấy cái cánh gà xong tinh thần tốt hơn nhiều.

“Nên nói là anh muốn xác định một vài điều. Anh biết trong số khách lần trước bọn em đặc tội ở ‘Tuyệt sắc’ có Nguyễn Thiệu Nam. Khi ấy anh ta đã lựa chọn Vị Hi, sau đó cô ấy liền làm... của anh ta...” Đáp án như nét vẽ sống động, Trì Mạch đột nhiên cảm thấy như không thể nói tiếp. Nhưng, vừa nãy ở trong phòng bệnh, người đàn ông đó thân mật như thế với cô, không khỏi khiến người khác nghĩ đến toàn bộ bức tranh.

Như Phi bật cười khanh khách, “Nếu sự việc chỉ như vậy thì đơn giản rồi. Giữa họ không phải như anh nghĩ”.

Nhìn vào ánh mắt nghi hoặc của người đàn ông này, Như Phi thở dài, “Những điều này đều là Vị Hi kể cho em khi còn ở trong cô nhi viện, câu chuyện ấy hơi dài, có lẽ nên bắt đầu từ thân thế của Vị Hi...”.

Tối hôm đó, Trì Mạch luôn trầm mặc uống rượu, cho dù trong lòng chấn động, kích động như dời sóng lấp biển, anh cũng giấu chúng quá tốt. Anh không muốn bản thân biểu hiện quá kinh ngạc mà ảnh hưởng tới tâm trạng người kể.

“Lục Tử Tục không chỉ có một người con gái, mẹ Vị Hi là một trong số các tình nhân, được cưng chiều nhất của ông ta. Bà rất đẹp, anh nhìn Vị Hi thì biết. Vì vậy, sau khi vợ chính mất, ông ta liền chính thức cưới mẹ cô ấy, đưa hai mẹ con họ về nhà họ Lục. Nhưng đối với Vị Hi mà nói, đó mới là sự khởi đầu của cơn ác mộng. Lục Tử Tục không phải loại thiện nam tín nữ gì, ông ta nuôi dưỡng con trai con gái của mình trở thành những đứa súc vật bất nhân. Trên Vị Hi có hai anh trai, một chị gái. Mẹ Vị Hi tính tình nhu nhược, nên Vị Hi trở thành đồ chơi trút giận của bọn họ. Trẻ con thỉnh thoảng rất tàn nhẫn, anh có thể tưởng tượng, những năm đó, Vị Hi trải qua những ngày tháng như thế nào. Cho tới năm mười bốn tuổi, cô ấy đã gặp Nguyễn Thiệu Nam”.

Như Phi uống ngụm bia, nhìn ánh trăng trên bầu trời, “Không biết vì sao, từ lần đầu Nguyễn Thiệu Nam nhìn thấy Vị Hi liền rất thích cô ấy. Hai nhà họ Nguyễn - Lục vốn thân nhau mấy đời. Cách vài ngày anh ta lại đến thăm Vị Hi, chăm sóc, quan tâm, thỏa mãn mọi nguyện vọng của cô ấy, quả thật là cầu được ước thấy. Có sự che chở của anh ta, những ngày tháng sống trong nhà họ Lục của Vị Hi cũng tốt hơn rất nhiều, đó chắc là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất thời niên thiếu của cô ấy. Nhưng đáng tiếc, nó không dài”.

Trì Mạch nhíu mày, dự cảm được việc tiếp theo chắc sẽ không vui vẻ.

Quả nhiên, Như Phi thở dài, “Do mâu thuẫn lợi ích trên thương trường, cha của Nguyễn Thiệu Nam bị Lục Tử Tục dồn ép đến mức nhảy lầu từ tầng ba mươi xuống, máu thịt lẫn lộn. Còn anh ta và mẹ phải trốn sang Mỹ sống tạm bợ. Từ đó về sau, anh ta liền bắt vô âm tín. Sau đó không lâu, mẹ Vị Hi lại xảy ra chuyện. Người phụ nữ trước mặt người nhà họ Lục đến nói to cũng không dám ấy đã cắt cổ tay trên giường của chồng mình. Khi Lục Tử Tục phát hiện ra, giường đã đầy máu, xác đã cứng đờ. Sau tang lễ của mẹ, Vị Hi liền rời nhà họ Lục. Cô ấy hoàn toàn không là gì đối với nhà họ Lục, không ai quan tâm đến sự sống chết của cô ấy. Một mình Vị Hi lang thang trên đường, đứa trẻ mười mấy tuổi cả một tuần mới được người của tổ chức phúc lợi phát hiện ra, đưa vào cô nhi viện”.

Như Phi quay mặt nhìn người đàn ông bên cạnh vẫn luôn im lặng, “Vì vậy, bây giờ chắc anh đã rõ, Vị Hi từ khi mười bốn tuổi đã yêu Nguyễn Thiệu Nam, yêu tròn bảy năm. Khi bọn em ở cô nhi viện, em không hề biết tên của Nguyễn Thiệu Nam, sau khi họ trùng phùng, Vị Hi mới kể cho em. Lúc ấy em chỉ biết, trong lòng Vị Hi trước nay vẫn luôn có một người. Cô ấy nói chuyện với anh ta, mỉm cười với anh ta, một khoảng thời gian rất dài cô ấy đã sống trong kí ức của quá khứ, không muốn đi ra. Một năm ở bên anh ta, cô ấy xem như cả một thời thơ ấu. Thậm chí em từng nghi ngờ, cả thời thơ ấu của cô ấy thực ra đều ở bên Nguyễn Thiệu Nam, lưu lại trong pháo đài được đúc bằng kí ức và máu thịt của cô ấy. Cho dù anh ta đã không còn, cho dù khi gặp mặt, chờ đợi bọn họ chẳng qua cũng là hận thù khắc cốt ghi tâm, cô ấy cũng khó cắt bỏ, không thể rời đi...”

Người đàn ông kìm chế sự chấn động trong lòng, không nhịn được hỏi cô: “Anh ta ư? Anh ta có yêu cô ấy như vậy không?”.

Như Phi cười cười, “Điều này đến Vị Hi cũng không biết. Cô ấy thông minh như vậy còn không nhìn thấu anh ta, em càng không biết”.

Như Phi ngược mặt lên nhìn sao sáng lấp lánh trên bầu trời, “Anh có khi nào nghĩ, nếu người anh yêu nhất trên thế gian lại là người hận anh nhất trên thế gian thì anh nên làm thế nào?”.

Trì Mạch do dự một lát, rồi trả lời: “Tất cả mọi chuyện xảy ra năm đó không liên quan gì đến Vị Hi, thậm chí cô ấy chẳng được lợi gì trong đó, anh ta không có lí do để hận cô ấy”.

“Khi ấy em cũng nói với Vị Hi như vậy, nhưng Vị Hi nói với em, em quên rằng có một loại suy nghĩ vô cùng đáng sợ đó là giận cá chém thớt. Đối với việc nhà họ Lục hại Nguyễn Thiệu Nam nhà tan cửa nát mà nói, chỉ cần lí do cô ấy họ Lục đã đủ rồi”.

Trì Mạch trầm mặc, suy nghĩ của con người đặc biệt là suy nghĩ báo thù, có lúc thực sự lí trí không khống chế nổi, đây là sự thật.

“Vậy thì, vừa nãy em nói gì với anh ta? Kể cho anh ta Vị Hi yêu anh ta nhiều biết bao ư?”.

Như Phi phì cười, “Em điên sao? Em nói với anh ta nếu anh ta dám làm hại Vị Hi, em làm ma cũng không tha cho anh ta”.

“Anh ta trả lời thế nào?”.

Ánh mắt Như Phi nhìn nơi nào đó, đột nhiên trở nên sâu thẳm, “Anh ta nói cho dù phải khiến tất cả mọi người trên toàn thế giới này thành ma, anh ta cũng sẽ không để người khác làm hại cô ấy dù chỉ một chút”.

Trì Mạch sững lại trong giây lát, một lúc lâu sau cười lạnh lùng, “Đây gọi là gì?”.

“Em nghĩ...”, Như Phi uống ngụm bia, “Đây là cách anh ta biểu đạt tình yêu của mình”.

Trì Mạch đột nhiên hiểu ra, cười lạnh lẽo, “Hôm nay em cố ý đưa anh tới ư?”

Câu trả lời của cô vô cùng lạnh nhạt, “Là tự anh muốn đến, em chỉ thuận nước đẩy thuyền”.

“Em sớm đã biết, đúng không?”.

“Đúng, em biết! Ngày đầu tiên ở cùng anh, em đã biết”. Như Phi quay mặt sang nhìn gương mặt nghiêng nghiêng tuấn tú của người đàn ông này, đó là sức quyến rũ khiến người ta vừa nhìn một cái liền không cách nào cự tuyệt mà sa vào.

“Vậy em còn lên giường với anh? Mạc Như Phi, em nghĩ gì đấy hả?”. Trì Mạch túm cánh tay Như Phi, ngón tay gần như bấm vào thịt cô.

Như Phi nhìn anh, ánh mắt lay động nóng rực như thiêu như đốt, “Vì em giống anh, vì biết mãi mãi không có được người mình yêu nên lưu luyến hơi thở của anh ấy, lưu luyến mùi vị của anh ấy, chỉ cần có thể vòng tay siết chặt, cho dù trong chớp mắt, cho dù chỉ là con thiêu thân lao vào lửa cũng tình nguyện thịt nát xương tan vì anh ấy”.

Ngón tay cô khẽ vuốt ve gương mặt anh, đường cong quyến rũ dán lên cơ thể đầy sinh lực của anh, hơi thở trên người vẩn vít bên mũi anh, mang theo chút chua xót và quyến rũ chết người, “Em biết thứ gì trên người em khiến anh mê hoặc. Không sao, anh có thể cứ lợi dụng em, em biết sự đau khổ của anh, nỗi cô đơn của anh, khoảng trống trong trái tim anh, tất cả đau khổ và khó khăn ấy bản thân em cũng cảm nhận được từ anh”.

Trì Mạch túm tóc Như Phi, đôi mắt sắc bén lạnh lẽo đâm lên gương mặt cô, “Anh chẳng phải chính nhân quân tử gì, anh không bận tâm chuyện khiến em thương tích đây mình, em thực sự xác định em không lưu tâm?”.

Hai cánh tay của Như Phi quấn lên cổ anh như hai con rắn, thì thầm, “Vâng, đối phương là anh, em sẽ không kiêng kị điều gì”.

Trì Mạch cười cười, ôm chặt cơ thể làm rung động lòng người trong vòng tay, xót xa nói: “Nhưng anh bận tâm!”

13. Chương 13: Áp Bức Và Lặng Nhục Tàn Khốc Nhất Của Phụ Nữ

Khi ở trong nước họ nghèo khó nhất, yếu đuối nhất, nơi đất khách quê người, với thân phận phụ nữ, họ chịu sự áp bức và lặng nhục tàn khốc nhất, chịu sự chà đạp của đàn ông nước ngoài, dùng tiền bán thân xác của bản thân để nuôi sống người thân nơi quê nhà, nhưng mãi mãi không còn mặt mũi nào trở về cố hương.

Hội chứng tăng thông khí chẳng phải bệnh nghiêm trọng gì, ngày hôm sau Vị Hi đã có thể xuất viện.

Những ngày sau khi xuất viện, tất cả đều dường như rất bình yên. Gần tới cuối tuần, cô vừa bận đi học, vừa bận đi làm, hơi rảnh chút liền xách giá vẽ cùng bạn ra ngoài vẽ thực tế. Cô dùng hết tất cả các biện pháp không để bản thân có thời gian trống, vì chỉ cần dừng lại cô liền cảm thấy thành phố này đến bầu trời cũng màu xám.

Khoa thông báo cô chuẩn bị giấy tờ, học bổng đó đã được phê chuẩn, chỉ cần nộp một số tài liệu là có thể làm xong thủ tục. Khi Vị Hi nhận được tin này, cô chẳng có cảm giác gì. Vì cô biết, điều này không nói lên điều gì, cũng không thay đổi được cái gì.

Nguyễn Thiệu Nam thích dỗ dành cô, giống như hồi nhỏ, mỗi lần cô đau lòng buồn bã, anh đều sẽ mua vài món quà nhỏ để làm cô vui. Nhưng điều này không thay đổi được vận mệnh của cô.

Anh đã nói sẽ không buông tha cho cô, cả đời sẽ không buông tha.

Tháng mười hai, thành phố ven biển không có mùa đông này lại có một trận tuyết lớn. Người già đều nói đây là kì tích mấy chục năm chưa từng thấy.

Buổi sáng tỉnh dậy, qua cửa sổ mờ mờ, Vị Hi nhìn thấy từng đám từng đám bông tuyết lớn từ trên trời bay xuống.

Như Phi rất thích thú, dùng tay áo lau sạch một khoảng kính, hưng phấn nhìn ra ngoài, “Nhanh ra xem này Vị Hi, đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy tuyết từ bé đến giờ, là tuyết thật nhé!”.

Vị Hi ôm chầm nhìn cô cười, Như Phi thực sự là một người rất dễ thỏa mãn.

Thời tiết xấu nên họ ăn sáng ở nhà, khi Như Phi mang đồ ăn sáng trở về thuận tay cầm theo một tờ báo lá cải. Cô vừa ăn quấy vừa đọc vô cùng thích thú. Đột nhiên, cả người cô sững lại trước một mẫu tin.

Cô ngẩng đầu nhìn Vị Hi đang uống trà, đẩy tờ báo cho Vị Hi, “Vị Hi, chị gái cậu... treo cổ tự sát ở biệt thự nhà họ Lục”.

“Cái gì?”. Vị Hi suýt sặc.

“Tự cậu đọc đi” Như Phi chỉ vào mẫu tin trên tờ báo.

Vị Hi giật lấy.

“Trên đó viết, cô ta phải bồi thường tất cả tài sản của mình cho hợp đồng hàng hóa giao sau, còn nợ ngân hàng một khoản tiền lớn. Chồng cô ta giậu đồ bìm leo, không những ly hôn với cô ta còn tuyên bố vạch rõ ranh giới với nhà họ Lục. Còn nữa, ủy ban quản lí chứng khoán Trung Quốc đang điều tra việc cô ta làm giả sổ sách lừa gạt các nhà đầu tư nhỏ, một khi kết thúc vụ án, cô ta sẽ ngồi tù. Cô ta chịu không nổi áp lực, treo cổ tự tử ở biệt thự Bắc Cảnh, thi thể một tuần sau mới được phát hiện”.

Vị Hi nhú mày, tự nói một mình: “Biệt thự Bắc Cảnh? Đó là nhà cũ của nhà họ Lục, đã bị bỏ hoang rất lâu rồi”.

Đột nhiên cô cảm thấy lạnh buốt như bị nghẹt thở, lần trước Nguyễn Thiệu Nam nói anh bảo đảm sau này nhà họ Lục sẽ không còn ai đến quấy rầy cô nữa. Hóa ra anh bảo đảm sẽ khiến chị gái cô chết!

“Nhìn bức ảnh này, chắc khi phá cửa lớn cảnh sát chưa tới, phóng viên đã tới trước rồi. Ảnh chụp thành như vậy còn có thể đăng lên, nhà họ Lục thực sự đổ rồi, bây giờ giậu đồ bìm leo”.

“Chắc đã đến bước đường cùng rồi...” Vị Hi thở dài, “Chị ta luôn vẫn rất xinh đẹp, còn nhớ hồi nhỏ, mỗi lần ra ngoài đều phải trang điểm ỳnh giống một công chúa cao quý, không ngờ bây giờ... Người Trung Quốc coi

trọng việc người chết được yên nghỉ, còn sống có xấu xa hơn nữa thì sau khi chết cũng nên được tôn trọng. Bức ảnh như vậy cũng chụp được, giới truyền thông thật vô nhân đạo”.

Như Phi khẽ cười một tiếng, “Ngày trước khi cô ta cắt quần áo của cậu, cắt tóc cậu, bôi nước ốt lên mặt cậu, chắc cũng chẳng ngờ bản thân sẽ có ngày hôm nay”.

Vị Hi buông tờ báo xuống, đặt sang một bên, “Thực ra chị ta vẫn coi như là người tốt ở nhà họ Lục, tính khí công chúa, nhưng đầu óc đơn giản. Đáng sợ nhất là anh hai mình, miệng nam mô, bụng bồ dao găm, một chiêu đã có thể đẩy người ta vào chỗ chết. Trước đây chính là ác ma, bây giờ không biết có thể trở thành cái dạng gì”.

Như Phi nghĩ một chút, đột nhiên rất nghiêm túc nói với người đối diện: “Vị Hi, cậu có từng nghĩ, có lẽ vô nhân đạo không phải giới truyền thông mà có người bày mưu kế cho họ làm như vậy”.

Nghe câu này, Vị Hi sững lại.

“Mình luôn cảm thấy Nguyễn Thiệu Nam đang dùng cách của riêng mình để báo thù cho cậu. Không! Nên nói là phục thù cho cả hai người cậu... Anh ta thực sự rất yêu cậu”.

Vị Hi nhìn cô có chút kì lạ, “Trước đây cậu đâu có thái độ này, sao thay đổi lập trường nhanh như thế?”.

“Mình chỉ cảm thấy chúng ta có phải quá bị quan rồi không? Nguyễn Thiệu Nam dĩ nhiên phải báo thù rửa hận, nhưng nếu anh ta thực sự yêu cậu, anh ta chưa hẳn sẽ giận cá chém thớt sang cậu. Hơn nữa từ trước đến nay, nhà họ Lục đối xử với cậu như thế nào, Nguyễn Thiệu Nam biết rất rõ”.

Vị Hi lại thở dài, “Cậu tưởng rằng mình chỉ sợ bị anh ấy giận cá chém thớt ư?”.

Như Phi có chút không hiểu, “Cậu còn sợ gì?”.

Vị Hi do dự một lúc, lát sau mới nói: “Như Phi, còn nhớ không, trước đây chúng ta cùng xem bộ phim ‘Trông về quê hương’. Chúng ra đều rất thương các cô gái Nam Dương, khi ở trong nước họ nghèo khó, yếu ớt nhất, nơi đất khách quê người, với thân phận phụ nữ, họ chịu sự áp bức và lăng nhục tàn khốc nhất, chịu sự chà đạp của đàn ông nước ngoài, dùng tiền bán thân xác của bản thân để nuôi sống người thân nơi quê nhà, nhưng mãi mãi không còn mặt mũi nào trở về cố hương”.

“Mình nhớ, mộ họ ở Nam Dương quay lưng về cố hương”. Như Phi nhìn Vị Hi với vẻ kì lạ, “Sao đột nhiên cậu nghĩ tới chuyện này?”.

“Tự nhiên cảm thấy như vậy, mẹ của Nguyễn Thiệu Nam năm đó ở Mỹ...”

Vị Hi không nói tiếp được nữa, Như Phi trợn tròn mắt, ánh mắt mạnh mẽ nhìn Vị Hi, Vị Hi khẽ gật đầu. Như Phi giật mình bịt miệng, một lúc lâu sau mới lắp bắp hỏi: “Không... Không phải chứ, sao có thể như vậy?”.

“Khi ấy nhà họ Nguyễn đã hoàn toàn bị sụp đổ, giống như tình hình nhà họ Lục bây giờ, giậu đổ bìm leo. Hai mẹ con họ trốn đi Mỹ không một xu dính túi. Lục Tử Tục...” Vị Hi thở dài một tiếng, “Mình không thể không nói, ông ta giỏi trong việc đùa giỡn với kẻ thù của mình, thậm chí đến cô nhi quả phụ cũng không tha. Ông ta nhanh chóng tìm được bọn họ, ông ta không thủ tiêu mà nghĩ ra cách hay hơn để giày vò bọn họ. Ông ta sử dụng mối quan hệ của mình ở Mỹ khiến mẹ con họ đến công việc rửa bát cũng không tìm được. Thậm chí ông ta còn phái người đánh gãy chân Nguyễn Thiệu Nam, không có tiền thuốc, Nguyễn Thiệu Nam sẽ tàn tật cả đời. Khi đó, hai mẹ con họ lên trời không lối, xuống địa ngục không xong. Mẹ anh ấy là một người phụ nữ, ngoài bản thân, bà còn có thể dựa vào cái gì để cứu con trai mình đây?”.

Như Phi lắc đầu, “Người mẹ vĩ đại... Điều đó, Vị Hi, mạo phạm nói một câu, trước đây mình chỉ cảm thấy cha cậu mặt người dạ thú, bây giờ mình mới phát hiện hóa ra ông ta căn bản không bằng cầm thú”.

Vị Hi cười, “Không cần cảm thấy mạo phạm, đánh giá của cậu tương đối đúng trọng tâm”.

“Nhưng việc này chắc được giấu kín, sao cậu biết rõ ràng như vậy?”.

“Giấu kín?”. Vị Hi lắc đầu thở dài, “Căn bản một chút cũng không giấu kín, khi ấy việc này trong xã hội thượng lưu hầu như ai cũng biết. Lục Tử Tục thậm chí còn tìm người chụp ảnh mẹ anh ấy đứng đường kéo

khách ở Mỹ, phát tán rộng rãi, trong khoảng thời gian ngắn khiến bà trở thành trò cười trà dư tửu hậu của các phu nhân”.

Như Phi kêu lên, “Trời ạ! Ông ta... điều này quá vô sỉ, có thù sâu hận lớn gì mà hà tất phải tuyệt tình như vậy?”.

Vị Hi nhìn Như Phi, ánh mắt nặng nề, “Đây chính là chỗ đáng sợ nhất của Lục Tử Tục. Giết gà dọa khỉ, ông ta muốn tất cả mọi người đều sợ hãi, không dám đối đầu với ông ta. Trước đây ở nhà họ Lục, ông ta từng nói với các con, đến bây giờ mình vẫn không thể quên”.

“Ông ta nói gì?”.

“Ông ta nói, báo thù một người, không nhất định phải giết anh ta, mà phải tìm cách khiến anh ta sống không bằng chết. Tấn công một người, không nhất định phải hủy hoại cơ thể anh ta, mà phải hủy hoại tôn nghiêm của anh ta. Phải khiến anh ta nhớ đến con liền sợ đến run rẩy, cảm thấy tự thẹn kém người, không còn mặt mũi nào. Đây mới là cách thức hoàn toàn hủy diệt một người”.

Như Phi chấn động kinh hãi đến mức không thốt lên lời, “Bây giờ cuối cùng mình đã biết vì sao tất cả những hành động của các anh chị của cậu lại vô sỉ đến thế, hóa ra bắt nguồn từ lời dạy này”.

Vị Hi cười châm biếm, “Không sai, làm con của ông ta, hoặc phát rồ mất trí, hoặc bị quan chán đời, sẽ không có đứa nào bình thường. Ông ta giống con sư tử, đẩy con mình từng đứa xuống vách núi rồi nhìn chúng trèo lên, đứa mạnh nhất mới có thể trở thành vua. Cả đời ông ta sùng bái nhất chính là Darwin, coi thuyết tiến hóa của Darwin là kinh điển, tin tưởng hoàn toàn”.

“Bây giờ mình cuối cùng đã hiểu vì sao sự báo thù của Nguyễn Thiệu Nam lại điên cuồng đến thế. Có mối thâm thù biển máu như vậy, không ai không phát điên”.

Vị Hi lắc đầu, mắt chăm chú nhìn tờ báo vừa được xếp gọn gàng, “Bây giờ anh ấy không chỉ đang báo thù mà còn đang thanh toán. Còn nhớ mấy chuyện lần trước bọn mình nghe được ở quán ăn ngoài trời không?”

“Những người bị Nguyễn Thiệu Nam khiến cho tan cửa nát nhà, phần lớn đều hợp tác với cha mình năm đó. Những người tham gia vào việc này, những người biết việc này năm đó đều bị anh ấy thanh toán từng người, một người cũng không bỏ qua”.

Sắc mặt Như Phi đột nhiên trắng bệch, ớn lạnh từ đáy lòng, cô nắm cánh tay Vị Hi, “Ý cậu nói cậu cũng là một trong số đó ư?”.

Như Phi hi vọng mình nghĩ sai, nhưng câu trả lời của Vị Hi lại hoàn toàn chứng thực suy đoán của cô.

“Đối với Nguyễn Thiệu Nam mà nói, mình là một nhân chứng, cũng là một người ghi lại. Mình chứng kiến đoạn lịch sử bị áp bức và lăng nhục của anh ấy, ghi lại quá khứ bị thảm của anh ấy. Mình không phủ nhận, có lẽ anh ấy hơi thích mình, vì vậy anh ấy vẫn chưa xuống tay tàn nhẫn với mình, nổi vui mừng kinh ngạc được trùng phùng tạm thời che đi tất cả. Nhưng đợi anh ấy thanh toán sạch sẽ những người kia, đợi anh ấy bước ra khỏi nổi vui mừng, người cuối cùng cần thanh toán chính là mình”.

Như Phi thực sự hoảng sợ, cô không ngờ sự việc có thể phát triển tới mức này, “Nhưng kết quả cũng chưa hẳn sẽ như vậy, nếu... anh ta rất yêu cậu, nói không chừng anh ta sẽ không tính toán mấy thứ đó?”.

Vị Hi thở dài, nhìn vào mắt Như Phi nói: “Cậu cũng nói, chỉ là ‘nếu’”.

14. Chương 14: Con Giun Xéo Mãi Cũng Quần, Không Thể Nhịn Nữa

Biết không? Nhịn cũng cần vốn. Loại mặc người ta ức hiếp, nhất cử nhất động tùy theo người khác cứu chúng ta, lên trời xuống đất vẫn chẳng phải dựa vào tâm trạng người ta, cậu dựa vào cái gì để nhịn?

Thành phố ven biển, không thể giữ nổi tuyết trên mặt đường. Khắp các đường phố đều là vết xe quay vòng trên tuyết, và những người xắn quần đi bộ.

Tám biển bằng đèn Neon của “Tuyệt sắc khuynh thành” cũng đọng một lớp tuyết, Vị Hi dùng chiếc chổi nhỏ quét đi.

Gió đêm hơi lạnh, cô kéo cổ áo đồng phục, đưa ngón tay lạnh buốt ứng đỏ lên miệng thổi nhẹ. Đường như làm thế thì có thể ấm hơn một chút.

Sắp tới giờ làm việc, các cô gái ở chôn này lục tục kéo đến, nối đuôi nhau vào, ăn mặc xinh đẹp, như những đóa hoa khoe màu đua sắc.

Rất nhiều người nói, các cô gái của “Tuyệt sắc khuynh thành” đều lái BMW đi làm. Ban đầu Vị Hi cũng tưởng vậy, làm việc ở đây lâu mới biết lời đồn bên ngoài đã nói quá. Ngồi xe nổi tiếng rồi đi không ít, nhưng tự mình lái xe tới chỉ vền vện vài người.

Các cô gái ở đây kiếm nhiều, tiêu cũng không kém. Có vài người trong số đó chuyên chỉ thích mua hàng hiệu, giống như bị quỷ ám vậy. Đồng hồ Cartier, túi LV, nước hoa Chanel, mỹ phẩm tốt nhất phải mua cả bộ của La e. Một bộ trang phục cũng phải lên tới hàng vạn, lấy đâu ra tiền dư để mà mua xe?

Vài người không thích mua những thứ xa xỉ đẹp đẽ nhưng vô dụng đó, có điều tốc độ tiêu tiền còn nhanh hơn nước chảy. Còn tiêu ở chỗ nào thì nhìn cơ thể các cô ấy càng ngày càng gầy, thần sắc càng ngày càng ủ rũ, không hỏi cũng biết.

Thực ra một khi bước vào con đường này, cho dù bạn đi thế nào, hầu như cũng đều đi theo một hướng, chính là không có đường về.

Đều nói kiếm tiền bằng nhan sắc thanh xuân là nghề tiết kiệm thời gian, sức lực nhất, lợi nhuận lớn nhất, phí tổn thấp nhất. Nhưng đủ mọi mùi vị trong đó, ngoài bản thân bọn họ, ai nói rõ được chứ?

Quét gần hết tuyết, Vị Hi cầm đồ đang định quay lại. Đúng lúc này, một chiếc Rolls Royce màu đen dừng trước cửa “Tuyệt sắc khuynh thành”.

Điều này chẳng có gì đáng kể, bãi đỗ xe của “Tuyệt sắc khuynh thành” xưa nay chính là triển lãm ô tô các nước. Nhưng nhìn thấy người bước xuống xe, Vị Hi thực sự giật mình.

“CoCo...” Vị Hi thất thanh kêu lên.

CoCo quay sang Nhìn Vị Hi một cái, không có biểu hiện gì, bàn tay như móng vuốt điều hâu của người đàn ông bên cạnh ôm lấy bờ vai cô ấy, hôn lên mặt cô ấy một cái mới buông cô ấy ra.

CoCo quay đầu vẫy tay với anh ta, cô ấy quay lưng lại với Vị Hi, Vị Hi không nhìn thấy gương mặt cô ấy.

Cô ấy quay người bước tới, Vị Hi muốn nói gì đó, nhưng cô ấy dường như không có ý muốn chào hỏi, đôi mắt da xinh đẹp phớt lờ, giẫm lên bùn, bùn bắn tung tóe.

Vài ngày trước cô ấy vẫn ổn, hôm nay sao vậy nhỉ?

Vị Hi thực sự rất kinh ngạc, khi tới quầy bar lấy rượu, không nén được hỏi cậu Phong: “CoCo sao vậy?”.

Phong ngẩng đầu, nhìn CoCo đang chỉnh đĩa trên bục, “Chẳng sao cả, chỉ là bài hát hôm nay hơi chán, đã bảo cô ấy từ lâu rồi, đổi bài nào mới chút, khẩu vị của khách bây giờ kén chọn, cô ấy không nghe”.

“Tôi không hỏi chuyện này, hôm nay tôi nhìn thấy Trần công tử đưa cô ấy đến. Xảy ra chuyện gì thế?”.

“À... Phong bĩu môi, “Điều này phải hỏi chính cô ấy, có điều tôi nghe nói, hình như sau hôm nay cô ấy không làm nữa”.

Vị Hi càng kinh ngạc.

Hôm nay tâm trạng Vị Hi rất tệ, vẻ mặt lạnh nhạt của CoCo luôn lởn vởn trước mắt cô, còn dáng vẻ coi thường của Phong khi nhắc tới chuyện này càng khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Kết quả khi đi vút rác, gần như bị ảnh hưởng bởi tâm trạng tồi tệ, đến bật lửa cũng chống lại cô, không sao bật lên được. Cô muốn quay lại tìm diêm, nhưng vừa quay người liền Nhìn thấy CoCo lặng lẽ đứng sau cửa, thất thần nhìn cô.

Họ ngồi trên giá bóng rổ bị đổ, nhìn sân bóng bỏ hoang trước mặt. Nơi đây cỏ dại mọc tràn lan, hoang vu suy tàn, Vị Hi không chỉ một lần cảm thấy kì lạ sao lại có nơi như vậy? Nó không thích hợp với thành phố đầy ham muốn vật chất này chút nào.

“Cậu không uống một chút à?”. CoCo lắc chai bia trong tay.

“Không, mình uống nước được rồi. Mấy hôm trước vừa nằm viện, bây giờ đến nước ngọt cũng không dám uống”.

CoCo quay đầu nhìn Vị Hi, mỉm cười, “Vị Hi, có lúc mình thực sự rất ngưỡng mộ cậu. Cậu dường như không ham muốn, không đòi hỏi, đối diện với những người này, ở nơi này, sao cậu có thể làm được?”.

Vị Hi uống ngụm nước, “Là người thì đều có ham muốn, chẳng qua ham muốn của mình không giống các cậu thôi”.

“Không giống ở điểm nào?”.

“Ham muốn của các cậu có thể đổi thành vật chất, còn ham muốn của mình, nhìn không thấy, sờ không ra, nó ẩn náu trong trái tim mình”.

CoCo cười ha ha, ngà ngà nói: “Vị Hi, có phải có gì muốn hỏi mình không?”.

Vị Hi nhìn gương mặt trẻ trung, xinh đẹp trước mặt, cô thực sự có rất nhiều nghi vấn, “CoCo, cậu nên biết người đàn ông đó là người thế nào, ở đây có bao nhiêu cô gái từng bị anh ta chà đạp? Lần trước nữ sinh trường nghệ thuật đó cuối cùng có kết cục thế nào, cậu biết không?”

“Mình biết... tên Trần công tử đó, ai không biết thủ đoạn của anh ta? Đầu tiên là hàng ngày nuôi cậu bằng trang phục đẹp đẽ, cuộc sống xa hoa. Đợi cậu hưởng thụ quen rồi, mãi mãi không thể quay đầu lại, anh ta cũng gần như chơi chán. Khi chia tay chẳng ang theo thứ gì, hơi bất mãn liền cho vệ sĩ đánh. Nữ sinh đó khi ấy cũng bị anh ta đánh gãy sống mũi. Mấy ngày trước, nghe nói có người thấy cô ấy ở quán massage con đường bên cạnh.”

Vị Hi hơi lo lắng, “Cậu biết rõ sao còn...” CoCo thu người lại, Vị Hi không nói tiếp nổi nữa.

“Cậu cho rằng mình bằng lòng ư?”. CoCo cúi mặt, lông mi dài che đi đôi mắt, “Ngụy Thành Báo đã buông lời, nếu mình không đồng ý, ông ta sẽ khiến mình cả đời không có mặt mũi gặp người khác. Vị Hi, mình không phải là cậu. Mình chưa từng học đại học, cũng không có thiên phú vẽ tranh, càng không có người bạn nương tựa vào nhau như Như Phi. Ngoài việc làm DJ, cái gì mình cũng đều không biết. Một người con gái như mình, không chỗ dựa, không người giúp đỡ, không bạn bè, mình còn có thể như thế nào?”.

Vị Hi sững sờ, một lúc lâu sau mới hỏi: “Việc này, Mark nói thế nào?”.

“Ha...” CoCo bật cười, “Anh ta? Ngụy Thành Báo dọa hai câu, anh ta liền lập tức đóng gói mình đá đi. Nghĩ lại trước kia, mình đã bớt ăn bớt tiêu để mua guitar điện cho anh ta, liền cảm thấy bản thân ngu ngốc. Bây giờ mình mới hiểu, đàn ông hóa ra chỉ khi phía dưới cứng, bên trên mới mềm. Cái gì mà thề non hẹn biển vẫn chẳng chống đỡ nổi lợi ích nữa cái bánh nướng”.

Vị Hi thở dài, “Chưa chắc tất cả đàn ông đều như vậy, chỉ là cậu chưa gặp đúng người thôi”.

CoCo khẽ cười, “Vị Hi, cậu còn nhớ không, trước đây Tiểu Văn từng nói với chúng ta, có một lần Ngụy Thành Báo kêu cô ấy tới khách sạn hầu hạ một người đàn ông rất có thể lực...”

Vị Hi gật đầu, “Mình nhớ, khi đó cô ấy vào phòng, phát hiện vợ và con người đàn ông ấy đang ngủ trên giường, ngủ rất say. Cô ấy muốn đi, nhưng người đàn ông đó lại kéo cô ấy vào nhà vệ sinh. Khi họ làm việc đó, vợ con người đàn ông đó vẫn ngủ bên ngoài. Cả quá trình, cô ấy không dám lên tiếng. Cô ấy nói, cảm giác giống như trải qua một thế kỷ, sao mà dài đến vậy”.

“Cậu có thể tưởng tượng không? Khi ấy mình nghe đến ngây ngốc. Một người đàn ông, vợ con ở ngoài, cách một bức tường, anh ta lại làm tình với gái điếm. Mọi người đều nói gái điếm dễ tiện, rất cuộc là ai dễ tiện đây?”.

Vị Hi bị cô hỏi không nói lên lời. Tuyết lại rơi, từng bông tuyết lớn bị thổi bay, giống như tơ liễu cuối xuân.

Hai người nhất thời im lặng, CoCo không còn gì để nói, Vị Hi muốn nói nhưng không biết nên nói gì.

Không biết qua bao lâu, hai tay CoCo ôm lấy đầu gối, ngập ngừng như một đứa trẻ, “Vị Hi, cậu không cần buồn ỉn. Thực ra nghĩ kĩ một chút, hiện tại cũng chẳng có gì không tốt. Mình bây giờ sống trong biệt thự

của anh ta, lớn từng này rồi mình chưa từng thấy căn phòng nào đẹp như vậy. Có một câu Ngụy Thành Báo nói đúng, phụ nữ sinh ra chẳng phải chính là để đàn ông chơi ư? Với Mark hay với đàn ông khác có gì quan trọng. Đàn ông đều như nhau mà. Mình nhìn một chút, nhìn một chút liền qua đi, chẳng có gì to tát hết...”

Cô ấy vừa nói vừa cắn ngón tay mình, như tự giày vò bản thân, cắn bật một vết máu đỏ tươi.

Vị Hi ngơ ngẩn nhìn cô ấy, dường như trở lại cái đêm đáng sợ đó, cô bơ vơ bất lực nằm trên chiếc giường của Nguyễn Thiệu Nam, rơi lệ, chảy máu cũng tự lừa dối bản thân như vậy.

Thời gian và không gian giao thoa trong phút chốc, cảnh tượng trước mắt giống như kí ức quá khứ chồng chéo, gương mặt khác nhau, giọng nói khác nhau, nhưng đều có cùng ánh mắt sợ sệt, nét mặt cam chịu số phận giống nhau.

“Vị Hi, con nhất định phải nghe lời. Nghe lời chúng ta mới có cơm ăn, mới có chỗ ở. Các anh, các chị tuy không tốt nhưng người ngoài chẳng phải còn xấu hơn ư? Đàn ông bên ngoài không những mắng con, đánh con còn có thể ức hiếp con. Vị Hi con phải nhớ, chúng ta là phụ nữ, phụ nữ không có bản lĩnh luôn bị đàn ông ức hiếp. Chỉ cần chúng ta nghe lời, không chống lại, chúng ta sẽ không bị đối, không bị đánh, sẽ có vài ngày sống yên ổn. Chỉ cần chúng ta nhìn một chút, nhìn một chút liền không sao...”

Người đang nói trước mặt là ai? Người ôm cô nói những lời năm đó là ai?

Cô năm ấy thực sự rất nghe lời, mẹ bảo cô nhìn, cô liền nhìn. Bà muốn cô nhìn thế nào, cô liền nhìn thế ấy. Cuối cùng, cô nhìn được, nhưng người bảo cô nhìn lại không nhìn nổi. Ai cũng không ngờ, người phụ nữ yếu đuối ấy có thể nằm bên cạnh chồng, dùng một con dao gọt bút chì nhỏ nhỏ mài đứt động mạch của mình.

Vị Hi Nhìn thấy vết thương đó, da toác ra, thịt cũng bị cọ nát. Con dao gọt bút chì đó rất cùn, phải cắt đi cắt lại nhiều lần cùng một vị trí mới thành công. Vị Hi không cách nào tưởng tượng nổi người mẹ trước nay vẫn nhất gan, trước mặt người nhà họ Lục luôn bảo sao nghe vậy suy nghĩ thế nào lại dùng cách thức gằn như tự giày vò mình để kết thúc sinh mệnh?

Phải chăng có người bức bà tới mức “con giun xéo mãi cũng quằn, không thể nhìn nữa”, bà mới làm vậy?

Đúng thế, người mẹ đáng thương của cô không cần nhìn nữa, bà đã được giải thoát. Chỉ còn lại mình cô, đối mặt với thế giới từng bùng nổ nhộn nhịp này.

Vị Hi ngẩng đầu lên, nhìn ánh đèn mờ mờ của hàng vạn ngôi nhà nơi xa xôi, nhìn thế giới phù hoa bên ngoài sự hoang vắng, hỏi người bên cạnh mà như đang tự hỏi chính mình, “Nhìn? Cậu muốn nhìn thế nào? Tính mệnh bản thân và gia đình đều bị người ta nắm trong tay, cậu lấy gì để nhìn? Biết không? Nhìn cũng cần vốn. Loại mặc người ta ức hiếp, nhất cử nhất động tùy theo người khác như chúng ta, lên trời xuống đất vẫn phải dựa vào tâm trạng người ta, cậu dựa vào cái gì để nhìn?”

Lừa mình dối người mà thôi.

CoCo sững sờ trong thoáng chốc, dựa vào vai Vị Hi bật khóc nức nở. Nhưng không khóc to, cứ khóc như vậy rồi dừng lại một chút, giống như đứa trẻ khóc dữ dội đến mức nghẹn ngào.

“Vị Hi... nếu như có một ngày... mình chết, cậu có thể nhặt xác ình, giống như... giúp Tiểu Văn ấy? Mình... mình không muốn làm một cái xác vô danh, chết rồi... trở thành cô hồn...”

Vị Hi ôm lấy cô ấy, khẽ cười, “Nếu mình còn sống, mình nhất định sẽ giúp cậu. Nếu mình chết, Như Phi sẽ giúp cậu. Nếu chúng ta đều chết, mọi người đều trở thành cô hồn, cậu cũng không cần sợ nữa, cho dù xuống địa ngục cũng có bọn mình đi cùng cậu”.

CoCo khẽ run, ngược đôi mắt đầm lệ nhìn cô, “Vị Hi, cậu nói đi, thực sự có địa ngục không?”

“Địa ngục?”. Vị Hi không ngừng lăm bắm, mắt nhìn ra xa, dường như muốn xuyên qua bóng tối mịt mù trước mặt, nhìn rõ mặt kia của thế giới.

“Mình không biết, đây là nơi nào? Địa ngục là nơi nào? Chúng ta ở nơi nào? Mình không phân biệt rõ...”.

15. Chương 15: Chà Đạp

Anh Nguyễn... đợi anh làm xong, xin anh hãy nói cho tôi biết, nhìn tôi chảy máu, run rẩy bên dưới cơ thể anh, anh vui sướng nhường nào? Đợi anh làm xong, xin anh hãy nói cho tôi biết, chà đạp tôi như vậy, anh vui sướng nhường nào?

Cuộc sống là gì? Chính là khiến chúng ta dùng phần lớn thời gian trải qua đau khổ, đồng thời giải quyết nỗi đau khổ đó.

Ví dụ đói bụng, ví dụ nghèo hèn, bệnh tật, ví dụ phiêu bạt, ví dụ...

Khi Nguyễn Thiệu Nam gọi điện đến, Vị Hi và Như Phi đang sắp kết thúc công việc trở về nhà.

Vị Hi nhìn tên Nguyễn Thiệu Nam lóe sáng trên màn hình, di động là do anh tặng. Sau khi ném vỡ điện thoại cũ của cô, anh liền mua cái này cho cô, còn kêu Ông Đông Dương đích thân mang tới trường học.

Di động mẫu mới nhất, giá cả đương nhiên không rẻ. Khi Vị Hi nhận chiếc di động, danh bạ điện thoại đã lưu một dãy số. Số máy di động, số máy văn phòng, số máy nhà của Nguyễn Thiệu Nam, số máy bàn của thư kí, số máy của lái xe... thậm chí đến số điện thoại của trợ lí của anh cũng có.

Di động vẫn không ngừng reo, Vị Hi nghe máy.

“Vị Hi, anh nhớ em”.

Rất hay, một câu nói đơn giản dứt khoát, chỉ thẳng tới trái tim người ta, Vị Hi dường như có thể nhìn thấy nét mặt chân thật đáng tin cậy của Nguyễn Thiệu Nam bên đầu kia điện thoại.

“Muộn quá rồi, em muốn về nhà...”. Vị Hi thử giãi ra.

“Tro của mẹ em có phải nên tìm một chỗ tốt hơn một chút, để người chết được an nghỉ không?”. Anh chậm rãi nói, ngữ khí nhẹ nhàng, nhàn nhạt không có một chút tình cảm.

Chuyện này không thể thương lượng. Vị Hi nhìn bầu trời cao, xa, gió cuốn theo những bông tuyết, rất lạnh, nhưng không lạnh bằng vài ba câu của anh.

“Anh bảo lái xe đến đón em”. Đây là câu trần thuật, không phải câu nghi vấn. Anh vĩnh viễn biết điểm yếu của cô ở chỗ nào, cũng không cho rằng cô có bản lĩnh cự tuyệt.

Vị Hi cảm thấy đau thương từ tận sâu thẳm trái tim, cô hỏi: “Anh ở đâu? Tự em đến”.

Nguyễn Thiệu Nam tựa hồ có phần ngạc nhiên, hơi ngừng lại một lát mới nói: “Anh ở công ty, em biết chỗ đó”.

Vị Hi buông điện thoại, nhìn Như Phi, hơi áy náy, nói với cô ấy: “Như Phi, cậu về nhà một mình nhé”.

Như Phi nắm cánh tay cô, vẻ mặt căng thẳng: “Có chuyện gì không?”.

Vị Hi lắc đầu cười gượng, “Sẽ không có chuyện lớn. Nhưng...”. Trong mắt cô đầy vẻ chua xót lạnh giá, “Mình không muốn có lần sau nữa”.

Nguyễn Thiệu Nam đứng trên tầng cao nhất của tập đoàn Dịch Thiên, nhìn bông tuyết bay liệng ngoài cửa sổ. Những bông tuyết trắng xóa, khẽ nhảy nhót tung bay, bọc đêm khuya thành thế giới xen kẽ màu trắng bạc.

Có lẽ do ánh đèn Neon, bầu trời giây phút này đỏ thẫm kìa, giống như máu tươi nhuộm lồng ngực đêm. Dưới chân là thành phố đèn đuốc sáng trưng, vì ở khu thương nghiệp sầm uất nhất nên cho dù đã nửa đêm nơi đây vẫn phồn hoa không giống nơi nhân gian.

Rất ít người biết, chủ tịch tập đoàn Dịch Thiên lại có căn phòng sinh hoạt khá lớn ở trên tầng cao nhất của công ty. Sau khi tiếp nhận Dịch Thiên, anh liền gọi người biến phòng họp tầng cao nhất thành quy mô hiện nay.

Ở đây có phòng ngủ, thư phòng, phòng tắm, nhà vệ sinh độc lập, phòng bếp, thậm chí còn có một quầy bar nho nhỏ. Mỗi lần làm việc tới khuya, anh đều nghỉ ngơi tại đây. Vì vậy thời gian ở lại nơi này thậm chí còn nhiều hơn ở nhà.

Thực ra ngoài làm việc còn có một nguyên nhân khác, đó là anh thích nơi đây hơn hẳn ngôi biệt thự gần biển ấy.

Người luôn đứng ở chỗ ới có thể biết người phía dưới nhỏ bé nhường nào. Mới có thể rần ãe bản thân mãi mãi đừng làm người nhất cử nhất động phải nghe theo kẻ khác.

Chà, sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nan...

Ding dong! Tiếng thang máy, anh có thang máy riêng đi thẳng lên trên này. Nguyễn Thiệu Nam đặt li rượu xuống, mở cửa, nhìn thấy một người tuyệt.

Cả người Vị Hi đều màu trắng, quần áo, đầu tóc, lông mày, đến trên lông mi cũng phủ bóng tuyết. Căn phòng ấm áp, tuyết nhanh chóng hóa thành nước, giống như trận mưa lớn, nhưng mưa này khác mưa giữa hè, lạnh buốt.

Nguyễn Thiệu Nam sững sờ đứng ở cửa mất ba giây, tựa hồ không nhận ra người phụ nữ đứng trước mặt anh, toàn thân cô không chỗ nào khô cả.

Anh khóa cửa, lặng lẽ, cũng mặc kệ cô, tự mình đi vào một căn phòng khác. Vị Hi đứng ở đó, giống như con mèo lang thang ướt sũng, chân trần, nước trên đầu từng giọt từng giọt rơi xuống sàn nhà sáng bóng có thể soi gương.

Khi Nguyễn Thiệu Nam trở ra lần nữa, tay cầm khăn bông, không nói gì liền vớt lên đầu cô. Vị Hi đang định lấy xuống, chân liền rời nền nhà, còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì thì người đã bị anh bế xốc lên.

Anh bế cô vào nhà tắm, vớt thẳng vào bồn. Bồn tắm hình chữ nhật của anh rất lớn, đến quần áo cũng chưa cởi ra, Vị Hi liền bị ngập trong nước.

Nước rất nóng, giống như vô số mũi kim châm, như phải chịu hình phạt, Vị Hi ôm lấy mình, bắt giắc co vai lại. Mặt nước đột nhiên dâng lên, cô bị một cánh tay khóa lại trước ngực.

Nguyễn Thiệu Nam một tay ôm cô, một tay tùy tiện đặt lên thành bồn, lưng dựa vào mép bồn, mắt hơi khép.

Anh mím chặt môi, cắn căng ra, yết hầu trượt lên trượt xuống, bàn tay đặt trên thành bồn nắm chặt, dường như cố gắng hết sức ngấm ngấm chịu đựng điều gì đó.

Thích ứng với nhiệt độ của nước, cơ thể Vị Hi dần dần ấm lên, nhưng quần áo vẫn chưa cởi, thời gian lâu liền ngứa ngáy khó chịu, không nhận được ngọt ngào.

“Sao vậy?”. Nguyễn Thiệu Nam mở mắt. Động tác của cô rất khế, nhưng anh quá nhạy bén.

“Em hơi khó chịu”.

Nguyễn Thiệu Nam xoay người cô, để cô đối mặt với anh.

Vị Hi lúc này mới phát hiện, dáng người anh đẹp ngoài sức tưởng tượng của cô. Cao to, kiểu mẫu chuẩn mực, chẳng trách mặc gì cũng đẹp. Có lẽ anh thường xuyên vận động, cơ bắp nổi lên, mỗi một thớ thịt đều rất trắng kiện, ẩn giấu nguy hiểm khó đoán và thú tính chờ bộc phát.

Lòng cô phát run, bắt giắc co lại phía sau, nhưng Nguyễn Thiệu Nam một tay túm lấy cằm cô, quan sát từng biểu hiện của cô, “Ồ bên anh, có phải em mãi mãi đều khó chịu?”.

“Là anh muốn em đến. Anh chỉ nói anh nhớ em, không nói nhớ em thế nào. Nếu như vậy khiến anh không hài lòng, vậy thì lần sau muốn em biểu hiện ra sao, xin anh thông báo trước ba ngày”.

Điều này gần như một sự khiêu chiến.

Lời vừa thốt ra, Vị Hi liền hối hận, biết rõ mình không nên chọc giận anh, kết quả của việc nhất thời buột miệng chẳng qua cũng chỉ là trứng chọi đá, châu châu đá xe mà thôi.

Quả nhiên, Nguyễn Thiệu Nam hơi dùng lực một chút, liền ép cô vào cạnh bồn. Góc độ vừa vặn sẽ không khiến cô khó chịu, nhưng muốn vùng thoát thì không đủ lực.

Anh luôn như vậy, đưa ra quyết định trong lúc nói cười. Đến nỗi sợ hãi của cô đối với anh, anh cũng đều có thể không chế vừa khéo. Anh chưa hề ép cô tới mức liều mạng vật lộn, nhưng có thể khiến cô sợ anh tới tận xương tủy.

Khi môi anh hạ xuống, mang theo hơi thở khiến người ta choáng váng, tim Vị Hi cuộn lại, gương mặt vừa có chút ửng hồng trong phút chốc trắng bệch, cơ thể bất giác cứng lại.

Tình trạng này, hoàn cảnh này khiến cô nhớ đến cái đêm long trời lở đất ấy, dường như trong nháy mắt cô hồi tưởng toàn bộ mọi thứ trải qua tối đó, sóng to gió lớn một lần nữa trào dâng trong lòng, một lần nữa bị người khác xay thành bột, chiếm đoạt sạch sẽ.

Cô không dám nhìn anh, nghiêng mặt run rẩy. Anh lại cười, bốn cột bên tai cô: “Sợ đến như vậy, lại còn chọc giận anh?”.

Nguyễn Thiệu Nam thấy người phía dưới cơ thể mình im lặng nhìn anh, nỗi bi thương uất ức tràn ngập đôi mắt của người trong vòng tay anh, bất giác anh thở dài, lại di chuyển tới bên tai cô, dịu dàng thì thầm, “Đừng sợ, đừng vì chuyện lần trước mà hận anh, cũng đừng vì chuyện khác mà oán trách anh. Anh cũng giận chính mình, vốn dĩ thứ trong lòng anh muốn không phải như thế, nhưng lại dùng những thủ đoạn quá quái đối với em. Nhưng Vị Hi, nếu thực sự có cách khác, anh cũng sẽ không ép em như vậy. Vì thế đừng sợ anh, cũng đừng trốn anh. Em không biết, dáng vẻ đó của em khiến anh buồn biết chừng nào đâu”.

Anh hôn cánh môi cô, dịu dàng đến say mê, “Giống như chúng ta trước đây, được không? Trước đây em rất thích dính lấy anh, em không biết, khi đó anh rất hi vọng em nhanh chóng lớn lên. Nhưng giờ em lớn rồi, lại xa lánh anh. Vị Hi, em muốn gì, em phải cho anh biết. Chỉ cần thứ em muốn, thứ em thích, thì không có gì anh không thể làm được. Dù em muốn sao trên trời, anh cũng hái xuống cho em, được không?”.

Sao trời? Trong lòng anh biết rõ điều cô cần không phải thứ đó, nhưng lại dùng những lời như vậy để dỗ dành cô ư? Cô muốn thế nào, lần trước ở bờ biển đã nói rõ ràng rành mạch, nhưng câu trả lời của anh là, cả đời này, có nghĩ cô cũng đừng nghĩ đến.

Vị Hi nghiêng mặt qua, lãnh đạm nói: “Hôm nay gặp vài việc, tâm trạng em rất xấu...”.

Nguyễn Thiệu Nam không nói gì, nhưng tay lại hướng tới áo cô. Vị Hi bị giật mình, như thế nào cũng không nghĩ anh sẽ như vậy, chỉ có thể lùi ra sau, một tay túm áo, toàn thân ứa mồ hôi, co lại trong góc, giống như con chuột nhỏ đáng thương.

Anh kéo cô lại gần, không cho cô lộn xộn, buồn cười nhìn cô, “Em không phải muốn mặc quần áo để tắm đấy chứ?”.

Cô đương nhiên không muốn, nhưng... Vị Hi cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Anh dán sát tai cô khẽ cười: “Anh sớm đã nhìn thấy rồi, em còn xấu hổ cái gì nữa?”.

Anh hôn lên lưng cô, nóng bỏng run rẩy. Phát hiện ra sự khác thường của cô, anh khẽ cười dùng cánh tay vòng quanh vai cô, dùng mái tóc ướt sũng vuốt ve gương mặt cô.

“Sao em để tóc dài vậy? Qua thắt lưng rồi nhỉ?”. Anh vén tóc cô sang một bên, sợi tóc đen xoa trong nước, giống như thủy thảo lay động.

“Từ sau năm mười bốn tuổi em chưa từng cắt, khi mọc dài ra thì thoải mái cắt đi một chút. Đáng tiếc, chất tóc của em không đủ tốt, chỉ có thể để tới đây”.

“Dùng nhiều chất bảo vệ tóc có tốt hơn không?”. Anh nắm lọn tóc, cảm nhận nó trơn mượt trong tay, “Cứ nuôi tóc đi, anh thích như vậy”.

Cô chun mũi, “Rất phiền”.

“Phiền nhường nào?”. Anh xoay cầm cô, cố ý tranh cãi, “Còn phiền hơn sinh con ư?”.

Cô cười, lúc này lại không sợ anh nữa, “Phiền hơn sinh con, vừa khó gọi vừa khó chải, không tin tự anh thử xem?”.

Anh bật cười, ôm cô, líu ríu bên tai cô, “Nuôi đi, sau này anh giúp em...”.

Cô muốn nói gì đó nhưng rồi cuộc lại không lên tiếng. Đột nhiên rất lưu luyến không khí như vậy, hai người bên nhau giống như vợ chồng, làm những việc ngốc nghếch vô vị, tán gẫu những chuyện không quan trọng, chuyện nhà chuyện cửa, củi gạo dầu muối, bất giác là cả một đời.

Nhưng cô biết, niềm vui ngắn ngủi này là lấy trộm. Khi cười thảnh thơi sẽ mang theo cả nỗi hốt hoảng. Nụ cười ấy liền ngưng đọng trên gương mặt, dường như một loại kí hiệu nào đó, tưởng niệm một thời quá khứ vui vẻ.

Thời gian không thể đi ngược, lịch sử cũng không thể viết lại, chuyện thế gian cũng luôn đi theo hướng nó nên phát triển, không thể hủy bỏ, không thể đảo ngược.

Mỗi lần nghĩ tới đây, chỉ trong nháy mắt tất cả niềm vui đều biến mất trong không khí, chỉ còn lại hơi thở yếu ớt.

Hóa ra niềm vui cũng có thể không có ngày mai, đây thực sự là việc khiến người ta đau lòng...

“Đúng rồi, chuyện gì khiến em không vui?”. Anh từ cầm lên vai cô, bàn tay dịu dàng nhào nặn bầu ngực cô, hơi thở ấm áp bên tai cô, lo lắng được mất của cô không hề ảnh hưởng đến anh. Anh lúc này thực sự rất vui, một niềm vui hiếm có xuất phát từ nội tâm.

Chẳng qua là vài câu thủ thi dịu dàng, một cái ôm thân mật đã khiến anh vui đến như vậy. Việc khiến anh vui hóa ra đơn giản đến vậy, cô thực sự không ngờ.

Cô kéo bàn tay không ngoan ngoãn của anh ra, cười cười, “Đều là mấy chuyện vặt thôi, anh sẽ không thấy hứng thú đâu”.

“Không được! Kể cho anh nghe”. Anh cắn vai cô, đột nhiên ngang ngược giống như một đứa trẻ.

Cô cười tránh anh, nhưng bồn tắm nhỏ như vậy, có thể tránh đi đâu được chứ? Cô nghĩ một chút rồi kể tóm tắt chuyện của CoCo cho anh nghe.

Nguyễn Thiệu Nam nghe xong, trầm mặc trong giây lát rồi hỏi cô: “Có phải cô ấy khiến em liên tưởng đến điều gì không?”.

Vị Hi đột nhiên sững lại, Nguyễn Thiệu Nam không nói gì nữa, chỉ khẽ hôn lên cổ cô, “Anh xong rồi, em cứ từ từ tắm nhé”.

Cô nghe thấy tiếng nước, anh quấn khăn tắm rồi đi ra.

Nhiệt độ trong phòng tắm không thay đổi nhưng Vị Hi lại cảm thấy lạnh. Cô nhìn ngón tay mình trắng bệch vì ngâm trong nước ấm, nước chảy từ kẽ tay xuống, lòng bàn tay trống không. Nắm chặt tay thành nắm đấm, thứ nắm trong tay chỉ là hư không.

Cô quay mặt sang, nhìn thấy áo sơ mi nam của anh đặt cạnh bồn tắm, chắc anh cố ý để lại đây. Quần áo cô vẫn chưa khô, đoán chừng ở đây cũng không có quần áo ngủ thừa.

Cô bước ra khỏi bồn tắm, rút khăn bông lau người. Sau đó cầm áo sơ mi lên, chất liệu đắt tiền, được cắt may tinh tế, đến cúc áo nhỏ nhỏ ở cổ tay cũng đều làm từ đá quý màu xanh, tỏa ra thứ màu sắc tinh mịn dưới ánh đèn.

Vị Hi còn nhớ trước đây Nguyễn Thiệu Nam thích mặc áo sơ mi trắng, hồi còn học đại học, áo sơ mi của anh chỉ là loại bình thường nhất. Nhưng luôn giặt sạch sẽ trắng tinh, khi cô áp mặt lên có thể ngửi thấy mùi thơm dịu dịu của xà phòng, giống như hoa tử đinh sẽ trắng tinh, khi cô áp mặt lên có thể ngửi thấy mùi thơm dịu dịu của xà phòng, giống như hoa tử đinh hương trong đêm mùa hạ, dịu dàng dưới ánh trăng nhàn nhạt. Đó là mùi hương khiến người ta an tâm, dựa vào lòng anh thì cả đời không muốn rời xa.

Nhưng bây giờ, sờ vào hoa văn đẹp đẽ, tinh tế trên áo sơ mi lại khiến cô cảm thấy xa lạ. Nên nói rằng ngoài những phút giây có thể khiến cô nhớ lại quá khứ, tất cả mọi thứ hiện tại của anh đều khiến cô cảm thấy xa lạ.

Ngoài cửa sổ phòng ngủ là một khoảng sân rộng rãi, đèn Neon muôn màu muôn vẻ vây xung quanh, ở giữa có một hồ bơi nhỏ, đối diện với cảnh đêm phồn hoa của thành phố.

Vị Hi không nhận được lại cảm thán lần nữa, có tiền thật tốt. Ai có thể nghĩ đến việc xây bể bơi ở nơi cao như vậy? Cho dù nghĩ được thì mấy người có thể làm được?

Vẫy vùng trong trăng thanh gió mát trước sự phồn hoa của thành phố, thoải mái biết nhường nào?

Thế mà chủ nhân của căn hộ chỉ ngồi uống rượu vang trước cửa sổ phòng ngủ, dường như không định xuống nước. Nghĩ một chút cũng đúng, thời tiết hôm nay tựa hồ không thích hợp.

“Qua đây ngồi đi”. Anh vỗ vỗ tấm đệm trên sàn.

Vị Hi bước qua, tóc vẫn ướt sũng, nước nhỏ giọt, áo sơ mi rộng, cô xắn tay áo lên, vừa đi vừa dùng khăn bông lau tóc.

Nguyễn Thiệu Nam rót một cốc trà cho cô, một mình uống rượu. Vị Hi phát hiện anh uống rất nhiều, một lát đã thấy đầy bình.

“Em có biết bơi không?”. Không khí có phần ngưng đọng, anh hình như nhất thời không tìm ra chủ đề gì, buột miệng hỏi.

Vị Hi nhìn dòng nước phản chiếu ánh trăng, cười cười, “Em xưa nay vẫn sợ bể bơi, cho dù là bể bơi lớn hay nhỏ, cũng chưa hề xem thi đấu bơi, thậm chí đến nhìn nước trong bể bơi cũng sẽ thấy ghét”.

“Vì sao?”. Anh hơi tò mò.

Vị Hi bưng cốc trà thấp giọng nói: “Nếu một người đã từng bị người khác hét lần này đến lần khác chìm trong nước rồi lại kéo lên, em nghĩ anh ta cũng sẽ giống em”.

“Cái gì?”. Anh rất kinh ngạc.

“Anh hai em Lục Nhâm Hi...” Vị Hi nhìn chăm chú nước bể bơi bên ngoài, cả người đột nhiên có chút yếu ớt, lồng ngực run rẩy một cách dữ dội. Cô không biết mình có đủ dũng khí để nói hết tất cả mọi chuyện xảy ra khi ấy hay không. Cô chưa từng muốn nghĩ lại mọi thứ trong quá khứ, Những cảnh ngộ khiến người ta cảm phần, những áp bức và lắng nhục đáng sợ, những ngày tháng không thấy ánh sáng. Cô không muốn nói ra, anh vĩnh viễn sẽ không thể biết.

Cô mãi mãi không thể quên kỉ nghỉ hè năm đó, anh hai Lục Nhâm Hi của cô, đứa con thông minh nhất, được coi trọng nhất nhà họ Lục rốt cuộc làm biết bao chuyện khiến người ta cảm phần đối với cô.

Cô kể cho Nguyễn Thiệu Nam, Lục Nhâm Hi đã làm thế nào để từng lần rồi từng lần chìm cô xuống nước, lại làm thế nào để từng lần rồi từng lần túm cô lên. Mỗi lần anh ta đều muốn cô nhìn vào mặt anh ta, có lúc trước mắt cô là một mảng tối đen, có lúc có thể lơ mơ nhìn thấy ánh mắt chế giễu của anh ta. Phổi cô đau như muốn nổ tung, nước tràn vào khí quản, cổ họng như bị dao cắt, khoang mũi như bị lửa thiêu. Cho tới khi cô không chịu nổi nữa... Cô bắt đầu cầu xin anh ta, vừa khóc vừa kêu, dùng tất cả mọi phương thức cầu khẩn anh ta. Nhưng cho dù như vậy anh ta vẫn không buông tha cho cô. Sau khi anh ta hưởng thụ xong lại một lần nữa ấn cô xuống.

Khi nói những lời này, giọng nói của cô mang theo sự run rẩy không thể khống chế được, dần dần lộn xộn, ngắt quãng. Ánh mắt cô cứng nhắc, vẻ mặt đờ đẫn, giống như búp bê bị mất lớp sơn.

Cánh tay Nguyễn Thiệu Nam ôm cô bắt giác mạnh hơn, ngón tay siết chặt thêm chút nữa, cơ hồ muốn bấm vào da thịt cô.

Nhưng Vị Hi không hề có cảm giác với tất cả mọi thứ, cô không cảm thấy đau, cũng không cảm thấy sự căng thẳng của người đàn ông này. Cô không chút đề phòng, ngã vào dòng nước lũ của kí ức, giống như ngã xuống vực thẳm không đáy.

Đột nhiên cô quay mặt sang, mạnh mẽ nhìn anh chăm chú, “Anh biết nỗi sợ hãi anh ta trút lên em là gì không? Không phải bạo lực, không phải cái chết, mà là một thời điểm nào đó trong cuộc đời anh có một người có thể khiến anh sống không bằng chết. Mà thời gian ấy không thể dự đoán, không cách nào tính trước, nó giống như cái bóng dưới ánh mặt trời theo anh như hình với bóng, nó sẽ từ từ rút cạn anh...”.

“Đừng nói nữa!”. Nguyễn Thiệu Nam không thể nghe tiếp, anh túm chặt cánh tay cô, “Đừng nói nữa...”.

Nhưng Vị Hi lại cười, nụ cười trắng bệch dưới ánh trăng mát lạnh hiện rõ chút kì dị, “Anh không nghe nổi ư? Có phải anh ta khiến anh liên tưởng đến điều gì không?”

Anh ngược mạnh đôi mắt hung ác lên, giống như con báo sẵn bị chọc giận, dùng ánh mắt có thể mổ bụng con mồi. Anh hung hăng túm lấy cô, ấn cả người cô lên cửa sổ, cơ hồ muốn khâm cô vào trong tấm kính.

“Em cố ý. Anh rít qua kẽ răng, “Mỗi một việc em làm ngày hôm nay, mỗi câu nói, thậm chí mỗi hành động, mỗi vẻ mặt, có phải em đều đã lên kế hoạch trước rồi không?”.

“Anh nói xem?”. Cô không trả lời mà hỏi ngược lại.

Anh túm lấy vai cô, gần như muốn xé nát cô, “Sao em có thể đáng sợ như vậy? Quả thật anh không dám tin!”.

Vị Hi nén cơn đau kịch liệt ở bả vai, nhìn anh có chút thê thảm, “Rốt cuộc là ai đáng sợ? Nếu anh hỏi lòng không thẹn, bây giờ hà tất phải thẹn quá hóa giận? Việc em làm, lời em nói hôm nay khiến anh cảm thấy khó chịu ư? Vậy còn em, hai tháng nay, em sống thế nào? Anh có thể từng lần từng lần ép em vào đường cùng, lại đưa cho em một sợi dây cứu mạng. Em giống như bị người ta từng lần nhấn xuống nước, lại bị người ta từng lần kéo lên. Quá trình này... đúng, giống như huấn luyện chim ưng[1]. Khi nào em không chịu nổi nữa anh mới có thể hài lòng. Cho nên, lần đầu tiên, anh liền không cho em nhắm mắt, anh bắt em mở mắt nhìn anh, thấy bản thân bất lực biết bao, tuyệt vọng biết bao. Mỗi một bước anh đều tính toán cả, anh muốn em không dám cự tuyệt anh, đến nằm mơ cũng phải mơ thấy anh...”. Đột nhiên cô cười, “Đây thực sự là một sự hủy hoại lãng mạn, anh nhất định cho rằng bản thân mình là vị thánh tình yêu vĩ đại nhất trên thế giới này, đúng không?”.

[1] Huấn luyện chim ưng: Người cổ đại không có súng đi săn nên thường dùng chó săn hoặc chim ưng săn. Do chim ưng hung dữ nên sau khi bắt được, người ta thường không cho chim ưng ngủ liên tiếp vài ngày liền, khiến nó mệt mỏi, làm hao mòn dã tính của nó.

“Em nói đừng nói nữa...” Nguyễn Thiệu Nam từ từ bóp cổ cô, tay anh rất lạnh, lạnh đến mức khiến người ta run cầm cập. Hơi thở độc ác vô cùng tàn bạo phủ lên mặt cô, ánh mắt âm u lạnh lẽo khiến cô tin rằng nếu cô nói thêm một từ nữa, anh thực sự có thể sẽ bóp chết cô.

Nhưng cô không sợ chết mà lại tiếp tục nói.

“Anh thậm chí còn đáng sợ hơn, cao thủ hơn Lục Nhâm Hi. Đến người chết anh còn không buông tha, còn có thể mang ra lợi dụng, anh khiến em đau đến mức không thốt lên lời. Em thực sự rất muốn biết, loại người vốn không có cái gì như em, nếu một ngày đến tro của mẹ, em cũng không quan tâm, vậy anh lấy gì làm vốn?”.

Ngón cái của anh kẹp vào cổ họng cô, ngón tay kêu răng rắc. Anh ra sức khống chế bản thân không giơ tay tát cô một cái, kìm nén đến nỗi toàn thân run rẩy, nhưng không cách nào ngăn được lực trên tay như muốn giết người.

Cổ họng cô gần như bị anh nghiền nát, nhưng cô vẫn có thể lên tiếng.

“Anh sẽ không biết... Những ngày này... em chỉ mơ một giấc mơ... Trong mơ đều là anh... đều là anh - con người cường đoạt ấy... Em nằm mơ thấy anh liền tỉnh giấc... Anh muốn khiến em yêu anh... Có khả năng không?”.

Một đòn chí mạng!

Bịch! Anh đẩy mạnh cô ngã xuống nền nhà, huyết quản trên cơ thể gần như nổ tung, gân xanh trên trán nổi rõ. Anh giống như con dã thú mất đi lí trí, túm cô lên, lại hung hăng đập xuống, cơ hồ muốn rút tất cả không khí trong lồng ngực cô ra. Trước mắt cô tối om, không thở nổi, chỉ đau, đau đến phát sợ, giống như

bị ngàn cân đè xuống thịt nát xương tan, lại giống như con chim bị người ta bẻ gãy đôi cánh, vút vào vực sâu không đáy.

Hình như anh nói gì đó với cô, nhưng âm thanh đó quá xa xôi, cô nghe không rõ. Anh bắt đầu xé toang quần áo cô, động tác rất hung bạo, giống như muốn lôi hết lực phủ ngũ tạng của cô ra. Cô vùng vẫy kịch liệt nhưng sức anh quá mạnh, hung dữ tàn ác như muốn xé cô làm tám mảnh, rút gân lột da cô.

Chất vải mỏng manh không chịu nổi sức kéo mãnh liệt, âm thanh lụa rách chói tai đến thế. Cơ thể trần truồng dưới tấm vải rách của cô giống như miếng ngọc trắng vun thành khối đẹp đẽ, thu hút dã tính nguyên thủy của người đàn ông. Anh gần như hung tàn tách đùi cô, kéo đai áo choàng tấm của mình, hung khí dữ tợn như kiếm sắc, giống như muốn xuyên thủng sự ngoan cố, quật cường và cơ thể mềm mại của cô.

Trong cơn hoảng loạn, cô với tay sờ được chai rượu. Cô nắm lấy nhưng động tác của anh nhanh hơn, túm cổ tay cô hung hăng đập xuống nền nhà...

Choang! Chai rượu vỡ tan.

Có thứ gì đó trên tay cô chảy ra, màu đỏ tươi, từng giọt lại từng giọt.

Mười ngón tay liền tim, cô không biết có bao nhiêu mảnh vỡ đâm vào tay, trước mắt tối om, đau gần như bất tỉnh. Cô toát mồ hôi lạnh, toàn thân trong phút chốc ướt sũng. Cô vừa lạnh vừa đau, cơ thể gầy yếu sớm đã không thể chịu đựng nổi, giống như con bướm gãy cánh bị anh ghim chặt trên nền nhà lạnh giá, dường như chỉ chờ đợi sự tan vỡ cuối cùng, tuyệt vọng cuối cùng.

Cô nghiêng mặt sang một bên, nhìn bàn tay run rẩy bị anh ấn trong vũng máu, đã bất lực không thể phản kháng được nữa. Tất cả mọi thứ trước mắt đều màu đỏ, chỉ có hơi thở anh lạnh buốt, bá đạo bao phủ lên toàn bộ cơ thể cô.

Anh kéo sự che chắn cuối cùng của cô, thẳng người tiến vào, nặng nề tiến vào cơ thể cô hết lần này đến lần khác, đưa vào nơi ấm áp tinh tế ấy, dùng toàn bộ sức lực cơ thể, hơi thở thô ráp giống dã thú đang ăn, hàm răng lạnh buốt gặm nhấm làn da nuột nà của cô, giống như ma quỷ tàn bạo mạnh mẽ trên bức tranh Tangka, độc ác hùng mạnh, hung dữ không gì sánh được.

Trước mắt Vị Hi là một khoảng mơ hồ, cô thất thần nhìn tay mình chảy máu, nhìn màu đỏ thấm đáng sợ trên nền nhà, bên tai nghe tiếng tim đập điên cuồng của anh, tiếng thở như con dã thú, và cả âm thanh của cơ bắp và khung xương.

Cô toát mồ hôi lạnh, anh hung hăng xuyên qua cô, tựa như muốn khảm cô vào cơ thể mình. Nhưng như vậy anh vẫn thấy chưa hài lòng, lại kéo cô lên, ôm mạnh trong lòng. Điên cuồng hôn lên đôi môi hé mở của cô, đôi mắt thất thần, cơ thể cô bị anh nhấc lên cao rồi lại đặt xuống. Toàn thân cô run rẩy, lưng nhễ nhại mồ hôi, cả người giống như bị búa sắc bổ làm đôi, đau đến mức không thể thở nổi.

Cô nghe thấy có người đang cười, tiếng cười khiến người ta sởn gai ốc, đau thương tuyệt vọng, giống như một loại yêu tinh nào đó, giống như xuất phát từ chính cơ thể cô.

Cô thở hổn hển, nhìn ánh mắt nổi điên của anh, dùng giọng nói khê khàng và run rẩy nói với anh: “Anh Nguyễn... đợi anh làm xong, xin anh hãy nói cho tôi biết, nhìn tôi chảy máu, run rẩy bên dưới cơ thể anh, anh vui sướng nhường nào? Đợi anh làm xong, xin anh hãy nói cho tôi biết, chà đạp tôi như vậy, anh vui sướng nhường nào?”.

Tất cả mọi bão táp trong chớp mắt đều ngừng lại, căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng nhịp tim của cả hai người. Thịch! Thịch! Thịch!

Cả thế giới cũng biến mất, tất cả tình cảm trong chớp mắt đều đổ sụp, chỉ còn lại nhịp tim đáng sợ, lạnh lẽo. Thịch! Thịch! Thịch!

Không biết đã qua bao lâu, một giọng nói hung dữ vang lên bên tai cô, đè nén, mang theo nỗi hận có thể cuốn sạch tất cả, “Em cút đi cho tôi! Tôi vĩnh viễn không muốn nhìn thấy em nữa!”.

16. Chương 16: Gặp Nhau Như Người Dưng

Trong bảy năm qua, mỗi sáng khi mở mắt mình đều phải nói với bản thân rằng nhất định phải thích anh ấy ít đi một chút, như vậy phải chăng có thể nhẹ nhõm hơn? Mình cứ nhắc nhở bản thân mình như vậy.

Tối hôm ấy, Ông Đông Dương tới, đưa cả hai vào viện. Tay Nguyễn Thiệu Nam cũng bị thương, bản thân không thể lái xe lại không thể để mặc máu tiếp tục chảy liền gọi anh ta đến.

Không ít mảnh thủy tinh đâm vào tay trái Vị Hi, cũng may vết đâm nông, chưa thương tổn đến dây thần kinh. Bác sĩ chỉ giữ Vị Hi nằm viện một ngày để theo dõi liền cho phép cô về nhà. Trước khi đi còn dặn dò cô phải nhớ quay lại thay thuốc đúng hẹn, vết thương không được dính nước, không ăn những thực phẩm có tính kích thích, nếu không sau này vết sẹo sẽ khó tiêu.

Khi Vị Hi ra viện, tuyết đã ngừng rơi, có thể thấy mặt trời, thời tiết nắng đẹp.

Như Phi làm thủ tục xuất viện, Vị Hi đứng chờ cô ấy trong sảnh lớn. Nói ra cũng thật khéo lại nhìn thấy Nguyễn Thiệu Nam và Ông Đông Dương, người trước người sau đang bước tới.

Vị Hi hơi sững lại trong giây lát, kì thực anh bị thương còn nặng hơn cô, cô tưởng anh sẽ nằm viện thêm hai ngày, tuyệt đối không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại nhau.

Nguyễn Thiệu Nam cũng nhìn thấy cô, lạnh lùng, không hề có bất cứ biểu cảm nào, cũng không tránh ánh mắt cô, ánh mắt anh xa cách như nhìn một người xa lạ.

Anh càng lúc càng tới gần, xung quanh ồn ã, đối với cô dường như giống một vở kịch câm, gạt bỏ tất cả tạp âm trong chớp mắt, cả sảnh lớn chỉ còn lại tiếng bước chân của anh vọng lại. Trái tim cô càng lúc càng đập nhanh, đứng im tại chỗ, nhất thời luống cuống không biết làm gì.

Sau đó, anh đi qua cô, cả thế giới đều ngừng lại.

Cảm giác này nên hình dung thế nào nhỉ? Tựa như sinh mệnh, tựa như luân hồi, ném đủ ngọt bùi đắng cay của cuộc đời trong giây phút ngắn ngủi của một ánh chớp, khiến người ta không chịu đựng nổi.

Một mình cô đứng trong bệnh viện người người qua lại, giống như đứng trong dòng thác thời gian. Dòng người như con thoi không ngừng quay, tựa như cá vàng bơi trong bể, chỉ còn lại mình cô lẻ loi đứng ngoài bể cá thủy tinh, ngắm nhìn sự hoang vắng của chính mình, ngắm nhìn thế giới đẹp đẽ này.

Anh đã đi nhưng cô vẫn đứng nơi đây.

Sau ngày hôm đó, Như Phi từng hỏi cô: “Cứ như vậy mà lướt qua nhau có phải là kết quả cậu muốn không?”.

Khi ấy họ đang đứng trên ban công tầng thượng ngắm mặt trời lặn, xung quanh là những tòa nhà cao tầng như bàn cờ, thứ gọi là mặt trời lặn chẳng qua là chút tà dương giữa những tòa nhà cao tầng mà thôi.

Vị Hi làm bài tập vẽ tranh được giao, nghe thấy Như Phi nói vậy, bản thân đột nhiên ngó ra, tay nhất thời mất đi độ chính xác. Cô dùng dao cạo đi phần thừa, nhưng thế nào cũng không thể lấy lại hiệu quả ban đầu, thế là thở dài, “Việc đã như vậy rồi, cậu cảm thấy đáp án còn quan trọng không?”. Sau đó vo tròn bức tranh, ném đi, lại đổi bức khác.

Như Phi châm điều thuốc, không nói gì.

Cô nhớ khi mình chạy đến phòng cấp cứu, thực sự giật mình bởi cảnh tượng trước mắt. Nhưng người làm cô khiếp sợ không phải Vị Hi mà là Nguyễn Thiệu Nam.

Khi đó anh ta đang được khâu, vết thương gần như cắt ngang cả cổ tay. Một khối lớn mảnh thủy tinh vừa được gắp ra đặt trong khay sứ bên cạnh, máu đầm đìa đọng lại nơi viền sắc, khiến người khác hãi hùng khiếp vía. Bác sĩ vừa khâu vừa nói với anh: “May mà chưa cắt đứt dây thần kinh, nếu không cái tay này của anh đã hỏng rồi”.

Nghe thấy bác sĩ nói vậy, anh cũng chẳng có biểu hiện gì. Con người bình thường hoàn mĩ như thế, vào lúc này lại có chút nhếch nhác, trên người còn mặc áo ngủ, máu nhuộm một khoảng trên tay áo.

Uông Đông Dương nói gì bên tai anh ta, anh ta mới quay mặt sang, thẩn thờ và trống rỗng nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo khiến người ta vô cùng khiếp sợ. Anh ta nhìn cô không giống như nhìn một con người mà như nhìn một đồ vật xa lạ.

Như Phi chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, loại ánh mắt vô tình không kiêng nể dù là người thân này đối với cô chỉ là ghét lây đã như vậy. Vậy với Vị Hi sẽ thế nào?

Cô không dám nghĩ tiếp.

Nhưng hôm đó ở bệnh viện, nhìn thấy họ đi lướt qua nhau như người xa lạ, cô lại cảm thấy tiếc cho Vị Hi. Thực ra tận đáy lòng cô, cô vẫn luôn cho rằng Nguyễn Thiệu Nam yêu Vị Hi.

“Cậu từng nghĩ đến chưa? Nếu anh ta hoàn toàn không yêu cậu, thực ra cậu làm gì cũng vô dụng. Nếu anh ta thật sự yêu cậu, cậu đối với anh ta như thế, dồn tấn công vậy đủ chí mạng rồi. Cậu không nhìn ánh mắt hôm đó của anh ta ở bệnh viện, tuyệt vọng như đã mất cả thế giới. Cậu cắt đứt quan hệ như vậy, một chút cơ hội cũng không cho anh ta, cũng không cho chính mình? Cậu nghĩ thế nào?”

Tay Vị Hi run run, lại sai rồi, xem ra hôm nay không vẽ tiếp được nữa. Cô dứt khoát đặt giá vẽ xuống, nhìn chút ánh sáng giữa những tòa nhà cao tầng phía xa xa, “Vậy cậu cho rằng mình nên thế nào? Nói cho anh ấy biết mình yêu anh ấy nhường nào? Sau đó để anh ấy mang theo đứa con gái của kẻ thù là mình ở bên, ngày ngày đối mặt, đêm đêm ôm ấp ư? Anh ấy không thể quên nỗi mình là ai, không quên nỗi dòng máu đang chảy trong cơ thể mình là của ai. Điều này hoàn toàn không liên quan gì đến việc mình có vô tội hay không, có quan hệ thế nào với nhà họ Lục. Mà khi anh ấy nhìn thấy mình liền sẽ nghĩ đến quá khứ không muốn nhớ lại đó. Anh ấy sẽ mâu thuẫn, sẽ mất kiểm chế, mình đã thử không chỉ một lần”.

Cô cúi đầu, nhìn tay trái quấn băng, cười thê lương, “Anh ấy đối với mình rất cuộc là yêu nhiều hơn một chút hay hận nhiều hơn một chút, có thể đến bản thân anh ấy cũng không rõ”.

Như Phi thở dài, kẹp điều thuốc, dụi dụi thái dương, “Vậy hai người cứ như vậy à?”

“Nếu không còn có thể thế nào?”. Vị Hi ôm đầu gối, cuộn tròn trên ghế, “Mình biết, cậu nhất định cảm thấy mình đã sai. Cậu có thể nói mình ích kỷ, nói mình khác người, nói mình tự tình thanh cao. Mình không quan tâm, vì mình cũng thấy bản thân mình như vậy. Nhưng Như Phi, cậu nghĩ một chút đi, người như chúng ta, ngoài bản thân mình trên thế giới này, chúng ta còn lại cái gì? Chúng ta thực sự đền không nổi. Mình cũng không cách nào chịu đựng sự uy hiếp hết lần này đến lần khác, ý thích nông nổi, đột ngột, gọi lúc nào đến lúc đó của anh ấy nữa, hàng ngày bị người mình yêu gọi đến bảo đi, cảm giác này... còn khó chịu hơn cả bị bạt tai”.

Vị Hi vùi sâu mặt vào trong đầu gối, Như Phi chỉ lặng lẽ hút thuốc, tựa như đang suy nghĩ điều gì. Một lúc lâu sau, cô mới thở dài, “Vị Hi, mình không học nhiều bằng cậu. Cậu và anh ta đều là những người có năng lực, mình không thông minh hiểu đời như hai người, cũng không nghĩ nhiều, nhìn xa như hai người. Nhưng mình cảm thấy, tình yêu chẳng phải giá trị thẳng dư, hà tất phải tính toán nhiều vậy? Anh ta thích cậu, cậu cũng yêu anh ta, lẽ nào điều này còn chưa đủ để hai người bên nhau ư? Huống hồ... Như Phi dùng lại một chút, “Thứ anh ta có thể cho cậu nhiều hơn bất cứ người nào. Cậu thực sự một chút cũng không muốn ư?”.

Vị Hi ngược mặt lên nhìn thành phố phồn hoa dưới ánh tà dương, lẩm bẩm khẽ thở dài, “Thành phố này thực sự rất đẹp, có người đứng trên đỉnh, nhận sự ngưỡng mộ của nhiều người, có thứ họ muốn dễ như trở bàn tay. Có người chỉ là con kiến đi lại trong thành phố, mệt mỏi bốn ba vì ăn no mặc ấm. Đúng thế, quyền lực, tiền bạc, địa vị, ai không muốn đứng trong quang sáng hoa lệ đó chứ? Mình cũng muốn. Khi mình cảm thấy có lẽ anh ấy thay mình báo thù, thậm chí mình có phần dương dương tự đắc. Nhưng Như Phi à, thành phố này đã lấy đi rất nhiều thứ của chúng ta, nếu đi trên con đường này, đến tôn nghiêm cũng không còn. Để sinh tồn, hàng ngày chúng ta đều phải tươi cười ngênh tiếp, đưa tiễn, phục vụ những người gọi là quý ông nổi tiếng. Bị người khác ức hiếp, đến khóc chúng ta cũng không dám khóc to. Không ai hiểu rõ hơn chúng ta, trong thành phố này, người nghèo là vật hi sinh bị sỉ nhục, chà đạp như thế nào. Nhưng...”

Vị Hi dùng lại, đột nhiên có phần ghen ngào, “Như vậy không có nghĩa là mình phải ở dưới mắt một người đàn ông, mang dòng họ bị người ta chán ghét, hàng ngày phỏng đoán tâm tư anh ta, nhìn sắc mặt anh ta mà nơm nớp lo sợ. Chính vì mình yêu anh ấy, mình càng không thể làm như vậy. Mình không thể để tình

cảm này mang theo mảy may chút bóng tối nào. Mình phải để bản thân khi nhớ đến anh ấy, vĩnh viễn mang theo cảm động và nhung nhớ, mang theo tình yêu chứ không phải đau khổ và nghi ngờ. Vì vậy bây giờ kiên quyết buông tay là mình để lại tôn nghiêm cuối cùng... cho chính mình”.

Như Phi mong nhìn thấy mắt Vị Hi đỏ lên, cô cho rằng cô ấy sẽ khóc, ai ngờ thứ cô nhìn thấy chỉ là gương mặt bình thản, không chút dậy sóng. Như Phi cảm thấy đau lòng thay cô ấy, cô ấy càng như vậy, cô càng đau lòng.

Trời đột nhiên nổi gió, Như Phi dập tắt điều thuốc, ôm vai Vị Hi, “Bây giờ anh ta đã coi cậu như móng tay của người qua đường rồi, cậu nên vừa lòng thỏa ý nhỉ?” Vị Hi cười thê lương, “Như Phi, cậu tin không? Trong bảy năm qua, mỗi sáng khi mở mắt mình đều phải nói với bản thân rằng nhất định phải thích anh ấy ít đi một chút, như vậy phải chăng có thể nhẹ nhõm hơn? Mình cứ nhắc nhở bản thân mình như vậy. Nhưng hôm đó ở bệnh viện nhìn thấy anh ấy, mình vẫn không nhịn nổi. Giây phút đi lướt qua nhau, cuối cùng mình đã hiểu, cái gì gọi là tim đau như dao cắt. Nhưng cả thế giới này cái gì cũng đều có, chỉ không có thuốc hồi hận. Mình không vừa lòng thỏa ý, mình chỉ... không còn cách nào khác”.

Khi ráng chiều nhuộm đỏ mảng trời cuối cùng, Vị Hi vẫn khóc. Cô ôm đầu gối, lần đầu tiên không ngậm ngậm chịu đựng và đè nén, buông thả bản thân khóc nức nở không thành tiếng.

Như Phi ôm chặt cô, đôi mắt trong veo nhìn chăm chăm lên bầu trời dần tối đen như mực, muộn phiền trong lòng còn đậm đặc hơn mực. Cô muốn an ủi cô ấy, nhưng ngàn lời vạn chữ không biết bắt đầu từ đâu.

Cho dù kết quả này có phù hợp với lí tưởng của mỗi người hay không, cũng may, tất cả đều đã kết thúc.

Sau hôm đó, Nguyễn Thiệu Nam thực sự không hề tìm Vị Hi nữa, một lần cũng không.

Có điều, giữa họ vẫn còn vài vấn đề chưa làm rõ. Ví dụ, tiền bệnh viện do trợ lí Uông Đông Dương của anh chi trả và chiếc di động đắt tiền.

Vị Hi chuyển tiền viện phí đến công ty anh, di động gửi chuyển phát nhanh. Cô không muốn nợ anh bất cứ thứ gì, không muốn khiến anh cho rằng cô tìm cơ gần gũi, thế là cô đề tên của Uông Đông Dương. Không bao lâu sau, Vị Hi liền nhận được một gói hàng, mở ra xem, là hộp tro của mẹ cô.

Giấy khắc ấy, Vị Hi chẳng còn nghĩ gì nữa, dường như suy nghĩ trở nên trống rỗng. Đây chính là bản lĩnh luyện được từ sau khi cô và Nguyễn Thiệu Nam tương phùng. Khi cô dự cảm được bản thân có lẽ sẽ khó chịu đến mức không chịu đựng nổi, thì cô sẽ như vậy.

Cô đã trả lại tất cả cho anh, anh cũng trả lại mọi thứ cho cô. Anh làm như những gì cô mong muốn, từ đó về sau là chân trời cách biệt, hai người cùng lãng quên.

Cô biết, anh dùng hành động thực tế của bản thân để cho cô biết điều đó.

Vị Hi không mua được đất chôn mẹ, cũng không muốn gửi đến khu mộ nhà họ Lục, cô thờ cúng tro cốt trong phòng, sớm tối ba nén nhang, coi như linh hồn mẹ trên cao cũng cảm thấy an ủi. Cuộc sống của cô và Như Phi cũng quay về yên bình trước kia. Như Phi vẫn như xưa, ngày ngủ, tối đi làm, cố gắng kiếm tiền. Vị Hi sắp thi cuối kì, cô dành hết tâm tư cho việc học.

Họ không dựa trời, không dựa đất, không dựa vào đàn ông. Nhưng họ phải dựa vào bản thân thoát ra khỏi cảnh khốn cùng trước mắt.

Lúc này trường học lại truyền đến tin tức tốt lành làm phấn chấn lòng người, học viện Mĩ thuật Hoàng gia Anh quốc có thể tiến hành giao lưu học thuật với trường đại học của Vị Hi, hình thức cụ thể trừ hội thảo nghiên cứu và thảo luận học thuật, giao lưu tác phẩm ra, thì hai bên cùng trao đổi lưu học sinh, thời gian một năm.

“Đây là một cơ hội tốt, vừa tiết kiệm tiền vừa tăng kiến thức”. Chu Hiểu Phàm ăn cơm trưa, miệng còn đang nhai miếng thịt nướng thơm ngào ngạt, một câu nói hết bản chất vấn đề.

“Đâu ra mà dễ dàng thế? Chỉ có một người, trường nhất định sẽ lựa chọn người ưu tú nhất, chỉ sợ chúng ta chỉ có thể đứng xem” Vị Hi không đồng ý.

“Mình không dám nghĩ đến, nhưng Vị Hi à, cậu thì có thể. Cậu nắm bao nhiêu giải thưởng, thành tích luôn tốt như thế, cậu đừng ngại, cứ thử xem” Chu Hiểu Phàm nói.

Cô ấy nói vậy, Vị Hi thực sự có chút động lòng. Rốt cuộc, có thể học chuyên sâu tại học viện Mĩ thuật Hoàng gia Anh quốc là ước mơ của mỗi sinh viên mĩ thuật.

Cô hỏi chủ nhiệm khoa về thể lệ chi tiết, sau khi nghe xong có phần ngạc nhiên, không những yêu cầu cực cao đối với tác phẩm và lí luận cơ bản, người đăng kí cũng đông như cá diếc qua sông, trong đó đương nhiên không thiếu những anh tài tuổi trẻ.

Có điều, Vị Hi cũng có ý nghĩ muốn thử xem, không suy nghĩ nhiều liền bắt tay chuẩn bị.

Khi người ta chăm chỉ học tập, thời gian luôn trôi rất nhanh. Sau tết Nguyên Đán, trường học sắp nghỉ hè, nhưng để qua kì thi đánh giá vài ngày tới, hàng ngày cô đều ôm một chồng sách to tướng, chui vào thư viện trường vùi đầu học tập.

Như Phi cười cô trở thành con một sách một trăm phần trăm, nhưng cô thích cuộc sống như vậy, bình yên, an toàn, có thể cứ như vậy già, đến khi chết.

Nguyễn Thiệu Nam vẫn là tiêu điểm quan tâm của mọi người, liên tiếp xuất hiện trên dòng tít khắp các tờ báo lớn nhỏ, bìa báo của các loại tạp chí kinh tế và tạp chí lá cải. Nhất cử nhất động của anh, lúc nhẵn mặt hay tươi cười đều trở thành chủ đề quan tâm của mọi người, đặc biệt là các cô gái trẻ. Anh trẻ tuổi, giàu có, đẹp trai, độc thân, phong độ, là một thương nhân xuất sắc và nhà từ thiện nhiệt tình với lợi ích chung, tất cả điều này đối với bọn họ mà nói, dường như tràn ngập mơ mộng vô tận và sức quyến rũ chết người.

Chu Hiểu Phàm nhiều lần chỉ vào một dãy số trên báo, ngưỡng mộ nói: “Nhìn xem đây có bao nhiêu số không, một lần quyên tặng khoản tiền lớn như vậy, rốt cuộc anh ta có bao nhiêu tài sản?”.

Bên cạnh có người đổ một gáo nước lạnh lên cô ấy: “Có bao nhiêu tài sản chẳng liên quan đến chúng ta, người giàu muốn lấy ai nhất định phải là thiên kim gia đình giàu có, chắc hẳn đến tình nhân cũng đều phải cấp bậc minh tinh. Cậu nghe nói chưa? Gần đây anh ta đi lại rất gần gũi với ‘công chúa’”.

Chu Hiểu Phàm bĩu môi, hung hăng cắn ống hút: “Tôi nghe nói là Cốc Vịnh Lăng, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Phú Hoàng, Singapore, nghe nói gia đình giàu có, riêng máy bay tư đã vài chiếc”.

“Vậy bọn họ kết hôn chẳng phải liên thủ lớn mạnh ư? Tập đoàn Thái Hoàng đang bị Nguyễn Thiệu Nam thu mua, há chẳng phải chết càng nhanh hơn?” Một bạn học kêu lên.

Chu Hiểu Phàm sùng bái nhìn cô ấy, “Cậu cũng hiểu về cuộc chiến tiền tệ à?”.

“Mình có hiểu đâu, ông bố hàng ngày ngồi ở sàn giao dịch cổ phiếu của mình ngày nào trở về cũng nhắc mãi mấy chuyện này. Trong tay ông ấy có rất nhiều cổ phiếu của Thái Hoàng, mình kêu ông bán quách đi, ông ấy lại không nghe, bây giờ sắp rớt xuống đáy rồi”.

“Nhà cậu vẫn còn tốt đấy, cậu không nghe nói mấy ngày nay, có người thua lỗ đến mức khuynh gia bại sản, nhảy lầu từ tòa nhà chứng khoán à? Bọn họ là những con cá sấu lớn trong giới tài chính một tay che cả bầu trời, cuối cùng người đen đuôi chẳng phải là những người đầu tư cổ phiếu nhỏ ư?”.

Mọi người đều than vãn, Vị Hi ngồi một bên cũng thở dài. Vốn muốn uống cốc trà buổi chiều cùng mọi người, có thể nhẹ nhõm hơn. Ngõ đâu càng không muốn nghe điều gì, mọi người lại càng đàm luận điều đó.

“Đúng rồi, Vị Hi này, cậu rốt cuộc có đi Lệ Giang không, mọi người đều đã nộp tiền rồi”. Chu Hiểu Phàm dùng khuỷu tay đẩy cô.

“Mình không đi, mỗi người phải nộp năm nghìn tệ, đắt quá”.

Có bạn kêu lên: “Không đắt đâu, với vật giá bây giờ năm nghìn tệ có thể mua được gì chứ? Hơn nữa nơi đó đẹp như vậy, rất xứng đáng”.

Vị Hi chỉ cười lắc đầu, năm nghìn tệ là tiền chi tiêu nửa năm của cô và Như Phi. Nguyễn Thiệu Nam từng nói, khái niệm về “quý giá” của anh và cô không giống nhau. Còn cô so với các bạn học không phải lo lắng cái ăn cái mặc thì khái niệm về tiền bạc cũng mãi mãi sẽ không giống nhau.

Cuộc sống được bữa sớm lo bữa tối của cô, họ mãi mãi không thể hiểu.

“Đúng rồi Vị Hi này, hôm nay khi mình đến văn phòng thầy Từ, nghe thấy mấy giáo sư đang bàn luận về cậu”. Một cô gái có gương mặt tròn tròn nói với Vị Hi.

Vị Hi cảm thấy kì lạ, “Họ bàn luận về mình làm gì?”

“Hình như tác phẩm cậu nộp lên, người của Học viện Mĩ thuật Hoàng gia vô cùng yêu thích, nói cậu rất giỏi trong việc sử dụng màu sắc, sự đối lập màu sắc đơn thuần làm cho bức tranh dần bừng lên sức sống ngoạn mục. Còn nói ngắm bức tranh đó, tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi, người vẽ tranh mới ngoài hai mươi, hơn nữa còn là một cô gái. Kiểu này sợ rằng cậu sắp nổi tiếng rồi, những người của Học viện Mĩ thuật Hoàng gia đều là chuyên gia, con mắt của mấy người đó lợi hại biết bao, họ bây giờ vừa ý tác phẩm của cậu, có lẽ suất du học đó thuộc về cậu rồi”.

Lời vừa nói ra, Chu Hiểu Phàm liền vỗ vai Vị Hi, hưng phấn nói: “Được rồi! Vị Hi à, sớm biết cậu rất có năng lực, nhưng không ngờ lại lợi hại như vậy. Nói đi, việc vui thế, có phải cậu nên đãi bọn mình không?”.

Một đám con gái nhao nhao theo, rốt cuộc là giành vinh quang cho khoa, mọi người đều vui mừng thay cô. Vị Hi cũng rất xúc động trong lòng, nhưng cô vẫn không dám vui quá sớm.

“Các bạn đừng vội chủ trì lễ trước, vài ngày nữa sẽ thi viết, được hay không vẫn còn chưa biết mà!”.

Chu Hiểu Phàm chẳng thêm quan tâm: “Chuyên ngành của chúng ta, nói hay không bằng vẽ đẹp. Thi viết chẳng phải là làm cho có vẻ, chỉ cần cậu có thể qua, thì suất học bổng đó là của cậu chứ còn gì nữa?”.

Sau đó chứng minh, sự thật đúng như lời Chu Hiểu Phàm nói. Ngày hôm sau, lãnh đạo khoa gọi Vị Hi lên, cách nói đại khái cũng giống như cô ấy. Dặn dò cô chuẩn bị cho tốt kì thi lí luận mấy ngày tới, chỉ cần thành tích không kém quá, cô sẽ có hi vọng giành được cơ hội này.

Vị Hi thực sự không cách nào hình dung được tâm trạng của mình, vì quả thật quá tốt đẹp, cô không dám tin điều đó là thật.

Trên đường về nhà, cô mua bánh ga tô hạt dẻ mà cô và Như Phi thích ăn, muốn cùng cô ấy chúc mừng. Tới cửa nhà, vô cùng bất ngờ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc quanh quẩn ở đó.

“CoCo?”

CoCo quay đầu lại, khẽ cười, “Vị Hi, mình đến chào tạm biệt”.

Như Phi bật một chai bia cho CoCo, cô ấy xua xua tay, “Không thể uống nữa, mấy hôm trước uống đến đau dạ dày rồi, bây giờ đang phải ăn cháo và rau xanh”.

“Cậu đi như vậy, tên họ Trần sẽ bỏ qua cho cậu ư?” Như Phi đặt chai bia sang một bên, rót một cốc trà cho cô ấy.

“Là anh ta muốn mình đi, còn đưa mình một món tiền, muốn mình đi càng xa càng tốt”.

Như Phi có phần kinh ngạc, “Tên cầm thú ấy không những tha cho cậu, còn đưa tiền cho cậu? Điều này sao có thể?”

CoCo nói: “Mình cũng cảm thấy kì lạ, có điều khi ấy anh ta hình như rất sợ, nói gì mà kêu mình đừng hại anh ta nữa, còn nói bản thân không thể chọc vào nhưng có thể trốn được, khiến mình không hiểu ra làm sao. Nhưng cho dù thế nào, tiền anh ta đưa, tiêu ít đi chút cũng đủ”.

Như Phi nhìn Vị Hi một cái, Vị Hi cũng đang nhìn cô, hai người đều không nói gì.

“Đi một mình à?”. Vị Hi hỏi.

CoCo cười, “Nếu không còn có ai? Mình không muốn oán ai, trải qua những chuyện này, rất nhiều việc đều đã nhìn thấu. Bây giờ cảm thấy bản thân tựa như đầu thai lại, chỉ muốn sớm rời nơi này, sống cuộc sống mới”.

“Khi nào đi? Bọn mình tiễn cậu nhé” Như Phi nói.

CoCo lắc đầu, “Không, chính vì sợ các cậu đi tiễn mình, cảnh đó... mình không thể chịu nổi. Ban đầu một mình mình tới đây, bây giờ vẫn là một mình mình ra đi có lẽ tốt hơn, không dây dưa dính dáng, sạch sẽ, gọn gàng”.

Chiều hôm đó, khi CoCo rời đi, vừa vắn lúc hoàng hôn, cả con đường được bao phủ bởi ánh tà dương màu vàng.

Như Phi và Vị Hi tiễn cô ấy xuống tầng dưới, bạn bè với nhau một thời gian, nghĩ đến từ đây không biết khi nào gặp lại, không tránh khỏi có phần thương cảm.

Khi đi, CoCo ôm lấy Vị Hi, khẽ giọng nói bên tai cô: “Vị Hi, thực ra... tên họ Trần đó muốn mình nói với cậu, việc Nguyễn Thiệu Nam muốn anh ta làm, anh ta đã làm xong. Mình không biết cậu có quan hệ gì với Nguyễn Thiệu Nam, cũng không muốn biết. Nhưng Vị Hi à, mình biết, là cậu đã cứu mình. Cảm ơn cậu, cả đời mình sẽ ghi nhớ tất cả mọi thứ cậu từng làm ĩnh. Cả đời mình sẽ biết ơn, sẽ quý trọng bản thân, giống như mình quý trọng cậu vậy.”

Khi vừa nghe cô ấy nói, trong lòng Vị Hi đã đoán được bảy, tám phần. Nhưng không ngờ, lời nói vô tình ban đầu của mình lại có thể giúp cô ấy thoát khỏi hiểm nguy.

Cô cười, khẽ ôm người con gái đáng thương này, bi thương nói bên tai cô ấy: “CoCo, thực ra mình luôn muốn nói với cậu, từng chịu tổn thương không phải là cái cớ của sự sa ngã. Càng không có ai yêu, chúng ta càng phải yêu bản thân mình. Chúng ta đều không cách nào lựa chọn người tương lai của mình, nhưng hãy có cơ hội, cho dù đánh đổi cả sinh mệnh cũng đừng dễ dàng từ bỏ. Cả thế giới này có quá nhiều chuyện không phải do chúng ta làm chủ. Duy chỉ có cơ thể là của chính mình cậu phải nhớ yêu thương nó... Cuộc đời luôn có tiếc nuối, điều chúng ta nên học là đừng để tiếc nuối dài hơn sinh mệnh mình.”

17. Chương 17: Sét Đánh Long Trời

Nếu một cô gái chưa từng trải qua chuyện đời, cho phép người đàn ông tiến vào cơ thể cô ấy, điều này nói lên điều gì? Nếu một cô gái chưa trải qua chuyện đời, khi làm việc ấy, vẫn luôn ôm người đàn ông đó, điều này nói lên điều gì?

Những ngày này, trong lòng Vị Hi luôn âm ỉ một suy nghĩ, nếu có một ngày, thế giới đột nhiên không còn Nguyễn Thiệu Nam, cô sẽ như thế nào? Cô sẽ sống vui vẻ hơn hay đau khổ hơn?

Cô có thể yêu một người đàn ông khác không? Đó là người đàn ông như thế nào? Một viên chức nhỏ bình thường? Hay một nhà nghệ thuật lãng mạn?

Họ sẽ có cuộc sống ra sao? Hai người chen chúc trong căn nhà bé nhỏ, sinh một đứa trẻ xinh xắn? Hay tay nắm tay tới tận chân trời để theo đuổi giấc mơ nghệ thuật xa xôi, khó đạt được?

Nhưng cho dù cô gặp người như thế nào, sống cuộc sống ra sao, Vị Hi biết, một phần nào đó trong cuộc đời cô đã vĩnh viễn mục nát, cho dù cả thế giới đều là mùa xuân, chúng cũng giống như lá cỏ héo úa, mãi mãi không thể phơi phới sức sống mới.

Kì thi cuối kì kết thúc, hôm nay là ngày thi viết giành học bổng du học. Thời gian thi vào lúc hai giờ chiều, nghe nói đề thi đều do chuyên gia Học viện Mĩ thuật Hoàng gia ra, mọi người xấn tay áo lên, không mấy may mắn có chút sơ suất.

Buổi sáng Vị Hi ôn bài ở thư viện, bữa trưa liền giải quyết tại nhà ăn của trường. Gần kì nghỉ, người đến ăn cũng ít đi rất nhiều. Vị Hi tìm một góc yên tĩnh, ăn từng miếng cơm rang Dương Châu chẳng chính thống tí nào, vẫn không nỡ đặt sách xuống.

Đột nhiên cô cảm thấy không khí xung quanh có chút khác thường, trong nhà ăn hình như có rất nhiều đôi mắt đồng thời liếc về phía cô.

Cô ngẩng đầu, mới tìm thấy căn nguyên của vấn đề.

Lăng Lạc Xuyên, con người này dường như cho dù tới đâu cũng đều có thể mang theo một trận gió xoáy, to hay nhỏ còn phải xem tâm trạng của anh ta.

Anh ta đứng trước mặt cô, rất lịch sự mỉm cười, “Không ngại tôi ngồi xuống chứ?”.

Cô có thể nói không không?

Vị Hi nhìn xung quanh, có bạn học vừa quan sát bọn họ, vừa thì thầm, chắc đã nhận ra anh ta. Phải biết rằng, tỉ suất thu hút giới truyền thông của anh ta không kém Nguyễn Thiệu Nam, đặc biệt là các tin tức ngoài rìa.

Ánh mắt bạn học đã khiến cô cảm thấy bất an, nhưng Lăng Lạc Xuyên không kiêng nể, ngồi đối diện cô, càng khiến cô như ngồi trên bàn chông. Bàn tay cầm thìa của cô đỏ mề hời, cơ thể vừa thẳng vừa cứng đờ, có ý nghĩ muốn tẩu thoát.

Lăng Lạc Xuyên dường như nhìn ra ý đồ của cô, cười nói với cô, giọng điệu rất dịu dàng, “Tốt nhất em ngoan ngoãn ngồi đây, nếu không, tôi đảm bảo em còn khó chịu gấp mười lần bây giờ”.

Vị Hi hoảng hốt nhìn anh ta, quả thật không hiểu, một người có vẻ ngoài đẹp đẽ như vậy sao có thể cười giống ác ma đến thế?

Cô bắt lực nhìn anh ta, “Anh Lăng, tôi không biết lại chọc anh không vui khi nào, nhưng hôm nay tôi thực sự có việc vô cùng quan trọng phải làm, cho dù anh muốn giáo huấn tôi, có thể đổi khi khác không?”.

Người đàn ông cười khế, cầm cốc nước hoa quả Vị Hi đặt trên bàn uống một ngụm, chắc là rất khó uống, chỉ thấy anh ta nhàu mày rồi đặt trở lại.

“Em không cần sợ đến mức đó, tôi đồng ý với Thiệu Nam sẽ không động vào em thì nhất định sẽ không động vào em. Có điều hôm nay tôi đến thăm em, thỏa mãn một chút lòng hiếu kì của mình”.

Anh ta vừa nói vừa quan sát cô, ánh mắt cực kì ác độc, “Lục Vị Hi, trước đây tôi đã xem thường em rồi, không ngờ, Lục Tử Tục lại có một người con gái lưu lạc ở ngoài như em, thật thất kính”.

Nghe ra sự cay nghiệt trong lời nói của anh ta, Vị Hi có phần kinh hoảng, vội vàng giải thích: “Tôi và nhà họ Lục sớm đã không còn quan hệ rồi, điểm này anh Lăng chắc đã biết”.

Lăng Lạc Xuyên bật cười, “Tôi đương nhiên biết, nên tôi mới thấy kì lạ. Em rời nhà họ Lục lâu như vậy, sao bản lĩnh giày vò người khác của người nhà họ Lục, em lại có thể học đến mức thâm hậu đến thế? Lẽ nào thực sự là máu mủ tình thâm, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh? Hay có lẽ đây là bản tính trời sinh của người nhà họ Lục, nên em cần bản chính là giang sơn để đổi bản tính khó đời?”.

Vị Hi ngó ra vẻ bị anh ta chế giễu, “Anh Lăng, tôi không hiểu ý của anh”.

“Không hiểu? Không phải chứ, Lục tiểu thư hôm đó đã làm chuyện gì, nhanh như vậy đã quên ư? ”.

Hóa ra là chuyện tối hôm ấy.

“Anh Lăng, cho dù tôi và anh ấy ai đúng ai sai, nói cho cùng, đây cũng là chuyện giữa chúng tôi”.

Ngụ ý rằng đại thiếu gia như anh ta phải chẳng quá thích quản việc không liên quan tới mình?

Lăng Lạc Xuyên cười lạnh lùng, “Nếu không phải Thiệu Nam vì em, công ty cũng không quan tâm, thù cũng không báo, hàng ngày đều uống rượu thay nước, bộ dạng sống dở chết dở, em cho rằng tôi muốn quan tâm đến hai người ư?”.

Não Vị Hi ù một tiếng rồi rối loạn, Nguyễn Thiệu Nam không phải là người cảm tính, trước nay bình tĩnh, khách quan, thận trọng, tự kiểm chế, sao có thể có hành động đầy cảm tình như vậy?

“Em không tin?”. Đôi mắt như chim ưng của Lăng Lạc Xuyên nhìn chăm chăm cô, “Tôi thật sự cảm thấy không đáng thay cho Thiệu Nam, tất cả mọi thứ anh ấy làm cho em thì thế nào? Đến sự tin tưởng tối thiểu nhất anh ấy nhận được từ em cũng không có. Lục Vị Hi, tôi muốn hỏi em một câu, Thiệu Nam đối với em mà nói có phải thực sự là tội ác tày trời như thế không?”.

Thời gian thi viết sắp đến, học sinh trong nhà ăn bưng khay lần lượt rời đi.

Vị Hi hơi sốt một, cổ họng siết lại, cô nói: “Anh Lăng, nếu hôm nay anh đến là muốn xem đứa con gái bị bỏ rơi của nhà họ Lục, tôi tin rằng anh đã mãn nguyện. Nếu anh còn muốn thảo luận với tôi về tính cách của anh ấy, vậy chúng ta có thể đổi khi khác không? Hôm nay thực sự tôi có việc, xin lỗi”.

Đang định đứng lên...

“Ngồi xuống. Người đàn ông đối diện lạnh lùng trách, “Tôi vẫn chưa nói xong”.

Vị Hi đành hậm hực ngồi xuống, Lăng Lạc Xuyên mím chặt khóe môi, ánh mắt vô cùng khinh thường, “Anh ấy đang sống tốt, lại thành ra như vậy vì cô, cuối cùng cô lại thờ ơ. Thiệu Nam nói không sai, cô thực sự không quan tâm một chút nào đến anh ấy. Cho dù anh ấy làm gì, cho dù anh ấy bù đắp thế nào, cô chỉ ghi nhớ cái xấu của anh ấy, chỉ ghi nhớ anh ấy từng cưỡng ép cô, uy hiếp cô. Lục Vị Hi, nếu cô thực sự không thích, cô có thể đi kiện anh ấy, không ai ngăn cô. Nhưng cô không thể treo anh ấy lên một cách mơ hồ hồ, sống dở chết dở như vậy. Cho dù trong lòng cô oán hận, giết người chẳng qua chỉ là đầu rơi xuống đất. Cô đối với anh ấy như vậy có phải đã quá đáng rồi không?”.

Lời của anh ta tựa như súng bắn đạn trái phá, gương mặt Vị Hi hết đỏ lại trắng vì trận oanh tạc điên cuồng của anh ta. Xem ra hai người này thực sự là anh em tốt không còn lời nào để nói, đến chuyện thân mật riêng tư này cũng có thể mang ra đàm luận. Đã như vậy, cô cũng dứt khoát không đếm xỉa gì.

“Anh Lăng, xem ra anh rất rõ giữa chúng tôi đã xảy ra chuyện gì. Vậy tôi cũng muốn nói cho anh biết, nếu tôi có quyền, có thể giống anh, không, dù cho chỉ có một phần mười, một phần trăm của anh, thậm chí một phần nghìn, tôi cũng sẽ không để bản thân uất ức. Vì tôi vô cùng hiểu rõ, chút nguyện vọng đáng thương đó của chúng tôi trong mắt những người hô mưa gọi gió như các người căn bản không đáng một đồng. Tôi chỉ có thể nói, tôi chưa hề nghĩ rằng bản thân có lực sát thương lớn đến thế, bây giờ anh ấy trở thành như vậy...” Cô cắn môi, “Thực sự không phải là chủ ý của tôi. Nhưng tôi quả thật lực bất tòng tâm, yêu cầu của anh ấy, tôi không thỏa mãn nổi. Hơn nữa, anh Lăng, anh ấy đã buông tha cho tôi, bây giờ anh hà tất uống phí làm tiểu nhân? Không có ý nghĩa gì”.

Người đàn ông nhìn cô một cách kĩ càng bằng ánh mắt dò xét, dường như đang nghiên cứu điều gì đó, tiếp đó anh ta cười khinh thường, “Quả thật chẳng có ý nghĩa gì. Bởi hôm nay tôi mới phát hiện, cô là một cô gái giả dối biết bao”.

Đột nhiên anh ta đứng lên, ghé sát tai cô, tư thế này vô cùng thân mật, người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng là lời thì thầm âu yếm giữa tình nhân.

“Biết ngày hôm đó Thiệu Nam uống say đã nói gì với tôi không? Anh ấy hỏi tôi, nếu một cô gái chưa từng trải qua chuyện đời, cho phép người đàn ông tiến vào cơ thể cô ấy, điều này nói lên điều gì? Nếu một cô gái chưa trải qua chuyện đời, khi làm việc ấy luôn ôm người đàn ông đó, điều này nói lên điều gì?”.

Vị Hi biến sắc, anh ta khẽ cười, “Tôi không biết cô nghĩ thế nào, nhưng đối với đàn ông mà nói, điều này có nghĩa rằng - Em thích anh. Cô nói không sai, chúng tôi là tiểu nhân, vậy cô là gì? Đồ nhát gan giả dối! Thiệu Nam không từ thủ đoạn song anh ấy có dũng khí yêu. Nhưng còn cô? Cô thì sao? Đến dũng khí thừa nhận cô cũng không có. Đừng tưởng rằng bản thân mình che giấu giỏi lắm, mảnh khóe bé nhỏ ấy của cô, một mắt tôi cũng có thể nhìn thấu”.

Vị Hi mở to mắt, ngẩn ra nhìn anh ta, nhưng người đàn ông vẫn thong dong, tay chụp lấy gương mặt cô, “Song có một điểm, cô nói không sai. Giữa cô và chúng tôi căn bản không có dân chủ thực sự. Cô cho rằng cô là ai? Nếu không phải Thiệu Nam vẫn luôn bảo vệ cô, cô còn có thể ngồi trong ngôi trường xinh đẹp như vậy, làm sinh viên giỏi đạo mạo nghiêm trang ư? Rơi vào tay tôi, đến mẫu vụ cô đã không còn từ lâu rồi! Cô không cần biết ơn, nhưng cô nên vui mừng. Vui mừng vì có một tên gốc hô mưa gọi gió như anh ấy, luôn đứng sau lưng lẽ bảo vệ cô”.

Anh ta đẩy cô ra, rút một tờ giấy trong túi, lắc lắc trước mặt cô, “Hôm nay tôi tới vốn muốn đưa cho cô cái này. Đây là địa chỉ bệnh viện, Thiệu Nam nằm viện rồi. Bác sĩ nói ung thư xương giai đoạn cuối, tế bào ung thư đã vào não, mấy ngày nay vừa đến tối liền đau đến chết đi sống lại. vốn muốn kêu cô đi thăm anh ấy, có điều...” Anh ta xé tờ giấy làm hai, “Bỏ đi, giống như cô nói, chẳng có ý nghĩa gì”.

Hai mảnh giấy lướt qua rồi rơi xuống, Vị Hi đờ đẫn nhìn chúng, ngơ ngẩn nhìn rất lâu mới đột nhiên hiểu ra, thình lình ngẩng đầu lên, “Anh nói gì?”.

Anh ta nhìn vào mắt cô, nói rành rọt từng từ: “Tôi nói ung thư xương giai đoạn cuối, bác sĩ nói anh ấy chống đỡ nhiều nhất được hai tháng nữa. Chúc mừng cô, cuối cùng đạt được ước nguyện. Bây giờ cô nên vui mừng, chẳng phải cô hận anh ấy, ghét anh ấy, không muốn gặp anh ấy ư? Yên tâm, rất nhanh thôi cô sẽ vĩnh viễn không thấy anh ấy nữa. Đợi anh ấy chết rồi thì mãi mãi sẽ không dây dưa với cô nữa, cô giận gì cũng xả được rồi, người nhà họ Lục các cô nên nâng cốc chúc mừng! Biết vì sao anh ấy bị bệnh này không? Bác sĩ nói, tám mươi phần trăm là do vết thương gãy xương hồi trước không được chữa trị kịp thời, lâu dần dẫn tới ung thư. Mỗi một người nhà họ Lục các cô, đặc biệt là Lục Tử Tục, đều nên chết bầm chết vằm”.

Vị Hi kinh hoàng nhìn anh ta, vẻ mặt của người đàn ông này lạnh lẽo tới mức đáng sợ, “Bây giờ cô chắc đã hiểu vì sao Thiệu Nam muốn gấp rút để thành công cho dù đối với cô hay đối với nhà họ Lục. Vì anh ấy không còn thời gian! Anh ấy không có thời gian đợi cô dần dần hiểu anh ấy, tiếp nhận anh ấy. Cô không biết anh ấy sống những ngày tháng thế nào ở Mỹ, cô cũng không biết để đạt được thành tựu ngày hôm nay, anh ấy đã trả giá những gì. Nhưng cô nên biết, là ai dễ dàng lấy đi tất cả mọi thứ của anh ấy. Trước đây là vậy, bây giờ vẫn vậy. Rốt cuộc là ai quá đáng?”.

Vị Hi sững sờ nhìn anh ta, một câu cũng không thốt ra nổi, Lăng Lạc Xuyên lại không muốn bỏ qua cho cô như vậy.

“Lục Vị Hi, cô tự hỏi lương tâm của mình, từ khi bắt đầu đến bây giờ, Thiệu Nam đã từng thực sự làm tổn thương đến cô chưa? Anh ấy lúc nào cũng nghĩ đến cô, đến khi sinh bệnh vẫn luôn nhớ đến cô. Cô nhũ mày nhăn trán, đến mấy người bạn vợ vắn của cô cũng được nhờ. Cô quả thật lợi hại! Bây giờ tôi mới hiểu hóa ra cô cao thủ hơn bất cứ ai, không cần một binh một tốt, thậm chí không cần bản thân chủ động lên tiếng, đã có thể khiến một người đàn ông cung cúc tận tụy, chết mới buông tay vì cô. Nhưng tôi thực sự không hiểu, loại phụ nữ vừa tuyệt tình vừa ích kỷ như cô, sao anh ấy vẫn còn quyết một lòng với cô như vậy?”. Anh ta cười khinh thường, “Có điều bây giờ nói những điều này, thực sự chẳng còn ý nghĩa gì nữa”.

Anh ta vỗ vỗ vào mặt cô, hơi thở lạnh buốt thổi bên tai cô, “Tôi chúc cô học hành thành đạt! Cô nhất định phải sống thật tốt. Vì mỗi ngày cô sống, cô đều sẽ nhớ cả đời này rồi cuộc cô đã bỏ lỡ cái gì”.

Lăng Lạc Xuyên đi rồi, anh ta vút lại sấm sét giữa trời quang cho cô, khiến cô nổ thành bột vụn tung bay.

Bỗng nhiên Vị Hi có phần bối rối, không biết bản thân nên làm gì.

Đúng rồi, cô nên đi thi trước đã!

Cô cầm sách rồi bước đi, đi được hai bước đột nhiên nhớ ra, vẫn chưa mang trả khay cơm. Cô quay đầu cầm khay cơm, lại nhớ ra, nên nhặt hai mảnh giấy lên. Kết quả không biết thế nào liền cầm không xong, cơm canh, cốc hoa quả, loảng xoảng rơi xuống đất.

Tất cả mọi người trong nhà ăn đều đang nhìn cô, cô vội vàng ngồi xuống thu dọn. Hai tay quơ qua, mảnh vụn của cốc đâm vào ngón tay cô chảy máu. Cô giơ hai tay lên, ngơ ngẩn nhìn chúng, nhìn máu tràn ra từ vết thương, men theo ngón tay chảy vào lòng bàn tay.

Cả tay cô đầy máu tươi, mắt thấy toàn màu đỏ, lúc này mới cảm thấy sợ hãi.

Đau! Đau như kim châm vào tim! Đau đến một gan đứt đoạn, đau đến mức lục phủ ngũ tạng đều méo mó.

Cô chán nản ngồi trên nền nhà, chỉ cảm thấy đau, ngực đau tựa như sắp nổ tung. Cô biết thời gian đã tới, cô nên chuẩn bị vào địa điểm thi. Nhưng bây giờ cái gì cô cũng không muốn quan tâm, cô chỉ muốn tìm tờ giấy bị xé nát kia thôi, cơ hồ như vậy liền có thể lấy lại tất cả những thứ không thể vãn hồi.

Cô quỳ gối trên đất, tìm kiếm xung quanh, nhưng ánh mắt cô mơ hồ, cô không nhìn thấy gì cả, một khoảng nước mênh mông trước mắt, cái gì cô cũng không nhìn thấy. Đôi tay nhuộm đầy máu tươi của cô qua qua lại lại, hình như có người đang kéo cô, hình như có bạn học đang gọi tên cô. Cô bật khóc, ban đầu chỉ khóc nhỏ, tiếp theo cô gào khóc.

Cô biết, cô đã xong rồi. Thế giới này đã mất, chẳng còn bất cứ ý nghĩa nào với cô nữa.

Thi làm gì? Du học làm gì? Nếu như thế giới này không có anh, cô còn là gì nữa?

Các bạn học chắc chắn đã bị cô dọa cho chết khiếp, sự thờ ơ của cô giống như người điên, không thể thuyết phục. Khi họ kéo cô đến phòng y tế, tay cô vẫn nắm chặt hai mảnh giấy đó, Nhưng đã bị ướt sũng bởi máu.

Bác sĩ trường học tiêm cho cô một mũi an thần cô mới bình tĩnh lại. Cô nằm trên giường, cơ thể giống như rời ra từng mảnh chỉ cảm thấy đau. Tay cô, tim cô, cả người cô, đau đến mức tan nát cõi lòng. Nhưng cô không khóc nổi nữa.

Thuốc bắt đầu có tác dụng, thần trí cô ngơ ngẩn. Chỉ nằm đó, nhìn trần nhà méo mó của phòng y tế, lắng mắng nghe thấy bác sĩ nói với người bạn học đưa cô tới rằng có lẽ cô có chứng bệnh sợ nhìn thấy máu mới hành động bất thường như vậy.

Bất giác cô ngủ thiếp đi mất, cô chìm trong một biển tối om.

Đến khi cô mở mắt lần nữa đã là ba giờ chiều, bác sĩ của trường không còn đó, tay đã được băng bó cẩn thận.

Cô lặng lẽ đến ngăn người, nhìn tờ giấy đỏ tươi trên bàn, kí ức đã qua lại ào ào trở lại.

Cô không còn rơi lệ nữa, đi giày, cầm tờ giấy trên bàn, rồi rời khỏi phòng y tế.

18. Chương 18: Đồ Cúng Tế Màu Sắc Sinh Động, Hương Thơm Ngào Ngạt

Anh khẽ gọi tên cô, mỗi lần chìm vào trong cô đều kích động mạnh mẽ. Cô quần hai chân quanh eo anh, nghênh đón tiết tấu của anh, giống như dâng lên đồ cúng tế màu sắc sinh động, hương thơm ngào ngạt.

Khi Trì Mạch nhận được Vị Hi trên đường, cô giống như âm hồn đi lang thang. Trì Mạch ban đầu tưởng mình nhìn lầm, lúc này, Vị Hi nên thi ở trường chứ?

Cho tới khi cô dừng lại ở trạm xe, ngẩng đầu, mơ màng nhìn biển báo. Trì Mạch mới có thể khẳng định, đó chính là cô.

Trì Mạch dừng xe máy bên đường, xuống xe kéo cô.

“Vị Hi, chẳng phải em đang thi ư? Đứng ở đây làm gì?”

Vị Hi ngơ ngẩn nhìn anh, một phút sau mới nhận ra anh là ai, nước mắt tuôn như mưa, lắp bắp nói: “Anh có thể đưa em tới Tây Sơn không... Em không tìm được xe bus đến đó... Taxi đắt quá, em... trên người em không mang nhiều tiền thế”.

Chùa Tây Phương, Tây Sơn. Nơi yên tĩnh linh thiêng nhất thành phố này, loáng thoáng tiếng tụng kinh, con đường nhỏ quanh co dẫn đến chốn thâm sâu tĩnh lặng.

Tương truyền, ngôi chùa này từ trên xuống dưới tổng cộng có chín trăm chín mươi chín bậc thềm.

Tương truyền, chỉ cần thiện nam tín nữ muốn đến chiêm ngưỡng, có thể một bước đi một dậm đầu leo hết những bậc thềm này thì tất cả điều ước sẽ thành sự thật.

Vị Hi đứng trước bậc thềm trải đầy rêu xanh, ngẩng lên nhìn ngôi chùa cổ xa xôi trên cao.

Cô chưa từng tin vào quỷ thần, lúc này lại muốn quỳ lạy thần Phật trên trời vì anh. Cô chưa từng cầu nguyện nhưng lúc này lại nguyện một bước đi một dậm đầu vì anh...

Như Phi nấu một nồi canh gừng, bưng một bát đưa cho Trì Mạch. Sau đó sờ trán Vị Hi, cô sốt rất cao, nằm mê man trên giường, mặt đỏ như trái táo chín.

“Cô ấy làm liều, anh liền mặc cô ấy à? Chín trăm chín mươi chín bậc thềm, ngoài trời còn có tuyết rơi, cơ thể cô ấy yếu như vậy, anh còn không sợ cô ấy dậm đầu mà chết trên mấy bậc thềm ấy à? Anh nghĩ gì vậy?”.

Như Phi trách móc nhìn người đàn ông bên cạnh.

Trì Mạch nhìn bát canh gừng trong tay, chậm rãi nói: “Tính khí của cô ấy chẳng phải em không biết. Cô ấy đau đến tột đỉnh rồi, để cô ấy trút ra, cô ấy sẽ ổn. Nếu không... còn không biết sẽ gây ra chuyện gì”.

“Vậy kì thi của cô ấy?”

Trì Mạch lắc đầu, “Chắc không tham gia”.

Như Phi thật không biết nên nói gì, cô tận mắt chứng kiến Vị Hi đã chuẩn bị vất vả biết bao vì kì thi đó. Tác phẩm của cô ấy đã được thừa nhận, chỉ cần có thể vượt qua ải này, suất học bổng du học cầm chắc trong tay. Nhưng ông trời lại gây khó dễ cho cô ấy vào lúc này.

Như Phi lại thử nhiệt độ của Vị Hi, vẫn không yên tâm, “Em đi mua thuốc hạ sốt cho cô ấy, anh trông cô ấy cho em”.

Như Phi nói xong liền mặc áo khoác ra ngoài, để lại một mình Trì Mạch và Vị Hi đang mê man.

Vị Hi ngủ rất bình thản, ngon giấc, chắc do mệt quá.

Căn phòng tĩnh lặng, có thể nghe thấy hơi thở khê khàng của cô, giống như con thú nhỏ ngủ say.

Đêm đã rất khuya, Trì Mạch bất đắc dĩ nhìn cô, quả thật không hiểu sao lần nào Như Phi cũng đều an tâm lớn mật giao Vị Hi cho anh. Lẽ nào cô không biết điều này đối với anh mà nói rất cuộc là sự mê hoặc ra sao ư?

Anh ngồi bên giường khẽ vuốt ve gương mặt ngủ say của cô. Trong đầu nhớ lại cảnh tượng ban chiều, nhớ lại cô đã một bước đi một lần quỳ, một lần quỳ một lần đập đầu leo lên hơn chín trăm bậc thang như thế nào.

Khi ấy đúng lúc có tuyết rơi, gió trên núi vừa độc vừa lạnh, anh thấy cô rét run, răng va vào nhau cầm cập. Trán cô đập đến nổi sứt xát cả, băng gạc trên tay rớm máu, mặt đầy bùn đất, toàn thân đầy tuyết, cả người thấm hại đến đáng sợ, nhưng cô vẫn bước đi, ánh mắt cố chấp mà kiên định, không chút chùn chân.

“Thực sự yêu anh ta đến vậy ư?”. Trì Mạch khẽ thở dài, “Thực sự yêu anh ta đến mức đến sinh mạng cũng không cần ư?”.

Khi xuống núi, Vị Hi đã không còn đi nổi nữa. Anh không nói gì liền công cô.

Sau trận tuyết, đường trơn trượt, anh quỳ cùng cô cả chặng đường lên núi, bản thân đã mệt không chịu nổi nhưng vẫn kiên cường chống đỡ, cẩn thận dè chừng không để mình gục ngã.

Gió trên núi vẫn rất lạnh, áo họ chưa khô, gió luồn qua, ngấm vào tận xương tủy. Nhưng nơi hai cơ thể họ dán sát vào nhau lại rất ấm áp.

Vị Hi nằm sấp trên lưng anh, mặt dán vào vai anh rồi nói: “Trì Mạch, nếu có một ngày em không còn nữa, mong anh hãy chăm sóc Như Phi thật tốt nhé”.

Hồi ức đến đây dừng lại, cơ thể Trì Mạch cứng đờ, anh nhìn chăm chú con người đang ngủ say trên giường, cúi người ghé xuống tai cô, lặp lại một lần nữa những lời anh nói với cô trên núi, dường như muốn khảm nó vào trong tận đáy tim cô.

“Em đừng giao cô ấy cho anh, cô ấy không phải là trách nhiệm của anh. Nếu em không còn nữa, cho dù ai ở cạnh cô ấy, cô ấy đều sẽ không sống tốt. Vị Hi, em phải sống thật tốt, chúng ta đều phải sống thật tốt. Em phải nhớ, đối với loại người như chúng ta mà nói, sinh tồn, bản thân nó... chính là một chiến thắng rồi”.

Khi trời vừa sáng Vị Hi liền tỉnh dậy, cô đã hạ sốt, chỉ có điều xương cốt toàn thân như vỡ ra từng mảnh. Cô thấy Như Phi nằm bò trước giường, vẫn đang ngủ say. Vị Hi gửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng nhưng không phải loại Như Phi thường hút.

Cô phát hiện ra đầu thuốc lá Marlboro trong gạt tàn, chắc là Trì Mạch để lại, chỉ có anh ấy mới hứng thú với nhãn hiệu này, còn Như Phi trừ Mild Seven ra, không hút thứ khác.

Nhớ tới Trì Mạch, Vị Hi ít nhiều có phần áy náy.

Khi bị cô túm đi, không những cùng cô leo lên đỉnh núi còn công cô lâu như vậy.

Tuy anh luôn không thừa nhận nhưng Vị Hi cảm thấy thực ra anh là một người đàn ông đáng tin cậy. Mặc dù thi thoảng nói ra những lời khiến người ta lạnh tim, nhưng so với Mark, anh còn thẳng thắn, chân thật hơn nhiều.

Lần sau gặp anh, cô nhất định phải nói “cảm ơn” anh. Nhưng bây giờ cô vẫn còn việc khác phải làm.

Nguyễn Thiệu Nam nằm ở một bệnh viện tư nhân cách nội thành không xa, song lại là một nơi yên tĩnh, phong cảnh đẹp đẽ trong môi trường náo nhiệt. Vị Hi không biết đến thăm hỏi bệnh nhân nên mang thứ gì, dứt khoát chẳng mang gì cả, chỉ ôm theo trái tim thấp thỏm, bất an, đứng ở cửa phòng bệnh.

Cô tưởng rằng sẽ gặp rất nhiều người tới thăm bệnh nhân, dù gì thân phận anh khác xưa rất nhiều. Nhưng nơi đây lại yên tĩnh vô cùng.

Cô khẽ gõ cửa, đợi một lúc không có ai trả lời. Song cửa hé hé mở, cô dứt khoát đẩy cửa bước vào.

Cô thực sự không ngờ một mình anh lại ngủ trong phòng bệnh. Ánh sáng mặt trời chiếu qua khe cửa chớp để lại những vệt bóng râm trên gương mặt anh.

Cô cảm thấy sống mũi cay cay, trong phòng đầy giỏ hoa quả và hoa tươi, bao phủ bởi hương thơm ngọt ngào, thấm vào lòng người. Cô đang định bước tới.

“Xin hỏi, cô là ai vậy?”.

Vị Hi không ngờ trong phòng còn có người, ngẩn ra, quay đầu nhìn, nhờ tờ tạp chí lá cải của Chu Hiểu Phàm, cô nhanh chóng nhận ra đối phương là ai.

Cốc Vịnh Lãng, đại tiểu thư của tập đoàn Phú Hoàng, không thể không nói cô ấy còn xinh đẹp hơn cả trong ảnh, mắt long lanh, răng trắng bóng, mũi nhân với khí chất điển hình.

“Tôi là Cốc Vịnh Lãng, cô là bạn của Thiệu Nam à?”. Mũi nhân thấy cô không trả lời, rất có phong độ tự giới thiệu, mỉm cười, thật xinh đẹp.

“Tôi... Vị Hi cảm thấy khó nói, cô nên giới thiệu bản thân mình thế nào đây?”

Không đợi cô trả lời, người trên giường liền cử động. Cốc Vịnh Lãng mỉm cười áy náy với cô, đặt bình hoa trên tay xuống rồi bước tới kéo cửa chớp, ánh mặt trời chiếu sáng cả căn phòng.

“Vịnh Lãng?”. Nguyễn Thiệu Nam thấp giọng hỏi, giọng điệu nhẹ nhàng còn mang theo âm mũi ngái ngủ.

Mũi nhân đỡ anh dậy rồi hỏi: “Hôm nay đỡ chút nào chưa? Bác sĩ nói anh không thể ăn đồ nhiều dầu mỡ, em nấu cho anh ít cháo, bây giờ muốn ăn không?”.

Nguyễn Thiệu Nam lắc đầu, “Một lát nữa đi”. Sau đó quay mặt sang mới phát hiện ra Vị Hi vẫn đứng trong góc.

Sắc mặt anh lập tức trầm xuống, hơi nheo nheo mắt, tựa như như thế có thể nhìn cô rõ hơn, “Là cô?”.

Sự lạnh lùng kiêu ngạo của anh khiến Vị Hi bất giác lùi lại, còn ánh mắt nghi ngờ của Cốc Vịnh Lãng càng khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cô vô thức túm váy mình, ép bản thân đối diện với cục diện lúng túng này.

Tất cả mọi thứ ngày hôm nay đều do cô tự chuốc lấy, không thể trách người khác. Là cô tàn nhẫn kiên quyết cắt đứt tất cả, lẽ nào còn có thể hi vọng anh vẫn luôn đợi ở nơi đó?

Cô vừa định nói gì đó, Cốc Vịnh Lãng đã lên tiếng trước cô một bước, “Thiệu Nam, vị tiểu thư đây là bạn anh à?”.

Nguyễn Thiệu Nam không nhìn cô nữa nhưng lại cười cười với Vịnh Lãng, “Bọn anh không phải là bạn, nhưng anh là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, bọn anh lại chẳng phải tình nhân. Nên hình dung quan hệ giữa bọn anh thế nào nhỉ?” Anh dùng khước mắt liếc mắt nhìn cô, giễu cợt, “Cô Lục, theo cách nói của cô, cô chỉ là đồ chơi nhỏ dùng để giải sầu trong ý nghĩ nhất thời nông nổi của tôi, đúng không?”.

Giống như bị đập một gậy vào đầu, Vị Hi gần như không đứng vững nổi. Cô không ngờ anh lại nói những lời khỗn như vậy trước mặt một người phụ nữ khác.

Nguyễn Thiệu Nam thấy mặt cô trắng bệch, nhưng càng khiến cô bối rối, “Chẳng phải ư? Cô Lục, lẽ nào cô lại có sự giải thích mới?”.

Vị Hi mở to đôi mắt, cố gắng ép nước mắt vào trong. Cô còn rất nhiều lời chưa nói với anh, dù bối rối thế nào đi nữa cũng được, cô cũng không thể cứ như vậy mà trốn tránh, tháo chạy.

Nguyễn Thiệu Nam có phần mất kiên nhẫn, “Cô Lục, cô không phải tới đây chịu phạt đấy chứ? Nếu không có gì muốn nói, mời cô rời khỏi để chúng tôi yên tĩnh.

Vị Hi đứng thẳng người, nhìn chăm chú người đàn ông cô yêu sâu sắc qua những đám bụi bay li ti trong ánh nắng mặt trời.

Cuối cùng cô lấy hết dũng khí, “Hôm nay em tới vì muốn nói với anh rằng: Xin lỗi, tối hôm đó, em đã nói dối anh, thực ra...” Cô hít thật sâu, “Em yêu anh, trong bảy năm qua, em vẫn luôn yêu anh.”

Nguyễn Thiệu Nam bỗng chốc ngẩn ra, Cốc Vịnh Lăng cũng kinh ngạc vô cùng.

Không khí căn phòng trong giây lát ngưng tụ, song Nguyễn Thiệu Nam cười lạnh nhạt, “Lục Vị Hi à Lục Vị Hi, cô có biết bản thân đang làm gì không? Bây giờ cô chạy đến đây nói những lời này trước mặt chúng tôi, cô không cảm thấy bản thân mình rất đáng buồn cười sao?”

Vị Hi nhìn ánh mắt châm biếm của người đàn ông, cười thê lương, “Không, điều này không hề đáng buồn cười. Nếu anh biết, trong bảy năm qua em ôm ấp một trái tim như thế nào để yêu anh, anh sẽ không cảm thấy nó buồn cười...”

Ánh mắt Vị Hi dần dần bay xa, vượt qua thời gian dài cay đắng, trở về quá khứ ố vàng, xa xôi không thể nắm bắt ấy.

Cô rất muốn được một mình thổ lộ với anh sự chờ đợi trong bảy năm ấy, kể cho anh toàn bộ tình yêu của mình. Giọng nói của cô nhất định phải rất khê rất khê, khê như những hạt bụi bay xuống. Nhất định phải dùng ngữ điệu dịu dàng, mềm mại nhất kết hợp với vẻ mặt thành khẩn nhất, mắt phải lấp lánh những giọt lệ trong suốt, đó nhất định là giai điệu rung động lòng người nhất thế gian.

Song cô không làm được, cô dùng hết sức mình cũng không làm nổi. Đối với sự nghi ngờ và chế giễu vô tình của anh, cô chỉ có thể nắm chặt tay đến nỗi ngón tay trắng bệch nhưng một từ cũng không thốt ra nổi.

Anh là một người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn đến vậy, chỉ còn lại sự trở mặt vô tình đối với cô. Bên cạnh anh đã có người con gái xuất sắc như thế, so với cô ấy, cô giống như chiếc áo cũ không đáng được trưng ra.

Vậy thì bây giờ nói những điều này còn có ý nghĩa gì?

Vừa nghĩ tới đây, nước mắt Vị Hi gần như trào ra. Nhưng rốt cuộc cô không khóc, chỉ cười bối rối, có điều còn khó coi hơn là khóc.

“Em biết, bây giờ em nói gì cũng vô dụng. Nhưng xin anh hãy tin... Vị Hi ngược mắt lên, dường như muốn nhìn thẳng vào đáy mắt anh, “Em yêu anh, cho dù có bao nhiêu cô gái vây xung quanh anh nhưng tuyệt đối không ai yêu anh như em yêu anh. Trước đây là vậy, bây giờ vẫn vậy, mỗi một ngày mai sau... cũng sẽ như vậy”. Cuối cùng cô cũng nói xong, vẫn không thấy anh có phản ứng, cô liền khế cúi người chào rồi rời khỏi phòng bệnh. Chỉ vài ba câu đã làm kiệt quệ sức lực cả đời cô. Toàn thân cô run rẩy, không còn năng lượng tiếp tục chống đỡ nữa.

Cô bước đi vừa vội vã vừa nhanh chóng, cô thừa nhận bản thân mình sợ hãi, sợ liều tất cả mọi thứ nhưng đạt được chỉ là sự chế giễu của anh. Song cuộc đời chẳng phải như vậy ư? Thà rằng hối hận cũng không muốn tiếc nuối.

Hành lang của khu phòng bệnh cao cấp vừa dài vừa xa, Vị Hi cô đơn bước đi, khi sắp ra đến cửa, thì cô bị một cánh tay kéo lại.

Cô hoảng hốt quay đầu nhưng bất ngờ đối diện với một đôi mắt phẫn nộ, đôi mắt ấy dường như sắp phun lửa.

“Lục Vị Hi, em thực giỏi. Sở trường của em chính là khuấy đảo trái tim người khác sau đó một mình bỏ đi, đúng không?”

Vị Hi trong phút chốc không hiểu ý anh, anh cũng không cần cô hiểu, anh lôi cô trở lại phòng bệnh. Cốc Vịnh Lăng không biết đã rời đi lúc nào, sau khi anh bước vào liền đóng rầm cửa rồi khóa lại.

Vị Hi bị anh bế lên giường, trong đầu vẫn hơi choáng váng, cô suy nghĩ mấy chuyện, ví dụ Cốc Vĩnh Lăng sao cứ như vậy rồi đi? Ví dụ họ vẫn chưa làm lành sao đột nhiên lại thân mật như vậy? Ví dụ anh vẫn đang bị bệnh, nhưng một bệnh nhân sao có thể khỏe như vậy?

Câu hỏi thứ tư còn chưa nghĩ ra thì người đàn ông trên cơ thể cô đã không hề cho cô thêm thời gian. Anh kéo áo cô, nụ hôn và ngón tay anh mang theo hơi thở đầy nồng cuồng, đầy chiếm hữu, dường như muốn cuốn sạch tất cả lí trí của cô.

Anh khẽ gọi tên cô, mỗi lần chìm vào trong cô đều kích động mạnh mẽ. Cô quẩn hai chân quanh eo anh, nghênh đón tiết tấu của anh, giống như dâng lên đồ cúng tế màu sắc sinh động, hương thơm ngào ngạt.

Đây là điều đẹp đẽ không cách nào chống cự, như món ăn đã ăn một lần thì lại muốn lần tiếp theo, có lẽ là đến khi thịt nát xương tan. Cô không biết cô đã khóc lúc nào, anh cũng phát hiện ra nhưng anh lại ôm cô chặt hơn. Nước mắt cô nóng hổi, cơ thể mềm mại như nước mùa xuân, khiến anh thương tiếc vô hạn, nhưng không cách nào ngừng lại, chỉ càng đắm chìm sâu hơn.

Anh hôn cận nước mắt cô, thì thầm bên tai cô, có lẽ đang dỗ dành cô, cọ lên tóc mai ở vành tai cô, một hơi thở tựa như hạnh phúc bao phủ lấy họ, chỉ là quá tuyệt vọng...

Vị Hi không nghe rõ lời thì thầm của anh, trái tim đã rơi vào bi thương không bờ bến. Nước mắt cô tuôn trào không ngăn nổi, theo khóe mắt chảy xuống gò trắng, giống như rơi vào đáy tim sâu thẳm của anh.

Vì sao con người luôn đợi đến khi tất cả đều không còn kịp mới biết rằng hối hận cũng đã muộn màng?

Vị Hi ôm chặt lấy anh, giây phút đối diện trần trụi này cô mới phát hiện ra anh gầy đi rất nhiều. Nước mắt cô chảy thành hàng, nhưng không biết nên chảy đi đâu.

Rốt cuộc phải thế nào mới có thể ngay cả khi yêu cũng dừng tuyệt vọng đến vậy?

Ánh sáng buổi sớm rất đẹp, lặng lẽ rơi xuống nhân gian. Con người dưới ánh mặt trời vẫn làm theo ý mình như xưa, không đi hướng này bèn tới hướng kia, không hỏi duyên cớ, cũng không cần tỉnh táo.

Đây là trạng thái hỗn loạn tự nhiên như muôn thuở vẫn thế.

Theo lối nói hoa mĩ của người đời thì là: Vận mệnh.

19. Chương 19: Hồng Nhan Họa Thủy

Diệt cỏ tận gốc? Có phải cũng bao gồm cả em? Lẽ nào anh quên rồi? Em cũng họ Lục.

Vị Hi đói bụng nên tỉnh dậy, khi mở mắt đã là buổi chiều, cả một ngày không có hạt cơm nào vào bụng. Cô quay mặt qua, thấy Nguyễn Thiệu Nam vẫn ngủ say sưa, chôn vùi trong bóng râm của cửa chớp, mái tóc đen che hơn nửa gương mặt.

Một tay anh vắt qua eo cô, Vị Hi không muốn đánh thức anh, cẩn thận nhấc tay anh ra. Nhưng cô vừa ngồi dậy, chân chưa chạm đất liền bị một đôi tay kéo lại.

Anh quay mặt cô lại hôn lên môi cô, lơ mơ hỏi: “Em đi đâu?”

“Em đói rồi, muốn ra ngoài tìm chút đồ ăn. Anh không đói à?”

Tay anh vòng lấy ôm chặt vai cô, anh căng thẳng nói: “Em không thể đi, anh không cho em đi, Vị Hi, em không thể bỏ anh lại một mình nữa”.

“Em không đi, không đi mà”. Vị Hi quay lại vuốt lên má anh giải thích, “Em chỉ ra ngoài tìm đồ ăn, Thiệu Nam, em yêu anh, con người của em, trái tim của em đều ở chỗ anh, em có thể đi đâu chứ?”

Anh cọ cằm lên bờ vai cô, giọng nói khê khàng, thậm chí có chút ảm ức, “Anh chỉ không dám tin, giây phút nghe thấy em nói yêu anh, anh gần như tưởng rằng mình đang nằm mơ. Nhưng đến ngay cả trong mơ, em cũng chưa từng nói yêu anh.”

Vị Hi áy náy nói: “Xin lỗi, trước đây do em quá ích kỉ, chỉ nghĩ đến mình mà lơ là cảm nhận của anh. Thiệu Nam, em là Vị Hi của anh...” Cô ghé sát mặt anh, giọng nói run rẩy, “Vị Hi của anh sẽ mãi mãi yêu anh, đến chết cũng yêu anh”.

Nguyễn Thiệu Nam không cho quần gia nhà mình đến đưa cơm, anh nói ghét bị người khác làm phiền. Vị Hi muốn ra ngoài mua ít đồ ăn nhưng anh không cho cô đi xa. Có lẽ anh thực sự sợ, hoặc biết thời gian của mình không còn nhiều nên anh cũng đang tranh thủ từng phút từng giây.

Trong lòng Vị Hi đau đớn từng hồi, giống như có ai đâm vào ngực cô. Cô cũng không dám đi xa, chỉ mua ít đồ ăn ở nhà ăn bệnh viện. Đồ ăn quả thật không thể khen được, nhưng anh ăn một cách nhiệt tình, còn lên kế hoạch đưa Vị Hi đi du lịch sau khi ra viện. Nói mình lâu lắm không nghỉ phép dài, nhất định phải đưa cô đi xả hơi một chút.

Vị Hi quả tình không chịu nổi nữa, nhưng lại không nỡ làm anh hụt hẫng, đành đồng ý cho xong.

Khó khăn lắm mới tới lúc đi ngủ, Nguyễn Thiệu Nam vừa chạm vào gối đã ngủ rồi. Hơi thở anh rất nặng nề. Nhất định là mệt quá mới như vậy. Vị Hi nằm trên giường trông bệnh nhân bên cạnh, cô cũng rất mệt nhưng thế nào cũng không thể ngủ nổi, lại sợ mình ở trong phòng sẽ kinh động đến anh liền lặng lẽ đi ra.

Cửa sổ hành lang vẫn chưa đóng chặt, gió đêm lạnh giá thổi vào, khiến người ta trong phút chốc tỉnh táo vài phần. Vị Hi nhìn đám mây lặng lẽ trôi trên bầu trời đêm qua cửa sổ, một vầng trăng lưỡi liềm cong cong thoát ẩn thoát hiện giữa các tầng mây.

Chính lúc này cô vô tình gặp bác sĩ Tiểu Hồ đi kiểm tra phòng bệnh.

Anh ta rất khách sáo chào hỏi cô, “Anh Nguyễn nghỉ rồi ạ?”.

“Anh ấy ngủ rồi, cảm ơn sự quan tâm của anh.”

“Anh ấy phải chú ý, bệnh này không dễ khỏi, bình thường phải chú ý nhiều hơn mới được”.

Vị Hi không nén được bèn hỏi: “Bác sĩ Hồ, anh ấy... còn có hi vọng chữa khỏi không?”.

Bác sĩ Tiểu Hồ cười, “Anh Nguyễn trẻ như vậy, sức khỏe lại tốt, đương nhiên có thể khỏi rồi. Chỉ cần bình thường chú ý nhiều hơn đến việc ăn uống, sinh hoạt điều độ, ít uống rượu là nhanh chóng khỏe lại ngay”.

Vị Hi ngẩn người ra, nghi hoặc hỏi lại: “Không phải chứ bác sĩ Hồ, không phải anh ấy mắc bệnh ung thư xương, chỉ còn hai tháng ư?”.

Bác sĩ Tiểu Hồ nhìn cô với vẻ không hiểu gì, “Anh Nguyễn chỉ bị xuất huyết dạ dày nhẹ, sao có thể chỉ còn hai tháng chứ? Cô nghe ai nói vậy?”.

Đầu Vị Hi rối bời. Cô nghe ai nói ư? Đương nhiên là nghe người anh em tốt của Nguyễn Thiệu Nam là Lăng Lạc Xuyên nói rồi.

Vị Hi lúng túng cười: “Không sao thì tốt rồi, xem ra tôi bị người ta lừa”.

Bác sĩ Tiểu Hồ cũng cười, “Cô là bạn gái của anh Nguyễn à? Cô yên tâm đi, ngoài dạ dày có chút vấn đề, những bộ phận khác của anh Nguyễn đều rất khỏe mạnh, vài ngày nữa có thể xuất viện rồi”.

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh”.

“Ha ha, không có gì... Bác sĩ Tiểu Hồ nhìn phía sau Vị Hi, có chút kinh ngạc: “A, anh Nguyễn vẫn chưa nghỉ ngơi à?”.

Nguyễn Thiệu Nam mặc áo bệnh nhân, bước tới choàng chiếc áo khoác lên vai Vị Hi, ôm vai cô nói:

“Sao anh vừa ngủ một lát, em liền biến mất?”.

“Em thấy anh ngủ rồi nên ra ngoài hít thở không khí một chút”.

Bác sĩ Tiểu Hồ cười híp mắt nói: “Anh Nguyễn, tôi vừa nói chuyện với bạn gái anh xong. Không biết ai đùa với cô ấy, nói anh bị ung thư xương. Ha ha, điều này căn bản là việc không thể nào, còn khiến cô ấy vô cùng lo lắng”.

Nguyễn Thiệu Nam rõ ràng ngớ ra, cúi đầu nhìn người bên cạnh mới cười cười, “Chắc do anh kết bạn bất cẩn nên liên lụy em lo lắng. Sau này anh nhất định chú ý...” Anh nắm chặt bờ vai cô, tựa như sợ cô chạy mất vậy.

Vị Hi không nói câu nào, bác sĩ Tiểu Hồ tưởng cô đang cáu, thế là có lòng tốt hòa giải cho bọn họ, “Ha ha, bây giờ giải thích rõ ràng là được rồi, cô cũng không cần giận nữa. Muộn rồi, hai người nghỉ ngơi sớm đi”.

Tạm biệt bác sĩ Tiểu Hồ xong, Nguyễn Thiệu Nam mới hỏi: “Có phải Lăng Lạc Xuyên nói cho em biết không?”

Vị Hi không nói gì.

Anh có phần căng thẳng, “Anh không thông đồng với cậu ta, em tin chứ?”.

Vị Hi vẫn im lặng, chỉ đẩy tay anh ra, quay người bỏ đi.

Nguyễn Thiệu Nam bước lên trước vài bước kéo tay cô, gấp gáp nói đằng sau cô, “Vị Hi, em đừng đi! Em nghe anh nói đã, anh thực sự không biết tí nào. Em tin anh... khụ khụ...”.

Anh bật ho dữ dội, đau đến mức khom lưng lại nhưng không buông tay cô.

Cô vốn chỉ nhất thời tức giận nhưng không ngờ anh lại như vậy, vội vàng đỡ anh, hốt hoảng hỏi: “Anh sao vậy? Đừng dọa em”.

“Đau dạ dày...” Anh ghé mặt lên vai cô, đột nhiên căng thẳng ôm lấy cô.

Vị Hi lúc này mới ý thức được bản thân lại bị lừa. Một Lăng Lạc Xuyên còn chưa đủ, anh lại lừa cô lần nữa ư?

Cô dùng hết sức đẩy anh, nhưng thế nào cũng không đẩy nổi. Trong chớp mắt anh bế cô lên, chẳng nói gì liền mang về phòng bệnh.

Căn phòng vẫn bao phủ trong không khí thâm trầm, giống như một lời mời gọi mờ ám. Anh ép cô lên chiếc giường hai người đã điên đảo trước đó, dường như muốn lặp lại sự ngọt ngào đẹp đẽ ấy.

“Nguyễn Thiệu Nam, anh buông em ra!”. Vị Hi tức giận kêu to, tay chân đồng thời vùng vẫy.

Nhưng anh không buông! Anh dùng cơ thể mình kìm kẹp cô, không làm gì chỉ không cho cô rời đi.

Cô dùng cánh tay mảnh khảnh đánh vào lưng anh, đánh đến mức tay mình cũng đau. Trong cơn hỗn loạn, đầu gối cô đụng vào dạ dày anh. Chắc là rất đau, anh rít lên một tiếng, hít hơi lạnh nhưng cũng không buông tay, chỉ im lặng mặc kệ cô đánh, mặc kệ cô ầm ĩ.

Cho tới khi Vị Hi đánh mệt, cũng ầm ĩ mệt, không còn nghĩ ra cách gì khác nữa, cuối cùng bị anh ép cho bật khóc.

“Nguyễn Thiệu Nam, anh là đồ khốn! Các anh đều là lũ khốn!”. Cô nằm trong vòng tay anh, khóc thút thít không ngừng, “Hai người... hai người sao có thể lừa em như vậy? Sao có thể dọa em như vậy? Anh có biết khi em nghe thấy anh sẽ chết, em buồn như nào không? Cả con người em mong lung, thậm chí em từng nghĩ nếu anh chết rồi, em cũng không muốn sống nữa. Kết quả là bị anh lừa, cả hai người đều lừa em. Nguyễn Thiệu Nam, anh thực sự dọa em sợ chết khiếp rồi”.

Người đàn ông lau nước mắt cho cô từng chút từng chút một, nhẫn nại như vậy, cẩn thận dè dặt như vậy. Nhưng người trong vòng tay ấy dường như làm bằng nước, thế nào cũng không lau khô.

Một lúc lâu sau, đột nhiên anh cười một cách bất đắc dĩ, “Thực ra anh nên cảm ơn tên tiểu tử đó. Nếu không nhờ cậu ta, anh còn phải đợi bao lâu mới có thể nghe lời nói thực lòng của em đây?”.

Anh khe khẽ vỗ lưng cô, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ cáu giận, “Vị Hi, em không thể rời bỏ anh nữa, anh sẽ chết, câu này là thật đấy”.

Lăng Lạc Xuyên ngồi trên ghế trong phòng bệnh, tay cầm cốc trà, đang suy nghĩ có cần đổ nó đi không. Nguyên nhân có một không hai, trà do Vị Hi pha, anh ít nhiều có chút hoài nghi độ an toàn của cốc trà này.

Nguyễn Thiệu Nam cười nhìn anh: “Yên tâm đi, không có độc”.

Lăng Lạc Xuyên bĩu môi, “Điều này khó nói, anh chưa từng nghe không sợ đao hiệp khách, chỉ sợ mỹ nhân cười ư?”.

Nguyễn Thiệu Nam nhận lấy quả táo Vị Hi vừa gọt, vừa thưởng thức ân huệ của người đẹp vừa châm chọc anh ta, “Cho dù có độc cậu cũng không cần sợ. Ở đây là bệnh viện, sẽ cấp cứu kịp thời. Bác sĩ cũng rất có trách nhiệm, còn mấy cô y tá chảy nước miếng với cậu tuyệt đối sẽ không để cậu đi đời nhà ma đâu”.

Lăng Lạc Xuyên hừ mũi, “Coi như anh lợi hại! Đồ không có nhân tính”.

Vị Hi thấy buồn cười nhìn hai người đàn ông đầu võ mồm, đây quả thật là cảnh tượng người ngoài khó tưởng tượng nổi, nếu bị giới truyền thông và thuộc hạ của bọn họ nhìn thấy, tên tuổi lẫy lừng cả đời của hai người này bị hủy hoại hoàn toàn chứ chẳng đùa, không chừng còn khiến bao nhiêu người ngạc nhiên, bất ngờ ấy chứ?

Trái ngược với sự phẫn nộ của Lăng Lạc Xuyên, tâm trạng Nguyễn Thiệu Nam lại rất phấn khởi, đắc ý. Mấy ngày nay Vị Hi luôn ở bên cạnh chăm sóc anh, dịu dàng quan tâm, kĩ càng chu đáo, khiến tâm trạng anh thoải mái, động tác ăn uống cũng trở nên khí phách vô cùng.

Vị Hi rót một cốc trà ấm cho anh, không nén được dịu giọng nhắc nhở, “Uống từ từ thôi, bác sĩ nói bây giờ anh phải nhai kĩ nuốt chậm mới có thể dễ dàng hấp thu đồ ăn”.

Anh cười xoa xoa mặt cô, rất nghe lời giảm tốc độ xuống.

“Ông trời ơi, trái tim của tôi sắp tan nát rồi. Hai người đại khái thế là được rồi đấy, không thấy ghê à?”. Lăng Lạc Xuyên lấy tay ôm ngực nói như thật.

Nguyễn Thiệu Nam héc anh ta một cái, “Không chịu được thì cậu có thể đi”.

Nhưng Lăng Lạc Xuyên hoàn toàn không có ý định đi, mắt nhìn Vị Hi nhưng lại nói cho Nguyễn Thiệu Nam nghe, “Chúc mừng anh, cuối cùng đã hoàn toàn mãn nguyện. Có điều anh phải nhớ rằng người con gái tốt như vậy do tôi giúp anh lừa về, anh phải đối xử tốt với người ta đấy”.

Nguyễn Thiệu Nam kéo tay Vị Hi, trả lời một cách hài lòng: “Điều này còn cần cậu phải nhắc?”.

Lăng Lạc Xuyên lại không nghiêm túc chút nào, “Song Vị Hi à, con người anh ta kì thật rất buồn chán, đặc biệt trong việc công, quả là công tư phân minh, không nể tình thân. Nếu có một ngày em chịu không nổi anh ta, nhớ tới tìm tôi nhé, vòng tay của tôi vĩnh viễn rộng mở đối với em”.

Vị Hi chỉ coi như anh ta quen trêu hoa ghẹo liễu, đối với ai cũng giọng điệu này nên cô coi như nghe lời nói đùa.

Ai dè Nguyễn Thiệu Nam lại khẽ cười một tiếng, lạnh lùng nhìn anh ta, vô cùng nghiêm túc đáp lễ: “Nếu thực sự có ngày đó, cậu nên cẩn thận một chút. Cậu biết tôi trước nay hạ thủ sẽ không lưu tình đối với kẻ địch”.

Vị Hi ngồi ở đình nghỉ mát, nhìn đôi vợ chồng tóc hoa râm đang dìu nhau, tản bộ dưới ánh mặt trời phía xa xa. Ánh chiều tà kéo dài bóng họ, giống như chữ “Nhân” lớn.

Đàn ông nói chuyện công việc, cô liền dứt khoát ra ngoài hít thở không khí trong lành. Họ không tránh cô nhưng bản thân cô muốn tránh nghỉ ngơi. Nói cho cùng, người họ muốn đối phó đồng thời hạn đến mức khiến người ta chết mới vui vẻ không phải ai khác, mà chính là cha ruột cô.

Hơn nữa, hai người họ đều là hạng người cười nói mà có thể dụng binh, thật thật giả giả khiến người ta không phân biệt nổi.

Chính dáng vẻ nghiêm túc của Nguyễn Thiệu Nam vừa rồi thực sự khiến cô căng thẳng muốn chết, ai ngờ hai người đàn ông chẳng qua chỉ đùa. Sau khi cười lại giống như không có việc gì, trở lại thân mật như bình thường. Tiết tấu như vậy, diễn xuất như vậy, sáng nắng chiều mưa như vậy thực khiến cô không tiếp nhận nổi.

Cô không theo kịp bước chân họ, điều này là sự thực không thể chối cãi. Mỗi lần nghĩ tới điều đó, cô sẽ cảm thấy một cảm giác bất lực mênh mang. Trước đây là như vậy, giữa họ vẫn luôn ngăn cách bởi một con sông rộng, đứng bên bờ đối diện mãi mãi là Nguyễn Thiệu Nam.

Cô có thể yêu thích, có thể ngưỡng vọng, nhưng cô làm thế nào mới có thể sánh vai cùng anh?

Một mình Vị Hi ngồi bên ngoài rất lâu, ngẩng đầu nhìn trời đã rất muộn rồi. Khi đứng lên lại thấy Nguyễn Thiệu Nambước về phía cô. Cô nhanh chóng thu lại tâm tư, mỉm cười chào đón anh, “Sao anh ra ngoài vậy?”.

“Thấy em mãi không trở lại, anh không yên tâm”.

“Anh ấy đi rồi à?”.

“Ừ”

“Vậy chúng ta về thôi”

“Vị Hi... Đột nhiên Nguyễn Thiệu Nam kéo tay cô, “Em giận rồi, đúng không?”.

Vị Hi có chút kinh ngạc nhìn anh, “Em không giận, sao anh hỏi vậy?”.

“Anh cảm thấy em đang tức giận, nếu em không thích sau này bọn anh sẽ không nói chuyện công việc trước mặt em nữa. Anh không có ý khác, nhưng không muốn em cho rằng anh có ý né tránh em”.

Vài câu nói khiến Vị Hi ấm lòng, việc nhỏ như vậy anh cũng để ý đến.

“Bọn anh không cố ý tránh em chính là không coi em như người ngoài. Em hiểu, chỉ là... Cô dừng lại một chút, đột nhiên cúi đầu, “Em... có thể xin anh một việc không?”

Nguyễn Thiệu Nam nâng cằm cô lên, “Ngốc ạ, làm gì mà khách sáo với anh như vậy? Chỉ cần là yêu cầu của em, một vạn việc anh cũng đồng ý”.

Vị Hi cười, Nguyễn Thiệu Nam ghé sát tai cô, “Trừ một việc - nhà họ Lục”.

Nụ cười của Vị Hi còn chưa kịp thu về liền cứng đờ trên mặt.

Người đàn ông thở dài, “Vị Hi, anh muốn em ở bên anh, làm một người phụ nữ bé nhỏ đơn giản vui vẻ. Cái gì anh cũng không muốn em nghĩ, cái gì cũng không muốn em nhọc lòng. Anh muốn em để toàn bộ thể xác và tinh thần của mình trống không, nhớ anh cũng được, nghĩ đến tranh của em cũng được, chỉ cần em vui vẻ, em làm gì cũng đều được hết. Nhưng anh không muốn những người và những việc vô nghĩa đó làm phiền em, đặc biệt là người nhà họ Lục. Diệt cỏ không diệt tận gốc, hậu họa khôn lường. Đạo lý này chắc em hiểu, đúng không?”

Vị Hi ngẩng mặt lên nhìn anh, “Diệt cỏ tận gốc? Có phải cũng bao gồm cả em? Lẽ nào anh đã quên ư? Em cũng họ Lục”.

Người đàn ông ôm cô cười, “Ngốc ạ, sao giống nhau chứ. Được rồi, chúng ta dừng vì mấy chuyện bé xít vô vị này mà tranh luận nữa. Anh đói rồi, đi ăn với anh, được không?”.

Vị Hi thở dài, anh chính là như vậy, luôn thích đối xử với cô như một đứa trẻ, cho rằng chỉ cần dỗ dành cô là được.

Thực ra trong lòng cô biết rõ, Nguyễn Thiệu Nam dù có thích cô thế nào cũng sẽ không khiến cô trở thành “hồng nhan họa thủy”[1], “vong quốc yêu cờ”[2] của anh. Anh đã ở vị trí cao như vậy, tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân có bất cứ điểm yếu nào, càng đừng nói cho kẻ thù lấy đó làm cơ hội trở tay.

[1] Hồng nhan họa thủy: Mĩ nhân làm hỏng nước nhà.

[2] Vong quốc yêu cờ: Mĩ nhân mất nước.

Nói cho cùng, đối với những người đàn ông có sức mạnh rung trời chuyển đất này, người phụ nữ có tốt đến mấy cũng chẳng qua chỉ là mây trên trời. Đàn ông sau khi rảnh rồi có thể thưởng thức vẻ đẹp của mây trắng. Nhưng mây chỉ là mây, rốt cuộc không thể mang mưa rào đến được, càng đừng vọng tưởng có thể thay trời đổi đất.

Giọng nói của cô nhỏ đi, “Thực ra em chỉ muốn nói với anh, nhà họ Lục không phải ai cũng đều mang tội ác tày trời. Giống như em gái Ấu Hi của em, khi còn nhỏ đã xảy ra việc ngoài ý muốn, ngã từ trên lầu xuống,

bác sĩ nói con bé liệt nửa người, cả đời này phải nằm trên giường. Hơn nữa... trước nay nó chưa từng hại người khác, càng chưa từng hại anh”.

Thấy cô hơi cau mày, Nguyễn Thiệu Nam lại dịu giọng dỗ dành cô, “Nhìn em kìa, nói một hồi liền nhú mày. Được rồi, anh đồng ý với em, sẽ suy nghĩ kĩ chuyện này, được không?”.

Lời đã nói đến đây rồi, Vị Hi còn có thể nói gì nữa. Nguyễn Thiệu Nam chưa từng mặc cả với người ta, không ai dám, cũng không ai có thể làm được điều đó. Bây giờ cho dù là lấy lệ cũng được, dỗ dành cô cũng xong, nhưng anh bằng lòng nhượng bộ vì cô, cô thực sự không còn cách nào yêu cầu thêm nữa.

20. Chương 20: Định Nghĩa Của Hạnh Phúc

Hạnh phúc rốt cuộc là gì? Có người nói hạnh phúc không phải sống lâu trăm tuổi, không phải vinh hoa phú quý mà là khi muốn ăn liền có thứ để ăn, khi muốn được yêu liền có người yêu mình.

Thời gian vui vẻ của Nguyễn Thiệu Nam không kéo dài được lâu, sau khi xuất viện liền có một đồng việc công ty đang chờ anh xử lí.

Trường học của Vị Hi cũng đã nghỉ đông, tuy Nguyễn Thiệu Nam nhiều lần yêu cầu nhưng cô vẫn không chuyển đến sống ở biệt thự của anh, cũng không đi làm tại “Tuyệt sắc khuynh thành” nữa, suy nghĩ đến thân phận của Nguyễn Thiệu Nam, cô ít nhiều vẫn có chút kiêng dè.

Nhưng thiếu đi một khoản thu nhập, học phí và phí sinh hoạt sau này của cô sẽ có vấn đề, còn màu vẽ và dụng cụ vẽ tranh đắt đỏ nữa.

Nguyễn Thiệu Nam đưa cô một thẻ tín dụng, nhưng bị cô vứt trong ngăn kéo ở biệt thự của anh. Tâm ý của anh, cô đã nhận nhưng cô không muốn mình giống như tấm thẻ đó, trở thành một món đồ phụ thuộc. Không phải cô khác người mà do thói quen bao năm hình thành. Ngoài ra còn cả tôn nghiêm của cô nữa, cô càng cảm nhận được khoảng cách chênh lệch giữa cô và anh, cô càng muốn duy trì sự độc lập trong phương diện tiền bạc.

Sau đó, khi cô nói ra suy nghĩ này với Như Phi, Như Phi lại không đồng ý, “Cậu đã vì anh ta đến du học nước ngoài cũng không đi, đương nhiên anh ta có trách nhiệm chăm sóc cậu. Hơn nữa, chẳng phải anh ta không nuôi nổi cậu, cậu hà tất làm khổ mình thế?”.

Vị Hi nói: “Ăn của người ta, cầm đồ của người ta thì phải làm theo ý người ta. Cái gì cũng dựa vào anh ấy, vậy sau này nếu anh ấy không cần mình nữa, chẳng phải mình chết đói ư?”.

Như Phi nghĩ một chút, “Cậu nói cũng không sai, có điều Nguyễn Thiệu Nam vừa nhìn đã là loại đàn ông theo chủ nghĩa trọng nam. Cậu như vậy anh ta sợ mất thể diện, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng nhất định sẽ tức giận”.

“Chắc anh ấy... có thể hiểu chứ?”. Khi Vị Hi nói câu này có chút chột dạ, thực ra bản thân cô cũng không dám chắc.

Những ngày này, Vị Hi chạy đôn chạy đáo bên ngoài. Nhưng trong giai đoạn khủng hoảng kinh tế, tìm công việc quả thật không dễ dàng. Mấy ngày tiếp theo, cô chạy đến mỗi chân vẫn chưa có chỗ dừng.

Nguyễn Thiệu Nam bình tĩnh mặc kệ cô mấy ngày, cuối cùng gần như không thể tiếp tục nhìn cô như vậy, liền hỏi cô: “Tiền của anh phiền cho em như vậy ư? Vì anh mà em mất việc thì coi như anh đền bù cho em, như vậy cũng không được à?”.

Vị Hi vừa từ bên ngoài trở về, vừa uống nước vừa lắc đầu, “Không được! Tự em quyết định nghỉ việc, liên quan gì đến anh?”.

“Vậy coi như anh cho em vay. Anh cũng không cho vay không, đợi em tốt nghiệp tìm được công việc, tính theo lãi suất ngân hàng trả anh là được mà”.

Vị Hi hơi do dự một chút nhưng vẫn lắc đầu, “Vẫn không được, học phí có thể vay anh nhưng phí sinh hoạt của em không thể vay anh, dù sao vẫn phải tự em kiếm tiền mới được”.

Nguyễn Thiệu Nam thực sự không còn gì để nói, nhướn mày nhìn cô: “Tính khí này của em rồi cuộc giống ai?”.

Vị Hi cười nói: “Anh không biết à? Nghệ thuật gia vĩ đại nhất trên thế giới đều nghèo rớt mồng tơi. Nghệ thuật chỉ sinh ra trong lúc đói nghèo mới có thể chạm vào tâm hồn con người. Anh từng nghe nói đến Paul Gauguin[1] chưa? Ông ấy từng ăn hồ dán của áp phích. Còn có Vincent Willem Van Gogh[2], ông ấy đói đến mức từng ăn cả dầu công nghiệp làm từ dầu thông. Còn có... ”.

[1] Eugène Henri Paul Gauguin (1848-1903) là họa sĩ hàng đầu của trào lưu hậu ấn tượng.

[2] Vincent Willem Van Gogh (1853-1890) là danh họa Hà Lan thuộc trường phái ấn tượng.

Nguyễn Thiệu Nam càng nghe càng không thoải mái, dứt khoát ngắt lời cô, “Được rồi, anh không muốn để em ăn mấy thứ buồn nôn ấy đâu. Hay thế này đi, anh có rất nhiều bạn làm ăn thích sưu tầm tranh nổi tiếng, em có thể giúp họ tu sửa tranh, chắc là một món thu nhập không tồi, còn kiếm nhiều hơn so với hồi em ở “Tuyệt sắc”, thời gian làm việc cũng tự do”.

Vị Hi gật đầu, “Quả thật là một cách hay, nhưng... tu sửa tranh nổi tiếng thông thường người ta đều sẽ tìm những họa sĩ khá nổi tiếng, những bức tranh đó đa phần vô cùng đắt giá, họ tin nổi em không?”.

Nguyễn Thiệu Nam đang bận công việc của mình, chẳng thèm quay đầu, “Điều này còn phải xem phản ứng của chính em, anh chỉ phụ trách việc giới thiệu, thành hay không là ở em. Em nói muốn tự lực cánh sinh, sao đến chút tự tin cũng không có thế?”.

Vị Hi nghĩ cũng đúng, nếu đến một chút tự tin cũng không có, thì bao năm học vẽ như vậy đều uổng công.

Tuy công việc này do Nguyễn Thiệu Nam giới thiệu nhưng cô kiếm sống dựa vào bản lĩnh của mình, cũng yên tâm thoải mái.

Nguyễn Thiệu Nam quả thật rất có máu mặt, nhìn mấy bức tranh đặt trong thư phòng anh, Vị Hi như nằm mơ vậy. Cô không biết những người này là bạn thế nào với Nguyễn Thiệu Nam nhưng những đồ sưu tập đều là tác phẩm quý giá của các bậc thầy. Khi cô nâng mấy bức tranh đó lên, cảm giác tay mình đang run run, sợ có sơ suất gì.

Nguyễn Thiệu Nam thấy bộ dạng buồn không xong, cảm cũng không nổi của cô, chậm rãi bình tĩnh nói: “Chỉ mấy bức tranh thôi mà, cho dù em làm hỏng, anh cũng đền được”.

Vị Hi vừa thở phào một hơi, Nguyễn Thiệu Nam liền nói tiếp: “Có điều tiền của anh không phải tiền chùa, dù sao ngoài khả năng vẽ tranh ra em cũng chẳng có bản lĩnh khác, sau này dứt khoát phải nợ tiền đền thiệt từng chút từng chút trả lại cho anh”.

Người này nói chuyện sao mà tàn nhẫn vậy? Cô chẳng qua chỉ từ chối sự giúp đỡ của anh, anh liền bắt ép cô như thế. Cô biết những ngày này anh luôn nén uất ức, chỉ chờ cơ hội để xả ra. Đúng là đồ đàn ông so đo từng tí, lòng dạ hẹp hòi!

Có điều lời anh nói lại hoàn toàn kích thích ý chí chiến đấu của cô.

Sau khi thực sự bắt đầu Vị Hi phát hiện ra cũng không hề khó như mình tưởng tượng, chỉ mất thời gian thôi. Những bức tranh dầu này phần lớn niên đại đã rất lâu rồi, bề ngoài của màu vẽ đã ít nhiều bong tróc. Phàm những bức có vết rạn nhỏ phải tu sửa, lại không thể làm hỏng bản thân bức tranh thì cần sự thành thạo và tính kiên nhẫn.

Vị Hi làm việc rất chăm chỉ, Nguyễn Thiệu Nam dứt khoát chia một nửa thư phòng trên tầng cao nhất của “Dịch Thiên” cho cô. Hàng ngày cô tu sửa tranh bên này, anh làm việc bên kia. Mục đích sắp xếp như vậy chính là để khi anh nhớ cô, ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy cô. Ai bảo anh là người bận rộn, đến thời gian yêu đương cũng ít một cách đáng thương, chỉ có cách một công đôi việc.

Cuộc chiến thu mua giữa Dịch Thiên và Thái Hoàng đang ở thời điểm quan trọng, mỗi một phút đều có thể có biến số. Anh nói kế hoạch đi du lịch cùng nhau cũng đành phải hoãn lại.

Nguyễn Thiệu Nam cảm thấy rất tiếc nuối, Vị Hi thì chẳng sao hết. Ở cùng người mình thích cho dù làm gì cũng đều vui vẻ. Giống như họ bây giờ, hàng ngày anh đều rất bận, cô cũng không rảnh, nhưng khi mệt

mỗi, một ánh mắt chạm nhau cũng có thể ngấm hiều trong lòng.

Những ngày này, Vị Hi luôn nghĩ, hạnh phúc rốt cuộc là gì? Có người nói hạnh phúc không phải sống lâu trăm tuổi, không phải vinh hoa phú quý mà là khi muốn ăn liền có thứ để ăn, khi muốn được yêu liền có người yêu mình.

Nếu nhìn từ góc độ này mà nói, Vị Hi bây giờ thực sự rất hạnh phúc.

Nguyễn Thiệu Nam không phải là một người đàn ông thú vị, trên thực tế phần lớn thời gian anh đều rất nghiêm túc, khi sầm mặt càng khiến người ta không dám lại gần. Cấp dưới của anh đều rất sợ anh, thỉnh thoảng Vị Hi cũng sợ, đặc biệt là lúc anh tức giận. Nhưng anh đối với cô rất tốt. Chắc sợ cô trốn chạy nên cho dù cô chạm vào váy rỗng của anh, anh cũng sẽ nén lại cơn giận dữ.

Nhưng có lẽ đã thành thói quen, anh nói chuyện với cô luôn dùng ngữ khí như đối với trẻ con. Bất luận là dỗ dành hay chỉ bảo cô.

Ví dụ: Anh sẽ bảo cô đừng để tóc ẩm đi ngủ, đừng để chân trần đi đi lại lại, đừng chưa ăn sáng đã chạy ra ngoài, đừng cắn bút chì, đừng chùi màu vẽ lên đầy mặt như mèo hoa.

Vị Hi như cây cỏ mọc hoang, sống tự do bao năm, thấy khả năng tự chăm sóc mình khá tốt, nhưng anh yêu cầu quá cao, cô lại quen thói tùy tiện, chỗ nào cũng vấp vấp trước mặt anh, gần như khiến cô hoàn toàn mất tự tin. Nhưng anh lại thực sự rất cưng chiều cô. Cô thích cái gì, không thích cái gì, bình thường kiêng cử cái gì, anh đều thăm để ý.

Tết sắp đến, Nguyễn Thiệu Nam hiếm lắm mới được nghỉ vài ngày, buổi sáng dậy rất sớm. Vị Hi đã quen chạy hai bên, tối qua ở lại muộn liền ngủ lại đây.

Cô có thói quen dậy sớm, khi Nguyễn Thiệu Nam tìm thấy cô thì cô đang ở trong phòng tranh tu sửa tranh, anh ôm cô từ phía sau, hôn một cái, người cô đầy mùi màu vẽ.

Vị Hi quay mặt về phía anh, không nhìn được bật cười. Do vừa tỉnh ngủ, tóc anh rối bù, dáng vẻ ngái ngủ, trông hơi ngốc nghếch. Bình thường anh quá hoàn mỹ, quá cẩn thận, tỉ mỉ, hiếm khi thấy anh lơi thôi lếch thếch như vậy, nhưng lại có cảm giác đáng yêu thân thiết khó tả.

“Hôm nay anh nghỉ, chúng ta ra ngoài đi?”. Anh thổi vào tai cô.

Vị Hi cười tránh anh, “Đợi em một lát, bức tranh này còn một chút”.

“Công việc có bao giờ làm xong, không làm lúc này cũng chẳng sao, đừng làm nữa”. Anh nói xong liền giành bút vẽ của cô.

Người đi trên đường rất ít, gần Tết, mọi người đều đang mua hàng Tết, khắp nơi đều là không khí ngày lễ náo nhiệt Nguyễn Thiệu Nam dừng xe trước một cửa hàng thời trang, Vị Hi cảm thấy quen quen, đột nhiên nhớ ra, đây chẳng phải chính là cửa hàng lần trước anh đưa cô đến ư?

“Sắp Tết rồi, em phải mua sắm thêm quần áo mới thôi. Quần áo cửa hàng này rất phù hợp với phụ nữ trẻ, chúng ta vào xem”. Anh thân mật ôm eo cô.

Nhân viên cửa hàng vẫn nhiệt tình chu đáo như xưa, Nguyễn Thiệu Nam ngồi trên ghế sofa tùy tiện lật tờ tạp chí. Khi Vị Hi bước ra khỏi phòng thử đồ, chỉ cảm thấy cảnh này vô cùng quen thuộc. Trong bối cảnh nguy nga lộng lẫy này, cho tới hôm nay, cô vẫn nhớ, bản thân mình lúc ấy thấp thỏm như thế nào khi đứng ở nơi đây. Đương nhiên còn có cả uất ức.

“Rất đẹp...” Nguyễn Thiệu Nam ôm vai cô từ phía sau, cưng chiều hôn lên má cô, ca ngợi từ đáy lòng.

Nữ nhân viên cười niềm nở nói: “Con mắt của anh Nguyễn thật chuẩn, chiếc váy lông cừu, mẫu mới nhất của Valentino mùa này vô cùng hợp với khí chất tao nhã của cô đây”.

Nguyễn Thiệu Nam chỉnh lại cổ áo cho Vị Hi, “Nhớ lấy số đo của cô Lục, cô ấy sợ nhất là phiền phức, sau này có mẫu mới nào trực tiếp mang qua để cô ấy chọn”.

Nhân viên cửa hàng lập tức nói: “Chúng tôi có thể trực tiếp mang quần áo tới tận chỗ anh để cô Lục mặc thử. Nếu cô Lục không hài lòng, chúng tôi có thể liên hệ với xưởng bên châu Âu cho anh, chuyên gia bên đó sẽ làm theo số đo của cô Lục”.

Lúc này khuôn mặt khôi ngô của anh mới bớt giận, cười hài lòng, “Như vậy là tốt nhất. Rồi lại quay sang nói với người trong vòng tay, “Để mình em ra ngoài mua sắm một lần còn khó hơn lên trời. Anh lại không thể thường xuyên đưa em đi, như vậy tiện biết bao”.

Vị Hi có phần bất đắc dĩ, “Anh à, em vẫn là sinh viên, hàng ngày mặc hàng hiệu nổi tiếng quốc tế đi lại trong trường, anh không cảm thấy quá khoe khoang ư?” Nguyễn Thiệu Nam cầm áo khoác lông cừu màu trắng nhỏ ướm lên người cô, buột miệng trả lời, “Em nói là hàng fake tìm trên mạng, là được rồi”.

Vị Hi dở khóc dở cười, vậy mà anh cũng nghĩ ra được.

Nguyễn Thiệu Nam dường như rất hưng phấn, nhân viên cửa hàng cũng bận kinh khủng. Vị Hi cảm thấy bản thân trở thành một màn cảnh sống, giống con quay bị người ta kéo qua kéo lại. Anh xem ra rất vui, cô thử thật vất vả, nhanh chóng mệt đến mức chau mặt ủ lại không dám nói ra, sợ anh mắng cô không có lương tâm.

Nhân viên cửa hàng rất hiểu ý người khác, “Cô Lục nhất định rất mệt rồi, mời cô cùng anh Nguyễn ngồi xuống sofa uống trà nghỉ ngơi một lát, tôi đi xem có khăn quàng cổ nào thích hợp với cô Lục không”.

Vị Hi ngồi trên ghế sofa, lơ đãng nhìn quanh, đột nhiên phát hiện ra một bộ váy da trẻ cổ, bó sát người, mẫu váy nóng bỏng, gợi cảm. Cô bất giác nghĩ đến gương mặt cá tính của Như Phi, cô ấy thích hợp mặc bộ váy như vậy nhất, vừa xinh đẹp vừa tự nhiên.

Thấy cô cứ nhìn chằm chằm bộ váy da đó, Nguyễn Thiệu Nam đột nhiên hiểu ra, thế là hỏi cô, “Nhân tiện mua cho Như Phi vài bộ nhé, để cô ấy mặc cùng em, có phải em sẽ thoải mái hơn không?”.

“Điều này...” Vị Hi do dự một lát, “Không hay lắm”.

“Ngốc ạ, còn khách sáo với anh cái gì chứ, chẳng phải món đồ gì to tát”. Anh ghé sát tai cô, dùng âm lượng chỉ hai người mới nghe thấy, “Toàn bộ con người em đều là của anh rồi, anh tặng em vài bộ quần áo thì có gì. Nếu em cảm thấy ngại thì tối nay đền bù anh nhiều một chút”.

Mặt Vị Hi thoáng chốc ửng đỏ, tuy cả hai đã thân mật đến mức này, nhưng anh chưa bao giờ đùa như vậy, đặc biệt còn ở chỗ công cộng.

Nhìn thấy vẻ lúng túng của cô, Nguyễn Thiệu Nam bật cười lớn, búng lên đôi má quả táo của cô, “Anh nói là em nấu cơm cho anh ăn, em nghĩ gì vậy?”.

Anh lại đùa cô! Vị Hi tức giận nhìn anh, lên án anh bằng ánh mắt.

“Đừng trợn mắt lên nữa, giống con cún con ôm oán hận trong lòng, chẳng đáng sợ chút nào”. Anh hôn lên mắt cô, ôm cô cười vô cùng vui vẻ. Dù sao anh biết thừa da mặt cô mỏng, dễ bị ngứa, nên đi đâu cũng bị anh chỉnh.

Sau đó ngẫm nghĩ dù sao cũng đều mua rồi, Nguyễn Thiệu Nam lại gọi nhân viên cửa hàng đưa cho Vị Hi giày da và túi da cùng màu để kết hợp. Quả thực quá xa xỉ mà! Vị Hi chỉ đếm con số không trên giá đã cảm thấy choáng váng đầu óc, không nhận được kéo tay áo của Nguyễn Thiệu Nam, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Trên đường trở về, Vị Hi quay đầu liếc hàng đồng túi to túi nhỏ ở ghế sau, đau lòng kinh khủng.

“Có phải quá lãng phí không? Nếu em mặc những bộ này, chắc đến cửa cũng không dám bước ra mắt”.

“Có gì không dám chứ? Người phụ nữ của Nguyễn Thiệu Nam đương nhiên phải dùng đồ tốt nhất”. Thi thoảng anh thể hiện chủ nghĩa nam quyền như vậy.

Vị Hi không nén được liền hỏi anh, “Anh nói lời này với bao nhiêu người phụ nữ rồi?”.

Nguyễn Thiệu Nam khẽ cười một tiếng, “Em không ghen đấy chứ? Ngoài em ra, người khác không nhận được cách đối xử như vậy”.

Vị Hi hừ một tiếng, “Ai biết anh nói thật hay không?”.

Anh chăm chú nhìn đường: “Lời đường mật đương nhiên từng nói qua, có điều đều là trên giường, ứng phó tình hình mà thôi. Anh hận nhất người khác lừa anh, những người phụ nữ đó đều hiểu chẳng kiếm được lợi lộc gì quá mức khi ở bên anh, vì thế liền thành thật. Phụ nữ xinh đẹp đa phần đều tham hư vinh, cái gì cũng có thể bán rẻ vì tiền, còn thứ anh cần chỉ là khoái cảm. Quan hệ nam nữ trong giới này bề ngoài hào nhoáng nhưng khi tách lớp vỏ đó ra chẳng qua cũng chỉ là giao dịch tiền bạc và dục vọng một cách trần trụi”.

Vị Hi nói: “Không thể khẳng định tất cả phụ nữ đều như vậy. Trong những người phụ nữ anh từng mua, có lẽ có người từng thật sự yêu anh, nhưng không dám nói ra vì sự lạnh nhạt của anh, một trái tim thiếu nữ đã tan nát”.

Nguyễn Thiệu Nam bật cười, “Em đang kêu oan cho họ ư? Ngốc ạ, em tưởng rằng bản thân họ để ý chẳng? Cho dù hai người thực sự có tình cảm như vậy, vẫn chẳng phải quay đầu liền quên à? Loại tình cảm đó quá rẻ mạt, đến bố thí cho ăn mày bên đường cũng không xứng”.

Thi thoảng anh cay nghiệt như vậy, nhưng lại có sự sắc bén nói trúng tim đen phần lớn người. Không thể nói anh hoàn toàn sai, chỉ là quá thực tế.

Vị Hi không nói gì nữa, quay mặt nhìn cảnh bên đường ngoài cửa kính.

Khi đèn đỏ, Nguyễn Thiệu Nam nhận được một cuộc điện thoại, ai ngờ sắc mặt anh sau đó liền thay đổi.

“Vị Hi, anh có việc lập tức phải về công ty, em về trước, có được không?”.

Nhìn sắc mặt anh cũng biết sự việc nghiêm trọng, Vị Hi lập tức nói: “Anh cho em xuống ở phía trước là được rồi, tự em gọi xe về”.

21. Chương 21: Lời Nói Dối Chết Người

“Anh sẽ...” Anh ghé sát tai cô, hơi thở lạnh lẽo, ngữ khí làm ra vẻ thần bí lại có vẻ kì dị khó nói, “Khiến em muốn sống không được, muốn chết không xong”

.

Sau khi Nguyễn Thiệu Nam đi, đột nhiên Vị Hi cảm thấy có chút hoảng sợ, một nửa là lo lắng cho anh, một nửa là những suy nghĩ đến bản thân cô cũng không nói rõ được là gì.

Vị Hi nhất thời không biết nên đi đâu, tùy hứng tản bộ trên đường. Bầu trời thành phố xanh nhạt, thi thoảng có vài đám mây trắng bồng bênh như xơ bông.

Trời âm trầm, mùa đông phương nam luôn có nắng nhạt, ấm áp, thời tiết rất đẹp để đi du lịch.

Vị Hi đang đi không mục đích tới gần đường lớn, đột nhiên nghe thấy tiếng máy nổ dữ dội. Tiếp theo, một chiếc xe mô tô vô cùng dũng mãnh lướt qua cô. Két! Một tiếng phanh xe gấp gáp, cách mũi chân cô vài mét, bất cẩn vòng ngang.

Lái xe bỏ chiếc mũ bảo hiểm màu đen xuống, lộ ra một gương mặt đẹp trai dưới ánh mặt trời.

Vị Hi nghi ngờ hỏi: “Sao mỗi lần em đi loạng quạng trên đường đều bị anh nhặt được vậy?”.

“Em không biết à? Con người anh có một ý thích, đó là chuyên thích nhặt những con mèo, con cú nhỏ về nhà”. Trì Mạch bật cười, hàm răng trắng bóc, các nét trên gương mặt góc cạnh sắc nét, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, hơi giống với một người mẫu quảng cáo nào đó, khôi ngô rực rỡ dưới ánh mặt trời mùa đông mỏng manh, ấm áp.

“Nhặt về làm gì? Anh lại chẳng thích động vật”.

“Nhặt về nấu canh, làm một bữa ngon nè ”.

Vị Hi cười khanh khách, thi thoảng anh xấu xa như vậy đấy, to gan xấc xược, ăn nói tùy tiện không kiêng nể, nhưng lại không thấy ghét.

“Em đang làm gì đấy?” Trì Mạch hỏi.

Vị Hi nhún nhún vai, “Chẳng có chỗ nào để đi, em đi loăng quăng”.

Trì Mạch lấy mũ bảo hiểm ném cho cô, “VẬY ĐÚNG LÚC RỒI, ĐI, ANH ĐƯA EM ĐI HÓNG GIÓ”.

Trì Mạch dùng xe bên bờ biển Dương Quang, nơi đẹp nhất của thành phố ven biển này.

Bãi cát mịn trắng xóa như tuyết, khúc cong của bờ biển nước xanh biếc, trải đầy ánh mặt trời. Tất cả giống như bước ra từ tạp chí du lịch.

Hai người ngồi trên bãi cát vàng đầy nắng, vai kề vai, lắng nghe sóng biển nơi xa.

Không khí như vậy, cảnh sắc như vậy, trong ánh mặt trời sáng rực như vậy, dường như không cần nói gì cả. Chỉ đơn giản ngồi như vậy đã chan chứa vẻ đẹp tràn ngập ý thơ rồi.

Trong tiếng sóng vỗ bờ dào dạt, đột nhiên Trì Mạch có phần hoảng hốt hỏi người bên cạnh, “Vị Hi, em hạnh phúc không?”.

Vị Hi mỉm cười, “Em rất hạnh phúc, nhưng...em sợ”.

Trì Mạch khó hiểu nhìn cô, “Em sợ gì?”.

“Không biết nữa, có lẽ do quá hạnh phúc khiến em không dám tin tất cả điều này đều là thật, luôn nghi ngờ cảnh tượng vui vẻ từng bừng trước mắt chẳng qua chỉ là một cảnh tượng phù hoa không có thật”.

Trì Mạch khẽ cười một tiếng, “Em sợ hãi do em để ý. Em để ý đến anh ta nên anh ta mới lấp lánh như thế trong mắt em. Em không để ý đến anh ta thì anh ta chẳng là cái gì cả”.

Vị Hi khẽ cười, trong lòng thầm nghĩ lời này rất có lí nhưng nếu bị Nguyễn Thiệu Nam biết chắc lại mắng cô không có lương tâm.

Bất giác hoàng hôn đã lặng lẽ đến. Hai người tựa lưng vào nhau, nhìn bãi cát dưới cảnh chiều hôm, trò chuyện linh tinh.

“Trì Mạch, anh có nhớ chúng ta đã quen nhau bao lâu không?”.

“Hai, ba năm rồi nhỉ”.

“Còn nhớ tình cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”.

“Nhớ chứ, khi đó em và Như Phi đang bán rượu ở quầy bar, có vài tên khốn gây sự với bọn em, lấy rượu không trả tiền còn động tay động chân với bọn em. Vừa đúng lúc bị anh nhìn thấy liền giáo huấn chúng thay bọn em. Nhưng con nhóc là em lúc ấy đến câu cảm ơn cũng không nói”. Trì Mạch không cam lòng quả trách.

Vị Hi ngáp một cái rồi cười, “Khi ấy em bị dọa đến đờ người ra, nói đi thì phải nói lại, đáng về đánh người của anh thật sự rất đẹp. Khi đó em cảm thấy mình như đang xem phim vậy”.

Trì Mạch cười rất đắc ý, “Bây giờ em mới biết à? Vậy mà em vẫn không thích anh như thế?”.

“Người thích anh quá nhiều rồi, chỉ sợ xếp từ “Tuyệt sắc” đến cuối đường mắt, anh còn chê ít? Cẩn thận không ông trời sẽ trừng phạt anh đấy”.

Trì Mạch quay người làm động tác muốn kéo miệng cô ra, Vị Hi cười tránh đi.

“Bây giờ ngẫm ra, em thực sự phải cảm ơn anh”. Vị Hi che đi ánh mặt trời đỏ rực, “Khi ấy bọn em vừa rời cô nhi viện, cái gì cũng không biết, hàng ngày bị người ta ức hiếp. Anh là người đầu tiên giúp bọn em, cũng là người đầu tiên khiến Như Phi bỏ em lại mà đi theo. Tuy bản thân cô ấy vẫn luôn nói chỉ chơi bởi với anh nhưng em cảm thấy cô ấy thực sự rất thích anh.”

Trì Mạch nghiêng mặt nhìn người đang tựa vào lưng mình. Cơ thể nhỏ bé của cô dựa vào anh, chiếc miệng nhỏ nói không ngừng.

Có lúc chỉ nhìn cô như vậy, Trì Mạch sẽ nghĩ tình yêu rốt cuộc là gì? Là tình yêu sét đánh bốn mắt nhìn nhau? Hay hàng ngày gặp mặt rồi nảy sinh tình cảm?

Con người vì sao có thể yêu một người khác? Vì nụ cười khi quay đầu lại trong biển người mênh mông?

Hay vẻ mảnh mai, yếu đuối trong lúc thảm hại khốn cùng?

Lòng anh đau đốn, nhìn hàng lông mi dài chập chới như cánh bướm của cô, đột nhiên anh ngắt lời cô, “Vị Hi, anh sắp đi rồi”.

Vị Hi lập tức ngồi thẳng người, quay mặt lại nhìn anh, “Anh đi đâu?”.

“Không biết, chỉ không muốn tiếp tục ở đây, có lẽ trở về Đông Bắc xem thế nào, cha mẹ anh đều đến từ nơi ấy”.

Vị Hi chưa từng đi đến nơi xa như thế, ấn tượng về phương bắc trong cô đều là tuyết trắng ngập trời, sa mạc mênh mông. Trì Mạch đã quen với đèn màu rực rỡ về đêm của thành phố, nơi hoang vu như thế sao anh có thể chịu nổi?

“Ồ đó có cái gì? Anh sống thế nào?”.

“Vùng Đông Bắc Trung Quốc có đậu tương, cao lương, chỉ cần có chân có tay thì sẽ không chết đói”.

“Nhất định phải đi ư?”.

Trì Mạch ôm lấy vai Vị Hi, cười lưu manh, “Sao? Em luyến tiếc anh à?”.

Vị Hi ngược mặt lên, thẳng thắn nói: “Em thực sự luyến tiếc anh. Bên đó anh không có một người bạn nào, bên này cho dù tệ hơn nữa, mọi người chúng ta tốt xấu gì cũng có người chăm sóc. Anh đừng đi, ở lại nhé, được không?”.

Trái tim Trì Mạch lại xao động, đôi mắt trong veo như nước trước mặt anh giống hệt như ba năm trước, giống như giọt sương trên lá cỏ, mát lạnh trong veo.

Anh không kiềm chế nổi, thấp giọng hỏi cô: “Vị Hi, anh có thể ôm em một chút không?”.

Vị Hi sững lại trong giây lát, vẫn chưa chờ cô đồng ý, Trì Mạch liền giơ tay ra ôm chặt cô vào lòng.

Anh thở dốc, cô đã ở trong vòng tay anh, anh có thể ngửi thấy mùi thơm trên tóc cô tựa như vô số đêm anh ngửi thấy nó từ người Như Phi. Anh nhớ đôi môi cô, màu hồng nhạt giống như hoa đào anh nhìn thấy ở Ueno hồi nhỏ, gió thổi qua, cánh hoa tầng tầng lớp lớp rực rỡ khẽ rụng đầy xuống đất, lại tung bay ngập trời dưới ánh trắng trắng bạc như lụa.

Máu anh cuộn trào mãnh liệt, trong giây phút cuối cùng hãy mặc anh buông thả một lần đi, chỉ cần một lần cũng được. Lần từ biệt này không biết bao giờ gặp lại.

“Trì Mạch, anh làm gì vậy?”. Cảm nhận được ý đồ của anh, Vị Hi giống như con bướm vỗ cánh bay, “Trì Mạch, buông...”.

Sóng vỗ vào bờ phía xa, con sóng dâng lên tận trời cao. Ngón tay anh siết chặt cầm cô, quá nóng thậm chí còn cắn xước cả môi cô. Cô bị anh phong kín cả đầu lưỡi nhưng vẫn ư ứ vùng vẫy, tay bị anh kẹp phía sau, một đôi mắt sưng sột sọ hải nhìn anh.

Không biết đã qua bao lâu cuối cùng anh buông tay, Vị Hi lui lại một bước, nước mắt gần như sắp rơi. Cô tin tưởng anh như vậy nhưng sao anh có thể đối xử với cô thế này?

Trì Mạch không nói một lời nào, bao lâu nay, anh chỉ dám đứng xa nhìn cô, không dám tới gần, không dám chạm vào, nhưng thời điểm cuối cùng nên buông tay lại vượt quá giới hạn, làm việc không nên làm nhất.

Vị Hi muốn tự đi về thành phố, nhưng Trì Mạch không cho. Nơi này cách nội thành rất xa, trời lại tối, sao anh có thể yên tâm để một mình cô trên đường?

Anh đưa cô về nội thành mới thả cô xuống. Vị Hi vẫy tay gọi một chiếc taxi. Trì Mạch lặng lẽ nhìn đèn đuôi chiếc xe taxi tựa như hai giọt nước mắt màu đỏ, hòa vào dòng xe như thủy triều.

Anh trở về xe mình, đội mũ bảo hiểm, ngẩng đầu nhìn bức poster to treo trên rạp chiếu phim đối diện, trên đó viết một câu: Không có chất gây nghiện nào không cai được, chỉ có tình yêu là không cai nổi.

Không có chất gây nghiện nào không cai được, chỉ có tình yêu là không cai nổi...

Anh đứng đó, ngơ ngẩn đến thất thần hồi lâu, trong đầu có vô vàn suy nghĩ, trái tim đau đến nát tan, không biết thế nào mới đỡ.

Nhưng cuối cùng anh cười, hoa rơi nước chảy, có duyên vô phận, từ trước đến nay đều không có cách nào.

Khi Vị Hi trở về biệt thự bên bờ biển, cô phát hiện đèn trong thư phòng bật sáng, Nguyễn Thiệu Nam đã trở về.

Cô cố gắng điều chỉnh tâm trạng, người quản gia nhìn thấy cô liền cung kính nói: “Cô Lục, cô đã về”.

Vị Hi thấy ông ấy đang bưng khay cơm trong tay liền hỏi: “Anh Nguyễn chưa ăn cơm à?”.

“Vâng, vừa về liền vào thư phòng, chúng tôi không dám vào”.

Tâm trạng Vị Hi chùng xuống, đoán sẽ chẳng phải tin tốt nhưng cho dù trời có sụp xuống, cơm vẫn phải ăn.

“Như vậy đi, ông vào bếp bưng một bát cháo ra đây, tôi thử mang vào xem sao”.

Cửa thư phòng không đóng, Vị Hi đứng ngoài gõ cửa.

“Anh Nguyễn, cháo nấu xong rồi, anh có muốn ăn một bát không?”.

Anh đang xem giấy tờ, mày nhú chặt, đầu cũng không ngẩng lên, “Đặt ở đó rồi đi ra đi”.

Vị Hi cười, đi thẳng vào phòng. Anh ngẩng đầu, nhìn thấy cô, khẽ cười, “Hóa ra là em”.

“Đến giọng nói của em cũng không nhận ra, anh thật sự bận quá rồi”. Cô đặt bát cháo trên bàn, “Nhưng dù có bận nữa, người là sắt, cơm là thép, thép mạnh hơn sắt, cơm mạnh hơn người, ít nhiều cũng phải ăn một chút”.

Nguyễn Thiệu Nam ngả ra phía sau, day day Thái Dương, “Anh ta chạy rồi”.

“Ai ạ?”.

“Lục Nhâm Hi”.

Vị Hi sững lại trong giây lát, dù thời gian đã qua lâu đến vậy, dù cô đã không còn là đứa con gái bé nhỏ bất lực năm đó, nhưng đột nhiên nghe thấy cái tên này, đầu lưỡi cô vẫn có thể cảm nhận được sự sợ hãi căm rề trong tim năm đó.

“Anh hai em? Anh ta làm sao?”.

“Anh ta làm giả sổ sách, hối lộ quan chức chính phủ, công ty kiến trúc dưới tên anh ta ăn bớt nguyên liệu, công trình chất lượng kém đã làm chết người, vốn đã có chứng cứ rõ ràng. Không ngờ anh ta lại nhận được tin chạy trước”.

Nét mặt Vị Hi không biểu cảm, cô chỉ gạt đầu, bưng bát lên đưa vào tay anh, “Anh ta trước nay luôn rất thông minh, có thể coi là được chân truyền của Lục Tử Tục, lần này có thể chạy được cũng phải. Tối thiểu bây giờ anh ta đã thành chó chết chủ, không còn bất cứ đe dọa nào đối với anh và Dịch Thiên, anh còn phiền gì nữa?”.

“Nhưng anh muốn anh ta ngồi tù!”. Nguyễn Thiệu Nam chỉ uống một ngụm liền đặt sang một bên.

Vị Hi thở dài, “Em không hi vọng anh vì em mà dây dưa không dứt như vậy. Thực ra em đã quên chuyện đó từ lâu rồi. Hôm đó em cố tình chọc giận anh mới nhắc lại chuyện cũ. Anh như thế, trong lòng em ngược lại cảm thấy bất an”.

Anh kéo cô ngồi lên đùi mình, “Nhưng anh không thể coi như không xảy ra chuyện gì, anh không thể để những người từng hại em nhỡ nhơ ngoài vòng pháp luật. Trước đây em sống như thế nào, anh không biết cũng coi như thôi. Bây giờ anh đều hiểu rõ mọi thứ lại không làm gì cho em, điều này sao có thể chứ?”.

Vị Hi nén tiếng thở dài, vòng tay ôm cổ anh, “Em chỉ sợ anh làm tổn hại chính mình. Em không muốn anh vì báo thù cho em mà tự mình phạm pháp, cuối cùng khiến bản thân sơ suất. Tuy rằng trong giới các anh, không thiếu mưu kế, thủ đoạn để hạ gục đối thủ, anh lại đối mặt với những người như vậy. Anh cũng nhìn thấy vết xe đổ của nhà họ Lục, dựa vào thế lực và sức mạnh để chiếm đoạt tuy là con đường tắt, song không thể lâu dài, kinh doanh trung thực mới là căn bản”.

Thấy vẻ mặt người đàn ông hơi dịu lại, Vị Hi bung bát cháo lên, đưa một thìa tới miệng anh, “Trong giới đường phố có câu nói rất thích hợp dùng trong hoàn cảnh này”.

Nguyễn Thiệu Nam há miệng, rất nghe lời uống một ngụm, lập tức hỏi: “Câu gì?”.

Vị Hi cười, ngón tay ấn vào mũi anh, “Có vay có trả”.

Người đàn ông bật cười ha ha, dấu vết u ám giữa hai hàng lông mày hoàn toàn biến mất. Cánh tay ôm cô càng siết chặt, anh khen ngợi cô: “Khéo ăn khéo nói, cái miệng này của em giống một cao thủ đàm phán. Sau này thương lượng hợp đồng sẽ mang em theo, chẳng phải anh sẽ không có đối thủ nào địch nổi ư?”.

Vị Hi cười rạng rỡ, “Có nghĩa là anh cho rằng em nói đúng. Vậy trước tiên anh có thể đặt công việc xuống, ăn nhiều thêm chút không?”.

Nguyễn Thiệu Nam thở dài: “Anh không chỉ đơn giản tức giận vì chuyện này. Ngân hàng thuộc Dịch Thiên tiếp nhận một kế hoạch sát nhập, ai ngờ Uông Đông Dương lại làm mất tài liệu, để lộ kế hoạch đó ra ngoài. Bây giờ đối phương muốn kiện Dịch Thiên, anh đang nghĩ cách giải quyết”.

Vị Hi cũng cảm thấy nặng nề theo, “Hóa ra nghiêm trọng như vậy, anh định giải quyết thế nào?”.

“Nếu kiện thì giới truyền thông sẽ nhảy vào, tới lúc đó nhất định sẽ tổn hại đến hình ảnh của tập đoàn vì thế anh định giải quyết riêng với bọn họ, đền tiền cho xong chuyện”.

“Phải đền rất nhiều à?”.

“Chẳng nhiều, khoảng ba bốn triệu”.

Vị Hi vâng một tiếng, hóa ra đền tiền là chuyện nhỏ, Dịch Thiên bị mất thể diện mới là việc lớn. Cô liền hỏi: “Vậy còn Uông Đông Dương? Anh xử lý thế nào?”.

“Anh phái người đi điều tra anh ta rồi, không phải anh ta cố ý phản bội Dịch Thiên. Có điều người sơ ý như vậy, sao anh có thể yên tâm tiếp tục giữ bên cạnh chứ? Đương nhiên là để anh ta đi”.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn gương mặt suy tư của Vị Hi, nâng cằm cô lên, “Sao vậy? Em không đồng ý anh làm như vậy à?”.

“Anh ta không giống người sơ ý đến thế, có lẽ gần đây đã xảy ra chuyện gì. Anh sa thải anh ta như vậy, tin tức truyền ra trong nội bộ giới kinh doanh, công ty khác cũng sẽ không tuyển. Không bằng cho anh ta một cơ hội nữa, anh ta sẽ biết ơn anh”.

Nguyễn Thiệu Nam cười, “Trái tim em quá yếu mềm, anh chính là muốn anh ta biết có những sai lầm không thể phạm phải”.

“Anh có thể quả trách, người thông minh như anh ta nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ. Anh ta là cấp dưới của anh, không phải kẻ địch. Anh có thể tuyệt tình với kẻ địch nhưng thuộc hạ là người giúp anh đấu tranh giành thiên hạ, anh khoan dung một chút với bọn họ, họ mới có thể nhớ đến điều tốt của anh. Lòng người là một thứ rất thần kì, có lúc đến tiền bạc cũng không thể đổi chọi được. Đối với anh mà nói, đây chẳng qua là việc dễ như trở bàn tay nhưng đối với họ mà nói, có lẽ là vận may cả đời. Dù sao công ty cũng phải đền tiền, bây giờ anh mở ra một con đường sống cho người ta, sau này nói không chừng còn gặt hái được nhiều hơn”.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới, nhìn đến mức Vị Hi cảm thấy toàn thân không thoải mái.

“Vị Hi, anh có chút không dám tin. Nếu em không rời bỏ nhà họ Lục, nói không chừng hôm nay em chính là đối thủ đáng sợ nhất của anh”.

Vị Hi chỉ coi như anh nói đùa, “Làm kẻ địch của anh? Vậy chẳng phải em sẽ chết không có chỗ chôn ư? Em chẳng muốn”. Nói xong cô liền đứng lên, Nguyễn Thiệu Nam kéo cô lại, “Nếu em là kẻ địch của anh, anh không nỡ khiến em chết”.

“Vậy anh sẽ thế nào?”. Vị Hi thoải mái dựa vào lòng anh, nghiêng đầu nhìn anh.

“Anh sẽ... Anh ghé sát tai cô, hơi thở lạnh lẽo, ngửi khí làm ra vẻ thần bí lại có vẻ kì dị khó nói, “Khiến em muốn sống không được, muốn chết không xong...”

Đột nhiên anh xấu xa cù vào chỗ dưới xương sườn cô, vừa cù vừa hỏi: “Em sợ hay không, sợ hay không?”.

“Ồi, sợ, sợ...” Vị Hi thế nào cũng không ngờ anh sẽ dùng chiêu này, cô sợ nhất bị cù, lập tức cười lớn không ngừng, nước mắt sắp chảy cả ra.

Hai người cười vui vẻ, suýt chút ngã lẫn xuống đất. Vị Hi ôm cổ anh, hai má ửng hồng, đôi mắt cong lên vì cười, mơ màng, giống như hồ nước dưới đêm trăng, phản chiếu ánh trăng sắc mây, có gió thổi qua, ánh trăng tan ra, vẻ đẹp đó khiến lòng người rung động.

Nguyễn Thiệu Nam không kìm nổi bèn hôn cô, nhưng không quá một giây anh liền cứng người lại.

“Sao vậy?”. Vị Hi nghiêng mặt, nhìn anh có phần kì lạ.

Anh dùng ngón cái vẽ theo viền môi cô, phía trên có một vết cắn rất nhỏ, nhỏ đến mức bản thân người trong cuộc cũng không phát hiện ra. Anh nhìn kĩ cô trong giây lát, giọng nói trầm xuống, “Chiều nay em đã đi đâu?”.

Vị Hi hóa đá trong phút chốc, tim gần như rụng rời, ngó người hỏi lâu mới trả lời: “Buổi chiều ... em đi thăm Như Phi, sao vậy?”.

“Thế à?”. Nụ cười của anh rất nhạt, chỉ hơi nhếch mép. Hai từ này kéo dài, giống như cổ tình dài giọng.

“Vậy gần đây cô ấy thế nào?”.

“Vẫn như vậy...” Giọng nói của cô nhỏ dần.

Sắc mặt anh thay đổi, Vị Hi vô cùng hoảng sợ. Cô trời sinh vốn không biết nói dối, còn nói dối trước mặt anh, điều này đối với cô mà nói là một việc quá khó. Dưới ánh mắt dồn ép của anh, tim cô càng đập nhanh, lại không dám tránh né, chỉ cảm thấy mặt vô cùng nóng, toàn thân như có lửa đốt.

“Vậy thì không có việc gì”. Anh dường như hồi phục lại trạng thái bình thường, trở lại dáng vẻ tình cảm nồng nàn trước đó.

“Cháo nguội rồi, em mang cho anh bát nữa”. Cô quay người đứng lên, khi bưng bát cháo mới cảm thấy toàn thân không có sức lực, ngón tay hơi lạnh.

“Không cần, anh không muốn ăn. Hôm nay anh sẽ bận đến khuya, em cứ ngủ trước đi”. Anh nói xong rồi quay trở lại với công việc, dáng vẻ kiêu ngạo, cự tuyệt người khác.

Khi Vị Hi bước ra đến cửa, quay đầu nhìn một lần nữa. Gương mặt anh chìm trong bóng của chiếc đèn bàn, đường nét vẫn rõ ràng. Có lẽ do bối cảnh càng tôn thêm gương mặt sáng sủa, khôi ngô nhưng quá lạnh lùng.

Cô lặng lẽ lùi ra ngoài, trở về phòng ngủ rồi đóng cửa. Nằm trên chiếc giường lớn của Nguyễn Thiệu Nam, cô ngửa mặt lên nhìn trần nhà, có một cảm giác phức tạp rối loạn khó nói trong lòng.

Nhớ tới tình cảnh vừa nãy, Vị Hi vô thức sờ môi mình. Cô biết anh đã nhận ra điều gì đó, thỉnh thoảng anh là như vậy, sắc bén đến mức khiến người ta sợ hãi. Anh từng nói anh hận nhất người nào lừa dối anh. Cô lại làm việc anh ghét nhất, cũng khó trách anh tức giận.

Nhưng kêu cô mở miệng thế nào đây? Cô chẳng phải không hiểu rõ tính khí có thù tất báo của anh, cho nên cô không dám nói. Nhưng dáng vẻ ngập ngừng ấp úng, che che giấu giấu của cô lại giống như kẻ phản bội.

Vị Hi thở dài, quần chân không muốn nghỉ tiếp nữa, nhưng ngẫu nhiên lại nhớ đến gương mặt trầm mặc như đêm dưới ánh tà dương màu vàng ươm.

Nhớ đến chuyện ban chiều, Vị Hi có phần hoảng hốt. Cái ôm của Trì Mạch mang hơi thở trong trẻo, giống như Nguyễn Thiệu Nam thời thiếu niên, cũng ấm áp như vậy, cùng nhịp đập của trái tim vững vàng mà mạnh mẽ như vậy, được anh ôm trong vòng tay khiến cô có ảo giác thời gian quay ngược lại. Nhưng nụ hôn chần chừ động lòng người ấy lại khiến cô vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Bao nhiêu năm như vậy đã qua đi, anh chưa từng đối xử với cô như thế. Thỉnh thoảng anh cũng trêu cô, song trước nay đều kiềm chế. Anh vẫn luôn đối xử với cô rất tốt, cô luôn cho rằng anh chẳng qua nể tình Như Phi, hay có thể, chỉ là kẻ mạnh thương xót và thông cảm với kẻ yếu.

Lẽ nào cô đã nghĩ sai?

22. Chương 22: Cưng À, Em Đang Run Rẩy

Giải thích? Vậy em phải suy nghĩ từng từ từng câu cho kĩ, em biết đấy, anh hận nhất người nào lừa anh. Chẳng phải em từng nói anh có thể khiến kẻ địch của mình chết không có chỗ chôn chôn ư?

Mấy ngày liền Vị Hi đều không ngủ ngon, quần áo thâm đen, người cũng ủ rũ, ỉu xìu.

Buổi sáng khi Như Phi tỉnh dậy, nhìn thấy cô đang một mình bận rộn, không nhận được hỏi cô: “Hai hôm nay cậu đều ở đây? Nguyễn Thiệu Nam đồng ý à?”.

Vị Hi đang học làm món sushi, “Gần đây anh ấy rất bận, mình trở về cũng không nhìn thấy anh ấy. Một mình mình đối diện với căn nhà toàn người làm, giống như con ngốc vậy.”

Như Phi nhón một miếng jambon cho vào miệng, “Sao vậy? Cãi nhau à?”.

Vị Hi thở dài, “Nếu mà cãi nhau đã tốt, bây giờ mình sống như phi tần bị vứt trong lãnh cung, căn bản không thấy mặt hoàng đế.”

Như Phi lại nhón một miếng nữa vào miệng, “Được rồi, nếu cậu là phi tần, đã sớm bị hoàng đế xử chết một trăm tám mươi lần rồi”.

Vị Hi đập một cái vào tay cô, vừa tức vừa cười, “Không có lương tâm gì cả, cậu nói cứ như mình tự làm tự chịu. Mình phát hiện cậu thật không công bằng, luôn đứng về phía anh ấy”.

Như Phi liếc cô một cái, “Mình toàn đứng về phía cậu thì có. Mình không phải không biết tính cậu, dăm ba câu có thể khiến người ta tức chết. Nguyễn Thiệu Nam đối xử tốt với cậu, còn cái gì không chiều theo ý cậu? Cậu đừng có gây sự với anh ta, chọc anh ta giận rồi, cuối cùng người bị thiệt chẳng phải chính là bản thân cậu ư?”.

Vị Hi bật cười khanh khách, “Bị cậu nói như vậy, mình giống như bước vào nơi ao rồng hang hổ, chuẩn bị chết không chỗ chôn bất cứ lúc nào vậy”.

“Ao rồng hang hổ thực sự chính là lòng cậu, cậu tự hỏi bản thân đi, có thể rời xa anh ta không? Nếu không rời được thì ít khi bản thân ảm ức đi”.

Như Phi rót ừng một cốc sữa coi như bữa sáng, “Trở lại chuyện cũ, các cậu thế nào rồi?”.

Vị Hi sững lại một chút, thở dài, “Một lời khó nói hết... Đúng rồi, Trì Mạch sắp đi, cậu biết không?”.

Người uống sữa xong nằm trên giường, vừa lật tạp chí vừa trả lời: “Mình biết rồi, nghe anh ấy nói từ lâu”.

Đột nhiên cô liên tưởng đến điều gì đó, ngẩng đầu hỏi: “Anh ấy tìm cậu à?”.

“Hai hôm trước bọn mình vô tình gặp nhau trên đường, mình nghe anh ấy nói”. Vị Hi xắt mảnh jambon, cà rốt, dưa chuột, rồi đặt từng thứ lên rong biển.

Như Phi quan sát nét mặt của Vị Hi, “Anh ấy... chẳng ra làm sao nhỉ?”.

Cách hỏi này rất kì lạ, Vị Hi ngạc nhiên nhìn Như Phi, nhìn chăm chú một lúc mới hỏi: “Có phải cậu đã biết điều gì đó từ lâu rồi không?”.

“Mình...”. Như Phi nhất thời nghẹn giọng, đối với ánh mắt thăm dò của Vị Hi, trong lòng biết không thể giấu được mà cũng không muốn giấu nữa, dứt khoát nói thật tất cả, “Ừ, mình biết. Từ ngày đầu tiên bọn mình quen nhau, mình đã biết... anh ấy thích cậu”.

Vị Hi gần như hoài nghi mình bị ảo giác, cô kinh ngạc nhìn nét mặt bình tĩnh của Như Phi. Không nhịn được bèn hỏi, “Như Phi, cậu nghĩ thế nào vậy?”.

Như Phi cúi đầu cười, sao mọi người đều hỏi cô nghĩ thế nào?

“Điều này chẳng phải rất đơn giản ư? Mình thích anh ấy, anh ấy thích cậu. Buổi tối ba năm trước, người anh ấy muốn đưa đi thực ra là cậu. Nhưng cậu sẽ không đi cùng anh ấy, trong lòng anh ấy cũng biết rõ. Có điều mình sẽ đi, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy anh ấy, mình đã thích anh ấy. Mình muốn ở cùng anh ấy, điều này rất kì lạ sao?”.

Vị Hi đặt con dao xuống bàn, nhìn cô, “Trì Mạch biết không?”.

Như Phi châm điếu thuốc, hít một hai má nói: “Mình thích anh ấy nhưng đây là việc của riêng mình. Giống như anh ấy thích cậu, anh ấy cũng chưa từng nghĩ đến sẽ cho cậu biết những năm qua, anh ấy luôn lặng lẽ giúp đỡ chúng ta... Chính xác mà nói là giúp cậu ngăn chặn không ít việc. Lần trước Lăng Lạc Xuyên khóa cậu trong phòng, anh ấy nhìn thấy từ camera giám sát, nhất thời nóng lòng liền ấn vào còi báo cháy. Camera phòng VIP đều do Nguyễn Thành Báo lắp trộm, ngoài vài người thân tín ra, không ai biết. Bản thân trong lòng anh ấy biết rõ chuyện này phải liều lĩnh nguy hiểm lớn thế nào. Nếu bị Nguyễn Thành Báo biết anh ấy lẩn lộn công tư, anh ấy có thể đến mạng cũng không còn. Nhưng anh ấy vẫn làm, đến mình cũng cảm thấy kinh ngạc”.

Vị Hi chán nản ngồi trên ghế, lắc đầu cười gượng, “Hóa ra, các cậu đều là những người biết rõ, chỉ có mình mù tịt”.

Như Phi thở dài, “Đó là vì trong lòng cậu từ lâu chỉ chứa một người, bao năm như vậy, cậu vẫn chưa từng thoát khỏi Nguyễn Thiệu Nam, đương nhiên không thể nhìn thấy tất cả mọi thứ xung quanh”.

Em để ý đến anh ta nên anh ta mới lấp lánh như thế. Em không để ý đến anh ta thì anh ta chẳng là cái gì cả.

Đột nhiên Vị Hi nhớ đến câu nói của Trì Mạch, chỉ cảm thấy ngực thắt lại, trước mắt hiện ra nét mặt cô đơn dưới tà dương của anh và cả giọng nói nhẹ như gió biển.

“Như Phi, sao cậu có thể giấu lâu như vậy? Còn điềm nhiên như không thế?”.

“Cậu giận à?”.

Vị Hi nhìn con người đã đồng cam cộng khổ cùng mình, còn thân thiết hơn cả chị em một, đau lòng nói: “Mình cảm thấy thiệt thòi thay cậu...”.

Như Phi lắc đầu khẽ cười, “Thật lạ, mình không hề cảm thấy như vậy một chút nào. Giống như cậu đối với Nguyễn Thiệu Nam, cậu lặng lẽ, ngốc nghếch chờ đợi bao năm như vậy, có cảm thấy thiệt thòi không?”.

Nghe cô ấy nhắc tới Nguyễn Thiệu Nam, Vị Hi chỉ cảm thấy không còn lời nào để nói. Có lẽ phụ nữ si tình trên thế gian đều có dung nhan giống nhau, từng thuần khiết thần nhiên, chỉ cảm thấy mình có thể nhìn người đời bằng nửa con mắt, tình yêu hết thảy nhân gian đều không liên quan đến mình, nào ngờ, chỉ vì chưa gặp người kiếp trước chôn cất ینه mà thôi.

Nghĩ tới đây, trước mắt Vị Hi đột nhiên lóe lên đôi mắt sáng tối khó phân biệt của Nguyễn Thiệu Nam, lời nói cổ tình kéo dài ấy, nụ cười lạnh lẽo hơi động khóe miệng, không biết tại sao trong lòng trống rỗng không có điểm tựa, giống như khi xuống cầu thang bị hẫng một bậc.

Buổi tối trở về biệt thự của Nguyễn Thiệu Nam, lại thấy đèn trong thư phòng vẫn sáng, trong lòng Vị Hi bất giác hơi run. Họ đã nhiều ngày không gặp, cô không biết anh cố ý tránh cô hay thực sự bận đến mức không cách nào phân thân.

Khi bước tới trước cửa thư phòng, tâm trạng cô vẫn thấp thỏm, cửa thư phòng hơi hé hé, cô đẩy cửa bước vào. Nhưng anh không ở đó, trong thư phòng chỉ thấp một ngọn đèn bàn, ngoài vùng được đèn bàn chiếu sáng, căn phòng tối tăm giống như một thế giới khác. Vì tính vẫn bật, cây máy tính phát ra tiếng u u.

Vị Hi chỉ cảm thấy kì lạ, anh chưa từng sợ ý như vậy, vì tính chưa tắt đã đi. Cô bước lại gần, nhìn tập ảnh đặt trên bàn từ xa, nhất thời tò mò cầm lên xem. Nhưng giây phút ánh mắt vừa chạm vào bức ảnh, cả người cô giống như bị đánh mạnh một cú, trước mắt tối sầm, những bức ảnh trong tay rơi lả tả, giống như thế giới trong giây phút ầm ầm đổ sụp.

Cô đứng thất thần gần nửa phút mới quỳ trên tấm thảm nhặt từng bức lên. Hình ảnh trên từng bức đều quen thuộc như vậy, gương mặt tươi cười trên mỗi bức ảnh đều chói mắt như vậy, cho tới khi nhìn thấy một bức có trăm miệng cũng không thể biện bạch, Vị Hi chỉ cảm thấy bị người ta dùng dao sắc cắt gọt toàn thân, mỗi một tác da đều nóng bỏng đau nhức.

Chính khi cô ngỡ ngẩn, một đôi tay mạnh mẽ quán lấy cơ thể cô. Hơi thở nóng rực của người đàn ông xen lẫn mùi rượu nồng nặc phả trên gáy trần của cô, cô bất giác rùng mình.

“Cứng à, em đang run rẩy...”. Nguyễn Thiệu Nam hôn lên cổ cô, hơi thở đầy mùi rượu khiến người khác rét lạnh trong lòng.

Cánh tay anh vắt ngang qua trước ngực cô, một cánh tay khác cầm bức ảnh trên tay cô. Bức ảnh này chụp rất đẹp, nước biển xanh biếc, tà dương vàng như màu cam, sự phối hợp màu sắc vẹn toàn, một sự khéo léo không nói lên lời. Cô và Trì Mạch ngồi song song trên bãi cát vàng, Trì Mạch nghiêng mặt không biết đang nói gì với cô, cô cười dùng tay che ánh nắng chiều.

Anh đặt bức ảnh trước mặt cả hai, lắc lắc đầu, khẽ cười, “Bức này em cười rất đẹp, anh chưa từng nhìn thấy”.

Đầu Vị Hi trống rỗng mịt mù, “Anh vẫn luôn cử người đi theo em ư?”.

“Anh lo nhà họ Lục chó cùng rút giậu mới cử người bảo vệ em. Nhưng anh thật không ngờ có thu hoạch ngoài ý muốn. Vị Hi bé nhỏ của anh, em luôn có thể khiến anh kinh ngạc và vui mừng...”. Anh hung hăng nói ra mấy từ cuối cùng, đột nhiên cắn lên cổ cô một cái.

Cổ đau nhói, tim Vị Hi thất lại, “Có thể nghe em giải thích không?”.

“Giải thích? Vậy em phải suy nghĩ từng từ từng câu cho kĩ, em biết đấy, anh hận nhất người nào lừa anh. Chẳng phải em từng nói, anh có thể khiến kẻ địch của mình chết không có chỗ chôn chôn ư?”.

Tay anh rất lạnh, ngón tay cái ghim lên cổ họng cô. Đôi môi cô run rẩy, một từ cũng không thốt ra nổi.

“Sợ quá nhỉ?”. Anh vẫn cầm cô lại, ngữ khí vẫn như vậy, “Em không nên sợ, em càng sợ, anh ta chết càng nhanh”.

Đây chính là Nguyễn Thiệu Nam, mãi mãi có thể dùng giọng điệu bình thản nhất, làm dậy lên cơn sóng to gió lớn trong lòng người khác; mãi mãi có thể chỉ dùng một câu nói liền có thể đẩy người ta vào chỗ chết.

“Rốt cuộc anh muốn em thế nào? Muốn em móc tim ra cho anh xem ư? Hay vòng lên cổ em một sợi dây rồi buộc vào mắt cá chân anh? Nếu đến sự tin tưởng tối thiểu đối với em, anh cũng không có, vậy vì sao chúng ta lại muốn ở bên nhau?”.

Cô quay mặt nhìn anh, trái tim giống như ngôi mộ cổ, khắp nơi đồng không mông quạnh. Nhưng ánh mắt Nguyễn Thiệu Nam vẫn sáng rực như bó đuốc, dường như vẫn không hiểu ý tứ rõ ràng trong lời nói của cô.

“Anh muốn thế nào ư?”. Anh lắc đầu một cách khó khăn, muốn để bản thân tỉnh táo một chút, ánh mắt sáng rực, mịt mù hơi nước, đột nhiên trọng tâm không vững, cả người nhào về phía trước.

Vị Hi bị anh đè trên tấm thảm không thể cự quật, hôm nay anh thực sự uống quá nhiều rồi, nặng muốn chết.

“Thiệu Nam...”. Vị Hi vỗ vỗ mặt anh, người đàn ông trong tay giống như đang ngủ.

Một lúc lâu sau, anh mới mơ mơ màng màng ngược mặt lên khỏi cổ cô, ngậy ngốc cười, hôn lên mặt cô, “Vị Hi, em về rồi...”.

Vị Hi thầm thở dài trong lòng, anh thực sự say túy lúy rồi. Tửu lượng của Nguyễn Thiệu Nam không kém nhưng tuyệt đối không thể uống say, vừa uống say liền trở nên lộn xộn, thần quỹ không phân.

Cô nhớ có một lần, anh trở về sau một bữa tiệc đêm, không biết làm thế nào mà cao hứng, nhất định lôi cô đến bờ biển ngắm mặt trời mọc, miệng còn không ngừng nói, “Vị Hi? Không được, không được, Hi có nghĩa là sáng sớm tinh mơ, Vị Hi[1], vậy chẳng phải không thể nhìn thấy mặt trời ư? Không được! Rất không may mắn, chúng ta bây giờ đi xem ngay”.

[1] Vị: Còn có nghĩa là chưa, không. Hi: Sáng sớm tinh mơ.

Khi ấy vẫn là nửa đêm, lấy đâu ra mặt trời mọc chứ? Vị Hi bị anh quán lấy không tha, đành đồng ý. Nhưng đợi cô thay xong quần áo bước ra, người ta đã ngã xuống giường ngủ say sưa từ lâu rồi. Hôm sau hỏi anh việc đó, bản thân anh cũng chỉ cười, hóa ra khi ấy anh chẳng biết gì.

Rượu là thuốc độc thủng ruột, từ lần bị tổn thương dạ dày, anh đã hiếm khi động vào rượu. Lần này nếu không phải âm thầm giận cô, anh cũng sẽ không say đến mức như vậy.

Nghĩ tới điều này, Vị Hi quả thật có phần áy náy.

Nói cho cùng, là cô lừa dối trước, rồi sau đó che giấu. Nếu khi ấy nói rõ ràng với anh, hôm nay nào đến nỗi này?

Cô muốn giải thích với anh, Nhưng người đàn ông trong lòng đã say mềm, cọ lên cọ xuống như quấy đường trên mặt cô. Muốn nói gì cũng phải đợi anh tỉnh lại mới nên việc.

Nhưng hai người không thể cứ nằm trên nền nhà, Vị Hi thử dỗ dành anh, “Thiệu Nam, anh buông em ra trước đã”.

Nguyễn Thiệu Nam lại nhú mày, áp sát lại gần để nhìn cô, bộ dạng oai phong khó chống lại, “Em muốn đi đâu?”.

Vị Hi cẩn thận, nhũn nhặn lấy lòng anh, “Em không đi đâu cả, anh xem, nền nhà lạnh như vậy, chúng ta nằm lâu sẽ sinh bệnh, anh buông em ra trước có được không?”.

Cơ thể căng cứng của người đàn ông mới buông lỏng một chút, ra sức gật đầu, “Đúng thế, chúng ta nằm trên nền nhà làm gì? Ở đây vừa cứng vừa không thoải mái, chúng ta về phòng đi”.

Vị Hi vừa thở phào thì cơ thể liền nhẹ bẫng, bị anh xiêu vẹo bế lên. Cô kinh hồn bạt vía, sợ anh không cẩn thận lại đụng vào thứ gì khiến cả hai ngã đến mức mặt mũi bầm dập hoặc tay run một cái là ném thẳng cô từ tầng hai xuống.

May mà thư phòng gần phòng ngủ, anh cũng quen đường. Khi Vị Hi bị anh bế đặt lên giường, sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi. Nguyễn Thiệu Nam cũng nằm trên giường, khó chịu kéo cà vạt, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Nóng quá...”.

Vị Hi muốn đi lấy chiếc khăn lau mặt cho anh nhưng chưa đứng lên, Nguyễn Thiệu Nam đã kéo lại, đè cô xuống người.

“Lại đi đâu?”. Anh rõ ràng có chút mất bình tĩnh.

“Lấy khăn cho anh, chẳng phải anh kêu nóng ư?”.

Vị Hi giơ tay lên, định giúp anh lau giọt mồ hôi trên chóp mũi, nhưng bị anh túm lại, đôi môi nóng bỏng thô bạo hôn cô, liên tục nói: “Anh không cần gì cả, anh chỉ cần em, chỉ cần em...”.

Vị Hi biết anh uống say, đương nhiên dịu dàng thuận theo anh, chỉ mong mau chóng dỗ dành anh ngủ cho xong chuyện.

Nhưng khi người đàn ông ỷ vào rượu dùng sức cởi sạch quần áo cô, Vị Hi mới nhìn thấy đôi mắt vằn máu trong bóng tối.

Cô lùi lại theo bản năng, nỗi sợ hãi lúc này mới ồ ồ kéo đến, nhưng tại nơi chật hẹp này, cô có thể trốn đi đâu?

Loảng xoảng! Chiếc đèn đầu giường bị anh gạt xuống đất. Đó là chiếc đèn sứ cổ cô thích nhất, hoa xanh để trắng, kĩ thuật tinh xảo, được anh mua về với giá cao trong một lần bán đấu giá, đặt ở đầu giường chuyên chỉ để mình cô thưởng thức.

Lúc này, món quà đắt đỏ ấy lại thịt nát xương tan trước cô một bước.

23. Chương 23: Một Đêm Hài Hả

Cơ thể cô căng như một cây cung, cả quá trình không hề có cảm giác gì, chỉ đau... đau một cách rõ ràng như thế, khắc cốt ghi tâm như thế, tan nát cõi lòng như thế.

Đêm dường như dài bất tận...

Vị Hi cảm thấy mình như chìm trong nước, phía trên cơ thể rất nặng, muốn vùng vẫy nhưng không có chút sức lực nào. Đầu đè lên chiếc gối lụa mềm mại, mặt nhìn trần nhà méo mó, giống như đang nhìn một thế giới khác.

Giày vò? Vị Hi giờ đây mới thực sự lĩnh hội được ý nghĩa của từ này. Hóa ra đây chính là thuyết tương đối, một phút của người ta bằng một ngày của bạn; một ngày của người ta bằng một năm của bạn; một năm của người ta bằng một thế kỉ của bạn.

Cơ thể cô căng như một cây cung, cả quá trình không hề có cảm giác gì, chỉ đau... đau một cách rõ ràng như thế, khắc cốt ghi tâm như thế, tan nát cõi lòng như thế.

Cô có khóc lóc cầu xin anh buông tha cho cô không? Không nhớ nữa.

Chỉ mơ hồ biết rằng bản thân đã có quãng thời gian xuất hiện khoảng trống về ý thức, chắc bệnh cũ tái phát. Cả người chìm trong đám mây mềm mại, rất nhanh sau đó liền hôn mê.

Khi cô tỉnh dậy đã thấy mình giống như đứa trẻ bị bệnh, rên rỉ một cách bất lực trong vòng tay anh. Tấm kính cửa sổ phản chiếu bóng dáng cơ thể trần trụi của họ quấn lấy nhau.

Đầu anh vùi xuống bộ ngực tròn đầy của cô, hai tay đè lên đầu gối cô, thắt lưng cứng trắng cứng đờ, không ngừng nghỉ, vô cùng hung hãn. Nhịp điệu đã từng ngọt ngào trở nên càng lúc càng không chịu nổi. Cô không cách nào nhìn tiếp, nghiêng mặt đi, đã đau đến mức không thể thốt lên lời, miệng anh in dấu lên chiếc cổ trắng ngần của cô, để lại chuỗi dấu vết tím hồng trên làn da mỏng manh.

Quả thật đau đến cực điểm, cô dùng toàn bộ sức lực của cơ thể, cắn lên vai anh. Cơn đau đột ngột trên vai khiến người đàn ông khẽ run rẩy, anh cúi đầu nhìn cô, cười một cách mặt mày chênh choáng, giữ chặt cô rồi hôn lên môi cô, miệng nói những lời âu yếm dịu dàng, coi toàn bộ sự liều mình vùng vẫy, cố gắng dốc sức của cô là một điều thú vị.

Cô đau đến lắc đầu, cánh tay trắng nõn bất lực chống vào ngực anh, lòng bàn tay đầy mồ hôi, khao khát có thể kéo dài khoảng cách của hai bên. Điều này đáng sợ giống như cướp bóc hung bạo, đã khiến cô sắp không thể chịu đựng nổi.

Cảm nhận được sự chống cự của cô, anh có phần bực bội giữ lấy cổ tay trắng bóc như ngó sen của cô, dường như ghét phiền phức liền thuận tay kéo cà vạt của mình ra, mơ mơ hồ hồ trời cổ tay mảnh khảnh đó vào đầu giường, hai tay kéo mạnh tạo thành nút thắt, vừa đau vừa chặt.

Không! Vị Hi giống như đứa trẻ, đau lòng khóc nức nở. Cô biết anh đã say, nhưng anh say rồi thì có thể đối xử với cô như vậy ư? Chỉ vì một câu nói dối của cô mà những điều tốt đẹp anh dành cho cô trước kia, toàn bộ đều bỏ đi, không giữ lời nữa?

Vị Hi nước mắt lưng tròng nhìn anh, cô chưa từng yếu ớt như vậy, nhỏ giọng ngập ngừng, tiếng khóc nức nở chói tai cho thấy lúc này cô đau lòng biết nhường nào. Vốn tưởng rằng anh sẽ chú ý đến cơ thể cô nhưng người phía trên cô lại hôn lên giọt nước mắt của cô, gặm nhấm nỗi đau khổ của cô, vẫn điên cuồng hưng phấn vui sướng, không chút quan tâm.

Cô nghe thấy mình rít lên phía dưới anh, kêu đến mức vụn vỡ, rất cổ bồng hòng. Nhưng mặc kệ cô đau đớn đến nghiền nát môi, vì sao anh không nghe thấy?

Anh đang nói gì bên tai cô? Ngoài hơi thở gấp gấp và đau đớn của chính mình cô không nghe rõ điều gì nữa. Chỉ có thể lơ mơ phân biệt được vài câu, anh lặp lại mấy lần cô mới nghe thấy.

Anh nói, “Cho anh, cho anh...”.

Trong bóng tối, cô nghe một cách mơ hồ, bất giác, giọt nước mắt lạnh lẽo trượt khỏi khóe mắt. Buổi đêm của thành phố luôn dài như vậy, nửa đêm tỉnh giấc phải đối diện với nỗi tuyệt vọng còn lạnh lẽo hơn cả nước mắt.

Tâm trạng thê lương này đã cách đây bao lâu rồi? Cách xa quá lâu, không cách nào nhớ lại. Duy chỉ có trăng lưỡi liềm trên trời vẫn treo dưới áng mây kí ức xanh biếc, lưỡi liềm ấy mang theo màu vàng nhạt lạnh lẽo, gọi ra biết bao bí mật đau đớn?

Đột nhiên nhớ đến một bộ phim cũ đã chiếu trước đây, nhớ mang máng là bi kịch. Nữ chính cuối cùng đã khóc và nói với người yêu cũ: “Xin lỗi, em đã không thể cho anh cái gì nữa rồi, tình yêu của em đã khô cạn”.

Anh cuối cùng cũng kiệt sức ngã trên người cô, ổn định lại hơi thở, mượn ánh trăng mờ ảo nhìn gương mặt cứng lại như ngọc của cô, khe thở dài, hôn cô một cách tinh tế, triền miên, dường như ngâm cho thấy người đàn ông vẫn lưu luyến.

Tay Vị Hi vẫn bị anh trói, run lẩy bẩy dưới thân anh, cô không biết anh còn muốn gì? Nhưng cô không thể cho anh cái gì nữa rồi.

Cô không khô cạn, chỉ là đã bị anh khoét rỗng...

Sáng sớm hôm sau, lần đầu tiên Nguyễn Thiệu Nam ngủ đến khi mặt trời lên ba cây sào mới dậy. Anh chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, mạch máu trên Thái Dương đập thành thịch, nhìn xung quanh, anh vốn vững vàng như bàn thạch cũng lập tức ngã ra.

Ghế đổ, đèn bàn vỡ, một góc màn lụa bị kéo xuống, màn che buồng thông trên thảm, dưới nền đầy mảnh thủy tinh vỡ, phòng ngủ rộng lớn giống như gặp một con gió lốc, lộn xộn đổ vỡ.

Trên giường cũng bừa bãi, ga giường bằng lụa bị vụn rách bươm, chăn cũng nhăn thành một đống, váy của Vị Hi bị xé thành hai mảnh...

Anh nhúu mày, túm điện thoại đầu giường gọi vào di động của Vị Hi, bản nhạc “Doraemon” lại vang lên trong phòng, chính anh thay cho cô bản nhạc này. Anh tìm hồi lâu, cuối cùng lật dưới chăn lên mới thấy, bên cạnh còn đặt thuốc hen của cô.

Anh nhìn lọ thuốc màu xanh, tất cả mọi thứ xảy ra đêm qua dần trở nên rõ ràng.

Đó là một đêm tham vọng khó thỏa mãn như thế nào...

Nhớ giữa chừng cô hôn mê một lần, kết quả do cơn hen phát tác. Anh không đưa cô đi bệnh viện, trước đây từng xảy ra chuyện như vậy, ở đầu giường phòng ngủ luôn có thuốc đặc trị trong trường hợp cần thiết, anh biết liền xử lí thế nào.

Khi cô tỉnh dậy, toàn thân như ngâm trong nước, ga phía dưới ướt đẫm.

Đúng thế, hen không chết, khi phát tác lại sống không bằng chết. Anh biết mình đang nghĩ gì, cơ thể đó rõ ràng đã yếu ớt đến mức không thể chịu nổi bất cứ tổn thương nào, nhưng sao anh lại không buông tay. Ôm cơ thể mềm mại đó, anh chỉ muốn nuốt người đó vào bụng, chiếm đoạt hoàn toàn.

Trong cơn dục vọng mãnh liệt, anh nghe lảng máng môi cô hé mở ngáp ngừng kêu đau, nghe thấy cô dùng giọng nói đáng thương như thế cầu xin anh, không ngừng nói dừng. Nhìn thấy gương mặt trắng như tuyết dưới ánh trăng, lông mày hơi nhăn lại, nước mắt lưng tròng, thử đẩy anh ra nhưng lại bị anh dễ dàng giữ lấy trói cổ tay vào đầu giường. Thấy được bản thân mình không quan tâm đến lời cầu khẩn và nỗi đau khổ của cô, từng lần mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể cô, đâm vào mạnh đến mức toàn bộ giường đệm đều rung lên, giống như biển cả sóng lớn dâng trào, cô là con thuyền nhỏ bất lực bị sóng lớn lôi theo, nuốt gọn.

Anh không nên như thế, rốt cuộc anh sao vậy?

Anh lặng lẽ nhìn lọ thuốc đỏ, nhìn từng cảnh giống như một bộ phim chiếu trước mắt, linh hồn dường như bay tới tận nơi xa nào đó, lạnh lùng nhìn một con người khác của chính mình.

Điện thoại bàn ở đầu giường vẫn chưa cúp, tiếng chuông di động vẫn reo.

“Nếu đến sự tin tưởng tôi thiếu đối với em, anh cũng không có, vậy vì sao chúng ta lại muốn ở bên nhau?”.

“Vì sao chúng ta lại muốn ở bên nhau?”.

“Vì sao muốn ở bên nhau?”.

“Ở bên nhau...”

Người giúp việc bên ngoài nghe thấy trong phòng ngủ có động tĩnh, khẽ gõ cửa, “Anh Nguyễn, anh dậy rồi à? Anh có muốn tôi chuẩn bị bữa sáng không?”.

Đột nhiên anh nắm lấy di động của Vị Hi, hung hăng đập xuống đất, giống như lũ to bất ngờ, giống như sấm sét phần nộ, giống như dã thú phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa.

Tiếng chuông ngừng, di động vỡ tan...

Hai tay cầm bản vẽ lên, toàn thế giới không liên quan đến mình - Đó chắc là khắc họa chuẩn xác nhất về Vị Hi lúc này.

Dưới ánh nắng ban mai, Vị Hi dùng dao vẽ cạo tỉ mỉ động tác nhẹ nhàng giống như bức tranh trước mặt chính là người yêu thân thiết nhất của mình. Ngoài màu sắc, độ sáng tối, nét vẽ... không còn thứ gì khác.

Đây chính là thời gian đẹp nhất trong một ngày...

Như Phi vừa tỉnh giấc, thấy Vị Hi mặc chiếc quần bò bó sát người, một chiếc áo hai dây bằng ren lỗ đơn giản - phía trước không hề có bất cứ trang sức nào, nhưng có thể xuyên qua hoa văn rồng đằng sau lưng, lồ mờ nhìn thấy toàn bộ tấm lưng. Để thuận tiện cho việc vẽ tranh, cô vấn mái tóc đen mượt một cách gọn gàng, càng tôn thêm dáng vẻ thất đấng lưng ong và bờ vai xuôi, chiếc cổ trắng ngần.

Hiếm khi thấy cô ấy mặc mấy bộ quần áo dễ thương như vậy, Như Phi bất giác thấy trước mắt vụt sáng. Lại nhớ ra cái này hình như mấy hôm trước mình bỏ ra tám tệ mua từ hàng vỉa hè về. Có thể do thấy nó rẻ nên Vị Hi coi là quần áo lao động.

Như Phi phần nộ thở dài, thật là, người đẹp mặc quần áo rẻ tiền vẫn hơn người khác, nhìn mãi không chán.

Hai ngày nữa là Tết, không khí trên đường vô cùng náo nhiệt. Khi Như Phi đánh răng, cô có thói quen nhìn ra ngoài và thấy chiếc xe Pagani màu xám bạc của Nguyễn Thiệu Nam, giống như một quý ông lịch lãm nho nhã đội dưới lầu.

Cô nhổ bọt ra khỏi miệng, súc miệng, sau đó bước ra ngoài nói với người đẹp đang vẽ tranh, “Đã một tuần rồi, cậu còn để anh ta phải ở ngoài ư? Mình nói nhé, bà cô à, được rồi đó, sắp năm mới rồi...”.

Vị Hi không nói gì, vẫn tập trung tinh thần vào công việc của mình, dường như không hề quan tâm đến kết quả vậy. Cô đã mất trọn một tuần cho bức tranh sơn dầu này, bây giờ là thời điểm quan trọng nhất.

Như Phi nhún vai, mặc dù thân như chị em, nhưng về mặt tình cảm cũng là người ngoài cuộc, Vị Hi không muốn nói, cô cũng không tiện hỏi.

Như Phi xuống lầu mua đồ ăn sáng. Giây phút đóng cửa, sống lưng thẳng đơ của Vị Hi cuối cùng cũng sụp xuống, giống như học sinh mất tập trung, hãy còn thất thần trước bức tranh của mình.

Bức tranh sơn dầu theo phong cách Baroque, sắc thái u ám kì lạ, thiên thần sáu cánh với gương mặt lạnh lùng, tung cánh bay lượn trong mây, dưới chân là lửa hừng hực, tay cầm thanh kiếm dài, mũi kiếm mạnh mẽ chỉ thẳng xuống nhân gian. Vị Hi đặt tên bức tranh này là “Sự phần nộ của thiên thần”.

Vị Hi thở dài, nhìn thiên thần sáu cánh trên bức tranh. Bất giác cô nghĩ người trần đều cho rằng thiên thần nhân từ, thuần khiết, đẹp đẽ, ôn hòa, rộng lượng. Thực ra người trần sai rồi, thiên thần là chiến sĩ của Thượng đế, là sát thủ thiện chiến, lại còn căm ghét loài người.

Có phải tất cả sự vật và con người đều có hai mặt, mà giữa hai mặt đó không hề có giới hạn tuyệt đối? Giống như giữa điên cuồng và bình thường chẳng qua chỉ cách nhau một vạch kẻ, giống như bàn tay phải của Thượng đế là nhân ái và khoan dung, bàn tay trái lại là gian xảo và hung ác ư.

Cô đặt con dao xuống, buông lỏng bờ vai, bất giác bước tới gần cửa sổ, nhìn thấy xe anh vẫn đỗ ở đó, cơ thể không nén được cứng lại, trong lòng nhất thời rối rắm, cảm thấy trời đất quay cuồng.

Nhớ tới cái đêm không cách nào diễn tả thành lời ấy, lâu như vậy mà trong lòng cô vẫn khiếp sợ. Người chưa trải qua chỉ sợ không thể hiểu, đứa trẻ từng bị lạnh thời thơ ấu, trọn đời sẽ đều sợ lạnh; có vài vết thương, cả đời đều không thể lành.

Sống mũi Vị Hi cay cay, chỉ cảm thấy nóng ran như sắp chảy nước mắt, vội vàng ngắt đầu.

Mùa đông phương nam nắng nhạt, bầu trời cũng xanh nhạt, giống như gương mặt mỹ nhân bệnh lâu ngày không khỏi, mang theo vẻ u sầu nào đó. Ánh mặt trời tươi mới khẽ chiếu lên mặt cô, đột nhiên nhớ ra, bảy ngày trước khi anh đến tìm cũng là một ngày thời tiết đẹp như vậy.

Cô không gặp anh, khi ấy cô sốt, nằm mê man trên giường, khó chịu giống như sắp chết vậy. Mỗi lần bị bệnh xong, kèm theo nó bao giờ cũng là sốt cao. Lần này lại cộng thêm sự đối xử bất công cả một đêm dài, buông thả phóng túng của ai đó, thế là bệnh càng nặng hơn. Cô vốn sinh ra đã yếu ớt, sau này thể trạng gầy yếu do thiếu dinh dưỡng, gần như tinh thần và sức lực đều kiệt quệ.

Cô không biết Như Phi đã nói gì với anh, sau đó nghe nói anh đứng ở cửa một lúc, không nói gì liền ra đi. Rồi anh cử người mang đồ thường dùng của cô qua, đều là công cụ sử dụng khi vẽ tranh, chắt trong một thùng lớn. Anh còn mang quần áo, giày dép, túi xách mấy hôm trước mua sang cho cô, ngoài ra còn thêm một chiếc di động mới.

Như Phi nhìn chiếc di động mới thấy rất ngạc nhiên, vô tâm đùa cô, “Thương bạn gái cũng không đến mức vài hôm lại thay cho cậu một chiếc di động chứ, sao? Sợ cậu bỏ? Hay sợ người khác không biết anh ta phung phí nhường nào?”.

Cô thở dài không nói, ngọn nguồn trong đó chỉ có bản thân cô hiểu rõ. Chiếc di động mà cô quên ở biệt thự chỉ e đã bị anh đập nát. Trong lòng cô biết rõ, thứ anh muốn đập nát... thực ra là cô.

Cô lại một lần nữa lặng lẽ bỏ đi, điều này đồng nghĩa với việc phạm vào đại kỵ của anh. Còn nhớ lần trước cô không biết liền chạm vào vẩy rồng của anh, anh chỉ im lặng, nhưng anh ung dung thản nhiên bóp chặt điểm yếu của cô, phong kín một cách gọn gàng đường lui của cô, sau đó nhàn nhã nhìn cô, giống nhìn con thú bị bao vây, cùng đường bế tắc.

Bây giờ, anh vẫn im lặng không nói, chỉ dành thời gian ngoài giờ làm việc ở bãi đỗ xe dưới tầng, nhưng chưa từng tìm cô một lần, thậm chí đến một cuộc điện thoại cũng chưa gọi.

Đang suy nghĩ đến xuất thần, đột nhiên cô nghe thấy có người gọi cửa. Như Phi có chìa khóa, lúc này có thể là ai nhỉ?

Kết quả nhìn qua mắt mèo ở cửa là Ưông Đông Dương. Vị Hi mở cửa, trợ lý Ưông vẫn dáng vẻ thông dong không vội vã, giải quyết việc công.

“Cô Lục...”. Anh ta nói, “Anh Nguyễn nói cô còn chưa ăn sáng, sợ cô bị đau dạ dày nên kêu tôi mang mấy món điểm tâm chính hiệu Dương Châu qua”.

Anh ta đặt một hộp đồ ăn theo kiểu cổ vào tay cô, rồi nói: “Anh Nguyễn còn nói, ngày kia là Tết, nhắc tôi hỏi cô muốn ăn gì, ở đây còn thiếu thứ gì. Từ ngày mai, anh ấy sẽ không đến nữa, nói cô Lục yên tâm, không có việc gì thì ra ngoài đi dạo, ở nhà mãi dễ sinh bệnh. Cô Lục không thích có người đi theo, phạm là việc cô không thích, anh ấy đều đã nhớ, sau này sẽ không xảy ra nữa. Còn có một chuyện, anh Nguyễn dặn dò tôi nhất định phải nói lại với cô. Em gái cô - Lục Ấu Hi, anh Nguyễn đã đưa cô bé ra khỏi nhà họ Lục, sắp xếp trong một viện an dưỡng tư nhân, đã tìm người chuyên trách chăm sóc. Nếu cô Lục muốn làm người giám hộ của cô ấy, anh Nguyễn sẽ tìm người giải quyết giúp cô. Nếu muốn đưa cô bé ra nước ngoài trị bệnh, anh ấy cũng có thể sắp xếp, tất cả mọi thứ đều nghe theo ý của cô Lục”.

Sau khi Ưông Đông Dương nói xong liền đứng ở cửa, giống như chiến sĩ làm xong phận sự, chờ đợi thủ trưởng phê duyệt.

Vị Hi bị trận “oanh tạc” như pháo liên hoàn của anh ta, trong chớp mắt chưa kịp định thần, lại nhớ đến con người trước mặt lần đầu gặp tháo vát, hà khắc như thế nào, với vẻ “ngu trung” lúc này quả thật, khác một trời một vực, bất giác bật cười.

“Phiền anh nói với anh Nguyễn, tôi đã ghi nhớ lời của anh ấy, sẽ suy nghĩ cẩn thận. Ở đây không thiếu gì, mong anh ấy không cần lo lắng”.

Ưông Đông Dương gật đầu hiểu ý, lúc sắp đi lại quay đầu nhìn Vị Hi một cái, cuối cùng anh ta nói: “Cô Lục, vốn dĩ tôi không nên nói nhưng quả thật không thể nhịn được. Đừng giận đối với anh Nguyễn nữa, tôi đã theo anh ấy lâu thế, chưa từng thấy anh ấy để tâm đến ai như vậy, đau lòng tới mức này, cô nên quý trọng hạnh phúc trước mắt... Anh ấy không phải một người thương hoa tiếc ngọc, điều này cô cũng biết. Suy cho cùng, cô không thể rời xa anh ấy, lại hà tất phải làm căng với anh ấy? Sợ rằng người cuối cùng chịu tổn thương lại chính là bản thân cô”.

Tiến Ưông Đông Dương, Vị Hi đặt hộp cơm trên bàn, ngơ ngẩn nhìn nó. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chảy trên bề mặt, giống như cháo nếp bị đổ. Cô vuốt ve túm dây lụa tinh xảo trên hộp cơm, trong lòng nhất thời hoang mang, không biết đó là cảm giác gì.

Họ chiến tranh lạnh lâu như vậy, Như Phi chỉ xem như họ đang tán tỉnh lừa người, thường khuyên cô đừng quá nóng nảy, người ta dù gì cũng đứng đầu trong năm chàng trai kim cương, người đàn ông độc thân có giá nhất, mười thanh niên kiệt xuất mới của năm nay, xuống nước rồi, cả hai đều đẹp mặt. Ưông Đông Dương không cần nói, đương nhiên đổ hết trách nhiệm lên đầu cô.

Người không biết chỉ nghĩ cô bay lên đầu ngọn cây biến thành phượng hoàng, đắc ý, được yêu chiều đặc biệt liền sinh ra kiêu ngạo. Nhưng người ngoài ai biết nỗi uất ức phiền muộn của cô? Tất cả những thứ khiến cô đau lòng sợ hãi, đối với người bạn thân thiết như chị em gái này, cô còn không cách nào mở miệng, đứa con gái mồ côi không chỗ dựa như cô có thể nói cho ai hay?

Người ngoài chỉ biết anh là truyền kì thiên hạ, thứ họ nhìn thấy là vinh hoa gấm vóc của anh, vạn người ngưỡng mộ, khiếm tốn nhà nhận kính cẩn nghênh tiếp. Duy chỉ có cô biết rõ những vết thương đằng sau đó, thù hận dưới lớp vỏ vinh quang, máu tanh trong vàng hào quang. Chỉ có cô tận mắt, chính bản thân trải nghiệm những cơn giận dữ đáng sợ, tàn nhẫn thô bạo bất thường của anh.

Anh từng ôm cô dịu dàng thì thầm, coi cô như bảo bối quý giá trên đời; cũng từng túm cầm cô, vô tình lạnh lùng uy hiếp cảnh cáo. Đôi mắt trầm tĩnh của anh trong bóng tối, đồng tử âm u, thú tính được che đậy; anh vĩnh viễn nghi ngờ con người, không tin tưởng, không chắc chắn vào lòng người; anh che đậy tình dục trần trụi, mạnh mẽ đến mức khiến người ta cảm phẫn bên dưới lớp khăn áo chỉnh tề...

Nghĩ tới đây, Vị Hi cắn ngón tay mình, trong lòng chột dạ. Quả thật không thể khẳng định người ôm cô đòi hỏi vô độ đêm đó rốt cuộc có phải là cậu thiếu niên khôi ngô sáng sủa, ấm áp, ôn hòa bảy năm trước không?

Nhìn hộp cơm sơn màu đỏ ấy, tiện tay mở ra, trong đó đương nhiên chất đầy các món ăn cô thích, từng món đẹp đẽ, thân quen.

“Phàm là việc cô không thích, anh ấy đều đã nhớ, sau này sẽ không xảy ra nữa...”.

Vị Hi đương nhiên hiểu đằng sau câu nói này còn có ý khác. Nhưng càng như vậy, trong lòng cô càng sợ hãi. Chỉ cảm thấy giống như con hổ thề thốt với cô, sau này mãi mãi sẽ không ăn thịt nữa vậy.

Có ai từng gặp con hổ không ăn thịt không?

Cô lại nghĩ đến em gái Ấu Hi của mình, lúc này đang nằm trong tay anh. Vị Hi không biết Nguyễn Thiệu Nam đưa con bé ra khỏi nhà họ Lục rốt cuộc là có ý gì. Uy hiếp? Võ về? Nhận lỗi? Đổ dành?

Cô suy đoán suy nghĩ của anh đến mức kiệt quệ rồi. Nhưng cho dù anh nghĩ gì, chiều này quả thật ỉn. Nghĩ đến Ấu Hi, cô không cách nào khoan tay đứng nhìn.

Nguyễn Thiệu Nam bây giờ thực sự nắm chắc phần thắng, ngồi ôm thiên hạ. Điều đáng buồn cười là nhà họ Lục lại bán đi đứa con gái tàn tật yếu đuối, như vậy có thể đổi được bao ngày bình an chứ?

Điểm tâm trong tay đột nhiên rơi xuống đất, vốn là thứ thơm nức mềm dẻo, tự nhiên lại rơi vỡ tan tành.

Vị Hi co người trên ghế, ngơ ngẩn nhìn “thị thể” vỡ vụn của nó, đầu vùi vào giữa hai đầu gối, nghĩ mãi không ra.

24. Chương 24: Cốt Nhục Tương Phùng

Hóa ra tình yêu của ông chính là dùng thất lưng da trói hai tay một người con gái để cưỡng bức cô ta? Ông Lục, tình yêu của ông thật vĩ đại.

Ngày mai là Tết, Vị Hi thấy trong nhà chẳng có gì, không tránh khỏi có chút hối hận, hôm qua việc gì phải chết cũng giữ thể diện nói không thiếu chứ?

Thực ra cô và Như Phi đều không thích đón Tết lắm, hầu như cô nhi đều không thích Tết. Bình thường không cảm thấy mình có gì khác với người ta, mỗi lần đến ngày lễ mới cảm nhận rõ sự cô đơn.

Vốn có kế hoạch đón Tết cùng Nguyễn Thiệu Nam, làm một bữa tiệc lớn ở biệt thự ven biển của anh, nơi đó rộng rãi, còn có thể bắn pháo hoa. Đương nhiên phải mời Như Phi đến, cô ấy chưa từng đến đó lần nào. Đáng tiếc hai cô gái đều không biết làm cơm, nhưng không sao, tay nghề của thím Vương đầu bếp còn hơn cả đầu bếp khách sạn năm sao. Bản thân cô cũng học được vài món nhỏ, miễn cưỡng gọi là đặc sắc.

Sau giao thừa, Nguyễn Thiệu Nam nghỉ vài ngày, họ có thể có một chuyến du lịch ngắn ngày. Nguyễn Thiệu Nam thích ngắm biển, luôn nói muốn đưa Vị Hi đi Tahiti để nhà nghệ thuật tương lai Vị Hi được ngắm “Nơi gần với thiên đường nhất” vẫn được ca tụng, hưởng thụ bãi cát vàng mềm mại và ánh mặt trời nóng bỏng của nam bán cầu.

Nhưng tiếc rằng chỉ trong chớp mắt, vật còn đây mà người đã đổi thay.

Vị Hi xóc lại tinh thần, quyết định ra ngoài mua sắm chút đồ Tết, Tết đến cũng phải làm thế nào cho hợp cảnh.

Người trên đường đông như cô nghĩ. Vị Hi tới siêu thị gần đó, một nơi rộng lớn nhưng người đông nghìn nghịt do năm mới tổ chức hoạt động đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm. Cô bị kẹt giữa các bà chủ gia đình, vì đông quá nên mọi người đều xô xô đẩy đẩy, cuối cùng mua bữa vài món ăn sẵn, hai túi bánh sủi cảo, một chai rượu nho, còn có bánh ga tô hạt dẻ họ thích nhất.

Khi đi qua khu sản phẩm dành cho nữ giới, nhìn thấy băng vệ sinh giảm giá, tuy trong nhà vẫn còn nhưng cô vẫn chung vui xách hai túi lớn.

Xách hai túi đồ ra khỏi siêu thị, đang định băng qua đường thì một chiếc xe con lao đến. Vị Hi vốn định nhường đường, nhưng chiếc xe đó lại dừng trước mặt cô.

Hai người đàn ông mặc đồ đen từ trên xe bước xuống, một người nhận lấy túi đồ trong tay cô, người kia lịch sự nho nhã nói: “Cô chủ, ông chủ muốn gặp cô.”

Căn nhà của nhà họ Lục nằm dưới chân Nam Sơn, ngọn núi được mệnh danh “Phượng hoàng lửa”, cơ nghiệp tổ tiên của họ Lục, trong vườn là kiến trúc đời Thanh, đều là những tòa nhà nhỏ với kết cấu thô mộc, gạch xanh ngói đen, mái cong thành vẩy, lầu gác đình nghỉ chỗ nào cũng có thể thấy, không gian vô cùng đẹp đẽ và tĩnh mịch.

Vị Hi còn nhớ đối diện khu vườn cổ kính là con đường cây phong đỏ nổi tiếng của Nam Sơn, dưới chân núi có một hồ nước xanh biếc. Mỗi lần đến mùa thu, cây phong đỏ phủ kín dãy núi, cảnh tượng độc nhất vô nhị, rừng phong như lửa, lá cây như máu hiện ra trước mắt.

Hai người đàn ông mặc đồ đen cung kính đi trước dẫn đường, Vị Hi vừa đi vừa nhớ lại, như từ kiếp này trở về kiếp trước.

“Ông chủ, cô chủ đã tới.”

Vị Hi đứng trong đại sảnh rộng lớn của căn nhà, nhìn thấy người cha tròn bảy năm không gặp. Nhưng người đàn ông ngồi trên xe lăn tóc hoa râm, sắc mặt vàng vọt ấy quả thật khác nhau một trời một vực với kẻ nông cuồng tự cao tự đại trong kí ức của cô.

Song trong phòng khách ngoài Lục Tử Tục còn có hai người phụ nữ đang ngồi mà cô chưa từng gặp, đều khoảng tầm ba mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp song tiêu tụy. Một đứa bé trai năm, sáu tuổi và một đứa bé gái ba, bốn tuổi, ngồi bên hai người phụ nữ. Hai đứa trẻ đều có đôi mắt to, vừa đen vừa sáng, cực kì đáng yêu. Lúc này chúng chỉ sợ hãi nhìn cô, không dám lên tiếng.

Vị Hi ngồi xuống ghế, có người đã rót trà. Vị Hi ngồi im, lặng lẽ nhìn hai người phụ nữ xinh đẹp và hai đứa trẻ trước mặt, nhất thời không hiểu lí do.

Lục Tử Tục thấy Vị Hi, nói có phần kích động:

“Con rất giống mẹ con”.

Vị Hi cười, “Nhiều năm đến thế, vậy mà ông vẫn nhớ”.

Về mặt người đàn ông cứng lại, hồi lâu sau liền thở dài, “Cha biết, con vẫn hận cha vì việc năm đó...”.

Vị Hi không kiềm chế nổi bèn ngắt lời ông ta, “Ông Lục, tôi không muốn tán gẫu chuyện nhà với ông. Nếu có việc xin mời cứ nói thẳng vào trọng điểm. Nếu không có việc gì, uống xong cốc trà này tôi xin cáo từ, còn có người đang đợi tôi. Nếu tôi về muộn, chỉ sợ có người phải suy nghĩ nhiều”.

Trong câu nói của Vị Hi mang theo hàm ý khác, ám chỉ ông ta đừng hành động thiếu suy nghĩ. Tuy trong lòng hiểu rõ, nếu Nguyễn Thiệu Nam thực sự biết nơi cô đến, bây giờ cô đã không thể ngồi ở nơi này rồi. Chiêu “lấy giả đánh thật” do chính Nguyễn Thiệu Nam dạy cô, mấu chốt là sắc mặt không đổi, hơi lộ ra vẻ sợ hãi là cô đi tong ngay.

Lục Tử Tục hơi bối rối, ho mấy tiếng mới cất lời: “Cha vốn không nên tìm con, nhưng vì đứa nhỏ của anh cả và anh hai con, vì huyết thống cuối cùng còn lưu lại của nhà họ Lục cũng đành vác mặt đến cầu xin con. Vị Hi, coi như con mở lòng nhân từ mà cho hai đứa nhỏ này một con đường sống đi”.

Vị Hi im lặng thở dài, quả thật không hiểu vì sao mọi người đều cho rằng cô có bản lĩnh có thể thay đổi thể giới, cứu rỗi chúng sinh?

Vị Hi bình tĩnh nhìn ông ta, nhìn người được gọi là cha một của mình, không nén được lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, tôi đã từng nói, trong việc này tôi lực bất tòng tâm. Người quyết định trước nay không phải tôi, ông trực tiếp cầu xin anh ấy còn thực tế hơn. Có điều...”. Nói tới đây, cô cười, “Tôi thấy ông tốt hơn đừng cầu xin, vì anh ấy không chỉ từng nói một lần, nhất định sẽ diệt sạch. Năm đó ông đối với nhà họ Nguyễn thế nào thì bây giờ người ta sẽ đối với ông như vậy, rất công bằng”.

Lục Tử Tục nghe xong, kích động đến mức nước mắt như mưa, hối hận vạn phần: “Đây đều là tội ác do ta làm thời trẻ, khi về vang không có chút nhân tính. Diệt sạch mẹ góa con côi của người ta, bây giờ đến lượt mình về già không con cái đưa tiễn. Khụ khụ...”. Lời chưa dứt liền bật ho đến rút ruột vỡ phổi.

Ông ta ngẩng đầu, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn đứa con gái của chính mình, “Vị Hi, coi như con làm việc thiện đi. Nguyễn Thiệu Nam vì muốn con vui, đến Âu Hi cũng đòi. Từ đó cho thấy, anh ta coi trọng con nhường nào. Dù sao con cứ thử một lần, cho dù không thành công, cha cũng coi như đã tận sức, sau này nằm trong quan tài cũng có thể nhắm mắt”.

Hai đứa trẻ nhìn cảnh tượng như vậy của ông nội, lập tức chạy tới, quần lấy dưới chân ông mà bật khóc nức nở, hai người phụ nữ xinh đẹp cũng đỏ mắt theo.

Vị Hi lặng lẽ nhìn vở kịch bi thảm nhất thế gian trước mặt, trong lòng hiểu rõ, con người từng nông cuồng tự cao tự đại đến thế, phạm có lỗi thoát cũng sẽ không kính cần cầu xin như vậy đối với đứa con gái bị vứt bỏ này.

Nhà họ Lục thực sự tàn rồi, thời đại của Lục Tử Tục đã sớm qua đi, bây giờ chỉ còn là thứ chẳng về vang gì trên lịch sử thành phố này. Nhớ đến năm đó ông ta là nhân vật uy phong thế nào, bây giờ lại rơi vào kết cục thê lương thế này.

Không phải không đáng thương...

“Bao nhiêu năm như vậy, có một vấn đề tôi vẫn không nghĩ ra”. Vị Hi nhìn người cha nước mắt đầm đìa, chậm rãi nói, “Năm đó, trong giây phút mẹ tôi nằm bên cạnh ông cắt cổ tay, bà đã nghĩ gì? Sức mạnh nào khiến bà tàn bạo hủy hoại bản thân để rời bỏ ông? Mỗi lần nghĩ tới tôi liền trăn trở, cả đêm mất ngủ. Có lẽ ông biết đáp án, có thể nói cho tôi không?”

Ngữ khí Vị Hi rất bình tĩnh, nhưng Lục Tử Tục dùng ánh mắt gần như đáng thương nhìn cô, tựa như im lặng cầu xin cô.

Vị Hi coi như không nhìn thấy, “Ông có thể nói cho tôi biết không, buổi sáng đó khi ông vừa tỉnh dậy, nhìn thấy vợ mình chìm trong vũng máu, ông có sợ không? Bao nhiêu năm như vậy, ông từng mơ thấy bà chưa? Bà có nói chuyện với ông trong giấc mơ không? Đã nói gì với ông vậy?”

“Đừng, đừng... đừng nói nữa”.

“Ông không muốn nói, vậy tôi nói cho ông biết. Bà nói với ông rằng bà chết rất thảm. Bà hỏi ông, vì sao phải đối xử với bà như vậy? Toàn thân bà đầy máu, bà đưa cổ tay lộ rõ xương trắng tới trước mặt ông, nói bà rất nhớ ông, muốn ông đi cùng bà. Ông Lục, tôi nói có đúng không?”

“Không, cha không hại bà ấy”. Lục Tử Tục sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, “Bà ấy không yêu cha, không cho cha đụng vào bà ấy, thà chết cũng không muốn ở bên cạnh cha. Nhưng cha yêu bà ấy, bà ấy là người phụ nữ cha yêu duy nhất. cả đời này”.

“Yêu?”. Vị Hi gần như cười lạnh, “Hóa ra tình yêu của ông chính là dùng thất lưng da trói hai tay một người con gái để cưỡng bức cô ta? Ông Lục, tình yêu của ông thật vĩ đại.”

Mắt Lục Tử Tục đột nhiên trợn trừng, vẻ kinh hoàng và không thể tin nổi hiện lên trên mặt.

Vị Hi nhìn biểu hiện kinh ngạc của ông ta, hỏi một cách nghi hoặc, “Có phải ông luôn cho rằng, không ai biết những bí mật sâu kín tối tăm đó của ông phải không? Ha, ông thật sự quá tự tin vào bản thân rồi. Trong nhà họ Lục sao có thể có bí mật? Người giúp việc của ông, quản gia của ông, những đứa con của người vợ trước của ông để lại, kẻ nào không có tâm địa riêng? Bà là vợ ông, nhưng ông khiến bà sống trong ngôi nhà to lớn như vậy mà đến một chút tôn nghiêm cũng không có. Cuối cùng, đến con nha đầu bưng trà rót nước cũng dám bắt nạt bà. Là ông và người nhà họ Lục các người từng đao từng đao từng xẻo bà, từ từ róc thịt bà. Bây giờ ông lại nói với tôi rằng cái chết của bà không hề liên quan đến ông? Ông Lục, điều này có lẽ là truyện cười hay ho nhất cả đời tôi nghe thấy”.

Vị Hi bình tĩnh nói, những lời này đã ập ủ trong lòng cô bảy năm rồi, tròn chẵn bảy năm.

Bảy năm nay, cô đã tưởng tượng tình cảnh ngày hôm nay không biết bao nhiêu lần, mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt, mỗi một nụ cười, mỗi một vẻ mặt... cô tưởng rằng mình sẽ khóc, kết quả lại chẳng hề có một giọt nước mắt nào, ngữ điệu bình tĩnh thậm chí không hề lên xuống, như người ngoài cuộc, ung dung nói những chuyện không liên quan đến mình.

Lục Tử Tục sắc mặt như tro tàn, hai người phụ nữ xinh đẹp nhìn nhau ngơ ngác, hai đứa trẻ mơ màng nhìn tất cả mọi thứ bằng đôi mắt to vô tội.

Cậu bé kéo gấu áo mẹ, khê giọng hỏi: “Mẹ, thế nào gọi là cưỡng bức?”.

Người phụ nữ lập tức bịt miệng đứa trẻ. Lời trẻ con vô tâm, nhưng tàn nhẫn đâm vào trái tim người lớn, chọc vỡ bọc mũ không thể chạm vào, máu tươi tóe ra xung quanh, tanh hôi không gì sánh nổi.

25. Chương 25: Phù Dung Trưởng Noãn

Đệm dưới thân kêu kết kết, âm thanh rất quen thuộc nhưng đáng sợ đến mức khiến người ta hận không thể lập tức chết ngay. Cô muốn bịt tai, nhưng không động đậy nổi. Muốn khóc, nhưng lại không phát ra tiếng.

[1] Trong bài thơ Trường hận ca của Bạch Cư Di: Màn phù dung êm ái đêm xuân.

Vị Hi ngồi trên ghế tựa ở trạm xe bus, tay bưng cốc cà phê nóng, cô giống như pho tượng im lìm, một mình nhìn người trên phố đi đi lại lại.

Khi cô rời nhà họ Lục, Lục Tử Tục ho đến mức quặn ruột thắt gan, sau đó ho ra một ngụm máu lớn. Nhìn tình cảnh như vậy, chỉ e rằng không còn chống cự được bao lâu.

Khi người ta sắp chết, lời nói ra đều thật lòng. Đã tới nông nổi này rồi, con người hơn năm mươi tuổi ấy vẫn một mực cầu xin sự thương tình cho cháu trai, cháu gái.

Ông ta hôm nay mang cả nhà cùng xuất trận, đánh một ván bài tình thân, có lẽ tự mình cho rằng có vài phần thắng. Nhưng không ngờ bị một đòn “rút củi dưới đáy nồi” của Vị Hi ngược lại còn làm cho ông ta mất thể diện trước mặt con cháu.

“Đừng bị mê hoặc bởi biểu hiện giả dối trước mắt, càng là đối thủ gian xảo, sẽ càng giả vờ đáng thương. Kẻ nào mềm lòng, kẻ đó sẽ chết trước”. Đây chính là lời ông ta từng ân cần chỉ bảo bên tai tất cả các con của mình, có lẽ ông ta không ngờ cô vẫn còn nhớ.

Thế giới này có quá nhiều lời nói dối, thép tinh luyện qua Cửu Châu[2] cũng không luyện ra nổi nửa câu chân thật. Thứ nhìn không thấu vĩnh viễn là bộ mặt thật, thứ mơ mơ màng màng luôn luôn là lời bịa đặt.

[2] Cửu Châu: Tên gọi cổ xưa của Trung Quốc, chia ra làm chín vùng: Bát Châu, Duyệt Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Dương Châu, Kinh Châu, Lương Châu, Ứng Châu, Dự Châu.

Lục Tử Tục tuy bị trừng phạt đúng tội, nhưng Vị Hi không hề cố ý để ông ta khó xử trước mặt người khác, cô thực sự không hiểu, một người đàn ông luôn mồm nói yêu sao có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để giày vò người phụ nữ ông ta yêu?

Vì ngồi tít trên cao? Vì nhìn đời bằng nửa con mắt? Vì ý thức nắm quyền từ khi sinh ra? Vì tính chiếm hữu nguyên thủy? Hay chỉ là hormone của động vật giống đực bộc phát và cảm giác về sự ưu việt quyền thế?

Đang suy nghĩ đột nhiên cô nhìn thấy phía xa xa có đôi nam nữ giống như người yêu, họ đang cãi nhau. Giọng nói rất lớn, Vị Hi lảng máng nghe được hình như cô gái chất vấn người đàn ông hôm qua đã đi đâu.

Vị Hi không nhìn được lác đầu, cô chỉ cảm thấy không đáng thay cho người phụ nữ đó. Gã đàn ông có gương mặt thô tục, đầu húi cua, mắt nhỏ, miệng toàn nói những lời xấu xa bẩn thỉu, thái độ cực kì tồi tệ.

Vài câu nói không lọt tai, gã đàn ông chửi mắng rồi quay người bỏ đi, cô gái kéo cánh tay gã lại, kết quả gã trở tay tát cô ấy một cái ngã xuống đất, vẫn chưa thỏa còn hung hăng đập vào bụng cô ấy.

Cô gái nằm dưới đất, ôm bụng kêu khóc như lợn bị chọc tiết, “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, em còn đang mang thai con của anh mà”.

Nhưng gã đàn ông không dừng tay, gương mặt hung ác: “Đồ dê tiện, người tao đánh chính là mày!”.

Người đi đường hoặc bình thần đứng xem, hoặc lạng lẽ rời đi. Vài người nhàn rỗi thích xen vào chuyện người khác lại đứng vây quanh quan sát, đã không can ngăn cũng không báo cảnh sát, đã không giúp cũng không tản ra.

Vị Hi nhìn mọi thứ trước mắt quả thật không hiểu.

Loài người từ bò đến đứng thẳng, từ cấp bậc thấp đến cấp bậc cao nhất, từ thú tính đến nhân tính, trải qua vô số cuộc bể dâu, quá trình dài đằng đẳng mà tỉ mỉ như vậy, sao chỉ trong chớp mắt lại thoái hóa đến mức này?

Lòng người lạnh lùng, nếp sống xã hội khác xưa không cần nói. Nhưng trên thế giới này, vì sao có nhiều gã đàn ông muốn ức hiếp người phụ nữ mãi mãi thua xa họ về mặt thể lực đến vậy chứ?

Thú vật còn biết bảo vệ giống cái, già bảo vệ trẻ, thế mà những người đó đã thoái hóa đến mức không bằng thú vật ư?

Không cách nào tưởng tượng nổi...

Vị Hi nhìn xung quanh, cạnh đường có một nơi đang thi công, cô bước tới nhặt một viên gạch vỡ, sau đó xuyên qua đám người vây xem, nhả lên đầu kẻ vũ phu đang đánh hăng say, hung hăng đập xuống...

Khi Nguyễn Thiệu Nam đưa luật sư đến cục cảnh sát tìm Vị Hi, cô đang ôm đầu gối ngồi trên ghế, một nữ cảnh sát lấy khẩu cung. Đối diện với cô, cách một chiếc bàn là một người đàn ông mặt đầy máu, đầu quần băng.

Chỉ thấy gã đàn ông đó đứng vọt lên, chỉ Vị Hi mà chửi: “Anh cảnh sát, chính con dê tiện này đánh tôi, tôi muốn tố cáo nó!”.

Anh cảnh sát còn rất trẻ, nghiêm khắc nói, “Ngồi xuống! Đánh phụ nữ trên đường, anh còn có lí à? Ăn nói tử tế cho tôi, đây là cục cảnh sát, không phải nhà anh”.

Vị Hi ngược mắt lên, nhìn thẳng vào anh ta. Gã đàn ông đó vẫn phun ra những từ bần thiêu, “Mẹ nó chứ, đồ dê tiện, nhìn cái gì mà nhìn? Nhìn nữa tao móc mắt mày ra”.

Anh cảnh sát đập bàn một cái, quát tháo: “Ngậm mồm lại! Còn kêu nữa sẽ tố cáo anh có hành vi không đúng đắn ở nơi công cộng”.

Nguyễn Thiệu Nam nhíu mày, Vị Hi quay mặt sang, đối diện với ánh mắt đóng băng của anh, cô cứ thế nhìn anh, nhưng giống như chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Rời khỏi cục cảnh sát đã là tám giờ tối. Sau khi ra khỏi cục cảnh sát, cô vẫn luôn ngẩn ngơ. Nguyễn Thiệu Nam sắp xếp cô vào trong xe, cô vừa vào liền nhắm mắt. Anh cho rằng cô vừa chịu nỗi khiếp sợ nên cũng không hỏi nhiều.

Luật sư bước tới dẫn dò anh vụ án này, “Có người chứng minh rằng gã đó đánh người trên đường trước, cô Lục đã ra tay làm việc nghĩa, chỉ có điều cách thức không hợp lí. Hơn nữa anh ta bị thương không nặng vì vậy cô Lục không cần phải ra tòa, giải quyết riêng sẽ không vấn đề gì”.

Nguyễn Thiệu Nam nhếch môi cười, châm điếu thuốc, một hồi lâu sau mới thông thả nói, “Anh là cố vấn pháp luật mới của Dịch Thiên, nếu vụ án này phải giải quyết riêng thì tôi còn mời anh làm gì?”.

Luật sư lập tức hiểu ý, “Tôi sẽ liên hệ với người phụ nữ bị đánh, bảo cô ta tố cáo gã này cố ý đánh người, dẫn đến người bị thương sinh non, có thể bị tù với thời gian từ ba năm đến mười năm”.

Khóe miệng Nguyễn Thiệu Nam hơi nhếch lên, cười nhưng không nói. Luật sư suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Thêm chứng minh của bệnh viện, người bị hại cả đời không thể sinh con, thuộc vào tội khiến người ta bị thương tật, có thể xử nặng trên mười năm”.

Nguyễn Thiệu Nam gật đầu, “Anh vất vả rồi”, lại nói tiếp, “Nhớ đó, cô Lục không thể có biên bản về vụ án này, vài ngày nữa chúng tôi đi du lịch nước ngoài, tôi không muốn vì chuyện này mà phá hỏng tâm trạng của cô ấy”.

“Tôi hiểu, anh Nguyễn yên tâm, hồ sơ của cô Lục đảm bảo sẽ sạch sẽ như tờ giấy trắng”.

Nguyễn Thiệu Nam cho luật sư đi, quay trở lại xe, thấy người nằm trong xe đã mở mắt, liền hỏi cô muốn ăn gì.

Vị Hi lắc đầu, chỉ nói: “Em rất mệt, muốn về nhà”.

Nguyễn Thiệu Nam nói với tài xế, “Đến ngõ Tà Dương”, lại quay đầu nhìn người bên cạnh, “Canh tổ yến đường phèn và bào ngư của họ rất ngon, một nửa cũng phải ăn ít đồ rồi mới về nhà, bụng đói đi ngủ rất hại đến cơ thể”.

Vị Hi không nói gì nữa, cả người nghiêng về một bên, chìm vào trong bóng râm của chiếc xe, giống như pho tượng làm bằng ngọc trắng, bất động, cũng không nói chuyện. Đèn neon ngoài cửa thi thoảng chiếu lên gương mặt trắng nõn của cô, thoát sáng thoát tối, thoát gần thoát xa.

Món tổ yến ở đây thật sự rất ngon, nhưng Vị Hi vốn ăn không quen, cảm giác giống như uống nước bọt của người khác, lần này lại uống hết cả một chén. Nguyễn Thiệu Nam gọi cho cô cháo bào ngư, cô cũng chẳng nói gì, cúi đầu lặng lẽ ăn sạch.

Khi đi ra đã rất muộn rồi, gió khá lạnh. Nguyễn Thiệu Nam cởi áo khoác của mình ra khoác lên người Vị Hi, lại áp tay cho cô, phát hiện cô vẫn run cầm cập, không nhận được bèn trách, “Sao ra ngoài mà em mặc ít vậy? Về lại cầm và sốt, chẳng phải tự tìm rắc rối ư?”.

Vị Hi vốn cảm thấy lạnh, mặc áo khoác của anh lại bị hơi ẩm xộc lên, liền hắt hơi một cái. Thêm nữa sau khi ăn xong cô một chỉ muốn ngủ, bị giày vò cả chiều.

Cho tới khi xe dừng, cả người cô như còn trong cơn mơ, cái gì cũng không biết, đầu óc vẫn mơ mơ màng màng. Mũi ngửi thấy một mùi thơm quen thuộc, cơ thể nhẹ bẫng đi, liền bị người ta bế lên.

Cảm giác lơ lửng trên không trung trong phút chốc khiến người ta sợ hãi một cách vô cớ, cô cảm thấy mình như trôi trên mây, lại giống như chim trong nước, cả người rơi thẳng xuống... rơi vào vực sâu không đáy.

Trong hoảng hốt, có người đặt cô lên giường. Cơ thể giống như bị vật nặng đè lên, muốn vùng vẫy nhưng không đủ sức. Đột nhiên cô giống như không có tay, cũng không có chân, chỉ còn lại một thân người lơ lửng.

Cô tựa như trở về cái đêm sống không bằng chết đó, cái đêm lần đầu tiên thuộc về anh. Cô đã mệt tới mức không thể nhấc nổi tay, nhưng anh lại nâng thất lưng cô lên, đặt gối ở dưới, chống đầu gối cô lên, chiếm hữu cô bằng cách thức trực tiếp và tàn nhẫn như thế.

Chính trong giây khắc đó, ánh mắt anh vô tình, vẻ mặt lạnh lùng. Cô nhìn thấy tấm kính trên trần nhà phản chiếu gương mặt mình, gương mặt trắng bệch, đau đớn.

Đệm dưới thân kêu két két, âm thanh rất quen thuộc nhưng đáng sợ đến mức khiến người ta hận không thể lập tức chết ngay. Cô muốn bịt tai, nhưng không động đậy nổi. Muốn khóc, nhưng lại không phát ra tiếng.

Cả quá trình đều không cảm thấy gì ngoài sự đau đớn. Đau đến mức tan nát cõi lòng, dường như muốn dục lực phủ ngũ tạng ra, muốn biến thể xác mình thành trống không. Không có linh hồn, không có xác thịt, không có máu, không có kí ức... Như vậy, phải chăng sẽ không còn đau nữa?

Có phải không?

Khi đau đến cực điểm, hình như cô đã gọi Như Phi, nhưng cô ấy cách xa quá, không nghe được lời cầu cứu vô vọng của cô.

Trong mơ hồ, hình như cô đã gọi Nguyễn Thiệu Nam, nhưng anh đi rồi. Thiếu niên áo trắng hơn tuyết ấy bỏ mặc cô không nói một lời, mãi mãi biến mất, lần này vĩnh viễn không trở lại.

26. Chương 26: Cầm Thú Cũng Có Thứ Muốn Bảo Vệ

Anh cúi đầu hôn cô, giữa lúc môi răng gấn bó, anh nói: “Vị Hi, xin em nhất định phải tin, cho dù là cầm thú cũng có thứ mà bản thân nó muốn bảo vệ.”

Buổi sáng khi Vị Hi tỉnh dậy, nhìn trần nhà đẹp đẽ, cô ngỡ ngàng một lúc, đây là phòng ngủ của Nguyễn Thiệu Nam mà.

Tối hôm qua...

Vị Hi nhìn xung quanh, bên cạnh không có người, chiếc gối tựa bị ép nhăn nhúm, ga giường cũng vậy. Mình cô trần truồng ngồi trên chiếc giường king size của Nguyễn Thiệu Nam, có cảm giác lạnh buốt phía dưới thân, đầu giường vẫn đặt một chai thuốc hen màu xanh theo thói quen, phòng ngủ bao phủ bởi mùi thơm ngọt nhẹ nhẹ.

Cô giống như một đứa trẻ non nớt, ngây ngốc quan sát xung quanh nhưng cô nhận thấy sự thay đổi của cơ thể.

Hóa ra những việc xảy ra tối qua không phải là mơ.

Vị Hi túm chăn, giống như cô dâu nhỏ bị ức hiếp, co người nơi góc giường, một trái tim trống rỗng không có điểm tựa. Giờ này khắc này, toàn bộ ngón tay và tóc cô đều có mùi của anh, hai chân mềm nhũn không còn chút sức lực, đến cánh tay cũng vậy. Có lẽ do một thời gian không trải qua chuyện này, cơ thể cô đau

nhức, đầu cũng đau, đến huyết Thái Dương cũng đập điên cuồng. Còn người đàn ông tối qua không biết đã mưa với cô mấy hồi rõ ràng đã lâu không yêu đương, chiến tích để lại trên cơ thể cô quả thật, có thể dùng từ “vết thương chẳng chịt” để miêu tả.

Vị Hi ôm cánh tay mình, cơ bắp người lại đến mức run rẩy.

Nhưng làm thế nào cô đến được chỗ này?

Vị Hi ôm đầu, cố gắng nhớ lại nhưng giống như nằm mơ vậy, rất nhiều thứ đều không nhớ rõ. Cô mơ màng, lảng máng nhớ mình rời nhà họ Lục đến trạm xe bus đợi xe, sau đó... sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Không nhớ nổi nữa, kí ức dường như xuất hiện một khoảng trống.

Tiếp theo cô ăn cơm cùng với Nguyễn Thiệu Nam ở nhà hàng. Sau đó ở trong xe, anh đưa áo khoác của mình cho cô. Nhưng từ sau lúc đó... sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Cô không thể nhớ ra, giống như có người cầm cục tẩy trắng xóa sạch hai đoạn kí ức chặn ngang đó vậy.

Vị Hi cắn ngón tay mình như thể muốn trút giận, phải chăng cô bắt đầu già? Nếu không sao có thể mới ngoài hai mươi tuổi đã dễ quên như vậy?

Đang ngồi trên giường thất thần thì cửa đột nhiên mở ra, chủ nhân của phòng ngủ bước vào, xem ra anh vừa tắm gội xong, trên người chỉ quấn chiếc khăn, tóc ướt sũng vẫn còn nhỏ nước.

“Tối qua sờ người em thấy hình như hơi sốt, sao sớm vậy đã tỉnh rồi? Không ngủ thêm một chút nữa sao?”. Nguyễn Thiệu Nam đặt thuốc cảm trên đầu giường, cúi người hôn cô như thường lệ.

Vị Hi nhìn thấy lồng ngực trần của anh, khăn lông màu trắng, cơ bắp hình thoi sáu múi do luyện tập, cánh tay mạnh mẽ... Trái tim cô co lại, không nén được quay mặt đi. Khóe môi Nguyễn Thiệu Nam ghé lên tóc cô.

Người đàn ông dường như có phần kinh ngạc, xoa đầu cô, khẽ giọng nói: “Sao vậy? Tối qua vẫn ổn mà?”.

“Tối qua?”. Vị Hi nghi hoặc nhìn anh, “Em chỉ nhớ lần cuối cùng rời khỏi đây đã được một tuần, tối hôm đó anh uống say, sau đó em bị bệnh rất lâu, những thứ khác em đều không nhớ”.

Vị Hi thấy cơ thể anh cứng lại, cô tưởng rằng anh tức giận, kết quả lại bị anh ôm lấy, cả người áp vào lòng anh.

“Vị Hi bé nhỏ của anh, em cố ý giằng vò anh như vậy, có phải không?”. Anh thở dài trên đỉnh đầu cô, “Anh rất muốn quy kết chuyện tối hôm đó là do mình say. Nhưng anh biết đó không phải toàn bộ lí do. Những ngày qua, anh luôn nghĩ về chuyện giữa chúng ta, anh nên cho em thêm chút không gian. Cho dù em có việc giấu anh, anh cũng không nên tức giận với em. Nhưng tối hôm đó, anh thực sự không cố ý... anh không cách nào giải thích với em, anh chỉ...”. Nói tới đây, một người đàn ông trưởng thành như anh lại đỏ mặt, lắp bắp hồi lâu, cuối cùng chỉ nói, “Những điều anh nói, em có hiểu không?”

Nói một cách mơ hồ như thế, anh muốn cô hiểu cái gì?

Vị Hi chưa từng thấy anh như vậy, giống như cậu nhóc mới biết yêu ngập ngừng ấp úng, bất giác thấy vui, cho dù có uất ức to lớn trong lòng cũng giảm đi mấy phần.

Thực ra anh không nói, Vị Hi cũng biết vì cô có bệnh hen nên khi họ bên nhau, anh luôn luôn không thể hoàn toàn thỏa mãn. Một người đàn ông có cơ thể cường tráng, tinh lực dồi dào như anh lại là người ra quyết sách của tập đoàn, áp lực phải chịu lớn hơn so với người khác nhiều, Nhu cầu trong phương diện đó cũng càng mãnh liệt hơn. Nếu như người phụ nữ ngủ bên cạnh anh cũng khỏe mạnh, đời sống tình dục hai bên đều thỏa mãn đương nhiên là việc vui, nhưng cô lại không thể.

Cô đã nhiều lần thấy anh một mình vào nhà tắm dội nước lạnh khi nửa đêm tỉnh dậy. Vị Hi biết, điều này đối với một người đàn ông khỏe mạnh trẻ trung mà nói là việc cực khổ biết nhường nào.

Nguyễn Thiệu Nam thấy cô không nói gì, tưởng cô vẫn còn giận, không nén được bèn nói: “Vị Hi, hôm qua em đồng ý về cùng anh, chúng ta thân mật như thế, anh tưởng rằng em đã tha thứ cho anh rồi, nhưng sáng nay sao lại thay đổi?”.

“Em... thực sự không nhớ”. Vị Hi khẽ nói trong lòng anh.

Nguyễn Thiệu Nam lại thở dài, “Em vẫn trách anh, hôm đó anh thực sự đã có hành vi thất lễ sau khi say. Nếu như bình thường anh sẽ không như vậy, em chắc nhớ chứ, có phải không?”.

Lời này là thật.

Chính vì lo lắng cho sức khỏe của cô, khi làm việc ấy, anh luôn không thể thỏa sức, luôn phải khoanh tay bỏ gối. Lực mạnh quá thì sợ cô đau; nhẹ thì bản thân phải cố kìm nén sự khó chịu. Không dám để cô toát mồ hôi nhiều, sợ cô tiêu hao thể lực quá lớn. Lại không thể quá mãnh liệt, sợ nhịp tim của cô quá nhanh. Đến hôn, anh cũng phải kìm chế bản thân, tránh để cô lâu không được hít thở không khí trong lành. Phòng ngủ trước nay không dám bày các loại hoa tươi, cỏ thơm giúp hưng phấn, sợ cô bị dị ứng.

Những thứ mà bệnh hen nên chú ý, cho dù phiền phức bao nhiêu, vụn vặt bao nhiêu, anh đều đặc biệt chú ý đến, chưa bao giờ than phiền một câu. Thực ra ngẫm kĩ lại, thường ngày cho dù đối với việc đó hay việc khác, chỉ cần liên quan đến cô, anh đều chu đáo, quan tâm mọi thứ.

Anh vẫn luôn làm tốt như vậy, nếu chỉ vì một đêm rượu say thất lễ mà kết luận anh không quý trọng cô, vậy thực sự có chút oan uổng đối với anh rồi.

“Nếu không phải hôm đó anh uống say, thực ra em có thể giải thích với anh. Em và Trì Mạch không phải như anh nghĩ đâu”.

Anh cọ cằm lên trán cô, “Anh biết bọn em không có gì, chỉ là luôn nghĩ không thông, vì sao em phải nói dối để lừa anh? Em nên biết, trên thế giới này, người anh tin tưởng chỉ có em. Ai lừa anh cũng chẳng sao, duy nhất em là anh không chịu đựng nổi”.

Vị Hi lắc đầu than: “Có lẽ em đã nghĩ quá nhiều, luôn lo lắng anh sẽ vì chuyện này mà làm khó anh ấy. Anh ấy không phải người xấu, bọn em quen nhau lâu như vậy, anh ấy luôn rất quan tâm, chăm sóc em, chưa bao giờ mấy may có hành động tùy tiện. Em không muốn anh vô duyên vô cớ hại người ta chỉ vì xúc động nhất thời của anh ấy, em sẽ áy náy cả đời”.

Nguyễn Thiệu Nam cười, nâng mặt Vị Hi lên, “Hóa ra trong lòng em, anh là loại người có thể vô duyên vô cớ hại người”.

Vị Hi phát hiện bản thân chọn từ không thích hợp, lập tức giải thích, “Anh đừng hiểu lầm, em không có ý này”.

“Không cần giải thích, anh hiểu mà”.

Nguyễn Thiệu Nam ôm lấy cô, an ủi: “Vị Hi, anh biết em không hề vừa lòng với thủ đoạn bây giờ của anh. Nhưng anh không phải người không biết phân biệt đúng sai, ân oán”.

Anh kéo tay cô đặt lên ngực mình, “Anh đồng ý với em, sau này dù cho em làm gì, anh cũng sẽ không làm hại em. Tay của anh, con người của anh, trái tim của anh, cơ thể của anh, chúng sẽ chỉ bảo vệ em, yêu thương em, tôn trọng em. Em không cần sợ hãi anh mang tính mạng ra đổi lấy tiền bạc và địa vị, chúng chỉ có thể che mưa chắn gió cho em, khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này”.

Anh cúi đầu hôn cô, giữa lúc môi răng gần bó, anh nói: “Vị Hi, xin em nhất định phải tin, cho dù là cầm thú cũng có thứ mà bản thân nó muốn bảo vệ”.

Hai người ngồi trong phòng ăn dùng bữa sáng, món gạch cua xiu mại và bánh sủi cảo nhân tôm thím Vương làm vẫn chính thống như vậy. Vị Hi luôn rất thích, tiếc rằng sau giao thừa thím ấy cũng phải về nhà đón Tết, muốn ăn gì đành phải tự động tay.

Khi ăn cơm, Nguyễn Thiệu Nam nói cho cô chuyện cô đánh người hôm qua, nhưng về mặt Vị Hi vẫn đầy nghi hoặc. Nguyễn Thiệu Nam cười cô, “Em đánh anh ta đến mức đầu nở hoa, không thể thực sự đã quên rồi chứ”.

Vị Hi lắc lắc đầu, “Thực sự em không nhớ nữa, có thể gần đây suy nghĩ linh tinh nhiều quá, người cũng trở nên ngu ngốc”.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn cô, “Có điều em thực sự khiến anh kinh ngạc, anh thật không ngờ bình thường em im lặng như vậy, hạ thủ cũng thật dứt khoát”.

Vị Hi nhìn anh nói: “Anh đã quên em lớn lên trong cô nhi viện à”.

Sau khi ăn xong, Vị Hi ôm cốc trà ngồi trên ghế sofa xem ti vi. Nguyễn Thiệu Nam gọi điện đặt vé máy bay, sau giao thừa hai người muốn đi du lịch theo kế hoạch ban đầu. Tuy muộn vài ngày nhưng cũng không quan trọng.

Vị Hi cầm điều khiển tìm chương trình mình thích, đột nhiên nhìn thấy một mẫu tin xã hội, phía dưới có hàng chữ: Chủ tịch tập đoàn Thái Hoàng - Lục Tử Tục được chứng minh bị bệnh ung thư phổi giai đoạn cuối.

Một phóng viên đứng ở cổng bệnh viện, vừa chỉ cổng viện vừa nói: “Đây chính là bệnh viện mà chủ tịch tập đoàn Thái Hoàng - Lục Tử Tục nhập viện hôm qua”.

Sau đó ống kính lướt qua gương mặt của Lục Tử Tục khi nhập viện.

Một hàng người vừa xuống xe, một đoàn phóng viên nâng vũ khí xộc lên, trong nháy mắt, đèn flash nháy hết đợt này đến đợt khác.

“Ông Lục, con trai lớn của ông là Lục Trạch Hi đã bị tuyên án tử hình ngay ở phiên tòa sơ thẩm, ông sẽ ủng hộ anh ta kháng án chứ? Nhà họ Lục có phải đã bỏ rơi anh ta không?”.

“Ông Lục, bên ngoài có tin, con gái lớn của ông treo cổ tự sát vì ông không đồng ý lấy tiền bù vào số tiền thiếu nợ cho cô ấy, xin hỏi có phải là thật không?”.

“Ông Lục, con trai thứ của ông là Lục Nhâm Hi vẫn đang bỏ trốn, tòa nhà anh ta xây dựng đã gây chết người do vấn đề chất lượng, nhà họ Lục các ông chuẩn bị đền bù gia quyến người gặp nạn như thế nào? Sẽ vạch rõ ranh giới với Lục Nhâm Hi để tránh trách nhiệm chứ?”.

“Ông Lục...”.

“Ông Lục...”.

Lục Tử Tục ngồi trên xe lăn, đeo khẩu trang, hình dáng tiêu tụy. Hai người con dâu nhà họ Lục không biết đã đi đâu, chỉ có một nữ giúp việc trẻ tuổi đi cùng ông ta, còn có mấy người mượn tạm thời, trốn tránh vòng vây và câu hỏi của phóng viên một cách yếu ớt.

Những phóng viên này bình thường có đôi mắt như gương sáng, với những người nổi tiếng còn chẳng ra gì, chứ đừng nói đến phụ nữ người già, trẻ nhỏ non nớt.

Thế giới này quả nhiên kẻ chung phú quý thì nhiều, người chung hoạn nạn mới hiếm.

Vị Hi đặt điều khiển xuống, một mình bước ra ban công ngắm phong cảnh. Nguyễn Thiệu Nam buông điện thoại, cầm chiếc khăn quàng cổ choàng lên vai cô.

Vị Hi tưởng rằng anh sẽ giống như trước, kéo cô vào như phụ huynh kéo đứa trẻ không nghe lời, không ngờ anh chỉ ôm cô từ phía sau rồi hỏi: “Một mình đứng nơi đầu gió, em đang nghĩ gì vậy?”.

Vị Hi cười, biết anh sợ cô vẫn nhớ chuyện trước đây, bây giờ lúc nào cũng cẩn thận, cô chỉ nói, “Không có gì... Anh đặt vé xong chưa?”.

“Không có chuyến bay thích hợp nên anh dứt khoát hỏi mượn máy bay cá nhân của Lăng Lạc Xuyên, dù sao anh ta cũng phải ở Bắc Kinh cả Tết, đằng nào cũng để không ở đó mà”.

Vị Hi có phần do dự, “Chúng ta thực sự phải đi à?”.

Nguyễn Thiệu Nam lạ lùng nhìn cô, “Chẳng phải đã nói rồi ư?”.

Vị Hi thở dài, cuối cùng vẫn quyết định thử một chút, “Hôm qua em đã đến nhà họ Lục”.

“Hả?”. Nguyễn Thiệu Nam chỉ nhướn mày.

Vị Hi vốn tưởng anh sẽ hỏi tiếp nhưng anh không nói thêm một từ, cô đành kiên trì: “Em thấy hai đứa con của các anh em ở đó, chúng còn rất nhỏ, vẫn chưa hiểu chuyện...”.

“Vì vậy?”.

Giọng nói của anh lộ rõ vẻ không vui, cô đã cảm nhận được. Nhà họ Lục là căn bệnh không tiện nói ra giữa bọn họ. Nhưng thương hai đứa trẻ, quả thật không thể không nói, cô dứt khoát hạ quyết tâm, “Anh vừa rồi chắc đã nghe thấy, kẻ thù của anh, ông ta đã gặp báo ứng. Nhà họ Lục bây giờ đã tan cửa nát nhà, chỉ còn lại hai đứa trẻ. Chúng chẳng qua mới ba, bốn tuổi, giống như Ấu Hi, không hề có tính uy hiếp đối với anh. Anh có thể...”.

Nguyễn Thiệu Nam ngắt lời cô, “Vị Hi, em nghĩ mình là ai?”.

“Cái gì?”.

Anh cười lạnh lùng trên đỉnh đầu cô, “Em coi mình là ai? Tây Thi? Điêu Thuyền? Hay Vương Chiêu Quân? Tồi qua vì sao em trở về? Lấy cơ thể mình để làm điều kiện với anh, đổi lấy bình an cho người nhà họ Lục có phải không? Em vốn uất ức như vậy, anh dễ dàng em cả một tuần cũng không khiến sắc mặt em nửa phần tươi tắn. Hôm qua lại vì mấy người đó chịu uất ức mà ám áp một đêm với anh à? Thật sự là làm khổ cho em rồi”.

Anh lại có thể nói những lời khó nghe như vậy. Cơ thể Vị Hi trở nên run rẩy, cắn môi, nhưng một từ cũng không nói ra nổi.

Thấy cô định nói lại thôi, Nguyễn Thiệu Nam càng tức giận, quay người cô lại, kẹp chặt cằm cô, “Bình thường chẳng phải nhanh mồm nhanh miệng lắm sao? Lúc này sao không nói? Không vui thì nói ra, bộ dạng cứ luôn bày ra vẻ không giận không hờn như vậy cho ai xem?”.

Vị Hi hít sâu một hơi, đôi mắt lạnh lẽo nhìn anh, “Phàm em có chút kiêu ngạo chắc sẽ đáp trả anh một cái bạt tai vì lời ban nãy. Có điều anh đã nói đúng, anh chỉ coi em đến để “hòa thân”. Bây giờ em cầu xin anh, nể tình em ở bên anh cả đêm, buông tha cho hai đứa trẻ đó, ẹ góa con côi bọn họ một con đường sống, đừng khiến chúng giống như em, đều mặc người chà đạp, có được không?”.

27. Chương 27: Cái Giá Phải Trả Cho Việc Chạm Vào Vảy Rồng

Cô nhìn thẳng lên trần nhà cao trong phòng khách, nhìn đường nét độc đáo dần trở nên méo mó, trong lòng thấy ngạc nhiên, đây có phải là chín tầng địa ngục trong truyền thuyết?

Đêm giao thừa, đồng hồ điểm mười hai giờ liền có người bắt đầu bắn pháo hoa. Pháo hoa rực rỡ giống như hoa tươi nở rộ, từng đóa từng đóa nở ra trên bầu trời nhưng tơ màu xanh.

Một mình Vị Hi ngồi trên ghế sofa xem ti vi trong phòng khách, thím Vương bước tới hỏi cô: “Cô Lục, có cần tôi làm cho cô ít đồ ăn đêm không?”.

Cô lắc đầu, “Không ạ, muộn rồi thím nghỉ ngơi đi”.

Thím Vương thở dài, “Cậu Nguyễn cũng thật là, đón năm mới lại để cô một mình nơi này quanh quẽ”.

Vị Hi bắt đầu cười gượng, “Có thể anh ấy bận việc, không sao, mình cháu ngồi đây cũng rất ổn”. Rồi cô nói tiếp, “Thím Vương, món ăn chính thống của Dương Châu thím làm ngon lắm, giống y như mẹ cháu làm vậy”. Thím Vương luôn rất thương yêu Vị Hi, thấy cô hiểu chuyện như vậy, trong lòng càng thêm thương xót, nghĩa khí nói: “Thích ăn thì ngày mai thím Vương đặc biệt làm cho cô. Anh Nguyễn trở về, tôi liền mặc cậu ta đối”.

Vị Hi bị người phụ nữ đứng tuổi tốt bụng này chọc cười, trong lòng chua xót liền nhào vào vòng tay bà, “Thím Vương, thím đối với cháu thật tốt, giống như mẹ cháu vậy”.

Thím Vương không nén được than thở, “Đứa trẻ đáng thương, chỉ có một mình cô đơn lẻ loi, không cha mẹ cũng không anh chị em ruột, chăm sóc. Bình thường cậu Nguyễn đối xử với chúng ta rất tốt, thím tưởng

cậu ta là người thận trọng, không giống mấy vị công tử giàu có lông bông xốc nổi. Không ngờ... Ôi, một cô gái đẹp như tiên nữ, đối xử với cô lúc lạnh lùng lúc nồng nhiệt như vậy, sao cậu ta có thể nhẫn tâm chứ?”.

Sau mười hai giờ, chương trình ti vi càng trở nên vô vị, dấu sao thím Vương cũng lớn tuổi, ngồi với cô một lúc liền đi ngủ. Vị Hi ngồi tiếp một lúc nữa rồi tắt ti vi.

Căn phòng rộng lớn trong phút chốc trở nên yên tĩnh, Vị Hi không ngủ nổi, vẫn mặc quần áo ngồi trên ghế sofa, nhìn bầu trời tối om, không hề có một ngôi sao qua cửa sổ lớn.

Cho tới giây phút này, trái tim mới trở nên thê lương, giống như bị người ta treo ở nơi nào đó, trống rỗng, không có điểm tựa. Trước mắt không ngừng hiện ra ánh mắt khi sắp đi của anh, vẻ mặt lạnh băng, gân xanh nổi rõ trên trán... Tất cả mọi thứ dường như đều đang cảnh cáo cô, anh giận biết nhường nào.

Có phải cô đã sai rồi không? Tự cho rằng anh là người đàn ông bạc tình, tính cách lạnh nhạt, nhưng đối xử với cô lại không như vậy, cô thực sự đã cậy được cưng chiều mà sinh ra kiêu ngạo ư? Tưởng rằng người khác không thể nói, cô có thể? Người khác không làm được, cô có thể làm?

“Rồng có vảy, chạm vào tất giận dữ”, Vị Hi nhớ lảng máng một câu chuyện trong Hàn Phi Tử. Đại khái ý nói: Phía dưới cổ rồng có một chiếc vảy dài một thước, con người nếu chạm vào vảy rồng, nhất định sẽ bị nó gây thương tích. Vua cũng có vảy, vì thế người du thuyết khuyên can hay tiến cử tuyệt đối không thể chạm vào vảy của vua. Nếu không, không những không thành công mà tính mệnh của chính mình cũng khó giữ.

Vị Hi thở dài một cái, rất rõ ràng cô không phải một nhà du thuyết giỏi. Chẳng qua một câu nói liền nhỏ “vảy” của vua rồng.

Nghĩ tới những điều đó, cô dần dần thấy mệt mỏi. Cô cuộn tròn trên ghế sofa ngủ mơ màng. Nửa đêm đột nhiên cảm thấy có người kéo cánh tay, lôi cô lên.

Cô mở đôi mắt hazy còn nhập nhèm, nhưng lại đối diện với một đôi mắt hổ nóng bỏng. Vị Hi ngủ lơ mơ, dụi mắt lầm bầm nói: “Anh về rồi à, đồ ăn trong nồi chắc đã nguội, em đi hâm nóng cho anh nhé?”.

Nguyễn Thiệu Nam không nói gì, vừa thở hổn hển vừa sốt ruột kéo cà vạt, dường như đã uống không ít. Lúc này đã gần sáng, qua giao thừa, tiếng ồn ào của pháo hoa thừa dân, trong biệt thự tĩnh mịch tối đen.

Trái tim Vị Hi co lại, dựa vào góc ghế sofa nín thở, quan sát kĩ càng, giống như con cá nuôi trong bể, sợ vừa cử động liền kinh động đến con người, chờ đợi vận mệnh bị mổ bụng moi ruột.

Lần trước chính vì anh uống say, còn lần này? Anh lại tức giận, lại uống rượu, anh sẽ đối xử thế nào với cô? Bây giờ chạy trốn có kịp không?

Tích tắc! Tích tắc! Tiếng đồng hồ trên tay anh đặc biệt trở nên đáng sợ trong đêm vắng lặng.

“Tối quá nhỉ?”. Cô căng thẳng đến mức cổ họng khô rát, liếm liếm môi, cô nói: “Em đi bật đèn.”

Loảng xoảng! Cốc trà trên bàn lẳng xuống thảm, nước trà xanh đổ ra nền, chốc lát mùi thơm của trà lan tỏa ra xung quanh.

Khi người đàn ông đè cô xuống bằng sức mạnh của con hổ đói vồ mồi, Vị Hi cảm thấy răng va cầm cập, lục phủ ngũ tạng xô vào nhau. Trong nguy nan, cô nhớ ra thím Vương. Đáng tiếc, căn phòng dành cho người giúp việc của người phụ nữ đứng tuổi này cách quá xa, ngăn tay chẳng với tới trời.

Lúc này, cô có hét vỡ họng cũng không ai nghe thấy.

Trong lòng Vị Hi cảm thấy thê lương, buổi sáng anh vừa nói gì? Cho dù cô không biết tự lượng sức mình, thực sự chọc giận anh, anh cũng không nên đối xử với cô như vậy.

Người đàn ông chà răng vào da thịt mềm mại trên cổ cô, tim Vị Hi đập thành thịch, có phần cam chịu số phận nhắm mắt lại, không vùng vẫy, vùng vẫy chẳng qua càng khiến bản thân đau hơn, khó chịu hơn.

Nhưng không ngờ...

“Em đã thắng...”. Đột Nhiên anh hạ giọng, oán hận nói bên tai cô.

Vị Hi bỗng sững sờ, song không hiểu. Anh nói, cô đã thắng ư? Cô thắng anh cái gì chứ?

Anh không nói nữa, đột nhiên nổi khùng kéo áo cô, chỉ một mực tàn bạo nóng nảy, “Bỏ đi, anh nhận thua, anh nhận thua. Cho anh! Bây giờ liền cho anh! Anh đem tất cả mọi thứ của mình cho em, sinh mệnh cũng cho em!”.

Vị Hi giống như bị sét đánh, khiếp sợ từ đầu đến chân bởi những lời nói điên cuồng, hành động điên cuồng, ánh mắt điên cuồng của người đàn ông này. Chỉ nghe thấy giọng rít khàn khàn, giống như phát ra từ loại mãnh thú vô mồi, còn chưa kịp hoàn hồn, anh đã kéo cô lên...

Đau!

Phía dưới cơ thể đột nhiên nhói đau, Vị Hi ngẩng mạnh cổ lên, nhưng giống như bị ác quỷ địa ngục quất nát linh hồn, đau đến mức hồn bay phách tán, thần khóc quỷ than.

Trán lập tức toát mồ hôi, hai bên tóc mai ướt sũng, đôi mắt trống rỗng, cô nhìn thẳng lên trần nhà cao trong phòng khách, nhìn đường nét độc đáo dần trở nên méo mó, trong lòng thấy ngạc nhiên, đây có phải là chín tầng địa ngục trong truyền thuyết?

Hai tay túm chặt vai anh, cô thở gấp, móng tay gần như đâm vào thịt anh. Những gì chịu đựng trước đây cộng vào cũng không sánh nổi một phần mười lần này. Chỉ trong chốc lát, ngón tay cô tê dại, mồ hôi lạnh đầm đìa, nhưng đến một giọt nước mắt cũng không rơi.

Anh vừa nói gì? Anh lại chấp nhận cho cô thứ gì? Chắc là thứ rất quan trọng, có lẽ còn quan trọng hơn cả tính mệnh. Nếu không sao anh có thể tàn ác dữ tợn như vậy? Giống như muốn chặt cô ra thành tám khúc, biến xương thành tro tàn.

Có cô ấm áp mềm mại trong vòng tay, người đàn ông say mê hôn lên làn môi hơi khép lại của cô. Bàn tay giữ trên eo cô theo cử động của cơ thể mình, vuốt ve cơ thể cô. Người trong vòng tay đáng thương cong lưng, cầm đặt lên bờ vai anh, giống như mĩ nhân ngư bị người ta cạo vảy, đã đau đến mức không thể thốt lên lời. Đột nhiên anh nhớ ra điều gì, vội vàng phanh lại, mơ hồ nói: “Đúng rồi, anh từng đồng ý với em, không thể ức hiếp em, không thể ức hiếp em...”.

Vị Hi hơi nhếch khóe môi, cười đau khổ. Anh say đến mức này mà còn nhớ, thật sự làm khó anh rồi. Anh không ức hiếp cô mà chỉ xé nát cô ra.

Cơ thể cứng như thép của người đàn ông đột nhiên dịu lại, đặt cô lên tấm thảm, vừa mạnh mẽ đưa vào vừa dịu dàng hôn cô, miệng lầm bầm, “Vị Hi, ngoan, như vậy có phải không đau không? Có phải không?”.

Sao có thể không đau chứ? Những vuốt ve an ủi này so với sự cướp đoạt gần như hung bạo lúc này chỉ như muối bỏ bể.

Chỉ vài phút, Vị Hi đã đau đến mức ngũ tạng như vỡ nát, mồ hôi nhễ nhại, nơm nớp lo sợ co quắp lại, chẳng những không cách nào thả lỏng ra, mà mỗi một tác động da thịt cũng trở nên miễn cưỡng khác thường, động một chút là như xé nát tim gan.

Qua làn mi ướt, Vị Hi thống khổ nhìn người đàn ông đang thoải mái vui thích chìm vào trong cô, anh vẫn hôn cô một cách gợi tình, miệng nói những lời yêu thương khiến người ta nóng bừng tai, tim ngọt ngào, mỗi một câu nói đều áp lên tim cô. Nhưng mỗi lần anh thúc xuống, cô đau như thể chịu cực hình. Sự ân ái hòa hợp của hai người lại là khổ cực lắm than của cô, sung sướng không gì sánh bằng của anh.

Quả thật không thể chịu nổi nữa, Vị Hi giống như con mèo nhỏ bị chọc giận, nắm chặt bàn tay đập loạn trên phía sau vai của người đàn ông, nhưng căn bản không có tác dụng, chẳng qua chỉ như gãi ngứa cho anh. Nhớ tới hình ảnh anh ôm cô thể thốt lúc sáng, đột nhiên thấy ảm ức, hai mắt đầm lệ.

Một mảng ướt đầm trước ngực, cơ thể người đàn ông cứng lại, nâng cầm cô lên, đôi mắt say rượu sững sờ nhìn gương mặt lấp lánh nước mắt như hoa lê dưới mưa, có phần ngạc nhiên hỏi cô: “Anh đã hôn em rồi, vẫn đau à?”

Vị Hi quả thật dở khóc dở cười, co vào trong lòng anh, đôi môi đỏ hơi hé, hơi thở yếu ớt... nhưng một chữ cũng không thể thốt ra.

Người đàn ông thò tay sờ trán cô thấy một lớp mồ hôi, dù đang say khướt cũng đau lòng tội đỉnh, thế là còn chưa hoàn toàn thỏa mãn liền qua loa dừng lại, gờ trống thu binh.

Vị Hi hiển nhiên có chút kinh hãi, túm quần áo đã bị anh kéo ra, chỉ muốn lùi ra xa, nhưng anh nhanh tay nhanh mắt ôm lấy cô. Cô co lại trong lòng anh không dám động đây, sợ kinh động anh, không biết anh sẽ làm ra chuyện gì.

Sức anh mạnh như vậy, hôm nay cô mới biết. Cơ thể cô đau đến mức run rẩy, đã không thể chịu đựng nhiều hơn nữa.

“Có phải kiếp trước anh nợ em không?”. Anh say khướt hôn lên đôi mắt đỏ vì khóc của cô, đột nhiên cười bi ai, “Vị Hi bé nhỏ của anh, anh sớm muộn cũng chết trong tay em”.

28. Chương 28: Anh Vẫn Phải Diệt Sạch

“Em không thể chỉ sống vì anh nhưng em có thể chết vì anh, điều này không cần hoài nghi”.

Sáng hôm sau, thím Vương vừa tỉnh giấc, bước tới phòng khách liếc thấy hai người nằm ngủ trên tấm thảm, kêu lên một tiếng “ôi” rồi vội vàng bật mắt, miệng hét lớn, “A di đà Phật, a di đà Phật..”.

Hai người vừa ngủ chưa lâu liền bị đánh thức. Nguyễn Thiệu Nam ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, việc khinh suất sau khi say rượu tối qua đã không nhớ rõ, day huyệt Thái Dương quả trách: “Thím Vương, sáng sớm đã kêu la gì vậy?”.

Vị Hi kéo quần áo trốn sau lưng anh, hơi lúng túng đẩy đẩy anh. Nguyễn Thiệu Nam mở mắt nhìn, hóa ra toàn thân anh trần truồng, không có gì che đây.

Anh lập tức tìm đồ che đi, “Xin lỗi thím Vương, bọn cháu hôm qua...”.

Người phụ nữ đứng tuổi sớm đã quay lưng đi, cười ha ha nói: “Không sao, không sao, tôi chưa nhìn thấy gì hết. Lát nữa tôi về nhà, hai người trẻ tuổi cứ việc đóng cửa, thích điên cuồng thế nào thì điên cuồng thế ấy, ha ha...”.

Trước khi đi còn không quên nhìn Vị Hi một cái, dường như đang nói: Cô bé, lần này đã túm được cậu ta rồi.

“Thím Vương sao vậy? Cười thật lạ”. Nguyễn Thiệu Nam vừa mặc quần áo vừa hỏi.

Vị Hi liếc anh một cái, bình thản nói: “Chắc cười khi anh không mặc quần áo, không đáng coi bằng cậu cháu trai nhà thím ấy”.

Nguyễn Thiệu Nam hận đến mức nghiến răng, cánh tay dài kéo cô lại.

“Ôi!”. Vị Hi khẽ kêu lên, người nằm gọn trong lòng anh, trán toát mồ hôi.

Nguyễn Thiệu Nam đỡ cô đứng thẳng, căng thẳng nhìn cô: “Thế này là thế nào?”.

Vị Hi lắc đầu, “Không sao...”.

“Đau đến mức toát mồ hôi còn nói không sao?”. Nguyễn Thiệu Nam rút khăn giấy tỉ mỉ lau cho cô, đột nhiên nhớ đến điều gì đó.

“Có phải... chỗ đó bị rách không?”.

Vị Hi lắc đầu, “Chắc không, có thể phần mềm bị tổn thương, cẩn thận chút sẽ không sao”.

Cô đẩy anh ra, thử tự đứng lên nhưng vừa cử động liền thấy đau.

“Không được, hay là anh đưa em đi viện”. Anh nói xong liền bế cô lên.

“Ái...”. Anh không cử động còn đỡ, vừa động đây liền làm cô đau vô cùng. Một người đàn ông to lớn như anh thông tay đứng đó, có chút luống cuống.

Vị Hi nén cơn đau nói: “Thực sự không sao, anh ngồi xuống đi, bình tĩnh chút nào”.

Anh vẫn không yên tâm, “Sao em biết? Nhỡ may bị thương nghiêm trọng, chậm trễ thì làm thế nào? Hay là đi xem xem, được không?”.

Vị Hi không nén được thở dài, “Anh à, em dù sao cũng đã ở ”Tuyệt sắc” ba năm. Chưa từng ăn thịt lợn cũng từng thấy lợn chạy. Nếu bị rách, em chỉ sợ đã chảy máu đầm đìa rồi, làm sao có thể đợi đến lúc này chứ?”.

Nguyễn Thiệu Nam lúc này mới thở phào, khom người bế cô lên, “Vây anh đưa em lên tầng uống thuốc, hôm nay đừng đi lung tung. Nghỉ ngơi cho khỏe”.

Vị Hi gật đầu.

Sau khi bố trí ổn thỏa cho cô trong phòng ngủ, Nguyễn Thiệu Nam hỏi cô, “Muốn ăn gì nào? Anh đi mua. Bánh bao nhân thịt cua nhé?”.

Cô lắc đầu, “Em rất đau đầu, muốn ngủ một lát”.

Anh đứng lên kéo rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng, căn phòng trong chốc lát giống như hoàng hôn, tất cả đồ dùng trong phòng đều được bao phủ một lớp màu đỏ nhàn nhạt.

Nhưng anh không rời đi chỉ ngồi bên cạnh cô, bàn tay to với vết chai mỏng lưu luyến xoa mặt cô, cảm giác hơi nhột, hơi thoải mái, không hề thấy ghét.

Vị Hi mở mắt, bất đắc dĩ nhìn anh, “Anh cứ quấy rối em như vậy, em ngủ sao nổi chứ?”.

Anh cúi đầu hôn lên mắt cô, thở dài, “Hôm qua anh đã cử người thông báo với Lục Tử Tục, anh sẽ không ngừng lại việc thu mua Thái Hoàng, Dịch Thiên sát nhập Thái Hoàng là xu thế tất yếu, Dịch Thiên sẽ làm chủ Thái Hoàng”.

Vị Hi khẽ run, “Anh vẫn muốn diệt tận gốc”.

“Nhưng, sản nghiệp chưa bị thua lỗ của nhà họ Lục có thể giữ lại. Anh sẽ kêu kế toán hạch toán tài sản trong nước và ở nước ngoài của bọn họ bao gồm tất cả tài sản cố định và tài sản lưu động trong đó, đại khái còn lại mười triệu tệ. Món tiền này tuy không lớn nhưng anh không thể để người nhà họ Lục cầm, vậy chẳng khác nào tự anh để lại hậu họa. Vì thế anh đưa ra một điều kiện, chỉ cần họ chuyển toàn bộ tài sản nhà họ Lục vào tên em, anh sẽ ngừng truy kích, từ nay về sau... việc trước kia không tính”.

“Cái gì?”. Vị Hi quả thật không dám tin vào tai mình, cẩn thận ngồi dậy, “Ý anh nói anh bằng lòng cho hai đứa trẻ một con đường sống?”.

“Ừ, Lục Tử Tục đã đồng ý, chỉ cần em có thể chăm lo cuộc sống sau này của hai đứa trẻ, ông ta bằng lòng đưa ra số tài sản còn lại. Hôm nay luật sư sẽ vạch ra nội dung cụ thể của giấy chuyển giao, ngày mai sẽ tới phòng quản trị kí tên. Từ nay về sau, tài sản còn lại của nhà họ Lục do em toàn quyền quyết định, em muốn bỏ qua ai, muốn chăm sóc ai, muốn hợp tác với ai, tự mình tính toán nhé”. Anh thở dài, “Đây là cách vẹn cả đôi đường duy nhất mà anh có thể nghĩ ra”.

Vị Hi gơ tay chạm vào mặt anh, “Cảm ơn anh, em cũng thay mặt hai đứa trẻ cảm ơn anh”.

Nguyễn Thiệu Nam nắm tay cô, “Không cần, nhưng em nắm những thứ này trong tay, sau này trong lòng nhất định phải có tính toán trước. Người nhà họ Lục chính bởi thấy em còn nhỏ tuổi, tốt bụng, không chống đỡ nổi vài câu mềm yếu, nên nhiều lần tìm đến em. Bây giờ em cảm thấy đáng thương vì bọn họ bơ vơ, sau này một mai họ đắc chí, chưa hẳn nhớ đến em. Anh lại không thể lúc nào cũng để ý đến em, tự mình cảnh giác một chút, đừng bị lừa bởi những lời nói ngọt ngào nhất thời của bọn họ thì anh yên lòng rồi”.

Vị Hi lập tức nói: “Anh yên tâm, em chỉ để ý đến hai đứa trẻ thôi. Chúng quá nhỏ, em không cách nào thờ ơ không quan tâm. Em nghĩ... chỉ bằng chúng ta gửi hai đứa trẻ ra nước ngoài, tránh để chúng bị ảnh hưởng bởi tình hình trong nước, bị những người có dụng tâm khiêu khích lợi dụng. Còn Âu Hi nữa, em nghĩ cũng đưa con bé đi, bây giờ nó đã liệt, nói cũng không nói được, hàng ngày phải sống dựa vào máy thở, em hi vọng kĩ thuật công nghệ cao ở nước ngoài có thể giúp nó”.

Nguyễn Thiệu Nam gật đầu, “Như vậy cũng coi là thỏa đáng”. Sau đó anh thở dài, “Hi vọng chúng ta không nuôi ong tay áo...”.

Vị Hi ghé mặt lên vai anh, khẽ giọng nói: “Xin lỗi, em biết anh đưa ra quyết định như vậy khó khăn nhường nào. Anh yên tâm, đợi chúng lớn lên, em nhất định sẽ dạy bảo chúng thật tốt, tuyệt đối không để anh hối

hận bởi quyết định ngày hôm nay”.

Người đàn ông nâng mặt cô lên, khẽ nói: “Không cần nói với anh điều này, chẳng phải anh từng nói, chỉ cần em vui, em cần cái gì anh đều cho em...”.

Lời nói cuối cùng mơ hồ trong nụ hôn nóng bỏng triền miên, Nguyễn Thiệu Nam vừa ôm Vị Hi liền động vào nơi bị thương, cô khẽ thở hổn hển, đau đến mức nhủ mày.

Người đàn ông dừng lại, không dám khinh suất lần nữa, khẽ ôm cơ thể cô, áy náy nói: “Xin lỗi, đã nói sẽ không ức hiếp em nữa, kết quả lại...”.

“Đừng nói nữa, xét cho cùng em cũng có chỗ không đúng. Biết rõ anh đang tức giận, không nên dùng lời nói công kích anh. Thiệu Nam, em không biết sau khi anh rời nơi này, rốt cuộc đã gặp những chuyện gì. Nhưng em có thể cảm nhận được, trong lòng anh luôn ẩn giấu một luồng khí tàn bạo, cho dù khi đối diện với em, anh cũng không khống chế được”.

Cơ thể anh khẽ run, thấp giọng nói: “Vị Hi, anh chưa từng muốn làm tổn thương em...”.

Cô gật đầu: “Em hiểu, từ giây phút em quyết định ở bên anh, em đã biết, em sẽ chịu đựng điều gì bởi xuất thân và dòng họ mình không thể lựa chọn. Thiệu Nam, em chỉ muốn nói với anh, em yêu anh, từ năm mười bốn tuổi em đã yêu anh. Em yêu con người trước kia của anh, càng thương con người hiện tại của anh. Anh coi như đền bù cũng được, cái gì cũng đều được. Chỉ hi vọng anh nể tình em, có thể quên đi vết thương nhà họ Lục mang đến cho anh, em không quan tâm bản thân mình trở thành người bị giày vò ở giữa hai bên, nhưng em lo lắng cho anh. Lo anh sẽ càng đi càng xa, lo anh bị hận thù làm mờ mắt, quên đi bản tính từng thiện lương của mình”.

Cô ngẩng mặt nhìn anh, ánh mắt cố chấp dường như muốn đem những lời phía sau khảm sâu vào đáy tim anh, “Em là người phụ nữ như vậy đây, không thể chỉ sống vì anh, bởi sống không dễ dàng, chỉ dựa vào tình yêu thì không thể chống đỡ nổi toàn bộ gánh nặng của cuộc sống. Nhưng em có thể chết vì anh, điều này không cần hoài nghi”.

29. Chương 29: Thành Phố Của Những Người Phụ Nữ Trang Điểm Lộng Lẫy

Đau khổ kéo dài, giống như ốc sên tràn đầy nhẩn nại di chuyển. Vui vẻ ngắn ngủi, giống như đuôi thỏ vụt qua thảo nguyên mùa thu...

Ngày hôm sau, khi kí tên, Nguyễn Thiệu Nam không đi, chỉ gọi Ưông Đông Dương và vài vệ sĩ có kinh nghiệm dày dặn, dặn dò họ đi cùng Vị Hi đến văn phòng luật sư, bảo vệ cô an toàn, đồng thời xử lý công việc liên quan. Vị Hi biết anh không muốn gặp người nhà họ Lục, tránh bản thân đến lúc đó thay đổi.

Quá trình chuyển giao tài sản diễn ra rất thuận lợi, chẳng qua hai bên kí tên vào một đồng giấy, tất cả những thứ vật vãnh khác đều do luật sư toàn quyền đại diện.

Lục Tử Tục ngồi trên xe lăn, không ngừng ho, chỉ vài hôm không gặp, ông ta đã trở nên tiêu tụy do căn bệnh giày vò. Nhìn thế nào cũng là bộ dạng gần đất xa trời, chắc đại hạn không còn xa.

Vị Hi không nhìn ông ta, sau khi hai bên kí tên, hàn huyên với luật sư vài câu liền cùng xuống lầu. Ở cửa vốn nên mỗi người một ngã, nào ngờ Lục Tử Tục đột nhiên kéo tay Vị Hi, nước mắt đầm đìa nói: “Vị Hi, hai đứa trẻ đó sau này...”.

Lời chưa nói xong, Ưông Đông Dương ra hiệu một cái liền có vệ sĩ cao to chặn ông ta lại.

Lục Tử Tục ngồi trên xe lăn thở hổn hển, cô bảo mẫu trẻ tuổi lấy thuốc cho ông ta uống mới dần dần thở được.

Vị Hi không thể nhìn tiếp được tình cảnh này nữa liền nói với Ưông Đông Dương: “Chúng ta đi thôi”.

Sau này, khi Như Phi nghe kể về cảnh tượng ngày hôm đó, cảm khái nói: “Hóa ra người tàn nhẫn nham hiểm, tội ác tày trời thế nào đi nữa, đến khi tiền bạc tiêu tan hết, bị cô lập hoàn toàn chẳng qua cũng chỉ là như vậy”.

Vị Hi thở dài, “Điều nói náo nhiệt đều vì lợi lộc mà đến; thiên hạ nhón nháo đều vì lợi lộc mà đi. Lúc này mới biết hóa ra thế nhân hồ đồ. Dẫu rằng anh từng oai phong lẫm liệt, đến cuối cùng cũng chẳng qua chỉ là một nắm mồ đơn độc, một vốc đất vàng”.

Như Phi cười lạnh lùng, “Ông ta chí ít cũng chết yên lành, người đáng thương là những người bị ông ta hại, trở thành cô hồn dã quỷ cũng không có nơi khóc thương. Đúng rồi, mấy đứa con của những lão anh cầm thú của cậu làm thế nào?”.

“Mình muốn đưa chúng ra nước ngoài học, tìm môi trường tốt một chút, một nơi người Hoa không bị bài xích”.

“Nguyễn Thiệu Nam đồng ý ư?”.

“Anh ấy đã gặt đầu từ lâu, mấy ngày nay còn đang giúp mình tìm trường học”.

Như Phi vuốt cằm tỏ ý khen ngợi: “Anh ta thật sự không tệ, quay lưng lại với hận thù chồng chất nhiều thế, bây giờ còn có thể đối xử tử tế với con cháu của kẻ thù. Mình có thể hiểu cách nghĩ của cậu nhưng muốn anh ta hiểu có phần khó khăn, rốt cuộc lập trường khác nhau. Hơn nữa, không ai có thể bảo đảm hai đứa trẻ đó không thể trở thành Nguyễn Thiệu Nam thứ hai, bây giờ anh ta chẳng khác nào giữ lại cho bản thân một hậu họa ngầm. Anh ta không diệt cỏ tận gốc hoàn toàn là vì nể mặt cậu”.

Vị Hi gặt đầu, thở dài nói: “Mình biết, vì thế mình nhất định phải xử lý việc nhà họ Lục cho tốt, dạy dỗ tốt hai đứa trẻ đó, không thể để lại cho anh ấy chút xíu hậu họa nào. Nếu không, mình thực sự không còn mặt mũi gặp anh ấy”.

“Cậu định giải quyết sản nghiệp nhà họ Lục Như thế nào?”.

“Mình sẽ giữ lại căn nhà của nhà họ Lục, mẹ mình luôn thích chỗ đó, bà và Lục Tử Tục làm vợ chồng lâu như vậy, đó là thứ bà nên có. Những thứ khác, một phần mình cũng sẽ không động vào. Đợi hai đứa trẻ đó lớn lên, mình sẽ giao lại toàn bộ cho chúng”.

Như Phi nói: “Thực ra mình muốn nói với cậu, cậu không cần đưa toàn bộ cho chúng. Cậu cũng là con gái của Lục Tử Tục, đó cũng là thứ cậu nên được hưởng. Có điều mình biết, nói cũng vô dụng. Cậu hận Lục Tử Tục như vậy, sẽ không cần tài sản của ông ta, cho dù ông ta là cha ruột của cậu”.

Vị Hi cười, “Cậu hiểu là được”.

“Hai người con dâu của nhà họ Lục cũng cùng đi với hai đứa trẻ à?”.

Vị Hi thở dài, “Nghĩ tới điều này mình liền thấy tức giận, hai người phụ nữ đó diễn xong trò tình thân với Lục Tử Tục, thấy mình không thể giúp lại sợ liên lụy đến bản thân, vứt lại hai đứa trẻ rồi chạy một mình”.

Như Phi vỗ vỗ vai cô nói: “Nghĩ thoáng một chút đi, con người vốn ích kỷ, điểm này cậu nhìn thấy còn ít ở Lục Tử Tục sao?”.

Nhớ tới chuyện năm xưa, Vị Hi cười lạnh đậm, “Ừ nhỉ, nhiều quá rồi, nếu nói về nhẫn tâm tuyệt tình, ai có thể sánh nổi với ông ta?”.

Sau kì nghỉ Tết dài bảy ngày, ngày đầu tiên đi làm, tập đoàn Dịch Thiên liền công bố với bên ngoài, Dịch Thiên đã thành công trong việc thu mua Thái Hoàng.

Trong chốn lát, mức độ náo nhiệt, xôn xao của dư luận tuyệt đối không kém quốc gia lớn nào đó thay tổng thống. Bởi ai nấy đều biết Thái Hoàng vốn đứng đầu trong giới tài chính, các hào kiệt trong giới đều trông vào nó. Tin tức này được đưa ra có nghĩa là từ nay về sau, giang sơn đã đổi chủ.

Văn phòng, biệt thự của Nguyễn Thiệu Nam, hẳn là nơi có thể tìm thấy anh, dòng người “yết kiến chúc mừng” ùn ùn kéo đến.

Anh vốn là người thích yên tĩnh, hiện tại đương nhiên không chịu nổi phiền nhiễu. Thấy việc nhà họ Lục qua bao thay đổi cuối cùng cũng đã có kết cục, dứt khoát kéo theo Vị Hi, hai người cùng bay đi nghỉ ở “Thiên đường cuối cùng của chốn nhân gian”.

Có điều, nơi họ đi không phải Tahiti của Nam Thái Bình Dương mà là vùng giáp ranh giữa Vân Nam và Tứ Xuyên, thành phố cổ nổi tiếng nhất Trung Quốc - Lệ Giang.

Khi Nguyễn Thiệu Nam nghe nói Vị Hi muốn đi Lệ Giang, đã nhìn cô rất kì quái, “Gần quá, vẫn ở trong nước, có gì vui chứ?”.

Vị Hi không đồng ý, vừa chuẩn bị hành lý vừa nói: “Chính vì trong nước mới vui, nước mình, địa phương mình, đồng bào mình, đây gọi là phù sa không lọt ra ruộng người ngoài. Vì sao nhất định phải ra nước ngoài, để người nước ngoài kiếm tiền của anh, anh giàu lắm à?”.

Người đàn ông quả thật dở khóc dở cười, sau đó anh nói với cô: “Không phải em thực sự tiết kiệm tiền cho anh chứ? Vậy không cần. Hơn nữa thủ tục của chúng ta đều xong rồi, không đi rất đáng tiếc”.

“Đương nhiên không phải, em nghe bạn em nói, nơi đó là thành phố của tình yêu. Biết đâu em có thể gặp một người đẹp trai hơn anh, dịu dàng hơn anh, còn là anh chàng đẹp trai giàu có hơn anh. Tới lúc ấy, em sẽ đá anh, kệ anh khóc một mình”.

“Nha đầu chết tiệt!”. Nguyễn Thiệu Nam tức tối dùng cánh tay thít cổ cô, “Chẳng trách người ta nói, phụ nữ không thể cứng chiều. Động một tí là uy hiếp anh, càng ngày càng coi trời bằng vung”.

Họ ngồi chuyến bay buổi chiều, lúc chạng vạng hạ cánh ở sân bay Lệ Giang. Khi hai người kéo hành lý vào cổ thành đã là lúc lên đèn.

Toàn bộ thành phố được bao phủ bởi biển đèn màu cam, những căn nhà nhỏ kiểu Nạp Tây một màu tường trắng ngói đen, mái cong cửa gỗ. Dưới mái hiên của từng nhà đều treo đèn lồng giấy màu đỏ, giống như thời gian quay ngược trở lại, mang theo giai điệu cổ xưa.

Trên đường nơi nào cũng có thể bắt gặp những con người ăn mặc đẹp đẽ, vẻ mặt nhàn nhã, đi hàng hai hàng ba, người đẹp nườm nượp, nhìn đến hoa mắt, không biết ai là cảnh đẹp của ai.

Nguyễn Thiệu Nam không nén được than thở, “Chẳng trách em nhất định phải tới nơi này, hóa ra đây là “thành phố phụ nữ”, nhiều cô gái trang điểm xinh đẹp như vậy”.

Họ ở trong thành phố vài ngày, đi dạo khắp các con phố, giết thời gian trong quán rượu, thả đèn hoa đăng, ăn món lẩu thịt dê rừng và thịt sườn sấy khô, đi gần hết nội thành, thế là nghĩ tới việc đi thăm khu du lịch xung quanh.

Nguyễn Thiệu Nam vốn muốn thuê xe đi, nhưng Vị Hi nói: “Chỉ hai chúng ta thì buồn lắm, hoàn toàn không cảm nhận được niềm vui đi du lịch. Những cảnh sắc tự nhiên phải đi cùng những khách du lịch chung chí hướng, cùng “du lịch bình dân” mới có ý nghĩa”.

Nguyễn Thiệu Nam không lay chuyển được cô, đành đồng ý. Thế là họ liên hệ với một anh cả rất nổi tiếng ở địa phương về xe cộ, quyết định đi xe của anh ta.

Người anh cả này tên Thẩm Vĩ, tài xế bậc nhất ở Lệ Giang, đã chạy hơn chục năm con đường này, đưa tiễn vô số khách từ bắc đến nam, kinh nghiệm phong phú, nhân duyên cực tốt. Đừng thấy vóc dáng anh ta lực lưỡng, vẻ mặt hung dữ nhưng lại là người rất tỉ mỉ chu đáo, đối xử bình đẳng với toàn bộ mấy chục khách du lịch trên xe, cho dù là nam hay nữ, ai cũng quan tâm chăm sóc cẩn thận. Vị Hi rất hợp với anh ta, luôn thích quẩn lầy anh ta, bắt anh ta kể chuyện xót xa của “kiếp sống phu xe” bao năm, nghe đến nỗi cô không ngừng cảm thán, bội phục.

“Mọi người nghe tôi nói, sáng nay ngủ dậy, tâm trạng tôi vô cùng kích động. Thấy mọi người vui vẻ, thực ra trong lòng tôi...”.

Đây là lời mào đầu anh cả Thẩm nói hàng sáng, giọng Phúc Kiến, lời nói rườm rà, luôn thích kéo dài âm cuối của chữ cuối cùng, ngữ khí làm bộ làm tịch, thường khiến người ta nhớ tới đối thoại trong phim của Châu Tinh Trì.

Vị Hi ngồi phía sau bịt miệng cười trộm, cầm máy ảnh, điều chỉnh góc máy, bắt đầu chụp lén. Nguyễn Thiệu Nam ngồi bên cạnh, đây cô một cái, “Em làm gì vậy?”.

“Suýt...”. Vị Hi giơ ngón tay lên miệng anh, thì thầm nói, “Chụp anh ấy. Sau này chúng ta mời anh ấy ăn cơm, anh ấy nếu dám không đến, chúng ta liền đưa lên mạng, phơi ra nội tình bên trong của anh ta.”

Nguyễn Thiệu Nam bị cô chọc cho bật cười, nhéo mặt cô, trách: “Cô nhỏ này, em xấu xa nhỉ, coi chừng sau này gặp báo ửng”.

Mấy ngày sau, họ được chiêm ngưỡng Mai Lí Tuyết Sơn tráng lệ, chiêm ngưỡng chùa Đông Trú Lâm linh thiêng, đi bộ lên Hồ Khiêu Hiệp^[1] cao và hiểm, cười ngựa tham quan thôn Vũ Bộc xinh đẹp.

[1] Hồ Khiêu Hiệp: Khe sâu nhất của Trung Quốc, là một phần của Tam Giang Tĩnh Lưu đã được UNESCO công nhận là di sản thế giới.

Còn ngồi tám tiếng đồng hồ trên ô tô, đến gần hồ Lô Cô được mệnh danh “Nữ Nhi quốc cuối cùng”. Họ chèo thuyền trên hồ, người phụ nữ lái thuyền hát bài hát sơn ca mộc mạc, mặt hồ như rải mứt táo vàng, nước hồ trong vắt, xanh lục, tươi non đáng yêu.

Trạm cuối cùng, họ tới Shangri-la có tiếng “Nhân gian trên trời”.

Đứng trên thảm cỏ của cao nguyên Shangri-la, ngắm mây ngũ sắc ngập trời, nhuộm tầng tầng lớp lớp lên khe hẹp giữa núi và sông, khoảng cách giữa con người và bầu trời trở nên rất gần, như hợp thành một trong nháy mắt.

Anh Thắm than thở, “Đáng tiếc, các bạn đến không đúng lúc. Tháng bảy, tháng tám, thắm cỏ nơi đây mới đẹp nhất, hoa du mạch vàng óng, hoa khoai tây màu tím, trải dài ngút mắt. Tới tháng mười, khắp núi đều là hoa lang độc, đỏ như máu, thật hiếm có cảnh sắc như vậy”.

Nghe anh ta nói thế, Vị Hi thầm hối hận trong lòng, nuối tiếc nói: “Chúng ta nên đổi khi khác đến đây, đã bỏ lỡ cảnh đẹp vô cùng của nhân gian, thật đáng tiếc”.

Nguyễn Thiệu Nam cười, “Nha đầu ngốc, nếu em thích, sau này chúng ta lại đến nữa là được. Cảnh đẹp ở đây, nó không chạy mất đâu, không cần cảm thấy tiếc nuối”.

Sau khi trở về từ Shangri-la, kì nghỉ dài của họ cũng kết thúc. Nguyễn Thiệu Nam đặt vé về, họ mang theo vài túi lớn đồ lưu niệm mua ở cổ thành, thu hoạch khá lớn.

“Đau khổ kéo dài, giống như ốc sên tràn đầy nhẩn nại di chuyển. Vui vẻ ngắn ngủi, giống như đuôi thỏ vụt qua thảo nguyên mùa thu...”.

Vị Hi nhớ mang máng đây là câu thơ nữ anh hùng bắn tia của liên bang Xô Viết thời kì “Thế chiến thứ hai” thích nhất.

Không biết vì sao khi ngồi trên máy bay cô lại nhớ đến câu thơ này.

Cô quay mặt nhìn Nguyễn Thiệu Nam đang chuyên tâm làm việc. Anh lại trở thành một con người khác, hôm qua giống như đứa trẻ cười vô tư, hôm nay lại trở về là một con mãnh thú được đúc từ xi măng cốt thép, quái vật ăn thịt của tiền bạc và vật chất.

Có lúc cô thực sự rất khâm phục anh, trong chớp mắt có thể thay đổi nhanh như vậy, triệt để như vậy.

Khó trách anh có thể đứng đầu “chuỗi tuần hoàn thức ăn”, không phải không có lí do.

“Đúng rồi, khi nào em khai giảng?”. Người đàn ông tranh thủ thời gian uống cà phê hỏi cô.

“Tháng ba ạ”.

Nguyễn Thiệu Nam gật đầu, “Ngày hai mươi tám tháng này...”.

“Là sinh nhật anh”. Vị Hi tiếp lời, “Em nhất định sẽ dành tất cả thời gian ngày hôm đó, chuyên tâm chờ đợi anh tuyên gọi, anh Nguyễn”.

Nguyễn Thiệu Nam cười, xoa mặt cô, “Bao năm rồi anh không có một buổi sinh nhật ra hồn, lần này nhất định phải chúc mừng thật tử tế”.

“Anh muốn quà gì?”.

Anh ghé lại gần, cắn lên tai cô, giọng nói ám muội, “Biết rõ còn cố ý hỏi...”.

Sau khi xuống máy bay, Nguyễn Thiệu Nam đi thẳng tới công ty. Vị Hi trở về biệt thự, hành lí của hai người đều đã sắp xếp xong, mang theo quà cho Như Phi, không màng nghĩ ngợi liền tới chỗ cô ấy.

“Cậu chắc cậu không đem cả Lệ Giang về chứ?”. Như Phi nhìn đồng quà chất như núi, không nén được hỏi cô.

“Ôi, thấy gì thích thì mua một chút, không biết sao lại chất đồng nhiều như vậy”. Vị Hi cũng hối hận với sự xa xỉ của mình.

Như Phi bắt đầu mở quà, vừa mở vừa hỏi: “Sao? Bên đó vui không?”.

Vị Hi nằm trên giường nhớ lại, “Nhân gian trên trời, đẹp không sao tả xiết”. Đột Nhiên cô nhớ ra gì đó, bật dậy nói, “Mình phải đi đây, hai mươi tám là sinh nhật anh ấy, phải chuẩn bị quà cho anh ấy”.

Như Phi xì một tiếng, “Anh ta chẳng thiếu cái gì, còn cần cậu tặng ư?”.

“Sao như nhau được? Trước đây anh ấy đều tự tặng quà ỉn, bây giờ mình nghĩ đến liền cảm thấy anh ấy rất đáng thương”.

Như Phi cầm chiếc váy chim công màu xanh lên nhìn vào gương, hỏi: “Váy đã nghĩ ra mua quà gì chưa?”.

Nói tới đây, vẻ mặt Vị Hi đầy lo lắng, “Trước khi chúng mình đi du lịch, anh ấy rất thích một mẫu bật lửa sao thổ của Vivienne Westwood. Anh ấy nói trước đây luôn muốn mua, đáng tiếc khi đó màu bạc mà anh ấy thích lại hết hàng. Mình vừa gọi điện cho chủ cửa hàng, ông ta nói đã có, bảo mình tốt nhất hôm nay đến lấy, mẫu đó vô cùng đắt khách, ông ta không thể giữ lại lâu”.

Như Phi lè lưỡi, “Sao thứ mà vị nhà cậu thích đều là loại số lượng có hạn vậy? Chiếc bật lửa đó toàn thế giới mới sản xuất năm trăm cái, trên mạng đã nung đến hơn hai vạn rồi, giá bên ngoài chỉ sợ còn cao hơn nhĩ? Tự cậu mua nổi không?”.

“Mấy hôm trước sửa tranh cũng kiếm được ít tiền, đáng tiếc vẫn còn thiếu một nghìn”.

Như Phi lại lấy chiếc vòng cổ đá màu ngọc lam, phối hợp với chiếc váy rất hợp, “Dù sao cũng thiếu một nghìn, cậu lấy từ chỗ khác, anh ta cũng không biết”.

“Trời biết đất biết, mình biết cậu biết. Ai bảo không có người nào biết”.

Như Phi quyết định cho cô, “Hoặc tặng thứ khác đi, chỉ cần là đồ cậu tặng, anh ta đều sẽ thích”.

“Đương nhiên anh ấy sẽ thích, nhưng đó không phải là thứ anh ấy muốn có nhất. Anh ấy luôn ỉn thứ tốt nhất, mình đương nhiên cũng muốn làm như vậy đối với anh ấy”.

Như Phi thật phục cô, “Bà cô ạ, vậy cậu nói làm thế nào?”.

“Thực ra, có một cách...”. Vị Hi định nói lại thôi.

“Cách gì?”.

Vị Hi liếc cô một cái, “Không nói với cậu. Mình đi đây, những thứ đó đều là của cậu cả, từ từ mở ra đi nhé”.

Như Phi mặc chiếc váy chim công xoay một vòng trước gương, rất mãn nguyện, làm mặt quỷ với cái lưng của Vị Hi, “Không nói thì thôi, đồ thấy sắc quên bạn”.

30. Chương 30: Lộ Rõ Chân Tướng

Nguyễn Thiệu Nam nhặt di động lên, nhìn gương mặt trắng bệch của Vị Hi, chậm rãi nói với người trong ống nghe: “Cô ấy đã biết rồi, cô không cần gọi tới nữa”.

Buổi tối khi Nguyễn Thiệu Nam tan làm trở về, nghe người giúp việc nói Vị Hi đang học làm cơm với thím Vương trong bếp, không kìm được qua nhìn cô, thấy cô đang pha nước tương, liền cười nói: “Thím Vương, tốt nhất thím đừng để cô ấy đụng vào đồ của thím, cẩn thận cô ấy đem mấy thứ nước tương bảo bối của thím hòa thành màu vẽ hết”.

Vị Hi tức tối quay đầu lại đánh anh, bị anh túm được, cúi đầu hôn một cái.

“Hừm, hai đứa nhỏ này ra ngoài đùa đi, đừng làm loạn ở đây nữa”.

Thế là, hai kẻ “không làm ăn đàng hoàng” bị thím Vương cầm xẻng đuổi ra ngoài.

Vị Hi oán trách anh, “Đều tại anh, hại em bá sư không thành. Sau này còn nói em không biết làm cơm nữa, không ai thèm để ý đến anh”.

Nguyễn Thiệu Nam cười nói: “Sẽ không, sẽ không đâu, có thứ này cho em xem”. Nói xong liền kéo tay cô lên lầu.

“Ái...”. Vị Hi khê vùng vẫy.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn cô, “Cánh tay em bị sao vậy?”.

Vị Hi rút tay lại, xoa xoa, “Không sao, có thể do hôm nay xước đồ nên hơi đau. Không nghiêm trọng đâu, mấy hôm nữa là khỏi ấy mà”.

Nguyễn Thiệu Nam véo cầm cô, cười nói, “Đồ làm bằng giấy”.

Hai người bước vào thư phòng, Nguyễn Thiệu Nam lấy ra một tập giấy tờ đưa cho cô, “Trước khi chúng ta đi du lịch, chẳng phải em đã chọn một trường nội trú của Canada cho hai đứa trẻ ư? Đơn xin nhập học đã được thông qua, em kí tên trên mấy giấy tờ này là có thể làm thủ tục nhập học”.

”Nhanh như vậy ư? Em tưởng phải đợi rất lâu”. Vị Hi cầm tập giấy tờ lên xem, đều là tiếng Anh. Cô đại khái xem qua một chút, trong đó có giấy đồng ý cho nhập học của trường, những thứ khác đều là các giấy tờ chứng minh tài sản và chứng minh người giám hộ không phạm tội mà bên nhập cảnh cần.

Nguyễn Thiệu Nam nói: “Anh nhờ người làm, không sắp xếp tốt cho chúng, em sẽ không yên tâm, anh cũng không thoải mái, đưa đi sớm cho xong”.

Vị Hi đương nhiên hiểu tâm tư anh. Người đàn ông này miệng nói việc xưa không tính, chỉ sợ rốt cuộc lại khó yên lòng. Sớm đưa hai đứa trẻ này đi để anh khuất mắt trông coi.

Cô kiễng chân lên hôn anh, “Cảm ơn anh”.

Nguyễn Thiệu Nam kéo ghế cho cô, dặn dò: “Ngồi xuống từ từ xem, đừng sốt ruột”.

Tiếng Anh của Vị Hi không tốt lắm, đặc biệt là trong đó còn có rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành, đọc vô cùng trầy trật, có vài nội dung nếu không có người chuyên nghiệp chỉ cho, cô căn bản không hiểu.

Lại đúng lúc này, thím Vương đứng ở cửa bảo họ cơm đã xong, còn làm món bông tuyết uyên ương và món cá mè hình con sóc mà Vị Hi thích nhất.

Bà không nói còn đỡ, vừa nói Vị Hi liền cảm thấy bụng đói cồn cào, liếc liếc Nguyễn Thiệu Nam đang chuyên tâm làm việc trước máy tính, cô hỏi anh: “Anh xem qua những giấy tờ này rồi phải không?”.

Nguyễn Thiệu Nam không dư hơi để ý cô, chỉ gật đầu, “Ừ, anh đã xem rồi”.

“Vậy thì được rồi”. Nói xong cô liền cầm bút lên, lần lượt kí tên mình lên đó.

Nguyễn Thiệu Nam thấy thế lắc đầu, “Nha đầu ngốc, giấy tờ không được kí như vậy. Sau này em đừng thế, nếu không bị người ta bán đi cũng không biết”.

Vị Hi thè lưỡi ra với anh, “Vậy anh mua em về lại là được mà, nhỉ?”.

Cô khiến người đàn ông dở khóc dở cười, kéo cô lên, nhéo mũi cô, “Cũng không biết kiếp trước rốt cuộc trong chúng ta ai nợ ai. Đi thôi, con mèo tham ăn, chúng ta xuống lầu ăn cơm”.

Sáng hôm sau, Vị Hi dậy rất sớm, cùng thím Vương chuẩn bị bữa sáng. Sau khi Nguyễn Thiệu Nam ăn xong, ôm hôn cô rồi đi làm.

Vị Hi ăn sáng xong, tìm ra bức tranh “Sự phấn nộ của thiên sứ” lần trước vẽ, định dùng máy ảnh chụp lại, lưu trong máy tính.

Cô mở máy tính, chuyển bức ảnh vào. Thuận tiện sắp xếp những bức ảnh họ chụp ở Lệ Giang, vừa xem vừa cười, hai người thè lưỡi trước tấm kính trong một cửa hàng khăn choàng màu sắc đa dạng, giống như hai đứa trẻ chưa lớn, nhìn rõ ngốc.

Cô chọn ra vài bức đẹp nhất, dùng phần mềm tạo thành album ảnh điện tử, thêm nhạc, định cho anh xem sau khi Thiệu Nam tan làm.

Ai ngờ file hơi nặng, máy tính đột nhiên tắt ngóm. Cô sờ mó hồi lâu mới hồi phục lại bình thường, bất giác mở ra một bức thư điện tử trên desktop, nội dung đều bằng tiếng Anh. Vị Hi vô tình liếc một cái lại nhìn thấy chủ đề bức thư là: Thư từ chối đơn xin nhập học.

Cô thất kinh trong lòng, đọc kĩ nội dung bức thư, cuối cùng chắc chắn đây đích thực do trường nội trú trẻ em bên Canada gửi sang.

Đầu Vị Hi trống rỗng, dần dần có một cảm giác sợ hãi không thể nói rõ lan tỏa toàn thân. Cô cầm điện thoại lên gọi vào di động của Nguyễn Thiệu Nam nhưng kết quả anh tắt máy. Trong lòng cô càng hoảng.

Gọi điện cho Ưông Đông Dương, anh ta nói: “Anh Nguyễn đang họp, cô Lục có việc gì không?”.

Họp đương nhiên phải tắt máy, Vị Hi hơi tỉnh tâm lại một chút rồi nói: “Cũng không có việc gì, đợi anh Nguyễn họp xong, nhờ anh bảo anh ấy gọi điện cho tôi”.

Vị Hi đặt điện thoại xuống, nhìn bức thư một lần nữa, chú ý đến thời điểm từ chối, là trước khi đi du lịch. Đoán có lẽ là lần đầu xin không thành công, anh lại xin lần nữa, nhưng chưa kể cho cô.

Nghĩ như vậy liền cảm thấy bản thân quả thực thần hồn nát thần tính, không nén được cười bản thân mình quá đa nghi.

Cả một buổi sáng qua đi như vậy, Vị Hi luôn đợi điện thoại của Thiệu Nam nhưng không thấy. Ăn xong bữa trưa, cô không biết làm thế nào, có chút bất an. Muốn gọi điện cho anh nhưng lại sợ quấy rầy anh làm việc, khiến anh cảm thấy mình giống như bà chủ gia đình thiếu hiểu biết, đa nghi như Tào Tháo.

Cô đành Nhẫn Nhịn.

Cả một buổi chiều, Vị Hi đứng ngồi không yên, trái tim lúc lên lúc xuống, lúc nhẹ nhõm lúc căng thẳng. Nghĩ mãi mà không biết làm thế nào mới ổn. Khó khăn lắm mới đợi được đến tối, thư kí của Nguyễn Thiệu Nam vừa gọi điện tới nói buổi tối anh ấy có tiệc chiêu đãi không về ăn cơm.

Người nhận điện là thím Vương, thấy vẻ thất vọng của Vị Hi, thím Vương an ủi cô: “Đàn ông mà, việc lớn quan trọng, đừng để trong lòng”.

Cả đêm Vị Hi ngủ một cách bất an, mơ một giấc mơ kì lạ, hỗn độn. Lúc là gương mặt xinh đẹp nhưng tuyệt vọng của mẹ, lúc lại là vẻ mặt vàng vọt của Lục Tử Tục lần cuối nhìn cô ở văn phòng luật sư như nhìn chiếc phao cứu mạng, sau đó là đôi mắt to vô tội của hai đứa trẻ, cuối cùng dừng lại ở nụ cười khó hiểu khẽ nhếch lên trên đôi môi mỏng đẹp đẽ của Nguyễn Thiệu Nam.

Cô tỉnh mấy lần sau đó lại chìm vào trong giấc mộng. Trong mơ dường như có người trở về, song rốt cuộc chỉ là giấc mơ. Không ai gọi cô dậy, cũng không ai về ôm cô. Tối quá nửa đêm, một mình cô nằm co ro trên chiếc giường lạnh lẽo, mơ màng, vô tri vô giác.

Cuối cùng đến sáng ngày hôm sau, một mình tỉnh giấc, gối bên cạnh phẳng phiu, chăn lạnh lẽo, không có người trở về. Vị Hi quả thật không nén được liền gọi điện cho anh nhưng anh vẫn tắt máy. Cô lại gọi cho thư kí của anh, thư kí hỏi tên cô, vài phút sau nói cho cô biết anh Nguyễn hôm nay không đi làm.

Vị Hi phát hiện có gì đó bất đầu không ổn...

Cô mở cửa thư phòng, mở máy tính của anh, phát hiện trong đó ngoài mấy bức ảnh, album ảnh điện tử cô làm, bức thư bằng tiếng anh, không còn gì khác. Anh đã chuyển đi tất cả các giấy tờ, đó đều là những thứ bình thường anh sử dụng trong công việc, vậy nghĩa là sao?

Cô dứt khoát mở tất cả các ngăn kéo và tủ, lật đồ trong đó ra. Tìm cô như gỗ trống, thở gấp gáp, phát hiện bản thân dường như càng lúc càng tối gần chân tường càng lúc càng sợ hãi.

Trong hoảng loạn, cô làm rớt một đồng ảnh trong ngăn kéo, chúng rơi như bông tuyết trên thảm. Cô nhặt từng tấm lên, sau đó cô như một pho tượng trắng bệch, bị đông cứng trong khoảnh khắc này.

Cả tập ảnh đều là ảnh của Nguyễn Thiệu Nam và một người phụ nữ khác. Người phụ nữ ấy chính là Cốc Vĩnh Lăng cô từng gặp ở bệnh viện. Bức ảnh hiện rõ thời gian, chụp từ hai năm trước, bối cảnh cũng là những nơi xa xôi, Ấn Độ, Singapore, Việt Nam, Thái Lan... Hóa ra, họ đã bên nhau rất lâu rồi. Vậy vì sao anh lại muốn đến tìm cô?

Đáp án sắp hiện ra rồi.

Hai tay Vị Hi run run, lại lật những đồ khác của anh, nếu như cô đoán đúng, vậy nhất định sẽ còn để lại manh mối.

Cô lại tìm ra vài hóa đơn ngân hàng đều là quần áo và trang sức, giá cả rất đắt, nhìn thời gian chính là thời kì họ chiến tranh lạnh.

Cô ngồi tê liệt trên nền đất...

Mọi thứ trước mắt giống như một cơn ác mộng không cách nào tỉnh dậy, nhưng người trong mộng vẫn hồ đồ vô tri. Từng giọt nước mắt rơi trên tấm ảnh và tờ hóa đơn, cô chẳng biết một thứ gì.

Thời gian qua, những lời họ từng nói, những việc từng làm, gương mặt tươi cười mãn nguyện như đứa trẻ của anh, biểu hiện xấu hổ đỏ mặt của anh, lời nói chót lưỡi đầu môi, cái ôm mạnh mẽ của anh, cơ hồ khiến cô xúc động... Tất cả tất cả lại quay trở lại, xuất hiện trước mắt cô.

Rốt cuộc cái gì là thật? Cái gì là giả? Vì sao đến tận hôm nay, điều cô nhìn thấy lại đều không phải là toàn bộ con người anh? Lừa cô như vậy, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Điện thoại reo hồi lâu, cô mới định thần, ngơ ngẩn nhận máy.

“Vị Hi...”. Là giọng của Nguyễn Thiệu Nam.

Nước mắt Vị Hi đột nhiên rơi xuống như dòng nước lũ cuộn trào.

“Xin lỗi, tối qua anh có tiệc chiêu đãi, uống quá vài cốc liền ngủ ở khách sạn. Bây giờ mới tỉnh, em không trách anh chứ?”.

Vị Hi cố nén cơn ghen ngào, nói một cách khó khăn: “Không có...”.

Người bên kia dường như thở phào nhẹ nhõm, giọng nói nhẹ nhàng: “Buổi trưa ăn cơm nhé, anh về đón em?”.

“Được...”.

Sau khi đặt điện thoại xuống, cô xếp những tấm ảnh và hóa đơn vào túi, đặt vào trong túi xách của mình.

Rồi đi tắm, thay bộ quần áo.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, xe của Nguyễn Thiệu Nam cũng đến trước cửa biệt thự.

Vị Hi cầm túi ngồi vào trong xe, Nguyễn Thiệu Nam giống như trước cúi xuống hôn cô. Vị Hi khẽ vùng ra, anh liền cười lùi lại.

Trên đường hai người đều im lặng, trong lòng Vị Hi giống như có một con mèo đang cào, cảm thấy khó chịu như bị tra tấn.

Bỗng chốc đã tới nơi dừng cơm, là quán ăn Dương Châu lần đầu tiên họ đến. Buổi trưa người không đông, vẫn là một phòng riêng.

Nguyễn Thiệu Nam gọi vài món nhỏ, lại kêu người pha ấm trà hoa nhài, thơm lừng cả căn phòng. Tiếng đàn tranh vẫn réo rắt xa xôi, giống như Giang Nam đích thực, nơi đây không có gì thay đổi.

“Hôm nay sao im lặng vậy? Không phải em giận thật đấy chứ?”. Nguyễn Thiệu Nam đẩy cốc trà tới trước mặt cô, thấy cô không muốn uống liền tự mình bưng cốc trà lên.

Tim Vị Hi đập thình thịch, như thể cô mới là kẻ nói dối. Cô cố gắng bình tĩnh lại, sau đó lấy tập ảnh trong túi ra, đặt lên bàn, nhìn phản ứng của anh.

Nguyễn Thiệu Nam không hiểu lí do, cầm lên mở ra xem, lập tức bật cười, “Sao cả đoạn đường đều xì mặt như vậy, hóa ra là vì cái này, anh có thể giải thích...”.

Trái tim đang treo lơ lửng của Vị Hi mới khẽ rớt xuống, vừa định mở miệng, điện thoại liền reo, là Như Phi gọi tới.

“Vị Hi, cậu xem tin tức buổi chiều chưa?”.

Vị Hi không tập trung, “Như Phi, mình và Thiệu Nam đang nói chuyện, lát nữa cậu...”.

“Hai đứa trẻ nhà họ Lục tới qua bị người ta siết chết rồi, thi thể vứt ở trước cửa nhà họ Lục”.

Vị Hi đột nhiên trợn mắt, cầm điện thoại, kinh sợ nhìn người đàn ông đối diện. Nhưng người đàn ông đó không nhìn cô, thờ ơ uống trà, lơ đãng nhìn cây ngọc lan cao to ngoài cửa sổ.

“Cảnh sát nghi ngờ là bắt cóc tổng tiền nhưng nhà họ Lục không còn tiền để trả tiền chuộc, vì vậy bọn cướp giết con tin. Cha cậu nghe xong liền phát điên, nhảy từ tòa nhà bệnh viện xuống, đã chết rồi...”.

Điện thoại rớt xuống đất, nhưng không bị hỏng, giọng nói của Như Phi vẫn vọng ra từ ống nghe, chấn động không gian nhỏ hẹp.

“Vị Hi, Vị Hi, cậu sao rồi? Cậu còn đó không?”.

Nguyễn Thiệu Nam khom người nhấc nó lên, nét mặt tươi cười vui vẻ nhìn gương mặt trắng bệch của Vị Hi, chậm rãi nói với người trong ống nghe: “Cô ấy đã biết rồi, cô không cần gọi tới nữa”.

31. Chương 31: Em Cảm Thấy Em Đáng Không?

Tôi tốn nhiều thời gian, tiền bạc và tinh thần và thể lực như vậy bên em, em cho rằng tôi muốn cái gì? Cơ thể em? Hay tình cảm của em? Em cảm thấy em đáng không?

“Anh làm ư?”.

Nguyễn Thiệu Nam dựa lưng ra ghế, mười ngón tay thon dài đan vào nhau, thông dong nhàn nhã nhìn cô, “Em hi vọng anh nói phải hay không phải?”.

“Em muốn nghe lời nói thật!”.

Nguyễn Thiệu Nam cười, “Đương nhiên không phải, sao em có thể nghĩ như vậy? Có nhớ anh đã từng nói với em, xã hội thượng lưu có một nguyên tắc chính là vĩnh viễn đừng để tay mình nhuộm máu, đến mùi tanh cũng không thể có. Anh đương nhiên sẽ không tự làm những việc như vậy, chỉ cần tìm người thích hợp, đưa ra tin tức trên kênh đặc biệt, tự nhiên sẽ có người liều mạng vì tiền. Còn lại, chỉ cần ngồi xem kịch là được rồi. Hà tất tự mình động thủ?”.

Môi Vị Hi run run, “Xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao người nhà họ Lục không tìm em?”.

“Có lẽ từng tìm nhưng khi đó chúng ta đang ở Lệ Giang. Anh sợ họ sẽ quấy rầy em liền cài đặt chế độ từ chối cuộc gọi của nhà họ Lục trong di động của em. Anh nghĩ chắc em sẽ không trách anh, có phải không?”.

Trước mắt Vị Hi tối đen, một hồi lâu sau mới tỉnh lại, lên tiếng một cách khó khăn, “Vì sao? Anh từng đồng ý với em...”.

Nguyễn Thiệu Nam bật cười khanh khách, đôi mắt đen đẹp đẽ nhìn cô như đang đọc một câu chuyện cười, “Em cho rằng em là ai?”.

“Cái gì?”.

“Em thực sự cho rằng tôi có thể từ bỏ báo thù vì em? Bỏ qua nhà họ Lục các người, còn đưa con cháu Lục Tử Tục ra nước ngoài học ư? Ha ha..Anh không nén được mà bật cười, “Em sẽ không thực sự coi mình là Vương Chiêu Quân đấy chứ? Lẽ nào từ đầu đến cuối em đều không nhìn ra tôi đang lợi dụng em?”.

Anh nhìn bức ảnh trên bàn, lại cười, “Xem ra em thực sự không nhìn ra, lại còn cầm những bức ảnh này chạy tới tìm tôi vấn tội”. Nói xong liền thuận tay cầm một tấm lên, chỉ cô gái xinh đẹp trong đó, “Cô ấy mới là vị hôn thê của tôi, chúng tôi đã đính hôn được hai năm rồi. Có điều, em không cần đau lòng, em không bị coi là kẻ thứ ba bởi... tôi chưa từng yêu em”.

Cô cũng sờ nhìn anh, “Anh nói gì?”.

Anh đứng lên, vén lọn tóc rối bên má cô, tàn nhẫn nhấn mạnh rõ ràng từng từ từng chữ “Tôi nói, tôi chưa từng yêu em”.

Đòn tấn công liên hồi khiến hồn vía cô tan tác, cô như một con ngốc, lặp lại lời anh, “Anh nói... anh chưa từng yêu em?”.

“Em nghĩ kĩ mà xem, những ngày qua tôi có từng nói với em ba chữ “Tôi yêu em” không? Là em cho rằng tôi đang yêu em đấy chứ. Đúng là một cô gái nhỏ, đàn ông đối xử với em tốt một chút em liền tưởng thật. Em không ngốc, chỉ ngu xuẩn thôi. Em đã quên rồi ư, tôi là một thương nhân, tôi theo đuổi vật có giá trị, chỉ cảm thấy hứng thú đối với thương phẩm có giá trị. Tôi tốn nhiều thời gian, tiền bạc, tinh thần và thể lực như vậy bên em, em cho rằng tôi muốn cái gì?”.

Anh đánh giá cô từ trên xuống dưới như xem một món hàng, cười nói, “Cơ thể em? Hay tình cảm của em? Em cảm thấy em đáng không? Em thực sự cho rằng tôi vẫn nhớ đến vài câu nói đùa thời nhỏ ư? Tôi tìm em chỉ vì một lí do”.

“Vì... tôi họ Lục”. Toàn thân cô run rẩy, tự mình nói ra đáp án đương nhiên đó.

“Từ khi anh gặp tôi ở “Tuyệt sắc khuynh thành”, từ đầu đến cuối đều là màn kịch anh bố trí. Anh giả bộ khiến tất cả mọi người đều cho rằng anh yêu tôi, người nhà họ Lục đương nhiên sẽ tìm đến tôi. Còn anh lợi dụng tôi lừa sạch toàn bộ tiền bạc của nhà họ Lục. Giấy tờ hôm đó tôi kí chắc kẹp thỏa thuận chuyển giao tài sản, tôi đã chuyển toàn bộ tài sản còn lại của nhà họ Lục cho anh. Anh Nguyễn, tôi nói đúng không?”.

Nguyễn Thiệu Nam chỉ cười, “Dù gì cũng lớn lên ở nhà họ Lục, vẫn chưa đến nỗi hết thuốc chữa. Thực ra, hôm đó tôi đã nhắc nhở em, “Nhìn kĩ một chút, đừng tự bán mình” mà em không nghe...”.

Đúng, hôm đó quả thật anh từng nói, do cô bị quỷ ám. Cô đột nhiên nghĩ nếu đập tan cái đầu mình ra, móc cạy tâm tư, cô cũng không nghĩ ra, anh có thể lừa gạt, lợi dụng cô như vậy.

Cô là một con ngốc từ đầu đến cuối, bị anh lừa cho quay như chong chóng. Mưu kế nham hiểm đến vậy! Suy nghĩ lắt léo thế này! Lòng dạ hiểm ác thế này!

Cô thực sự nghi ngờ anh và Nguyễn Thiệu Nam mà cô quen hồi nhỏ rốt cuộc có phải cùng là một người? Anh từng đồng ý, tuyệt đối sẽ không làm hại cô. Nhưng đến lời thề cũng đều là giả, cuối cùng anh có gì là thật đây?

Từng giọt nước mắt của Vị Hi rơi xuống, cô cắn chặt môi mình, nói bản thân không được khóc! Không được khóc! Khóc có tác dụng gì! Nhưng nước mắt vẫn không thể khống chế nổi, đến một giọt cũng không kìm nén được.

Cô dùng ngón tay chùi nước mắt, ghen ngào nói: “Anh đã thắng, món tiền đó đối với tôi mà nói căn bản chẳng là gì. Cho dù không có tôi, anh cũng nắm chắc phần thắng. Vì sao... vì sao còn phải lợi dụng tôi?”.

Anh nâng cằm cô lên, khẽ cười, “Vì tôi xấu xa, tôi thích nhìn dáng vẻ tràn đầy hi vọng, sau đó tuyệt vọng của người khác. Em không cần nhìn tôi như vậy, phải trách cha em, ông ta không kể cho các người nghe công lao vĩ đại năm xưa của mình ư?”.

Vị Hi không nén nổi rét run cầm cập, anh cười lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén tựa như dụng cụ tra tấn, “Tôi đã nói rồi, có phải không? Tuy em luôn rất cẩn thận trước mặt tôi, chưa bao giờ nói nhiều hơn một câu. Nhưng tôi biết em đều biết rõ tất cả mọi thứ xảy ra năm đó. Ông ta hợp tác làm ăn với cha tôi, không những lừa sạch tất cả tài sản của ông, còn khiến ông nợ nần chồng chất, lại dụ dỗ cho ông vay nặng lãi. Khi cha tôi đi vào con đường cùng, ông ta còn lấy việc trả tiền giúp ông làm điều kiện, chiếm đoạt công ty của ông. Cuối cùng, lúc cha tôi tràn đầy kì vọng vào người bạn tốt là ông ta có thể giúp ông trải qua cửa ải khó

khăn, ông ta lại ép ông nhảy lầu. Lẽ nào em không cảm thấy, tất cả mọi thứ xảy ra với nhà họ Lục ngày hôm nay giống như năm xưa ư?”.

Vị Hi đột nhiên mở to đôi mắt, Nguyễn Thiệu Nam kéo cánh tay cô, gương mặt hung ác dữ tợn đến mức gần như biến dạng, “Không sai! Tôi học từ cha em, ông ta thực sự là một người thầy tốt, tôi mới là học sinh xuất sắc nhất của ông ta, tôi học còn tốt hơn, triệt để hơn bất cứ người con nào trong nhà họ Lục các người. Năm đó, tôi và mẹ nhìn thi thể vỡ nát của cha trong phòng xác, biết khi ấy tôi thế nào không? Tôi muốn nôn toàn bộ bữa sáng ra, đó là cha ruột tôi!”.

Anh nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi, dường như muốn xuyên qua cô nhìn thấy kẻ thù mình căm hận nhất, “Lục Tử Tục đã già rồi, với thực lực ngày hôm nay tôi thắng ông ta quá dễ dàng. Nhưng thứ tôi muốn không phải điều này! Tôi muốn ông ta trải qua một lượt toàn bộ những nỗi đau khổ của cả nhà tôi năm đó. Tôi muốn ông ta tận mắt nhìn người ông ta yêu nhất, từng người một chịu sự giày vò, từng người một chết trong tuyệt vọng. Tôi muốn ông ta chờ đợi đầy hi vọng, cuối cùng lại bị hủy diệt trong chính tay của con gái mình, chết cũng không nhắm mắt!”.

Vị Hi bị anh túm đến nỗi đau đớn không chịu nổi, khóc lóc nói: “Chính vì như vậy, anh lừa gạt, lợi dụng tôi? Còn hai đứa trẻ đó, chúng vẫn còn nhỏ như vậy. Sao anh có thể đáng sợ đến thế, máu lạnh đến thế?”.

“Ai lợi dụng cô? Tôi là một người như thế nào, Lục Tử Tục thông minh hiểu đời bao năm như vậy, ông ta có thể không nhìn ra ư? Nhưng ông ta vẫn đẩy cô cho tôi, đổi lấy tiền, lấy sinh mạng, bình an cho con cháu, ông ta có thực sự coi cô là con gái không? Người nhà họ Lục các người cũng thật thú vị, cùng là con gái, cũng chia làm năm bảy loại, ai quan tâm đến cô? Ai không bán đứng cô?”.

Vị Hi co người lại, cắn chặt môi đến nỗi bật máu, nước mắt càng rơi nhanh hơn.

Anh hung hăng túm lấy tóc cô, cười lạnh lùng nói: “Cô cảm thấy mình đáng thương ư? Cô còn chưa đủ đáng thương đâu. Tôi thực sự nên đưa cô đi xem mẹ tôi, để cô biết thế nào mới gọi là đáng thương! Thế nào gọi là điên cuồng! Có điều, cô thấy thì đừng sợ hãi, bà ấy sống trong một bệnh viện tâm thần ở phía tây thành phố, hàng ngày phải tắm gội cả chục lần, hận không thể dùng vôi chà lên người, đêm đêm kêu như quỷ vậy...”.

Vị Hi gần như bị anh bức đến phát điên, ác quỷ đòi mạng cũng chẳng qua như vậy mà thôi, nước mắt đầy mặt vùng vẫy dữ dội, “Anh buông tôi ra! Buông ra!”.

Nguyễn Thiệu Nam đẩy mạnh một cái, Vị Hi ngã ngồi trên ghế. Về mặt đồ dẫn nhìn cao lương mỹ vị trước mắt, hỏi một cách tuyệt vọng: “Vậy bây giờ, nhà họ Lục chỉ còn mình tôi, anh muốn thế nào?”.

Nguyễn Thiệu Nam cười, giọng mỉa mai, “Cô cho rằng tôi sẽ thế nào? Tôi không yêu cô nhưng tôi cũng không hận cô. Nghĩ kĩ một chút, cô cũng rất đáng thương. Nhà họ Lục chẳng còn ai, tôi cũng không cần đối phó. Cô đối với tôi mà nói giống như cái cốc giấy, sau khi dùng xong liền vứt đi. Tôi trước nay không lãng phí thời gian với đồ hết giá trị...”.

Anh nhìn đồng hồ, nói tiếp: “Nơi này là nơi lần đầu tiên chúng ta đến, những món này cũng là những món lần đầu tiên tôi gọi cho cô, chúng ta hợp tan một cách tốt đẹp. Nếu rảnh thì trở về biệt thự thu dọn đồ của cô. Tôi đã bán nơi đó rồi, vài ngày nữa sẽ có người tới nhận nhà”.

Anh đi về phía cửa, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, bèn nói: “Đúng rồi, em gái cô Lục Ấu Hi, vài hôm trước đã chết, tôi quên không nói cho cô biết. Bác sĩ nói, do y tá cắm nhầm ống oxy. Thật đáng tiếc, đến người thân cuối cùng cô cũng không còn”.

Khi trời dần tối, Vị Hi mới ngẩn ngơ ra khỏi phòng. Đi thẳng xuống dưới, cầu thang bằng gỗ vừa cao vừa hẹp, lúc xuống bước hụt một bậc, cách mặt đất bốn bậc liền ngã nhào xuống.

Nhân viên quán lập tức chạy tới, đỡ cô lên, thấy cánh tay, chân cô đều bị thương. Đặc biệt là chân bị rách một miếng da, lộ ra khoảng thịt đỏ, máu đầm đìa.

“Cô à, cô bị thương rất nghiêm trọng, có cần đưa cô vào viện không?”.

Vị Hi đẩy tất cả mọi người ra, lão đảo đứng lên, đôi mắt mở lớn như nhìn thấy quỷ.

Nhà hàng này xây ở lưng chừng núi, người đến dùng cơm đều lái xe tới, lúc này trời lại tối, không có một người đi bộ trên đường. Chỉ một mình cô giống như cái xác không hồn không tâm tư, cả quãng đường đều hồn vía lên mây.

“Cô ấy mới là vị hôn thê của tôi, chúng tôi đã đính hôn được hai năm rồi. Có điều, em không cần đau lòng, em không bị coi là kẻ thứ ba vì... tôi chưa từng yêu em”.

“Tôi có từng nói với em ba chữ ‘Tôi yêu em’ không? Là em cho rằng tôi đang yêu em. Đúng là một cô gái nhỏ, đàn ông đối xử với em tốt một chút em liền tưởng thật”.

“Tôi tốn nhiều thời gian, tiền bạc, tinh thần và thể lực như vậy bên em, em cho rằng tôi muốn cái gì? Cơ thể em? Hay tình cảm của em? Em cảm thấy em đáng không?”.

Vị Hi bịt chặt tai mình, chân mềm nhũn, cả người ngã trên nền cỏ. Cô co tròn lại như một con chuột bạch bé nhỏ sống sót sau đại nạn.

“Không sao, nhất định không sao”. Nước mắt như mưa, cô không ngừng nói với chính mình, “Mình ngủ dậy rồi sẽ không sao, trời sáng liền không sao. Đêm dài hơn nửa cũng sẽ qua, chỉ cần mình mở mắt liền tới một ngày mới. Như Phi còn đang đợi mình, chúng mình còn rất nhiều việc phải làm, mình còn phải vẽ tranh, mình không thể ngã xuống, không thể ngã xuống...”.

Vị Hi vùng vẫy ngồi dậy, lúc này mới phát hiện tay và chân mình đều bị thương. Muốn gọi điện cho Như Phi nhưng nhớ ra rằng khi rời nhà hàng cô không mang theo túi xách, mà trời đã rất tối.

Một người đàn ông qua đường thấy cô thảm hại như vậy liền bước tới hỏi: “Cô à, có cần giúp không?”.

“Anh có thể cho tôi mượn điện thoại không?”. Vị Hi ngẩng đầu lên thấy người đàn ông này đeo kính đen và đội mũ lưỡi trai, khẩu trang bịt kín hơn nửa khuôn mặt.

Người đàn ông rút di động ra hỏi: “Cô muốn gọi cho ai?”.

“Bạn tôi, tôi muốn kêu cô ấy đến đón tôi”. Vị Hi đột nhiên cảm thấy hình như mình từng gặp người này ở đâu đó.

Người đàn ông cười cười, “Vây đừng gọi nữa, vì...”. Anh ta bỏ kính xuống, “Cô không về nổi đâu”.

32. Chương 32: Mượn Dao Giết Người

Ý trời như vậy, em đừng trách tôi. Em từng nói, không cách nào chỉ sống vì tôi nhưng nguyện chết vì tôi. Vậy thì em đi chết đi...

Khi Lục Nhâm Hi gọi điện đến, Nguyễn Thiệu Nam đang ngồi trong văn phòng cao nhất của tòa nhà Dịch Thiên thưởng thức chai Chateau Lafite hai mươi tám năm vừa khai.

“Anh lại gọi điện cho tôi, thật khiến tôi ngạc nhiên”.

Người bên đầu kia điện thoại có chút hỗn hển, “Nguyễn Thiệu Nam, ít chơi trò này với tao thôi. Đồ khốn qua cầu rút ván, mày nên biết sớm muộn tao cũng sẽ tìm mày tính sổ”.

Nguyễn Thiệu Nam lắc lắc li rượu, thông thả nói: “Nói thế nào anh cũng là con nhà thế gia, xin hãy chú ý thái độ đúng mực của anh. Hơn nữa, anh đồng ý gì với tôi? Giữa chúng ta đã từng kí hợp đồng gì? Từng thỏa thuận thế nào? Cho dù tôi qua cầu rút ván cũng còn thấy dễ chịu hơn vài người ăn cắp tài sản của công mà mình quản lí, lại có ý nghĩ hão huyền tưởng rằng bán rẻ cha mình là có thể đổi lấy bình an và vinh hoa phú quý cho bản thân. Khi còn nhỏ chắc anh học đốt lăm, chưa từng nghe câu nói ‘Tổ rơi trứng chẳng còn’ à?”.

Lục Nhâm Hi giận dữ cười: “Tao thừa nhận, luận về độc ác tao không bằng mày, lần này tao ngã ngựa, nhưng...”. Anh ta hung hăng nghiêng rằng, “Mày cũng đừng đắc ý! Nguyễn Thiệu Nam, con đàn bà của mày bây giờ đang trong tay tao”.

Nguyễn Thiệu Nam rất ngạc nhiên, “Mày đã bắt cô ấy?”.

Lục Nhâm Hi cười lạnh, “Vì thế tốt nhất mày thông minh hơn một chút, nếu không tao sẽ băm từng ngón tay nó”.

“Mày muốn thế nào?”

“Hai chục triệu, tao cần tiền mặt, sáng mai một mình mày mang đến, không được giở trò!”.

Bên kia đầu tiên là một khoảng im lặng, một lúc lâu sau Nguyễn Thiệu Nam cười nói: “Hai chục triệu? Lục thiếu gia, tôi không nghe lắm chứ? Anh kêu kẻ thù của nhà họ Lục mang hai chục triệu đến chuộc em gái ruột của anh?”.

Khẩu khí Lục Nhâm Hi có phần bất ổn, “Ý mày là gì?”

“Tôi nghĩ đây là chuyện nhà của các người, người ngoài như tôi không tiện hỏi nhiều, càng không có lí do phí tiền ra để chuộc em gái anh, muốn giữ muốn thả, muốn giết muốn xử tự anh định đoạt đi”.

Nghe anh ta nói như vậy, Lục Nhâm Hi cười lạnh lùng nói: “Nguyễn Thiệu Nam, mày tưởng nói như vậy tao sẽ tin ư? Tao theo chúng mày không chỉ một hai ngày, mày đối với nó thế nào, tao thấy rất rõ. Tao nói ày biết, không thấy tiền... tao sẽ róc sống nó!”.

Nguyễn Thiệu Nam suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Sao tôi biết người thực sự trong tay anh, anh để cô ấy nói với tôi vài câu”.

Đầu bên kia điện thoại vọng ra tiếng nặng nề va nhau của xác thịt, tiếp theo là một trận ho, một người thở không ra hơi, hơi thở mong manh.

Nguyễn Thiệu Nam khẽ hỏi: “Vị Hi, là em à?”.

“Vâng...”. Vị Hi cầm điện thoại, bỗng chốc rơi nước mắt, hòa cùng máu và bùn đất trên mặt.

Nguyễn Thiệu Nam thở dài, “Đã bảo em ra khỏi cửa thì cẩn thận một chút, chúng ta vừa lừa sạch tiền nhà họ Lục, lại hại chết hai đứa trẻ, Lục Nhâm Hi sao có thể buông tha cho em đây?”.

Vị Hi nghe mà tan nát con tim, run rẩy nói: “Anh nói gì?”.

Lục Nhâm Hi giật lấy điện thoại, gào lên như quỷ: “Hóa ra chúng mày là đôi cầu nam nữ không có tính người!”. Hắn ta trở tay tát cô một cái, Vị Hi ngã xuống đất, nửa gương mặt sưng lên. Còn chưa kịp thở, người đàn ông lại hung hăng đạp thẳng lên xương sườn, cô nôn ra một ngụm máu, ngũ tạng như vỡ ra, trái tim như bị từng đao, từng đao xẻ róc, chỉ còn lại tuyệt vọng.

Nguyễn Thiệu Nam im lặng lắng nghe, Lục Nhâm Hi túm lấy tóc Vị Hi, hét lên trong điện thoại: “Bây giờ tao muốn bốn mươi triệu! Nếu mày không đưa thì đợi nhận xác đi!”.

Nguyễn Thiệu Nam chậm rãi nói: “Tôi khuyên anh đừng hành động thiếu suy nghĩ, điện thoại của tôi lắp hệ thống lần theo dấu vết tín hiệu, đã tự động báo cảnh sát rồi. Bây giờ anh thả cô ta, đầu hàng cảnh sát còn có thể giảm vài năm”.

“Đồ khốn!”

Điện thoại lập tức bị ngắt, Nguyễn Thiệu Nam từ từ đặt nó lên bàn, lại cầm li rượu, chậm rãi thưởng thức cảnh đêm phồn hoa.

Lăng Lạc Xuyên vẫn ngồi đối diện anh lắc đầu, đặt li rượu xuống than: “Một cô gái tốt như vậy bị anh chơi đùa đến mức này đã rất đáng thương rồi. Anh hà tất giậu đổ bìm leo? Anh nói như vậy chắc cô ấy không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai”.

Nguyễn Thiệu Nam khẽ cười, “Tôi không giậu đổ bìm leo, tôi chỉ mượn dao giết người. Tôi không muốn làm một Lục Tử Tục thứ hai, cơ hội đưa đến tận cửa đương nhiên phải diệt cỏ tận gốc”.

Lăng Lạc Xuyên chỉ lắc đầu: “Rốt cuộc cũng từng một thời có tình cảm, sao anh có thể một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có? Lục Nhâm Hi bây giờ là một con chó điên không có nhân tính, không hành hạ đủ vốn, sẽ không để cô ấy chết dễ dàng”.

“Vì vậy tôi đã báo cảnh sát, anh ta không còn mấy thời gian. Cuối cùng có chết, tôi cũng coi như không có lỗi với cô ấy”.

“Hại người ta còn nói nhẹ như lông hồng, anh thật đủ tàn nhẫn đấy!”.

Nguyễn Thiệu Nam không hề tức giận, nâng cốc lên cụng li với cậu ta, giống như chúc mừng thắng lợi chung của bọn họ, “Cũng như cậu thôi, người là do cậu lừa về giúp tôi, chủ ý cũng là cậu đưa ra, chúng ta là đồng phạm”.

Lăng Lạc Xuyên chống tay lên trán cười, “Ha ha, anh không nói tôi cũng quên mất. Đúng rồi, tôi là đồng mưu của anh”.

Lạc Xuyên chống một tay lên cằm, nhìn người bạn tốt ngồi đối diện, cân nhắc nói: “Có điều anh làm như vậy vẫn thực sự khiến tôi kinh ngạc. Một dạo tôi tưởng anh thực sự đã yêu cô ấy, cuối cùng ít nhất cũng để lại cho cô ấy một con đường sống”.

“Không để cho toàn thế giới đều tưởng rằng tôi yêu cô ta đến mức chết đi sống lại thì lão hồ li tinh kia sao có thể mắc lừa? Đó đúng là vốn cuối cùng của ông ta, ban đầu chúng ta ép đến mức con gái lớn của lão treo cổ, lão cũng không cứu nó. Nếu không phải gần lúc chết muốn đổi lấy con đường sống cho hai đứa cháu, cậu tưởng lão ta sẽ hào phóng như vậy ư?”.

Lăng Lạc Xuyên có chút tò mò, “Sao ông ta biết Lục Vị Hi nhất định sẽ chăm sóc hai đứa trẻ đó? Không sợ cô ấy độc chiếm món tiền đó ư?”

“Vì ông ta giao hoạt như tôi, đều hiểu con gái ông ta. Đáng tiếc, ông ta chưa đủ hiểu tôi. Tính cách quyết định vận mệnh, từ khi cô ta mở miệng cầu xin tôi buông tha cho Lục Ấu Hi, tôi đã biết cô ta nhất định sẽ mang lại cho tôi một điều ngạc nhiên vui mừng lớn. Sự thật cũng đúng như vậy, người nhà họ Lục vừa xin tha thứ, cô ta liền mềm lòng chạy tới xin tôi”. Nguyễn Thiệu Nam cười giễu cợt, “Còn với dáng vẻ nơm nớp lo sợ, ăn nói dè dặt...”.

“Nhưng cô ấy không biết ngoài mặt anh tức giận ngút trời, song trong lòng vui như hoa nở”. Lăng Lạc Xuyên cười, buông li rượu xuống.

Hai tay Nguyễn Thiệu Nam đặt sau gáy, nhìn thẳng cảnh phồn hoa ngoài cửa sổ, thở dài một hơi, “Ôi, đều bị cậu đi guốc vào bụng rồi... Cậu nói xem, bây giờ cô ta đang nghĩ gì?”.

Nguyễn Thiệu Nam khẽ cười, “Cô ta đang nghĩ, kiếp sau... mãi mãi đừng gặp tôi”.

Anh bưng li rượu, cầm khung ảnh khảm bức ảnh của Vị Hi trên bàn vút vào thùng rác bên cạnh. Gương mặt sinh động trên bức ảnh bị che khuất bởi tàn thuốc và những vụn giấy bẩn thỉu.

Nguyễn Thiệu Nam đứng trên cao nhìn xuống cô, tự nói với mình: “Ý trời như vậy, em đừng trách tôi. Em từng nói, không cách nào chỉ sống vì tôi nhưng nguyện chết vì tôi. Vậy thì em đi chết đi...”.

33. Chương 33: Địa Ngục Chẳng Qua Cũng Chỉ Như Vậy

Nguyễn Thiệu Nam lịch sự làm động tác mời: “Tùy cậu”.

Sau đêm hôm đó, không còn ai nhắc tới Lục Vị Hi nữa. Giống như một hạt bụi nhỏ bé trong “trận tiêu diệt” này, cô cũng biến mất trong trái tim hai người đàn ông có cả thiên hạ. Giống như hạt bụi ngày hè bị rửa sạch sau trận mưa rào, không còn chút dấu tích.

Nguyễn Thiệu Nam đương nhiên vui vẻ đắc ý, Cốc Vịnh Lăng nghe nói anh đã xong việc, bay từ Singapore về chúc mừng. Anh cho phép mình nghỉ vài ngày đưa vị hôn thê đi tham quan thắng cảnh ngoại ô, hai người gần bó như keo sơn, đã bắt đầu lên kế hoạch kết hôn.

Lăng Lạc Xuyên sống quen những ngày tháng nhàn nhã tự tại, thấy chuyện nhà họ Lục đã kết thúc, “vương triều” của mình cũng đạt được không ít lợi ích trong trận chiến thu mua này, dứt khoát mua vé máy bay một chiều đi Hawaii, định nghỉ một kì nghỉ dài.

Ngồi trên máy bay ra nước ngoài, anh thuận tay mở tờ báo, vô tình nhìn thấy một tin. Hóa ra Lục Nhâm Hi đã sa lưới, tòa án cuối cùng phán tử hình, những thứ khác không hề nhắc đến.

Anh nhớ đến dáng vẻ Vị Hi trong lần đầu tiên gặp cô ở “Tuyệt sắc khuynh thành”, giống hệt một đóa sen nở rộ trong hồ, gió đêm thổi qua, khẽ thướt tha lay động. Nốt ruồi chu sa nho nhỏ ở lông mày giống như dấu ấn nguyên thủy vừa bị kinh động thoáng cái liền trôn vào trong mắt.

Anh quay mặt đi nhìn phong cảnh thành phố ngoài cửa sổ. Những tòa nhà cao tầng san sát, đồ sộ nguy nga lộng lẫy, dân số hàng chục triệu, giống như kì tích nhân gian thầy phù thủy trong chớp mắt biến hóa ra. Cuối cùng, lục địa cũng biến mất, trước mắt là mây trắng dày đặc.

Dáng vẻ của Lục Vị Hi lướt qua đầu anh, giống như ánh tà dương chiếu xuống chiếc lông vũ xinh đẹp mà con chim bồ câu làm rụng, như tiếng ca không lời vĩnh viễn không thể chống đỡ nổi trong vận mệnh thế lương.

Nhưng rốt cuộc chỉ là lướt qua, tựa như hoa tàn rơi xuống nước trong cảnh xuân rực rỡ, tạo nên những con sóng lặn tẩn đẹp đẽ, khi mùa xuân qua không còn một chút dấu tích nào.

Anh buông tờ báo, khẽ nhắm mắt lại.

Nửa năm sau...

Thành phố vào tháng tám đúng mùa mưa dầm. Mưa bụi dày đặc xiên xiên, đã mưa là mưa cả ngày, hiếm khi có một ngày nắng đẹp song lại nóng đến mức khiến người ta không thở nổi.

Lăng Lạc Xuyên ngồi trên xe nhìn cảnh đường phố ngoài cửa kính. Có điều mới sau nửa năm, đường lớn ngõ nhỏ của thành phố này đã thay đổi nhiều như vậy, khắp nơi đều phá để xây, xây rồi phá. Phồn hoa náo nhiệt đến như vậy, khó tránh người ta có cảm giác vô vị.

Xe tiến vào khu thương mại, chậm chậm di chuyển trong dòng xe như thủy triều. Lăng Lạc Xuyên nhìn lướt qua ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, một bóng dáng mảnh khảnh dưới bóng cây thu hút ánh mắt anh, một bộ váy trắng hở vai, thân hình dong dỏng, cảm giác rất quen thuộc nhưng lại có phần không giống như trong kí ức. Anh ngạc nhiên trong lòng, kêu tài xế lái chậm lại.

Cô bước đi rất chậm, lưỡng lự nhìn xung quanh, hình như đang tìm thứ gì đó. Lăng Lạc Xuyên không dám chắc, chỉ cho xe đi theo sau. Xe phía sau không đi nhanh được, sốt ruột nên ấn còi, trong thời gian ngắn tiếng còi xe chấn động vang lên khắp cả con đường.

Cô nghe thấy tiếng ồn ào phía sau, thế là quay đầu lại nhìn. Lăng Lạc Xuyên lúc này mới khẳng định: Không sai, thực sự là Lục Vị Hi! Hóa ra cô đã cắt tóc ngắn, bây giờ chỉ dài đến vai, dùng khăn lụa che đi hơn nửa gương mặt, nhưng nốt ruồi chu sa xinh xắn ở lông mày đó không thay đổi, anh vẫn còn nhớ.

Lăng Lạc Xuyên bắt giác chấn động trong lòng, kêu lái xe đỗ bừa bên lề đường, tự mình bước xuống.

Vị Hi cũng đứng lại, tay cầm một quyển sổ nhỏ, vẻ mặt đầy âu lo nhìn xung quanh.

“Vị Hi...”. Anh gọi tên cô phía sau.

Người đằng trước nghi hoặc quay đầu lại, chính trong khoảnh khắc ngoái đầu đó Lăng Lạc Xuyên như bị sét đánh, vô cùng kinh ngạc. Vừa nãy còn cách xa anh không nhìn rõ, bây giờ đến gần mới thấy.

Tay không kịp chế được chạm vào đó, anh thấy tay mình đang run rẩy, “Sao có thể đến nổi này?”.

Gương mặt Vị Hi biến sắc, lùi về phía sau một bước, ánh mắt nhìn anh giống như nhìn một người xa lạ.

Lăng Lạc Xuyên kinh ngạc nhìn cô, “Em không nhận ra anh à?”.

Vị Hi nghiêng đầu tựa như một đóa hoa nở đi lạc, ngơ ngẩn nhìn người đàn ông ăn mặc sang trọng trước mắt, không nói gì. Một lúc sau, cô dùng bút viết một hàng chữ trên quyển sổ nhỏ, sau đó xé một tờ đưa cho anh.

Lăng Lạc Xuyên cúi đầu nhìn, trên đó viết: Xin lỗi, anh là ai? Chúng ta quen nhau không?

Anh vo tròn tờ giấy, túm cánh tay cô, “Cố hòng em bị làm sao vậy?”.

Vị Hi vẫn không trả lời, chỉ nghe thấy tiếng quát giận dữ.

“Lăng Lạc Xuyên! Anh làm gì vậy?”.

Hai người đều kinh ngạc, Như Phi không biết vội vã chạy từ nơi nào đến, đẩy mạnh anh ra, giành lấy Vị Hi, căng thẳng giấu cô phía sau mình.

Vị Hi hình như không hiểu hành động của Như Phi, vỗ vai cô, Như Phi quay người lại.

Sau đó người đàn ông nhìn thấy cảnh tượng mà bản thân không muốn nhìn thấy nhất: Vị Hi không dùng miệng mà dùng tay nói chuyện với Như Phi. Cô dùng ngôn ngữ kí hiệu, một cô gái từng có giọng nói như chim hoàng anh đã thực sự bị câm rồi.

Như Phi nói chuyện với cô, cũng sử dụng ngôn ngữ kí hiệu. Họ dùng tay giao tiếp, Lăng Lạc Xuyên đứng đó giống như nhìn hai người ngoài hành tinh, một câu cũng không hiểu.

Không biết Như Phi nói gì với Vị Hi, chỉ thấy Vị Hi mơ hồ gật đầu, sau đó khẽ mỉm cười với Lăng Lạc Xuyên rồi bị Như Phi kéo đi.

Tất cả mọi thứ trước mắt thực quá chấn động, quá kì lạ. Anh muốn bước lên hỏi rõ ràng nhưng Như Phi quay đầu lại, bằng giọng nói rất khê hung dữ cảnh cáo anh, “Anh còn tới dọa cô ấy, tôi sẽ báo cảnh sát!”.

Anh quả thật không đi theo, dường như vẫn chưa hoàn hồn sau cơn kinh ngạc vừa nãy, một mình đứng dưới ánh mặt trời nhìn họ rời đi.

Chiều hôm đó anh liền nhờ người tìm tài liệu về vụ án Lục Nhâm Hi từ phòng hồ sơ cục cảnh sát, tìm ra tấm ảnh khi cứu được Vị Hi. Anh lại tìm phóng viên biết việc khi ấy, cuối cùng cũng đã hiểu rõ vì sao báo chí không hề động đến một từ nào về việc này.

Sau này anh lại tìm được báo cáo khám nghiệm vết thương của bệnh viện và bệnh án của Vị Hi.

Cả buổi chiều, anh xem những thứ đó, không hề bước ra khỏi cửa nửa bước. Vô số lần anh đứng lên rồi vô số lần lại ngồi xuống. Miệng lẩm bẩm, tay nắm chặt thành nắm đấm rồi lại buông ra.

Bệnh án, báo cáo khám nghiệm vết thương, khẩu cung của Lục Nhâm Hi, anh xem hết lần này đến lần khác như ngược đãi chính mình, tựa như muốn tự vấn, muốn đánh vào nơi sâu thẳm linh hồn mình. Tuy chỉ có vài bức ảnh nhưng quả thực quá bi thảm, dù là anh, nhìn qua một lần cũng không thể chịu đựng nổi nhìn tiếp lần nữa.

Cho tới khi lên đèn, anh đứng trong “vương triều” của mình, cúi xuống nhìn chúng sinh phía dưới, trong lòng vẫn cuộn sóng.

Tất cả mọi thứ xảy ra trước kia giống như cảnh phim quay chậm, từng màn, từng màn chiếu lên những biến động chỉ thuộc về riêng mình cô.

Trước mắt anh, lúc là gương mặt xinh đẹp như tiên nữ khi lần đầu họ gặp nhau tại “Tuyệt sắc khuynh thành”; lúc là vẻ khổ sở đáng yêu khi anh quở trách cô ở trường học; lúc lại là hình ảnh cô hạnh phúc, bình yên mỉm cười đứng bên Nguyễn Thiệu Nam; cuối cùng tất cả cảnh quay đều dừng lại trên mấy tấm ảnh thẩm thương không nở nhìn đó.

Từng cho rằng bản thân mình chẳng qua chỉ là kẻ đưa đẩy, phụ trách việc bàng quan, lửa cháy thêm dầu trong trò chơi tàn nhẫn chênh lệch lớn về lực lượng này. Mỗi người bọn họ đều có vận mệnh của mình, cô tới bước đường này chẳng trách nổi ai, cũng chẳng oán nổi ai.

Nhưng giây phút này đây, trái tim anh không cách nào bình lặng được. Một thứ gì đó làm chấn động anh một cách sâu sắc, thâm lặng lên án anh.

Đột nhiên anh ý thức được mình và Nguyễn Thiệu Nam đã dùng cách thức gần như tàn bạo, tàn nhẫn cướp đi tất cả mọi thứ của một cô gái vô tội, khinh thường hủy hoại cuộc đời cô. Anh không cách nào tưởng tượng nổi ban đầu sao mình có thể để mặc chuyện ấy xảy ra, họ đã từng bước đẩy cô tới hoàn cảnh này.

Anh càng không cách nào tưởng tượng nổi Vị Hi yếu đuối như vậy, năm đó đã thoát thân khỏi chỗ chết từ chỗ Lục Nhâm Hi như thế nào?

Địa ngục chẳng qua cũng chỉ như vậy...

Buổi tối, khi ăn cơm cùng Nguyễn Thiệu Nam, Lăng Lạc Xuyên vẫn nghĩ đến chuyện ban chiều, nên uể oải, không tập trung.

Sau khi ăn cơm xong, họ ngồi thưởng trà trong phòng khách.

“Sao rồi? Mĩ nhân và cảnh đẹp Hawaii không phục vụ cậu chu đáo à? Cả buổi tối mặt mày sao ủ rũ vậy?”. Nguyễn Thiệu Nam xem tình hình thị trường cổ phiếu châu Âu trên máy tính.

“Không có gì...”. Lăng Lạc Xuyên cầm con dao Ca Trác^[1] trên bàn lên nghịch, nhìn Cốc Vịnh Lăng vừa ra khỏi bể bơi, bikini màu đen dưới ánh trăng càng tôn thêm dáng vẻ yêu kiều của cô, buột miệng hỏi: “Anh định khi nào kết hôn?”.

[1] Dao Ca Trác: Do gia tộc Ca Trác chế tác bằng tay.

“Một thời gian nữa, gần đây khủng hoảng tài chính rất gay go, chúng tôi đều bận”. Nguyễn Thiệu Nam ngẩng đầu nhìn, cười nói: “Công tử đào hoa như cậu, từ khi nào lại quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của tôi vậy? Thật hiếm có đấy”.

Lăng Lạc Xuyên chỉ cười, rút con dao được làm theo phong cách cổ xưa ra, lưỡi dao sắc bén ánh lên màu xanh u ám lạnh lẽo dưới ánh đèn. Anh vốn là người yêu dao, không nén được khê thở dài, lại đặt xuống, bỗng nhiên hỏi: “Gần đây có từng gặp Lục Vị Hi không?”.

Nguyễn Thiệu Nam lắc đầu, gương mặt bình lặng không chút gợn sóng, buông cốc trà nói: “Vẫn chưa gặp, Mạc Như Phi tới náo loạn Dịch Thiên vài lần đều bị bảo vệ đuổi đi”.

“Vậy cô ấy có nói gì không?”

“Tôi không gặp cô ta, không rõ lắm”.

Thấy bộ dạng lãnh đạm, thờ ơ của Nguyễn Thiệu Nam, Lăng Lạc Xuyên nghi hoặc nói: “Khi Lục Nhâm Hi bị bắt, tin tức không hề nhắc đến cô ấy, do anh không chế giới truyền thông không được lộ ra hả? Lúc đó rốt cuộc tình trạng cô ấy thế nào anh không thể không biết chút gì đấy chứ?”.

Nguyễn Thiệu Nam cười cười, “Tôi không chế giới truyền thông vì sợ bên cạnh cô ta có người nói lung tung, ảnh hưởng tới hình tượng của Dịch Thiên. Tôi chỉ biết cô ta không chết, còn những thứ khác, cậu cảm thấy tôi có cần quan tâm không?”

Lăng Lạc Xuyên nhếch môi cười, không thể hiện thái độ, “Buổi chiều tôi nhờ người tìm được tài liệu khi ấy, nghe nói lúc đó Lục Nhâm Hi tưởng rằng cô ấy đã chết, chính cô ấy trèo ra khỏi xưởng thủy tinh bị bỏ hoang đổ. Cô ấy có thể sống tiếp thực là một kì tích”.

“Hả?”. Nguyễn Thiệu Nam hơi nhướng mày, “Vậy khi đó cô ta thế nào?”.

Lăng Lạc Xuyên nhớ tới bức ảnh nhìn thấy lúc chiều, ngực lại thoát lạnh, nhìn thẳng vào mắt Nguyễn Thiệu Nam, anh nói: “Anh sẽ không muốn biết đâu”.

Lăng Lạc Xuyên cố tình nói lấp lửng, nhưng Nguyễn Thiệu Nam không hỏi thêm, đặt cốc trà sang một bên, đổi chủ đề, “Sao đột nhiên cậu lại có hứng đối với chuyện này như vậy?”.

Lăng Lạc Xuyên vút con dao trong tay, dựa vào ghế sofa, “Không có gì, gặp cô ấy trên đường lúc chiều, cô ấy thay đổi rất nhiều, tôi gần như không nhận ra. Nhất thời tò mò liền đi tìm hiểu”.

“Hóa ra như vậy”. Nguyễn Thiệu Nam gật đầu, “Thế nào, đây coi như đã có mục tiêu mới à? Cô người mẫu cậu quen ở Hawaii tháng trước rất khá, nhanh vậy đã chán rồi à?”.

Lăng Lạc Xuyên ngồi thẳng người, quan sát tỉ mỉ Nguyễn Thiệu Nam bằng ánh mắt, đánh giá. Tâm trạng người đàn ông trước mặt không hề có chút lay động, thậm chí sau khi anh nói bóng gió về cảnh ngộ cô ấy gặp, sắc mặt anh ta vẫn không đổi, chuyện trò vui vẻ, thờ ơ, như thể người mà họ nói đến chẳng có chút liên quan gì đến anh ta.

Có thể tuyệt tình đến mức này nếu anh ta không phải rất giỏi kiềm chế, rất có nghị lực thì là thực sự không hề có chút tình cảm nào đối với cô ấy.

Anh có phần tò mò: “Có phải anh thực sự không quan tâm không?”.

Nguyễn Thiệu Nam dường như không chút hứng thú với chủ đề này, rất lịch sự làm động tác mời: “Tùy cậu”.

Lăng Lạc Xuyên đứng lên, cầm áo khoác của mình, vỗ vai anh ta, “Vậy tôi không khách sáo nữa. Anh biết đấy, kì thật tôi vẫn luôn rất thích cô ấy”.

“Vậy cơ à”. Nguyễn Thiệu Nam nhìn chăm chú thị trường cổ phiếu, thờ ơ nói: “Có điều cậu nhớ hạ thủ lưu tình, cơ thể nha đầu đó yếu ớt, không chịu nổi giày vò. Đừng tự mình chơi ra lửa, đến lúc đó không dễ thu dọn”.

“Cái gì không dễ thu dọn?”. Cốc Vịnh Lăng khoác khăn bước vào, như con chim nhỏ khê hôn lên mặt Nguyễn Thiệu Nam.

Nguyễn Thiệu Nam cười vỗ vỗ má cô, kéo cô ngồi xuống cạnh mình, “Lạc Xuyên lại muốn đổi tranh rồi”.

Cốc Vịnh Lăng nhìn gương mặt vô cùng điển trai của Lăng Lạc Xuyên, láu lỉnh trên, “Anh tha cho con gái nhà người ta đi, quen anh lâu như vậy cũng chưa thấy anh nghiêm túc bao giờ. Dù cho anh một vị thần tiên trên trời chỉ sợ sau ba ngày anh cũng chẳng coi ra gì, quên luôn”.

Lăng Lạc Xuyên vắt áo khoác lên vai, vừa đi ra phía cửa vừa nói: “Cũng còn dễ chịu hơn một số người, nhất thời cứng chiều người ta lên tận trời, như thể thiên hạ vô song. Một mai không ổn, hận không thể đạp dưới chân, vĩnh viễn không thể trở mình. Làm người phụ nữ bên cạnh anh ta, tự cầu phúc đi...”.

34. Chương 34: Đợi Em Ổn Rồi, Chúng Ta Sẽ Thay Đổi Cách Sống

Những người như bọn họ đều là tổ tông của chữ “chơi đùa”, thích nhất được ở trên cao nhìn xuống các cô tự mình coi thường bản thân ra sao.

Buổi tối khi Trì Mạch trở về, nghe thấy trong phòng tắm có tiếng động, ngẩng mặt lên nhìn thấy Như Phi đang định đi làm. Anh đặt ba lô xuống hỏi cô: “Cô ấy vẫn trong đó à?”.

Như Phi thở dài, “Vâng, tự nhốt mình trong đó gần một buổi tối rồi”.

“Hôm nay cô ấy sao vậy?”.

Như Phi hận đến mức nghiến chặt răng, “Thật xui xẻo, hôm nay vốn ra ngoài vì muốn mua cho cô ấy mấy dụng cụ vẽ để cô ấy dùng khi khai giảng. Ai ngờ nhìn thấy quảng cáo công ích của Nguyễn Thiệu Nam. Em chỉ sợ cô ấy hồ đồ, để ý cô ấy hồi lâu, kết quả vẫn bị lạc mất cô ấy. Ai ngờ lại đụng phải Lăng Lạc Xuyên trên đường, khi em tìm thấy cô ấy, anh ta đang kéo cô ấy lại nói chuyện”.

Trì Mạch có chút căng thẳng nhìn về phía phòng tắm, “Khi đó cô ấy nhận ra anh ta không?”.

“Khi đó chưa nhận ra, nhưng lúc này, cô ấy lại nhớ ra, đến việc của người kia cũng cùng nhớ ra, nếu không sao lại như vậy”. Cô nhìn gương mặt Trì Mạch, “Sao lại bị thương? Có bị thương ở mắt không?”

Trì Mạch lắc đầu, “Một vết thương nhỏ, không sao. Em đi làm cẩn thận chút nhé”.

Như Phi gật đầu, xỏ giày rồi đi làm.

Trì Mạch treo găng tay lên, cởi áo khoác. Tuy là buổi tối nhưng căn phòng lọt tòn vẫn nóng đến mức khiến người ta khó thở.

Anh cởi áo ba lỗ và quần dài, lau cơ thể đầy mồ hôi bằng nước mát trong bồn, để trần ngả lên giường, giống như con thú mệt mỏi, nhanh chóng ngủ mất.

Trong giấc ngủ mơ màng, cảm giác trên mặt mát lạnh. Mở mắt nhìn, Vị Hi đang cầm viên đá, xoa vết thương cho anh.

Trì Mạch cười cười, nắm tay cô nói: “Để anh tự làm”.

Vị Hi lắc đầu, cầm viên đá lên lại cẩn thận lau sạch vết máu xung quanh vết thương, sau đó mới dùng tăm bông tỉ mỉ bôi thuốc cho anh.

Cô hơi mạnh tay, vừa chạm vào vết thương Trì Mạch liền thấy đau. Anh không nhin được rên một tiếng, Vị Hi đành bôi chậm hơn một chút, nhẹ hơn một chút. Vừa bôi thuốc vừa thổi cho anh, tựa như thế này có thể giảm cơn đau cho anh, nhưng nước mắt lại lăn chã rơi tự lúc nào.

Trì Mạch thở dài, dùng ngón tay chai sần lau nước mắt cho cô, “Ngốc ạ, khóc gì chứ? Chẳng phải anh vẫn ổn đấy thôi?”.

Vị Hi nắm tay Trì Mạch, lắc đầu, dùng ngôn ngữ kí hiệu nói với anh, “Anh đừng lo cho em nữa, em đã liên lụy đến anh nhiều rồi...”.

Trì Mạch nắm lấy đôi bàn tay nhỏ lạnh giá ấy, không cho cô nói tiếp, xoa xoa vết sẹo trên cổ cô mà đau lòng, thương xót nói: “Khó khăn vậy mà em còn chống đỡ được, lại chẳng phải chữa không khỏi, sao có thể không lo cho em? Vài hôm nữa là khai giảng rồi, học cho tốt, em không cần lo lắng về học phí. Ban đầu em xin bao nhiêu người, trường học mới đồng ý bảo lưu kết quả học tập của em. Chỉ cần em có thể hoàn thành việc học, chỉ cần có thể chữa khỏi cổ họng của em, anh làm gì cũng đáng”.

Vị Hi nước mắt lăn chã, ôm chặt lấy cơ thể cường tráng nhưng đầy vết sẹo của người đàn ông này, khóc không thành tiếng. Trên cơ thể này đã chịu bao nhiêu vết thương vì cô, cô đã không còn nhớ rõ nữa. Vừa nhớ đến điều này liền đau như dao khoét vào tim.

Do cô vô dụng, làm người thất bại đến mức này. Bản thân bị người ta lừa, bị người ta đùa vui tới nỗi thương tích đầy mình cũng đành, còn liên lụy đến họ cũng chịu khổ theo cô.

Nếu không phải vì chữa bệnh cho cô, Như Phi sẽ không tiêu sạch tất cả số tiền tiết kiệm của mình, Trì Mạch cũng sẽ không đồng ý với Ngụy Thành Báo, tham gia thi đấu sinh tử cho ông ta, bây giờ lại phải dùng tính mệnh và tôn nghiêm của bản thân để làm vui lòng những khán giả không có nhân tính.

“Xin lỗi...”. Tay Vị Hi dừng giữa không trung, ngoài điều này ra, cô không biết đôi tay mình còn có thể nói gì với anh.

Nhưng lời xin lỗi còn chưa nói xong của cô càng khiến anh vô cùng đau lòng. Anh kéo tay cô, xót thương nói: “Đừng nói lời xin lỗi với anh, cũng đừng xin lỗi bất kì ai. Em không sai, từ đầu đến cuối, người sai không phải là em. Cho dù chúng ta từng chịu tổn thương thế nào nhưng trái tim yêu một người tuyệt đối không sai, tuyệt đối không phải không có ý nghĩa”.

Anh hôn lên trán cô, “Vị Hi, tin anh, tất cả mọi thứ rồi sẽ tốt thôi. Đợi em ổn, chúng ta sẽ thay đổi cách sống”.

Tất cả mọi thứ rồi sẽ tốt thôi...

Khi Như Phi đi làm, trong lòng cô vẫn đầy áp suy nghĩ. Sắp khai giảng rồi, đợi sau khi trở lại trường học, Vị Hi nhất định sẽ tốt hơn. Đợi cô và Trì Mạch kiếm đủ tiền để chữa khỏi cổ họng cho Vị Hi, cô ấy nhất định sẽ tốt hơn. Tới lúc đó, họ nhất định phải thay đổi cách sống.

Đúng thế, người còn sống còn có hi vọng. Chỉ cần có hi vọng thì điều gì cũng đáng.

Bao gồm hiện tại, tất cả những thứ cô chịu đựng.

Như Phi đang rót rượu cho khách khi suy nghĩ như vậy. Không phải ngồi mà là đang quỳ.

Không chỉ mình cô, mà tất cả nhân viên phục vụ của hộp đêm nơi cô làm việc hiện nay đều như vậy.

Phục vụ với hình thức quỳ, hàng ngoại nhập học từ Nhật Bản. Người có tiền, đặc biệt là đàn ông, họ hưởng thụ niềm vui của tiền bạc tới cao, cùng với cảm giác ưu việt bẩm sinh mà sự bá quyền trong giới tính trao cho họ.

Nhưng không hiểu vì sao cảm giác ưu việt của một số người nào đó nhất định phải xây dựng trên việc giẫm đạp lên tự tôn của người khác?

Tất cả nhân viên phục vụ đều là nữ, hơn nữa đều mặc cùng một kiểu sườn xám bó sát, khi quỳ xuống, nội y bên trong không tránh khỏi bị lộ ra dưới con mắt hoặc đầy dục vọng, hoặc thô lỗ, hoặc khinh thường của đàn ông, xem như phúc lợi thêm vào.

Như Phi có thân hình chữ S chuẩn mực, đường cong uyển chuyển, eo thon, thanh tú, khi mặc sườn xám lại càng xinh đẹp. Đàn ông trong phòng gần như không ai nhìn cô gái bên cạnh mình, đều chăm chú nhìn thân hình cô.

Chỉ trừ một người.

Lăng Lạc Xuyên lắc cốc rượu, chất lỏng trong suốt màu hổ phách chuyển động dưới ánh đèn sa đọa. Đôi mắt phượng đẹp dễ nhìn người đang quỳ dưới đất phục vụ bọn họ dường như đang suy tư điều gì. Quả thật, anh không ngờ lại gặp Mạc Như Phi ở nơi này.

Đây chính là cái gọi là đời người sẽ luôn có cơ hội tương phùng.

Anh cười, một hai uống cạn cốc rượu.

Khi điện thoại reo, Trì Mạch đã ngủ rất say rồi. Vị Hi ngồi bên cạnh anh, sợ đánh thức anh bèn ra ngoài nghe. Kết quả cúi đầu nhìn lại thấy số của Như Phi.

Cô nhận máy, gõ gõ ống nói, nghe thấy âm thanh đó, Như Phi liền hiểu là Vị Hi nghe điện thoại. Nhưng trong điện thoại lại vọng ra tiếng một người đàn ông.

Cô lặng lẽ nghe xong, sau khi đặt điện thoại xuống, gương mặt đã trắng bệch.

“Dạ Diễm” là hộp đêm mới mở trong thành phố, xem như là nơi mới nổi trong chốn phong nguyệt. Quy mô, sự phô trương, thanh thế đương nhiên không thể sánh với “Tuyệt sắc khuynh thành” nhưng lại hơn hẳn ở chỗ có vẻ đặc sắc của riêng nó.

Toàn người đẹp trong căn phòng xa hoa phục vụ theo hình thức quỳ tất nhiên là một điểm nhưng không thể coi là mới mẻ. Nơi này đặc biệt nhất là tuyển vài cô gái còn là học sinh chạy tới đây làm việc. Ông chủ vô cùng giáo hoạt, có người đến điều tra thì chỉ nói là em gái nhỏ tự đi cùng khách, không liên quan tới hộp đêm. Thế là ngồi tiếp chuyện trở thành “gái bao”, hộp đêm có thể kiếm đủ tiền rượu, nhưng lại có thể phải tay một cách sạch sẽ.

Mà gan những đứa trẻ này còn lớn hơn cả người trưởng thành, mở to đôi mắt ngây thơ, không rành thế sự, vì một chiếc túi da hàng hiệu, một lọ nước hoa mà cái gì cũng dám ném thử, cái gì cũng đều không quan tâm. Nhưng lại có người thấy thế là hay, cậy vài đồng tiền thói liền cho rằng không có gì không thể, giờ đôi tay móng vuốt Lộc Sơn[1] về phía bộ ngực nõn nà của thiếu nữ trạc tuổi con gái mình.

[1] Lộc Sơn: An Lộc Sơn, là tướng nhà Đường, Huyền Tông tin tưởng An Lộc Sơn tới mức nhận ông làm con nuôi. Vợ Huyền Tông là Dương Quý Phi trở thành mẹ nuôi của Lộc Sơn, dù kém ông mười sáu tuổi. Tuy nhiên chính từ lúc ra vào triều kiến vua Đường, Lộc Sơn và Dương Ngọc Hoàn bắt đầu có quan hệ lén lút. Một lần do móng tay Lộc Sơn làm xước ngực Dương Quý Phi, sợ Huyền Tông phát hiện, Dương Quý Phi đã lấy mảnh lụa che đi. Thế nên mới xuất hiện cụm từ “móng vuốt Lộc Sơn”.

Như Phi đến nơi này làm việc cũng là bất đắc dĩ, cô chạy đến Dịch Thiên tìm Nguyễn Thiệu Nam tranh cãi, kết quả kẻ đầu sỏ không bị thương chút nào, còn cô không những ngã bị thương ở chân còn mất việc.

Hồi mới đến, những uất ức từng chịu, thiệt thòi từng trải qua không cần nói. Trước sự mài mòn của hiện thực, người cũng trở nên càng ngày càng biết vâng lời.

Lúc Vị Hi chạy tới “Dạ Diễm” đã có người đàn ông mặc đồ đen dáng vẻ như vệ sĩ đứng chờ ở cửa.

“Cô Lục ạ?”

Vị Hi gật đầu.

“Mời theo tôi”.

Người đàn ông cung kính dẫn cô đến một căn phòng, nhưng Vị Hi nhìn thấy một bóng hình ở cửa đang vô cùng lo lắng, nhìn kĩ lại hóa ra là Lệ Lệ.

Cô ấy trước đây là tú bà của “Tuyệt sắc khuynh thành”, từng dẫn dắt Như Phi. Vì đắc tội với khách nên đành kiếm chút tiền ở nơi này. Cô ấy là người phương bắc, tính tình vô cùng phóng khoáng, lại có vài phần nghĩa hiệp, quan hệ khá tốt với Như Phi, hai người vẫn luôn chăm sóc lẫn nhau ở nơi này.

Thấy Vị Hi đã đến, đầu tiên Lệ Lệ sững sờ, sau đó vội kéo cô hỏi: “Em không ngoan ngoãn ở nhà chờ, sao lại đến đây?”.

Vị Hi nhìn người đàn ông mặc đồ đen, anh ta rất lịch sự đứng chờ một bên, không hề giục cô. Thế là cô cầm quyển sổ nhỏ mang theo bên người, viết lên đó: “Trong ấy thế nào rồi ạ?”.

Lệ Lệ lúc này mới than “ôi” một tiếng, nhanh nhẹn kể hết đầu đuôi ngọn ngành toàn bộ câu chuyện cho Vị Hi.

Hóa ra Lăng Lạc Xuyên nhìn thấy Như Phi trong phòng liền hỏi vài câu về tình hình gần đây của Vị Hi. Như Phi vốn đã có suy nghĩ “ghét ai ghét cả đường đi lối về” với anh ta, nhẫn nại trả lời vài câu. Ai dè thiếu gia này lại muốn hỏi đến cùng.

Cô ấy nhất thời không nhịn được, cười nhạt nói: “Muốn biết gì, Lăng thiếu gia có bản lĩnh như vậy, không thể tự mình điều tra ư? Lại phải ở nơi này rạch vết sẹo của người khác ra. Lẽ nào nhà anh có chị em gái bị người ta lăng nhục, anh còn phải hỏi cô ấy có vui vẻ không?”.

Lời vừa thốt ra, cả căn phòng đều kinh ngạc! Mức độ chấn động không thể tưởng tượng nổi.

Lăng Lạc Xuyên là hạng người quen ngạo nghễ, cho dù trong lòng cảm thấy có vài phần áy náy với Vị Hi cũng không thể tùy tiện bị người khác trút giận. Nhưng lại không lập tức nổi giận, đôi mắt lạnh lẽo liếc cô, gương mặt cười mà như không cười. Thấy tình cảnh này, không ai không cảm thấy toát mồ hôi lạnh thay cô.

Các cô gái trong phòng căng thẳng đến mức không nói lên lời, người thường ngày khôn khéo thế nào đi nữa đều không dám đứng ra xoa dịu.

Rất nhanh các cô gái khác đều bị đuổi ra ngoài, bên trong chỉ còn một mình Như Phi, lúc này lạnh dữ còn chưa biết.

Khi Vị Hi tới cửa phòng, trong lòng hỗn loạn bất an, giống như con cừu non sắp bị đưa vào miệng hổ. Cảm giác sợ hãi lúc này mới bùng nổ xuống. Vừa nghĩ tới quan hệ giữa người phía trong và người đó, cô phải nỗ lực hết sức mới có thể kiềm chế bản thân không kích động tìm đường chạy trốn.

Cô đã không còn là Lục Vị Hi với trái tim thuần khiết đơn giản, có thể ung dung đối phó khi đối diện với sự lăng nhục thành lĩnh ập tới nữa. Năm nay, có lúc cô tỉnh táo, có lúc hồ đồ, những việc nhớ được thường không liên mạch, thường quên trước quên sau, đầu óc càng ngày càng trở nên chậm chạp. Mất đi tự tin và trầm tĩnh đáng tự hào, con người cũng trở nên càng lúc càng nhát gan.

Vị Hi đứng ở cửa, hít thật sâu, cô không biết Lăng Lạc Xuyên gọi cô ra rốt cuộc là muốn làm gì?

Có điều, chỉ nghĩ thôi cũng biết, tuyệt đối sẽ không phải việc gì tốt đẹp. Những người như bọn họ đều là tổ tông của chữ “chơi đùa”, thích nhất được ở trên cao nhìn xuống các cô tự mình coi thường bản thân ra sao.

Vị Hi cắn môi, lòng bàn tay toát mồ hôi, tim đập thình thịch. Nhưng Như Phi đang trong đó, cho dù trước mặt là địa ngục, cô cũng phải nhảy xuống.

35. Chương 35: Chạy Trời Không Khỏi Nắng

Nếu anh thực sự muốn, thì thần thánh cũng chẳng cứu nổi em.

Buổi trưa, một mình Nguyễn Thiệu Nam ngồi ở vị trí sát cửa sổ trong nhà hàng uống cà phê. Tuy là buổi trưa nhưng vì ánh nắng thiêu đốt bên ngoài, nhà hàng không đông người lắm.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, lần đầu tiên Cốc Vịnh Lăng đến muộn. Cô ấy là người vô cùng đúng giờ, chưa bao giờ giống những người phụ nữ khác, coi đến muộn là chuyện thường tình.

Có lẽ gặp chuyện gì rồi.

Đang nghĩ vậy thì người đã tới. Cốc Vịnh Lăng mặc một bộ Prada vừa vặn lại mát mẻ, uyển chuyển bước tới, cho dù đây không phải nhà hàng cơm Tây với phong cách tao nhã nhưng sự xuất hiện của cô cũng mang lại cảm giác nhà tranh thêm sáng.

Nhân viên phục vụ bên cạnh lập tức kéo ghế cho cô, Cốc Vịnh Lăng ngồi xuống mỉm cười nói: “Xin lỗi, công ty em có chút việc, phải nán lại, cộng thêm tắc đường”.

Nguyễn Thiệu Nam mỉm cười gật đầu, không nói gì. Cốc Vịnh Lăng cũng không lên tiếng nữa, nhân viên phục vụ đưa thực đơn lên.

Khi dùng cơm, Nguyễn Thiệu Nam đột nhiên hỏi: “Nghe nói chi nhánh công ty do em quản lý gần đây xảy ra vấn đề về tài chính, có cần anh giúp không?”

Cốc Vịnh Lăng cười một cách tao nhã, “Không cần đâu, tự em có thể giải quyết”.

Nguyễn Thiệu Nam gật đầu, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng. Anh thích sự giỏi giang điềm tĩnh, biết tiến biết lùi của Cốc Vịnh Lăng. Không giống các thiên kim tiểu thư nhà giàu, ngạo nghễ, khoác lác, rõ ràng chẳng biết gì nhưng lại thích tự cho là đúng.

Người ta nói đàn ông thông minh thích phụ nữ ngốc, thực ra đó chẳng qua chỉ là phụ nữ vô dụng lừa mình dối người mà thôi.

Càng là người đàn ông thông minh thì càng thích người phụ nữ thông minh. Yêu đương giống như đánh cờ vậy, chỉ có thực lực tương đương mới có hứng thú tiếp tục.

Ăn xong điểm tâm, nhạc trong nhà hàng hình như nhẹ nhàng hơn, hai người thoải mái ngồi trên ghế sofa, dưới điều hòa mát lạnh, có phần thư giãn, ung dung.

Nguyễn Thiệu Nam không ăn nhiều, gần đây anh luôn đau đầu, uống cà phê không ít, vừa nói chuyện với Cốc Vịnh Lăng vừa nhìn phong cảnh bên ngoài.

Đối diện nhà hàng là quảng trường trung tâm, hai giờ chiều chính là thời điểm nắng độc nhất trong ngày, khắp nơi toàn là ánh nắng mặt trời trắng lóa. Nhưng có một người đứng dưới nắng đang nhìn xung quanh, dường như đang chờ ai đó, mái tóc ngang vai xinh xắn, hình dáng mỏng manh hiện lên một cách bất ngờ ở quảng trường rộng lớn ấy.

Về mặt Nguyễn Thiệu Nam không hề thay đổi, vừa uống cà phê vừa nhìn. Chỉ trong khoảnh khắc một người đàn ông bước tới, gương mặt đẹp trai khiến người nào từng thấy đều khó quên ấy, họ từng có duyên gặp gỡ trong bệnh viện, sau đó gặp lại trên những tấm ảnh.

Nguyễn Thiệu Nam lặng lẽ nhìn, nhìn cô xách hộp cơm đứng dưới ánh nắng mặt trời như thiêu đốt, giống như con chim nhỏ nhào vào vòng tay một người đàn ông, nhìn gương mặt bé nhỏ đỏ rục vì nắng, nhìn gã đàn ông đó vô cùng thân thiết véo chiếc cằm nhọn của cô.

Sau đó hai người thân mật ngồi trên ghế dài dưới bóng cây. Trán cô đầy mồ hôi, vẫn bận rộn trải một tấm báo trên ghế, rồi mới mở từng tầng hộp cơm ra, màu đen là sushi, màu đỏ là cánh gà rán, đồ đen tương phản, màu sắc vô cùng đáng yêu.

Nguyễn Thiệu Nam vẫn nhớ mùi vị mấy món đó, đó từng là bữa ăn đêm khi anh làm thêm, cô đặc biệt học để làm cho anh ăn. Mỗi lần Vị Hi đều đựng trong hộp cơm đó, đặt vào lò vi sóng trong phòng uống trà một lát, mùi thơm của cơm, thịt hun khói, rong biển, cánh gà thơm nức cả căn phòng.

Bây giờ người phụ nữ từng làm bữa ăn đêm cho anh cầm đĩa gấp một miếng sushi đưa vào miệng một người đàn ông khác, lại đưa chai nước hoa quả trong túi cho anh ta uống.

Gã đàn ông đó cũng mãi nguyện ôm vai cô, quay mặt sang nói chuyện với cô, chỉ để lại cho người xem một gương mặt nhìn nghiêng tuần tú, lấn át người khác.

Trời xanh mây trắng, gió nhẹ nắng ấm, quảng trường nắng vàng, ghế đá trắng, đôi tình nhân tình cảm nồng thắm... một bức tranh rất ấm áp, rất lãng mạn, khó trách đã thu hút con mắt của người đi đường.

“Thiệu Nam, thời gian không còn nhiều nữa, chiều nay công ty em còn có một cuộc họp”. Cốc Vĩnh Lăng nhìn đồng hồ, nhắc nhở người đàn ông trước mặt, Nguyễn Thiệu Nam thu lại ánh mắt rồi nói: “Anh tiễn em”.

Khi họ đứng lên, Nguyễn Thiệu Nam mới phát hiện thực ra anh vẫn chưa ăn no. Anh nhìn về phía quảng trường, Vị Hi rút ra một chiếc khăn tay màu trắng đang lau mồ hôi cho Trì Mạch.

“Tối em có bận gì không?”. Lúc lấy xe, Nguyễn Thiệu Nam hỏi vị hôn thê của mình.

“Không có việc gì ạ”.

Anh khởi động xe, “Vậy tới nhà anh nhé”.

Sau năm giờ chiều là giờ cao điểm, không khí nóng bức dần dần tan đi, tiếng ồn ào vẫn chưa hết, mọi người đi đi lại lại dưới ánh chiều tà, hoàng hôn của thành phố vẫn bộn bề và cô đơn như trước đây.

“Năm ngoái đêm nguyên tiêu.

Chợ hoa đèn rực sáng.

Ngọn liễu mảnh trắng treo.

Hoàng hôn người hẹn ước[1]”.

[1] Bốn câu thơ trong bài Đêm nguyên tiêu của tác giả Âu Dương Tu, do Nguyễn Xuân Tảo dịch.

Vị Hi viết mấy câu thơ này đăng sau bức tranh, sau đó giao tác phẩm đã hoàn thành cho đôi vợ chồng già.

Cặp vợ chồng già nhận lấy rồi ngắm nghía, chỉ vài nét vẽ song thần thái của họ đã hiện rõ trên trang giấy, hài lòng gật đầu tán thưởng.

Ông lão lại nhìn chữ viết đằng sau, nắn nót đẹp đẽ, lại có lực, không kìm được gơ ngón cái lên khen: “Cháu gái, chữ viết rất đẹp”.

Vị Hi cười, viết lên quyển sổ nhỏ của mình: “Hai bác hài lòng là được rồi”.

Ông cụ vuốt râu cười ha ha, “Thơ nổi tiếng của Âu Dương Tu tuy nhiều nhưng ta chỉ thích bài này. Cháu gái biết nữa sau không?”

Vị Hi hơi do dự, viết trên quyển sổ:

“Năm nay đêm nguyên tiêu.

Trăng với đèn như trước.

Chẳng gặp người năm qua.

Tay áo đầm lệ ướt”.

Nghĩ một chút lại viết:

“Lí Thanh Chiếu có một bài thơ, khúc điệu khác nhau mà ý tình hay như nhau:

Gió lảng hương trần hoa đã hết, dậy muộn chải đầu lười.

Vật đổi sao dời mọi vật thôi, chưa nói lệ tuôn rồi[2]”.

[2] Trích trong bài thơ Vũ Lăng Xuân của Lí Thanh Chiếu - hiệu là Dị An cư sĩ.

Ông lão nhìn xong gật đầu, “Vẫn là mấy câu thơ của Dị An cư sĩ dùng rất tuyệt diệu, cháu gái, viết rất hay”.

Vị Hi cười, viết: “Cháu chỉ chuyên tu sửa tranh dầu phương Tây, hiểu biết về thơ cổ Trung Quốc không nhiều, nhất thời cao hứng múa rìu qua mắt thợ, khiến bác chê cười rồi”.

Ông cụ không nén được khen, “Đứa trẻ xinh đẹp như vậy, tài hoa như vậy, đáng tiếc...”.

Thời gian không còn sớm nữa, Vị Hi kiểm kê lại một chút thu nhập ngày hôm nay, mấy ngày này ổn nhất. Cô cất tiền vào người, thu dọn đồ vẽ. Chính lúc này lại có tiếng hát rất hay từ xa vọng lại.

Cô quay người nhìn, hóa ra là một cô gái đang ôm đàn guitar hát. Cô gái này hàng ngày đều đến đây, dùng giọng hát ngọt ngào, trong vắt an ủi khách qua đường mệt mỏi.

Tiếng ca hôm nay êm tai hơn mọi khi, khiến không ít khách vừa tan ca qua đường dừng chân đứng xem, thì thoảng có người vút vài đồng xu vào hộp đàn guitar của cô gái.

Đều là người lưu lạc nơi chân trời. Nhớ lảng máng có người từng nói, nơi phiêu bạt gọi là viễn xứ; nơi không thể quay về gọi là quê hương. Còn thành phố này có bao nhiêu người ăn bữa hôm lo bữa mai, lang bạt kì hồ, mất phương hướng trong sự ồn ào của ban ngày và phù hoa của ban đêm?

Cô ấy đang khe khẽ hát:

Tin rằng anh vẫn ở đây

Chưa từng rời xa

Tình yêu của em giống như thiên sứ bảo vệ anh

Nếu sinh mệnh chỉ đến đây

Từ nay không có em

Em sẽ tìm một thiên sứ thay em yêu anh

...

Bài hát dễ thuộc được người ta hát đi hát lại, nhưng không biết vì sao Vị Hi nghe thấy mấy câu này bất giác lại nước mắt lưng tròng.

Lúc này mặt trời đã chếch về phía tây, cảnh tượng chim mồi về rừng tìm chốn ngủ. Đứng ở nơi chốn phồn hoa nhất của thành phố, nhưng tựa như đứng giữa nơi hoang vu, mù mịt, tương lai cũng biến thành hoang mạc, mệnh mông bát ngát.

Cô ngược nhìn ánh chiều tà, khẽ khép mắt lại.

Sau đó Vị Hi vẽ cảnh tượng xuất hiện trong đầu ngày hôm đó thành một bức tranh sơn dầu màu xanh.

Trời đất hoang vu, gió độc cổ đại, con chim nhỏ gãy cánh bay ngược chiều gió... Tất cả mọi thứ đã từng hiện ra trong đầu giống như thủy triều dâng mãnh, mang theo giấc mơ vô hạn và sức sống mạnh mẽ hiện lên trên bức tranh.

Cô đặt tên bức tranh là “Ngược gió”, đồng thời viết một câu bên cạnh như sau: Tương lai là nơi hoang vu bát ngát, đôi cánh bị gãy của tôi đang bay lên...

Tiếng bước chân vang lên đằng sau, làm kinh động vô số chú chim bồ câu trắng. Vị Hi thu dọn đồ vẽ xong, đột ngột quay lại trong tiếng vỗ cánh của bồ câu dưới ánh nắng chiều tà vàng ươm, thế là không tránh được đối diện với một đôi mắt đẹp đẽ.

Nhiều năm sau, mỗi lần nhớ tới tình cảnh ngày hôm đó, nhớ đến hình ảnh đẹp đẽ lướt qua trong hoàng hôn thành phố, nhớ tới bồ câu trắng bay lượn dưới bầu trời sắc đỏ, nhớ tới đôi mắt xinh đẹp nhưng đau buồn ấy dưới ánh chiều tà, Lăng Lạc Xuyên luôn cảm thấy đó giống như một giấc mơ.

Bối cảnh tượng như vậy quả thực quá đẹp đẽ, không thuộc về sự ồn ào trong cõi nhân gian, chỉ có trong mơ mới xuất hiện.

Thế nhưng tất cả như đã được định sẵn. Giống như cuộc đời có vô số ngã rẽ, có vô số lựa chọn, có vô số người từng thử xông vào thế giới của anh, vượt lên trước, sợ rút lại phía sau, duy chỉ có cô cố gắng hết sức lùi bước nhưng cũng chỉ có cô mới khiến anh cảm động và nhưng nhớ trong lòng.

Mà nỗi nhớ này lại là cả đời.

Loảng xoảng!

Vị Hi sợ quá lùi lại một bước, đụng vào giá vẽ, bản thân cũng mất thăng bằng. Vừa may Lăng Lạc Xuyên nhanh nhẹn kéo cô lại, theo quán tính cô bắt giác nhào vào lòng anh.

“Thế này có phải là em vui vẻ nhào vào lòng anh không?”. Tâm trạng người đàn ông dường như rất tốt, bị cánh tay cô đụng vào bụng vẫn có thể bật cười.

Song Vị Hi không có tâm trạng tốt như anh, vùng vẫy vài cái nhưng thế nào cũng không thể vùng ra được.

Lăng Lạc Xuyên nhìn cô cười. “Em nên tiết kiệm sức lực đi, nếu em trốn được, mấy năm học ở Học viện Lục quân của anh coi như lãng phí”. Nói rồi kéo tay đẩy cô vào trong xe, “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm. Hôm qua em đã đồng ý với anh, thời gian sau lúc này đều là của anh”.

Vị Hi bị anh nhét vào vị trí ghế lái phụ, còn chưa ngồi vững, Lăng Lạc Xuyên đã dặn dò: “Ngoan ngoan chờ nhé, đừng nhân lúc anh đi lấy đồ mà chạy trốn, nếu không...”. Anh dùng ngón tay tóm cằm cô, “Em biết hậu quả”.

Vị Hi nhìn anh một tay cầm giá vẽ của cô lên, một tay cầm bảng vẽ và ba lô dưới đất, sau đó vứt hết vào trong cốp xe.

“Muốn ăn gì?”. Lăng Lạc Xuyên ngồi vào ghế lái, hào hứng hỏi cô.

Vị Hi tròn tròn mắt, giống như con nai nhỏ bị thợ săn tóm được, nét mặt đầy vẻ hoảng hốt, hoang mang, Lăng Lạc Xuyên cười như không cười, nhìn cô, “Em lại quên anh hay quyết định vờ không nhớ đây? Chiều giả vờ đáng thương này vô ích với anh, em biết đấy, anh trước nay không biết ‘thương hoa tiếc ngọc’”.

Vị Hi định thần lại, cầm quyển sổ nhỏ ra viết: “Em bị mất kí ức tạm thời, không phải mất kí ức vĩnh viễn, em nhớ từng đồng ý việc của anh, cũng nhớ mối quan hệ của anh và anh ta. Em không biết anh muốn làm gì nhưng hai người đều là những người danh giá, có thân phận, hai con ngựa còn không chung máng, hãy giữ lại chút thể diện ối người. Tối qua em đồng ý anh chỉ là một bữa ăn, sau khi ăn cùng anh bữa này, chúng ta đường ai nấy đi”.

Lăng Lạc Xuyên vo tròn mảnh giấy, cười lạnh lùng, “Chửi người không cần lời thô tục, còn ầm ứ như bị ai làm gì vậy, không ngờ anh có chút hoài niệm sự nhanh nhẹn miệng của em. Hà tất phải uyển chuyển ẩn ý như vậy? Chửi thẳng bọn anh hoang dã vô sỉ, không bằng cầm thú, chẳng phải em càng hả giận? Em cho rằng bảo anh vài câu như vậy liền có thể cứu được bản thân ư? Nếu anh nói cho em biết...”. Anh cố ý dừng lại, liếc cô bằng đuôi mắt dài thanh tú, “Anh ta không những không quan tâm ‘hai ngựa chung máng’ còn vô cùng hào phóng để anh tùy ý, em có bị đả kích không?”

Vị Hi hít sâu một hơi, tròn tròn mắt, sững sờ nhìn anh.

Lăng Lạc Xuyên nhìn cô cắn môi như đang chịu ầm ứ, nước mắt lấp lánh, vẻ mặt ảm đạm tối, lòng dạ vốn định cứng rắn hơn nhưng lúc này cũng trở nên mềm nhũn, có chút áy náy nói: “Anh đùa đấy, em đừng để ý. Có điều... em cũng không cần nhắc nhở anh về quan hệ giữa ba chúng ta nữa”.

Anh nhìn cô, cười nhạt, ngữ khí tàn nhẫn không chút kiêng dè, “Nếu anh thực sự muốn, thì thần thánh cũng chẳng cứu nổi em”.

Rượu ngon thơm nồng, hoa hồng nở rộ, ánh đèn lúc hoàng hôn, người phụ nữ dịu dàng dang hiến. Một buổi tối đẹp đẽ nhưng vô vị...

Nguyễn Thiệu Nam có phần buồn tẻ nhạt nhẽo vươn mình, khoác áo ngủ ngồi đầu giường châm một điếu thuốc.

Người phụ nữ xoay cơ thể đẹp đẽ, đột nhiên không biết phải làm gì, chống khuỷu tay lên vô cùng dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”.

Anh tiện tay búng tàn thuốc, “Đổi nước hoa à?”.

“Guilty, anh không thích?”. Cốc Vành Lăng có phần khó hiểu, tử đinh hương và hoa thiên trúc thêm mùi ngọt của đào, đầy sự khiêu khích nữ tính và sức hấp dẫn chí mạng, là đàn ông thì đều thích.

Nguyễn Thiệu Nam khẽ cười, không nói gì, đẩy tay vị hôn thê ra, nói một cách hờ hững, “Em ngủ trước đi, anh còn vài việc phải giải quyết”.

Rót ỉnh cốc cà phê, không bật đèn, người đàn ông ngồi trên ghế trong thư phòng, trước mắt là thành phố náo nhiệt về đêm, đèn đuốc rực rỡ, cho dù là buổi tối vẫn lộng lẫy như các kĩ nữ chào khách bên đường, dốc hết sức phô trương nụ cười rẻ mặt và cơ thể xinh đẹp tầm thường của mình với người đi đường.

Đây chính là thành phố anh sống, thành phố bị anh giẫm đạp dưới chân lúc này, thế gian hờ hững, rừng xi măng phồn hoa nhưng thối nát. Giây phút này, anh đứng ở nơi cao nhất của thành phố, cúi xuống nhìn ánh đèn hàng vạn nhà dưới chân, trước nay luôn cảm thấy nhìn thành phố từ góc độ này là đẹp nhất.

Cuộc đời vạn người ngưỡng mộ, vinh hoa phú quý, quyền cao chức trọng. Tất cả mọi thứ anh hao tổn tâm sức, dùng trăm phương nghìn kế đạt được thực sự rất tốt đẹp. Khoảnh khắc đứng trên đỉnh cao chói vót đường như khiến anh thỏa niềm khao khát, say mê.

Song niềm vui không kéo dài. Tất cả mọi thứ tốt đẹp như xưa, nhưng dần trở nên rất bình thường. Sau này... có lẽ sẽ càng ngày càng bình thường hơn.

Giống như cảnh đêm trước mắt, đèn Neon thối nát, lầu quỳnh điện ngọc san sát, thế giới của quần áo bảnh bao, khung cảnh từng bừng nhộn nhịp và cả những bề lũ xu nịnh, tầm thường dung tục ấy.

Nhìn mãi không tránh khỏi thấy chán ngán, mất hứng. Cuộc sống dường như trở thành đời sống tình dục của cặp vợ chồng trung niên, không có hưng phấn, không có cảm xúc mạnh mẽ, không có cao trào, chỉ có sóng yên biển lặng, méo mó có hơn không, ngày lại qua ngày.

Hút hết điếu thuốc, anh mở ngăn kéo ra tìm thuốc lá nhưng lại tìm thấy một lọ thuốc hen màu xanh trong góc. Anh lấy ra đặt lên mũi ngửi, mùi thơm quen thuộc của thuốc lấp đầy lồng ngực.

Anh nhớ đến cái đêm mê muội hỗn loạn mà buông thả ấy, cũng một đêm trăng lưỡi liềm như vậy. Trong vòng tay anh, cô hơi cau đôi chân mày lá liễu, mồ hôi hơi lạnh, ngón tay lạnh buốt chống lên lồng ngực nóng bừng của anh, khóc nức nở trước dự vọng mãnh liệt của anh, vẻ mặt đau đớn bất lực đến vậy.

Anh còn nhớ đôi môi cô hơi hé mở, đôi mắt trong như nước, còn nhớ đôi chân thon dài của cô, làn da trắng mịn, cơ thể trong trắng.

Cả đêm, anh giống như ác thú hung tàn, tham lam thành tính, không biết thỏa mãn. Sức khỏe cô luôn không tốt, trước đây anh chưa bao giờ như vậy. Cô là con gái của Lục Tử Tục, anh không hề có bất cứ tình cảm nào với cô. Nhưng trước khi kế hoạch báo thù của anh hoàn thành, anh vẫn không muốn dọa cô chạy mất.

Nhưng đêm đó anh lại hoàn toàn mất kiểm soát, anh không nhớ mình đã đòi hỏi cô bao nhiêu lần, chỉ nhớ đã trói hai tay cô, hết lần này đến lần khác chiếm đoạt cô không chút kiêng nể, hận không thể nuốt cô vào trong bụng, giấu vào nơi tối tăm, không thấy mặt trời.

Anh mang suy nghĩ ác độc như thế, cảm xúc mạnh mẽ đáng sợ như thế, điên cuồng chìm vào trong cơ thể cô. Đó không phải là nhân gian mà là thiên đường không cách nào nói rõ được, là địa ngục lửa cháy bừng bừng thiêu đốt cơ thể anh.

Đợi anh hoàn toàn tỉnh táo, mồ hôi của cô đã thấm ướt ga giường...

Vì sao anh có thể đối xử với cô như thế? Vì sao có thể mất kiểm soát, gần như mất đi tất cả bình tĩnh và lí trí?

Nhớ mang máng là do một bức ảnh. Trong bức ảnh đó cô bị người đàn ông khác cưỡng hôn. Thực ra đó không phải là lỗi của cô, cô sai ở chỗ bị người ta ức hiếp còn che giấu cho anh ta.

Chuyện đó nói lên điều gì?

Nguyễn Thiệu Nam nghe thấy hơi thở nặng nề của mình gấp gáp và rối loạn trong bóng tối tĩnh lặng, dưới ánh trăng lạnh lẽo.

Đêm hè thật oi bức, mở cửa sổ cũng không cảm thấy dễ chịu. Anh dựa lưng vào ghế, trán đầm mồ hôi, huyết Thái Dương vẫn đau kinh khủng như trước. Nửa tỉnh nửa mê, lơ mơ thấy một đôi tay dịu dàng khẽ day day huyết vị đau nhói của anh.

Cảm giác rất quen thuộc, dường như quay trở về trước kia, ánh đèn lờ lờ lạnh lẽo, đêm dài cô đơn, một mình anh ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi trong thư phòng, cô liền rót cốc trà đặc mang tới, dưới bóng đèn dịu dịu, cả căn phòng tràn ngập mùi thơm thoang thoảng, dịu nhẹ.

Thỉnh thoảng anh làm việc muộn, cô liền ở trong thư phòng cùng anh. Anh làm việc bên này, cô xem phim truyền hình bên kia. Anh vừa ngẩng đầu liền có thể thấy cô ngồi ôm gối, trên đầu còn đeo chiếc tai nghe to, cuộn mình trên ghế mệt mỏi gật gù như gà mổ thóc, cảm nhận được ánh mắt của anh lập tức nghiêng đầu sang cười với anh, sau đó lấy lại tinh thần tiếp tục xem.

Mệt đến mức như vậy đều vì muốn bầu bạn với anh, để khi anh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cô.

Anh khẽ cười trong bóng tối, đứng lên vứt lọ thuốc hen vào thùng rác, đóng cửa sổ thư phòng, trở về tắm một cái rồi leo lên giường ngủ.

Một đêm không mộng寐...

36. Chương 36: Nụ Cười Nghiêng Thành

Nụ cười này tựa như tia nắng ban mai xuất hiện lúc tinh mơ trên bức tường đồ nát, cho dù bao năm tháng qua đi, vẫn khiến thời gian kinh ngạc vì vẻ đẹp của nó.

Người ta nói: “Tháng bảy mọc thấp sao Đại Hỏa, tháng chín thì áo đã may xong[1]”. Sau khi lập thu lễ ra thời tiết sẽ trở nên mát mẻ nhưng mùa hạ năm nay dường như dài hơn những năm trước. Đã vào tháng chín, thành phố ven biển này vẫn nóng bức, vẫn còn nắng gắt cuối thu, khiến mọi người đi ra ngoài chỉ cần hoạt động một chút liền giống như xông hơi trong phòng tắm.

[1] Hai câu thơ trong bài Thất nguyệt - Bản Phong Kinh Thi, do Tạ Quang Phát dịch.

Nguyễn Thiệu Nam đi công tác trở về, vừa bật di động liền có người gọi điện mời dự tiệc. Tuy ngồi máy bay rất lâu nhưng không hề cảm thấy mệt mỏi, đối phương lại mời năm, bảy lần, vô cùng nhiệt tình nên dứt khoát đi thẳng từ sân bay tới nhà hàng tham dự bữa tiệc này.

Chủ nhân bữa tiệc thấy anh nể mặt như vậy không nén nổi vui mừng, đương nhiên thết toàn rượu ngon, cao lương mỹ vị. Những người ngồi cùng bàn đều là những nhân vật có máu mặt, kèm thêm vài minh tinh hạng hai, hạng ba, ai nấy đều khéo léo, xinh đẹp thanh tú. Sau khi mọi người náo nhiệt, từng bưng qua ba tuần rượu, anh thấy hơi nóng, vì vậy để tránh mọi người một mình vào phòng rửa tay.

Đang rửa mặt thì có hai người bước vào, họ đều uống đỏ mặt tía tai, chỉ nghe thấy một trong hai người đó nói: “‘Gần đây sao không thấy Lăng thiếu gia xuất hiện nhỉ?’”.

Người kia cười nói: “Anh không biết à? Nghe nói gần đây quen một sinh viên Học viện Mĩ thuật, hai người đang củi khô lửa bốc, nóng bỏng tay ấy chứ!”.

“Nữ sinh đại học? Vậy trông thế nào?”.

“Không biết, mấy anh em đều chưa từng gặp. Lần này anh ấy giữ bí mật tài thật, giấu cô bé này đến mức gió cũng không lọt qua, chưa từng đưa ra ngoài. Chúng tôi đều nói chỉ sợ hàng đêm họp tấu khèn tiêu nên không nở ra ngoài”.

“Ha ha...”. Hai người nhìn nhau cười, âm thanh chói tai.

“Có điều lần này cũng lạ, có thể khiến nhân vật “đi qua rừng hoa, không chiếc lá chạm vào người” chết mê chết mệt, không rời nửa khắc, lẽ nào cô gái đó có ba đầu sáu tay?”.

“Có thể trói buộc được Lăng Lạc Xuyên phải là một con bướm nhỏ quyến rũ. Chưa từng nghe à? Phụ nữ mê hoặc người nhất không phải ngọc nữ thuần khiết, cũng không phải người phụ nữ trưởng thành xinh đẹp, mà là quá trình từ ngọc nữ trở thành người phụ nữ trưởng thành trong tay anh. Sự thú vị đó, anh, tôi đều là những người chưa thử qua đương nhiên không biết...”.

Trong một tràng cười mờ ám, Nguyễn Thiệu Nam rút một tờ giấy lau khô tay rồi bước ra.

Lúc tám, chín giờ tối đột nhiên mưa to, mưa rả rích, mát rượi trong lành. Vị Hi mở cửa xe, gió đêm mang theo hơi nước ập vào mặt, cùng với mùi thơm mát của bùn đất.

Vừa ăn lẩu vừa nóng lại thơm, đang cảm thấy toàn thân nóng bức, lúc này được cơn gió thổi qua, thoải mái hẳn. Cô dựa vào cửa xe có chút mơ màng buồn ngủ.

“Muốn em đi ăn một bữa với anh quả thật còn khó hơn lên trời. Cứ như anh muốn hạ độc hại em ấy, có lần nào không tốt đẹp không?”. Lăng Lạc Xuyên vừa lái xe vừa kể lể, “Lẩu dê lần này ngon phết nhỉ, em nên ăn nhiều hơn một chút, suốt ngày ăn mấy thứ đồ chẳng có dinh dưỡng, nếu ở Bắc Kinh, một trận gió cũng có thể thổi bay em rồi”.

Vị Hi dùng khước mắt liếc người đàn ông đang lái nhai không ngừng này. Sau đó, lần thứ N+1 nói với mình: Thà tin trên đời có quỷ cũng không tin miệng lưỡi Lăng Lạc Xuyên.

Ban đầu đã nói là một bữa cơm, kết quả là sau một bữa lại là một bữa nữa. Bữa này ăn xong còn có bữa sau. Lần nào cũng lừa cô, nói là bữa cuối cùng, kết quả sau mỗi “lần cuối cùng”, anh luôn có thể nghĩ ra những cách kì lạ cổ quái, thay đổi thủ đoạn ép cô tuân theo.

Cuối cùng anh nhanh chóng nắm được điểm yếu của cô, không mất công suy nghĩ, không tốn lời thuyết phục, mà chỉ cần đứng ở cửa lớp, Vị Hi sợ các bạn liếc xéo đành ngoan ngoãn đi theo.

Lăng Lạc Xuyên là người phương bắc, khẩu vị khá nặng, thích món ăn Hàn Quốc cay, món ăn Nhật Bản sống, món ăn Sơn Đông vị nồng đậm. Một động vật ăn thịt đơn thuần, bữa ăn không có thịt thì không thích.

Gọi món đa phần đều là những món Vị Hi xưa nay ăn không quen, anh cũng chẳng để ý, càng không nhường nhịn, dường như chỉ cần cô ngồi bên cạnh cùng anh ăn là được, cô ăn hay không cũng không quan trọng với anh.

Vị Hi quả thật vô cùng đau khổ nhưng không thể lần nào cũng bụng đói cồn cào ngồi bên cạnh, chỉ nhìn anh ngón thức ăn, cuối cùng bị anh “ép lên Lương Sơn tạo phản”, hoàn toàn bị đồng hóa. Sau khi thử ăn cũng thấy các món đó ngon, vừa miệng. Đặc biệt là “lẩu dê” vừa nãy, canh tươi thịt mềm, lại không bị ngấy, hàng bổ dưỡng cao cấp.

“Đang nói chuyện với em đấy? Đừng hờ hững nữa”. Lăng Lạc Xuyên nói xong liền đẩy cô một cái.

Vị Hi suýt dán mắt lên tấm kính xe, vị thiếu gia này luôn cho rằng người khác trải qua rèn luyện như anh, xuống tay chẳng chút chùng mực.

Cô lên tinh thần, trực tiếp dùng ngôn ngữ kí hiệu trả lời anh, “Anh nói, em đang nghe đấy thôi”.

Hai người dù gì cũng ở bên nhau vài ngày, hơn nữa Lăng Lạc Xuyên lại là một người cực kì thông minh, bây giờ anh có thể hiểu những ngôn ngữ kí hiệu đơn giản.

Lăng Lạc Xuyên vô cùng bất mãn, kêu lên: “Bà trẻ, con nói bao nhiêu lần rồi, bà có để vào đầu không? Bà trẻ, đây là cố ý chọc cho vui, khiến con tức đến mức run rẩy, mình bà vui vẻ, đúng không?”

Vị Hi không nhịn được muốn cười, vội vàng quay mặt đi. Ở chung nhiều mới phát hiện, mỗi lần anh sốt ruột, luôn sẽ nháy ra một hai câu giọng “Bắc Kinh”, ngữ khí mềm mại, không có thanh nhập[2], âm cong lưỡi lại nặng, tự nhiên đáng yêu hơn nhiều so với bình thường.

[2] Thanh nhập: Một trong bốn thanh điệu của tiếng Hán cổ, ngày nay chỉ còn trong một số phương ngữ ở miền nam.

Hơn nữa khi người này không tức giận, khôi ngô giàu có không nói, thủ đoạn dễ dàng lừa người cũng có một rõ, thật đúng kiểu người lừa chết người không cần đền mạng.

Chẳng trách có nhiều mỹ nhân cả ngày cứ như ong thấy mật dính lấy anh như vậy, đúng là không phải không có lí do.

Lăng Lạc Xuyên thấy Vị Hi quay đầu nhìn ra ngoài cửa, chỉ nghĩ cô không muốn để ý đến anh, rất phần nộ bất bình, “Anh biết mà, em không thích anh. Em chỉ thích cái tên cả ngày đeo găng tay ra về thâm trầm, em nói đi, anh có điểm nào không bằng anh ta? Người không bằng anh ta, hay tài không bằng anh ta? Có

phải em thích anh ta vì anh ta biết đánh nhau? Anh cũng không kém, anh còn trải qua huấn luyện chính quy, nói thế nào đánh nhau cũng mạnh hơn anh ta. Không tin hả? Hôm nào thử xem, nếu là người luyện võ, chúng ta lên đài thi đấu là rõ thực tài ngay...”.

Vị Hi nghe thấy Lăng Lạc Xuyên đột nhiên nhắc tới Trì Mạch, trong lòng bất giác áy náy, lại đau đớn, tâm trạng có phần nhẹ nhõm vừa nãy biến mất hoàn toàn.

Lăng Lạc Xuyên có lẽ uống hơi nhiều, lại không buông tha, “Em nói đi chứ, rốt cuộc anh ta hơn anh điểm nào?”.

Vị Hi lườm một cái, phát hiện mình hôm nay thực sự gặp phải quỷ, đã nói Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó đối phó. Còn đại thiếu gia này còn khó đối phó hơn cả quỷ.

Cô lấy quyển sổ ra, diên tiết viết ra bốn từ, lại thêm dấu chấm than, “Đẹp trai hơn anh!” còn cố ý huơ huơ trước mặt anh.

Lăng Lạc Xuyên thế nào cũng không ngờ có kết quả này, lại không tiện nổi giận, tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận phun ra hai từ: “Nông cạn!” rồi im lặng.

Cả đoạn đường thái bình yên tĩnh...

Xe dừng dưới lầu, xung quanh đều là những tòa nhà chen chúc, cao vút tận trời xanh, giữa những tòa nhà chật hẹp là mảnh trời cũng hẹp như vậy. Đứng trên đường ngẩng đầu lên không nhìn thấy sao cũng không thấy trăng, chỉ thấy những biển báo đẹp dễ tầm thường và ánh đèn Neon mập mờ.

Mấy con “chim oanh” véo von bên đường uể oải dựa vào cửa, duyên dáng quan sát người đi đường qua lại bằng ánh mắt chần chừ, vài người to gan còn dùng đôi mắt quấy nhiễu Lăng Lạc Xuyên, gặp ánh mắt rét lạnh của anh lại thu về. Thi thoảng có vài người đàn ông bộ dạng thô lỗ tới nói chuyện, hoặc ăn nhip với nhau, hoặc cụt hứng bỏ đi, giá cả quyết định tất cả.

Lăng Lạc Xuyên mở cửa xe cho cô, “Ngày mai là cuối tuần, nhớ dành thời gian cho anh, anh đưa em đến một nơi”.

“Đi đâu?”. Vị Hi dùng ngôn ngữ kí hiệu hỏi anh.

“Đi thì biết. Mau lên đi, mệt đến mức này rồi, đừng đứng đầu gió nữa, dễ bị cảm”.

Vị Hi liếc anh một cái liền quay người đi lên.

“Vị Hi...”. Đột nhiên anh gọi cô.

Vị Hi quay đầu lại nhìn, nhưng thấy anh đút tay túi quần, dựa vào cửa xe, đứng giữa những tòa nhà ẩm ướt nơi con phố của dân nghèo, đằng sau là con đường hoang tàn, đèn Neon nhấp nháy, đôi mắt đen đẹp dễ của anh lóe sáng dưới ánh đèn, mỉm cười với cô giữa đồng hồ nát tiêu điều.

Nụ cười này tựa như tia nắng ban mai xuất hiện lúc sáng tinh mơ trên bức tường đổ nát, cho dù bao năm tháng qua đi, vẫn khiến thời gian ngưng đọng vì vẻ đẹp của nó.

Trái tim Vị Hi lỡ nhịp, sớm biết trời sinh anh phong lưu, là một người có khả năng làm người khác xúc động, vô cùng khôi ngô, nhưng không ngờ lại có thể “yêu nghiệt” đến mức “nhất tiểu khuynh thành”. Bất giác thở dài, loại người này sinh ra chính là để làm cho phụ nữ vô cùng đau khổ, sống không bằng chết.

Nhưng anh đứng đó, bảy phần bất mãn, ba phần bất an nói với cô, “Nhớ buổi tối khi ở một mình phải nhớ anh nhiều hơn một chút, bọn em ở cùng một nhà, tội gì suốt ngày nhớ đến anh ta. Nhớ nhiều một chút em sẽ phát hiện ra, kì thật... anh cũng rất đẹp trai”.

Khi Vị Hi vào nhà, Trì Mạch vẫn chưa về. Như Phi đang chuẩn bị đi làm, thấy mặt Vị Hi đỏ hồng, liền biết Lăng thiếu gia lại lôi cô đi ăn mấy thứ kì quái kia.

Như Phi vội vàng kéo cô lại, vặn hỏi kĩ càng tên công tử đó có hành động quấy rối gì không. Vị Hi đương nhiên nói thật, biết người kia không có hành vi vượt quá giới hạn, Như Phi mới tạm yên tâm. Nhưng trong lòng vẫn lo lắng, lại oán trách bản thân ban đầu không nên nhất thời nhanh mồm đắc tội anh ta, khiến anh ta được cố, bám lấy không rời.

Vị Hi đành an ủi cô, đó chẳng qua chỉ là cái có, nếu anh ta thực sự kiên quyết, có việc đó hay không cũng như nhau.

Khi nói chuyện, thời gian đã quá nửa đêm, Như Phi đã đi làm. Vị Hi đi học cả ngày, lại đi cùng tên hồn thể ma vương tới nửa đêm, thực sự có phần mệt mỏi.

Cô mở cửa sổ, nếu không treo rèm, chỉ cần đứng ở đây là có thể nhìn rõ phòng ngủ đối diện. Vị Hi biết, sống đối diện là một gái điếm, hàng ngày đưa những người đàn ông khác nhau về nhà. Khi làm việc, chưa bao giờ kéo rèm. Một mình ở nhà lại kéo kín mít.

Vì sao phải như vậy?

Trút giận? Tổ cáo? Hay chỉ là ham muốn bùng nổ phát tác?

Không cách nào giải thích được...

Những người sống ở nơi này đa phần sống bừa bãi, không phải đằng sau mỗi hành vi đều có lý do.

Vị Hi tắm một cái, thay áo ngủ, đang định đi nghỉ thì di động reo. Cô đã đổi số mới, ngoài Trì Mạch và Như Phi, chỉ có một người biết.

Vị Hi cầm lên nhìn, quả thật là Lăng Lạc Xuyên gọi tới.

Trước đây anh cũng từng gọi cho cô lúc nửa đêm, nói mấy thứ linh tinh, cô cũng chẳng để ý. Riêng có một lần, không biết anh cố ý hay uống nhiều, vừa nói vài câu không đầu không cuối liền nghe thấy giọng oanh ngữ yến, giận dữ, nồng ấm, hóa ra đại thiếu gia nhà người ta đang trăng gió, vuốt ve được một nửa lại nói chuyện phiếm với cô.

Vị Hi quả thật dở khóc dở cười, còn chưa đợi cô lấy lại tinh thần, bên kia chưa nói xong liền ngắt máy cụp một tiếng.

Bây giờ đã muộn thế này rồi, lại có chuyện gì đây?

Cô tự hỏi trong lòng, nghe máy, lần này không có người đẹp oán thán, một khoảng tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió nhẹ nhẹ.

Vị Hi thấy hơi lạ, gõ gõ ống nói, liền nghe thấy bên kia có người nói: “Vị Hi, lâu rồi không gặp”.

Giọng nói này khiến cô như con chim tước bị mũi tên đâm xuyên qua người, sống sờ sờ bị ghim trên cây, máu chảy thành sông.

Trong chớp mắt cả thế giới tối tăm, tất cả mọi âm thanh trở nên xa xăm, không có mặt trời, sắc mây, không có cầu vồng, sương mù, chỉ còn lại một mảnh đất khô cằn, tối tăm, rộng lớn không gì sánh được.

Người bên kia thấy cô không có phản ứng, bèn nói tiếp: “Anh nghe Lạc Xuyên nói, em bị Lục Nhâm Hi làm tổn thương đây thanh quản, bây giờ không nói được. Không sao, không nói được thì nghe nhé. Bọn anh vừa chia tay, cậu ta quên đi động chỗ anh. Nghe nói bọn em gần đây quan hệ rất tốt, khi nào có thời gian, có lẽ chúng ta có thể gặp mặt một chút, số điện thoại của anh không thay đổi, chắc em không quên. Hôm nay đến đây thôi, tìm thời gian chúng ta nói chuyện tiếp. Còn nữa...”. Anh ta ngừng một chút, “Anh rất nhớ em”.

Điện thoại đã ngắt, chỉ có thể nghe thấy âm thanh tút tút. Cô ngơ ngẩn ngồi rất lâu, đột nhiên ném đi động đi như ném một quả bom hẹn giờ.

Cô tựa như gặp quỷ, túm chăn cuộn mình vào góc giường, run rẩy không ngừng trong bóng tối căn phòng, như thể vừa nãy không phải nhận điện thoại mà là tiếp nhận dấu hiệu giục giã dưới âm tà địa phủ.

Tinh thần cô hốt hoảng, miệng lảm bảm, Nhưng không biết mình đang nói gì. Tất cả sự bình tĩnh, tất cả sự vui vẻ, mọi cảm giác tựa như bị một bàn tay thô bạo quét sạch sành sanh trong phút chốc.

Đột nhiên cô ôm đầu mình, đập bồm bộp lên bức tường lạnh lẽo như bị quỷ ám.

Quên đi, hãy để cô quên đi. Cô không muốn nhớ đến nữa, mỗi một câu nói anh ta từng nói với cô, từng nét mặt, từng nụ cười chế giễu...

Cô thực sự không hiểu, cô cố gắng lâu như vậy, gần như dốc toàn bộ sức lực, giày vò bao lâu mới có thể vá lại bản thân gần như hoàn chỉnh. Còn người này chỉ nói vài câu, chỉ vài câu ngắn ngủi liền ném cô về nguyên dạng. Người đàn ông từng khiến cô yêu hơn cả sinh mệnh lại dùng cách thức gần như khinh thường, dễ dàng cướp đi tất cả mọi thứ của cô.

Cô đau đớn tột đỉnh, giống như kẻ hoang tưởng nóng nảy, lại giống như một người điên, dùng cách thức gần như tự làm mình tổn thương, hung hăng gõ đầu mình vào tường, muốn đuổi đáng vẽ của người đó, những giọng nói đáng sợ đó, tất cả những thứ máu tươi đầm đìa, không dám nhớ lại ấy ra khỏi đầu, ra khỏi kí ức cô.

Nhưng cô không làm được. Cô từng đập đầu đến chảy máu, tự giày vò đến mức thương tích đầy mình, cô vẫn không quên nổi.

Không biết đã qua bao lâu, cô giống như gặp quỷ, hồn bay phách lạc bước tới bên cửa sổ, nửa người thò ra ngoài. Đây là tầng mười tám, dưới chân là con đường chật hẹp và ánh đèn Neon nhấp nhô, tựa như địa ngục lạ lùng. Bên dưới có người đang vẫy tay với cô, gọi cô bằng giọng nói âm ỉ kéo dài:

“Đến đây, đến đây...”.

Cô đặt tay lên song cửa sổ đầy bụi, chân giẫm lên bậc cửa sổ chật hẹp, gió đêm thổi đến, mang theo sự trong lành sau cơn mưa. Phố xá dưới chân cũng đang mang đáng vẽ sau cơn mưa, là thế giới cô thích, thế giới đèn đóm sáng trưng, sạch sẽ không nhuốm hạt bụi.

Nhún người nhảy một cái, thực sự rất dễ dàng. Tiến lên một bước, chính là giải thoát. Khó ở chỗ làm thế nào để sống tiếp?

Cô mỉm cười nhắm mắt, ngã xuống...

37. Chương 37: Chỉ Cần Nghĩ Thôi Tôi Đã Cảm Thấy Chán Ghét

Anh ta ban đầu chỉ quan tâm đến thân phận tôi, còn anh lại muốn tìm niềm an ủi từ người phụ nữ khiếm khuyết không toàn vẹn là tôi. Hai người các anh, chỉ cần nghĩ đến thôi, tôi đã cảm thấy chán ghét...

Chưa tới tám giờ, Lăng Lạc Xuyên liền lái xe tới con đường tổ chim này, đợi Vị Hi xuống. Nhưng chờ mãi không thấy bóng người.

Đang định lên tìm cô thì thấy Vị Hi mặc quần áo ngủ, tay xách túi rác, đi dép lê, tóc rối bước xuống.

Anh chỉ coi như cô dậy muộn, bước nhanh tới, than phiền: “Anh nói mà, tiểu tử tông à, mấy giờ rồi, sao em vẫn chưa thay quần áo?”.

Vị Hi quay mặt sang, trên trán nổi vài vết tím bầm, vẻ mặt mơ màng nhìn anh.

Lăng Lạc Xuyên lòng nặng trĩu, đây không phải lần đầu. Chỉ cần dính đến hoặc đụng phải chuyện liên quan đến Nguyễn Thiệu Nam, cô liền xuất hiện chứng mất kí ức có tính lựa chọn tạm thời. Thời gian mất kí ức lúc dài lúc ngắn, ngắn thì chỉ vài tiếng đồng hồ, dài lại cần vài ngày, thậm chí có lúc cả tuần. Nhưng thời gian này, ngoài Như Phi và Trì Mạch, cô chẳng quen ai. Những người khác và việc khác giống như bị cục tẩy trong não cô tự động tẩy sạch.

Anh vội vàng kéo cô lại, nhìn trán cô trước, còn may không bị thương nặng, lại giơ tay hươ hươ trước mặt cô, nói một cách căng thẳng: “Vị Hi, em đừng dọa anh. Tôi qua chẳng phải vẫn tốt ư? Sao ngủ một giấc lại thành ra thế này?”.

Cô rút tay lại, dùng ngôn ngữ kí hiệu nói gì đó, nhưng dài quá, Lăng Lạc Xuyên không hiểu.

Vị Hi cúi đầu tìm quyển sổ nhỏ của mình mới phát hiện mình lại mặc đồ ngủ ra khỏi nhà, trên người không mang túi.

Lăng Lạc Xuyên nhíu mày nhìn cô, “Trong nhà không có người à? Chìa khóa của em đâu?”.

Vị Hi lúc này mới nhớ ra, hôm qua Như Phi và Trì Mạch hình như nói gì với cô, nhưng cô không nhớ một câu nào cả. Lúc này, trong nhà không có người, ngoài túi rác trên tay, cô không mang gì theo.

Lăng Lạc Xuyên thấy dáng vẻ cô vừa vội vã vừa lúng túng, không nhịn được thở dài, hỏi cô: “VẬY em còn nhớ anh không?”.

Vị Hi liếc anh, gật đầu.

Lăng Lạc Xuyên lúc này mới thở phào, thế này dễ hơn nhiều rồi.

Anh kéo cô lên xe, đầu tiên đưa cô tới cửa hàng thời trang, anh bảo cô đợi trong xe, tự mình xuống xe mua bừa một chiếc váy cho cô, lại bảo nhân viên cửa hàng lấy giày kết hợp cùng. Sau đó tới cửa hàng tổng hợp, mua cho cô nội y mới và đồ dùng tắm gội. Thấy hình như không còn thiếu gì nữa mới đưa cô về nơi mình ở, bảo cô đi thu xếp.

Lăng Lạc Xuyên thích náo nhiệt không thích sống ở ngoại ô nên đã mua biệt thự trong nội thành, nằm trong một khu vực yên tĩnh. Tuy không ở ngoại ô nhưng xanh hóa rất tốt. Khu vực nhỏ này trồng liễu, con đường nhỏ rải đá cuội còn đào hồ nhân tạo. Mỗi một căn biệt thự là một tòa nhà hai tầng, phong cách điển viên mô phỏng kiểu châu Âu, trước mặt là vườn hoa nhỏ, đằng sau có một hòn đảo nhỏ nhân tạo. Vì vậy diện tích không lớn nhưng bán với giá trên trời.

Anh quen ở một mình, bình thường chỉ thuê người lau dọn theo giờ, cơm thì ăn ở ngoài, phần lớn thời gian anh cũng lẩn lộn ở ngoài. Cho nên căn biệt thự hai tầng này chỉ có vài đồ gia dụng của Ý, dọn dẹp sạch sẽ sáng choang, nhưng không hề có chút hơi ấm khói lửa của con người.

Sau khi hai người vào nhà, anh liền đẩy Vị Hi vào phòng tắm tầng hai, rồi vút đóng đồ mua cho cô vào trong.

“Anh không biết cỡ của em, đều mua cỡ nhỏ nhất. Em thử xem, nếu không vừa, anh cầm đi đổi. Sữa tắm và dầu gội đều chưa mở, anh không biết bình thường em dùng sản phẩm bảo vệ da của hãng nào nên mua bừa một loại, em dùng tạm đi nhé. Tắm nhanh một chút, bây giờ anh đi gọi đồ ăn ngoài, lát nữa chúng ta ăn xong, còn có việc quan trọng”.

Anh kéo cửa nhà tắm lại, bắt đầu gọi điện.

Vị Hi đứng trong phòng tắm, ôm đồng túi ngực ngẩn, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tất cả kí ức chỉ dừng lại ở buổi tối hôm qua, ở trang Lăng Lạc Xuyên đưa cô về nhà, rồi dừng lại tại đó.

Sau đấy hình như cô nhận một cuộc điện thoại. Là điện thoại của ai?

Cô quay người, nhìn bản thân trong gương. Trên trán có vết tím bầm, lấy tay xoa xoa, thấy đau.

Cô giống như bị lửa thiêu, lập tức rút tay lại, ôm đồng đồ đứng ngơ ngẩn trong phòng tắm. Phòng tắm không bật đèn, gương mặt nhợt nhạt trong gương như một âm hồn.

“Có phải em không biết dùng bình nước nóng không? Có cần anh giúp em bật không?”. Người đàn ông bên ngoài mãi không nghe thấy tiếng nước chảy, nghĩ cô ở trong chắc gặp khó khăn.

Vị Hi bình tĩnh trở lại, gõ hai cái lên bức tường bằng kính sau đó mở vòi nước trong bồn tắm. Lăng Lạc Xuyên nghe thấy tiếng nước chảy, anh cũng không tiện tiếp tục đợi ở đây nữa liền đi xuống lầu.

Vị Hi cởi quần áo ngủ, tắm nước nóng. Lau sạch người rồi mặc quần áo, cô phát hiện áo lót nhỏ hơn hai cỡ. Váy lại rất vừa, nhưng đằng sau lưng hơi trễ, lộ hết lưng. Không thể mặc áo lót, cũng may chiếc váy có phần đệm ngực phía trong, không mặc cũng không đến nỗi thấy hết. Giày rất vừa chân, nhưng... Vị Hi dùng tay đo gót giày, trời ai, tới mười hai phân, đi nó cô nghiêng ngả như cây liễu yếu ớt trước gió.

Cuối cùng tìm thấy một chiếc khăn lụa trong túi, Vị Hi sưng sờ, xoa xoa vết sọc dữ tợn trên cổ, trong lòng bất giác ư ảm.

Lịch sử của một người cũng giống như lịch sử của một đất nước, luôn có người giúp bạn ghi nhớ.

Đợi cô thu xếp ổn thỏa, khi xuống lầu, đồ ăn cũng được mang tới. Lăng Lạc Xuyên ngồi trên ghế sofa, ngẩng đầu lên nhìn, không đứng đắn mà huyết sáo một cái, mắt phượng xinh đẹp sáng ngời quan sát từ trên xuống dưới, liên tục lắc đầu.

“Sau này không mua đồ cho em nữa, hại anh không muốn mang em ra khỏi cửa”.

Nói xong liền kéo người qua, ấn xuống ngồi vào bàn, chỉ thức ăn trên bàn nói: “Mau ăn đi, chúng ta đã muộn rồi”.

Vị Hi bị anh thúc giục đến nỗi đầu óc mơ màng, ngồi trên ghế, dùng ngôn ngữ kí hiệu hỏi người đối diện, “Đi đâu?”.

Người đàn ông cực kì bận rộn, vừa nhìn cô vừa ăn cơm, vừa phải nói chuyện, “Đi rồi em sẽ biết, yên tâm, anh không bán nỗi em đâu”.

Vị Hi ngồi trong văn phòng của bệnh viện, uống trà, hưởng gió mát. Lăng Lạc Xuyên cầm bệnh án của cô, đang thảo luận với vài chuyên gia về bệnh tình của cô. Khoa thần kinh, khoa chỉnh hình về da, khoa não, bác sĩ tâm lí, tất cả các tình anh đều tập trung đầy đủ.

Cả buổi chiều, họ thảo luận một cách sục sôi ngất trời. Cuối cùng khi mặt trời sắp xuống núi, bước đầu đã xác định được phương án điều trị cho cô.

Lăng Lạc Xuyên bắt tay mấy vị chuyên gia, sau đó kéo người đang ngồi trên ghế sofa đi về phía cửa lớn.

Trên đường về nhà, anh vừa lái xe vừa nói: “Bác sĩ bảo hòng em chỉ đứt một phần dây thần kinh thanh đới, nếu phẫu thuật tốt, tuy không thể hoàn toàn phục hồi giọng nói trước đây nhưng nói chuyện cơ bản không vấn đề gì”.

Vị Hi quay mặt sang một bên, chỉ nhìn ra ngoài cửa xe.

“Lại sao vậy? Có thể nói chuyện rồi, em không vui à?”.

Vị Hi nhìn anh, viết trên quyển sổ anh đưa, “Em không có tiền làm phẫu thuật”.

Lăng Lạc Xuyên nói: “Anh sẽ chịu trách nhiệm tất cả chi phí đến cùng, em không cần bận lòng, chỉ cần em tỉnh dưỡng cho tốt, phối hợp điều trị là được rồi”.

“Chi phí này không nhỏ, không công lao không nhận lộc, em không có lí do gì để cầm tiền của anh”.

Lăng Lạc Xuyên đập vào vô lăng một cái, có phần bực bội: “Coi như... anh đền bù cho em đi. Rốt cuộc khiến em thành ra như vậy, anh cũng có trách nhiệm”.

Vị Hi nhìn anh, viết: “Đây coi là lời xin lỗi?”.

Lăng Lạc Xuyên nhú mày, lắc đầu cười nhạt: “Anh chưa từng xin lỗi bất cứ ai, anh cũng không cho rằng mình sai. Bọn anh đào bẫy nhưng đường là tự em đi, em trách ai? Nếu em cho rằng thời gian qua anh đang chuộc tội, vậy em có phần ngây thơ đến buồn cười. Anh là người có thù tất báo, có ơn không đền, đừng nói đến chuyện chuộc tội với ai. Anh cũng không thương hại em, người đáng thương hơn em trên thế giới này rất nhiều, anh không phải nhà từ thiện. Anh muốn chữa khỏi cho em, chẳng qua là nghĩ chúng ta quen biết nhau, bây giờ em như vậy, anh nhìn không đành lòng. Em đừng nghĩ quá nhiều”.

Lời vừa thốt ra, Lăng Lạc Xuyên liền hối hận. Trong lòng thầm mắng bản thân bình thường quen ngang ngược, chưa nghĩ kĩ đã nói lung tung. Cô lại là người sắc bén kiêu hãnh, nghe vậy chắc chắn sẽ thấy khó chịu.

Ai ngờ người phụ nữ bé nhỏ bên cạnh lại cười nhạt, cúi đầu viết mạch lạc trên giấy: “Không đành lòng? Khi hai người các anh một trắng một đen hắt đôi ở “Tuyệt sắc”, anh đành lòng; khi anh nghĩa khí hào hiệp, nói dối ở trường học, anh đành lòng; khi hai đứa trẻ nhà họ Lục bị người ta vút thi thể ở đầu đường, anh đành lòng; anh ta mượn dao giết người, đẩy tôi vào chỗ chết, anh đành lòng; các anh một kẻ giầu đồ bìm leo, một kẻ thấy chết không cứu, khi người khác sống đi chết lại, hai người đắc ý nâng li chúc mừng, những điều này anh đều làm được. Bây giờ mới “không đành lòng”? Lăng thiếu gia, anh không cảm thấy hơi muộn rồi ư? Các người có thể nói mình không sai, thắng làm vua thua làm giặc, một ngày các người không thất bại thì có thể luôn kiêu ngạo lạnh lùng như vậy. Nhưng các người là đàn ông, là nhân vật lớn, có thể hô phong hoán vũ, lại lấy một người phụ nữ làm đệm lưng ỳnh, giẫm lên máu thịt cô ta, các người ngủ nổi không?”.

Vị Hi nhìn tay mình đang run run, cô cố gắng kiềm chế, viết tiếp: “Tôi hiểu, các người là thương nhân, sẽ không vô duyên vô cớ đem lại lợi ích cho kẻ khác. Anh ta ban đầu chỉ quan tâm đến thân phận tôi, còn anh lại muốn tìm niềm an ủi từ người phụ nữ khiếm khuyết không toàn vẹn là tôi. Lăng Lạc Xuyên, đừng cho

rằng tiêu vài đồng tiền là có thể mua lại được lương tâm anh đánh mất. So với thông cảm, thông cảm giả tạo còn khiến người ta khinh bỉ hơn. Nếu nói Nguyễn Thiệu Nam là kẻ tiểu nhân thực sự khéo nguy trang, vậy anh càng giống nguy quân tử đạo mạo nghiêm trang. Hai người các anh, chỉ cần nghĩ đến thôi, tôi đã cảm thấy chán ghét...”.

Lăng Lạc Xuyên dừng xe bên dải phân cách đường cao tốc, nhìn hết từng từ từng câu, từng câu như roi quất, từng chữ như âm vang. Cô hận không thể biến từ ngữ thành con dao, từng nhát, từng nhát róc sống anh.

Anh đọc xong, vo nát, xé tan tờ giấy đầy chữ, vứt từng mảnh như hoa tuyết ra ngoài cửa xe, sau đó dưới ánh nắng gay gắt, trên đường cao tốc, anh nói với người phụ nữ đang đi đôi giày cao gót mười hai phân, yếu đuối đến mức không thể tùy tiện xuống tay, khiến anh hận không thể bóp chết ngay lập tức ngồi bên cạnh: “Xuống xe!”.

38. Chương 38: Giết Người Không Dao

Nhìn thấy bộ dạng máu bắn tung tóe trên võ đài của người đó, cậu muốn gì mà cô ta chẳng nghe?

Đây là biệt thự tư nhân, lưng dựa núi, nằm sát biển, môi trường trong lành, được chủ nhân cải tạo thành một câu lạc bộ nhỏ, chỉ tiếp đãi hội viên, tuyệt không mở cửa với bên ngoài. Có thể đến đây đa phần đều là những nhân vật có máu mặt, không giàu có cũng cao quý. Đã là câu lạc bộ tư nhân, bên trong đương nhiên có rất nhiều trò thú vị xấu xa, thực không thể nói với người ngoài.

Lăng Lạc Xuyên đã sớm nghe nói về nữ sắc nơi này không giống với các nơi khác nhưng đây mới là lần đầu đến tiêu khiển. Có hai nguyên nhân, một là bình thường anh không thích tìm kiếm cái lạ, người khác nói hay nhưng anh lại cảm thấy nhạt nhẽo. Hai là anh tuy phong lưu nhưng không hạ lưu.

Song hôm nay lại thực vô vị.

Lúc này anh đang vô cùng buồn chán ngồi trên ghế sofa, lắc li rượu nho trước ánh đèn, lơ đãng nhìn một hàng nam nữ phóng đảng trên sàn nhảy, vẻ mặt khó chịu.

Người mời khách thấy nhân vật chính không vui bèn đưa mắt ra hiệu, vài mỹ nhân như hoa như ngọc, xưa nay vốn là người khôn ngoan lanh lợi, lúc này rụt đầu lại như con đà điểu, không ai dám bước lên.

Người trong giới đều biết tính khí của Lăng Lạc Xuyên, anh là loại người xấu tính, hỉ nộ vô thường, hà khắc khó tính. Ở bên quân vương như bên hổ, khi vui anh ta rất tốt, nhưng lúc không vui, bạn đã không làm cho anh ta vui thì thôi, nếu làm gì không vừa ý chỉ sợ đến chết như thế nào cũng không biết.

Anh buông li rượu, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bên tai tiếng oanh yến líu lo, du dương, mềm mại, ngọt ngào, uốn éo đủ kiểu. Dù là kiểu bừa bãi lăng nhăng bình thường vẫn nghe, lúc này vẫn vít bên tai chỉ cảm thấy lòng vô vị.

Bên tai vang lên tiếng nhạc mê hoặc hư ảo, giống như tiếng rên rỉ khi làm tình, khơi dậy lửa lòng. Mở mắt nhìn chỉ thấy cả một căn phòng đầy nam nữ, mặc kệ ai là người đàn ông của ai, ai là người đàn bà của ai, sớm đã loạn hết lên rồi.

“Hai ngựa còn không chung một máng, các anh đều là những người danh giá, hãy giữ lại chút thể diện ới người”.

Đột nhiên nhớ đến câu nói trên giấy của Vị Hi, Lăng Lạc Xuyên nhìn mọi thứ trước mắt, càng cảm thấy mỉa mai nực cười.

Đây là thời đại dạng hai chân còn dễ dàng hơn dạng rộng vòng tay, đàn ông có tiền liền coi phụ nữ như đồ chơi, phụ nữ xem bản thân như hàng hóa.

Ai tán tỉnh ai, ai đùa cợt ai, ai bán ai, ai mua ai, ai có thể nói rõ ràng đây? Khi bạn đùa giỡn con mèo, con mèo cũng đang đùa giỡn bạn. Bạn không phải mèo, sao bạn biết nó không vui bằng bạn?

Lăng Lạc Xuyên vốn đang hậm hực mệt mỏi, nghĩ đến đây càng thêm buồn bã, chán nản. Một đôi tay mềm như không xương lúc này lại không biết sống chết mà dán lên người anh. Lửa giận trong lòng bốc cháy, anh

liếc nhìn nhưng lại đối diện với một đôi mắt đen, long lanh như nước, cảm giác hơi quen, như từng gặp ở đâu đó.

Người con gái ấy chỉ ngoài hai mươi, mắt phượng mày ngài, trắng nõn, xinh đẹp. Không biết bị chuốc thuốc gì, nhào vào lòng anh nửa ngày ngơ nửa điên loạn, vừa khóc vừa cười.

Lăng Lạc Xuyên cúi đầu nhìn cô ta, đột nhiên phát hiện dung mạo của cô ta rất giống với người nào đó, bất giác sóng lòng dâng trào, vốn có bảy phần chệnh choáng, lúc này biến thành mười phần.

Ấn người ta lên ghế sofa, miệng vẫn còn trách mắng: “Chẳng qua anh chỉ buột miệng nói vài câu, em liền viết một đồng mắng anh. Cho dù trước đây anh có chỗ không phải với em, lẽ nào những ngày qua anh bù đắp vẫn chưa đủ? Cả ngày chỉ nghĩ đến em, chỉ lo cho em, em thì ngon rồi, không cảm ơn thì thôi, ngày ngày phòng anh như phòng trộm. Em cũng không nghĩ xem, nếu như anh thực sự muốn cưỡng ép, còn đợi tới hôm nay ư?”.

Đáng thương cho cô gái, bị anh hôn đến mức hồ đồ, hồi đến choáng váng, nhưng không biết họa từ đâu ra. Cái đầu nhỏ né trái né phải như trống bỏi, chỉ coi anh như ma vương đầu thai, trong hỗn loạn sinh ra sợ hãi, trong sợ hãi sinh ra dửng dưng, không chịu nghe theo anh.

Ai dè lại chọc cho Lăng thiếu gia giận dữ ngút trời, chuyện gì cũng dám làm, bóp cằm con nhà người ta buông lời tàn nhẫn, “Anh biết, em không thích anh. Tên đâm bốc chọi đen kia có gì tốt chứ? Sống cùng mái nhà còn chưa tính, cả ngày ra ra vào vào cùng nhau, thân mật nồng thắm. Bóng gió với em bao lần, em coi như không biết. Cố tình làm chướng mắt anh, không cho anh ngủ yên, đúng không? Nói cho em biết, anh nói một câu có thể giỡn chết anh ta! Sớm muộn gì anh cũng khiến anh ta chết trước rồi tìm sợi dây thắt chết em, tất cả chúng ta đều sạch gọn!”.

Nói xong liền hung hăng cắn lên miệng cô gái, cô bé này bật khóc nức nở, rất đáng thương.

Tiếng khóc như đổ thêm dầu vào lửa, người đàn ông túm cằm cô hung hăng nói: “Không được khóc! Chỉ biết giả vờ đáng thương với anh. Em đáng thương chỗ nào chứ? Hễ có chút cơ hội, em chỉ sợ hận không thể lập tức xử lí anh và Thiệu Nam. Em tưởng anh không biết à!”.

Cô gái bị anh dọa cho không dám lên tiếng, cuộn mình bên dưới anh run rẩy dữ dội, khóc cũng không dám khóc to.

Lăng Lạc Xuyên thấy cô như vậy quả thật rất đáng thương, cơn tức giận hoàn toàn biến mất. Thế là, lại vừa thương vừa yêu hôn lên những giọt nước mắt, nhẫn nại, nhẹ nhàng, mềm mại dỗ dành, “Em đừng khóc, đừng khóc mà. Em khóc, chỗ này của anh đau...”. Anh chỉ vào tim mình, kéo tay cô gái đặt lên đó, “Không tin, em sờ mà xem”.

Cô gái ngừng khóc, chỉ ngơ ngẩn nhìn anh.

Lăng Lạc Xuyên nhìn vào đôi mắt mờ hơi nước, gương mặt trái xoan nhỏ nhắn, hơi chau mày... Giống hệt dáng vẻ của người kia.

Thế là anh ôm “con cừu non thế tội” trong lòng, khẽ thì thầm, giọng điệu lưu luyến, trong không khí phóng đảng, hỗn loạn này lại có cảm giác bị thương khó nói thành lời.

Anh nói: “Anh không phải trời, không phải thần, cho dù là trời là thần cũng không thể xoay chuyển chuyện đã xảy ra. Nhưng Vị Hi à, em biết không? Nếu có thể đảo ngược thời gian, cho dù bắt anh đổi bằng mạng sống, anh cũng bằng lòng...”.

Khi Lăng Lạc Xuyên vừa tỉnh giấc đã gần sáng. Nhìn người đang trần trụi phía dưới, liền kéo một bộ quần áo, tiện tay đắp lên. Cô gái lú lú một tiếng lại trở mình ngủ tiếp.

Anh vừa mặc quần áo vừa nhìn ra xa, trên thảm, trên ghế sofa, trên bàn, trên sàn nhảy, một vài đôi nam nữ trần truồng nằm ngổn ngang. Những nhân vật thường ngày áo quần bảnh bao này lúc này dưới ánh đèn mờ mờ chỉ là một đồng thịt trắng lóa.

Anh mặc quần áo chỉnh tề xong, lấy ví tiền rút toàn bộ tiền mặt trong đó vứt bên cạnh cô gái rồi đi ra.

Ra ngoài, tìm thấy xe mình anh dựa vào cánh cửa xe châm một điếu thuốc, chậm rãi hút.

Mùa hè ngày dài đêm ngắn, chỉ ba, bốn tiếng đồng hồ, phía đông chưa sáng nhưng nắng ban mai đã hơi hé lộ giữa những tầng mây hình vẩy cá, chút nắng hồng tươi sáng rực rỡ tựa như rạch một vết thương vô cùng thê thảm trên bầu trời tối đen.

Cứ nhìn như vậy cho tới khi điều thuốc cháy hết, anh mới định thần lại, quay người rút chìa khóa, đang định mở cửa xe...

“Tay run đến thế, cậu còn có thể lái xe được không?”. Một người bước ra từ bóng râm.

Lăng Lạc Xuyên quay lại nhìn, là Nguyễn Thiệu Nam, không nén được có chút kinh ngạc, “Anh đến khi nào?”.

“Sớm hơn cậu một chút, ở suốt trong phòng đơn tầng hai, cùng đi nhé”.

Nguyễn Thiệu Nam lái xe, Lăng Lạc Xuyên ngồi ghế phụ, nghịch ngợm đồng hồ đeo tay với tâm trạng buồn chán.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn anh, cười nói: “Gần đây rất buồn chán hả? Cô gái đó khá xinh, nhưng đến biểu diễn tại nhà như vậy cũng tham gia, chẳng qua cũng chỉ là gái điểm cao cấp mà thôi, có cần phải nghiêm túc vậy không? Không biết còn tưởng cậu muốn ăn cô ta kia đấy”.

Lăng Lạc Xuyên ngáp một cái, chậm rãi trả lời: “Rất buồn chán. Anh cũng thế còn gì? Sao, vị hôn thê xinh đẹp, dịu dàng trong nhà không làm anh thỏa mãn à? Chạy tới đây tiêu khiển không phải phong cách của anh”.

Nguyễn Thiệu Nam khẽ cười, “Tôi không đắc tội cậu đấy chứ, miệng lưỡi ghê gớm thế. Đều là đàn ông, không cần tôi nói chắc cậu hiểu”.

Lăng Lạc Xuyên cũng cảm thấy mình hơi thất lễ, không biết vì sao gần đây nhìn thấy Nguyễn Thiệu Nam, anh liền cảm thấy không thoải mái. Nhưng rốt cuộc không thoải mái ở đâu, hình như một, hai câu không thể nói rõ.

Nguyễn Thiệu Nam là người giỏi đoán ý qua sắc mặt và lời nói của người khác, suy nghĩ kín đáo, so ra hơn cả Lăng Lạc Xuyên, trong lòng đương nhiên biết vì sao anh không thoải mái.

Nguyễn Thiệu Nam có một nguyên tắc: Tuyệt đối không đối đầu với người mạnh hơn mình, còn cùng hợp tác với họ, dần dần còn khiến người ta làm việc ỉnh.

Đây chính là điểm thông minh của anh.

Lăng Lạc Xuyên mạnh hơn anh chẳng? Tạm thời còn chưa nhìn ra manh mối. Nhưng không thể phủ nhận, vị công tử có thể lực đứng sau này luôn có thái độ nò nua chồn nhún nhún, không dựa vào thể lực gia tộc đã đạt được địa vị gần như có thể sánh ngang với anh, điều này không thể không khiến Nguyễn Thiệu Nam trước nay cẩn trọng thấy kiêng dè.

“Lạc Xuyên, tôi không có anh chị em một, cũng không có người thân. Chúng ta quen nhau lâu như vậy, tôi luôn coi cậu như em ruột. Trong lòng cậu nếu có chỗ nào bất mãn với tôi, cứ nói ra. Tôi không đúng, tôi nhận lỗi với cậu là được. Cũng tránh cho người ngoài nhân cơ hội này li gián tình cảm bao năm giữa chúng ta”.

Nguyễn Thiệu Nam nói như vậy, Lăng Lạc Xuyên không còn gì để nói. Rốt cuộc, anh có thể trách gì anh ta chứ? Chuyện nhà họ Lục, toàn bộ kế hoạch từ đầu đến cuối, anh đều trở mắt đứng xem, bao gồm cả lần cuối cùng hạ thủ với cô.

Đúng như Vị Hi nói, bao nhiêu việc đẫm máu như vậy cố tình xảy ra trước mắt anh, anh biết rõ, hiểu hết. Những mảnh khoe giết người vô hình, những thủ đoạn máu lạnh vô tình, những hậu quả máu chảy thành sông ấy, anh đều “đánh lòng” đứng nhìn được, lại đến lúc này mới “không đánh lòng”? Có phần giả tạo đáng buồn cười.

Nghĩ đến tình anh em bao năm giữa mình và Nguyễn Thiệu Nam, lúc này lại hợp tác làm ăn, trong đó có vương mắc lợi ích phức tạp. Anh là một người thông minh đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Nguyễn Thiệu Nam. Anh là một thương nhân xuất sắc, thương nhân đều biết cân nhắc mức độ nặng nhẹ, lợi hại.

Nói cho cùng anh là một người theo chủ nghĩa thực dụng coi lợi ích là trên hết, tuyệt đối sẽ không vì một người phụ nữ còn chưa chạm được đến liên lạc tội một nhân vật đáng sợ như vậy, không cần thiết cũng không đáng.

Thêm nữa, Nguyễn Thiệu Nam thông minh như vậy, chắc cũng đoán ra bảy, tám phần, không bằng nói thẳng, mọi người hiểu rõ, giải tỏa những khúc mắc còn vướng bận trong lòng.

Thế là anh khẽ cười, “Anh nhạy cảm quá rồi, chỉ là có vài việc tôi vẫn chưa rõ lắm. Muốn hỏi anh nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu”.

Nguyễn Thiệu Nam hơi tò mò, “Cậu muốn hỏi gì?”.

Lăng Lạc Xuyên hơi do dự, hỏi có phần u ám: “Ban đầu anh... sao làm được?”.

“Cái gì?”. Nguyễn Thiệu Nam không hiểu.

Lăng Lạc Xuyên nhìn đồng hồ của mình, đột nhiên không đầu không cuối nói một câu: “Sáu ngày mười tám tiếng ba mươi ba phút”.

Nguyễn Thiệu Nam mơ hồ, càng không hiểu.

“Tôi đã sáu ngày mười tám tiếng ba mươi ba phút chưa gặp cô ấy. Cảm giác tựa như cai nghiện vậy, hàng ngày nhìn đồng hồ sống qua ngày. Tôi thật không hiểu, sao anh có thể chịu nổi?”.

Nguyễn Thiệu Nam nhếch môi cười, “Hóa ra là việc này. Người như cậu lại có lúc hồ đồ như vậy, kể cũng kì lạ. Nhớ cô ta thì trực tiếp đi tìm. Ôm một người con gái giống cô ta mây mưa một trận, cậu liền không nhớ nữa à?”.

Lăng Lạc Xuyên dứt khoát cởi đồng hồ ném ra ngoài cửa xe, “Tính khí cô ấy, người khác không biết, anh còn không hiểu sao? Bình thường trông có vẻ ngoan ngoãn, dễ bảo, một khi bị ép liền trở nên liều mạng. Việc đó thường phải là anh tôi tình nguyện mới thú vị. Lẽ nào để một cô gái máu me be bét trên giường anh? Cho dù đạt được cũng có ý nghĩa gì chứ? Không bằng mua một con búp bê bơm phồng về nhà ôm, còn tiết kiệm chút sức lực”.

Nguyễn Thiệu Nam không nén được lắc đầu, chế nhạo nói: “Sao sự việc vào tay cậu lại biến thành máu me như vậy?”.

Lăng Lạc Xuyên cười nhạt, “Anh không máu me, chỉ là giết người không dao mà thôi”.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn tình hình giao thông phía trước, cười mà như không, hỏi anh: “Từng xem đấu đấm bốc chợ đen chưa?”.

Lăng Lạc Xuyên bỗng nhớ đến Trì Mạch, nhưng trên mặt không hề để lộ, chỉ nói: “Sao lại nói đến chuyện đó?”.

“Chỉ đột nhiên nhớ ra, tôi từng xem một trận đấu đấm bốc chợ đen của người bản địa ở Campuchia. Một vùng đất bùn, xung quanh dựng lưới sắt cao vài mét, cửa khóa, có điện cao áp. Chỉ cần chạm vào, vài giây liền có thể nướng chín người. Người tham gia đều là những đứa trẻ bị cha mẹ bán đi, nhỏ thì chưa tới mười hai, mười ba, lớn cũng chỉ mười lăm, mười sáu. Chúng gầy như que củi, nhưng một khi đánh nhau, dùng hai từ “dã thú” cũng không đủ để miêu tả, thủ đoạn tàn nhẫn đến mức cậu không thể nghĩ tới. Chúng cắn bản không coi mình là người, cũng không coi người khác là người, sinh mệnh trong mắt chúng chẳng qua chỉ là một bát cháo hoặc cái bánh bao”.

Lăng Lạc Xuyên lặng lẽ lắng nghe, trực giác cho thấy đằng sau mới là trọng điểm.

Quả nhiên Nguyễn Thiệu Nam nói tiếp: “Để tiếp tục sống, chúng không có lựa chọn. Tương tự, trên cuộc chiến danh lợi giết người vô hình này, chúng ta cũng không được lựa chọn. Vì thế trước nay tôi chỉ dùng cách thức hữu hiệu nhất để đạt được hiệu quả tốt nhất. Cho dù cô ta là ai, chỉ cần cô ta có thứ tôi cần, tôi chỉ đòi cô ta. Chỉ nhìn kết quả, không ngại quá trình, đây chính là nguyên tắc của tôi”.

Lăng Lạc Xuyên khẽ cười, giọng điệu đùa giỡn: “Hay cho câu chỉ đòi cô ta. Tôi lại muốn biết, nếu người ta sắt đá không bằng lòng, anh làm thế nào?”.

Nguyễn Thiệu Nam cười cười, nói với ý sâu xa: “Đám bốc chợ đen không phải chỉ nơi không ai quản lí mới có. Anh hiểu ý của tôi mà”.

Lăng Lạc Xuyên nhìn Nguyễn Thiệu Nam, hóa ra, anh ta đều biết hết. Nhưng luôn mồm nói không quan tâm, cho tới hôm nay vẫn quan tâm nhất cử nhất động của cô, việc này nói lên điều gì?

Nguyễn Thiệu Nam nói tiếp: “Thế giới này có tiền có thể sai được cả quý. Mà bọn họ lại đang trong lúc thiếu tiền, chỉ cần tìm người nói với anh ta, nếu đồng ý giả thua còn có thể được thù lao gấp mười lần khi thắng, cậu nói anh ta có đồng ý không? Một khi lên võ đài, muốn sống muốn chết chẳng phải chỉ cần một câu của cậu? Mà bên này chỉ cần lời cô ta đến địa bàn của cậu, trực tiếp phát sóng cho cô ta xem là được. Nhìn thấy bộ dạng máu me bắn tung tóe của người đó, cậu muốn gì mà cô ta chẳng nghe?”

Lăng Lạc Xuyên lắc đầu khê cười, “Điều đó chưa chắc. Lỡ như người ta quyết tâm, sống hay chết tùy anh, cô ấy dứt khoát đi theo luôn. Cuối cùng khiến ngọc vỡ hoa tàn, hương phai sắc nát, há chẳng phải phí sức đánh mất trận mà chẳng được gì?”.

Nguyễn Thiệu Nam thông thả thở dài, “Nếu thực sự như vậy cũng chỉ có cách buông tay, để cô ta chết đi. Người phụ nữ không giữ được, cậu muốn nữa cũng vô ích. Từ đây cắt đứt nỗi nhớ, không cần vì một người phụ nữ ngày ngày nhớ mong, mất hồn mất vía, cậu cũng yên lòng”.

Lăng Lạc Xuyên quay mặt đi, đón ánh mặt trời dịu nhẹ, nhìn Nguyễn Thiệu Nam đang nhìn thẳng, sắc mặt không thay đổi, ung dung nói chuyện với anh, anh không biết những lời người này nói rốt cuộc là thật hay đùa.

Cho dù là đùa cũng đã khiến người ta vô cùng sợ hãi. Giả sử là thật, vậy suy nghĩ kín đáo, lòng dạ thâm sâu, tính tình lạnh lùng, thủ đoạn độc ác của anh ta đã đạt tới mức khiến người ta cảm phần.

Lăng Lạc Xuyên bắt giắc thở dài, “Anh quá tàn nhẫn rồi, theo đuổi tình yêu cũng làm như báo thù. Người ta chỉ là một cô gái yếu đuối mảnh mai, cần gì phải ép vào đường cùng chứ”.

Nguyễn Thiệu Nam khê cười, “Ai nói yêu cô ta? Tôi chỉ đang thảo luận cùng cậu, làm thế nào gươm chưa dính máu đã thắng, đã đạt được người phụ nữ mình muốn. Cậu cảm thấy cô ta là người con gái yếu đuối, quan điểm của tôi ngược lại với cậu. Còn nhớ lần trên tầng cao nhất tòa nhà Dịch Thiên, bị tôi đè xuống, máu chảy khắp nền vẫn còn dám cứng cỏi cãi lại. Nếu không phải sau đó cậu nhắc nhở tôi, đây có lẽ là khổ nhục kế cô ta dốc toàn lực lúc đường cùng, tôi đã suýt bị lừa. Một người để đạt được mục đích, đến bản thân cũng không đếm xỉa, nhìn khắp thiên hạ có được mấy người? Người như vậy bình thường có vẻ dịu dàng hòa nhã, điềm đạm đáng yêu nhưng chỉ cần cho cô ta một cơ hội thích hợp, chỉ sợ cô ta còn tàn nhẫn hơn bất cứ ai”.

Trong lúc nói chuyện, trời đã sáng. Giữa những tòa nhà cao tầng của thành phố là ánh bình minh đỏ rực và bầu trời trong xanh.

Lăng Lạc Xuyên không nói gì, lặng lẽ nhìn xuyên qua tia nắng ban mai, trước mặt là thành phố như mê cung, bầu trời chật hẹp, đám người thờ ơ... Thế là anh tưởng tượng nếu trên trời có một đôi mắt nhìn xuống, cảnh tượng của thành phố chắc giống như bức tranh vẽ được căng trên khung gỗ, trải qua ngàn năm, lâu bền không thay đổi. Cũng phồn hoa như vậy, những người như vậy, mưu mô toan tính như vậy, dục vọng tựa hang sâu không bao giờ lấp đầy.

Anh rất mệt, đã lười phán đoán xem mục đích thực sự của Nguyễn Thiệu Nam khi nói ra những lời này. Nhưng không thể phủ nhận, anh ta đã rạch ra một vết sẹo, một căn bệnh từ lâu lắm rồi bản thân không muốn đối diện.

Anh giống Nguyễn Thiệu Nam. Trong lòng Vị Hi sớm đã múa bút phân định họ cùng một loại, đều máu lạnh, ích kỉ như nhau, khiến người ta “ghét bỏ” như nhau. Vì thế, cô hận Nguyễn Thiệu Nam bao nhiêu, thì sẽ hận bản thân anh bấy nhiêu.

Điều đó có nghĩa là anh đối với cô chỉ có hoặc buông tay hoặc hủy diệt, nhưng không cách nào như cây khô gặp mùa xuân, trắng tròn hoa thắm.

Hóa ra cuộc đời con người bi ai nhất không phải là có mệnh vô duyên, mà là khi bạn đột nhiên tỉnh ngộ từ tất cả những việc mình làm, thì lại phát hiện ra tất cả đã không thể cứu vãn.

Mặc cho bạn làm gì đi nữa, cũng không thể quay đầu lại được...

“Có lẽ một ngày, chúng ta đều sẽ phát hiện ra...”.

Lăng Lạc Xuyên dựa vào thành ghế, nhắm mắt trong gió mát hiu hiu, nửa tỉnh nửa mê nói: “Tất cả mọi thứ chúng ta trăm phương ngàn kế đạt được kì thực hoàn toàn không quan trọng. Mà thứ chúng ta muốn có nhất đã vĩnh viễn không thể có được”.

Nguyễn Thiệu Nam nắm vô lăng, tay khẽ run run, rất khẽ, khẽ tới mức đến bản thân anh cũng không nhận ra. Anh quay mặt sang nhìn Lăng Lạc Xuyên đã say giấc nồng.

Đột nhiên anh nhớ lại, cái đêm ánh sao ảm đạm, gió thu hiu hiu nửa năm trước ấy, người đó cũng như vậy, không chút phòng bị ngủ trên xe anh. Anh lặng lẽ ngắm cô, tựa như nhìn một loại sinh mệnh khác của một thế giới khác. Một loại... sinh mệnh anh không biết chút nào, không hiểu chút nào.

Giây khắc ấy, anh liền biết, tình cảm trào ra từ trái tim anh không phải hận thù, mà là hưng phấn. Một cảm giác tươi mới và hiểu kì chưa từng có, không cách nào diễn đạt được.

Anh lại quay mặt nhìn Lăng Lạc Xuyên một cái, trong lòng thầm nghĩ hai người này thực sự có điểm chung.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn vào gương chiếu hậu khẽ cười, lúc này lại có chút ngưỡng mộ họ. Từ sau khi trưởng thành, anh chưa bao giờ to gan ngủ trước mặt người khác như vậy.

Tuyệt đối không giao tính mệnh gia đình và bản thân vào tay người khác, đây cũng là nguyên tắc của anh.

Anh biết những lời mình nói ngày hôm nay đã để lại một vết tích không nông cũng chẳng sâu trong lòng người bạn tốt của mình, giống như anh biết cuộc điện thoại anh gọi tới đó tất nhiên sẽ tựa như đòn tấn công chí mạng với người nào đó.

Anh không cảm thấy mình có gì sai, bẫy do anh tạo ra, nhưng mắc câu hay không ở bọn họ. Anh không phải Lăng Lạc Xuyên, không hối hận, áy náy, mất mát, đau buồn nhiều như thế. Anh là kẻ theo chủ nghĩa vị kỉ tuyệt đối, dứt khoát phân chia thế giới thành hai loại ranh giới rõ ràng: Thứ anh cần, thứ anh không cần.

Nguyễn Thiệu Nam đón lấy ánh bình minh như ngọn lửa, khoe miệng hơi cong, mỉm cười lãnh đạm.

Đây là nụ cười Vị Hi sợ nhất, giống như kẻ đi săn đứng trên cao nhìn xuống, dùng ánh mắt kiên quyết nhưng đồng thời lại vô cùng khinh thường quan sát con mồi của mình.

Sau đó nở nụ cười, ung dung thong thả bước tới, kết liễu tính mệnh cô.

39. Chương 39: “anh Hùng” Cứu Mĩ Nhân

Lăng Lạc Xuyên cười, túm cằm Vị Hi, hôn lên má cô một cái, “Tôi chỉ hỏi hai việc. Việc thứ nhất, ai đưa cô ấy tới đây? Việc thứ hai... thứ trong cốc, ai cho vào?”.

“Mỗi một thế giới đều có ma quỷ của chính nó, chỉ cần ở lại thế giới của mình, bạn liền biết ai là ma quỷ. Nhưng một khi bạn vượt qua ranh giới, bạn sẽ không biết ai là thiên sứ, ai là ma quỷ. Song, không sao. Giả sử thế giới phán xét bạn bằng phương thức không công bằng, bạn cũng có thể sử dụng chính phương thức của mình... phán xét thế giới này”.

Vị Hi viết như vậy lên mặt sau của quyển sổ ghi chép, sau đó cô ngẩng đầu tiếp tục nhìn màn hình máy chiếu lớn trong giảng đường.

Giáo sư đẩy đẩy cặp kính chỉ bức họa có màu sắc tươi đẹp trên màn hình, “Đây chính là “Sự phán xét cuối cùng” - tác phẩm đồ sộ truyền lại đời sau của

Michelangelo[1], ông mất sáu năm để vẽ cho nhà thờ Sistine. Vì lấy cảm hứng từ “Ngày phán xét cuối cùng” trong Kinh thánh và phần “Địa ngục” của Dante[2], bởi thế nên được đặt tên...”.

[1] Michelangelo là họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhà thơ và kĩ sư người Ý thời kì Phục hưng.

[2] Dante là một nhà thơ, nhà thần học người Ý, tác giả của hai kiệt tác La Divina Commedia (Thần khúc) và La Vita Nuova (Cuộc đời mới). “Địa ngục”

(Inferno) là phần đầu trong trường ca Thần khúc.

Có học sinh giơ tay hỏi: “Thưa giáo sư, em nghe nói năm đó khi Michelangelo vẽ bích họa này, hơn bốn trăm người trên bích họa đều khóa thân. Sao trên bích họa này, mỗi người đều quần một tấm vải che phần giới tính giống như “bỉm không ướt”? Lẽ nào vị đại sư này sợ trước mặt Thượng đế họ sẽ sợ tới nỗi vải tè nên mới thêm vào?”.

Mọi người đều sững sờ im lặng trong giây lát, tiếp đó một tràng cười bùng lên khắp giảng đường, vị giáo sư già lắc đầu thở dài, “Con à, đó gọi là vải thất lũng. Con không có kiến thức cũng nên có chút thưởng thức; không thưởng thức cũng nên có chút hiểu biết; không có hiểu biết, ít nhất nên biết cách giấu dốt. Năm đó khi tác phẩm đồ sộ này được vén màn đã gây ra không ít tranh luận, một số người cho rằng như vậy là báng bổ thần linh. Cho nên sau khi Michelangelo qua đời không lâu, Giáo Hoàng liền hạ lệnh thêm vải hoặc trang sức che đi phần giới tính những nhân vật khóa thân trên bức tranh. Những họa sĩ nhận nhiệm vụ ấy cũng vì thế mà bị người ta gọi đùa là ‘kẻ tạo ra quần lót’”.

Mọi người giờ mới hiểu ra, giáo sư nói tiếp: “Chủ đề chính của bích họa này là vở kịch của cuộc đời con người, cũng chính là nói con người đã được định trước phải liên tục rời bỏ Thượng Đế, nghiệp chướng nặng nề, nhưng cuối cùng sẽ được cứu rỗi...”.

Chuông tan học reo lên, giáo sư giao bài tập về nhà xong liền ôm chồng tài liệu dày rời đi.

Vị Hi thu dọn sách vở, đang định nhét vào túi bất ngờ bị một đôi tay nhanh nhẹn lấy mất. Cô ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Chu Hiểu Phàm.

Chỉ thấy cô ấy cười toe toét, “Người đẹp, ỉnh mượn vở, đại ân đại đức này tiểu nữ suốt đời không quên”.

Vị Hi thấy hai mắt cô ấy đỏ hoe liền biết Chu tiểu thư vừa nãy lại ngủ rồi. Thế là cô thở dài, lấy quyển sổ nhỏ viết: “Sắp thi rồi, cậu còn như vậy? Giáo sư Ngô có tiếng là diệt nghìn người, cậu không sợ bị ông ấy tiêu diệt à?”.

Chu Hiểu Phàm làm mặt quỷ với cô, đặt vở vào trong túi mình, cười nói: “Biết cậu là học sinh ngoan, chỉ lo chăm chỉ học tập, bạn trai tốt như vậy cũng ném sang một bên. Mình không thể, vị ấy nhà mình một ngày không thấy mình liền không thoải mái”.

“Bạn trai tốt” mà Chu Hiểu Phàm chỉ là Lăng Lạc Xuyên, Vị Hi đã giải thích rất nhiều lần với cô ấy điều này. Nhưng cô ấy không tin, cuối cùng, Vị Hi cũng lười nói thêm.

Chu Hiểu Phàm gần đây quen một vị thiếu gia có gia cảnh khá giàu có, theo cô ấy nói, tính cách người đó thật thà, tuyệt đối không phải loại chỉ biết ăn chơi, hưởng thụ. Hai người cũng rất hợp nhau, có điều mới quen nhau một tháng liền thể non hẹn biển, quần lấy nhau nồng nhiệt, khó chia rời.

Vị Hi là người đã từng lặn lội trong vòng danh lợi, hiểu rằng hề là “vương tôn công tử” có chút địa vị, đều thích đùa giỡn với một, hai cô gái xinh đẹp của trường điện ảnh nghệ thuật có danh tiếng, coi mình là tài tử chốn phong nguyệt, tự ỉnh đa tình thanh cao, vô cùng phong lưu.

Nhưng cô chưa từng gặp bạn trai của Chu Hiểu Phàm, không tiện kết luận bừa, cũng không thể khuyên bảo. Cô bèn viết: “Cậu phải có tính toán trong lòng, anh ta là người giàu có, sau này luôn có chỗ dựa. Bây giờ cậu suốt đêm đi chơi cùng anh ta như vậy, anh ta cũng chẳng làm sao, nếu cậu bỏ lỡ việc học, thì không đáng”.

Ai ngờ Chu Hiểu Phàm lại là một cô gái gốc gác không có tính toán trước, chỉ biết vui chơi, “Bỏ lỡ rồi thì sao chứ? Cậu chưa từng nghe nói à? Phụ nữ giỏi không bằng lấy chồng giàu. Mình khó khăn lắm mới gặp được một “nhân vật” có đủ bốn thứ: có nhà, có xe, có hình thức, có tài khoản, còn không nhân cơ hội mà nắm chắc anh ấy ư? Chỉ cần có thể gả cho anh ấy, vậy sau này mình còn lo gì, vui vẻ làm thiếu phụ nhân, vừa nhân hạ vừa vô lo”.

Vị Hi nghe xong thở dài, lòng thầm nghĩ nào đâu dễ dàng vậy? Đàn ông bây giờ càng ngày càng giáo hoạt, không muốn đi thêm một bước, không muốn nói thêm một câu, tính toán được mất, sợ gánh vác. Bọn tính

toán với anh ta, anh ta cũng tính toán với bạn. Không có người đàn ông thông minh nào muốn lấy một người phụ nữ chỉ muốn làm kĩ sinh trùng về làm vợ. Càng là người nắm rõ tâm tư bạn, càng coi thường bạn tự đáy lòng.

Cho dù anh ta bằng lòng để bạn phụ thuộc vào anh ta, nhưng hàng ngày nhìn sắc mặt người khác mà sống qua ngày há dễ dàng như thế?

Phụ nữ càng ở thế yếu càng cần phải dựa vào bản thân. Chỉ có tự tôn, tự trọng, người khác mới cảm thấy bạn đáng yêu, đáng kính. Đây là đạo lí giản đơn nhất, nhưng xã hội càng tiến bộ, giá trị nhân sinh quan càng loạn.

Đàn ông có tiền liền tự nhĩ tài giỏi, phụ nữ cũng có giá của mình, đạo đức liêm sỉ càng ngày càng lụi bại, mọi người nhìn thành quen, dần dần hình thành thói quen, lại cho rằng việc thế gian vốn nên như vậy. Vì thế đến cô gái thật thà hiền hậu như Chu Hiểu Phàm còn nghĩ đến việc gả vào nhà giàu, tưởng rằng cả đời vô lo, không phải suy nghĩ chuyện cơm áo.

Hai người bước ra khỏi phòng học, cả quãng đường Chu Hiểu Phàm ríu ra ríu rít, nói không ngừng. Cô ấy là một người nhiệt tình, trước đây rất tốt với Vị Hi, bây giờ lại thương cô bị người ta “cướp bóc” nửa năm trước, tuy thoát chết nhưng để lại thương tật không thể nói được, vì vậy càng quan tâm cô hơn. Hai người ở trường học thường như hình với bóng.

Khi rời khỏi cổng trường thì nhìn thấy bạn trai của Chu Hiểu Phàm ngồi trong xe con đợi cô ấy.

Đây là lần đầu tiên Vị Hi gặp người này, anh ta mặc một bộ plet đắt tiền, trông danh giá, nhưng ánh mắt khiến người ta thấy ghét, đặc biệt khi anh ta nhìn bạn.

“Hiểu Phàm, không giới thiệu người đẹp này với anh à?”. Gã đàn ông đặt tay lên vai bạn gái, tươi cười hỏi.

“Vị Hi, đây là bạn trai mình, Tiết Khải...”.

Còn chưa để Chu Hiểu Phàm giới thiệu xong, gã liền trách móc nói: “Hóa ra em chính là Lục Vị Hi, Hiểu Phàm thường nhắc tới em. Nói em vừa thông minh vừa xinh đẹp, là tài nữ nổi tiếng của khoa. Hôm nay vừa nhìn đã thấy thật đúng là nghe danh không bằng gặp mặt”.

Vị Hi ngoài mặt cười khéo léo nhưng trong lòng thầm nói: “Còn anh thì gặp mặt không bằng nghe danh. Người này vừa nhìn đã thấy là loại phóng đảng tùy tiện, sao Hiểu Phàm không nhìn ra nhỉ?”

“Hẹn gặp không bằng vô tình gặp, hôm nay để anh làm chủ nhà, chúng ta tìm nơi yên tĩnh, ăn cơm uống trà thì thế nào?”.

Chu Hiểu Phàm đương nhiên vui mừng khôn xiết, Vị Hi vốn không muốn đi nhưng Tiết Khải khăng khăng mời. Vị Hi không nỡ làm Hiểu Phàm mất hứng, cũng đành miễn cưỡng đi theo.

Tiết Khải đưa bọn họ đến “Bàn Long Thiên Phủ” xa hoa nhất trong thành phố, Vị Hi cũng từng lẫn lộn chốn “giang hồ” nhưng đây là lần đầu tiên cô đến nơi này.

Nghe nói, những nhân vật nổi tiếng có danh vọng trong thành phố thích tổ chức ăn uống ở đây nhất. Ở đây tất nhiên là xa xỉ sang trọng, khí thế phô trương.

Cô không nén được có chút kinh ngạc trong lòng, ba người chỉ ăn cơm mà thôi cần gì phải long trọng như vậy chứ?

Họ vào phòng riêng, lại thấy cả phòng náo nhiệt, có nam có nữ, đều tầm hai, ba mươi tuổi. Đàn ông mặc Âu phục giấy da, nữ phóng đảng lả lướt, đều là các nhân vật phong thái phi phàm.

Chu Hiểu Phàm nghi hoặc nhìn bạn trai, Tiết Khải cười ôm cô dỗ dành: “Không phải sợ, đều là bạn anh. Mọi người hẹn mang bạn gái đến, tập trung cả ở đây ăn bữa cơm mà thôi”.

Đã là bạn của Tiết Khải đương nhiên đều là con cháu nhà quan, Chu Hiểu Phàm chưa từng gặp tình huống này, sợ đến mức mềm nhũn từ lâu, lại nghe bạn trai nói bên tai, “Coi trọng em mới mang em đến. Em phải phóng khoáng hơn chút, đừng làm anh mất mặt”.

Cô lập tức ngoan ngoãn gật đầu, kéo Vị Hi vui vẻ ngồi xuống. Một cô gái trông đáng yêu ngồi cạnh nồng nhiệt bắt chuyện với bọn họ. Vừa nói vừa rót đầy li rượu vang cho họ.

Tiết Khải giới thiệu các cô ọ người trong bữa cơm, họ chào hỏi nhau, từng người đàn ông mời rượu họ.

Chu Hiểu Phạm lập tức nói: “Cô ấy bị hen, không uống được, tôi thay cô ấy”.

Lời vừa thốt ra, tất cả đều hướng mũi nhọn vào cô. Hiểu Phạm đáng thương, một cô gái chưa từng ra khỏi cổng trường đâu phải đối thủ của họ, không từ chối được lại không dám đắc tội người khác. Chỉ qua vài hiệp liền bị mấy người này chuốc cho đổ mặt tía tai, không chống đỡ nổi.

Tiết Khải lúc này lại không quan tâm, bắt chéo hai chân, kê má áp tai với một cô gái có thân hình bốc lửa ngồi cạnh, vừa cười vừa nói. Những đôi nam nữ khác cũng kê vai, thờ ơ trêu đùa.

Vị Hi nhận ra có điều gì đó không ổn từ lâu, thấy dáng vẻ cử chỉ, hành vi điệu bộ của những người này không giống với kiểu bạn bè tụ họp, mà giống như biểu diễn kín tại nhà. Cô kéo mạnh áo Chu Hiểu Phạm dưới gầm bàn, nhưng nha đầu ngốc này đang một lòng một dạ lấy lòng Tiết Khải, bạn ứng phó không quan tâm đến cô.

Vị Hi vờ muốn đi vệ sinh, vừa đứng lên liền bị Tiết Khải ấn xuống.

“Người đẹp, trong phòng cũng có phòng vệ sinh, không cần ra ngoài”. Tiết Khải chỉ cánh cửa bên.

Vị Hi cười, cầm túi đứng lên, sau khi vào phòng vệ sinh liền khóa trái cửa. Sau đó mở túi lấy di động ra, tìm người đến cứu.

Nhưng di động trong này lại không có tín hiệu. Vị Hi hơi hoảng, cầm di động đi quanh phòng vệ sinh.

Cộc cộc cộc, bên ngoài có người gõ cửa, giọng nói ngọt ngào, “Cô Lục, cô không sao chứ, có cần tôi vào xem cô thế nào không? Bạn gái Tiết thiếu gia hình như uống nhiều quá, đang om sòm tìm cô đấy”.

Vị Hi lo lắng cho Hiểu Phạm, là bạn bè không thể vứt cô ấy một mình ở ngoài. Vì vậy cô định thần lại, mở vòi nước rửa tay rồi quay người mở cửa.

Người con gái đó nhiệt tình kéo cô về bữa tiệc, rót cho cô cốc nước hoa quả, cười mím nói: “Cô Lục, không thể uống rượu thì uống chút nước hoa quả nhé”.

Vị Hi để ý thấy chai nước cô ta rót đã được mở, trong lòng biết mấy “cậu ấm chỉ lo hưởng thụ” này cây mình có vài đồng tiền đa phần là những nhân vật coi trời bằng vung, quen chơi trò “viên đạn bọc đường”, thêm nguyên liệu vào đồ uống.

Lại nhìn cô gái đó mời nhiệt tình, liền bưng lên uống một ngụm nhưng không nuốt, chỉ ngậm trong miệng, nhân lúc người khác không chú ý giả vờ lau miệng lặng lẽ nhổ ra khăn.

Chu Hiểu Phạm bên này đã say mềm nhũn trên ghế, mặt như hoa đào, mắt mơ màng, chỉ còn nước chấp tay xin tha. Nhưng những người này đâu chịu buông tha cho cô ấy, vẫn chuốc cho cô ấy say mềm. Tiết Khải lại ôm một người đẹp ngồi trên ghế sofa nhìn cô ấy cười ha ha vui vẻ.

Vị Hi lập tức thấy lạnh trong lòng, người yêu kiểu gì vậy, tên súc sinh này chẳng qua rảnh rồi vô vị liền mang Hiểu Phạm ngốc nghếch ra chơi đùa cho vui. Bây giờ, tiết mục tình cảm thuần khiết đã chơi chán, liền lừa người ta đến đây giao cho lũ bạn khốn nạn làm kĩ nữ tiêu khiển.

Nhưng chỉ tức giận cũng vô ích, vấn đề bây giờ là cô làm thế nào mới có thể mang nha đầu ngốc này rút lui an toàn. Đang tính toán suy nghĩ, không có cách nào khả thi, thì móng vuốt bên cạnh đặt lên vai cô.

“Người đẹp, đừng thận trọng như vậy. Đến đây, uống với anh một li”. Gã nói xong liền kề sát gương mặt nồng nặc mùi rượu vào cô.

Vị Hi dùng tay chắn, một cốc đầy nước ép hoa quả đổ tươi đổ một nửa lên chiếc quần Âu đắt tiền của gã. Gã lập tức thay đổi sắc mặt, hung hăng lau nước bắn trên đũng quần, miệng lớn tiếng trách móc: “Đổ lên quần tôi, cô sao vậy?”.

Bên cạnh có người trêu, “Hung dữ thế làm gì? Đừng dọa em gái nhỏ chứ”. Nói xong liền đưa mắt ra hiệu.

Gã đó lập tức ngằm hiểu, dầy mặt lại dán sát vào cô, ôm Vị Hi không rời, nhất định phạt cô uống cạn cốc rượu chuộc tội.

Vị Hi đẩy vài lần nhưng đối phương không dừng tay, còn túm cầm cô ép uống. Chính lúc này chỉ nghe thấy tiếng rầm, cửa phòng bị người khác đập ra.

Mấy người trong bàn tiệc vụt đứng lên, đang định nổi giận, nhìn thấy người đến lập tức ngậm ra. Sau đó những người trong phòng đều líu lưỡi, không cần ai nhắc nhở, tất cả lục tục đứng dậy.

Chỉ còn lại hai người, một người say đến mức không còn biết gì, một người hoảng hốt sợ hãi.

Người tham gia bữa tiệc đã thay đổi sắc mặt từ lâu, tươi cười nói: “Lăng thúc, hóa ra ngài ở đây”.

Lăng Lạc Xuyên nhìn Vị Hi một cái, người đằng sau lập tức biết ý, kéo ghế bên cạnh cô. Anh nhanh nhẹn ngồi vào chỗ, cũng không nói năng gì, rút điều thuốc ngậm trong miệng, lập tức có người vồn vã dâng bát lửa, châm thuốc cho anh.

Trong chốc lát khói thuốc lượn lờ, Lăng Lạc Xuyên dựa vào ghế từ từ hút, không quan tâm người bên cạnh, không để ý Vị Hi, cũng không ọi người ngồi xuống. Trai thanh gái lịch trong căn phòng ăn mặc đẹp đẽ đứng đó, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không dám thốt ra một tiếng.

Bình thường chỉ nghe đến phô trương thanh thế, hôm nay Vị Hi mới coi như thực sự biết thế nào là phô trương thanh thế. Trong lòng thầm nghĩ Lăng Lạc Xuyên này còn nhỏ hơn Nguyễn Thiệu Nam vài tuổi, chưa tới ba mươi, sao có thể ra vẻ trường bối đối với những người này chứ?

Lẽ nào thực sự là núi cao không qua nổi mặt trời? Chỉ có tiền có thể vẫn chưa đủ, phải có gia cảnh địa vị khiến người khác kính nể mới có thể áp chế người ta?

Điều thuốc hút được một nửa, Lăng Lạc Xuyên quay sang nhìn thấy cốc nước hoa quả của Vị Hi còn một nửa, liền thông thả cầm lên, đang định uống.

Có người sợ xảy ra chuyện, lập tức kêu lên: “Lăng thúc...”.

Lăng Lạc Xuyên lập tức hiểu ra, đặt cốc sang một bên, đôi mắt phượng cười càng xán lạn, anh hỏi: “Cục cưng bé nhỏ, sao đến đây cũng không nói với anh một tiếng?”.

Lời vừa thốt ra, Tiết Khải sợ đến mức suýt ngã xuống đất.

Vị Hi nhìn anh, biết người này bề mặt một đồng lửa, sau lưng một con dao, cười càng vui vẻ, thủ đoạn ra tay trừng trị càng lợi hại. Cô không dám dây dưa nhiều với anh, nhưng bây giờ anh lại là sợi dây cứu mạng duy nhất của cô và Hiểu Phạm, gặp dịp thì phải góp vui, cô nào không hiểu?

Vì vậy cô mỉm cười với người đàn ông, vậy là đủ. Người vừa nãy kéo cô ép rượu cảm giác hai chân mềm nhũn như không còn là của mình.

Nhìn tình cảm hai người như vậy, những người tham gia bữa tiệc lập tức xu nịnh: “Hóa ra cô Lục là bạn của Lăng thúc, Lăng thúc quả thật rất tinh mắt, cũng chỉ có cô gái xinh đẹp đoan trang, khí chất phi phàm như cô Lục mới xứng với tầng lớp cao quý như Lăng thúc...”.

Ai ngờ Lăng Lạc Xuyên nghe xong câu này sắc mặt lại sa sầm, cười lạnh lùng nói: “Tôi còn chưa hỏi cậu, cậu lại kết hợp uyên ương trước cho tôi. Để người của tôi hầu rượu các cậu, ha, lớn mặt gớm. Chút việc bắn thiu của các cậu, tưởng tôi không biết?”.

Những “cậu ầm chỉ biết hưởng thụ” này bình thường ngông cuồng tự cao tự đại, thực ra cũng chỉ là loại “tốt mã giẻ cùi[3]” chưa từng thấy qua cảnh đời. Gặp đúng người lợi hại, miệng liền không thốt lên nổi một câu. Mọi người trong phòng toát mồ hôi lạnh, đứng im như hến ở đó, ngoài tiếng ngáy của Chu Hiểu Phạm, còn lại không có chút động tĩnh.

[3] Thể hiện thái độ coi thường, miệt thị người có vẻ ngoài đẹp mã nhưng nhân cách ứng xử không tốt.

Người đi cùng kêu nhân viên phục vụ đổi cốc mới, rót đồ uống vào. Nhưng Lăng Lạc Xuyên không có hứng, lại đặt sang một bên, quay mặt nhìn người trong vòng tay mình hỏi: “Em uống đồ uống trong cốc đó rồi à?”.

Vị Hi lắc đầu, viết trên giấy: “Bị em hắt đi rồi”.

Lăng Lạc Xuyên lúc này mới yên tâm, quay sang neho đôi mắt phượng mạnh mẽ lại, nhìn lướt một lượt những người liên quan, rồi cười nói: “Các cậu cũng không cần sợ, tôi chỉ hỏi hai việc. Các cậu nói rõ ràng thì hôm nay bỏ qua. Nếu không nói rõ ràng, vậy thì không cần nói nữa, tôi chỉ nói chuyện với bố các cậu!”.

Những người đang đứng vừa nghe lời này, làm gì có chuyện không gật đầu. Lập tức nhanh trí đồng ý, “Lăng thúc, ngài cứ hỏi. Chúng tôi dù có gan to bằng trời cũng không dám giấu ngài”.

Lăng Lạc Xuyên bật cười, túm cằm Vị Hi, thơm lên má cô một cái rồi mới nói: “Việc thứ nhất, ai đưa cô ấy tới đây? Việc thứ hai...”. Người đàn ông quay mặt lại, ánh mắt sắc như dao đã không còn chút ý cười, “Thứ trong cốc, ai cho vào?”.

40. Chương 40: Vừa Ra Khỏi Hang Hùm Lại Rơi Vào Miệng Sói

Có biết cái gì gọi là không thể đền ơn, lấy thân báo đáp không? Không hiểu, anh dạy cho em!

Hai người đưa Chu Hiểu Phàm, được người khác tiền hô hậu ủng rời khỏi đó. Lăng Lạc Xuyên dặn dò người đi theo, đưa nha đầu ngọc ốc đó về nhà, sau đó nhét Vị Hi vào xe mình.

Vị Hi lấy ra một chiếc khăn tay trong túi lau mặt, lại lau nữa. Lăng Lạc Xuyên ngồi bên cạnh túm tay cô, kêu lên: “Anh bảo này bà trẻ, em đã đủ chưa? Lau từ lúc ra khỏi cửa đến bây giờ, em không sợ lau tróc cả da à?”.

Tài xế rất hiểu chuyện liền đóng tấm kính ngăn màu đen lại, Lăng Lạc Xuyên nhất thời sững sờ, liền nói tiếp:

“Người ta anh hùng cứu mỹ nhân, anh cũng anh hùng cứu mỹ nhân. Người ta ôm mỹ nhân về, anh chẳng qua chỉ thơm em một cái liền bị ghét bỏ đến nỗi tài xế của mình cũng không nở nhìn”. Than ngắn thở dài, nói như thật.

Vị Hi không nén được bật cười, bàn tay bị anh nắm đến phát đau, cô rút tay ra viết lên sổ: “Em thấy, chỗ này gần khu vực thành phố, anh cho em xuống phía trước đi. Em không muốn giống lần trước, đi đôi giày ười hai phân, đầu đội nằng, một mình từ ngoại thành trở về, đi đến nỗi chân xước da, bật máu”.

Lăng Lạc Xuyên quả thật muốn cất tiếng gào ai oán không lời lên tận trời cao, thở dài nói: “Em thực sự lợi hại, chỉ ngắn gọn vài câu, không những phủ định tất cả công lao của anh còn có thể khiến anh áy náy muốn chết. Sao nào? Nói tiếng “cảm ơn” với anh khó vậy à?”.

Vị Hi nhìn anh, viết trên quyển sổ: “Cảm ơn! Xin cho em xuống xe”.

Lăng Lạc Xuyên hận không thể lập tức bóp chết cô! Không đúng, lần đầu tiên gặp cô đã nên bóp chết cô!

Đỡ cho lúc này vì việc cón con mà bị ức hiếp.

Anh giận quá bật cười: “Anh không cho em xuống, em làm thế nào? Hôm nay anh muốn xem xem, ai chống lưng cho em, để em to gan với anh như vậy? Có biết cái gì gọi là không thể đền ơn, lấy thân báo đáp không? Không hiểu, anh dạy cho em!”.

Vị Hi đầu tiên ngăn người, thấy vẻ mặt xấu xa của Lăng Lạc Xuyên, chỉ coi như mình vừa ra khỏi hang hùm lại rơi vào miệng sói, liều mạng mở cửa xe, nhưng cửa xe đã bị khóa từ lâu, cô sao mở nổi chứ? Cô vừa lo vừa giận, liền lao cả người vào...

Lăng Lạc Xuyên đầu ngờ, chẳng qua chỉ một câu nói đùa liền khiến cô liều mạng như vậy, vội vàng ôm lấy cô, vừa tức vừa cười, “Cục cưng à, đừng làm loạn nữa! Em có chết cũng không mở nổi cửa này đâu”.

Ai ngờ Vị Hi nghe thấy câu này, càng nóng lòng, càng vùng vẫy một cách kịch liệt hơn.

Lăng Lạc Xuyên lo lắng trong lòng, cũng quên cả tức giận, vội nói: “Anh sai rồi, anh sai rồi, vẫn không được ư?”.

Vị Hi nghe thấy câu này, bỗng chốc ngẩn ra. Cũng không làm loạn nữa, chỉ mãi nghi ngờ có phải mình nghe nhầm không?

Lăng Lạc Xuyên xin lỗi cô? Lăng đại thiếu gia kiêu ngạo ngất trời, ngông cuồng, tự cao tự đại này xin lỗi cô? Chuyện đùa! Chỉ sợ là trời long đất lở, lũ lụt sóng thần, thế giới đến ngày tận thế, trái đất hủy diệt... anh cũng tuyệt đối sẽ không nhận sai với cô, nhất định cô đã nghe lầm.

Lăng Lạc Xuyên thấy cô cuối cùng cũng không làm loạn nữa bèn thở dài, vén lọn tóc rối sang một bên cho cô, lắc đầu khẽ cười, “Sớm biết ba từ này có tác dụng như vậy, anh đã nói từ lâu rồi có phải xong không, cũng đỡ cho em vùng vẫy như tranh giành mạng sống với anh vậy”.

Xe dừng ở một ngõ nhỏ, Vị Hi nhìn bên ngoài, dùng ngôn ngữ kí hiệu hỏi người bên cạnh: “Đến đây làm gì?”.

Lăng Lạc Xuyên mở cửa xe, kéo cô xuống rồi nói: “Một bữa ăn tử tế của anh bị em phá hỏng, không cho lợi lộc khác cũng nên mời anh ăn bữa cơm chứ”.

Vị Hi nghe vậy lập tức rút tay lại, hơi lúng túng ra dấu: “Bữa khác đi, hôm nay em không mang nhiều tiền đến thế”.

Lăng Lạc Xuyên bật cười, vừa đẩy cô vào vừa nói: “Yên tâm đi, không tốn nhiều tiền của em đâu”.

Hai người vào sâu trong ngõ mới tìm thấy một cửa hàng rất nhỏ, cửa gỗ đen, bậc thềm đá xanh, trên biển viết bốn chữ lớn đen sì - Vị ngon không dứt.

Lăng Lạc Xuyên là loại công tử chạy xe thể thao giá hàng chục triệu tệ, quen hưởng thụ, cao quý còn kén chọn, lại có thể đến nơi này ăn cơm, Vị Hi thực không ngờ.

Bước vào chỉ thấy vài chiếc bàn tròn bằng gỗ sơn bày rải rác dưới cây ngô đồng cao vút. Nhà hàng nhỏ trong ngõ sâu như vậy, phục vụ chủ yếu là khách quen. Lúc này khách khứa không nhiều, mọi người đều rất thoải mái, tùy ý.

Nhìn Lăng Lạc Xuyên đã biết là khách thường xuyên, biết rõ nơi này, không cần nhìn liền gọi món. Vị Hi nắm ví tiền của mình, trong lòng vẫn khiếp đảm, sợ mình không thanh toán nổi lại bị anh cười cho.

Lăng Lạc Xuyên đương nhiên biết tâm tư của cô, cũng mặc kệ, chỉ cúi đầu uống trà, tự nói: “Mình chưa ăn gì từ sáng, khó khăn lắm mới có người mời, lát nữa phải căng bụng ra ăn nhiều một chút mới được”.

Vị Hi vừa nghe liền sợ đến nổi mặt trắng bệch. Ngẩng đầu lại thấy tờ quy định của nhà hàng được chủ nhà hàng viết bằng giấy Tuyên Thành vàng dán trên cây: Lừa gạt không cưỡng đoạt, cướp của không giết người.

Vị Hi đã biết hôm nay bị anh lừa lên thuyền kẻ cướp. Thà tin trên đời có quỷ cũng đừng tin miệng lưỡi Lăng Lạc Xuyên.

Nhìn Vị Hi không ngừng hối hận, đứng ngồi không yên, Lăng Lạc Xuyên nhân nhả thông thả uống cốc trà hoa cúc, trong lòng vui như nở hoa, thầm nói: Nha đầu chết tiệt, em cũng có ngày hôm nay.

Lăng Lạc Xuyên gọi nồi lẩu cay thơm lừng và cá nướng, món ăn rất bình thường, Nhưng mùi vị vô cùng ngon. Vị Hi bị hen, không dám ăn nhiều, cũng khen không ngớt lời. Lăng Lạc Xuyên quả thật rất đói, ăn đến nổi cay đỏ mặt, còn kêu quá đã.

Món chính được mang lên, là bánh trôi mè đen mà Vị Hi cực kì thích ăn. Đương nhiên món này không phải đặc biệt gọi cho cô, vì mỗi lần ra ngoài ăn cơm, Lăng thiếu gia chỉ gọi đồ mình thích.

Vị Hi cắn một miếng bánh trôi nhỏ, e dè hít mùi mè đen tỏa ra từ vỏ bánh, vừa thơm vừa ngọt. Quay mặt sang thấy Lăng đại thiếu gia bưng bát súp trong tay, muốn chết đi được, nhưng không dám ăn. Cô liền biết vừa nãy anh ăn nhiều cay quá, lúc này lại vừa nóng vừa cay vừa sánh, chỉ sợ không thể cho vào miệng.

Vị Hi lắc lắc đầu, không biết thế nào lại dâng trào tình mẹ, chỉ coi anh như trẻ con. Thế là cô cầm chiếc bát trong tay anh, dùng muống nhỏ múc sang bát khác, múc qua múc lại nhiều lần, thấy đã bớt nóng mới đưa cho anh. Lại thấy bên khóe miệng người đàn ông vẫn dính chút ớt cay, cô không nín nổi, nhướn môi bật cười, cầm khăn tay của mình đưa cho anh.

Lăng Lạc Xuyên cầm lấy, lau mấy lần vẫn không sạch. Vị Hi không tìm được, thuận tay lấy chiếc khăn, lau cho anh. Người đàn ông đầu tiên sững sờ, tiếp đó quay đầu bật cười. Vị Hi không hiểu anh cười cái gì, đột nhiên nghĩ ra hành động vừa rồi của mình dường như có phần thoải mái, thân mật quá mức, khuôn mặt bỗng nóng bừng. Cô không nhìn anh nữa, cúi đầu ăn. Lăng Lạc Xuyên cũng trở nên vô cùng yên lặng, nhưng vừa ăn vừa cười, đột nhiên cảm giác bánh trôi nơi đây ngọt ngào, thơm ngon hơn bình thường.

Hai người ăn không ít đồ ăn, khi thanh toán lại không tới một trăm tệ. Vị Hi rút tiền ra vội vàng thanh toán, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Kết thúc bữa cơm hai người ra khỏi ngõ, bầu trời đêm mùa thu thăm thẳm, sông Ngân chảy xiết, trên bầu trời đêm một vầng trăng tỏa sáng dịu dàng.

“Đi bộ với anh, được không?”. Lăng Lạc Xuyên nói.

Vị Hi cúi đầu suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Nơi đây là khu vực phố cổ, đường lát đá phiến, tường màu than chì, có giàn hoa tử đằng... đều là dấu vết xưa thời gian để lại. Lúc này đã không còn cái nóng ban ngày, những cơn gió đêm mang theo mùi thơm thoang thoảng của hoa cỏ và mùi ẩm ướt của lá cây, đúng là khoảng thời gian dễ chịu nhất, khiến người ta cảm thấy vui vẻ, thanh thản.

Hai người bước sánh vai, tài xế lái xe theo sau từ phía xa. Vị Hi liếc nhìn người đàn ông bên cạnh. Anh trầm mặc cả quãng đường đi, dường như lòng đầy tâm sự, khác một trời một vực với bộ dạng bá đạo trước kia.

Cô đang thầm suy đoán đột nhiên nhìn thấy hai cây phượng hoa đỏ như lửa cành lá hòa lẫn vào nhau hai bên đường.

Gió đêm hiu hiu, thổi qua vành tai, cơn gió làm những cánh hoa rực rỡ tầng tầng lớp lớp tựa như tuyết bay màu đỏ, rớt xuống từng trận, dưới ánh trăng hoa bay rợp trời.

Hai người đều nhìn đến ngơ ngẩn, không nén được dừng bước, nhìn cơn mưa hoa màu đỏ rơi từ trên trời xuống, vương đầy trên người họ. Họ tắm trong cơn mưa hoa đỏ, tựa như đi trong một giấc mộng bi thảm.

Bình thường chỉ biết cảnh sắc rực rỡ khi hoa nở, nhưng không biết rằng khi hoa rụng lại bi thương như vậy.

Vị Hi giơ tay đón lấy cánh hoa đỏ rực, đột nhiên nhớ đến hoa anh đào Nhật Bản mà Trì Mạch từng miêu tả, khi nở phải chăng cũng có vẻ đẹp thê lương “Gió thổi đỏ ngợp trời, hoa rơi trong im lặng”.

Lại nhớ đến Tiểu Văn lúc còn sống từng nói, cô ấy muốn đi thăm Vạn Lý Trường Thành ở Bắc Kinh và hoa anh đào Nhật Bản nhất, lúc này nhìn mặt đất ngập sắc đỏ, bất giác trong lòng dâng lên một nỗi bi thương.

Lăng Lạc Xuyên đứng bên thấy cô hơi âu sầu trước cảnh đẹp, không nén được hỏi cô: “Em sao vậy?”.

Vị Hi lắc đầu, viết trên giấy, “Không có gì, đột nhiên nhớ đến một người bạn, trong lòng em hơi buồn”.

Lăng Lạc Xuyên tưởng cô đang nghĩ đến Trì Mạch, trong lòng không thoải mái, bèn hỏi: “Bạn như thế nào? Trai hay gái?”.

“Bạn tốt, là con gái, nửa năm trước đã đến một nơi rất xa xôi”.

Lăng Lạc Xuyên hơi tò mò, “Cô ấy đi đâu rồi?”.

Vị Hi nhìn anh, viết hai từ trên giấy: “Địa ngục”.

Lăng Lạc Xuyên nhìn hai chữ đen thẫm đó, bỗng chốc ngẩn người. Vị Hi mặc kệ anh, một mình bước đi.

Phía trước là hồ sen của thành cổ, lúc này đang là đầu thu tháng chín, sen đỏ nở rộ, đúng quang cảnh “Lá xanh phủ nước xanh, hoa sen choàng màu đỏ”. Nhìn ra xa, nước trong lạnh lẽo, sương quần quanh cây liễu rủ cành, phía dưới lá sen chen chúc, sóng nước xanh biếc phản chiếu ánh sao ngập trời.

Vị Hi hơi mệt, tiện thể ngồi ngay trên hòn đá bên bờ, nhìn hồ sen dưới ánh trăng.

Lăng Lạc Xuyên ngồi bên cạnh cô, vẫn canh cánh trong lòng lời cô nói vừa nãy, bèn truy hỏi đến cùng: “Cô ấy đã chết ư?”.

Vị Hi gật đầu, không rõ Lăng thiếu gia sao lại có hứng với chuyện này như vậy.

Ai dè anh nghe xong lại cười, nói: “Vậy không hẳn cô ấy ở địa ngục, nói không chừng là trên trời ấy chứ”.

Vị Hi không hiểu chỉ lên trên, “Trên trời?”.

“Đúng, dưới đất một người, trên trời một ngôi sao. Anh đọc trong một quyển sách, trong đó nói người chết đi sẽ biến thành sao trên trời. Bởi vì có người hoài niệm nên họ không chết đi, mãi mãi sống trong lòng em”.

Vị Hi cười, viết trên giấy, “Anh đừng nói như vậy để lừa em, đã lỗi thời từ lâu rồi. Người chết nếu như đều chạy lên trời, chỗ nào chứa nổi chứ?”.

Lăng Lạc Xuyên thấy cô cười, trong lòng vui vẻ, cũng không tính toán, chỉ thuận theo lời cô mà hỏi: “Người chết không sống trên trời, vậy ai nên sống?”.

Vị Hi cười rồi viết: “Thần tiên, vì thế con người nhất định đừng làm việc xấu, ngăn đầu ba thước có thần linh, họ ở trên trời đang nhìn chúng ta đó”.

“Họ biết mọi thứ không?”.

“Có lẽ”.

Lăng Lạc Xuyên quay mặt nhìn hồ sen đỏ nở rộ trước gió dưới ánh trăng, khẽ nói: “Vậy họ có biết... anh thích em nhường nào không?”.

41. Chương 41: Số Mệnh Đại Hung

Thuộc cung thất sát, ngũ hành cận kếp, gia đình phận mỏng, lục thân tương khắc, đào giếng không có nguồn, bơ vơ không nơi nương tựa. Khắc cha, khắc mẹ, khắc người thân, khắc bạn bè, khắc chồng, khắc chính mình, số mệnh đại hung.

Lúc Vị Hi về đến nhà thì trời đã sắp sáng, cô nhìn thấy mảnh giấy Trì Mạch viết cho cô đặt trên bàn. Đại ý là anh phải đi vài ngày, muốn cô chăm sóc tốt cho bản thân, có việc gì thì bàn bạc với Như Phi, còn để lại tiền và số điện thoại dùng lúc khẩn cấp.

Vị Hi đặt mảnh giấy xuống, không nén được thở dài, đây đã không phải lần đầu. Mỗi lần sau khi giúp Ngụy Thành Báo làm việc xong, anh đều đi trốn vài ngày, đợi gió lặng mới trở về.

Mỗi lần anh đi, cô đều lo muốn chết, nhưng cô không còn cách nào khác. Trì Mạch thiếu tiền, tất cả mọi người trong khu đèn đỏ đều biết. Ngụy Thành Báo nhìn rõ điều này, mỗi khi có việc nguy hiểm liền giao cho anh.

Kể có tiền dùng tiền mua mạng, người không có tiền bán mạng lấy tiền. Càng là người cao sang, trên tay càng không dính máu, thậm chí đến mùi tanh của máu cũng không có. Thế giới đôi khi chính là đơn giản và cũng bất công như thế.

Vị Hi rót ừng cốc sữa, đứng trên ban công ngắm ánh dương từ xa. Ánh nắng xuyên qua khe hở giữa những tòa nhà cao tầng, phản chiếu lên tấm kính của tòa nhà đối diện, tựa như một vệt máu đỏ tươi, đây là tia nắng ban mai duy nhất cô có thể nhìn thấy.

Đều nói Thượng đế công bằng nhưng những người sống ở tòa nhà kiến trúc ổ chim này đến cơ hội hưởng thụ ánh nắng cũng ít hơn người khác.

Có người sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, mở mắt liền nhìn thấy non xanh nước biếc. Có người vừa sinh ra đã không có cái gì, cho dù mở mắt to hơn nữa cũng chỉ là một khoảng tối tăm.

Bản cùng không đáng buồn, nhưng đáng buồn là khi bạn cố gắng làm tốt mọi thứ thì những người cần bạn không cần cố gắng đó chỉ cần một câu nói, gậy một ngón tay, thậm chí hơi động lòng mảy liền có thể hủy hoại tất cả mọi thứ của bạn.

“Ngẩng đầu ba thước thấy thần linh”, đây chính là lời cô nói với Lăng Lạc Xuyên vài tiếng trước. Vì Hi ngẩng đầu, nhìn bầu trời chật hẹp của thành phố, khe hở nhỏ như vậy, con người giống như con kiến bị kẹp giữa những tầng đá luân cú mà sống, chẳng trách Thượng đế không nhìn thấy.

Cô uống cạn cốc sữa, quay lại giường, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Trong giấc mộng, lúc thì cánh hoa rơi là tà đầy mặt đất, lúc thì sen thơm lá xanh, ánh trăng như dải lụa trắng. Cuối cùng trước mắt đều là hoa tuyết bay ngập trời, hoa tuyết đỏ lạnh lẽo mà đẹp thê lương, giống như huyết tương đỏ sẫm phụt ra từ huyết quản.

Núi non, sông ngòi, cây cối, tất cả mọi thứ trên thế gian đều biến thành màu đỏ tươi như máu...

Ba ngày sau, Như Phi hỏi Vị Hi khi cô đang vẽ tranh trên ban công: “Cậu đã nói gì với Lăng Lạc Xuyên vậy?”.

Vị Hi dùng tay lại, nghi hoặc nhìn cô, ra dấu: “Là sao?”.

“Mọi người trong giới đều nói gần đây anh ta say mê một nữ sinh của Học viện Mĩ thuật, đã nói với bên ngoài rằng từ nay không bước chân vào bất cứ chốn phong nguyệt nào nữa. Còn nói cái gì mà mặc kệ nước ba nghìn gáo, anh ta chỉ mức một muôi. Đại khái có ý sẽ vứt bỏ lục cung, từ nay chỉ cung sủng một người. Minh bảo này, bà trẻ, đây không phải chuyện đùa, tốt nhất cậu hãy giải thích với mình đi”.

“Khi đó anh ấy có nói vậy, mình tưởng đùa, ai dè anh ấy coi là thật”.

Như Phi trừng mắt với cô một cái, “Bà trẻ ơi, thế rốt cuộc cậu đồng ý với anh ta cái gì, để anh ta phần khích lên giọng như vậy?”.

Vị Hi chỉ có thể đặt bút vẽ sang một bên, giải thích: “Mình không đồng ý với anh ấy cái gì cả. Ở bên hồ sen, anh ấy nói rất thích mình. Nhưng mình đã nói rõ ràng với anh ấy rằng bọn mình không có khả năng. Anh ấy lại hỏi, vậy làm bạn bè bình thường được không? Mình nói, quen biết rồi thì đã là bạn. Chỉ có thể...”

Như Phi nhìn cô với vẻ mặt hoài nghi, “Thực sự chỉ có mấy điều đó?”.

Vị Hi nghĩ một chút rồi trả lời: “Còn nữa, anh ấy hỏi mình có hận anh ấy không. Mình nói không hận. Anh ấy hỏi vì sao không hận. Mình bảo anh và Nguyễn Thiệu Nam là bạn cùng chung hoạn nạn, với em chỉ là bèo nước gặp gỡ. Hai người hợp tác, chẳng liên quan đến em chút nào. Xét về công về tư, xét về tình về lý, đương nhiên anh sẽ đứng về phía anh ta. Em sẽ không tùy tiện trút giận lên đầu người khác vì bản thân gặp điều bất hạnh. Oan có đầu, nợ có chủ, cho dù em muốn hận, thì người đó cũng không phải anh”. Cô suy nghĩ kĩ rồi ra dấu: “Hình như chỉ có vậy, không còn điều gì khác nữa”.

Như Phi á khẩu im lặng, ngậy người hồi lâu, tức giận nói: “Cậu, các cậu... các cậu thực sự khiến mình không còn gì để nói”.

“Vậy thì đừng nói, chắc Lăng đại thiếu gia chẳng qua chỉ là mới mẻ vài ngày, mấy hôm nữa liền quên ngay ấy mà”.

“Ông trời của tôi ơi, Lăng Lạc Xuyên là người như thế nào, cậu không biết ư? Loại người bá đạo, hẹp hòi, bị trừng mắt một cái cũng báo thù, tính tình thất thường. Anh ta quên đã tốt, không quên thì cậu làm thế nào? Thực sự muốn làm bạn với anh ta ư? Anh ta rõ là miệng nam mô bụng một bồ dao găm, có thể thẳng thắn thật thà đối xử với cậu không? Tới khi ấy, không được như mong muốn, khó đảm bảo anh ta sẽ không dùng những thủ đoạn đê tiện. Lúc đó, cậu làm thế nào?”.

Vị Hi nghĩ một chút, dùng ngôn ngữ kí hiệu: “Anh ấy nói nếu mình bằng lòng làm bạn anh ấy, anh ấy có thể bảo đảm hai việc: Thứ nhất, anh ấy sẽ không lừa mình; Thứ hai, trong bất kì tình huống nào, anh ấy đều sẽ cố gắng hết sức không để mình bị tổn thương. Thời gian ở bên nhau gần đây, mình cảm thấy kì thực anh ấy không xấu như cậu nghĩ đâu. Hơn nữa, chỉ làm một người bạn bình thường thôi mà, mình không có lí do từ chối anh ấy”.

Như Phi nhìn cô, quả thật muốn tức điên, hét lên, hi vọng cô sẽ thay đổi: “Vị Hi, đừng bị lừa bởi những lời đường mật của anh ta. Loại người phụ bạc như bọn họ, cậu vẫn chưa nếm đủ ư?”.

Như Phi quan tâm quá mức thành ra rối tung, người nói vô tâm, nhưng người nghe hữu ý, câu nói này tựa như nhát dao, xuyên thẳng vào trái tim cô. Hành động vô tâm của người chị em tốt này càng khiến người ta đau lòng hơn những kẻ cố ý.

Vị Hi cúi đầu sững sờ nhìn màu vẽ lung tung trên mặt đất, sau đó quay người tiếp tục vẽ tranh.

Như Phi nổi giận bùm bùm, hoàn toàn không cảm nhận được, vẫn lảm nhảm: “Cho dù anh ta có thể đứng đắn, chính trực, vậy còn cậu? Chuyện đã qua, cậu thực sự có thể buông xuôi không? Quan hệ của anh ta và người đó gần gũi như vậy, đừng phải tên mặt người dạ thú đó, cậu làm thế nào? Trì Mạch biết thì sẽ thế nào? Anh ấy vừa rời nhà vài ngày, mình liền chăm sóc cậu ra nông nổi này, đợi anh ấy quay về, mình giao lại cho anh ấy thế nào đây? Ông trời ạ, quả thật mình không dám nghĩ’.

Như Phi giống như con kiến trên chảo nóng, đi đi lại lại trong phòng. Cuối cùng chán nản ngồi trên ghế, hết đường xoay xở. Hồi lâu sau, đột nhiên cô nghĩ đến điều gì đó. Cô giật mình bởi cách nghĩ của mình nhưng suy nghĩ này lại giống như con rắn độc đáng sợ quấn quýt quanh trái tim cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn Vị Hi đứng ngược chiều sáng, đang quay lưng vẽ, ngập ngừng ấp úng hỏi: “Vị Hi... không lẽ cậu...”.

“Có chuyên gia thống kê, mỗi lần nhiệt độ tăng lên hai độ, tỉ lệ xảy ra cưỡng hiếp trên toàn quốc liền tăng 1 %. Với một người con gái đi đêm nên đưa cho cô ta con dao găm hay bao cao su đây? Các bạn thánh giả, đây chính là chủ đề hôm nay chúng ta thảo luận. Nghe đến chủ đề này, chắc bạn cũng nghĩ điều ấy còn phải nói ư? Đương nhiên là dao găm. Quan niệm truyền thống mấy nghìn năm của Trung Quốc lẽ nào chẳng phải đặt trình tiết lên vị trí còn quan trọng hơn cả tính mạng ư? Nhưng điều tôi muốn nói với bạn là ở Chicago có một người chồng, mỗi lần vợ mình ra khỏi nhà đều đặt một chiếc bao cao su vào trong túi cô. Anh giải thích rằng khu vực họ sống là nơi tỉ lệ phát sinh bạo lực phạm pháp cao, có rất nhiều người nghiện hoặc bị nhiễm AIDS. Trước mắt anh không có năng lực để vợ sống ở một nơi an toàn hơn, ít nhất có thể để cô bảo vệ bản thân bằng phương pháp an toàn nhất...”.

Lăng Lạc Xuyên cười, khi anh lái xe không bao giờ nghe đài, hôm nay nhất thời nổi hứng bất ngờ bật lên, nhưng phát hiện chủ đề này lại rất hợp khẩu vị anh, liền bật to âm lượng hơn một chút.

“Không biết những người chồng và các bạn trai ngồi trước đài lúc này cảm tưởng thế nào? Có lẽ các bạn cho rằng người chồng này điên rồi, có thể đến các bạn nữ nghe đài đều cảm thấy không thể tin nổi. Nhưng bạn đã từng nghĩ chưa, mang dao găm thì có chắc chắn sẽ tránh được tổn thương không? Đáp án đương nhiên là phủ định. Vậy thì mang bao cao su có nhất định là chịu khuất phục nghe theo không? Đáp án cũng như vậy, đều là phủ định. Ngược lại, nó chỉ là một cách thức mà người phụ nữ yếu đuối yêu bản thân, trân trọng bản thân, bảo vệ bản thân trong tình trạng bất khả kháng. Phụ nữ là quần thể yếu đuối trong mắt đàn ông. Đối với xã hội, lại phải gánh vác trách nhiệm như đàn ông...”.

Đến cửa hàng hoa, Lăng Lạc Xuyên hơi nuốt tiếc tắt đài, quyết định về sau phải nghe tiết mục của người dẫn chương trình này, người dẫn chương trình có trình độ lại to gan như vậy thực hiếm có.

Bước vào cửa hàng hoa anh thấy muôn hoa khoe sắc trước mặt. Lăng Lạc Xuyên cười, lần đầu tiên anh đến một nơi như thế này, nhất thời có chút hoa mắt, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cô chủ cửa hàng hoa bước tới, cười hỏi: “Anh mua hoa tặng bạn gái ạ?”.

Lăng Lạc Xuyên quay đầu nhìn, chủ cửa hàng tầm khoảng ba mươi tuổi, tóc xoăn lộn to, váy dài Bohemian đỏ rực, là một mỹ nhân rành rành trước mắt.

“Lần đầu tặng hoa, tôi không biết cô ấy thích hoa gì”.

“Vậy thì tặng hoa ngày sinh nhé, không có người phụ nữ nào không thích hoa ngày sinh của mình”.

“Hoa ngày sinh?”.

“Vâng, mỗi một chòm sao đều có hoa ngày sinh của mình. Không biết bạn gái anh thuộc chòm sao gì? Chỗ tôi có sách về hoa ngày sinh, có thể giúp anh lựa chọn hoa ngày sinh thích hợp với cô ấy”.

Lăng Lạc Xuyên cúi đầu nghĩ một chút, “Tôi không hiểu về chòm sao, nhưng tôi nhớ cô ấy sinh vào ngày hai mươi lăm tháng mười”.

Chủ cửa hàng xinh đẹp cười thần bí, “Hóa ra là chòm sao Bọ Cạp, chẳng trách cô ấy có người bạn trai xuất sắc như anh. Phụ nữ thuộc chòm sao Bọ Cạp đều đầy sức hút, giống như cô gái có thuốc độc chí mạng. Dạ lan hương tím thích hợp với cô ấy nhất, vừa tao nhã vừa gợi cảm, lại thần bí. Anh xem đi, chính là loại đó”.

Cô chỉ bó hoa trong bình thủy tinh, bông hoa e ấp ghép thành chuỗi, rực rỡ đáng yêu, trên cánh hoa còn đọng lại hạt sương, kết hợp với lá non xanh khiến người ta yêu thích.

Lăng Lạc Xuyên nhìn dáng vẻ duyên dáng, yêu kiều của nó trong đám hoa thơm cỏ lạ, cảm thấy cực kì hợp với Vị Hi, bất giác mỉm cười, nói: “Cô ấy thanh mảnh, rất giống loài hoa này, vậy chọn loại này đi”.

Chủ cửa hàng gật đầu, vừa giúp anh gói hoa vừa nói: “Tuy cô ấy thanh mảnh nhưng tôi dám nhận định cô ấy nhất định là một người con gái cực kì quyến rũ. Phụ nữ cung Bọ Cạp đều có phẩm chất riêng như vậy, không cần quá đầy đặn, thậm chí không cần quá xinh đẹp, nhưng lúc cau mặt, tươi cười đều khơi nguồn dự vọng nguyên thủy của người khác giới. Có người nói, phụ nữ cung Bọ Cạp giống như thuốc phiện, nếu bị nghiện thì chỉ có hai kết cục, hoặc cai nghiện hoặc chết”.

Lăng Lạc Xuyên cười cười, không cho là đúng,

“Không phải chứ, đáng sợ vậy ư?”.

Cô chủ cửa hàng xinh đẹp cũng cười, giải thích: “Điều này đương nhiên là lời nói nghe rợn tóc gáy. Có điều anh nên nhớ, lòng báo thù của phụ nữ cung Bọ Cạp rất mạnh mẽ. Chỉ cần anh đắc tội với cô ấy, cô ấy sẽ không tức giận mà trực tiếp báo thù. Đáng sợ nhất là họ có thù tất báo, khi báo thù luôn bình tĩnh, tự kiểm chế hơn bình thường, thậm chí không quan tâm ngọc nát đá tan. Nếu anh có lỗi với cô ấy, vậy anh nên cẩn thận”.

Lăng Lạc Xuyên nghe lời này xong trong lòng đột nhiên có chút khó chịu. Tâm trạng nồng cháy ban đầu cũng giảm đi bảy tám phần.

Chủ cửa hàng gói hoa xong, lại phun ít nước lên trên mới đưa cho anh. Lăng Lạc Xuyên rút tiền ra thanh toán, chủ cửa hàng thấy sắc mặt anh không vui, lập tức hiểu ngay, chỉ sợ lời nói đùa vừa nãy của mình khiến người ta trong lòng khó chịu.

Thế là cười cười, nói: “Anh à, thuyết cung Bọ Cạp chỉ là lời đồn, không thể tin hoàn toàn. Tục ngữ nói không có chòm sao không phù hợp, chỉ có người không phù hợp. Nếu anh không ngại, có thể nói cho tôi biết giờ sinh cụ thể của bạn gái anh không, tôi đoán giúp anh, nói không chừng sau này có lợi”.

“Đây là cửa hàng hoa, còn có thể xem bói cho người khác ư?”.

“Không giấu gì anh, mấy đời nhà chúng tôi đều xem bói. Có điều cha, ông tôi dùng Kinh Thi để xem bói, tôi lại khá thích xem bói các chòm sao, phù hợp với gu của thanh niên. Tôi từng là thầy bói chuyên nghiệp, đi du lịch qua rất nhiều nước. Những người làm nghề này như chúng tôi đa phần đoán mệnh, ông nội và cha tôi sống không tới năm mươi tuổi thì chết, tôi không muốn giống bọn họ bèn trở về nước mở cửa hàng hoa này”.

Lăng Lạc Xuyên nghe cô ấy nói sâu xa khó hiểu như thế, anh vốn là người không kiêng kị gì, cũng bất giác có chút tò mò, “Có phải thực sự chuẩn xác như vậy không?”.

Chủ cửa hàng cười, “Tôi chỉ có thể nói mệnh lí học thực sự rất thần kì, khi hiện tượng vượt quá tự nhiên xảy ra trước mắt thì anh không thể không tin. Trước khi chưa xảy ra, mọi phán đoán đều vô căn cứ. Nếu anh cảm thấy hứng thú, tôi sẽ giúp anh, nghe đi, thường đều là điều tốt, tin hay không do anh”.

Lăng Lạc Xuyên nhớ lại ngày sinh mình từng nhìn qua trên bệnh án của Vị Hi, anh nói: “Cô ấy sinh năm 1988, thời gian cụ thể thì tôi không biết”.

Cô chủ cửa hàng nhắm thăm một lượt, cúi đầu do dự chốc lát, cười nói: “Không biết anh có tiện viết tên bạn gái của mình ra không?”.

Lăng Lạc Xuyên nghĩ, dù sao muốn tặng hoa đến trường học, cũng phải để lại tên, không cần kiêng kị liền viết tên ra giấy.

Ai ngờ, cô chủ cửa hàng nhìn thấy ba chữ này, bỗng biến sắc, nhưng cô cúi đầu nên Lăng Lạc Xuyên không nhìn thấy.

Một lúc lâu sau, cô ngẩng đầu, cười nói: “Anh à, theo như ngày sinh, tám chữ của cô ấy không tốt lắm vì thể sinh ra cơ thể đã yếu ớt nhiều bệnh. Theo chòm sao mà nói, sao bảo vệ cô ấy là sao Diêm Vương, nhưng sao Diêm Vương chủ âm, âm âm tương khắc, đối với vận mệnh của cô ấy không tốt. Cho nên, cô bạn gái anh là một người số khổ vận mệnh trắc trở, chỉ sợ cả đời nhiều vất vả nhiều khổ cực, nhiều tai ương... Trước tiên anh không cần lo lắng, xem tướng anh, thì anh lại là người có phúc. Vì thế chỉ cần anh luôn luôn bảo vệ cô ấy, cô ấy dù cho có số kiếp, có được sự che chở của anh, nhất định họa biến thành phúc, gặp hung hóa cát”.

Lăng Lạc Xuyên lúc này mới yên lòng hơn một chút, lại nghe nói mình mới là người bảo vệ của Vị Hi, đó chẳng phải chính là một đôi trời sinh ư? Thế là không hỏi thêm nữa, để lại địa chỉ, bảo chủ cửa hàng giúp anh tặng hoa đến trường học, rồi vui vẻ rời đi.

Sau khi Lăng Lạc Xuyên ra về, cô chủ cửa hàng kêu cậu đưa hoa lập tức mang đi, còn dặn dò vị khách này cao sang quyền quý, nhất định không được sơ suất. Sau đó ngồi xuống, tìm sổ đoán số mệnh của mình, giờ ra trang mới nhất, dùng bút đỏ viết:

Tên Hi, sáng sớm. Vị Hi, sinh ra trước sáng sớm. Tám chữ, giờ Mậu, Nhâm Mậu, Nhâm Tử, Nhâm Dần; Ngũ hành thủy vương, khuyết hỏa khuyết kim.

Thuộc cung thất sát, nguy hiểm cận kề, gia đình phận mỏng, lục thân tương khắc, đào giếng không có nguồn, bơ vơ không nơi nương tựa. Khắc cha, khắc mẹ, khắc người thân, khắc bạn bè, khắc chồng, khắc chính mình, số mệnh đại hung.

Cô chủ cửa hàng gấp quyển sổ lại, nghĩ đến người con gái này thuộc mệnh cách thất sát, lại phạm mệnh đào hoa. Phụ nữ như vậy thường hay có sức hấp dẫn khó tưởng tượng nổi đối với người đàn ông mạnh mẽ có thể làm rung chuyển trời đất, nhưng lại được định trước cả đời sẽ bị người đàn ông như vậy ức hiếp. Lại nhớ đến cô ấy thuộc cung Bọ Cạp, chòm sao thích mang thù nhất, lại giỏi báo thù nhất trong mười hai cung hoàng đạo.

Thế là không nén được thở dài, vận mệnh như vậy, người như thế, may mà sinh ra trong thời bình, chưa tới nỗi hại nước hại dân, nếu sinh vào thời loạn, chỉ sợ phải khuynh gia, nghiêng thành, nghiêng quốc, nghiêng thiên hạ...

Lăng Lạc Xuyên từ cửa hàng hoa trở về công ty, cả quãng đường tâm trạng bất an, không biết do đâu. Thế là anh bảo thư ký hủy mấy cuộc họp và tiệc chiêu đãi buổi tối, một mình lái xe đến trường Vị Hi. Sau khi đến, thấy thời gian còn sớm liền lái xe đi dạo một vòng ở con đường gần đó.

Chờ mãi mới tới giờ tan học, anh đỗ xe ở cổng trường, bước xuống dựa vào cửa xe đợi Vị Hi.

Sau khi chuông tan học reo, từng tốp sinh viên đi ra.

Ngôi trường nổi tiếng về nghệ thuật hàng trăm năm, sinh viên tại đây cũng không giống các nơi khác, ở đây tập trung rất nhiều người xuất sắc. Không biết bầu không khí nghệ thuật sâu xa nơi này ảnh hưởng đến họ hay họ làm tăng thêm màu sắc khác biệt cho cung điện nghệ thuật truyền thống này. Đặc biệt là những cô gái lưng đeo băng vẽ, chỉ đứng đó nhìn họ liền có cảm giác vui vẻ thưởng thức, đắm mình trong cảnh đẹp.

Đợi khoảng mười lăm phút, Lăng Lạc Xuyên mới thấy Vị Hi và Chu Hiểu Phàm sánh vai bước ra. Cho dù trong đám người đẹp nổi bật, chỉ cần nhìn một cái anh cũng có thể nhận ra cô. Từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã cảm nhận được người con gái này có một cảm giác tồn tại vượt quá cả tưởng tượng. Cho dù đứng trong vạn người cũng không thể lú mờ.

Hôm nay Vị Hi mặc một chiếc váy màu hồng, đeo ba lô, tay ôm chồng sách. Chu Hiểu Phàm ôm bó hoa dạ lan hương tím anh tặng, hình như đang nói gì đó với cô, Vị Hi nghiêng mặt chăm chú lắng nghe.

Thực ra so với gương mặt chính diện xinh đẹp của cô, anh lại thích nhìn gương mặt nhìn nghiêng của cô hơn, giống như lần đầu nhìn thấy người con gái duyên dáng xinh đẹp hút hồn người khác ở “Tuyệt sắc khuynh thành”, thực sự quyến rũ đến nỗi khiến người ta tim đập thình thịch, còn bản thân cố lại hoàn toàn không phát hiện ra.

Lăng Lạc Xuyên bước lên nhét trà chanh ướp lạnh vừa mua vào tay cô, sau đó một tay đón lấy sách của cô, tay kia đỡ ba lô khoác lên cánh tay mình. Động tác nhanh nhẹn, dứt khoát, khiến Vị Hi ngẩn ra, chưa kịp đợi cô phản ứng lại thì đồ của cô đã bị anh đặt vào trong xe.

Chu Hiểu Phàm đứng một bên cười gập người, thấy Lăng Lạc Xuyên bước lại, vội vàng đứng thẳng, nghiêm túc nói: “Lăng thiếu gia, còn của em thì sao? Anh sẽ không chỉ nhớ của Vị Hi mà quên em chứ”.

Ai dè anh lại giống như ảo thuật gia, lấy từ đằng sau một bình đặt vào tay Hiểu Phàm, sau đó cười cong đôi mắt phượng, nhanh nhẹn nói: “Sao tôi có thể thất lễ với một cô gái đáng yêu như Hiểu Phàm chứ...” Còn chưa nói xong, đột nhiên cúi xuống bên tai Hiểu Phàm, khẽ giọng giả vờ có ý nói một cách mờ ám: “Tìm cơ hội hai ta đi chơi riêng với nhau, không mang theo cô ấy, em thấy có được không?”.

Chu Hiểu Phàm vui vẻ bật cười, nói với Vị Hi đứng đối diện: “Mình nói mà, rốt cuộc cậu có cần người đàn ông này không? Cậu không giấu anh ấy cho kĩ, mình sẽ cướp đấy”. Lại quay mặt sang nói với Lăng Lạc Xuyên, “Lăng thiếu gia, nước uống em đã nhận, hoa này lại không thể đưa anh. Vị Hi bị hen, miễn cảm với phấn hoa. Hương thơm của dạ lan rất nồng, đặt vào xe, cô ấy nghĩ thấy dễ sinh bệnh. Em thấy lợi cho em rồi”.

Lăng Lạc Xuyên lúc này mới nghĩ đến hóa ra mình đã sơ ý, nhưng vẻ mặt lại nghiêm túc nói: “Thực ra vốn mua cho Hiểu Phàm, sợ em không nhận nên đành mượn danh nghĩa Vị Hi tặng em. Em cứ nhận, chỉ cần em hiểu tâm ý của anh là được rồi”.

Hiểu Phàm cười vui vẻ, “Lăng thiếu gia, anh nói nữa em sẽ coi là thật đấy. Được rồi, kì đà em rút lui đây, không quấy rầy thế giới riêng của hai người nữa”.

Lăng Lạc Xuyên cười nói: “Đưa em về trước nhé”.

Hiểu Phàm xua tay, “Biết anh yêu chim yêu cả tổ, nhưng em không thể không có năng lực quan sát như vậy. Hai người không cần lo cho em đâu, em đi xe bus về, rất tiện mà”.

Sau khi Hiểu Phàm ra về, Vị Hi mới viết lên giấy: “Chẳng phải nói tối có tiệc ư? Sao đột nhiên anh lại đến?”.

“Cả chiều không gặp em, trong lòng ngọt ngào đến phát rồ. Tối em có bận không?”.

Vị Hi nghĩ một chút rồi viết: “Em chưa làm xong bài tập giáo sư giao”.

“Vậy đi ăn cơm với anh, ăn xong anh đưa em về, không chiếm quá của em một phút, được không?”.

Vị Hi nhìn người đàn ông cười một cách bình thường, nhưng khiến cô cảm nhận rõ không chút bình thường này, gật đầu.

Sau khi lên xe, Lăng Lạc Xuyên hỏi Vị Hi khi cô đang thắt dây an toàn, “Đi đâu ăn đây?”.

Vị Hi nhìn anh, dùng ngôn ngữ kí hiệu hỏi: “Anh không sao chứ?”.

Lăng Lạc Xuyên ngẩn ra một chút, lập tức cười nói: “Sao em hỏi vậy?”.

Vị Hi cầm quyển sổ ra viết: “Trước nay đều là anh nói ăn gì thì ăn nấy, anh chưa bao giờ hỏi em như vậy. Từ nãy đã khác rồi, anh sao thế?”.

Người đàn ông cười cười rồi nói: “Dịu dàng một chút với em, em lại nói anh khác thường, sau này có lẽ vẫn hung dữ thì hơn. Em không nói, vậy thì đi ăn món Thái, anh biết có một nhà hàng rất ngon”.

Vị Hi không nói gì nữa, Lăng Lạc Xuyên cúi đầu khởi động máy, chiếc xe giống như cơn gió lướt đi trong hoàng hôn của thành phố...

42. Chương 42: Nhục Dục

Dưới ánh đèn tối tăm, anh giơ tay ra vuốt ve má cô, hơi thở nặng nề, ngữ khí dịu dàng chứa đựng sự cuồng nhiệt và nhục dục khó ước lượng nổi.

Có lẽ do món Thái lấy vị cay làm chính quả thật không hợp khẩu vị, hoặc nơi đây dùng nhạc Thái, vậy ổng, múa tay làm nổi bật lên không khí nước ngoài quá khác biệt, hoặc có lẽ tâm trạng hôm nay quả thật không tốt, tóm lại, Lăng Lạc Xuyên trước nay khẩu vị cực tốt lúc này lại chỉ ăn vài miếng liền buông đũa xuống. Một mình chăm chú xem múa hát, bộ dạng lo lắng trong lòng, không biết anh đang nghĩ gì.

Vị Hi vốn không thích món ăn Thái, thấy Lăng Lạc Xuyên không hứng thú, tâm trạng cô cũng kém đi. Lăng lẽ nhìn người đàn ông đối diện một lát, cuối cùng không nhịn được thò tay ra hươ hươ trước mắt anh, hỏi bằng ngôn ngữ kí hiệu: “Anh sao vậy?”.

Lăng Lạc Xuyên quay mặt lại, đôi mắt đẹp trong veo nhìn cô một cách chân thành và lo lắng. Vị Hi lúc này mới phát hiện ra người đàn ông này hóa ra có một đôi mắt biết nói. Tựa như lúc này, anh rõ ràng không nói gì nhưng đôi mắt ấy lại dường như nói rất, rất nhiều điều với cô. Đôi mắt ấy thuần khiết, tinh khôi khiến con chim sợ cành cong như cô cũng không cảm thấy chút ác ý.

Trải qua bao nhiêu tổn thương và đau khổ, bao lần sống chết như thế, cuộc đời gập ghềnh chìm nổi như cuộc bể dâu, cô không biết vì sao mình vẫn có thể có cảm giác như vậy? Ngồi trước mặt cô rõ ràng là một người đàn ông thích làm theo ý mình coi tất cả mọi quy tắc của thế gian chỉ là rác rưởi. Nhưng cô lại cảm thấy anh là một người anh hùng bóng đêm có thể đưa cô ra khỏi bi kịch, có thể khiến cô tin cậy giao phó tất cả. Không cần lo lắng, không cần sợ hãi, chỉ cần giao tất cả cho anh...

Vị Hi di chuyển ánh mắt, trái tim tựa như con nai nhỏ, chạy lung tung, ầm ĩ trong lồng ngực. Lăng Lạc Xuyên lắc đầu, pha trò: “Sau này em đừng nhìn anh như con thỏ con ngượng ngùng như vậy. Nếu anh hiểu lắm em động lòng với anh, đến khi đó anh không kiềm chế được mà một miếng nuốt sạch em luôn, em đừng trách anh”.

Vị Hi phì cười, thầm nghĩ: Đây mới là Lăng Lạc Xuyên, cho dù làm ra chuyện tàn nhẫn thế nào, anh cũng có bản lĩnh chối sạch bay sạch biển.

Người đàn ông ngồi đối diện lại thở dài, nói: “Thế này mà có thể bật cười nổi, anh phát hiện em thực sự càng ngày càng không sợ anh rồi”.

Nghe xong, Vị Hi bất giác sững sờ. Anh nói như vậy, cô mới phát hiện ra bản thân mình thực sự không sợ anh chút nào. Vì sao có thể như vậy?

Cô chưa từng có được cảm giác an tâm thế này từ Nguyễn Thiệu Nam.

Khi hai người ở bên nhau sớm chiều, khi anh thề non hẹn biển, gắn bó keo sơn, cho dù giây phút gắn bó thể xác, hòa tan vào nhau, cô biết ở nơi nào đó trong trái tim, cô vẫn sợ anh.

Đó là nỗi sợ thâm căn cố đế xuất phát từ nội tâm? Hay là báo hiệu tai họa của giác quan thứ sáu?

Đáng tiếc, khi ấy cô đã bị kí ức thời niên thiếu làm mờ tâm trí, không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì.

Cô cười cười, viết lên giấy: “Vì sao nhất định bắt em phải sợ anh? Là anh nói mà, mọi người làm bạn. Bạn bè đương nhiên phải ngang vai ngang vế, lẽ nào còn muốn phân cao thấp sang hèn hay sao?”.

Lăng Lạc Xuyên ngược mắt liếc cô, “Nhưng anh lại càng ngày càng sợ em rồi, còn sợ muốn chết ấy.”

“Anh sợ em cái gì chứ?”.

Người đàn ông nhìn cô, nói một cách rất nghiêm túc: “Anh sợ em đau lòng, sợ em buồn, sợ em bị người khác ức hiếp, sợ em bị anh ức hiếp. Sợ em bị tổn thương bởi chuyện quá khứ, sợ em bị tổn thương bởi chuyện tương lai, sợ bản thân mình chân thành trao cho em cả trái tim cuối cùng chỉ còn lại con tim tan nát. Tiếp xúc với em càng nhiều, nỗi sợ càng lớn. Sự say mê với em càng sâu sắc, nỗi sợ càng mãnh liệt. Nhưng anh sợ nhất chính là bản thân anh.”

Đối diện với ánh mắt chăm chú của người đàn ông, Vị Hi bất giác lại run rẩy, Lăng Lạc Xuyên cười cười, tiếp tục nói: “Em không phải đàn ông, em không phải là anh. Vì thế em sẽ không biết, người đàn ông ngồi đối diện em lúc này ôm dự vọng tham lam mà đáng sợ thế nào, suy nghĩ đê tiện và vô sỉ thế nào với em. Em có cảm thấy Nguyễn Thiệu Nam đáng sợ không? Thực ra anh có thể tuyệt tình, đáng sợ hơn anh ta. Nhưng Vị Hi à, anh không thể làm như vậy. Vì anh không phải anh ta, đứng trước quy tắc trò chơi và tình người, anh không cách nào giống như anh ta lựa chọn quy tắc mà không phải tình người. Anh ta từ bỏ tất

cả giới hạn đạo đức và lương tâm, lựa chọn con đường đi đơn giản, không áy náy, không cảm thông. Nhưng anh không đi nổi. Anh không thể ép em đến đường cùng, bản thân lại giống như kẻ xa lạ thờ ơ, lạnh nhạt nhìn em thịt nát xương tan. Bởi đó không phải là người khác mà là em, là người anh nhớ da diết, cháy bỏng hàng ngày. Anh vô cùng đau khổ vì việc này, khi anh ôm một người phụ nữ giống em, anh lại ăn bánh vẽ cho đỡ đói lòng, nhìn mơ hồ khát. Nhưng anh đã quá sợ những ngày tháng không đi đến đâu ấy, những người phụ nữ đó bắt đầu khiến anh cảm thấy chán ghét. Có lúc anh lại hận không thể để em chết đi, là em khiến anh trở nên yếu đuối. Chỉ khi em chết rồi, anh mới có thể yên ổn. Chỉ khi em hóa thành tro bụi, anh mới có thể hết hi vọng. Cảm giác vừa yêu vừa hận, vừa sợ vừa kinh này, em có biết không?”

Người đàn ông với phong thái tao nhã, giọng nói bình tĩnh, tựa như một quý ông chân chính thủ thủ bên tai, duy chỉ có sự điên cuồng khó có thể dùng lời diễn đạt nơi đáy mắt đã tiết lộ tâm trạng của anh.

Trái tim Vị Hi đập thành thạch, cô cúi đầu, tay run rẩy viết lên giấy: “Em tin anh, anh sẽ không làm em tổn thương, có phải không?”

Lăng Lạc Xuyên nhếch môi cười, “Em tin anh? Em còn chưa biết anh rốt cuộc muốn làm gì với em, em đã nói em tin anh ư?”

Dưới ánh đèn tối tăm, anh giơ tay ra vuốt ve má cô, khẽ nhắm mắt, hơi thở nặng nề, ngữ khí dịu dàng chứa đựng sự cuồng nhiệt và nhục dục khó ước lượng nổi.

“Anh muốn giam em lại, nhốt ở một nơi không thấy ánh mặt trời, khiến tất cả đàn ông đều không nhìn thấy em. Anh muốn ôm em không phân biệt ngày đêm, giống như ôm lấy bầu không khí trong lành buổi sáng. Anh muốn hưởng thụ em, giống như hưởng thụ một bữa tiệc xa xỉ. Anh muốn hung hăng chiếm hữu em, giống như chiếm hữu vật tế lễ thuộc về riêng anh. Anh muốn xé sống em, giống như xé một mĩ nhân ngư vừa đáng yêu lại nghịch ngợm. Mái tóc em, làn môi em, chân tay đẹp đẽ của em, cơ thể mềm mại của em, mỗi một tác da của em, tất cả mọi thứ của em..Ngón tay thon dài của anh đột nhiên nắm chặt cầm cô, hơi thở gấp gáp: “Của anh, đều là của anh. Em không cần suy nghĩ, không cần tình cảm, không cần lí trí, thậm chí không cần sự tỉnh táo. Bởi chỉ cần em mở mắt, em liền hận anh đến nỗi muốn ăn thịt uống máu anh. Đừng tham vọng có người tới cứu em, người nào chắn trước mặt anh, anh sẽ khiến anh ta chết không có chỗ chôn thân...”

Hơi thở của anh nóng bừng, ngón tay lại lạnh như băng, Vị Hi run rẩy dưới ngón tay anh, bầu không khí đáng sợ này khiến cô run cầm cập.

Cảm nhận được sự sợ hãi từ tận xương tủy của cô, người đàn ông mở to đôi mắt, nghiêng đầu, si mê nhìn cô tựa như ngắm nhìn một tác phẩm nghệ thuật cất giữ riêng, ngón tay thon dài trượt từ má xuống cổ cô, ngón cái vuốt ve vết thương đã từng bê bết máu thịt, khẽ nói: “Tốt nhất em hãy tin, anh không những có khả năng như vậy, cũng có dã tâm như vậy. Nhưng em không cần sợ, anh sẽ không làm em đau đến mức không thể chịu đựng nổi. Vì em đau nữa, cũng không thể đau hơn anh. Mỗi lần nhìn em như thế này, anh giống như người cực kỳ đói khát ngồi trong phòng ăn, đối diện với đồ ngon nhưng không thể xuống tay, cảm giác này gần như khiến anh phát điên. Cho nên, mỗi một ngày có em, anh muốn em hưởng thụ được sự điên cuồng giống anh. Anh sẽ yêu thương em, chiếm đoạt em, giày vò em, xé rách em. Anh sẽ khiến em khóc, khiến em đau, khiến em kêu gào... À, đúng rồi, em kêu không nổi. Nhưng anh sẽ khiến em muốn sống không được, muốn chết không xong, khiến em quên hết tất cả mọi thứ trên thế gian, khiến em cầu xin anh buông tha cho em...”

Người đàn ông nói đến đây, nhìn kĩ người phụ nữ anh nắm trong tay, dịu dàng hỏi: “Cực cương, sao sợ đến mức mặt trắng bệch vậy?”

Thấy Vị Hi nhìn anh một cách mãnh liệt, trợn to mắt, không dám thở, lúc này mới vừa bật cười ngặt nghẽo vừa đập bàn, “Anh đùa đấy, không phải em coi là thật đấy chứ?”

Cười một lát, thấy Vị Hi không hề có phản ứng, vẫn sững sờ nhìn anh như vậy, Lăng Lạc Xuyên giơ tay hươu trước mắt cô, “Này, Vị Hi, chúng ta không đùa nữa, em đừng dọa anh.”

Thấy cô vẫn không có phản ứng, anh hai lo lắng, đứng lên túm vai cô, lắc lắc “Bà trẻ à, em trả lời anh đi có được không?”

Vị Hi định thần, nhìn anh chăm chú, rút. tay lại viết lên giấy: “Nếu thực sự có lúc như vậy, em chỉ hi vọng, người đó không phải là anh.”

Lăng Lạc Xuyên vô cùng kinh ngạc, “Vì sao?”

Vị Hi nhìn anh, tiếp tục viết: “Buổi tối hôm chúng ta ở hồ sen, em từng nói với anh, em thà chết cũng sẽ không để người em không yêu hôn em. Em thà chết cũng sẽ không làm tình với người em không yêu. Nếu ông trời lại muốn em rơi vào tình cảnh ấy, vậy em chỉ có một con đường chết. Anh vừa nói, anh sẽ không ép em tới đường cùng, vì anh không nhẫn tâm. Nửa năm trước sau khi trải qua những chuyện như thế, em đã nói với bản thân mình, Thượng đế không có nước mắt, chứ thần sớm muộn gì cũng chết, em không còn bất kì tín ngưỡng nào, chỉ dựa vào bản thân mà chống lại vận mệnh. Nhưng giờ này phút này, em lại bằng lòng tin tưởng anh. Vì thế, nếu thực sự có một ngày như vậy, em phải sa vào địa ngục, không nghĩ gì khác, chỉ hi vọng người đẩy em vào chỗ chết không phải là anh.”

Lăng Lạc Xuyên đọc xong cười khẽ một tiếng, nâng tay cô lên khẽ hôn, cười nói: “Cô gái giáo hoạt, vốn muốn mượn cơ hội nổi thú tính, bị cái mũ cao như vậy chụp xuống, cũng đành nhịn”.

Vị Hi lắc đầu, viết: “Em không thể khoe khoang chút thông minh trước mặt anh, vì căn bản vốn không cùng đẳng cấp với anh. Em thể chấp tính niệm bản thân mình, cực lấy lương tâm anh”.

43. Chương 43: Liễu Rủ Hoa Cười

Anh dường như nhìn thấy nữ thần Ánh sáng đang vẫy tay với mình, non xanh nước biếc, ánh nắng chiếu sáng khắp nơi, hồ trên toàn thế giới đều hóa thành bờ.

Lần này Lăng Lạc Xuyên rất giữ chữ tín, ăn cơm tối xong, chưa tới tám giờ liền đưa Vị Hi về nhà.

“Đồ ăn của nhà hàng này càng làm càng khó ăn, lần sau chúng ta đổi nhà khác”.

Vị Hi cười, dùng ngôn ngữ kí hiệu nói: “Buổi tối lái xe cẩn thận”. Cầm đồ của mình lên, chuẩn bị lên lầu.

“Đúng rồi, suýt quên”. Lăng Lạc Xuyên kéo cô lại, “Vốn hôm nay hẹn em ra ngoài là có thứ này cho em”.

Vị Hi quay đầu nhìn một cái, anh lập tức ngoan ngoãn buông tay, sau đó rút ra một chiếc chìa khóa đặt vào tay cô, “Đây là chìa khóa nhà anh, chính là nơi lần trước em đến. Sau này nếu không mang chìa khóa mà không vào được nhà thì tới chỗ anh, đừng một mình mặc đồ ngủ chạy lung tung trên đường. Còn cái này...” Anh lại rút ra một túi thêu nhỏ nhỏ, lấy ra một mảnh giấy từ trong túi thêu, đưa cho cô.

Vị Hi cúi đầu xem, trên đó viết địa chỉ công ty, địa chỉ biệt thự của Lăng Lạc Xuyên, còn có số điện thoại di động, số máy bàn, số điện thoại công ty anh... Tất cả cách thức liên lạc có thể nghĩ đến, anh đều viết lên đó. Ngoài ra, phía dưới còn viết một dòng chữ nhỏ: Cô gái này hay quên, dễ đi lạc. Nếu có người nhặt được, mong nhanh chóng trả về, chủ sở hữu nhất định hậu tạ, nhưng nếu có chút thương tổn, chủ sở hữu chắc chắn truy đuổi đến cùng, xin hãy cân nhắc.

Vị Hi bật cười, Lăng Lạc Xuyên đặt mảnh giấy vào trong túi thêu, quàng lên cổ Vị Hi, dặn dò: “Mảnh giấy anh đã ép plastic rồi, không sợ thấm nước mưa, sau này phải đeo hàng ngày, về sau nếu bệnh cũ tái phát ở trên đường thì cúi đầu nhìn, cho dù không ai nhặt được em, tự em cũng có thể tìm thấy anh, không đến nỗi tự đánh mất mình”.

Vị Hi Nhìn chiếc túi thêu tinh xảo ấy, hỏi bằng ngôn ngữ kí hiệu: “Sao anh nghĩ ra được?”.

“Cái này là tình cờ mấy hôm trước xem một bộ phim, nam chính còn thảm hơn cả em, chỉ có thể nhớ được chuyện xảy ra trong mười lăm phút, anh ta mang theo rất nhiều mảnh giấy nhỏ bên người, còn xăm tên người yêu anh ta trên người. Anh lại không thể xăm mấy thứ này lên người em, vừa đau vừa xấu, đành để em đeo vậy...”

Vị Hi hai tò mò, dùng ngôn ngữ kí hiệu hỏi anh: “Phim tình yêu ạ?”.

Lăng Lạc Xuyên Nhìn không hiểu, cô nhớ ra, anh vẫn chưa biết nhiều về ngôn ngữ kí hiệu, thế là lại viết ra giấy một lượt.

Người đàn ông nhìn xong cười cười, “Là phim báo thù”.

Vị Hi lắc đầu, viết trên giấy: “Thật đáng tiếc, vốn tưởng sẽ có một câu chuyện tình yêu đẹp đẽ. Muộn rồi, nếu không còn việc gì, em lên đây”.

Lăng Lạc Xuyên gật đầu, Vị Hi cầm sách và ba lô của mình, đang định mở cửa xe...

“Vị Hi...” Lăng Lạc Xuyên đột nhiên gọi cô.

Vị Hi quay đầu lại, dùng một tay ra dấu: “Còn chuyện gì à?”.

“Em vừa nói, em cực kỳ tâm anh. Nếu anh căn bản không có, em không sợ mình không thu hồi được vốn ban đầu à?”.

Vị Hi hơi kinh ngạc nhìn anh, lắc đầu, viết: “Em không nghĩ nhiều đến vậy. Chỉ cảm thấy nếu anh muốn làm gì thì anh đã làm từ lâu rồi, không đợi đến ngày hôm nay”.

“Ha ha...Người đàn ông nhìn ánh đèn Neon nơi xa bật cười, “Hôm nay anh mới biết, hóa ra tâm tư đơn giản mới là vũ khí đáng sợ nhất trên thế giới này”.

Anh quay mặt lại, ánh mắt nhìn cô phức tạp, “Rất kì lạ, có lúc anh lại hi vọng em hận anh thấu xương, hi vọng những lời em nói đều là giả dối. Anh thậm chí hi vọng em là một người phụ nữ lòng dạ hiểm ác khó lường, lòng đầy hận thù. Tất cả mọi thứ em làm đều là để lợi dụng anh báo thù anh ta. Nếu như vậy, anh có thể nhẹ nhõm hơn một chút, có thể buông tay, đối xử với em theo ý muốn. Đáng tiếc, em không thể. Người con gái đáng yêu, đến nửa lí do đường đường chính chính em cũng không để lại cho anh..

Anh giơ tay ra, dường như muốn vuốt ve gương mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp dưới ánh đèn của cô. Cô không hề động đậy nhưng cánh tay đó lại dừng giữa không trung, anh cười, “Anh sẽ tuân thủ lời hứa với em, tìm lại lương tâm anh đã đánh mất, làm một quý ông khiêm nhường. Vì thế, em không cần lo lắng mình sẽ bị lỗ vốn tất cả”.

Vị Hi nhìn anh, cúi đầu viết: “Trên thế giới này không phải chỉ có hai con đường”.

Lăng Lạc Xuyên nhất thời chưa hiểu ra, “Ý gì vậy?”.

“Vài hôm nữa là Trung thu. Em rất nhớ hồ sen nơi khu phố cổ, cả món lẩu cay thơm ngon của Nhà hàng Tử Xuyên. Nếu tối Trung thu anh có thời gian, chúng ta cùng đi xem nhé?”.

Lăng Lạc Xuyên Nhìn mảnh giấy, lại nhìn Vị Hi, quay mặt nhìn con đường đèn màu rực rỡ về đêm ở phía trước, lại cúi đầu, lúc này mới bật cười, “Em đang mời anh à?”.

“Anh có thể phát huy tối đa sức tưởng tượng của mình nhưng em chỉ coi như mời lại anh, cảm ơn anh đã chăm sóc, quan tâm em những ngày qua”.

Vị Hi đột nhiên nhớ ra điều gì, bèn mở ba lô của mình ra, cầm một tờ bằng nghỉ phép cho anh, sau đó viết: “Năm nay kì nghỉ dài hạn như Trung thu, Quốc khánh rất rắc rối, đây là bằng nghỉ phép em tự vẽ, tặng anh một cái, coi như quà đáp lễ cái túi”.

Lăng Lạc Xuyên cúi đầu nhìn, đó là một tờ giấy vẽ đầy hình sói xám. Thời gian nghỉ đều vẽ thành mặt cười ngây ngô, thời gian đi làm lại là bộ dạng bị đánh sưng đầu.

Đây là lần đầu tiên Vị Hi mời anh, tặng quà anh.

Đối với Lăng Lạc Xuyên mà nói, quả thật là việc khó tin như lên trời, việc vui hàng đầu từ xưa đến nay. Bề ngoài trông có vẻ bình thường nhưng trái tim anh như đang nhảy múa.

Vị Hi thấy anh chỉ lo cúi đầu cười, liền viết lên giấy: “Nếu không còn việc gì, em thực sự phải lên đây”.

Nhưng người đàn ông nắm lấy đôi tay cô, “Vị Hi, nói cho anh biết, con đường thứ ba là gì? Em không nói rõ ràng, anh sợ mình không ngủ nổi”.

Vị Hi nhìn tay mình, Lăng Lạc Xuyên lập tức buông ra. Vị Hi viết bốn chữ trên tờ giấy, xé mảnh giấy đặt vào tay anh.

Anh cúi đầu nhìn, bốn chữ đó không phải cái gì khác mà lại là “liều rủ hoa cười[1]”.

[1] Liễu rủ hoa cười: Âm chỉ tìm thấy lối thoát, thấy hi vọng nơi đường cùng.

Liễu rủ hoa cười, liễu rủ hoa cười... Lăng Lạc Xuyên đọc đi đọc lại bốn chữ này, sau đó khước miệng cong lên, bật cười lớn, thực sự vui mừng đến mức không thể diễn tả nổi.

Bốn chữ này đối với anh mà nói thật sự rất quan trọng, quá quan trọng. Anh dường như nhìn thấy nữ thần Ánh sáng đang vẫy tay với mình, non xanh nước biếc, ánh nắng chiếu sáng khắp nơi, hỏ trên toàn thể giới đều hóa thành bơ.

Vị Hi thấy người đàn ông bên cạnh nắm tờ giấy, cười một mình không ngừng. Thế là cô lặng lẽ cầm đồ của mình mở cửa ra về.

Nhưng vẫn chưa đi xa nửa mét liền nghe thấy đằng sau có người gọi mình: “Vị Hi...”.

Cô vô thức quay đầu, vẫn chưa nhìn rõ liền bị một đôi tay mạnh mẽ kéo lại, cả người lao vào vòng tay ấm áp của anh.

Thế giới đông đúc, nhộn nhịp trong chớp mắt trở nên tối om, tất cả ánh sáng biến mất, cô buông thông tay đứng đó, ba lô trên vai rơi xuống, sách trong tay cũng rớt xuống đất. Cô dường như nhìn thấy hết tình cảnh nửa cuộc đời mình.

Quá khứ có gì, tương lai có gì, những đau khổ, trắc trở, vết thương chẳng chịt, mưa gió tanh mùi máu ấy... sau đó tất cả mọi thứ dần dần mơ hồ, lại từ từ rõ ràng, cuối cùng tựa như cánh hoa bay lả tả đầy trời trong cơn gió của năm tháng, bay theo gió, mãi mãi không trở lại.

Thấy ánh mắt khác thường của người đi đường, người trong vòng tay hai ngọ nguậy, lúc này Lăng Lạc Xuyên mới nuốt tiếc buông tay, cúi người nhặt ba lô và sách của cô lên.

“Anh đưa em lên nhé?”.

Vị Hi lắc đầu, cầm đồ của mình, quay người lên lầu. Sắp vào tới cổng, anh vẫn hét lên: “Này, người đẹp, không cho anh đưa em lên, coi chừng gặp dê xồm đấy”.

Vị Hi quay người, ra dấu: “Anh chẳng phải chính là tên dê xồm bậc nhất ư?”.

Lăng Lạc Xuyên dựa vào cửa xe, cười lắc đầu, “Anh không hiểu, nhưng anh biết, em nhất định đang mắng anh”.

Vị Hi cúi đầu cười, sau đó ngược đôi mắt long lanh nước nhìn anh, ra dấu gọi điện thoại, “Liên lạc bằng điện thoại”.

Lăng Lạc Xuyên nhìn cô lên lầu, nhìn lối lên cầu thang cười một lúc, lại cười với đèn đường, hoàn toàn không cảm thấy ánh mắt khác thường của người đi đường. Sau đó quay một vòng, trở lại xe, nhìn mảnh giấy đó, cầm lên xem lại lần nữa.

Xem rồi cười, cười rồi xem, phát hiện bốn chữ này viết thật đẹp. Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm của khu dân nghèo, lại cảm thấy ánh trăng hôm nay thật đáng yêu, bầu trời quả thật rất đẹp.

Di động reo, Lăng Lạc Xuyên tưởng Vị Hi gọi, ấn nút nghe, nghe thấy giọng nói của thư kí, không nhin được bật cười, nói bằng giọng dịu dàng gấp mấy lần bình thường: “Có chuyện gì vậy?”.

Người ở đầu bên kia điện thoại có chút ngạc nhiên, ngưng mắt nửa giây mới nói: “Anh Lăng, thư kí của anh Lã nói bởi vì “Dự báo thời tiết” thông báo sắp tới sẽ có bão đổ bộ vào đất liền, họ sợ ở đây quá lâu, muốn tối nay bàn bạc với anh về kế hoạch hợp tác một chút. Em đã nói với họ, sau tám giờ anh không bàn chuyện công việc, nhưng họ lại thỉnh cầu một lần nữa, vì vậy...”

“Không sao, vậy thì bàn bạc. Mấy hôm nữa là Trung thu rồi, không thể để người ta không được về nhà đón tết”.

Thư kí lại ngạc nhiên, hơi nghi ngờ đây có phải là sếp của mình không, “Nếu anh thấy không có vấn đề gì, em sẽ thông báo cho họ. Ngoài ra, em vừa nghe ý họ thì hình như họ hi vọng chúng ta nhường năm phần trăm. Em đã theo ý anh mà từ chối...”

“Năm phần trăm thôi, nhường thì nhường, không sao hết”. Lăng Lạc Xuyên vừa nói vừa dán tờ thời gian nghỉ lễ Vị Hi tặng anh lên chỗ dễ nhìn thấy nhất trong xe, càng nhìn càng đáng yêu.

Thư kí lại nghi ngờ mình chưa nói rõ ràng, lại lặp lại một lần nữa, “Anh Lăng, họ yêu cầu chúng ta nhường tiếp năm phần trăm, điều này đồng nghĩa với việc mất đi vài triệu lợi nhuận, chúng ta thực sự phải nhường ư?”.

“Vài triệu thôi mà, lại chẳng phải con số to tát gì. Người ta công ty nhỏ chẳng dễ dàng, hơn nữa sắp ngày lễ, mọi người đều vui vẻ.”

Thư kí gần như nghi ngờ anh bị trúng tà, ở bên anh bao năm như vậy, vẫn biết Lăng Lạc Xuyên xảo quyệt nhất trên thương trường, chưa từng thấy anh nhân tính như vậy.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Cô bảo họ đợi tôi ở khách sạn, bây giờ tôi qua”.

Thư kí đặt di động xuống, lại kiểm tra số điện thoại một lần nữa, mới dám chắc chắn mình không gọi nhầm số.

Lăng Lạc Xuyên bật đài, chỉnh sang kênh âm nhạc, nhanh nhẹn khởi động máy, chiếc xe vội vã chạy như bay dưới ánh đèn Neon của thành phố.

Đài đang phát một bài hát tiếng Anh với giai điệu du dương, là Only one của Alex Band. Lăng Lạc Xuyên hạ cửa xe xuống, để gió đêm mát lạnh thổi vào, dường như Nhìn thấy ánh sao đầy trời cùng nhau nhảy nhót với giai điệu bên tai.

One life to live One love to give

One chance to keep from falling

One heart to break

One soul to take us

Not to forsake us

Only One

Only One

“Các bạn thính giả, bài hát chính của tuần này là bài Only one trong bộ phim truyền hình đang hot ở Mỹ ‘Nhật ký ma cà rồng’. Nối tiếp sau đợt sốt vé series phim điện ảnh Chạng vạng, phim điện ảnh và truyền hình lấy chủ đề chính là tình yêu giữa ma cà rồng và con người đang thịnh hành ở Mỹ cực kì được giới trẻ ưa thích Đối với hiện tượng này, có lẽ chúng ta có thể hiểu rằng: Khát vọng của con người với tình yêu chân chính đã vượt qua cả sự quý trọng tính mệnh. Khi tình dục nồng nàn nhất, cũng là lúc nguy hiểm cho tính mạng nhất. Các bạn, khi người yêu đứng ngay trước mặt bạn. tình yêu và dục vọng, hủy hoại và bảo vệ, bạn sẽ chọn điều gì? Hay bạn sẽ nói, không cần lựa chọn, giao hết cả thân mình, chỉ bởi tình yêu chân chính tựa như máu...”.

Lăng Lạc Xuyên lắc đầu khẽ cười, đột nhiên phát hiện bản thân đã già rồi, không còn quen với trò vui của giới trẻ, lại thường thức lời bài hát, bỗng phát hiện ra nó thật hợp với tâm trạng mình lúc này.

Một cuộc đời để sống, một tình yêu để trao, một cơ hội để giữ; một trái tim để tan vỡ. một tâm hồn để dẫn lối, và không bỏ rơi ta, chỉ có một mà thôi, chỉ có một mà thôi...

Anh quay mặt nhìn ánh đèn lờ mờ của thành phố, anh mong đợi tình yêu chân chính như máu, nhưng giờ này phút này, tình cảm dâng trào từ trái tim anh không phải chiếm hữu và dục vọng mà là hi vọng của liễu rủ hoa cười cùng nỗi nhớ nhưng vô bờ bến.

44. Chương 44: Cường Bạo

Anh vặn cánh tay đang run rẩy của cô, tựa con thú hoang bị thương, ghé sát tai cô cười lạnh: “Em thích như vậy có phải không? Vậy thì tối nay chúng ta cùng thưởng thức.”

Như Phi lại làm ca đêm, sau khi tắm xong, Vị Hi bật đèn ban công, bày giá vẽ chuẩn bị hoàn thành tác phẩm sắp thành hình. Đang bận thì di động reo. Cô tưởng Lăng Lạc Xuyên gọi đến, không thèm nhìn liền đưa lên nghe.

“Là anh...”

Hộp màu vẽ trong tay cô rơi xuống đất, màu bắn tung tóe khắp nền.

Giọng nói ấy tiếp tục: “Anh đang đợi em trong xe, mười phút sau em xuống, nếu không anh sẽ lên”.

Bên tai chỉ còn lại tiếng máy bận, Vị Hi duy trì tư thế ban đầu tay nắm chặt điện thoại, dường như mắt không nhìn thấy gì, trước mặt chỉ là một màu ảm đạm khủng khiếp, đáng sợ. Không biết đã qua bao lâu, có lẽ là mười phút, có lẽ là cả một thế kỷ, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, tiếp theo là tiếng gõ cửa.

Vị Hi sợ hãi quay đầu, vẻ mặt hoảng hốt nhìn cánh cửa, cả người không ngừng run rẩy. Cô không muốn gặp anh ta! Chết cũng không muốn gặp anh ta! Tiếng gõ cửa đáng sợ đó lại giống như ác quỷ đòi mạng, không ngừng quấy rầy cô.

Cộc cộc cộc, cộc cộc cộc, mỗi một tiếng gõ giống như đập vào trái tim cô, đập nát gan phổi cô. Cô ra sức bịt tai, chỉ muốn giấu mình đi, tránh xa tất cả mọi thứ đáng sợ này, trong cơn hoảng loạn lại đụng vào ghế, ngã nhào xuống nền nhà, cánh tay và đầu gối đều bị trầy xước.

Cô không quan tâm vết thương và cơn đau, ôm đầu gối giống như con chuột nhỏ hoảng sợ co người vào góc tường, toàn thân run rẩy.

Tiếng gõ cửa cuối cùng cũng ngừng lại, Vị Hi từ từ ngẩng đầu giữa hai đầu gối, di động rơi trên đất lại vang lên.

Một giọng nói cất lên ngoài cửa: “Vị Hi, anh biết em đang ở trong đó. Mở cửa mau, nếu không anh sẽ tìm người mời cô Mặc về. Em không muốn kinh động cô ta, có phải không?”.

Sắc mặt cô trở nên trắng bệch, đôi mắt sưng söt mà trống rỗng mở to, bắt lực nhìn cánh cửa, không còn cách nào...

Nguyễn Thiệu Nam đứng ở cửa, chỉ liếc một cái có thể nhìn thấy hết cả căn phòng.

Không gian không đầy mười mét vuông, ngoài nhà vệ sinh, chỉ có một căn phòng. Một chiếc giường đôi, một chiếc ghế, đó là tất cả đồ gia dụng trong phòng.

Căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ có tường mái nhà ẩm ướt tróc cả ra, mức độ sơ sài còn không bằng quán trọ theo giá rẻ mạt nhất.

Anh lại phát hiện ra một chiếc giường lò xo được gấp lại trong góc, trong phòng treo một sợi dây thép dùng để treo rèm, thế là anh có thể đoán ra bọn họ hai nữ một nam sắp xếp thế nào trong không gian chỉ bằng mảnh đất cấm dùi này.

“Ngoài cắt tóc ngắn, trên cổ thêm một vết sẹo, em gần như không thay đổi gì”. Nguyễn Thiệu Nam ngồi trên ghế, quan sát Vị Hi co người trong góc giường, lại nói thêm: “Suýt quên, em không thể nói chuyện”.

Vị Hi nghe anh nói, mỗi một câu đều mang theo tiếng vọng, dường như rất gần, lại dường như rất xa. Mới chỉ nửa năm không gặp, hai người từng đầu ấp môi kề lại tựa như cách nhau cả một thế giới.

Cô ôm đầu gối, người co tròn lại.

“Sao bọn em lại ở cùng Trì Mặc?”. Nguyễn Thiệu Nam hỏi.

Vị Hi thờ người nhìn anh, hồi lâu mới phản ứng lại, cầm bút viết lên quyển sổ: “Tôi nằm viện đã dùng hết sạch tiền tiết kiệm của chúng tôi, chủ nhà ném đồ của chúng tôi ra ngoài. Chúng tôi không có chỗ nào để đi, lại vay tiền lãi suất cao, anh ấy liền thu nhận và giúp đỡ chúng tôi”.

Nguyễn Thiệu Nam nhớ ra nửa năm trước Mặc Như Phi từng tìm anh vài lần, hóa ra là chuyện như vậy.

Vị Hi viết tiếp: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”.

Nguyễn Thiệu Nam cười cười, “Anh nói rồi, anh nhớ em”.

Nhớ lại chuyện xưa, Vị Hi bất giác run rẩy. Ngón tay cô run rẩy, cố gắng hết sức để viết: “Anh Nguyễn, xin anh nói thẳng vào trọng tâm”.

Nguyễn Thiệu Nam cong khóe môi cười, lãnh đạm như không, trái tim Vị Hi cũng cuộn tròn theo nụ cười lạnh lùng ấy.

“Vậy thì tốt, anh cũng không thích quanh co. Anh chỉ muốn nói với em, đừng thử lợi dụng một người đàn ông để đối phó với một người đàn ông khác, đặc biệt là loại con gái không hiểu thế sự như em. Hành vi tự tình thông minh, ngu xuẩn đến đáng buồn cười”.

Vị Hi Nhìn anh, viết: “Anh tưởng rằng tôi ở bên cạnh anh ấy vì báo thù anh?”.

“Báo thù?” Nguyễn Thiệu Nam nhếch khóe miệng, “Anh hiểu rất rõ tính khí của Lăng Lạc Xuyên, nếu nói về nhẫn tâm, xảo hoạt, anh đều phải nhường cậu ta ba phần. Muốn giở trò bịp bợm trước mặt cậu ta, em vẫn chưa đủ bản lĩnh. Anh chỉ lo lắng cho em, sợ em thấy cậu ta đối xử với em tốt lúc này, nhất thời quên đi nguyên do. Giết hại là bản tính trời sinh của sói, em từng gặp sói không ăn thịt chưa?”.

Anh cố tình nói kéo dài, chậm rãi, ý tứ sâu xa: “Em có thể giữ được cái mạng này, còn có thể tiếp tục hoàn thành việc học của em, tất cả điều này quả thật không dễ dàng. Nếu anh là em thì sẽ biết quý trọng”.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn đồng hồ, lại quan sát căn phòng một lần nữa, lãnh đạm nói: “Hôm nay trước tiên đến đây thôi, nếu em cần tiền có thể đến tìm anh. Thực ra anh vẫn thực sự có chút hoài niệm những ngày tháng trước đây của chúng ta. Anh vẫn còn giữ thuốc hen của em”.

Anh đứng lên, khom sát người xuống, xoa xoa bên má lạnh băng của cô, cười nói: “Em hiểu ý của anh.”

Vị Hi nhìn thẳng vào anh bằng đôi mắt long lanh nước, giống như như một người xa lạ không quen biết.

Lúc này, cảm giác dâng trào trong lòng không phải sợ hãi mà là bi thương. Cô cảm thấy bi thương thay cho lòng si mê trước đây của mình; cảm thấy bi thương cho Nguyễn Thiệu Nam của thời niên thiếu; cảm thấy bi thương cho quá khứ của họ, cho hồi ức từng khiến cô quý trọng như mạng sống...

Anh có từng yêu cô không? Anh có từng hối hận không?

Đáp án là phủ định, anh không hề.

Hễ có chút tình yêu và hối hận, anh cũng sẽ không dùng cách như vậy, biểu hiện như vậy xuất hiện trước mặt cô. Không áy náy, không nhục nhã, không do dự, không ân hận, chỉ có nụ cười chế giễu và lạnh nhạt của kẻ thắng với kẻ thua, sự coi thường và kiêu ngạo của kẻ mạnh với kẻ yếu.

Nửa năm nay, cô vẫn luôn tự hỏi mình, rốt cuộc cô làm sai điều gì, vì sao anh phải đối xử như vậy với cô? Không phải đã nói đặt mình trong hoàn cảnh người khác sao? Vì sao cô cố gắng như vậy, anh vẫn không yêu cô?

Hôm nay nhìn thấy anh như thế này, nghe những lời này, câu hỏi từ trước tới nay trong lòng cô cuối cùng cũng có đáp án.

Người đàn ông ích kỷ tội đĩnh này, bên trong anh ta trống rỗng, ngoài lớp vỏ ngoài đẹp đẽ, anh ta chẳng có gì cả.

Vị Hi Nhìn chằm chằm vào đôi mắt sâu không nhìn thấy đáy của người đàn ông, đôi môi khẽ động đậy, nói một câu không thành tiếng: “Tôi yêu anh, anh mới lấp lánh đến thế trong lòng tôi. Tôi không yêu anh, thì anh chẳng là cái gì cả”.

Nguyễn Thiệu Nam không hiểu, nhưng bị giữ chặt bởi đôi mắt hệt như đầm sâu ấy. anh chụp lấy gương mặt nghiêng của cô, cúi đầu hôn lên môi cô. Vị Hi đột nhiên tỉnh lại, cắn mạnh lên môi anh.

Cái cắn này cực kì tàn nhẫn, nhưng người đàn ông không những không buông tay, ngược lại còn kẹp chặt cổ cô, khiến cô va vào bức tường lạnh lẽo.

Đầu Vị Hi đập lên tường, bị anh đụng vào đầu đến thấu xương, đầu tiên trước mặt là màu đỏ trắng đan xen nhau, cuối cùng chỉ còn một khoảng tối tăm, hoang vu đen kịt không bờ không bến.

Hôn mê gần như chỉ trong chốc lát, Vị Hi mở mắt lần nữa nhìn thấy vết nắm mốc trên trần nhà, chiếc đèn treo lắc lư, cả căn phòng tối om, không khí lạnh lẽo lan ra xung quanh, tựa như một cảnh phim kinh dị.

Cô tưởng rằng Nguyễn Thiệu Nam đã đi, nghiêng mặt mới phát hiện anh chưa đi, đứng ngay đầu giường. Nhìn không rõ gương mặt anh trong bóng tối, chỉ mơ hồ nhìn thấy anh cởi cúc áo sơ mi một cách thờ ơ, lộ ra cơ bắp rắn chắc.

Tiếng tháo khuy, anh rút thắt lưng ra, vứt sang một bên, phong thái cởi quần áo lạnh lùng vô tình, kiêu ngạo như thế, khiến cô kinh hoàng vô cùng, ngũ tạng tan nát.

Cô biết anh muốn làm gì, biết anh sẽ làm thế nào. Anh sẽ dùng răng nanh lạnh lẽo của mình xé nát cô. Cho dù cô chảy máu rơi nước mắt, cho dù cô đau khổ cầu xin, anh cũng chỉ một mực cưỡng ép chiếm đoạt, không chút thương tiếc.

Tai họa sắp đến khiến cô sợ hãi tột bậc, không màng cơ thể mình đau như vỡ vụn, hoảng sợ chống tay lên, lật người rời khỏi giường lăn xuống đất, cánh cửa cách ngay nửa mét, chỉ cần có thể bò ra ngoài...

Anh bật cười, tựa như kẻ đi săn lão luyện túm được dấu chân của thú săn, kéo cô lại. Vị Hi giống con mèo bị người ta lôi lên thớt, mười ngón tay sống chết bám chặt xuống đất, như nắm lấy sinh mạng của chính mình. Móng tay giòn tạo thành tiếng chói tai như kim loại, móng ngón cái bị gãy một nửa, quẹt một đường máu nhỏ lên đất.

Anh kéo cánh tay cô, thô bạo lôi cô lên, đẩy cô ngã xuống giường, đôi mắt lạnh lùng đẩy về giếng cột, nhanh nhẹn cởi cúc quần rồi phủ người lên người cô.

Vị Hi như con chuột bạch nhỏ bé bị người ta dùng dao nung đỏ dí vào, vùng vẫy như điên, tay chống lên vai anh, hai chân đá loạn xạ, trong hỗn loạn một chân đá trúng bụng dưới của người đàn ông.

Nguyễn Thiệu Nam đau đến gập người, vung tay tát một cái không chút lưu tình lên mặt cô. Đầu Vị Hi đập xuống nền đất, trước mắt tối sầm, cơ thể cường tráng rắn chắc của người đàn ông lại đè xuống.

Má trái cô sưng lên, vừa nóng vừa đau, xem nhẹ cơn đau của cơ thể, cô dùng hết sức vùng vẫy, chống cự.

Mắt nhìn cánh cửa, cổ họng rạn nứt phát ra tiếng kêu cứu ư ử, giọng nói mơ hồ vỡ vụn, gần như không thể nghe thấy, thê lương mà tuyệt vọng.

Nguyễn Thiệu Nam bị cô quấy nhiễu đến không chịu nổi, kéo thắt lưng da, bịt miệng cô, ghé sát tai cô cười lạnh lẽo nói: “Nếu em không ngoan ngoãn, anh không ngại trói em một lần nữa”.

Cảm giác kinh hoàng lan ra toàn thân, nhớ đến cái đêm đáng sợ đó, Vị Hi sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy. Cô tuyệt vọng nhìn đôi mắt trong bóng tối của anh, nước mắt thê lương và hoảng sợ tựa như sợi dây chuyền trên châu đứt dây, từng hạt, từng hạt vỡ tan trong không khí lạnh lẽo.

Nhìn thấy sự yếu đuối và chùn bước trong mắt cô, người đàn ông liếm tai cô khẽ cười: “Vị Hi, ngoan một chút, em vẫn muốn tiếp tục đi học, có phải không? Đừng để anh xé nát em ra.”

Hơi thở lạnh băng của anh xuyên thẳng vào màng tai cô, cô không thể chịu đựng nổi nữa, dường như thực sự chấp nhận chịu thua, khép đôi mắt đầm nước, đôi tay run rẩy trượt khỏi vai anh, ngón tay vô tình chạm vào điểm đỏ trước ngực anh, người đàn ông run rẩy.

Anh khẽ rên một tiếng, xé nát váy ngủ của cô, bàn tay to lớn giữ lấy gương mặt nghiêng nghiêng của cô, hung dữ hôn cô. Đường cong trên cổ cô vẫn mềm mại như thế, bộ ngực khê run tựa như một lời mời rụt rè. Anh cắn đầu ngực non hồng của cô, nhắm nháp thể xác hoàn hảo của cô, ngón tay thon dài chà mạnh lên đùi cô, giống như quỷ đói dưới địa ngục đối diện với tiệc rượu tuyệt mỹ.

Hơi thở của anh nóng rực, cánh mũi phập phồng, hơi thở nặng nhọc cho thấy anh hưởng thụ nhường nào, vui sướng nhường nào. Còn người phía dưới cơ thể anh, mười ngón tay mảnh khảnh túm chặt chiếc gối cũ nát, dường như đang chịu đựng một cơn đau vô cùng khủng khiếp, giống như bệnh nhân sợ hãi đối diện với dao phẫu thuật của bác sĩ, một người bị chìm trong nước túm lấy mảnh gỗ cứu mạng.

Anh hài lòng nắm lấy eo cô, tách đôi chân mảnh mai trắng trẻo, phần lưng dưng mảnh vùi vào giữa chân cô, dục vọng thân dưới tựa dã thú hung dữ mạnh mẽ, lửa dục nóng rực, ý định giết người bùm bùm. Anh

cầm thù thể xác tươi sống trước mắt, cơ thể con gái kẻ thù, mang theo vẻ đẹp yếu ớt, thống khổ.

Anh không hề yêu cô! Vô số lần anh nói với bản thân như vậy. Nhưng không rõ vì sao lại không cách nào thoát khỏi cô, cho dù sử dụng thủ đoạn bản thủ như vậy cũng phải chiếm hữu cô. Không! Anh căn bản chỉ muốn xé nát cô, khi cô mỉm cười với người đàn ông khác, khi cô yên lặng trốn trong vòng tay anh ta ngược mắt nhìn bầu trời sao.

Anh nghe thấy giọng nói sâu thẳm trong trái tim mình: Mày chết đi! Mày chết đi!

Anh túm mạnh tóc cô, một tiếng rẹt kéo rách quần lót của cô, mảnh vải bị xé nát đáng thương vắt trên đùi đầy vết tím xanh.

Vị Hi trào nước mắt, tay anh ra sức ép cô ngược nhìn anh bằng đôi mắt sưng nước. Đây là cách anh ưa thích, từng phút từng giây anh chiếm hữu cô, anh đều muốn cô mở mắt ra nhìn. Không được thờ ơ. Không được trốn tránh.

Nhưng giờ phút này đây, cô lại dịu hiền tĩnh lặng đến vậy, sự dịu dàng này gần như nhấn chìm anh. Anh si mê nhìn đôi mắt như nước, trong veo đến thế, đẹp đến thế.

Ngón tay anh dịu dàng vuốt ve cô, khẽ khàng nhẹ nhàng, với tiết tấu nguyên thủy cưỡng ép, chiếm hữu cô. Dường như muốn dùng cách như vậy để cô hòa vào cùng anh, cùng vui vẻ, cùng có cảm xúc mãnh liệt như anh. Trong giây phút xâm nhập vào cô, anh hôn lên môi cô, bằng giọng nói điên cuồng bá đạo tuyên bố: “Em là của anh, Vị Hi, em là của anh...”

Vị Hi nhìn trần nhà trong bóng tối, lặng lẽ lắng nghe, quá trình tàn nhẫn như vậy, cô hết thấy đều im lặng chịu đựng, dường như chính vì chờ đợi giây phút này.

Chỉ vì giây phút này.

Cô dùng tay còn trống, tìm dưới gối, nơi đó đặt con dao găm Tri Mạch để lại cho cô và Như Phi phòng thân. Cô sờ vào lưỡi dao sắc bén, tiếp theo nắm lấy chuôi dao bằng nhựa, cảm giác chân thực, nắm nó trong tay, rút ra cảm mạnh lên cổ anh....

Ầm ầm! Ngoài cửa sổ vang lên tiếng sấm, ánh chớp trắng bạc tựa như thanh kiếm sắc, chọc thủng bầu trời đêm, mưa to như trút nước, người đi đường không kịp phòng bị, chạy tứ phía để trú mưa.

Hung khí trong tay rơi theo tiếng sấm, sau đó là tiếng trật khớp, Vị Hi cong người, thở hổn hển, mồ hôi vã ra vì đau đớn trong thoáng chốc làm mờ tầm nhìn, đôi mắt nổi điên, trống rỗng nhìn thẳng vào người đàn ông, cả thế giới tĩnh mịch như đã chết.

Nguyễn Thiệu Nam trợn đôi mắt hằn máu, không thể tin nổi nhìn người phụ nữ bị mình nắm trong tay, cô từng quyết một lòng yêu anh như thế, yêu đến mức gọi dạ bảo vâng. Nhưng hôm nay, bàn tay đâm vào cổ anh lại mang theo sức mạnh của ngọc nát đá tan, không chút lưu tình.

Anh quả thật không dám tin, rốt cuộc cô làm thế nào? Cơ thể cô yếu ớt dễ ức hiếp, bất cứ một người đàn ông khỏe mạnh nào đều có thể bắt nạt theo ý muốn. Nhưng tinh thần ẩn giấu trong cơ thể ấy lại ngoan cường đến mức khiến người ta lạnh tim.

Anh vặn cánh tay đang run rẩy của cô, tựa con thú hoang bị thương, ghé sát tai cô cười lạnh: “Em thích như vậy có phải không? Vậy thì tối nay chúng ta cùng thưởng thức.”

“Không...” Người phía dưới toàn thân run rẩy, khóe miệng khẽ động đây, dây thanh vỡ vụn phát ra tiếng kêu không lời, thê lương đến mức có thể rung động đêm đen. Nhưng rất nhanh, tiếng mưa than khóc và từng trận sấm rền đã làm đắm chìm tất cả, chẳng còn lại gì...

45. Chương 45: Triều Ảnh

Triều Ảnh, loài hoa thực được đẹp nhất, tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng và hi vọng.

Lăng Lạc Xuyên tỉnh giấc bởi đồng hồ báo thức, mở mắt đã tám giờ sáng. Tối qua bàn xong chuyện làm ăn, anh uống hai li rượu với người Đà Bắc đó. Lúc này trong đầu dường như nhét một cục chì, đau kinh khủng.

Ngoài cửa sổ, mưa từ nửa đêm đến giờ vẫn chưa ngừng. Anh day day thái dương, ngồi lên, lật chăn ra...

“Vị Hi?”.

Nhìn thấy người nằm cuộn trong chăn của anh như con tôm nhỏ, Lăng Lạc Xuyên thực sự giật mình, “Đến khi nào vậy?”.

Anh nâng mặt cô lên, ngấm một chút, cô ngủ rất say, tóc và quần áo vẫn còn ướt, rõ ràng là đã dầm mưa. Lại thấy má cô ửng đỏ, sờ trán cô, hai sốt. Lại nâng cánh tay cô lên phát hiện chỗ khuỷu tay có vết trầy da, không nhìn được thở dài.

Lăng Lạc Xuyên quen ngủ trần, hôm nay khóa thân nằm trong nhà mình, mà nha đầu này lại nhân lúc anh ngủ say trèo lên giường anh, đây rốt cuộc là ai sàm sỡ ai nhỉ?

Anh tìm thấy chiếc quần ngủ màu đen mặc bừa vào, xuống giường tìm tủ thuốc, lấy cao dán trị vết thương ngoài da và thuốc giảm sốt trong đó. Khi cho cô uống, phát hiện quần áo cô vẫn ướt, mặc lâu như vậy dễ sinh bệnh.

Thế là anh nói với người trong lòng mình: “Không phải anh lợi dụng em, ai bảo em ngủ đến mức bất tỉnh nhân sự, lại ướt như chuột lột, thiệt thòi chút nhé.”

Anh giúp cô cởi quần áo, đầu tiên là váy, tiếp theo là nội y...

Lăng Lạc Xuyên cảm thấy tay mình có chút không theo sự sai khiến, đôi mắt cũng càng lúc càng không nghe lời. Trước đây, chỉ từng nghe nói “da như nước mùa thu, xương như ngọc”, lúc này thực sự đã cảm nhận được. Nha đầu này giống như làm từ tuyết, trắng nõn không thể tưởng tượng nổi.

Quần áo ướt bị lột ra, Vị Hi rùng mình, rúc vào nơi ấm áp theo bản năng. Đợi anh xong việc, cô đã như con mèo nhỏ trần truồng, cả người co trong lòng anh.

Lăng Lạc Xuyên luôn miệng kêu khổ, đây đúng là một cái bẫy ngọt ngào. Dứt khoát hạ quyết tâm, lật người một cái liền đè lên người cô. Thầm nói: Kệ đi, thoải mái trước đã rồi nói sau. Cùng lắm thì sau đó xin lỗi, mặc ăng cho đánh là được.

“Em thế chấp tính mệnh bản thân mình, cực lấy lương tâm anh”.

Lăng Lạc Xuyên lắc đầu khẽ cười, anh tự nhận mình chẳng phải thiện nam tín nữ gì, những việc thiếu đạo đức trên thương trường như thêm dầu vào lửa, thất tín bội nghĩa, giấu đố bìm leo, bắt nạt đàn ông, ức hiếp phụ nữ làm cũng không ít.

Nhưng lúc này, anh ôm người trong lòng nhìn kĩ, cô ngủ ngoan ngoan, say giấc nồng, an tâm đến vậy. Cô mang theo vết thương bất chấp mưa gió tìm đến mình, nói không chừng là đang gặp khó khăn.

Lại thấy vết sẹo trên cổ cô, nhớ tới ban đầu khi cô bị Lục Nhâm Hi giày vò đến chết đi sống lại, bản thân anh đang cười nói với Nguyễn Thiệu Nam, vui vẻ uống rượu mừng thành công của bọn họ.

Nghĩ tới đây, anh không dám làm gì nữa.

Sờ vào vết sẹo dữ dằn ấy, anh có chút hoài nghi tự nhủ: “Ban đầu sao anh ta có thể nhẫn tâm quăng em cho tên súc sinh ấy?”.

Cúi đầu khẽ thơm lên trán cô, anh đau lòng nói: “Khi đó sao anh có thể nhẫn tâm không cứu em?”.

Anh đứng dậy vào nhà vệ sinh lấy chiếc khăn khô, muốn lau tóc và người cho cô. Lúc này bình tĩnh mới phát hiện, chân cô có rất nhiều vết trầy da và thâm tím, đến đùi cũng có, móng tay ngón cái gãy một nửa, lộ ra lớp thịt non hồng.

Anh không nén được có chút khó hiểu, lẽ nào cô rơi từ trên lầu xuống? Sao có thể bị thương đến như vậy? Nếu không cẩn thận ngã cầu thang, vậy sao trán không bị thương?

Đúng lúc này di động reo, anh sợ đánh thức cô, lập tức nhận cuộc gọi.

Thư kí của anh nói: “Anh Lãng, hội nghị còn nữa tiếng nữa bắt đầu rồi...”

Lãng Lạc Xuyên sững lại một lát, lúc này mới nhớ ra hôm nay còn có một đồng việc phải xử lí. Anh quay đầu nhìn người trên giường, nói: “Hôm nay tôi phải nghỉ ngơi một ngày, thông báo họ thay đổi thời gian.”

“Thay đổi thời gian?”. Thư kí kinh ngạc lặp lại lần nữa, lập tức nhanh trí nói: “Vâng, em sẽ thông báo cho họ”

Lãng Lạc Xuyên cúp máy, trở về giường đắp chăn cho Vị Hi. Day day Thái Dương, đầu vẫn đau kinh khủng. Anh tìm một viên thuốc giảm đau trong tủ thuốc rồi uống, nằm lên giường, định ngủ thêm một giấc.

Lãng Lạc Xuyên thích chăn đệm bằng lụa thật, chất vải mềm mại, dễ chịu nhưng cảm giác tiếp xúc hơi lạnh. Vị Hi vốn sợ lạnh, bây giờ đắp cái này càng cảm thấy lạnh thấu xương. Thế là theo bản năng sát lại... sát lại nơi ấm áp duy nhất trong chăn - lồng ngực người đàn ông.

Thấy vậy, Lãng Lạc Xuyên dở khóc dở cười, cúi đầu túm lấy cánh tay nhỏ lạnh giá của cô, than thở: “Em thực sự biết thử thách anh. Lại nâng cầm cô lên, cười xấu xa, “Không làm gì khác, thơm một cái có được không? Dù sao lúc này em tựa như búp bê, ăn em rồi em cũng chẳng biết”.

Nhưng cuối cùng vẫn chẳng làm gì, mà chỉ nghiêng người ôm cô, ngáp một cái rồi lăn ra ngủ.

Hai người trong căn phòng kín rèm, ngủ đến khi gần hoàng hôn, Vị Hi đột nhiên mơ thấy ác mộng. Cả người cô bị bóng đè bởi giấc mơ đáng sợ ấy, như bị quỳ đè trên giường, muốn gọi mà không gọi được, muốn khóc mà khóc không nổi, muốn tỉnh dậy nhưng thế nào cũng không thể mở mắt, hơi thở gấp gáp, mồ hôi ướt đầm.

Không biết làm sao đột nhiên cô ngồi dậy, đôi mắt sợ hãi nhìn phía trước, thở hổn hển gấp gáp, người đã tỉnh nhưng hồn vẫn trong mơ.

Cô lảo đảo lại như vậy, Lãng Lạc Xuyên ngủ bên cạnh cũng tỉnh dậy theo, để trần nửa người, nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, nói: “Chết tiệt, sao ngủ tới giờ?”.

Lại nhìn người bên cạnh bị anh lột đến trần như nhộng, túm chăn đôi mắt ướt mơ màng nhìn anh, không nhận được liền muốn bắt nạt cô.

Thế là nâng ngón ngọc thon dài của người ta lên, hôn một cái, vô cùng nho nhã nói: “Cục cưng, em nói chúng ta ăn cơm trước hay tắm trước đây? Anh thấy, hay là tắm trước đi, tối qua đổ bao nhiêu mồ hôi như vậy.”

Vị Hi rút tay lại như thể bị điện giật, túm chăn lúi thủ vào góc giường, tự mình co tròn, run lấy bầy.

Lãng Lạc Xuyên không ngờ cô có thể sợ đến mức như vậy, giờ hai tay lên cười nói: “Anh đùa đấy, từ tối qua đến giờ, anh không làm gì cả, em chắc có cảm giác chứ, đúng không?”

Nhưng người co vào góc giường hình như không nghe thấy lời anh nói, vẫn co lại như con nhím nhỏ đáng thương.

Lãng Lạc Xuyên cảm thấy có chút gì không ổn, cương quyết kéo cả người lẫn chăn qua, túm vai cô, hỏi một cách căng thẳng: “Tiểu tổ tông à, đừng dọa anh, không phải em lại quên rồi chứ? Vậy còn tối hôm qua? Những lời em viết cho anh? Em sẽ không quên sạch chứ?”.

Người đàn ông cảm thấy mình sắp điên mất, nếu cô thực sự không nhớ, uống công anh vui mừng một trận không nói làm gì, còn những nỗ lực trước kia, toàn bộ đều về không, bắt đầu lại từ đầu.

Vị Hi bị anh xách cả người lên, rụt rè như con thỏ nhỏ liếc anh một cái, nhìn xung quanh dường như đang tìm thứ gì.

Lãng Lạc Xuyên lập tức hiểu ra, đưa giấy và bút cho cô. Vị Hi viết trên giấy: “Tối qua những lời viết cho anh, em đều nhớ. Em biết anh không làm gì, tự em chạy đến, xin lỗi, gây phiền phức cho anh rồi”.

Lãng Lạc Xuyên lúc này mới yên tâm, “Nói cái gì mà xin lỗi, anh chỉ mong ngày nào em cũng đến. Nhưng còn em, sao muộn như vậy vẫn đợi mưa chạy đến? Vết thương trên người là do làm sao, em còn nhớ không?”

Vị Hi run rẩy như sợ lạnh, ôm đầu gối nhìn thẳng xuống chân mình, thờ người ra, tâm trạng hốt hoảng.

“Vị Hi?”. Lăng Lạc Xuyên lo lắng nhìn cô, phản ứng hôm nay của cô rất khác thường, không giống bị mất kí ức mà như sợ hãi cực độ, cả người ngơ ngẩn, mắt sạch năng lực thường ngày.

“Em không nhớ nữa...” Vị Hi ra dấu tay như vậy, rồi ngồi im.

Lăng Lạc Xuyên nhìn cô, cô đang nói dối, anh chỉ cần nhìn liền có thể nhận ra. Nhưng anh không cách nào vạch trần cô, cô có tâm sự nhưng không kể với anh, điều này cho thấy rõ ràng cô không hoàn toàn tin tưởng anh, nhận thức này khiến anh ít nhiều có chút đau lòng.

Nhìn biểu hiện xa cách của Vị Hi, Lăng Lạc Xuyên suy nghĩ đủ kiểu vẫn không hiểu, hôm qua rõ ràng cảm thấy cô đã rất gần, sao mới qua một đêm lại xa rồi chứ?

Vị Hi Nhìn quần áo bị anh vứt dưới đất, liền viết trên giấy: “Anh cởi cho em à?”.

Anh nhướn mày nhìn cô, “Nhà này còn có người thứ hai ư?”

Vị Hi cúi đầu, giống như đứa trẻ con bị người ta bắt nạt, lại không có nơi mách, ôm đầu gối không cãi một lời.

Thấy biểu hiện cam chịu này của cô, người đàn ông cũng chẳng có tâm trạng đùa nữa. Đứng lên rời giường, kéo rèm cửa ra.

Phòng ngủ của anh thiết kế gần với thiên nhiên, không khí, nước, ngoài cửa sổ là hồ nhân tạo tựa như chiếc gương phẳng, khi mặt trời lặn về phía tây, nước hồ trong vắt lại phản chiếu ráng chiều, tựa như biển cả lấp lánh.

Đột nhiên cảm giác hoang hôn hôm nay đẹp vô cùng, ánh chiều như tơ, núi xa như than, màu đỏ khắp đất trời đâu đâu cũng có, khiến lòng người mê mẩn.

Anh mở cửa sổ, đứng nhìn mặt hồ nơi xa. Vị Hi ngẩng đầu nhìn bóng anh in trong ánh tà dương, thấy đóa hoa xăm từ vai trái kéo thẳng đến giữa lưng anh, nhất thời quên cả sợ hãi và hoảng hốt.

Dù thế nào cô cũng không thể ngờ một công tử như Lăng Lạc Xuyên lại có thể xăm mình. Trước đây anh mặc áo không nhìn thấy, lúc này trong ánh chiều tà, bông hoa đỏ trên vai càng trở nên đẹp đẽ, cành cây đen giống như chiếc vôi yêu tinh, quấn chặt lấy mắt cô, trái tim cô.

Hình vẽ lạ lùng này kết hợp một cách hoàn hảo với cơ thể khỏe mạnh đầy nam tính và khí chất cao quý sẵn có của anh, giống như dấu ấn nguyên thủy chỉ thuộc về một mình anh.

Cô không biết nên miêu tả cảnh tượng trước mắt thế nào, tất cả từ ngữ dường như đều quá kém cỏi và không đủ để hình dung, tán thưởng hơn nữa cũng chỉ là gán ghép khiên cưỡng.

Lăng Lạc Xuyên quay đầu lại trong ánh sáng ngược chiều, thấy cô vẫn quần chân ngồi ngơ ngẩn, nghĩ đến việc cô vẫn trần truồng dưới chân, không nhịn được bèn hỏi: “Em lạnh không?”.

Vị Hi lắc đầu, rồi hắt hơi một cái. Lăng Lạc Xuyên đóng cửa sổ, bước tới phòng để quần áo tìm chiếc áo len mỏng màu xám tro, trở lại phòng ngủ đưa cho cô, anh nói: “Mặc cái này trước đã, quần áo em ướt cả rồi, phải giặt mới mặc được”.

Vị Hi nhận lấy quần áo, không dằn nổi sự tò mò, viết trên giấy: “Sao anh có hình xăm?”.

Lăng Lạc Xuyên lúc này mới nhớ ra, chỉ chỉ vai mình, “Em nói cái này á? Xăm hồi trong trường quân sự”.

Vị Hi hai ngắc nhiên, viết: “Trường quân sự cho phép?”.

Lăng Lạc Xuyên cười: “Chính vì không cho phép nên anh mới xăm, rồi thuận lợi bị đuổi ra. Sau khi ông cụ nhà anh biết, đánh anh gãy một chiếc xương sườn, chính ở chỗ này...”

Anh kéo tay cô kê lên cơ bụng rõ góc cạnh của mình, cảm giác chạm vào cứng rắn mạnh mẽ, giống như bàn thép quần vải bông.

Vị Hi đỏ mặt, vội vàng rút tay về, viết lên giấy: “Để chộc tức ông ấy nên anh mới cố ý làm ư?”.

Người đàn ông cười, bẹo cằm cô, “Chỉ cần có thể chọc giận đến mức ông ta phải nhảy lên, bảo anh chết anh cũng mãn nguyện. Được rồi, không nói chuyện này nữa. Em đói không, chúng ta gọi đồ ăn?”.

Tâm tư Vị Hi vẫn đặt ở vết xăm của anh, nhìn hình vẽ đẹp đẽ mà rục rờ đó, đôi môi khẽ rung, âm thầm nói hai từ không lời.

Lăng Lạc Xuyên thấy khóe miệng cô động đậy, tò mò hỏi: “Em nói gì?”.

“Triều Ảnh, tên của loại hoa này, là loại đẹp nhất trong loài hoa thực được”. Vị Hi viết trên giấy.

Lăng Lạc Xuyên cúi đầu liếc qua, “Anh không biết nó có nguồn gốc như vậy, ban đầu chọn bừa một hình vẽ, rồi kêu thợ xăm. Em thích à?”.

Vị Hi gật đầu, dùng ngôn ngữ kí hiệu nói: “Rất đẹp”. Nghĩ một chút lại viết: “Có thể để em vẽ anh không? Em muốn bức tranh này trở thành tác phẩm tốt nghiệp, sẽ không chiếm nhiều thời gian của anh đâu, có được không?”

Lăng Lạc Xuyên lập tức nổi hứng, cười ha ha hỏi cô: “Khỏa thân hả? Chỉ cần là em, anh hiến dâng vô điều kiện”.

“Không cần khỏa thân, chỉ nửa trên là được rồi”.

Lăng Lạc Xuyên cười xấu xa, “Em khẳng định chứ? Thực ra phần dưới của anh còn đẹp hơn cả phía trên”.

Vị Hi lắc đầu viết: “Em chỉ vẽ hoa, không có hứng với giun đất”.

46. Chương 46: Bấm Sinh Của Sói

Anh quay sang bên tai cô, ngón tay cứng rắn xâm nhập vào cơ thể cô, gấp gáp mà bực dọc nói: “Trời ơi, em ngoan một chút, ngoan một chút, được không? Cho anh. cho anh...”.

“Em chống đối anh như vậy, lại đi cùng cậu ta, em cho rằng cậu ta là người thế nào? Nói cho em biết, thứ Lăng Lạc Xuyên thích chưa bao giờ có đạo lý đặt xuống không đụng vào. Chỉ cần cậu ta đạt được, em cho rằng cậu ta có thể cảm thấy mới mẻ bao lâu? Một tháng? Hay một năm? Em không có địa vị xã hội, không tiền, không có hậu thuẫn, yêu đương với một công tử đào hoa em chơi nổi không?”.

“Cả đời này của em đã định trước sẽ không thể trốn thoát, anh mới là sự lựa chọn tốt nhất của em. Anh không cần em yêu anh, anh cũng sẽ không yêu em. Nhưng anh có thể cho em cuộc sống tốt hơn hẳn bây giờ rất nhiều, đời người ngắn ngủi, sống vui vẻ mới là điều quan trọng nhất. Em không bằng lòng, hôm nay anh tạm thời tha cho em, tự em suy nghĩ cho kĩ đi nhé...”.

Chiếc bút vẽ trong tay bắt giắc dừng lại, Vị Hi thất thần nhìn bảng vẽ của mình, trên đó chỉ mới vẽ vài nét thưa thớt.

Khi ấy Nguyễn Thiệu Nam vặn cánh tay cô bị thương, túm cầm cô nói xong những lời này liền bỏ mặc cô đau đến toàn thân run rẩy, tự mặc quần áo rồi bỏ đi. Còn mình cô nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, đối diện với bóng tối, hoang mang lo sợ, khóc không thành tiếng.

Cô không muốn Như Phi Nhìn thấy bộ dạng này của cô, mặc quần áo xong lại không biết mình nên đi đâu?

Một mình trên đường mưa to gió lớn, vừa tối vừa lạnh, đi rất lâu, lạnh đến mức toàn thân run rẩy, vừa buồn ngủ vừa mệt.

Chỉ nhớ cuối cùng mình đã tới một nơi rất ấm áp, rất sạch sẽ, không có mưa. Cô đã quá mệt, tìm một cái đệm mềm mại, nằm lên rồi ngủ thiếp đi.

Trong lòng vẫn thầm nghĩ, đêm đen của thành phố này thật quá dài, ngày mai nếu trời nắng thì tốt rồi...

Khi cô tỉnh dậy, trời thực sự đã nắng. Nhìn người ngủ bên cạnh cô mới nhớ ra, hóa ra bản thân bắt giắc đã tới biệt thự của Lăng Lạc Xuyên, mở cửa bằng chìa khóa anh đưa, mơ hồ trèo lên giường người ta, ngủ một mạch tới khi trời sáng.

“Có phải mệt quá không? Có cần nghỉ ngơi chút không em?”. Lăng Lạc Xuyên ngồi trên ghế làm người mẫu thấy cô khi thì hoang mang lo sợ, khi thì nhìn bảng vẽ đến thất thần, tưởng hôm qua cô không được nghỉ ngơi đủ.

Vị Hi không trả lời, cúi đầu, buông thông tay, ngồi trên chiếc ghế vẽ cao cao, càng thấy rõ cô co vai khom lưng, trông rất đáng thương.

Anh bước tới, nâng cằm cô lên, “Đừng cứ cúi đầu mãi thế, cổ dễ có nếp nhăn đấy”.

Vị Hi vô thức sờ cổ mình, anh cười nói: “Vẫn chưa nhanh như vậy, nếu em sợ thì ngẩng đầu nhiều lên. Anh thích nhìn dáng vẻ ngẩng cao đầu của em, lần đầu tiên nhìn thấy em, chính là dáng vẻ đó, giống như con nai đang lắng nghe trong gió, say đắm đến mức anh không thể rời mắt khỏi em”.

Lăng Lạc Xuyên nghĩ đến lần đầu tiên họ gặp nhau, cô bé ngốc này, bản thân rõ ràng yếu đuối không chịu nổi một đòn, thế mà lại thích chần trước mặt người khác.

“Lần đầu tiên gặp nhau? Anh nói lần anh ấn em lên ghế sofa ở “Tuyệt sắc khuynh thành” ước hiếp em hả?”. Vị Hi rút quyển sổ nhỏ viết lên giấy.

Lăng Lạc Xuyên tức đến nghiêng rằng: “Nha đầu chết tiệt, chẳng phải từng nói xin lỗi em rồi ư? Vẫn ghi thù như vậy. Bằng không như vậy đi, ở đây có ghế sofa, em cũng ấn anh xuống, ước hiếp anh như lần đầu tiên anh ước hiếp em, chúng ta coi như hòa, được không?”.

Anh nói xong liền kéo cô ra phía sofa, Vị Hi biết anh muốn dỗ cho cô vui vẻ, nhưng quả thật cô không cười nổi.

Cô rút tay lại, nhanh khéo miệng, coi như đã cười.

Thấy biểu hiện của cô sầu não như vậy, Lăng Lạc Xuyên nhú mày, khom người nhìn vào mắt cô hỏi: “Có phải anh ta ước hiếp em?”.

Trong mắt Vị Hi lóe lên một tia hoảng sợ, Lăng Lạc Xuyên cắn răng, “Anh biết mà, tên tiểu tử chơi đấm bốc chợ đen đó sao có thể thương hoa tiếc ngọc chứ? Em đừng sợ, anh bảo thù cho em”.

Vị Hi không nén được bật cười, cầm quyển sổ ra viết: “Anh đừng mượn cớ gây phiền phức cho người ta, giữa bọn em không phải như anh nghĩ. Anh ấy là một người rất tốt, anh ấy không ước hiếp em, là em nợ anh ấy quá nhiều”.

Lăng Lạc Xuyên bĩu môi, nghịch ngợm giá vẽ của Vị Hi, nói một cách không vui vẻ: “Đúng rồi, người tốt thì để anh ta làm đi. Anh ta nên được lưu danh muôn đời trên tấm bia trường sinh, những kẻ xấu xa bọn anh “Vây em để anh cắn cho đã đi”.

Anh ôm lấy eo cô, Vị Hi sợ đến mức tránh sang một bên, kết quả hụt chân, cả người ngã nhào khỏi ghế. Lăng Lạc Xuyên trong lúc hỗn loạn không thể kéo cô lại, bản thân cũng bị ngã theo quán tính.

Tiếp theo, giá vẽ, bảng vẽ, cốc nước, khay đựng màu vẽ... tất cả mọi thứ có thể đồ đều lộn độn rơi xuống, bừa bãi một đống dưới thảm.

Lăng Lạc Xuyên không quan tâm mình bị dính màu vẽ, kéo Vị Hi từ trong đống đồ linh tinh ra, lo lắng hỏi: “Có bị thương không?”

Vị Hi lắc đầu, quay đầu lại nhìn, tiếc ột tấm thảm đẹp, lại quay sang nhìn người đàn ông mặt đỏ ửng, cô cười ngất trên nền đất, cười tới nổi thiếu chút nữa thì ngưng thở.

“Vẫn còn sức cười như vậy là không sao rồi”. Lăng Lạc Xuyên bế cô đặt lên sofa, “Vừa nãy ngã một cú không nhẹ, nếu cảm thấy đau chỗ nào, chúng ta lập tức tới bệnh viện, nhất định đừng cố chịu”.

Vị Hi dùng ngôn ngữ kí hiệu nói với anh: “Thực sự không sao”.

Thấy chớp mũi anh dính màu đỏ, giống con nai mũi đỏ, buồn cười quá, thế là cô nghiêng đầu cười giờ tay lau cho anh.

Lăng Lạc Xuyên túm lấy tay cô, ánh mắt rừng rực. Trên người cô đang mặc áo len của anh, vẫn còn mùi của anh. Áo len nam giới rộng rãi khoác lên cơ thể nhỏ nhắn của cô, có phải cô không biết dáng vẻ này của cô có sức hấp dẫn lớn biết bao đối với anh?

“Giết hại là bản tính trời sinh của sói, em từng gặp sói không ăn thịt chưa?”.

Lời của Nguyễn Thiệu Nam tựa như con rắn độc bò vào tai cô. Cả người Vị Hi cứng lại, người đàn ông ôm cô lại không thể cảm nhận được, coi sự sợ hãi của cô thành ngằm đồng ý. Ôm cô vào phòng ngủ, một tiếng tách, anh thuận tay khóa cửa.

Anh cởi áo len của cô, ấn cô lên chiếc giường to màu trắng, sốt ruột cởi quần ngủ của mình, cúi người kề sát lại. Vị Hi lúc này mới như tỉnh khỏi giấc mộng, cơ thể mạnh mẽ trần trụi của anh, hình xăm bông hoa rực rỡ trên vai giống như ảo ảnh đáng sợ, khiến cô hồn bay phách lạc.

Cô như đứa trẻ sợ hãi, vùng vẫy. Nhưng Lăng Lạc Xuyên như ma quỷ vậy, giữ hai tay cô trên đỉnh đầu, mạnh mẽ tách đôi chân cô ra, kéo cao đôi chân mảnh mai, trắng nõn trên người đó, vòng quanh thắt lưng đã sẵn sàng của mình.

Chân cô kề sát bên lưng anh, run rẩy như sợ lạnh. Cánh tay vốn bị thương bị anh ấn như vậy, đau đến nát tim nát phổi. Toàn bộ vết trầy da trên đầu gối và khuỷu tay đều xước ra, lộ ra khoảng thịt đỏ. Động tác thô lỗ của anh khiến cô đau không chịu nổi, muốn kêu anh dừng tay, Nhưng thanh đới rạn nứt không thể thoát ra âm thanh.

Cô không nên cười với anh như vậy, điều này đối với anh mà nói là lực sát thương quá lớn. Anh không quản gì hết, chỉ muốn bỏ mặc tất cả, chiếm lấy cô, khiến cô rên rỉ rung động, khiến cô tan tành nát vụn, muốn đến phát điên nhưng khi chuẩn bị thăng người tiến vào lại phát hiện ra cô co quắp và run rẩy.

Từng phần máu thịt trên người cô đều co lại với nhau như con trai khép chặt, vỏ ngoài mỏng giòn, thịt tươi ngon, muốn chiếm hữu chỉ cần nạy sống máu thịt cô ra. Anh không dám thô bạo tiến vào, sợ bản thân sẽ xé nát cô, nhưng tên đã lên dây, mắt anh đỏ lên vì dục vọng cuộn trào mãnh liệt của bản thân.

“Vị Hi, Vị Hi...”. Anh ghé sát tai cô, ngón tay mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể run rẩy của cô, đôi môi nóng rực cắn vành tai cô, gấp gáp vội vàng nói: “Trời ơi, em ngoan một chút, ngoan một chút được không? Cho anh, cho anh...”.

Nước mắt cô chảy thành hàng, ướt đầm mặt anh.

Anh biết cô khóc, nhưng anh không không chế nổi. Anh chăm chú nhìn đôi mắt đầm nước của cô, không muốn nhìn tiếp. Thậm chí không quan tâm nỗi đau của cô, nhấn tâm lật người cô, vùi mặt cô vào tấm gối lụa quý giá.

Lòng ngực rắn chắc của anh đè lên lưng cô, kẹp đôi tay không ngoan ngoãn của cô ra đằng sau, đôi chân to khỏe mạnh mẽ tách hai chân khép chặt của cô ra, người con gái phía dưới giống như con chim sẻ nhỏ bị trói chặt, mặc người ta xâu xé, vô cùng thê thảm.

Anh chỉ muốn cứ như vậy mà tiến vào nhưng ôm cơ thể cô đau đến run rẩy, thế nào cũng không thể xuống tay. Anh buông tay cô, cánh tay vất lên trước ngực cô, bàn tay nắm chặt phần đầy đặn của cô, ra sức nhào nặn, rên rỉ, nụ hôn mãnh liệt in dấu trên vai cô, hỗn hển nói: “Ông trời của tôi, em sắp ép anh phát điên rồi. Vị Hi, nghe lời chút đi, cho anh vào được không? Anh không muốn xé nát em ra...”.

Vị Hi túm chặt ga giường phía dưới, mặt dán sát vào gối, nước mắt rùng rùng bất lực, nhắm mắt cam chịu số phận. Lần này cô thực sự biết, cô đã không còn sức lực để chống cự nữa rồi, mỗi lần vùng vẫy cũng chỉ khiến bản thân càng đau đớn, mỗi lần phản kháng cũng chỉ khiến bản thân càng tuyệt vọng.

Nhưng trong lòng quả thực không hiểu, rõ ràng anh từng đồng ý với cô. Anh từng nói sẽ không lừa cô nữa. Anh từng nói sẽ cố gắng hết sức không khiến cô chịu tổn thương.

Cô nhớ tối hôm đó bên hồ sen đẹp đẽ ấy, anh đã nói như vậy.

Rèm cửa sổ phòng ngủ khép chặt, tối đến mức tựa như một thế giới khác, một thế giới không có xót thương, không có nhân từ, không có cảm thông.

Nửa năm trước, cô sống chết nắm lấy không buông, bị người ta ức hiếp lợi dụng, cô không oán. Vậy còn nửa năm sau? Cô lại giẫm lên vết xe đổ, lại bị người đàn ông này lừa gạt một cách triệt để ư?

Đúng thế, họ mới là người ngồi yên mà có cả thiên hạ, muốn làm gì thì làm. Vì vậy cô thực ngốc, thật đấy.

Trốn đến chỗ này thì thế nào? Nguyễn Thiệu Nam giấu cọt rất đúng, cô lại cho rằng anh sẽ khác, kết quả từ đầu đến cuối chẳng qua chỉ là trăm sông đổ về một bể mà thôi.

Giây phút cơn đau gần đến, cô cắn chặt môi, khóc thút thít không thành tiếng, nói với chính mình hết lần này đến lần khác: Đây là báo ứng của mày, báo ứng mày có mắt như mù, không hiểu rõ con người. Chịu đựng một chút, chịu đựng một chút là qua thôi. Chịu đựng qua lần này, lòng mày có thể chết hoàn toàn...

Người đàn ông thở dài một tiếng trong bóng tối, bật sáng bóng đèn đầu giường, qua ánh đèn màu cam, say mê nhìn người phụ nữ bị mình đè trên giường.

Anh thích màu trắng, đồ trên giường đều màu trắng. Lúc này, chăn mền như tuyết, như làn sóng. Cơ thể trắng nõn của cô ánh lên trong đồng hồ đèn màu trắng, còn trắng hơn cả tuyết mùa xuân. Tựa như hoa sen trắng thánh thiện, mang theo vẻ đẹp gần như bị thương.

Chính vì quá đẹp khiến người ta bất giác muốn làm nhiễm bẩn, muốn tàn phá, muốn giành giật, muốn để lại dấu ấn thuộc về chính mình trên phần thanh khiết ấy.

Nếu không nhìn thấy nước mắt, sự đau khổ của cô, có phải có thể tiến hành tới cùng trận cướp bóc tàn nhẫn này không?

Nụ hôn của anh in dấu trên bờ vai trơn mượt của cô, cảm giác bản thân giống như trúng phải trùng độc, cô nằm trong lòng bàn tay anh, mỏng manh xinh đẹp, bơ vơ không nơi nương tựa, dường như có được dễ như trở bàn tay nhưng lại không thể đạt được theo cách như vậy.

Hít sâu vài hơi, cố gắng kiềm chế bản thân, anh xoay cơ thể run lẩy bẩy của cô lại, hôn lên đôi mắt đỏ hoe, than thở: “Em nhất định lại đang chửi thầm anh trong lòng, có phải không? Xin lỗi, anh đã mạo phạm em. Do anh đầu óc mê muội, coi sự im lặng của em là ngầm đồng ý, lại quên đi...”. Ngón tay anh lướt nhẹ qua môi cô, “Em không thể nói chuyện, cho dù không muốn em cũng không thể nói ra. Nhưng Vị Hi, em thực sự khiến anh hồ đồ rồi. Nếu là người con gái khác, anh sẽ cho rằng cô ấy đang chơi trò vờ tha để bắt thật. Nhưng anh biết, em không thế. Vị Hi, có thể nói cho anh biết không, cho dù anh có muốn thông cảm với em, yêu thương em thế nào đi nữa, nhưng em đối xử với anh lúc gần lúc xa, lúc nóng lúc lạnh như vậy, anh thực sự không dám đảm bảo bản thân lần sau còn có thể chống đỡ được”.

Thấy cô cúi đầu, không trả lời, người đàn ông mạnh mẽ nâng cằm cô lên, ánh mắt nóng bỏng đối diện với sự sợ hãi của cô, “Em đối với anh không phải không có cảm giác, đúng không? Vị Hi, nói cho anh biết, điều này rốt cuộc có phải là mình anh tự huỷ hoại? Nếu em nói đúng, vậy thì ít nhất để anh làm lành vết thương của em, để anh thấy em tốt lên, anh mới an lòng, anh mới có thể hoàn toàn buông em ra, tiếp tục cuộc sống phóng đảng ăn chơi đàng điếm của anh. Nếu em nói, em có tình cảm với anh, cho dù chỉ một chút chút thôi, anh cũng nguyện tiếp tục chờ em. Chờ em mở nút thắt trong trái tim, chờ em yêu anh, chờ em bằng lòng để anh chạm vào em. Trước đó, cái gì anh cũng đều sẽ không làm”.

Lăng Lạc Xuyên nói xong, thơm lên trán cô, kéo chiếc chăn mỏng bên cạnh, đắp lên người cô, bản thân vào phòng tắm dội nước lạnh.

Vị Hi quần chăn, ngồi trên giường anh, nghe tiếng nước rào rào trong phòng tắm. Nửa tiếng sau, tiếng nước ngừng chảy, anh bước ra, trên người mặc chiếc áo choàng tắm màu đen, mái tóc đen ướt sũng còn vương nước.

Anh rót cốc trà nóng đưa cho cô, “Đây là trà oải hương, có tác dụng an thần, sau khi uống, em có thể ngủ một giấc thật ngon.”

Vị Hi giơ tay ra nhận, Lăng Lạc Xuyên Nhìn thấy dấu ngón tay đỏ ửng trên khuỷu tay cô, vài nơi đã thâm tím, chỉ sợ ngày mai càng nặng hơn. Lại thấy chỗ trầy da trên khuỷu tay cô hơi rướm máu, trên cổ, trên bờ vai... hễ là những chỗ lộ da thịt ra ngoài, khắp nơi có thể thấy dấu vết đỏ đỏ tím tím, dưới chăn không cần nói, đương nhiên cũng chẳng có chỗ nào tốt hơn. Lòng anh như lọ ngũ vị đồ nhào, vừa đau vừa hối hận, vừa hận vừa tức giận.

Thương cô có miệng mà không thể nói, yếu ớt, bất lực; hối hận bản thân không nên mặc ý dữ dằn, khác nào cầm thú; hận rằng uống phỉ đã thật lòng giao phó nhưng người đó lại từ chối; tức giận vì trong lòng rõ ràng yêu thương vô hạn nhưng lại nghĩ một đấng làm một nẻo.

Nhất thời hàng trăm cảm xúc giao hòa, lại không dám một mình đối diện với cô quá lâu, thế là kéo tay cô, khê hôn lên cổ tay nhiều vết ửng đỏ, nói: “Hôm nay em hãy ngủ một giấc thật ngon, có chuyện gì ngày mai chúng ta nói sau. Anh sang ngủ phòng khác, chờ anh đi rồi, em có thể đóng cửa lại, không cần lo bị anh quấy rầy .

Lăng Lạc Xuyên đặt cốc sang một bên cho cô, cẩn thận dè dặt đỡ cô nằm xuống, biết cô sợ bóng tối liền để lại một ngọn đèn cho cô. Sau đó đứng lên, định qua đêm ở thư phòng.

Nhưng khi anh quay đi, Vị Hi lại kéo tay anh.

Người đàn ông cúi đầu nhìn: “Đây là ý gì?”.

Vị Hi kéo chân ngồi dậy, nhìn đầu giường có bút và giấy nhó, liền tiện tay cầm lên, viết: “Em rất sợ, anh có thể đừng đi không?”

“Hả?”. Lăng Lạc Xuyên gần như cứng đờ, vuốt ve mặt cô, “Em biết mình đang nói gì không?”.

Vị Hi lắc đầu, lại viết: “Chỉ ngủ bên cạnh em, không làm gì cả, được không? Em rất sợ, rất sợ, anh đi rồi, mình em không dám nhắm mắt”.

Lăng Lạc Xuyên tò mò nhìn cô, “Vị Hi, em không cảm thấy điều này rất quá đáng, được voi đòi tiên ư?”

Vị Hi bất lực cúi đầu, viết: “Xin lỗi, em...”. Rồi không viết tiếp nữa.

Người đàn ông bất đắc dĩ nhìn cô, xoa xoa mặt cô, than thở: “Thực sự thua em rồi. Có điều, đừng nói anh không nhắc nhở em, anh không phải Liễu Hạ Huệ, nửa đêm nếu anh nổi thú tính, em đừng oán anh[1]”.

[1] Liễu Hạ Huệ: Một nhân vật nổi tiếng quân tử chính trực của Trung Quốc.

47. Chương 47: Cô Ấy Hận Tôi Nường Nào Thì Hận Cậu Nường Đó

Tất cả mọi thứ xảy ra hồi đó, tôi là thủ phạm, cậu chính là tông phạm. Cô ấy hận tôi nường nào thì hận cậu nường đó.

Một đêm bình an vô sự. Sáng hôm sau, ngủ tới tận khi trời sáng bạch hai người mới tỉnh dậy.

Khi ăn sáng, Lăng Lạc Xuyên quả thật không nhận được, hỏi người ngồi đối diện đang toàn tâm toàn ý uống sữa đọc báo, “Vị Hi, rốt cuộc em có thích anh hay không?”

Vị Hi ngẩng đầu, liếc anh, gật gật đầu, ánh mắt lại quay trở lại tờ báo.

Lăng Lạc Xuyên sững sờ, thầm nói: Chỉ như vậy?

Thế là bước tới kéo tay Vị Hi nói: “Bà trẻ à, em có thể nói rõ ràng không? Rốt cuộc là thích thế nào? Thích mức độ nào? Em đừng đọc nữa, lát uống sữa sau!”.

Lăng Lạc Xuyên giật tờ báo, cầm cốc sữa của cô đi, sau đó bá đạo nhét bút và giấy vào tay cô.

Vị Hi nhìn anh, lại nhìn đồ trong tay, dùng ngôn ngữ kí hiệu nói: “Anh sốt ruột cái gì?”.

Lăng Lạc Xuyên kéo cô lên, lôi ra ghế sofa, nói: “Anh có thể không sốt ruột không? Điều này liên quan đến hạnh phúc cả đời anh.”

Vị Hi thấy ấm áp trong lòng, trong phút chốc quên đi tất cả, cũng quên đi sự uy hiếp, cảnh cáo, tổn thương và chế giễu của người đàn ông khác. Cúi đầu cười, viết lên giấy: “Tối qua thực ra em rất đau lòng...”

Lăng Lạc Xuyên lập tức nóng lòng ngắt lời cô, “Chuyện tối qua là do anh không đúng. Chẳng phải anh đã xin lỗi em rồi ư? Em đừng vì chuyện này mà sợ anh, từ chối anh”.

Vị Hi lắc đầu, viết tiếp: “Em đau lòng không phải vì sợ hãi, mà vì việc anh đồng ý với em, anh không làm được. Thực ra em đã biết từ lâu, em có tình cảm với anh. Loại cảm giác này rất dễ chịu, rất nguy hiểm, rất đặc biệt, cũng rất mãnh liệt. Nếu là nửa năm trước, em sẽ không chút do dự mà nói với anh, em thích anh. Nhưng, bây giờ...”

Vị Hi dừng một chút, Lăng Lạc Xuyên cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra rồi, sốt ruột hỏi: “Bây giờ thế nào?”

“Bây giờ, sau khi trải qua nhiều chuyện đến vậy, có một người, từ đầu đến cuối em không thể nào đối diện với anh ta một cách bình thường. Anh chắc biết người em nói là ai. Quan hệ của bọn anh gần gũi đến vậy, rất nhiều chuyện em không muốn nói ra. Vì em không muốn anh cảm thấy em đang lợi dụng anh báo thù anh ta. Em càng không muốn do vài câu nói xấu anh ta bên tai anh mà khiến anh nghi ngờ em có dụng ý khác. Anh là người không chịu nổi chút dối lừa và làm nhục. Cho dù là người anh yêu nhất, anh cũng sẽ không tha thứ cho sự lừa dối và lợi dụng của cô ấy. Đối với người như anh, em không muốn nói nhiều. Nhưng em không biết anh có thể hiểu hay không, em thực sự không thể một mình chờ anh về nhà khi anh và anh ta nâng cốc vui vẻ. Em càng không muốn gặp lại anh ta trong bất kì tình huống nào. Hơn nữa, cho dù em có thể sống hòa bình với anh ta, Nhưng nếu có một ngày, anh ta khiến anh nghi ngờ em, làm em tổn thương, em nên làm thế nào? Vì vậy, em rất sợ hãi. Càng cảm thấy mình có lẽ sẽ thích anh, em càng sợ. Cảm giác này, anh có hiểu không?”

Đọc tới đây, trong lòng Lăng Lạc Xuyên vừa đau vừa áy náy, ôm chặt cô, khẽ nói: “Xin lỗi, là anh sơ suất, không hiểu tâm trạng của em sớm hơn một chút. Rất nhiều chuyện, anh nên nghĩ đến từ lâu, do anh quá sơ ý. Em yên tâm, anh sẽ giải quyết thật tốt tất cả mọi chuyện”.

Vị Hi cảm thấy lời của anh còn có ý nghĩa sâu xa khác, cô viết lên giấy: “Anh giải quyết thế nào?”

Lăng Lạc Xuyên hôn lên trán cô, cười nói: “Em không cần quan tâm, chỉ cần học cho tốt, vẽ cho đẹp. Những việc khác giao cho anh, em không cần lo lắng điều gì cả”.

Tại biệt thự của mình, Nguyễn Thiệu Nam cầm giấy hủy hợp đồng trên bàn lên xem kĩ càng, cười nói: “Không phải cậu đùa với tôi đấy chứ? Nếu hủy hợp đồng với tôi, Hoàng Triều của cậu phải đền không ít tiền, cậu suy nghĩ kĩ chưa?”

Lăng Lạc Xuyên nhún nhún vai, “Không sao cả, thứ nhất, tôi đền được. Thứ hai, tôi chưa bao giờ coi việc kiếm tiền là niềm vui lớn nhất trong cuộc đời”.

Nguyễn Thiệu Nam lắc đầu khẽ cười, vút đồng giấy tờ lên bàn, “Tôi biết, cậu làm việc trước nay phóng khoáng. Nhưng việc lần này chỉ sợ bản thân cậu không tự quyết định được, mấy thằng cha trong ban quản trị có đồng ý không?”

“Mấy bề tôi già đó đều từng theo ông ngoại tôi, những năm qua tôi để họ kiếm không ít tiền. Hơn nữa, tôi đều nắm thóp từng người trong tay, họ có đồng ý không?”

“Ha ha, coi như tôi phục cậu rồi. Vậy thì hoàn toàn không có nước vân hồi à?”

Lăng Lạc Xuyên cầm con dao trên bàn lên, rút ra nhìn lưỡi dao sắc lạnh dưới ánh đèn, cười cười, “Nếu anh không đi tìm cô ấy, có lẽ vẫn còn. Nhưng bây giờ, tôi đành phân rõ ranh giới với anh.”

Nguyễn Thiệu Nam không hề ngạc nhiên, tự rót ừng li rượu, “Cô ấy kể với cậu à? Tôi vốn tưởng cậu tuy bừa bãi trong chuyện phong nguyệt, nhưng tuyệt không phải người đàn ông bị nữ sắc làm cho hồ đồ. Xem ra tôi lại đánh giá cao cậu rồi”.

“Cô ấy không hề nói gì. Nha đầu ngốc đó chính vì quá thận trọng, quá cẩn thận, nên bị người ta ức hiếp cũng không dám nói cho tôi biết. Nhưng chỉ cần lưu tâm một chút vẫn có thể cảm nhận được. Từ sau chuyện nửa năm trước, chỉ cần liên quan đến chuyện của anh, cô ấy liền trở nên bất thường. Điểm này, anh không phải không biết chứ?”

Nguyễn Thiệu Nam vô cùng ngạc nhiên nói: “Thật ư? Hóa ra tôi tạo ra phiền nhiễu lớn đến vậy với cô ta. Xin lỗi, tôi thực sự không biết.”

Lăng Lạc Xuyên nhìn biểu hiện giả vờ kinh ngạc của anh, cười lạnh, “Đêm hôm trước, nửa đêm cô ấy đội mưa đến tìm tôi. Tôi liền đoán được anh đã tới tìm cô ấy. Tôi không biết anh nói gì với cô ấy nhưng dường như những lời đó khiến cô ấy cuối cùng cũng đối diện với tình cảm dành cho tôi. Từ góc độ này mà nói, tôi nên cảm ơn anh. Có điều anh nên nhớ, đừng có lần sau!”

Lăng Lạc Xuyên đứng lên, thuận tay cầm con dao trên bàn, hươ hươ trước mặt Nguyễn Thiệu Nam, “Tôi cầm cái này đi, anh không phải người yêu dao, tin rằng anh sẽ không để ý. Còn nữa, nếu không có chuyện gì đặc biệt, tôi thấy chúng ta ít gặp nhau thôi. Anh biết mà, Vị Hi không thích nhìn thấy gương mặt anh”.

Nhìn dáng lưng của Lăng Lạc Xuyên, Nguyễn Thiệu Nam lắc đầu cười lạnh, “Người phụ nữ ấy, cậu thực sự cho rằng mình hoàn toàn hiểu cô ta ư?”

Lăng Lạc Xuyên dừng bước, quay người hỏi: “Ý gì?”

“Mấy hôm trước, tôi sửa lại ngôi nhà cũ của nhà họ Lục, quản gia cũ của họ đã kể cho tôi một câu chuyện vô cùng thú vị. Hóa ra năm đó, tiểu thư thứ hai nhà họ không phải tự rời nhà ra đi mà là bị Lục Tử Tục đuổi đi”.

“Anh nói gì?”

“Phản ứng khi đó của tôi giống cậu bây giờ. Nhưng nguyên nhân cô ta bị đuổi khỏi nhà càng khiến người ta kinh ngạc. Cậu chắc vẫn còn nhớ Lục gia còn có một người con gái nằm liệt giường, tên Lục Ấu Hi. Hóa ra, năm đó đứa em gái nhỏ của cô ta bị cô ta đẩy từ trên lầu xuống. Khi ấy ngã gãy xương cổ, bởi vì cấp cứu kịp thời nên bảo toàn được tính mạng, Nhưng từ đó trở thành người tàn phế liệt nửa người phía trên, cả đời đều phải nằm trên giường”.

Lăng Lạc Xuyên nhíu mày, đôi mắt sắc bén nhìn anh chăm chú, Nguyễn Thiệu Nam cười nói: “Nếu cậu không tin tôi có thể tự mình đi điều tra, cậu sẽ biết những điều tôi nói đều là thật. Nghĩ kĩ một chút cũng thật đáng sợ, khi đó cô ta chẳng qua mười ba, mười bốn tuổi đã có thể ra tay độc ác như vậy với em ruột của mình. Còn bây giờ, cô ta không mở miệng cậu liền xông pha khói lửa vì cô ta. Cái gì cô ta cũng đều không nói nhưng lại đạt được hiệu quả còn hơn cả “nói”. Người phụ nữ như vậy, cậu dám để cô ta ngủ trên giường mình ư?”

“Lòng báo thù của phụ nữ cung Bọ Cạp rất mạnh mẽ, đáng sợ nhất là họ có thù tất báo, kiểu báo thù luôn bình tĩnh, tự kiểm chế hơn bình thường, thậm chí không quan tâm ngọc nát đá tan.”

“Lạc Xuyên, nếu tôi là cậu thì trước tiên sẽ làm rõ ràng rốt cuộc cô ta nhằm vào con người của tôi hay nhằm vào thứ gì khác. Tôi nghĩ chắc cậu nhớ ban đầu là ai lừa cô ta trở về bên tôi. Đừng quên tất cả mọi thứ xảy ra hồi đó, tôi là thủ phạm, cậu chính là tông phạm. Cô ấy hận tôi nhường nào thì hận cậu nhường đó.”

Nguyễn Thiệu Nam đứng lên, đặt giấy hủy hợp đồng vào tủ rượu, “Bản hủy hợp đồng này, trước hết tôi nhận, chờ cậu làm rõ ràng rồi chúng ta lại kí cũng không muộn”.

Lăng Lạc Xuyên nhìn người bạn thân ngày trước, vẻ mặt vô cảm nói: “Nếu tôi là anh, nghe thấy những lời vừa này đủ để xử cô ấy tội chết. Đáng tiếc tôi không phải anh, tôi tin cô ấy. Nói không quá, cho dù cô ấy thực sự lợi dụng tôi, vậy thì sao chứ? Chỉ cần cô ấy bằng lòng ở bên cạnh tôi, chỉ cần có thể khiến cô ấy vui vẻ, tôi có thể gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật...”

Nói tới đây, anh cười cười, “Bao gồm cả anh! Vì vậy, sau này đừng nói một câu gièm pha cô ấy trước mặt tôi nữa. Nếu không, đừng trách tôi không nể tình cảm anh em bao năm. Anh biết đấy, tôi có thủ đoạn cũng có năng lực.”

Lăng Lạc Xuyên xoay người đi ra cửa, khi sắp rời khỏi, đột nhiên anh nhớ ra điều gì đó, nói: “Đúng rồi, suýt tôi quên không nói cho anh biết. Kế hoạch lấp biển của chính phủ ấy, Dịch Thiên các anh cũng tham gia đấu thầu có phải không? Thực xin lỗi, kế hoạch đó đã quyết định nội bộ do Hoàng Triều chúng tôi làm. Nể tình cảm bạn bè bao năm, tôi thành thật khuyên anh, sau này phạm là đấu thầu có Hoàng Triều tham gia, Dịch Thiên vẫn nên tránh đi thì tốt hơn. Ở phương diện này, anh không thắng nổi tôi đâu”.

Lăng Lạc Xuyên đi rồi, Cốc Vịnh Lăng từ trên lầu xuống, thấy Nguyễn Thiệu Nam ngồi uống rượu một mình trong phòng khách, bước tới ngồi cạnh anh hỏi: “Sao cậu ta đi nhanh thế? Bọn anh cãi nhau à?”

Nguyễn Thiệu Nam quay mặt sang, vuốt mái tóc dài mềm mại của người phụ nữ, cười nói: “Trẻ con không nghe lời, thì nên dạy dỗ một chút”.

Cốc Vịnh Lăng cười một cách tao nhã, dựa vào lòng người đàn ông dịu dàng nói: “VẬY còn anh? Nếu có một ngày em đắc tội anh, anh cũng muốn dạy dỗ em ư?”.

Nguyễn Thiệu Nam nâng cằm cô lên, cười nói: “Sao giống nhau được? Em là vợ tương lai của anh, ai có thể so với em?”.

Người con gái cảm thấy mãn nguyện dựa vào anh, khẽ than: “Thiệu Nam, anh đối với em thật tốt”.

Khóe miệng Nguyễn Thiệu Nam nở nụ cười mê hồn, người ở đây nhưng trái tim đã bay ra khỏi biệt thự, qua đường, qua đèn Neon, mang theo khát vọng mãnh liệt và mục tiêu tuyệt vọng đến căn phòng đầy mùi ẩm mốc khu dân nghèo đó.

Bên tai vang lên tiếng mưa đêm và cả tiếng thở gấp gấp mà ngọt ngào của cô. Ánh mắt nhìn anh chăm chú trong bóng tối, nỗi tuyệt vọng và đau khổ trong làn nước mắt, tiếng rên rỉ và cự tuyệt không lời.

Nguyễn Thiệu Nam bế bổng vợ chưa cưới của mình về phòng ngủ. Cả căn phòng kéo kín rèm, tối tới nỗi giờ tay không thấy năm ngón, nhưng anh không bật đèn.

Nửa đêm, Nguyễn Thiệu Nam bật đèn tường, người phụ nữ bên cạnh ngủ rất say. Anh muốn châm thuốc, đưa lên miệng nhưng đột nhiên nhớ ra, cô có bệnh hen, không thể thở trong phòng ngủ kín mít.

Anh đặt điều thuốc xuống, quay mặt sang nhìn, thấy gương mặt dịu dàng xinh đẹp dưới ánh đèn của Cốc Vịnh Lăng, bất giác ngơ ngẩn. Lại đưa thuốc lên khóe miệng, sau khi châm thuốc, hít sâu vài hơi... nhưng vẫn không thỏa mãn, như thế nào cũng không thể thỏa mãn, trong lòng giống như cái hang tối vĩnh viễn không thể lấp đầy.

Anh mặc áo ngủ vào thư phòng, bật máy tính, kích vào một tập tin có mật mã, bên trong chỉ có một file.

Đó là một slide ảnh có nhạc, chụp tại Vân Nam, đây là thứ duy nhất cô để lại.

Anh lại nhớ đến biệt thự bị bán, họ đã ở đó rất lâu nhưng cô lại ra đi với hai bàn tay trắng, ngoài tình yêu đối với anh, cô không hề mang theo thứ gì.

Nguyễn Thiệu Nam dựa vào thành ghế, một mình trầm lặng ngắm nhìn, đột nhiên nhớ đến lời Lăng Lạc Xuyên.

“Tôi không phải anh, tôi tin cô ấy. Nói không quá, cho dù cô ấy thực sự lợi dụng tôi, vậy thì sao chứ? Chỉ cần cô ấy bằng lòng ở bên cạnh tôi, chỉ cần có thể khiến cô ấy vui vẻ, tôi có thể gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật... bao gồm cả anh.”

Nguyễn Thiệu Nam nhìn căn phòng trống rỗng, khẽ nói: “Ở thế giới này, người hiểu cô ấy nhất, tin tưởng cô ấy nhất... là tôi, không phải cậu. Vì vậy, cậu không được”.

48. Chương 48: Ruột Nát Tim Tan

Nơi kết nối với anh giống như bị người ta bỏ sống, dần đến ruột nát tim tan. Cô đau đớn tột bậc, nhưng không lên tiếng, cắn chặt môi mình như co giật, chỉ vài giây, khóe miệng đã chảy máu.

Gần đến Trung thu, không khí ngày lễ của thành phố càng ngày càng rõ rệt. Ông trời dường như cũng cảm nhận được sự hi vọng vào thời tiết và cảnh vật đẹp đẽ của con người, mấy ngày liền không hề có hạt mưa nào, đều là những ngày nắng.

Hồ nước tĩnh lặng phản chiếu ánh mặt trời vàng ươm, khiến người ta mơ màng muốn ngủ.

Ngồi trên ghế trúc, Lăng Lạc Xuyên để trần nửa thân trên, nhìn người đang một lòng một dạ vẽ tranh, đột nhiên phát hiện dáng vẽ cầm bút vẽ của cô thật đẹp.

Nắng chiều tà, hồ xanh biếc, sóng phẳng lặng, làn da người trước mặt còn trắng hơn tuyết. Có cơn gió thổi qua, lọn tóc mảnh tựa như bàn chải nhỏ quét qua da, phất phơ trên đường cong mê người nơi bả vai ấy.

Ai nói chỉ có đàn ông chuyên tâm làm việc mới có sức hấp dẫn, hóa ra phụ nữ chuyên tâm làm việc cũng quyến rũ như vậy.

Người đàn ông không nén được bước tới, ôm chặt cô từ phía sau không muốn buông. Vị Hi cười cười, cạo gương mặt đầy màu vẽ lên mặt anh, viết ra giấy: “Người mẫu nên ngồi trên ghế mới đúng chứ.”

Lăng Lạc Xuyên ôm cô lắc trái lắc phải, cười nói: “Anh biết nhưng em phải sạc đầy pin cho anh, anh mới có thể tiếp tục làm việc miễn phí cho em”.

Vị Hi quay mặt sang nhìn anh, hỏi bằng ngôn ngữ kí hiệu: “Anh đói rồi à? Em làm chút gì ăn nhé?”.

Người đàn ông cười xấu xa, “Ừ, anh đói lắm”.

Nói xong liền hôn cô, Vị Hi dùng tay chặn lại, anh ôm cô cười cười cũng thôi.

“Đúng rồi, có thứ này cho em xem, chúng ta vào phòng trước đi ”. Anh cầm áo sơ mi khoác bừa lên, cúc cũng chẳng cài liền nắm tay Vị Hi kéo cô vào phòng.

Vị Hi níu lấy anh, chỉ tay, “Tranh của em thì làm thế nào?”.

“Không sao, hòn đảo nhỏ này chỉ gắn kết với biệt thự thôi, không có cửa vào nào khác, không mất được”.

Vị Hi bị anh kéo vào phòng, thấy anh lấy ra một hộp lụa thêu màu tím trên giá sách, phỉu lớp bụi phía trên đặt vào tay cô.

Vị Hi không hiểu lí do, người đàn ông ra hiệu cô mở hộp. Cô mở ra xem, trong đó là một miếng ngọc kì lân.

Miếng ngọc này óng ánh trơn nhẵn, dưới ánh đèn có cảm giác mờ mờ nhạt nhạt, không có chút tạp chất. Hình dáng kì lân cũng được khắc khá độc đáo, trông như thật vậy.

Vị Hi dùng ngôn ngữ kí hiệu hỏi: “Cho em à?”.

Lăng Lạc Xuyên gật đầu, “Đây là của ông ngoại để lại cho anh, nghe nói là gia truyền, hình như có lai lịch gì đó, anh cũng không nhớ rõ”.

Nói xong liền cầm ngọc kì lân trong hộp ra đeo lên cổ Vị Hi.

Vị Hi lùi lại phía sau, thấy ánh mắt kì lạ của người đàn ông, cúi đầu viết lên giấy: “Quá quý giá, em không thể nhận. Hơn nữa, anh là thiếu niên anh tuấn, đeo cái này mới hợp. Phúc mỏng như em, chỉ sợ không áp chế nổi nó”.

Lăng Lạc Xuyên vui vẻ nâng cằm cô, cười nói: “Ngọc này, tặng em chút đồ mà em cự tuyệt không lấy, anh còn có thể lấy lại em sao? Biết em thanh cao, nếu như đây là ngọc bình thường, anh cũng không tặng em. Nhưng cái này khác, kì lân là thú may mắn, có tác dụng trừ tà xua ám, sau này em đeo nó, cho dù anh không ở bên em, có nó bảo vệ em, anh cũng có thể an tâm”.

Vị Hi cúi đầu bật cười, Lăng Lạc Xuyên thấy cô không từ chối nữa liền đeo lên cổ cô. Sợi dây đỏ tôn thêm màu da trắng như băng tuyết, tựa như ánh bình minh ánh trên nền tuyết.

Người đàn ông không kìm nén được, hôn lên chiếc gáy đó, cười nói, “Thứ này đi cùng với giai nhân như nước mùa thu mới hợp, cho anh ngược lại thành hồng bét”.

Vị Hi cười vui vẻ, viết lên giấy, “Người ta nói, quân tử khiêm tốn, ôn hòa như ngọc. Anh chẳng phải lập chí muốn làm quân tử ư? Quân tử đương nhiên nên có ngọc đẹp đi cùng”.

Lăng Lạc Xuyên tiến sát lại gần Vị Hi, kẹp cô giữa mình và tủ sách, lồng ngực rắn chắc dán sát vào cô, giọng nói khàn khàn, “Nhưng bây giờ anh không muốn làm quân tử, chỉ muốn làm tiểu nhân gây họa cho người, làm thế nào đây?”.

Vị Hi ngược mắt nhìn gương mặt mê hoặc lòng người của anh, lúc này mới phát hiện tên anh quả thật đặt không sai.

Lạc Xuyên, mưa rơi xuống đồng bằng. Ánh sáng trong mắt anh rất giống hạt mưa rơi từ mái hiên căn nhà cũ của nhà họ Lục hồi nhỏ cô sống, luôn có thể khai lên hàng vạn nỗi bi thương trong lòng cô, như nhìn thấy con diều không dây bay cao, như nghe thấy tiếng đàn xưa đã đứt dây.

Đồ đẹp trước nay dễ mất, từ cổ chí kim, nói chung đều thế.

Lăng Lạc Xuyên Nhìn cô không dám tin, “Anh chỉ nói miệng thôi, em không cần đau lòng đến vậy chứ?”. Cúi đầu hôn lên mắt cô, thở than, “Đáng thương thật, sau này không bao giờ dọa em nữa. Nhìn em xem, nước mắt sắp rơi rồi”.

Vị Hi áp sát mặt vào lồng ngực trần của anh, hai tay ôm lấy eo anh, không biết vì sao giây phút này cô lại sợ mất anh đến vậy. Rất sợ rất sợ, sợ đến nỗi cả người, cả trái tim đều run rẩy...

Lăng Lạc Xuyên nâng cằm cô lên hỏi: “Sao vậy? Đột nhiên như vậy, khiến lòng anh xót xa.”

Vị Hi không nói gì, chỉ ngược mặt lên, kiễng ngón chân, khễ hôn lên đôi môi đẹp đẽ của người đàn ông.

Nụ hôn này quá chấn động, Lăng Lạc Xuyên sờ môi mình, thần người nhìn cô. Gương mặt cô đỏ ửng, quay người đi. Nhưng chưa được nửa bước liền bị anh túm cánh tay lôi lại.

Một tiếng bịch vang lên, sách trên bàn bị anh gạt sang một bên, anh có phần thô lỗ đẩy cô lên chiếc bàn sách rộng rãi.

Bàn sách rất cứng, không hề thoải mái, cứng đến mức khiến cô hơi đau. Vị Hi muốn chống người lên, lại bị anh ấn vai xuống. Hai tay anh kéo, cởi áo cô ra một nửa, lộ ra áo lót màu đen và làn da trắng như băng tuyết.

Còn chưa đợi cô phản ứng lại, tay anh đã vòng ra sau lưng cô, vội vàng cởi khuy áo lót của cô, kéo xuống vút sang một bên, bàn tay nhào nặn nơi đầy đặn trắng nõn của cô nhưng vẫn chưa thỏa mãn, anh cúi đầu, dùng hàm răng trắng bóc cắn nhay.

Vị Hi cảm thấy như chạm vào điện, từ đầu đến chân, dòng điện sung sướng chảy khắp toàn thân, mang theo khoái cảm gần như run rẩy. Cảm xúc mãnh liệt nóng bỏng, cái cắn khế, ngọt ngào giống như châm lên ngọn lửa trong cơ thể khiến đôi mắt cô ngập nước, ý loạn tình mê.

Cô ngửa cổ khễ rên một tiếng, ngón tay túm chặt áo sơ mi của anh, cơ thể cong lại thành một độ cong đẹp đẽ, đón lấy cơ thể cũng đầy nhiệt tình như cô.

Anh khễ cắn ngực cô không chút kiêng dè, tựa như đứa trẻ tham lam, cảm giác hơi đau, đầy dịu dàng và ngọt ngào. Anh khiến đầu óc cô mê loạn, cô cắn môi, dịu dàng ôm lấy đầu anh. Đôi tay nhỏ niền như không xương vò loạn mái tóc, vuốt ve hình xăm đẹp đẽ, bờ vai cường tráng của anh, tìng chút từng chút kéo áo sơ mi nơi bả vai anh.

Động tác như vậy gần như khiêu khích, người đàn ông nâng cằm cô lên, đôi mắt hần tía máu nhìn cô không dám tin, “Ông trời ạ, em đang quyến rũ anh à?”.

Đúng, cô đang quyến rũ anh, cô biết mình đang quyến rũ anh.

Cô chưa bao giờ to gan như vậy, chưa bao giờ càn rỡ như vậy, nhưng cô nghe thấy tiếng lòng mình: Cô muốn anh! Cô thực sự muốn anh! Không có uy hiếp, không có hoảng hốt, không có sợ hãi, chỉ là một người phụ nữ đơn thuần muốn người đàn ông cô ấy yêu, cô muốn anh như vậy!

Cô thở gấp gấp, nửa trên để trần của cô dán chặt vào lồng ngực mê người của anh, đôi môi hai lạnh hôn lên da thịt mạnh mẽ dẻo dai, hàm răng trắng cắn lên đầu ngực anh, giống như anh làm với cô, dồn hết sức vào đầu lưỡi hồng, ngón tay mảnh dẻ, cơ thể mềm mại đẹp đẽ của cô... để quyến rũ anh.

Người đàn ông giữ lấy cái gáy nghiêng nghiêng của cô, một tiếng bịch vang lên, anh ấn cô xuống chiếc bàn vừa lạnh vừa cứng.

Vị Hi nghe thấy tiếng cột sống của mình kêu gào trên bàn. Thiếu gia này, anh ta không thể nhẹ hơn chút à?

Anh chống khuỷu tay từ trên nhìn xuống người phụ nữ bé nhỏ gần như bị anh giày vò đến mức thương tích đầy mình như con dã thú săn mồi nào đó, hơi thở hỗn hển bám lấy ánh mắt mê loạn của cô, anh giữ cằm cô hung hăng nói: “Em nghĩ cho rõ ràng, tới nửa đường mà kêu dừng lại, anh sẽ không đồng ý!”.

Vị Hi hơi nghiêng người, chủ động hôn anh, không cần nói gì cả.

Lăng Lạc Xuyên tiện tay gạt một cái, chiếc bàn trống không, dưới đất lộn xộn. Anh kéo đệm ghế đặt lên bàn, nhấc bổng cô lên đó, nhanh nhẹn cởi váy cô, lộ ra cặp chân thon dài xinh đẹp. Giống như kẻ điên đói khát, từng chiếc hôn nóng bỏng in dấu lên phía trong đùi cô, khiến má cô đỏ bừng, toàn thân run rẩy.

Tiếng cửi cúc vang lên, người đàn ông vội vàng không thể kiên nhẫn rút thắt lưng, cởi quần dài, cánh tay khỏe mạnh gác hai chân cô lên, kéo cơ thể kiều diễm rung động lòng người ấy tới trước mình, dục vọng bùng nổ tấy chà sát vào nơi mềm mại của cô, hận không thể hung hăng xuyên qua cô, vò nát, dán chặt cô vào trong lòng mình, khảm vào cơ thể mình.

Nhưng đúng giây phút đó, tiếng kim loại giòn tan đó khiến Vị Hi như nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, dường như trở lại cái đêm mưa gió đáng sợ ấy, trở lại căn phòng nhỏ ẩm mốc ấy.

Người trước mặt cũng biến sang hình dáng khác, một dáng vẻ khiến cô nhìn thấy liên sợ đến mức một gan rạn nứt, ngũ tạng như thiêu đốt.

Môi cô trắng bệch, toàn thân lạnh buốt, như thể rơi xuống hầm băng những ngày đông giá lạnh nhất, tất cả máu huyết, cảm xúc mãnh liệt, vui vẻ đều chảy ngược lại.

Cô có thể cảm nhận được cánh tay khỏe mạnh của anh siết chặt lấy cơ thể cô; có thể cảm nhận được hai tay mình quàng lên cổ anh; có thể cảm nhận được ngón tay linh hoạt của anh gạt quần lót của cô sang một bên, dịu dàng thâm nhập vào phía dưới cô, làm dịu sự căng thẳng của cô.

Nhưng cô không thể động đậy, cho dù người đàn ông ôm cô có dịu dàng đến hàng nghìn lần đi nữa cô cũng không thể động đậy nổi.

Song người đàn ông đang dâng trào cảm xúc mãnh liệt cũng không cách nào đợi tiếp. Tư thế, động tác như vậy, trong phút chốc cơ thể như treo lơ lửng, ý thức được anh muốn làm gì, Vị Hi căng thẳng đến mức toàn thân run rẩy, rùng và vào nhau lập cập, dường như bị ai nhìn anh. Cô muốn lên tiếng cầu xin anh tha cho cô nhưng cô không phát ra nổi tiếng nói.

Giây phút đau khổ nhất ấy vẫn sẽ đến.

Khi anh thẳng người tiến vào, móng tay cô gần như khảm sâu vào da thịt anh, cả người căng cứng tựa như viên đá tảng nghìn năm, ngửa cổ như con thiên nga nhìn bầu trời cất tiếng than khóc không lời.

Nhưng người đàn ông bị dục vọng bịt mắt lại không hề cảm nhận được chút nào tất cả những thứ đáng sợ ấy, nỗi đau khổ liđio chịu đựng nỗi ấy.

Anh khoan khoái khẽ rên một tiếng bên tai cô, cạ lên gương mặt trắng bệch, cắn cắn cô, dịu dàng rên rỉ, “Vị Hi, em là của anh, em là của anh...”.

Loảng xoảng! Giống như cái chạm cuối cùng trước khi gần vỡ nát, cô tựa như con mèo bị người ta ấn xuống nước, điên cuồng vùng vẫy.

Người đàn ông vừa rồi còn chìm trong ngạc nhiên vui mừng giờ kinh ngạc nhìn gương mặt đau khổ gần như biến dạng của cô, nắm tay cô đánh lên lưng anh như hạt mưa, đôi chân bị anh dựng lên đạp loạn xạ, co giật một cách bất lực.

Anh không dám cử động nữa, lại không thể cứ như vậy rút ra, anh kéo hai cánh tay đang đâm anh loạn xạ ra đằng sau, dùng cánh tay kẹp chặt cơ thể cô, ngậm bầu ngực cô, nâng đùi cô lên, đè nén dục vọng mãnh liệt phun trào, chậm chậm di chuyển.

Vị Hi nhìn hạ thể căng chặt của mình và lên bụng dưới rắn chắc của anh lại đau như dao đâm. Nơi kết nối với anh giống như bị người ta bóp sống, đau đến ruột nát tim tan. Cô đau đớn tột bậc, nhưng không lên tiếng, cắn chặt môi mình co giật, chỉ vài giây, khỏe miệng đã chảy máu.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lăng Lạc Xuyên thực sự giật mình, anh vội vàng lùi lại, thả lỏng tay, cô như con rối bằng gỗ bị người ta làm hỏng, nằm trên bàn không chút cảm giác.

Anh muốn xem cô có ổn không nhưng cô dường như không dám nhìn cơ thể khỏe mạnh cường tráng của anh thêm nữa, hai tay bịt chặt mắt, co quắp trên bàn, giống như con thú nhỏ bị lột da, cả người cuộn tròn.

Lăng Lạc Xuyên tưởng động tác của mình quá điên cuồng, hoang dã, thô bạo, đã khiến cô sợ hãi, lập tức ôm lấy bờ vai cô, mặt ghé sát mặt dịu giọng an ủi, “Được rồi, được rồi, Vị Hi, chúng ta không làm nữa, không làm, đừng sợ... đừng sợ...”.

Không biết đã qua bao lâu, cô mới dần dần tỉnh lại, như con chim nhỏ hoảng hốt, ôm chặt cổ anh, bật khóc hu hu.

Lăng Lạc Xuyên thở dài, hôn lên trán cô một cái, “Em làm anh sợ chết đi được, không thể làm thì đừng miễn cưỡng mình, bản thân em chịu khổ, người khác cũng đau lòng theo”.

Vị Hi biết mình mất kiểm chế, mất kiểm chế đến mức không thể giải thích bằng lý lẽ, nhưng cô không khống chế nổi chính mình. Cho dù người cô đối mặt là anh, cho dù khi anh ôm cô, trong lòng cô tràn ngập hạnh phúc, đầy sự hi vọng, cô vẫn không khống chế nổi. Ảnh hưởng mà Nguyễn Thiệu Nam gây ra cho cô quá sâu sắc, dường như gắn liền với xương máu cô, muốn thoát khỏi thì phải lột sống da mình.

Cô từ từ ngẩng đầu lên trong lòng anh, rót nước mắt, dùng ngôn ngữ kí hiệu nói với anh hết lần này đến lần khác: “Xin lỗi, xin lỗi...”.

Anh nắm lấy tay cô, than thở: “Ngốc à, không cần nói xin lỗi với anh. Em quên là anh đã từng nói với em, anh bằng lòng chờ đợi. Chỉ cần trong lòng em có anh, bao lâu anh cũng đợi. Không sao hết, ngày tháng của chúng ta còn dài”.

Vị Hi ôm eo người đàn ông, vùi sâu vào lòng anh, cảm nhận được cơ thể lạnh giá của mình từng chút ấm dần lên. Cô phát hiện mình như hoa hướng dương nở trong bóng tối, càng ngày càng tham lam sự ấm áp này, tham lam vòng tay ôm ấp của anh.

Nhưng Lăng Lạc Xuyên lại vỗ vai cô, nói có chút gượng gạo: “Vị Hi, tốt nhất bây giờ em buông anh ra, anh cảm thấy... anh cần phải đi tắm nước lạnh một cái”.

Vị Hi ôm anh hết khóc lại cười, dùng ngôn ngữ kí hiệu nói với anh: “Vậy anh đi tắm đi, em làm cơm cho anh ăn.”

Tay nghề làm bếp của Vị Hi khó mà tăng bốc cho nổi, Lăng Lạc Xuyên nhìn thứ hỗn độn cháy đen trên bàn, quả thật không thể nhận ra đây chính là miếng thịt bò dày dặn trong tủ lạnh nhà mình.

Vị Hi chỉ ăn một miếng liền nuốt không trôi, có chút áy náy ra dấu: “Em thấy hay là chúng ta gọi đồ ăn ngoài đi”.

Lăng Lạc Xuyên tạo nhã uống ngụm rượu vang, thông thả trả lời: “Tiền mua đồ ăn ngoài em trả, ai bảo em lãng phí một miếng thịt bò ngon như vậy của anh. Đương nhiên, nếu em muốn lấy thịt đền tiền, anh cũng không phản đối”.

Vị Hi oán hận liếc anh một cái, thiếu gia này đúng thật là một chút cũng không chịu thiệt.

Bởi vì Vị Hi trả tiền nên hai người chỉ gọi mì vẫn thần đơn giản và đồ ăn kèm.

Ăn xong bữa tối, hai người ngồi trên sofa, vừa xem phim vừa ăn kem. Vị Hi cầm cái thìa nhỏ, mình một thìa, đút cho người đàn ông ôm cô một thìa.

Ti vi đang chiếu một bộ phim Đài Loan cũ rích, người phụ nữ ôm đùi người đàn ông, khóc thảm thiết, “Đừng rời xa em, đừng rời xa em...”.

Vị Hi xem mà toàn thân ngứa ngáy, nhưng Lăng Lạc Xuyên lại thấy thú vị, nói với người phụ nữ bé nhỏ anh ôm trong lòng: “Em nhìn người ta đi, em khi nào...”.

Lời còn chưa nói xong, Vị Hi liền lấy một thìa kem bịt miệng anh. Kem hơi tan ra, rót cả xuống cằm anh. Vị Hi đặt cốc kem xuống, cười rồi rút khăn giấy ra định lau cho anh.

Ai dè anh túm lấy tay cô ấn cô xuống ghế sofa, hai nheo mắt lại, cười cực kì gian xảo, “Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh ức hiếp em thế nào không? Sau đó, mấy ngày liền anh ngủ không ngon. Bây giờ anh vẫn còn muốn lại một lần nữa...”.

Anh nói xong liền cúi đầu, lấy cằm cọ lên mặt cô. Kem vừa ngọt vừa dính, Vị Hi vừa cười vừa bận cưỡng cả lên trốn anh, nhưng anh càng lúc càng nghiền, dần dần trò chơi trở nên thú vị.

Nhưng di động của Vị Hi lại vang lên, phá đám không khí lúc này.

Số di động của cô rất ít người biết, ngoài điện thoại quấy rầy của Lăng thiếu gia, đa phần là việc gấp. Vị Hi không dám chậm trễ, lấy ra từ trong túi nhưng bị anh ấn cổ tay xuống ghế.

Anh cúi đầu muốn hôn, cô cười tránh đi, lấy ngón tay còn rảnh chỉ lên miệng anh rồi lại chỉ vào thứ đang không ngừng kêu, ý rằng: “Để em nghe điện thoại trước”.

Người đàn ông bất đắc dĩ buông cô ra nhưng không rời xa, quần lấy thơm lên cổ cô, khiến cô vừa nhột vừa tê.

Vị Hi nhin cười nghe máy, giọng của Trì Mạch trong trẻo vang lên trong ống nghe, rơi vào tai hai người.

“Vị Hi, anh trở về rồi”.

Lăng Lạc Xuyên ngồi trên ghế xem ti vi điềm nhiên như không, nhưng căn bản không biết mình đang xem cái gì. Vị Hi bước tới, khom người trước mặt anh, dùng ngôn ngữ kí hiệu nói: “Em về nhé?”.

Lăng Lạc Xuyên quay mặt và người sang hướng khác, coi như không nhìn thấy.

Vị Hi cố ý chắn trước mặt anh, dùng tay nói: “Anh không tiễn em à?”.

Người đàn ông đứng lên, túm lấy bả vai cô, kéo sang một bên, tiếp tục xem. Vị Hi nghĩ một chút, viết vài chữ trên giấy, dán lên lưng anh, quay người rời đi.

Lăng Lạc Xuyên thấy cô ra khỏi cửa, kéo tờ giấy sau lưng ra xem, trên đó viết: “Đồ quỷ hẹp hòi, bên ngoài tối đen như mực, anh không đưa em về hả? Nếu như gặp phải tên háo sắc, em hận anh cả đời”.

Người đàn ông vo tròn mảnh giấy, cầm áo khoác trên ghế, vội vàng đuổi theo.

Trên đường trở về, Lăng Lạc Xuyên nhìn biểu hiện gấp gáp của Vị Hi từ gương chiếu hậu, hơi ghen: “Vội vàng như vậy làm gì? Anh ta đâu phải sắp chết, không phải vẫn khỏe mạnh trở về đó ư?”

Vị Hi liếc thấy gương mặt âm u của anh, viết lên giấy: “Khi anh ấy đi rất vội vàng, em chỉ muốn mau chóng xác nhận anh ấy thực sự có bình an vô sự hay không. Anh giận à?”.

Bị cô hỏi như vậy, anh chẳng nói được gì nữa, chỉ đáp: “Anh không giận, nhưng trong lòng không phục. Đầu là người được cha mẹ sinh ra cha mẹ nuôi dưỡng, sao anh ta lại cao quý như vậy?”.

Vị Hi bị anh chọc cười, viết: “Còn nói không giận. Sao anh ấy có thể so với anh chứ? Anh từ lúc sinh ra đã được biết bao người yêu thương, bây giờ muốn vãn yêu chiều cũng đều tập trung vào mình. Nhưng anh ấy đến một người thân cũng không có, bọn em đều là cô nhi, đương nhiên phải dựa vào nhau. Nếu đến cái này anh cũng giận, vậy em thực sự không còn gì để nói nữa”.

Lăng Lạc Xuyên nhìn con đường phía trước, thở dài: “Thực ra là anh lo lắng. Anh biết, anh ta đi đám bốc chạp đen đều vì em. Một người đàn ông có thể làm tới mức độ này vì một người con gái, anh ta có suy nghĩ gì, anh là đàn ông, chỉ cần nhìn đã biết. Vị Hi...”.

Đột nhiên anh quay mặt lại, nghiêm túc nói: “Nếu có một ngày, anh và anh ta cùng rơi xuống nước, em cứu ai?”.

Nghe thấy câu hỏi này, Vị Hi quả thật bị anh làm cho tức điên, liếc anh một cái, cúi đầu viết lên giấy: “Ai đẹp trai, em cứu người đó”.

Người đàn ông nhìn xong, á khẩu không nói được gì, im lặng cả quãng đường.

Chiếc xe thể thao của Lăng Lạc Xuyên dừng ở tầng dưới, Vị Hi mở cửa xe, quay người nhìn đáng vẻ buồn rầu không vui của anh, bất giác bật cười, viết lên giấy: “Quả thật anh nghĩ quá nhiều rồi, bọn em không phải quan hệ đó, đợi khi nào rảnh, em sẽ giải thích với anh. Ngủ ngon, đi đường lái xe cẩn thận.”

Lăng Lạc Xuyên gật đầu, nhìn lên trên, nói: “Ngày mai tan học đợi anh, anh đến đón em”.

Vị Hi gạt đầu, xống xe, sau đó nhìn đèn đuôi xe anh biến mất trên đường mới quay người đi lên.

49. Chương 49: Cường Đoạt

Một tay túm lấy tóc cô, cúi nhìn cô từ trên cao, cười lạnh lùng: “Cho hay không cho?”

Đêm ở khu dân nghèo trước nay luôn phong phú đa dạng, khắp nơi tràn ngập những niềm vui rẻ mạt, tuy thô bạo nguyên thủy song dứt khoát trực tiếp.

Tri Mạch đứng trên ban công, vừa uống bia vừa nhìn đèn màu rực rỡ tầm thường trên đường. Vị Hi có chút căng thẳng nhìn bóng lưng anh, bước tới bên cạnh dùng ngôn ngữ kí hiệu hỏi: “Anh giận à?”

Tri Mạch lắc đầu, “Anh không giận, chỉ lo cho em thôi, sợ em nương tựa nhầm người, cuối cùng người khổ nhất lại là chính em”.

Vị Hi nhớ đến tình cảnh lúc ban ngày, bất giác mỉm cười, dùng tay nói: “Sẽ không đâu, em rất có lòng tin đối với anh ấy”.

Tri Mạch bất đắc dĩ cười một cái, cốc trán cô, “Anh biết, em trước nay thông minh. Nhưng anh sợ em quá đơn thuần, nhìn người không chuẩn xác, cuối cùng lại hại mình. Anh ta không phải nhân vật đơn giản, gia đình, địa vị, bối cảnh đều vô cùng phi thường. Tóm lại, em nên cẩn thận hơn”.

Vị Hi thấy ấm áp trong lòng, dùng ngôn ngữ kí hiệu nói: “Xin lỗi, luôn bắt anh lo lắng cho em”.

Tri Mạch cười, hôn lên trán cô, “Ừ, kiếp trước anh đã nợ em rồi”.

“Trò đấm bốc bên chỗ Ngụy Thành Báo, anh đừng đi nữa. Anh ấy nói sẽ phụ trách phí chữa trị cho em. Anh không cần mạo hiểm nữa, em rất lo”.

Tri Mạch thở dài, “Lên núi thì dễ, xuống núi mới khó. Việc này không phải anh nói đừng là có thể đừng.” Nghe thấy Tri Mạch nói vậy, Vị Hi rất lo lắng, “Vậy làm thế nào?”.

Tri Mạch xoa nhẹ gương mặt nhỏ ửng đỏ vì lo âu, an ủi cô: “Đừng lo, tự anh biết chừng mực. Hơn nữa, anh cũng muốn tiết kiệm thêm chút tiền chuẩn bị cho cuộc sống sau này, công việc không chính đáng không thể làm cả đời”.

“Xin lỗi, nếu không phải vì em...”.

Tri Mạch ôm vai cô, cười nói: “Đồ ngốc, đừng có trách nhiệm gì cũng đều gánh lên vai mình. Anh từng nói với em, cho dù chịu tổn thương thế nào, trái tim yêu một người tuyệt đối không phải không có ý nghĩa. Tất cả những điều này đều là anh cam tâm tình nguyện làm vì em, nếu ngược lại trở thành gánh nặng của em, uống phí nổi khổ tâm của anh không nói, với anh cũng vô ích”.

Vị Hi không còn gì để nói, ôm lấy cơ thể chẳng chịt vết sẹo của người đàn ông, nghĩ đến những điều tốt đẹp về anh, không nén được giọt nước mắt.

Có lẽ trên thế giới này, luôn có một vài người là món nợ cả đời cả kiếp bạn đã được định sẵn không thể thoát khỏi.

Đêm ở khu biệt thự, bên hồ nhân tạo vô cùng yên tĩnh, sao đầy trời rơi xuống nước. Đêm khuya thanh vắng, hai ngọn núi phía xa tựa như hai con thú đang chạy.

Tiếng đàn dương cầm du dương vang lên trong máy CD, Lăng Lạc Xuyên ngồi trên chiếc ghế trúc ban sáng, lặng yên nhìn giá vẽ trước mặt.

Trong một đêm như vậy, cảm giác lặng lẽ nhưng nhớ một người thực sự rất đẹp.

Anh đứng lên, bước tới bên giá vẽ, chạm lên gương mặt của chính mình, nhớ lại tình cảnh ban ngày, dịu dàng nói: “Vị Hi, em biết không? Dưới ánh mặt trời, nụ cười của em chính là thiên đường của anh. Trái tim anh đặt nơi em, chỉ mong em hãy đón nhận lấy nó. Ngàn vạn đừng làm tan nát, tan rôi, anh sẽ không sống nổi...”

Hôm sau lên lớp, Chu Hiểu Phàm phát hiện Vị Hi luôn cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Sao vậy? Lát nữa anh ấy đón cậu à?”.

Vị Hi Nhìn màn hình lớn trên bảng gập đầu, tiện tay viết lên giấy: “Một ngày như bằng một năm... Cuối cùng mình cũng đã hiểu tâm trạng hồi đó của cậu”.

Chu Hiểu Phàm bụm miệng cười, đấm cô một cái, khẽ giọng nói: “Kẻ siêu phàm thoát tục như cậu cuối cùng cũng thấu hiểu rồi”.

Vị Hi cười, kéo tay áo che đồng hồ, tiếp tục nghe giảng.

Sau khi tan học, Chu Hiểu Phàm bị chủ nhiệm khoa gọi đi, một mình Vị Hi ra về, đến cổng trường nhìn xung quanh không thấy xe Lăng Lạc Xuyên.

Cô muốn gọi điện cho anh, nghĩ rằng chắc anh đang làm việc, cuối cùng không gọi nữa. Đây không phải lần đầu tiên anh cho cô leo cây, cũng có lúc bận rồi quên luôn, không nhớ mình hẹn cô.

Đợi một lát ở cổng, thấy các bạn đã về gần hết. Đang do dự có nên tự về nhà không thì điện thoại reo, Lăng Lạc Xuyên gọi đến.

Vị Hi nghe máy, giọng nói của Lăng Lạc Xuyên vô cùng lo lắng truyền đến, “Xin lỗi, Vị Hi, hôm nay anh phải lỡ hẹn rồi. Máy tính công ty xảy ra vài chuyện, em tự về nhà được không?”

Vị Hi vội vàng gập đầu, lại nhớ ra anh không nhìn thấy, thế là gõ hai cái vào ống nói, ý rằng: “Được ạ.”

“Vậy đợi anh giải quyết xong, anh gọi cho em nhé?”.

Vị Hi lại gõ một cái, ám chỉ: “Vâng”.

Chỉ thấy bên kia có người nói: “Anh Lăng, đã có biện pháp ứng phó khẩn cấp của kỹ sư máy tính rồi, anh xem...”.

Lăng Lạc Xuyên trả lời một tiếng rồi nói với Vị Hi: “Xin lỗi, bây giờ anh thực sự rất bận, không nói nhiều với em nữa, chờ điện thoại của anh.” Nói xong liền cúp máy.

Nghe tiếng tút tút bên kia, trong lòng Vị Hi ít nhiều có chút thất vọng. Nhưng đàn ông, đặc biệt là người như anh luôn lấy sự nghiệp làm trọng.

Thế là nhún vai, khoác ba lô, một mình đi bộ ra bến xe bus.

Trường học ở vùng ngoại thành, xe ít khách. Nắng chiều cuối thu ấm áp nhưng không nóng rát. Vị Hi giơ tay che đi ánh nắng xuyên qua lá cây, dưới con đường rợp bóng cây, cô vừa đi đường vừa ngắm nhìn.

Không biết vì sao, đột nhiên lại có tâm trạng thưởng thức cảnh vật. Có lẽ là vì sự tồn tại của anh.

Không nén được cúi đầu cười.

“Đừng cứ cúi đầu mãi thế, cổ dễ có nếp nhăn đấy”.

“Anh thích nhìn dáng vẻ ngẩng cao đầu của em, giống như con nai lắng nghe trong gió.”.

Vị Hi ngẩng đầu, cười với ánh nắng trên lá cây, tiếp tục bước đi. Hoàn toàn không biết chiếc xe hai màu xám bạc phía sau đã lặng lẽ theo cô cả đoạn đường.

Nguyễn Thiệu Nam ngồi trong xe, mỉm cười từ đầu đến cuối nhìn cô, thực sự vui như vậy ư? Chỉ sợ là vui quá hóa buồn thôi...

“Anh Nguyễn, cô Lục đã đi rồi, có cần đi theo không ạ?”. Tài xế quay đầu hỏi ông chủ của mình.

Nguyễn Thiệu Nam nhắm mắt, lắc đầu, “Không cần nữa, chúng ta về thôi”.

Điện thoại reo, anh nghe một lát, sau đó nói: “Anh sắp xếp rất tốt. Nghe đây, chuyện hôm nay tuyệt đối không được phép để rò rỉ ra. Nếu không, tôi sẽ lột da anh!”

Vị Hi trở về, vừa vặn Như Phi cũng ở nhà, thấy cô về sớm như vậy, hỏi có phần kinh ngạc: “Hôm nay không phải đã hẹn anh ta ư? Sao mà về nhà sớm vậy?”.

Vị Hi đặt ba lô xuống, nói bằng ngôn ngữ kí hiệu:

“Công ty anh ấy có chuyện”. Nhìn xung quanh, lại hỏi: “Trì Mạch lại ra ngoài à?”.

Như Phi gật đầu, “Nghe nói hôm nay có một ông chủ đặc biệt đến, tên họ Ngụy hình như rất coi trọng, đã gọi anh ấy đi từ lâu rồi”.

Vị Hi có dự cảm xấu, “Anh ấy có nói là ai không?” Như Phi lắc đầu: “Chỉ sợ anh ấy cũng không biết. Mấy ông chủ đó đều là những nhân vật có máu mặt, tới những trận đấu kiểu đó đương nhiên phải tìm nơi người khác không thấy, một mình từ từ thưởng thức. Nhìn người ta thịt rơi máu chảy, họ sung sướng tột bậc. Ôi! Kẻ này biến thái hơn kẻ khác!”.

Trong lòng Vị Hi không biết tại sao lại trở nên hoảng loạn, Như Phi thấy mặt cô trắng bệch, an ủi nói: “Anh ấy trước nay rất lợi hại, muốn dồn ngã anh ấy, người bình thường không có bản lĩnh đó, cậu cũng đừng quá lo lắng”.

Như Phi an ủi Vị Hi một hồi rồi đi làm. Vị Hi tắm qua, một mình ngồi trên giường nhìn ngón tay mình xoắn vào nhau, trong lòng hoảng loạn bất an, thế nào cũng không thể bình tĩnh lại được.

Cô nhìn di động đặt trên đầu giường, luôn cảm thấy không biết khi nào nó sẽ reo lên, sẽ mang đến cho cô tin dữ.

Chẳng bao lâu nó reo thật.

Vị Hi ấn vào lồng ngực mình, căng thẳng nhận máy, nghe thấy giọng đối phương, cô kinh ngạc nhìn phía trước, hơi thở dường như ngưng đọng. Đôi mắt đen láy sáng ngời trong phút chốc trở thành đồng hoang tàn trống trải.

Tối đen vô tận...

Nguyễn Thiệu Nam ngồi một mình trong căn phòng sinh hoạt thường ngày trên tầng cao nhất tòa nhà Dịch Thiên, Nhìn màn hình lớn trong phòng khách, thờ ơ lắc lắc li rượu trong tay.

Vị Hi được người dẫn đường đẩy vào phòng, Nguyễn Thiệu Nam quay lưng với cô hướng về phía màn hình đang trước đang chiếu trận đấu đấm bốc chợ đen tàn nhẫn đến tột cùng.

Một bóng dáng quen thuộc hiện ra trước mắt cô, cô gần như không nhận ra anh. Mặt anh toàn máu, mắt trái sưng húp. Nguy hiểm tránh qua đòn quét cao hung dữ mạnh mẽ của đối phương, nhưng bị xoạc một đòn dưới chân, ngã trên võ đài.

Nếu Vị Hi có thể nói được, nếu cổ họng của cô vẫn có thể hét nổi, cô nhất định sẽ sợ hãi đến mức kêu la thất thanh. Nhưng cô không thể kêu được, chỉ có thể trừng mắt nhìn, nhìn người trân trọng mình như tính mệnh kia đang máu chảy như trút trên võ đài.

Nguyễn Thiệu Nam ngồi trên ghế sofa tẩm tặc khen ngợi, “Cho anh ta dùng thuốc mà có thể chống cự đến bây giờ. Tên Trì Mạch này thật không đơn giản.”

Vị Hi như bị sét đánh, ngơ ngẩn. Cô quả thật không thể tưởng tượng nổi sao có người có thể máu lạnh đến mức này. Khi cô tưởng rằng người đàn ông trước mắt đã đủ tàn nhẫn, đủ máu lạnh, thì anh ta luôn có thể làm ra những việc còn tàn nhẫn, máu lạnh hơn để phá vỡ giới hạn của cô.

Nguyễn Thiệu Nam đứng lên, nho nhã mỉm cười khi thấy Vị Hi Nhìn mình một cách vô cùng kinh sợ, “Tay đấm bốc tự do này anh đặc biệt mời từ Campuchia về thế nào? Tuyệt vời không?”

Xung quanh tiếng hò reo như sấm rền, hai mắt Trì Mạch vô thần, chân loạn choạng. Đối phương ôm đầu anh, đầu gối như chiếc búa lớn bổ mạnh xuống. Trì Mạch dùng tay ôm đầu, gắng gượng chống đỡ đòn tấn công khiến người khác gần như tuyệt vọng.

“À, đúng rồi, anh quên không nói cho em biết. Đấm bốc chợ đen ở Campuchia còn có một quy tắc bất thành văn: Không chết không dừng! Theo em Trì Mạch còn có thể chống cự được bao lâu?”.

Vị Hi gần như suy sụp, cô gơ đôi tay run rẩy ra nói với anh: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”.

Nguyễn Thiệu Nam không hiểu, Vị Hi nhớ ra anh ta không phải Lăng Lạc Xuyên. Run rẩy lấy ra quyền sở hữu của mình, viết một lượt lên giấy.

Nguyễn Thiệu Nam lắc đầu khẽ cười, ra hiệu người khác lui ra hết, bước tới bên cạnh Vị Hi, thì thầm bên tai cô: “Anh muốn thế nào, em không biết à?”.

Môi Vị Hi rét run, lần tìm di động.

Nguyễn Thiệu Nam biết cô muốn gọi cho ai, không những không ngăn cản, ngược lại còn khoanh tay trước ngực, thong thả nhìn cô, cười một cách thâm sâu khó dò, “Cho dù em gọi cho cậu ta, chờ em gọi được cậu ta đến, giải thích rõ ràng từng từ từng câu với cậu ta thì người trên võ đài cũng gần chết rồi. Em nên biết, trên võ đài đám bốc tự do, một phút cũng có thể quyết định sự sống chết của con người”.

Vị Hi sững sờ, nhìn Trì Mạch toàn thân đầy máu trên võ đài, nước mắt như chuỗi hạt trân châu bị đứt dây, chảy xuống hai má.

“Hà tất phải bỏ gần tìm xa chứ? Chỉ cần em xin anh, anh còn có thể không đáp ứng em ư?” Nguyễn Thiệu Nam ôm cơ thể lạnh giá run rẩy của cô, ghé sát tai cô, cứng nựng bằng giọng nói vô cùng dịu dàng, “Nhưng em phải nhanh chóng quyết định, em nghĩ thêm một phút, anh ta phải chịu khổ thêm một phút”.

Vị Hi quay mặt sang, nước mắt lưng tròng nhìn người đàn ông cô từng yêu bằng cả sinh mạng, cô thật không hiểu, trái tim anh ta rốt cuộc làm bằng gì? Thủ đoạn không có tính người, bỉ ổi vô liêm sỉ này, sao anh ta có thể nghĩ ra được? Sao anh ta có thể làm được?

Nguyễn Thiệu Nam dùng ngón tay lau đi nước mắt trên mặt cô, thở than: “Nhìn em khóc thế này, anh không nhẫn tâm. Nhưng hôm nay tha cho em, bản thân anh há chẳng lại phải ném nỗi khổ tương tự ư? Vị Hi, anh chỉ cần một câu nói của em”.

Một tay túm lấy tóc cô, anh nhìn cô từ trên cao, cười lạnh lùng: “Cho hay không cho?”.

Cô bị ép ngửa cổ lên nhìn, giọt lệ trên lông mi tựa như thủy tinh óng ánh, từng giọt từng giọt từ má chạm lên tay anh. Qua bờ vai, cô nhìn thấy trên màn hình Trì Mạch đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi, một tay đã không thể cử động, gương mặt biến dạng. Tiếng chuông bắt đầu trận đấu lại vang lên bên tai cô như chuông báo tử thúc giục.

Cô nhắm mắt, trong phút chốc nước mắt như mưa, gập đầu, nói một từ không có âm thanh, “Cho...”.

Người đàn ông cười, mãn nguyện hôn lên hàng mi thắm đậm nước mắt của cô, khen ngợi: “Như vậy mới ngoan”. Lại ôm cô, thở dài, “Vị Hi, em không biết, anh nhớ em biết nhường nào, anh muốn... xé nát em ra biết bao”.

Toàn thân Vị Hi run rẩy, răng va vào nhau, như con chim nhỏ bị con hổ bắt sống từng cái lông, gãy chết trước miệng hổ nhưng sống không bằng chết.

“Anh Lãng, anh không thể vào, anh Lãng...”.

Lãng Lạc Xuyên đá chân mở cửa, bước dài vào phòng, nhìn thấy trận đấu đầm máu trên màn hình lớn, lại nhìn gương mặt Vị Hi đầy vệt nước mắt, trong phút chốc đã hiểu tất cả.

Anh bước tới kéo Vị Hi ra sau lưng, nhìn Nguyễn Thiệu Nam cười nhạt, “Xem ra anh không hiểu ý tôi. Không sao, tương lai chúng ta còn dài”.

Quay mặt sang nói với người phụ nữ bên cạnh: “Chúng ta đi!”.

Nhưng Vị Hi kéo anh lại, nhìn màn hình lớn, lại nhìn Lãng Lạc Xuyên, giống như nắm lấy sợi dây cứu mạng.

Nguyễn Thiệu Nam ngồi trên ghế sofa, nhìn chăm chú bằng ánh mắt xem kịch.

Điều này như đổ thêm dầu vào lửa, Lãng Lạc Xuyên bắt giác nổi giận, nhìn cô, mạnh mẽ nói từng từ: “Đi theo anh! Đừng để anh nói lần nữa!”.

Vị Hi sợ hãi đến ngơ ngẩn vì giọng nói hung dữ của anh, nhưng lúc này, trên màn hình lớn Trì Mạch lại bị đối thủ đốn ngã lần nữa, xung quanh vang lên tiếng cổ vũ như sấm dậy.

Võ sĩ người Campuchia đó có một đôi mắt lạnh giá như loài bò sát, vô tình nhìn đối thủ ngã dưới đất, chuẩn bị lấy đi sinh mệnh của anh bất cứ lúc nào.

Lăng trì chẳng qua cũng chỉ như vậy.

Cô không thể chịu đựng được nữa, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ trước mặt Lăng Lạc Xuyên, kéo góc áo anh, đôi mắt sưng nước xốt xa ngẩng lên nhìn anh, cầu cứu không lời, dường như đang nói: “Xin anh, xin anh...”.

Nguyễn Thiệu Nam ngồi trên ghế sofa thờ ơ lạnh nhạt cuối cùng cũng bật cười.

Cúi nhìn người phụ nữ đang quỳ dưới đất đau khổ cầu xin anh, Lăng Lạc Xuyên hận đến tận cùng, hít sâu một hơi, hất tay cô ra, rút di động gọi cho Nguyễn Thành Bảo.

Bên kia vừa gọi một tiếng “Lăng thiếu gia”, anh bèn hung hăng chửi trong điện thoại, “Lập tức kêu tên người Campuchia dừng lại, chậm một phút, mẹ kiếp, tôi sẽ khiến anh không chịu nổi!”.

Sau đó hạ điện thoại xuống, nhìn Nguyễn Thiệu Nam ngồi trên ghế sofa, cười lạnh một tiếng, “Đã thấy thứ anh muốn thấy, giờ anh mãi nguyên ròi!”.

50. Chương 50: Không Trao Trái Tim Cho Anh Thì Trao Thân Cho Anh

Đừng có vờ làm ra bộ dạng đáng thương với anh, hôm qua chẳng phải còn muốn ngủ cùng anh sao?

Phát sóng trực tiếp hiện trường đã kết thúc, kịch hay cũng tàn, Nguyễn Thiệu Nam tắt ti vi, cầm li rượu lên uống rượu một mình. Chuông điện thoại reo, anh tiện tay nghe máy, nghe một lát rồi cười “Không sớm, anh ta đến vừa đúng lúc, thời gian vừa vặn. Vất vả rồi...”.

Nguyễn Thiệu Nam đặt điện thoại xuống, đứng lên bước tới bên cửa sổ nhìn xuống thành phố này, lần trước cũng ở đây, Vị Hi gây gỗ với anh suốt chút nữa máu chảy thành sông. Anh còn nhớ, khi đó cô nói: “Anh muốn tôi yêu anh, có thể không?”.

Lúc ấy tất cả đều là giả, duy chỉ có sự phẫn nộ khi đó là thật. Nghe thấy câu đó, anh hận không thể xé cô thành từng mảnh nát vụn. Không! Mảnh vụn vẫn có hình dáng, anh hận không thể nghiền cô thành bột, cô tan thành tro bụi anh mới có thể an tâm, mới có thể dễ chịu, mới có thể yên lòng.

Nguyễn Thiệu Nam hít thật sâu, đầu mũi dường như vẫn có thể ngửi thấy mùi của cô, vị của nước mắt.

Anh khẽ cười một tiếng, “Em từng nói, em sẽ mãi mãi yêu anh, tới chết cũng yêu anh. Nhưng em vẫn sống mà lại yêu người khác. Ban đầu anh tưởng em đã chết, anh liền buông tay, nhưng em lại không chết nổi. Em bảo anh làm thế nào đây?”.

Nhớ lại hình ảnh cô quỳ dưới chân Lăng Lạc Xuyên, ngược nhìn cậu ta, ánh mắt đáng thương lại tràn đầy hi vọng; nhớ đến khi cô nhìn thấy cậu ta vào phòng, biểu hiện đầy hi vọng, cho rằng có thể thoát khỏi vận mệnh...

Anh ngồi dựa lưng vào ghế, nhắm mắt cười lạnh lùng, “Em thực sự cho rằng tên thiếu gia kiêu ngạo đây mình, mắt để tí trên cao có thể là chỗ dựa ư? Vậy thì mở to mắt ra mà nhìn cho rõ nhé...” Xoa xoa vết thương trên môi, dịu dàng nói với không khí, “Đợi em nhìn rõ ràng, em sẽ biết, trên thế giới này, người em có thể dựa dẫm... chỉ có anh.”

Vị Hi gọi điện cho Như Phi, Trì Mạch đã được đưa tới bệnh viện, tuy vết thương bên ngoài rất nặng nhưng anh không bị nội thương, cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu thực tế dày dặn, biết nên bảo vệ bản thân thế nào, ngoài gãy cánh tay trái ra, không có vết thương nghiêm trọng nào khác.

Lúc này Vị Hi mới yên tâm, Như Phi nói cô phải ở lại bệnh viện chăm sóc Trì Mạch rồi cúp máy.

Sau khi đặt di động xuống Vị Hi nhìn người đàn ông trầm mặc như đêm ngồi bên, bước qua dùng ngôn ngữ kí hiệu nói với anh: “Cảm ơn anh.”

Lăng Lạc Xuyên không nói gì, Vị Hi biết anh vẫn còn đang tức giận, tất cả những điều cô làm hôm nay không những khiến anh mất mặt trước Nguyễn Thiệu Nam mà còn làm tổn thương nặng nề trái tim anh.

Vị Hi muốn nói gì đó với anh nhưng thấy biểu hiện lạnh lùng của anh liền biết. Giờ này phút này, nói gì anh cũng đều không nghe lọt tai.

Vị Hi cúi người dùng ngôn ngữ kí hiệu nói với anh: “Xin lỗi, em đi trước đây”.

Vị Hi đứng thẳng người đi ra cửa. Người đàn ông vẫn trầm mặc kéo cô lại, “Làm gì mà vội đi thế? Chuyện hôm qua chúng ta muốn làm chẳng phải vẫn chưa làm xong ư?”

Vị Hi đẩy anh ra, nhìn gương mặt âm u của anh, thở dài, cầm quyển sổ nhỏ lên viết: “Việc hôm nay đã khiến anh mất mặt, em thực sự rất xin lỗi. Tâm trạng anh hôm nay không tốt, có chuyện gì hôm khác chúng ta nói sau. Nếu anh vẫn muốn nghe em nói”.

Vị Hi đưa mảnh giấy cho anh, lùi một bước về phía sau, hai cúi người, nói bằng ngôn ngữ kí hiệu: “Cảm ơn anh đã cứu anh ấy, thực sự cảm ơn anh”.

Vị Hi quay người định đi, Lăng Lạc Xuyên kéo cô trở lại, vút lên sofa không chút lưu tình, “Em không cần vội đi, anh có lời muốn nói, nói xong em về xem anh ta cũng không muộn.”

Vị Hi biết hôm nay dù sao cũng không trốn tránh được, kẻ đó đã tính toán cả rồi, luôn có một trận cuồng phong bão táp chờ cô. Thế là gật đầu, dùng ngôn ngữ kí hiệu nói với anh: “Anh nói đi, em đang nghe.”

Lăng Lạc Xuyên ngồi xuống chiếc bàn đối diện, nhìn cô chăm chú. Lại gần, Vị Hi mới phát hiện tĩnh mạch nổi rõ trên trán anh. Anh phần nộ đến cực điểm nhưng đã ra sức kiềm chế bản thân mới không bùng phát.

Nhưng cho dù như vậy, Vị Hi cũng cảm thấy căng thẳng, dường như lúc này người đàn ông cô đối mặt không phải người yêu cô sâu sắc mà là con báo đen đang giận dữ, bất kì lúc nào cũng chuẩn bị xé nát cổ họng cô bằng răng nanh sắc nhọn.

Nhìn ra vẻ sợ hãi của cô, Lăng Lạc Xuyên cười, giơ tay vuốt một bên má lạnh buốt của cô, trong lòng không có quỷ, em sợ cái gì? Lẽ nào những lời em nói với anh đều là giả? Từ khi bắt đầu, em chỉ muốn lợi dụng anh ư? Từ đầu đến cuối, em không hề có chút thật lòng nào với anh? Nói cho anh biết, Vị Hi, em có như vậy không?”.

Ánh mắt anh cắm chặt vào cô, Vị Hi ngược lên nhìn ánh mắt như muốn ăn thịt người ấy, lắc đầu, “Không có.”

Lăng Lạc Xuyên gật đầu, “Được. Anh tin em. Bây giờ, về xem anh ta đi. Yên tâm, trong thời gian ngắn anh ta vẫn chưa chết được đâu. Có điều... sau này thì khó nói”.

Vị Hi bỗng chốc trở nên hoảng hốt, muốn nói gì đó nhưng Lăng Lạc Xuyên túm lấy tay cô, “Hôm nay khi quỳ dưới đất cầu xin anh thì nên nghĩ đến điểm này. Em trước nay chưa từng cầu xin người khác nhưng có thể làm tới nước này vì anh ta. Em coi trọng anh ta đến vậy, thậm chí vượt qua cả tôn nghiêm của em. Còn anh, đụng vào em một cái, em liền cảm thấy chán ghét, cảm thấy không thể chịu nổi. Người nguy hiểm như thế, sao anh có thể giữ lại anh ta? “Nằm mép võng, há để kẻ khác ngủ ngon sao đến đạo lí này em cũng không hiểu?”

Vị Hi nơm nớp lo sợ nhìn anh, khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười, nhưng đôi mắt đẹp lại dường như đóng băng. Cô muốn dùng tay hoặc bút nói với anh nhưng anh căn bản không cho cô cơ hội biện bạch.

Anh nắm lấy cổ cô, cười lạnh lẽo nói: “Bây giờ em không nói được, cho dù có thể nói, anh cũng không muốn nghe. Anh chỉ muốn nói cho em biết, anh ta chết chắc rồi. Nguyễn Thiệu Nam không cần mạng anh ta, anh cũng sẽ không buông tha cho anh ta. Người mang tới họa diệt thân cho anh ta không phải ai khác mà chính là em, chính sự tự tình thông minh của em đã hại chết anh ta. Vị Hi đáng thương của anh, em nói em lừa anh làm gì? Khiến anh hàng ngày mất hồn mất vía, khoa chân múa tay vì em. Kết quả lại chẳng được gì. Không! Là anh sai. Anh nên nói với em sớm một chút, người lừa gạt anh đều có kết cục không ra gì, đúng không?”

“Anh hiểu rất rõ tính khí của Lăng Lạc Xuyên, nếu nói về nhân tâm giao hoạt, anh đều phải nhường cậu ta ba phần.”

Nhớ đến lời của Nguyễn Thiệu Nam, cô vô thức chống lại người đàn ông đang kim hãm cô. Nhưng anh túm lấy bả vai xách cả người cô lên ép vào lưng ghế sofa.

Thành ghế mềm nhưng vẫn khiến đầu óc cô choáng váng. Vị Hi há hốc miệng thở hổn hển, nhưng Lăng Lạc Xuyên kẹp cổ họng cô, nực cười nhìn cô, “Em sợ cái gì? Anh sẽ không làm gì em cả. Ai bảo anh yêu em

như vậy, yêu đến mức hồn bay phách lạc, yêu đến mức khó mà thoát khỏi, yêu đến mức tất cả mọi người đều chờ đợi trò cười của anh. Kết quả, anh ta thực sự có thể thấy rồi, em hài lòng rồi chứ?”

Vị Hi nhìn anh, một trái tim sớm đã rạn nứt tan thành mảnh vụn bởi những lời lạnh lùng của anh.

Cô không muốn khóc, cô đã khóc quá nhiều rồi nhưng nước mắt lại không thể ngừng rơi. Hai môi cô mấp máy, lúc này cô hi vọng biết bao bản thân có thể nói được, nhưng cô nói không ra. Có lẽ nói cũng vô ích.

Người đàn ông mang theo nụ cười trên gương mặt trước mắt này trong lòng chất đầy sự hiềm nghi và phần nộ với cô, anh căn bản không muốn nghe cô giải thích. Cho dù nghe, anh cũng sẽ không tin, anh chỉ tin vào thứ mình nhìn thấy.

Nguyễn Thiệu Nam, Vị Hi không thể không công nhận, anh ta quá hiểu Lăng Lạc Xuyên, cũng quá hiểu cô. Anh ta biết điểm yếu của họ ở đâu, càng biết nên làm thế nào có thể hoàn toàn hủy hoại cô.

“Tất cả những điều anh ta làm ngày hôm nay vì muốn thấy chúng ta như vậy, vì sao anh không hiểu chứ?”

Vị Hi nói một câu không có âm thanh đáng tiếc người đàn ông đang túm lấy cô không muốn nhìn, cũng không hiểu.

Anh thở dài, “Tuy anh rất thích nhìn thấy em khóc, luôn đáng thương như thế, chỉ cần có thể làm cho em cười, anh hận không thể chết vì em. Nhưng chiều này dùng nhiều rồi, không còn tác dụng nữa”.

Anh chạm lên trán cô, ngữ khí trầm thấp chứa đầy dục vọng, “Em không muốn để anh ta chết, đúng không? Em không cần quỳ xuống, em có thứ còn tốt hơn. Em biết anh sớm chiều mơ tưởng, ngày đêm khó ngủ vì nó. Em biết anh muốn có được nó nhường nào. Em không trao trái tim cho anh thì trao thân cho anh. Em từng nói, cho dù em chết cũng sẽ không làm tình cùng người em không yêu. Nhưng em vì anh ta cái gì cũng chịu, đúng không?”

Anh bế Vị Hi lên, nhìn gương mặt đầm nước mắt của cô, cười nhạt nói: “Đừng có vờ làm ra bộ dạng đáng thương với anh, hôm qua chẳng phải còn muốn ngủ cùng anh sao? Em cũng chẳng phải lần đầu, anh nghĩ anh không cần quá khách sáo, em chịu được”.

Sau khi vào phòng ngủ, anh bật đĩa CD, chỉnh ở mức âm lượng cao nhất. Vũ khúc nổ tung cả biệt thự, chấn động màn đêm, làm vỡ vụn những ngôi sao, khiến trái tim của một người cũng tan tác, hóa thành tro bụi.

51. Chương 51: Lạc Xuyên, Tạm Biệt

Trên thế giới này, có rất nhiều người vô tình nói lời tạm biệt liền thực sự không bao giờ gặp lại. Thế đấy Lạc Xuyên, tạm biệt...

Sáng hôm sau, Lăng Lạc Xuyên tỉnh dậy trong phòng ngủ của mình, bên cạnh đã không còn người, chỉ có một tờ giấy đầy chữ.

Nét chữ thanh thoát mềm mại trên đó rất lộn xộn, không khó nhìn ra người viết khi ấy đang trong tâm trạng phức tạp và hỗn loạn.

Sáng hôm ấy, anh đọc rất nhiều lần, từng từ từng câu, đọc đi đọc lại, im lặng trầm tư, nhớ lại nhiều lần. Cuối cùng tờ giấy mỏng manh bị vo tròn, nắm chặt.

“Xin lỗi, em đã không cách nào chờ anh tỉnh dậy, mặt đối mặt, nói tất cả những điều này với anh. Em không đủ sức nữa rồi, tối qua, em rơi nước mắt cả đêm bên cạnh anh. Nhưng em biết anh đã không còn quan tâm. Chúng ta đi tới nước này, thật sự khác xa so với suy nghĩ ban đầu của em. Bây giờ ngẫm lại, có lẽ không nên trách anh. Do em quá ngây thơ, lại có thể cho rằng hai con người với hai thân phận, địa vị, xuất thân, trải nghiệm khác nhau như vậy có thể một lòng một dạ ở bên nhau. Anh là một người quá kiêu ngạo, cuộc đời anh quá mỹ mãn, chưa từng trải qua cảnh ngộ trái oan và gặp cản trở bao giờ, vì vậy anh vĩnh viễn không thể hiểu thế giới mà những người như chúng em hàng ngày đối mặt là như thế nào. Anh vĩnh viễn không thể thông cảm cho tình cảm giữa em và Trì Mạch, thứ tình cảm vượt qua cả tình bạn, tình yêu, tình thân, thậm chí trân trọng sinh mạng. Anh chưa từng trải qua nên anh sẽ không hiểu”.

Lăng Lạc Xuyên đọc đến đây, ngẩng đầu nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, thời tiết nắng đẹp.

Nhưng khi Vị Hi đi lại là trước bình minh, phía đông trời còn chưa rạng. Trên đường ra bến xe, cô nhìn thấy một manơcanh bị người ta vứt cạnh thùng rác, tứ chi tách rời, đầu rơi nghiêng dưới đất, đôi mắt nhìn thẳng vào cô. Cô bước tới ghép lại từng chút từng chút con búp bê không có sinh mạng ấy, lại lấy khăn lụa của mình quàng lên cổ nó.

Chính giây phút này, mặt trời ló rạng, ánh nắng ấm áp chiếu sáng gương mặt họ. Vị Hi nhìn cô ấy mỉm cười nhưng đôi mắt dần đỏ lên, cô dùng ngôn ngữ kí hiệu nói với manơcanh: “Mày rất xinh đẹp, đừng đau lòng...”

“Thực ra, cho dù tình yêu nam nữ giống của chúng ta trên thế gian này về cơ bản đều như vậy, chúng ta có thể không cần để bị kịch lặp lại. Đáng tiếc là anh vẫn làm tổn thương em, tổn thương một cách rất sâu sắc. Có lẽ, trước khi bắt đầu đến nay, thần vận mệnh chưa từng thật sự chiếu cố chúng ta. Như lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ, anh đến mang theo mục đích khiến em bị ức hiếp. Vì vậy ông trời liền khiến chúng ta đời này kiếp này, có duyên không phận”.

Rầm một tiếng, Lăng Lạc Xuyên ném chiếc cốc trong tay lên cửa sổ. Cửa sổ rạn thành những hoa văn lộn xộn, tựa như trái tim chia năm xẻ bảy của anh.

“Cho dù thế nào em vẫn phải cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cứu mạng anh ấy. Anh ấy thật sự rất quan trọng, còn quan trọng hơn cả tính mạng của em. Kì thực, đối với anh ấy, đối với những chuyện em trải qua nửa năm nay, đối với thế giới em sống, em vốn có rất nhiều, rất nhiều lời muốn nói với anh. Nhưng bây giờ, không nói cũng được. Nếu anh chỉ tin những việc anh muốn tin, cho dù em nói nhiều hơn nữa thì có ý nghĩa gì chứ? Chỉ hi vọng anh có thể vì chút áy náy anh từng có với em mà tha cho anh ấy, tha cho em và tha cho chính bản thân mình”.

“Có người nói trái tim con người của thành phố này thối rữa rồi nhưng em vẫn ôm hi vọng. Như em vẫn tin tưởng thế giới này có rất nhiều con đường, có những con đường xem ra đơn giản nhưng có đi mà không thể trở lại. Có những con đường xem ra khó khăn, sau khi bước qua chông gai lại bằng phẳng. Nguyễn Thiệu Nam đã lựa chọn con đường đơn giản để đi, ở anh ta, em đã không còn nhìn thấy chút nhân tính nào, ngoài lớp vỏ, thì chẳng có gì cả. Nhưng em chân thành hi vọng anh sẽ không như vậy. Em trước sau luôn tin, dưới bề ngoài lạnh lùng tàn nhẫn, rục rờ và trống lếch của anh vẫn có một trái tim lương thiện và tình cảm thuần khiết chưa biến mất. Nếu điều này lại là do em ngậy thơ, tự tình thông minh, vậy em cũng không còn lời nào để nói. Nhưng mong anh ghi nhớ những lời em từng nói khi ở quán ăn Thái Lan hồi đó. Giả sử có một ngày, thực sự đến mức không thể làm chủ bản thân, em sẽ không tiếc tính mạng”.

Lăng Lạc Xuyên bật cười, gần như cười ra nước mắt, miệng không ngừng nói: “Em giỏi, em giỏi lắm...”.

“Trên thế giới này, có rất nhiều người vô tình nói lời tạm biệt liền thật sự không bao giờ gặp lại. Có rất nhiều tổn thương vô tình xảy ra, nhưng lại mang đến sai lầm không cách nào bù đắp. Điều cuối cùng em muốn nói với anh rằng, tất cả mọi chuyện xảy ra tới qua, cả đời em sẽ ghi nhớ. Vì vậy Lạc Xuyên, tạm biệt...”.

“Này, cô gái, tỉnh dậy đi, xe đến bến rồi”. Có người lay Vị Hi.

Vị Hi mở mắt, nhìn thấy xe đã đến bến cuối, bản thân ngủ quên, hình như đã mơ một giấc mơ rất, rất dài, bây giờ, đã tỉnh mộng...

Sau khi xuống xe, cô tìm thấy một hiệu thuốc gần đó, bước vào. Nhân viên cửa hàng hỏi cô mua gì, cô viết lên giấy: “Thuốc tránh thai khẩn cấp”.

Cô nắm chặt gấu áo mình, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Nhân viên cửa hàng nhìn cô rồi đưa thuốc. Vị Hi trả tiền xong, cầm thuốc đi ra, lại mua một cốc cà phê nóng ở siêu thị bên cạnh.

Cô biết không thể uống thuốc bằng cà phê. Nhưng giờ này phút này, cô thực sự không muốn uống đồ lạnh, cả thành phố rục rờ ấm áp, chỉ có mình cô lạnh buốt như băng.

Ngồi ở trạm xe bus, lặng ngắm con đường đông như mắc cửi, Vị Hi bỏ từng viên thuốc vào trong cốc cà phê. Cốc cà phê này không bỏ đường, nhưng cô không thấy đắng. Có lẽ, trải qua quá nhiều chuyện, thần kinh của cô đã gần như tê liệt.

Anh ta là một người đàn ông không từ thủ đoạn, cô không thể giữ lại chút hậu họa ỉn.

Nhớ lại tình cảnh nửa năm trước, cô vắn cổ giấy trong tay đến không còn hình dạng, cô nói với chính mình: Mày làm đúng, tuyệt đối không thể đi theo vết xe đổ nữa.

Cô ngẩng mặt lên cười với bầu trời, đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật đáng buồn cười. Đều nói con người không thể vấp ngã bởi một sợi dây đến hai lần, cô đã ngã vô số lần, vẫn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Cô nhớ đến tối hôm đó, khi Lăng Lạc Xuyên đưa cô về, cô viết cho anh bốn chữ: Liều rủ hoa cười.

Vốn cho rằng đó là hi vọng sống lại lần nữa. Ai ngờ đi tới cuối cùng, lại là luân hồi. Bắt đầu khác nhau, kết thúc giống nhau, có như vậy mà thôi.

Uống hết cà phê, nhưng thuốc lại chìm dưới đáy cốc, cô gảy viên thuốc ra, nuốt xuống, đột nhiên nhớ ra, cổ vẫn đeo miếng ngọc kì lân anh tặng.

“Kì lân là thú may mắn, có tác dụng trừ tà xua ám, sau này em đeo nó, cho dù anh không ở bên em, có nó bảo vệ em, anh cũng có thể an tâm”.

“Đừng có vờ làm ra bộ dạng đáng thương với anh, hôm qua chẳng phải còn muốn ngủ cùng anh sao? Em cũng chẳng phải lần đầu, anh nghĩ anh không cần quá khách sáo, em chịu được”.

Đã quyết định không khóc nữa, khóc có ích gì chứ? Chỉ khiến người ta thêm ghét những nước mắt vẫn không thể ngăn lại mà tuôn rơi.

Cô đặt đôi chân đã mất đi cảm giác lên ghế, co chặt người lại, thu nhỏ mình, miệng không ngừng nói như thôi miên: “Mình không đau, không đau, một chút cũng không đau...”.

Nguyễn Thiệu Nam ngồi trong xe, nhìn từ xa, anh đã theo cô cả chặng đường từ lúc cô rời biệt thự của Lăng Lạc Xuyên.

“Anh Nguyễn, có cần qua đó xem không, tôi sợ cô Lục, cô ấy...”. Lái xe cảm thấy người phụ nữ trước mặt quá thật quá đáng thương, không kìm được hỏi ông chủ mình.

Nguyễn Thiệu Nam lạnh nhạt nhìn về bên đó một cái, quay mặt nhìn phía trước, bình thản nói: “Không cần, chúng ta đi”.

52. Chương 52: Thắng Tất Cả Nhưng Lại Thua Thiên Hạ

Anh không bằng mấy người kĩ nữ đứng đường trong khu đèn đỏ. Thứ kĩ nữ bán là bản thân, còn thứ anh bán là một người phụ nữ sống vì anh, chết vì anh, không màng tất cả vì anh.

Cơ thể Trì Mạch phục hồi rất nhanh, Như Phi cười, anh căn bản chính là động vật hoang dã, trời sinh trời dưỡng, cho dù không có thuốc, bản thân cũng có thể bình phục.

Ở trường học Vị Hi càng trở nên trầm mặc hơn trước, ngôn ngữ bất tiện, vốn dĩ ít bạn bè, thêm nữa Hiểu Phàm bận việc du học, cô càng thấy rõ mình cô đơn.

Có điều lúc này, đây chính là điều cô hi vọng. Thời gian này, ngoài giờ học, cô không đến viện chăm sóc Trì Mạch thì lại ra quảng trường vẽ tranh.

Lăng Lạc Xuyên không còn đến tìm cô nữa, có lẽ anh đã quên cô. Rốt cuộc thế giới bao la rộng lớn, muôn nghìn màu sắc rực rỡ. Mĩ nhân nhiều như vậy đang đợi lọt vào mắt xanh của anh, còn cô chẳng qua chỉ là một trong hàng vạn đóa hoa, đóa hoa không vừa ý nhất. Quên rồi, cũng chẳng có gì to tát.

Rời xa những người và những chuyện đó, lòng cũng dần phẳng lặng trở lại. Cô không có thời gian cũng không có tư cách dung túng bản thân mình quá coi trọng tình yêu, đa sầu đa cảm. Sắp tốt nghiệp, cô chỉ muốn tranh thủ từng giây từng phút.

Trì Mạch từng nói, bản thân còn sống chính là một thắng lợi.

Cách nói này tuy có chút tự an ủi nhưng lại là động lực lớn nhất của cô lúc này. Cô vẫn còn sống, không phải ư? Tuy chịu nhiều áp bức và lắng nhục, tổn thương, đả kích, chế giễu như vậy, nhưng cô vẫn đang sống, vậy là đủ rồi.

Trì Mạch rất lo cho cô, tuy lúc Vị Hi đến bệnh viện thăm anh, cổ và cổ tay đều thoa lớp phấn dày, vẫn không tránh được ánh mắt sắc bén của anh.

Song cô không muốn nói. Trì Mạch luôn hiểu tính cách cô, sao có thể làm khó cô chứ? Việc này cũng đành coi như tảng đá đè nén trong tim.

Thời gian dần trôi, bất giác chỉ còn một ngày là tới Trung thu. Vết thương gãy xương của Trì Mạch tuy chưa khỏi nhưng về nhà tĩnh dưỡng cũng được. Để về nhà đón tết, hôm nay đã quyết định xuất viện.

Vị Hi có tiết học, không đến đón anh. Như Phi đi làm thủ tục xuất viện nhưng khi cô làm xong mọi thứ, trở về phòng bệnh tìm anh, Trì Mạch gãy xương chưa khỏi đã không thấy đâu rồi.

Đây là một nhà hàng của Pháp, bình thường phải xếp hàng đợi rất lâu mới có chỗ ngồi. Nhưng hôm nay, ở đây ngoài một bàn khách thì không còn ai khác. Nguyên nhân không gì khác, người khách dùng cơm kia đã bao toàn bộ nhà hàng.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn người đàn ông ngồi đối diện, tay trái vẫn bó bột, cười nói: “Xem ra anh hồi phục cũng khá”.

Trì Mạch lạnh lùng nhìn Nguyễn Thiệu Nam đang trong trạng thái phấn chấn, nhớ tới mình vừa nãy rõ ràng còn ở trong phòng bệnh, nhưng mở mắt lần nữa, người đã ở nơi đây.

Đây không phải con đường mà thương nhân chân chính nên đi, anh bất giác thấy sợ hãi, người đàn ông đối diện giống như một đầm sâu, mà nước trong đầm này quá sâu, quả thật không thể dò nổi.

“Anh Nguyễn đưa tôi đến nơi này chắc không phải để mời cơm chứ?”.

Nguyễn Thiệu Nam khẽ cười, đưa miếng thịt bò bít tết vào trong miệng, sau khi chậm rãi ăn xong mới tao nhã lau miệng, “Đương nhiên không phải, tôi muốn làm ăn với anh Trì”.

Trì Mạch không nén được bật cười, “Anh Nguyễn muốn mua gì ở tôi? Vị Hi chăng? Thật xin lỗi, cô ấy và tôi không phải thứ quan hệ đó. Cô ấy chỉ thuộc về chính bản thân cô ấy, anh tính nhầm rồi”.

Nguyễn Thiệu Nam nâng ly rượu, lắc đầu nhìn anh, “Tôi đương nhiên biết các người không phải thứ quan hệ đó. Nếu phải, anh cho rằng anh vẫn còn mạng ngồi đây ư?”.

Trì Mạch biến sắc, Nguyễn Thiệu Nam nói tiếp: “Thứ tôi muốn mua là sự yên tĩnh. Vị Hi cần một môi trường yên tĩnh, suy nghĩ thật rõ ràng một vài chuyện. Tôi không hi vọng bất kỳ ai quấy rầy cô ấy. Tôi sẽ đưa anh một món tiền, đủ anh tiêu cả đời. Anh đi xa được bao nhiêu thì đi bấy nhiêu, đừng quay trở lại làm phiền cô ấy nữa. Anh nên biết, không phải mỗi lần anh đều may mắn thế, có người quỳ xuống cầu xin cho anh. Cũng không phải mỗi lần cô ấy quỳ xuống đều có tác dụng, điều này phải xem đối tượng cô ấy quỳ là ai”.

Đột nhiên Trì Mạch hiểu ra tất cả, nắm chặt tay phải lại. Nguyễn Thiệu Nam thấy trán anh nổi gân, bất giác bật cười.

“Anh Trì, nếu tôi là anh sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Không chỉ có anh mới từng làm tay đầu tự do. Cũng có thể nói xử lý anh cũng không cần tự tôi động thủ”.

Trì Mạch nhìn gương mặt kiêu ngạo, cầm chắc phần thắng của người đối diện, anh cười, “Anh Nguyễn, kì thực tôi vẫn luôn rất tò mò về anh. Càng hiểu Vị Hi, tôi càng tò mò về anh. Tôi luôn muốn biết rốt cuộc một người thế nào có thể đối xử với cô ấy như vậy. Bản thân anh ta tung ra vài triệu vì thể diện trong một cuộc đấu thầu lại có thể giương mắt nhìn người phụ nữ của mình không có tiền khám bệnh, lưu lạc đến mức đi vay nặng lãi, cuối cùng phiêu bạt nơi đầu đường xó chợ. Bản thân anh ta mỗi bữa đều là sơn hào hải vị, nhưng cô ấy đến tiền mua thuốc giảm đau cũng không có. Hôm nay thấy anh, cuối cùng tôi đã hiểu. Hóa ra, anh căn bản chính là một kẻ mặt người dạ thú. Tôi thực sự thấy không đáng cho Vị Hi. Năm đó, cô ấy chỉ vì một câu nói dối của anh, mà uống phí cơ hội du học không nói, lại từng bậc vừa đi vừa quỳ lên đến chùa Tứ Phương để cầu nguyện cho anh. Anh có thể tưởng tượng được không? Tròn chẵn chín trăm chín

mười chín bậc, khi ấy vẫn là mùa đông, có tuyết lớn, cô ấy gần như hôn mê trên bậc thềm đáng chết ấy. Để mua tặng anh món quà sinh nhật vừa lòng, không muốn lấy tiền của anh, lại muốn anh vui vẻ, cô ấy lấy hết sạch tiền bản thân vất vả tiết kiệm ra, cuối cùng vẫn thiếu một nghìn tệ,” Trì Mạch dừng lại một chút, dần từng tiếng “Đó là tiền cô ấy bán máu...”.

Đột nhiên Trì Mạch cầm li rượu rót đầy trên bàn, thuận tay giơ lên hất toàn bộ lên gương mặt sững sờ của Nguyễn Thiệu Nam, hung hăng chửi: “Lương tâm của anh vứt mẹ nó cho chó ăn rồi à?!”.

Người đứng hai bên chờ phục vụ vừa định ra tay, Nguyễn Thiệu Nam giơ tay ngăn họ lại, chất lỏng màu đỏ chảy từ má xuống, tựa như hai hàng nước mắt màu đỏ.

Nhưng Trì Mạch chưa nói xong, anh nhìn người đàn ông ăn mặc sang trọng trước mặt, cười nhạt nói: “Anh không bằng mấy người kĩ nữ đứng đường trong khu đèn đỏ. Thứ kĩ nữ bán là bản thân, còn thứ anh bán là một người phụ nữ sống vì anh, chết vì anh, không màng tất cả vì anh. Khi anh ôm ấp những cô gái khác, có từng nghĩ cô ấy đã chịu đựng sự hành hạ như thế nào chưa? Khi anh vô cùng vui vẻ, có từng nghĩ chân anh đang giẫm đạp lên hài cốt cô ấy chưa? Sao? Bây giờ hối hận rồi à? Anh tưởng rằng nhanh chóng đuổi tất cả những người bên cạnh cô ấy đi, cô ấy liền trở về bên anh ư? Anh đừng nằm mơ! Cho dù con người làm gì thì cũng có ông trời chăm chú dõi theo! Anh làm biết bao việc tàn nhẫn như vậy, nhất định sẽ có báo ứng, tôi sẽ đợi đến ngày đó”.

Trì Mạch đứng lên bỏ đi, người hai bên nhìn ông chủ của mình, chỉ thấy anh dùng khăn ăn từ từ lau rượu trên mặt, sắc mặt vô cảm xua xua tay, “Để anh ta đi”.

Trì Mạch không thèm nhìn anh nữa, quay người rời đi.

Nguyễn Thiệu Nam quay mặt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đường phố vẫn phồn hoa, người qua kẻ lại, vội vàng vàng. Lần đầu tiên anh phát hiện hóa ra đây là một thành phố đầy bi thương, con người trong thành phố này đều là những con tốt đã qua sông, một đi không trở lại, tan xương nát thịt, nhưng không có khả năng quay đầu.

“Có lẽ có một ngày, chúng ta đều sẽ phát hiện ra, tất cả mọi thứ chúng ta trăm phương ngàn kế đạt được kì thực hoàn toàn không quan trọng. Mà thứ chúng ta muốn nay đã vĩnh viễn không thể có được...”.

Vĩnh viễn ư?

Anh nhắm mắt, cảm thấy bản thân được bóng tối đưa ra ngoài ánh sáng mặt trời, không nhìn rõ quá khứ và tương lai.

Nếu nhắm mắt, nhìn không rõ thành phố, làm sao phân biệt cái gì là thật, cái gì là giả? Nếu đóng cửa trái tim, nhìn không thấy tương lai, hi vọng ở nơi đâu?

Giống như nhiều năm trước, anh nhìn thấy tình yêu của mình dành cho cô nhưng lúc ấy, anh không biết tình yêu đó mãnh liệt biết bao. Anh tưởng rằng dục vọng và báo thù có thể lật đổ cả thế giới, nhưng anh quên rằng thế giới sinh ra vì cô.

Cô mới là thiên hạ của anh, anh thắng tất cả nhưng lại thua thiên hạ.

Buổi chiều trở về phòng làm việc, Nguyễn Thiệu Nam vẫn làm việc như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Điện thoại nội bộ vang lên, thư kí nói: “Anh Nguyễn, cô Cốc đã đến”.

Anh nhíu mày một cái rồi nói: “Để cô ấy vào”.

Chỉ một lát sau, Cốc Vịnh Lãng đi giày cao gót thướt tha bước vào. Nguyễn Thiệu Nam lịch sự đứng lên, mỉm cười chào đón.

Cốc Vịnh Lãng dịu dàng mỉm cười, “Anh, em quấy rầy anh à?”.

“Không có, cầu còn không được ấy”. Nguyễn Thiệu Nam kéo cô ngồi xuống, thư kí rót trà xong liền lui ra.

“Sao, tìm anh có chuyện à?”.

“Vâng, ngày mai là tết Trung thu, muốn hỏi anh có kế hoạch gì chưa?”.

“Mai là Trung thu?”. Nguyễn Thiệu Nam nhìn lịch, gật đầu, “Đúng thật”.

“Vâng, lễ đoàn viên mỗi năm một lần, người bận rộn như anh đến ngày lễ quan trọng như vậy cũng quên”. Nguyễn Thiệu Nam cười cười, “Gần đây hơi bận rộn”.

Cốc Vịnh Lăng hỏi thăm dò: “Công ty có chuyện ă?”.

Nguyễn Thiệu Nam ôm vai vị hôn thê, dịu dàng nói: “Không cần lo lắng, anh có thể ứng phó. Nhưng đáng tiếc, ngày mai không thể ở bên em rồi”.

“Không sao, anh bận việc anh, tự em đón ngày lễ cũng được mà”.

Cốc Vịnh Lăng quay người định đi ra, đột nhiên Nguyễn Thiệu Nam gọi cô, “Đúng rồi, Vịnh Lăng, lần trước khi chúng ta đi Nhật Bản du lịch, bộ Digital Video mua em còn nhớ để ở đâu không?”

“Trong ngăn tủ thư phòng, sao ă?”.

Nguyễn Thiệu Nam hôn lên trán cô, nói: “Không có gì. Cảm ơn em, Vịnh Lăng, chúc em ngày lễ vui vẻ trước, ngày mai... nhất định là một ngày vui vẻ”.

Sau khi Cốc Vịnh Lăng ra về, Nguyễn Thiệu Nam ngồi trên ghế, nhìn quyển lịch. Ngày mai là Trung thu, nếu có thể trăng tròn người đoàn viên, cho dù không thể mười phân vẹn mười cũng coi như không thất vọng.

Điện thoại lại reo, là Ông Ông Dương.

“Anh Nguyễn, việc anh dặn tôi điều tra đã điều tra ra rồi. Cổ phiếu kì hạn giao hàng của cô Cốc gần đây đúng là lỗ rất nhiều, sợ rằng không chống đỡ được bao lâu, tổng công ty Phủ Hoàng sớm muộn cũng hỏi tội cô ta”.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn màn hình máy vi tính của mình, hỏi: “Còn gì nữa?”.

“Gần đây cô ấy từng gặp tổng giám đốc Nhiếp Đông Hoa của Đông Hoa”.

Nguyễn Thiệu Nam bật cười, nói: “Anh làm tốt lắm, tiếp tục đưa tin tức giả cho cô ta, cho tới ngày mai khi đấu thầu của chúng ta và Đông Hoa kết thúc”.

“Vâng, anh Nguyễn, tôi biết nên làm thế nào. Vậy sau khi đấu thầu kết thúc, cô Cốc xử lí thế nào ă?”.

Nguyễn Thiệu Nam lấy lọ thuốc hen mới mua, nhìn kĩ dưới ánh mặt trời, lãnh đạm nói: “Không cần chúng ta động thủ, cô ta bán tin tức giả cho Đông Hoa, cầm tiền của người ta, lại hại bọn họ tổn thất một món lớn, Nhiếp Đông Hoa sẽ không tha cho cô ta”.

“Tôi hiểu rồi”.

Sau khi đặt điện thoại xuống, Nguyễn Thiệu Nam nói với thư kí của mình, “Sau này không cần nhận điện thoại của cô Cốc. Còn nữa, nói với bảo vệ ở tầng dưới, không được cho cô ta lên nữa”.

Sau khi xử lí xong đồng việc lật vặt, Nguyễn Thiệu Nam đứng lên, cúi nhìn thành phố phồn hoa dưới chân, sự phản bội của Cốc Vịnh Lăng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng đón ngày lễ của anh chút nào.

Anh quay người, tìm món quà Vị Hi để lại biệt thự mà anh chưa bóc trong ngăn tủ, mở nó ra. Bật lửa màu xám bạc, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, tia sáng đó quá chói mắt, trước mắt anh mịt mờ.

Anh nhìn nó, trong lòng vừa chua xót vừa đau đớn, nha đầu ngốc này, câu nói đùa tùy tiện khi ấy của anh, cô lại coi là thật.

Anh nâng bật lửa sao thổ trong lòng bàn tay lên, tựa như nâng cả một thế giới, một thế giới chỉ thuộc về anh.

Anh đi trên con đường nhân gian vẫn đục này, lấy bùn lầy làm thức ăn, lấy dã thú làm bạn, tưởng rằng bản thân sớm đã tôi luyện mình đồng da sắt, mỗi một vẩy trên cơ thể đều hóa thành lưỡi dao, sẽ không nhân từ, chùn tay, dao động quyền luyện bởi bất kì ai.

Nhưng tới hôm nay anh mới biết: Trên thế giới này, sẽ có một người là bạn đã phản bội cô ấy, bạn phụ bạc tình yêu sâu sắc của cô ấy, bạn nợ cô ấy tất cả, nhưng những điều này đều không sánh bằng việc bạn đã không còn là duy nhất của cô ấy.

Khẽ hôn lên món quà có ý nghĩa phi thường ấy, anh áp vào ngực mình, ngây ngô nói: “Vị Hi, người có thể khiến anh đau lòng trên thế giới này chỉ có em. Vì vậy em nhất định phải trở về.”

53. Chương 53: Ý Định Giết Người Chồng Chết

Bây giờ anh có thể giết em, thần không biết quỷ không hay, em tin không?

Hôm sau là ngày nghỉ, Như Phi và Vị Hi đem theo hành lí đơn giản chuyển tới căn nhà mái bằng cũ nát vùng ngoại ô sát chân núi. Căn nhà này do Trì Mạch mượn của một người bạn, do bà anh ta để lại, cũng coi như sản nghiệp tổ tiên. Dân cư xung quanh khá ít, một nắm mộ gỗ lên trên núi, ẩn trong bụi cây, chỉ có thể nhìn thấy lơ mơ.

“Trì Mạch có nói vì sao chúng ta phải chuyển nhà không?”. Vị Hi đặt đồ xuống dùng ngôn ngữ kí hiệu hỏi Như Phi.

Như Phi vừa phủi giường vừa nói: “Phụ nữ khu đèn đỏ nên biết khi nào hỏi, khi nào im miệng. Mình nghĩ, bây giờ nên là lúc chúng ta ngậm miệng, lặng lẽ ủng hộ anh ấy. Cậu nói đúng không?”

Vị Hi cười cười, không hỏi thêm nữa. Hai người thu dọn đồ đạc xong cũng mệt mỏi hộc.

Như Phi nói: “Cậu đói không? Mình đi mua chút đồ ăn, chắc phải một lát nữa anh ấy mới về”.

“Anh ấy sẽ không có chuyện gì chứ?”.

“Chỉ tìm bạn mượn chút tiền, sẽ không có chuyện đâu, cậu yên tâm đi”.

Khi Như Phi sắp đi, lại kiểm tra khóa cửa một lần nữa mới rời khỏi đó. Cô đi rất nhanh, luôn cảm thấy có người theo sau. Dừng lại quay đầu nhìn, không thấy một người nào khả nghi.

Đúng là thần hồn nát thần tính.

Nơi này hoang liêu bí mật như vậy, Nguyễn Thiệu Nam không thể tìm thấy nhanh chóng thế. Nhưng Như Phi không thể không nghi ngờ, nếu Nguyễn Thiệu Nam thực sự thần thông quảng đại vậy, họ giấu Vị Hi như thế có thể giấu được bao lâu?

Bây giờ Vị Hi còn chưa biết gì, nhưng sau khi kì nghỉ kết thúc, cô ấy phải đi học, tới lúc đó, họ nên bảo vệ cô ấy thế nào đây?

Như Phi dường như muốn ngửa mặt lên trời thở dài, một lễ Trung thu tốt đẹp đã lãng phí trong việc chuyển nhà như chạy thoát thân. Đây là cuộc đổ sức với thực lực kém xa nhau, còn chưa chính thức bắt đầu, họ đã kiệt sức rồi.

Như Phi mua nước khoáng, mì ăn liền jambon ở cửa hàng bán lẻ trong thôn, xách túi trở về. Một chiếc xe hai màu đen đi tới, bụi đất cuốn lên mù mịt trên con đường đất.

Như Phi nhường sang một bên, chiếc xe lướt qua.

Không biết vì sao đột nhiên cô cảm thấy sợ hãi. Vô thức quay đầu nhìn, ngoài bụi đất cuộn tung và gương chiếu hậu đen, cô không nhìn thấy gì khác.

Nguyễn Thiệu Nam ngồi trong biệt thự của mình, tự rót rượu uống một mình trước một bàn đầy cao lương mỹ vị. Mấy món ăn Dương Châu tinh tế trên bàn đều là món Vị Hi thích. Còn có rượu Nữ Nhi Hồng lâu năm, anh vẫn nhớ, Vị Hi rất thích rượu Thiệu Hưng. Lần trước uống một cốc nhỏ, mặt liền đỏ ửng như trẻ con, nhưng ánh mắt sáng long lanh, càng tôn thêm gương mặt trắng hồng và đôi môi đỏ mọng, càng thêm tội nghiệp, đáng yêu hơn bình thường.

Ánh trăng đêm nay thật đẹp, tựa như voan mỏng mềm mại, lại tựa như rượu mạnh trong cốc, cảm giác chênh choáng khiến người ta thấy thỏa mãn, mê muội như say.

Người đàn ông nâng chén rượu, nhìn người ngủ say như con mèo con trên ghế sofa, cười vui vẻ. Anh đứng lên, bước tới, bế người trên ghế lên ôm vào lòng, kề gương mặt trắng nõn của cô sát vào ngực mình, khẽ giọng nói: “Vị Hi bé nhỏ của anh, cuối cùng em cũng trở về rồi”.

Như Phi theo sau Trì Mạch, lén vào “Tuyệt sắc khuynh thành” từ cửa sau. Sau khi vào, cô nóng lòng chạy vào phòng VIP.

Trì Mạch kéo cô lại nói: “Em như vậy không được, bên ngoài phòng đều có người bảo vệ, chỉ sợ em còn chưa đến gần anh ta đã bị người ta đuổi ra rồi”.

Như Phi lo đến mức sắp rơi nước mắt, kéo tay Trì Mạch nói: “Vậy làm thế nào? Đều tại em, ra ngoài mua mấy thứ. Nếu cô ấy có mệnh hệ nào, không bằng để em chết cho xong”.

Trì Mạch hít sâu một hơi, nói với bản thân, không được nôn nóng, không được nôn nóng, có thể nghĩ ra cách.

“Chi bằng như thế này, rượu trong phòng Lăng Lạc Xuyên trước nay đều do Du Du phụ trách, hồi trước quan hệ giữa nha đầu đó và chúng ta khá tốt, chúng ta nhờ cô ấy giúp. Bây giờ anh qua, tìm cách gọi cô ấy ra. Em đến phòng thay quần áo chờ trước đi, đợi anh đưa cô ấy đến, bọn em đổi y phục, em vào thay cô ấy. Gặp được anh ta đừng nóng vội, tìm cơ hội nói rõ sự việc. Cho dù anh ta không giúp, tốt xấu gì cũng nói cho chúng ta biết Nguyễn Thiệu Nam có thể đưa Vị Hi đến chỗ nào”.

Như Phi vội vàng gạt đầu, lại nghĩ ra điều gì đó, vội kéo tay anh nói: “Anh đừng đi gọi cô ấy, nhờ người khác qua. Nhất định đừng để anh ta nhìn thấy anh, anh ta nhìn thấy liền nổi giận, tới lúc đó chỉ sợ càng không thể giúp”.

Trì Mạch hiểu ngay, gạt đầu rồi rời đi.

Như Phi nhân lúc không có người liền mò vào phòng thay đồ, vừa đi đi lại lại vừa tự nói: “Vị Hi, cậu nhất định phải đợi mình. Mình sẽ tới cứu cậu, cậu nhất định không thể có chuyện, nhất định không thể!”.

Vị Hi ngồi trên ghế, cách một bàn đầy thức ăn ngon, tuyệt vọng nhìn người đàn ông đối diện, có cảm giác tai vạ khó tránh.

Cô thực không hiểu, anh đã đảo lộn cuộc sống của cô, vì sao không chịu buông tha cho cô? Vì sao còn nói những lời như bù đắp, yêu đương, không có cô không được?

Những đau khổ, cảnh ngộ sống không bằng chết nửa năm trước cô từng trải qua, có phải anh không biết không?

Cứ cho là anh không biết nhưng anh biết rõ ràng những đau khổ anh gây ra cho cô. Sao anh còn có thể làm như không có chuyện gì xảy ra mà ngồi trước mặt cô, hẹn thề son sắt như vậy với cô?

Không thể tưởng tượng nổi...

Nguyễn Thiệu Nam vẫn cười thanh tao mà lịch lãm, anh chính là người như vậy, cho dù khi cần xé, nuốt sạch con mồi vào bụng cũng sẽ không để miệng mình dính máu.

Nghĩ tới đây, Vị Hi cảm thấy lạnh buốt từ trong tim, cúi đầu viết lên giấy: “Anh Nguyễn, tôi nghĩ tôi đã nói đủ rõ ràng rồi, mong anh để tôi đi”.

Nguyễn Thiệu Nam dùng khăn ăn lau miệng, nhìn bát đĩa trước mặt Vị Hi, dịu dàng nói: “Em còn chưa ăn gì! Đây đều là mấy món trước kia em thích ăn nhất, anh đặc biệt mời thím Vương về làm cho em, không thử một chút à?”.

Người đàn ông trước mặt dịu dàng như nước, dường như biến thành người khác với cái đêm mưa đáng sợ ấy, nhưng vẫn khiến cô kinh hồn bạt vía.

Vị Hi trấn tĩnh lại, viết lên giấy: “Những thứ trước kia thích, bây giờ chưa hẳn đã thích. Anh Nguyễn, sau khi bị thương nửa năm trước, khẩu vị của tôi đã thay đổi rất nhiều, những món này không còn phù hợp với khẩu vị của tôi nữa. Nếu những điều anh muốn nói đều đã nói xong, vậy mong anh để tôi đi”.

Nguyễn Thiệu Nam cười, trong mắt có một thứ gì đó lóe lên, tựa như sao băng lướt qua màn đêm tối om, chỉ trong chớp mắt đã biến mất. Anh không biết cả đời này mình thực sự khóc mấy lần, nhưng lần này anh biết: Nếu anh khóc, nước mắt này nhất định là thật.

Nhưng cô có tin không?

Cô không tin, nhìn ánh mắt cô là biết.

Hồi nhỏ nghe kể chuyện, trong thần thoại nói vảy băng của người cá có thể kết thành tơ sống, nước mắt rơi xuống thành ngọc trai. Anh không phải người cá, không thể biến nước mắt của mình thành trân châu, khiến cô tin đó là thật.

Anh chỉ là đứa trẻ kêu “Sói đến” trong truyện ngụ ngôn, đứa trẻ mất đi tính mệnh, người nói dối luôn gặp báo ứng, báo ứng của anh đã đến rồi.

Anh mất đi thứ còn quan trọng hơn cả tính mệnh, anh đã làm mất cô, không bao giờ có thể tìm lại được.

Khi đạt được, không biết quý trọng; khi quý trọng, đã không thể có lại được nữa.

Đây chính là báo ứng của anh.

Hai tay anh đan chéo trên bàn ăn, nhìn cô, thử làm cuộc đấu tranh cuối cùng, “Vị Hi, có thể cho anh một cơ hội nữa được không, chỉ một lần”.

Nhìn biểu hiện có vẻ như chân thành của người đàn ông, Vị Hi lắc đầu, viết lên giấy: “Cho anh một cơ hội nữa? Anh Nguyễn, vậy tôi phải làm thế nào? Anh đã báo thù xong mối thù anh cần báo, hại chết những người anh muốn hại, xem đủ vở kịch anh muốn xem, đạt được tất cả những thứ anh muốn, anh đã hài lòng thỏa ý. Nhưng tôi làm thế nào? Ai trả lại cho tôi công bằng? Ai trả công bằng cho hai đứa trẻ nhà họ Lục? Anh Nguyễn, anh nợ tôi một cái cổ họng, hai mạng người. Anh còn chưa trả, anh bảo tôi làm thế nào để cho anh cơ hội?”.

Người đàn ông trầm mặc trong giây lát, nhìn cô chăm chú, “Anh có thể đền bù, đền bù em bằng cả đời anh. Chỉ cần em tin, Vị Hi, tin anh một lần nữa, chỉ một lần này, có được không?”

Vị Hi nhìn anh, viết tiếp: “Xin lỗi, tôi thực sự không làm được. Anh quá thông minh, quá sâu hiểm khó dò, khi nào anh thật, khi nào anh giả, tôi không phân biệt nổi. Anh Nguyễn, tôi thực sự rất sợ anh. Tôi không muốn nữa sau cuộc đời mình sống một cách sợ hãi, hàng ngày sống trong những lời nói dối thật giả khó phân, càng không muốn sống một ngày dài bằng một năm. Nếu anh thực sự còn nghĩ đến tình cảm trước kia của chúng ta, mong anh tha cho tôi, để tôi sống cuộc sống của mình.”

Nguyễn Thiệu Nam nhìn xong nhíu mày cười, cúi đầu do dự hồi lâu mới lạnh lùng nói: “Vậy còn Lăng Lạc Xuyên, cậu ta có gì khác anh? Vì sao em có thể chấp nhận cậu ta nhưng không thể chấp nhận anh một lần nữa?”.

Họ có gì khác nhau? Đây là một câu hỏi hay.

“Kì thực các anh rất giống nhau, đều quyền thế bá đạo, thậm chí coi mạng người như cỏ rác. Khác nhau ở chỗ, anh ấy biết áy náy, biết không nhẫn tâm, biết nhận sai, biết tự vấn bản thân. Cho dù sau khi đã gây ra tổn thương, những điều này chẳng qua chỉ là mất bò mới lo làm chuồng. Nếu thực sự phải nói ra có điều gì khác nhau, có lẽ là anh ấy đã nói câu “xin lỗi” với tôi”.

Nguyễn Thiệu Nam đặt khăn ăn xuống rồi đứng lên, bước tới bên cạnh Vị Hi, bằng góc độ bình đẳng, khom người nhìn cô, “Nếu chỉ như vậy, anh cũng...”.

“Còn nữa, chính là anh ấy sẽ không mượn dao giết người, càng sẽ không khiêu khích người đàn ông khác giày vò, làm nhục tôi nhằm đạt được mục đích”.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của anh, Vị Hi hít sâu một hơi, run rẩy viết: “Tôi biết, anh chưa từng cho rằng tôi sẽ báo thù anh, tối hôm đó anh cố ý sắp đặt khiến anh ấy nghi ngờ tôi. Tôi còn đoán ra anh sớm đã dự liệu được anh ấy sẽ đối xử với tôi thế nào. Anh muốn tôi hận anh ấy, ghét anh ấy, căm đời rời xa anh ấy. Có lẽ anh càng hi vọng anh ấy hận tôi, ghét tôi, căm đời đều không muốn nhìn thấy tôi. Sự thực thì anh đã thành công. Anh ấy nghi ngờ tôi, nói với tôi rất nhiều lời khó nghe. Anh quá hiểu chúng tôi, mỗi một bước đều bị anh nắm rõ như đi guốc trong bụng. Đáng tiếc là mưu kế anh tính toán chu đáo nhưng lại sơ suất ở một điểm. Rót cuộc anh tính sai một bước, chính là lòng người”.

Vị Hi lại viết một đoạn, Nguyễn Thiệu Nam sau khi nhìn xong vò nát nó, hung hăng giẫm dưới chân.

Cô viết: “Tối hôm đó, anh ấy không hề làm gì tôi. Thấy tôi khóc, anh ấy liền không nhẫn tâm, lại bị anh khiêu khích tới mức vô cùng giận dữ, tròn một đêm, một mình nổi cáu trong phòng ngủ. Anh ấy đập nát tất cả những đồ có thể đập trong phòng, trừ tôi. Sau đó, anh ấy đập lọ hoa làm vỡ đèn treo tường, khi ấy tôi đang ở dưới chiếc đèn, anh ấy đã lấy cơ thể mình che cho tôi, lưng bị đâm đầy mảnh thủy tinh vỡ. Chúng tôi đã đi bệnh viện, sau khi gấp mảnh vỡ ra, anh ấy không muốn nằm viện. Chúng tôi lại trở về biệt thự, trở về anh ấy luôn uống rượu, uống say liền gục đầu lên giường, không tỉnh lại nữa. Chúng tôi đã qua một đêm chỉ như vậy. Anh ấy thà làm tổn thương chính mình cũng không muốn làm tổn thương tôi. Vì vậy thực sự đáng tiếc, anh Nguyễn, lần này anh uống công làm tiểu nhân rồi. Đối với sự nghi ngờ của anh ấy, tôi quả thật có chút thất vọng, nhưng đối với anh, tôi chỉ còn lại sự tuyệt vọng”.

Nguyễn Thiệu Nam ngược mắt nhìn cô chăm chú, lạnh lùng cười: “Sáng sớm hôm đó, em biết anh đi theo em, vì vậy em liền tương kế tựu kế, cố ý mua thuốc uống cho anh thấy, cố ý bày ra dáng vẻ đáng thương. Vậy là anh lại bị em xoay vòng vòng, em cừ thật đấy”.

Đột nhiên anh túm tay áo cô, kéo cả người cô lại, “Bây giờ anh muốn biết, em đã nói cậu ta tốt như vậy, vì sao em phải rời xa cậu ta? Em thực sự thất vọng với cậu ta rồi hay trong lòng biết cậu ta không đấu lại nổi anh, em muốn bảo vệ cậu ta ư?”.

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của cô, Nguyễn Thiệu Nam cười lạnh lẽo, “Em muốn bảo vệ cậu ta?”.

Anh bóp cổ cô, ánh mắt lạnh buốt không hề có chút tình cảm, “Em không nên cố chấp như vậy, không nên hiểu anh như vậy. Anh cũng tuyệt vọng với em rồi, giống như em nói, anh rất thông minh, cho dù giết người phóng hỏa, cũng có thể sạch sẽ, trót lọt. Vì vậy dù hôm nay em chết ở chỗ anh, cũng không ai có thể cứu nổi em”.

Anh ghé sát tai cô, lạnh lùng cười gằn, “Bây giờ anh có thể giết em, thần không biết quỷ không hay, em tin không?”

Vị Hi bị anh bóp cổ đến nỗi gần như ngạt thở, nhìn anh một cách khó khăn, đôi môi hơi hé phát ra những ngôn ngữ không lời, “Tôi tin! Nhưng cho dù anh có móc trái tim tôi ra... trong đó cũng không có anh”.

54. Chương 54: Nước Sôi Lửa Bỏng

Đừng quên những lời anh vừa nói, tôi cõi sạch rồi, để anh nhìn rõ, anh liền đi cứu cô ấy.

Như Phi thay quần áo của Du Du, cúi đầu nâng khay rượu bước vào phòng của Lăng Lạc Xuyên.

Trong đó tiếng nhạc vẫn âm âm nhức tai, ánh sáng mờ mờ. Sau khi Như Phi bước vào, nhìn xung quanh, người cô muốn tìm đang ngồi ở vị trí chính giữa nhìn vầng trăng giữa các vì sao, đang trêu chọc cô gái bên cạnh.

Như Phi vừa lo lắng vừa rối loạn, lại không dám vội vàng. Vừa vặn có người muốn thêm rượu, cô bước qua rót đầy từng cốc, khi bước đến bên cạnh Lăng Lạc Xuyên, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, anh đã uống không ít.

Như Phi quả thật không nhận được, nửa quỳ nhẹ giọng nói: “Lăng thiếu...”.

Lăng Lạc Xuyên đang ngả ngón bên bóng hồng, bóng xanh, quay mặt sang, liếc cô một cái, cười nói: “Sao lại là cô?”.

“Lăng thiếu gia, tôi...”.

Như Phi vừa định nói gì đó nhưng lập tức có người nhận ra cô, cười nói: “Đây chẳng phải Như Phi ư? Chúng ta lâu rồi không gặp, tôi vẫn luôn nhớ đến cô”.

Như Phi thầm kêu không hay, quả nhiên có một cô gái khom người đi ra. Như Phi biết cô ta đi tìm bảo vệ.

Thời gian gấp gáp, cô kéo áo Lăng Lạc Xuyên nói lớn: “Lăng thiếu gia, xin anh cứu Vị Hi”.

Lăng Lạc Xuyên bưng cốc rượu, nheo mắt liếc cô, thờ ơ hỏi: “Cô ấy sao rồi?”.

“Nguyễn Thiệu Nam...” Như Phi còn chưa nói xong liền bị một người đàn ông khỏe mạnh túm lên, không nói một lời bèn lôi ra ngoài.

Cô vừa vùng vẫy vừa hét lớn: “Lăng Lạc Xuyên, Nguyễn Thiệu Nam bắt Vị Hi đi rồi, anh không cứu cô ấy, cô ấy có thể chết đó”.

Tiếng nhạc rất lớn, Lăng Lạc Xuyên chệnh choáng hơi say chỉ lảng máng nghe được vài câu, nghe thấy hai từ “Vị Hi”, đây là điều cấm kị đến mức cũng không thể nhắc.

Chỉ nghe thấy rầm một cái, anh ném mạnh cốc rượu lên màn hình, lạnh lùng rít lên: “Cô ấy có chết hay không liên quan gì đến tôi?”.

Lăng Lạc Xuyên xua xua tay một cách mất bình tĩnh, bảo vệ túm cánh tay Như Phi lôi ra.

Như Phi hét lớn, vừa khóc vừa nói: “Lăng thiếu gia, cầu xin anh hãy cứu cô ấy. Nguyễn Thiệu Nam sẽ không buông tha cho cô ấy, anh không đi cứu, cô ấy thực sự sẽ chết đấy. Anh không phải rất yêu cô ấy ư? Coi như anh làm việc tốt đi, Lăng thiếu gia, Lăng thiếu gia...”

Cô như phạm nhân bị đưa lên pháp trường, khóc lóc kêu gào khiến người ta kinh hồn bạt vía. Những người đàn ông ngồi bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng nhưng đều dính chặt lên gương mặt xinh đẹp và đường cong uyển chuyển trên người cô.

Có người cúi đầu, ghé sát tai Lăng Lạc Xuyên cười đùa: “Lăng thiếu gia, nha đầu này trước đây giống như hoa hồng có gai, được nhìn nhưng không được chạm. Hôm nay khóc đến mức kính cần ngoan ngoãn thế này, tôi lại thấy đáng yêu, không bằng giữ lại, chúng ta vui vẻ chút”.

Lăng Lạc Xuyên nâng cốc rượu, đã say đến mức mặt đỏ tía tai, cánh tay dựa lên tựa ghế sofa, nhìn cũng không nhìn, trả lời không suy nghĩ: “Các người tự nhiên”.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn người phụ nữ bị mình túm trong tay, nhìn ánh mắt xem cái chết như không của cô, cười cười chậm chậm buông ra.

Thời khắc đẹp đẽ như vậy mà trăng tròn người khuyết. Có thể thấy trong cuộc đời ít có chuyện nào được như ý.

Anh thư thái mỉm cười, rót cho cô chén rượu Nữ Nhi Hồng màu hổ phách, nói: “Đây là rượu quý dưới hầm mười tám năm, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta đi ăn, em rất thích, uống cốc này, chúng ta đường ai nấy đi”.

Vị Hi nhìn anh không cử động, Nguyễn Thiệu Nam lắc đầu khẽ cười, nói: “Đạo lý nước hắt đi khó hốt lại anh cũng hiểu, còn câu nói, chúng ta hợp tan vui vẻ, từ nay không ai liên quan đến ai. Đây chẳng phải chính là điều em hi vọng ư?”.

Nguyễn Thiệu Nam tự rót đầy ỉnh, nâng chén hướng về phía cô, “Vị Hi, chúc em hạnh phúc”.

Vị Hi thấy anh một hơi uống cạn mới cầm chén rượu của mình lên uống. Sau đó đặt chén xuống, viết lên giấy: “Cảm ơn bữa tối của anh”.

Nguyễn Thiệu Nam gật đầu, Vị Hi quay người bước ra cửa. Nguyễn Thiệu Nam lại rót ỉnh một chén, mỉm cười bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng, nhìn cô rời đi.

Vị Hi vịn tay vào thành cầu thang, lắc đầu, cầu thang trước mắt vặn xoắn thành những đường cong màu sắc, giống như vực sâu không đáy. Cô tuyệt vọng nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, trời đất quay cuồng.

Cô dựa vào tường, từ từ trượt xuống đất, nhìn gương mặt đang dần áp sát của người đàn ông. Mặt cô đầy mồ hôi, viết xiêu vẹo lên quyển sổ nhỏ bên người, “Anh cho tôi uống gì?”.

“Ketanine, thuốc gây mê nước Mỹ phát minh vào thập niên bảy mươi, tám mươi của thế kỷ trước, từng dùng trong chiến tranh. Có điều, hiện nay con người thích gọi nó là bột K. Đặc điểm của nó là không màu không mùi, dễ tan trong nước, có thể khiến cơ thể tê liệt trong thời gian ngắn nhất. Anh biết, em là người cẩn thận. Không nhìn thấy anh uống, em tuyệt đối sẽ không uống, vì vậy anh bôi nó lên chén của em”.

Vị Hi chấn động nhìn anh, tim đập thình thịch, run rẩy viết lên giấy: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”.

Nguyễn Thiệu Nam nâng cằm cô lên, khẽ hôn lên đôi môi run rẩy, “Em nói đi?”.

Vị Hi khó khăn đẩy tay anh ra, viết: “Anh đừng nằm mơ, tôi chỉ coi như bị chó cắn một miếng”.

Nguyễn Thiệu Nam nâng mặt cô lên, “Chỉ coi như vậy đương nhiên không được. Nhưng nếu anh ghi lại quá trình chúng ta ân ái, tung lên mạng, em cảm thấy thế nào?”.

Vị Hi nhìn anh không dám tin, âm mưu độc ác đến tột cùng này khiến cô sợ hãi đến mức răng va vào nhau cầm cập, toàn thân run rẩy. Cô dùng sức lực cuối cùng viết lên giấy: “Đừng quên, anh cũng ở trong đó. Tôi chỉ là một nhân vật bé nhỏ, nhưng anh là kẻ có máu mặt, truyền ra chuyện xấu này, anh cũng chẳng dễ sống”.

Nguyễn Thiệu Nam buồn cười nhìn cô, vịn cằm cô, “Nha đầu ngốc, sao em có thể so với anh? Anh là đàn ông, hơn nữa có quyền có thế. Anh bảo giới truyền thông nói gì, họ sẽ nói đó, anh bảo họ nói thế nào, họ sẽ nói thế ấy. Anh chỉ cần nói với bên ngoài một câu là em chủ động quyến rũ anh, em có trăm cái miệng cũng không thể nói rõ. Hơn nữa, hình tượng công ích của anh trước nay luôn tốt đẹp, cho dù thêm một chuyện phong lưu, mọi người cũng quên nhanh thôi”.

Anh hạ thấp âm lượng, ghé sát tai cô: “Nhưng còn em? Em sẽ phải chịu đựng nghìn người chỉ trích, vạn người mắng mỏ! Em còn muốn tốt nghiệp? Còn muốn ở trong thành phố này? Còn muốn ở bên cậu ta? Em đừng hi vọng nữa, gia đình cậu ta như vậy sao có thể chấp nhận em. Vết nhơ này sẽ luôn đi theo em, khiến em cả đời không thể ngẩng đầu lên được”.

Anh hung hăng túm tóc cô, cười lạnh lẽo nói: “Trừ phi em chết, nếu không anh sẽ khiến cả đời em không thể quên nổi anh”.

Vị Hi cố gắng hết sức vùng tay tát anh một cái nhưng lại bị anh dễ dàng túm lấy. Anh định bế cô lên, Vị Hi vùng vẫy, móng tay xước trên mặt anh. Nguyễn Thiệu Nam không ngờ cô vẫn còn sức, buông tay, Vị Hi giống như đồng tuyết trắng lăn từ cầu thang xuống dưới.

Gáy cô đập vào nền đất, trán cụng vào bậc thềm đổ máu, dòng máu lăn theo má chảy xuống, trước mặt là một khoảng mờ mịt.

Bên tai vọng đến tiếng bước chân, càng lúc càng vang, càng lúc càng gần. Cô muốn động dậy, ngón tay chạm trên nền đất lạnh giá, không chút sức lực. Giống như con chim nhỏ gãy cánh, bị một đôi tay to lớn nhấc lên.

Cô nghe thấy anh đang cười, cười rất đắc ý. Cô không biết anh đang cười cái gì, cũng nghe không rõ anh đang nói cái gì, chỉ có thể cảm nhận được anh đang cời cúc áo cô, sau đó cổ lạnh lạnh, cả người chìm vào trong bóng tối, giá lạnh nhấn chìm mọi thứ, không biết gì nữa.

Như Phi đứng giữa căn phòng, toàn thân run rẩy, giống như con cừu đứng giữa bầy sói. Hai tay cô nắm chặt thành nắm đấm, tựa như trái tim thít chặt của mình.

Có người bắt đầu hét kiên nhẫn, thúc giục: “Cởi đi, cô cởi rồi, chúng tôi liền cầu xin cho cô, nghe thấy không?”

Lăng Lạc Xuyên lắc li rượu, nhìn Như Phi như nhìn một người xa lạ. Đối với mọi thứ xảy ra trước mắt, anh không quan tâm, không hỏi han, buông trôi bỏ mặc.

Anh quan sát cô một cách nham hiểm, ánh mắt lạnh lẽo lóe lên dưới ánh đèn mờ, nhớ tới mối quan hệ giữa Như Phi và Vị Hi, nhìn thấy đôi mắt, biểu hiện giống nhau của họ, bất giác sôi gan, phần nộ.

“Sao vậy? Điều này khiến cô thấy uất ức à? Cầu xin người ta thì nên có dáng vẻ cầu xin. Chẳng phải cô nói, cô thấy chúng tôi liền cảm thấy chán ghét ư? Vậy hôm nay cô cho chúng tôi nhìn rõ từ trên xuống dưới. Để chúng tôi xem, rốt cuộc cô cao quý ở chỗ nào”.

Như Phi ngẩng đầu lên, nhìn một bàn đầy những kẻ quần áo sang trọng, gật đầu nói: “Được, tôi cởi. Các anh chẳng phải muốn cười trên nỗi đau của người khác sao? Tôi khiến các anh hài lòng là được chứ gì”.

Lại nhìn Lăng Lạc Xuyên, “Đừng quên những lời anh vừa nói, tôi cởi sạch rồi, để anh nhìn rõ, anh liền đi cứu cô ấy. Có điều, cho dù anh nuốt lời, tôi cũng sẽ chẳng cảm thấy kì lạ. Đợi tôi chết rồi, tôi sẽ xuống dưới

nói cho cô ấy biết, Lục Vị Hi, cậu có ngày hôm nay cũng đáng đời! Ai bảo cậu mù mắt lại đi tin tưởng một kẻ súc sinh vô tình vô nghĩa”.

Lăng Lạc Xuyên giật mình, dường như bị kim châm đau nhói.

Như Phi run rẩy đôi tay, cởi từng chiếc, từng chiếc cúc áo, kéo áo ngoài xuống, lộ ra áo ngực màu đen, vòng eo mảnh khảnh, hình dáng mềm mại xinh đẹp như ẩn như hiện dưới ánh đèn mờ mờ, nước mắt cô lăn lăn rơi xuống, “Tôi sẽ nói cho cô ấy biết, anh ta căn bản không quan tâm đến cậu, hận cậu không thể chết ngay lập tức. Cậu đau lòng rơi lệ vì anh ta, cậu chết rồi, anh ta có thương tiếc cậu không?”

Lăng Lạc Xuyên có phần không chịu đựng nổi, “Được rồi, đừng cởi nữa”.

Như Phi hắt càm, nước mắt và vải áo mỏng mềm đều rơi trên tấm thảm đỏ tươi, “Tôi sẽ nói cho cô ấy biết, anh ta biết rõ cậu đang chịu khổ, biết rõ lúc này cậu sống không bằng chết, nhưng anh ta không quan tâm đến cậu, anh ta vẫn lấy mình ra làm trò vui...”.

“Tôi nói đủ rồi!”.

Lăng Lạc Xuyên vô cùng phẫn nộ, đứng lên giữ chặt đôi tay đang cởi áo của Như Phi. Cô cảm hận nhìn anh, nước mắt rơi trên gan bàn tay anh, “Tôi sẽ nói cho cô ấy biết, Lục Vị Hi, mình cảm thấy đáng thương thay cho cậu. Cậu còn nhớ anh ta làm cái gì? Vì một người đàn ông như vậy, có đáng không?”

55. Chương 55: Kẻ Thù Không Đội Trời Chung

Video đó chỉ cần lộ ra một giây, tôi sẽ không giết anh, mà sẽ khiến anh chết từ từ.

Lăng Lạc Xuyên đưa Như Phi đang lòng như lửa đốt lao đến biệt thự của Nguyễn Thiệu Nam, tất cả đều đã kết thúc.

Nguyễn Thiệu Nam ngồi ngay ngắn trên ghế sofa nhà mình, cầm miếng ngọc kì lân thào trên cổ Vị Hi xuống ngắm một cách tỉ mỉ dưới ánh đèn.

Lăng Lạc Xuyên bước tới túm lấy anh ta hỏi: “Người đâu?”.

Nguyễn Thiệu Nam cười đầy ý vị sâu xa, “Người đương nhiên trong phòng ngủ của tôi, tôi tưởng cậu sẽ đến sớm hơn, đáng tiếc... quá muộn rồi”.

Lăng Lạc Xuyên vùng nắm đấm, giận dữ đến mức toàn thân run rẩy, nghĩ đến Vị Hi lại ruột gan rối bời. Buông anh ta ra, đưa Như Phi chạy vào phòng ngủ tầng hai, đẩy cửa.

Như Phi bịt miệng, lát sau liền bật khóc, “Vị Hi...”.

Nguyễn Thiệu Nam nói đúng, thực sự quá muộn rồi, tất cả... đều đã không còn kịp nữa.

Người họ phải cứu đang bứt tóc, ôm chần, ngơ ngẩn ngồi trên giường Nguyễn Thiệu Nam, nửa thân trên trắng như tuyết lộ ra ngoài, góc trán tím xanh vẫn chảy máu, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, ánh mắt đờ đẫn, rã rời, không có sinh khí, không có điểm nhìn, trong đó là một vùng hoang vu, cái gì cũng đều không có.

Như Phi nhặt quần áo dưới đất lên, muốn khoác lên vai cô, nhưng cô sợ đến mức rụt người sang một bên.

Ánh mắt yếu ớt đang nhìn nơi nào đó, miệng lẩm nhẩm không lời: “Đừng đụng vào tôi, đừng đụng vào tôi...”.

Như Phi khóc không thành tiếng, Lăng Lạc Xuyên cảm thấy trước mắt tối om. Anh chống lên thành giường, kiên cường kìm nén bản thân, bước tới kéo Vị Hi từ trong góc ra, quần chần bế cô lên.

Anh muốn đưa cô đi! Đưa cô rời xa tất cả mọi thứ khiến người ta sồn tóc gáy này. Anh muốn giết chính mình! Anh muốn giết cả thế giới!

“Ôi trời ơi! Vị Hi, thế này là thế nào?”. Như Phi nhìn chiếc chăn đang quấn Vị Hi, sợ hãi kêu lên. Cô quay đầu lại nhìn ga giường trắng muốt gần như ngã liệt xuống đất.

Máu! Khắp nơi đều là máu, máu đỏ tươi. Trên chăn, ga giường, thảm nền nhà, chân Vị Hi, và cả trên tay Lăng Lạc Xuyên, toàn bộ đều là máu!

“Vị Hi, Vị Hi... Như Phi điên cuồng gọi cô, lay lay cô, “Cậu sao vậy? Rốt cuộc cậu sao vậy?”.

Nhưng người đang không ngừng chảy máu lại coi như mắt không nhìn thấy, tai không nghe thấy mọi thứ đang xảy ra, giống như con búp bê không hề có sức sống, được người đàn ông đôi mắt hằn tia máu om chặt trong lòng.

Chất lỏng sánh dính ấy đã nhuộm đỏ cả vạt áo trước của anh, từng giọt từng giọt rơi xuống thảm, nhưng vẫn đang chảy. Lăng Lạc Xuyên sợ hãi đến mức hít thở khó khăn, đầu óc choáng váng bởi hình ảnh trước mắt. Anh ôm Vị Hi đang thần trí không tỉnh táo bước ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy Nguyễn Thiệu Nam đang ngồi trong phòng khách, mắt gần như phụt ra lửa.

Như Phi thấy anh đứng bất động, khóc thét lên: “Anh còn muốn làm gì hả? Đừng có quan tâm đến anh ta nữa, đưa Vị Hi đến viện trước đi”.

Sau khi lên xe, đột nhiên Vị Hi sợ đến toàn thân run rẩy, bật khóc, tay giơ lên không khí, vừa nhanh vừa loạn ra dấu.

Như Phi chết lặng người, Lăng Lạc Xuyên lo lắng vội hỏi: “Cô ấy nói gì?”.

Như Phi nhìn Lăng Lạc Xuyên, không tin nổi mà nói với anh: “Cô ấy nói, cô ấy không thể đi”.

“Vì sao không thể đi?”.

“Cô ấy nói... anh ta đã ghi lại hết”.

Rầm một tiếng, nắm đấm của Lăng Lạc Xuyên giáng mạnh xuống vô lăng, tiếng còi xe chói tai lán rạn vỡ màn đêm nặng nề nhưng không thể xé nát cơn phẫn nộ hủy trời diệt đất và sự bi thương vô tận của người đàn ông.

Đôi mắt anh hằn tia máu, hít sâu một hơi, “Đưa cô ấy đến viện trước, những việc khác để tôi xử lý”.

Lăng Lạc Xuyên bế cô chạy vào phòng cấp cứu, y tá và bác sĩ nhìn góc chăn nhuộm đỏ máu cũng giật mình, vội vàng đặt cô lên giường cấp cứu, kéo rèm xệch một cái.

Bác sĩ trong đó dặn dò y tá: “Máu chảy nhiều, trước tiên tiêm mũi cầm máu, sau đó đưa cô ấy đi chụp X quang”.

Mười mấy phút sau, bác sĩ nhìn tấm phim X quang, nói với họ: “Vòm âm đạo bị rách, phía dưới cổ tử cung có một vết rách sâu khoảng hai centimet, dài bảy đến tám centimet, cần lập tức làm phẫu thuật khâu vào, nếu không máu không cầm được sẽ rất nguy hiểm. Các anh ai là người nhà? Phẫu thuật cần chữ ký của người nhà.”

Lăng Lạc Xuyên nói: “Để tôi”.

Sau khi Lăng Lạc Xuyên ký xong, bác sĩ nhìn anh lắc đầu, thở dài: “Thanh niên sao mà thô lỗ như vậy? Vết rách dài vậy, cô gái này phải chịu đau biết nhường nào”.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, Như Phi ngồi trên ghế ánh mắt đờ đẫn, không biết làm thế nào.

Lăng Lạc Xuyên cúi đầu dựa vào tường, mái tóc đen che đi đôi mắt. Anh từ từ buông lỏng nắm đấm, nhìn Như Phi muốn khóc mà không ra nước mắt, cổ họng co rút lại, một lúc lâu sau mới khẽ nói hai từ “Xin lỗi”.

Như Phi dường như tỉnh dậy trong cơn mơ, xông lên tát anh một bạt tai, túm lấy vạt áo nhuộm máu đỏ vừa khóc vừa gào, “Tôi sớm đã nói với anh, cô ấy sẽ chết, cô ấy sẽ chết mà! Vì sao anh không nghe? Vì sao không nghe chứ! Lũ khốn, lũ súc sinh không có nhân tính các người! Các người hại cô ấy còn chưa đủ sao? Vì sao còn không buông tha cho cô ấy? Vì sao?!”.

Như Phi khóc rồi quỳ xuống đất, Lăng Lạc Xuyên bị cô túm hai chân mềm nhũn cũng ngã theo.

Một y tá chạy ra thấy hai người ngã ngồi dưới đất bèn giáo huấn: “Đây là phòng phẫu thuật, không được lớn tiếng làm ồn. Các người muốn khóc, muốn ầm ĩ, thì xin mời ra ngoài”.

Như Phi bịt miệng, đứng lên ngồi trên ghế khóc tu tu.

Lăng Lạc Xuyên ngồi cạnh cô, nhìn cánh tay đầm máu của mình, nói năng lộn xộn, “Tôi tưởng rằng cô ấy lừa tôi, tưởng rằng cô ấy lợi dụng tôi, tôi sắp điên rồi, tôi uống say, hồ đồ, tôi không nghe rõ, tôi không ngờ lại nghiêm trọng như vậy”.

Như Phi khóc lóc hỏi: “Đến nói cô ấy còn không nói nổi, cô ấy có thể lừa anh cái gì?”.

“Cô ấy quỳ xuống xin tôi vì anh ta...”. Lăng Lạc Xuyên quay mặt sang, gương mặt dính một vết máu, đôi mắt hằn máu rồi loạn, mặt nhìn cô, “Chẳng phải cô ấy thích anh ta ư? Vậy vì sao còn nói với tôi những lời đó? Vì sao còn cho tôi hi vọng? Tôi không hiểu, thực sự không hiểu?”.

“Chỉ vì điều này?”. Như Phi gần như ngửa cổ cười lớn, cầm di động của mình, chỉ bức ảnh trên màn hình.

“Trì Mạch là người đàn ông của tôi, nửa năm trước chúng tôi đã ở bên nhau rồi. Trước đây anh ấy từng thích Vị Hi, nhưng bây giờ người anh ấy yêu là tôi. Vị Hi chỉ coi anh ấy như anh trai, cô ấy chưa từng yêu anh ấy”.

Lăng Lạc Xuyên kinh ngạc nhìn cô, nhìn bức ảnh trên di động.

“Vì sao cô ấy...”.

Lăng Lạc Xuyên muốn nói vì sao Vị Hi không nói cho anh biết?

Nhưng cô ấy thực sự chưa từng nói ư? Cô ấy đã nói, cô ấy nói không chỉ một lần, giữa cô ấy và Trì Mạch không phải thứ quan hệ đó. Là anh không muốn tin cô, là anh bị “sự thật” trước mắt che mờ đôi mắt, là đầu anh chỉ toàn âm mưu và tính toán.

Như Phi bắt đầu nhìn người đàn ông hối hận tội lỗi trước mặt, “Rốt cuộc là chúng tôi điên hay các người điên? Cô ấy cầu xin cho anh ấy, anh ấy đấu võ vì cô ấy, giữa bọn họ nhất định phải có gì ư? Giữa con người với con người động tí là trao đổi lợi ích, không có chút chân tình nào, đây chính là logic của các người à? Vị Hi thật ngốc, thật ngốc mà, loại công tử như anh sao có thể thực sự hiểu cô ấy? Khiến cô ấy uống công mớ mớ hão huyền, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy”.

Nếu anh chỉ tin những việc anh muốn tin, cho dù em nói nhiều hơn nữa thì có ý nghĩa gì chứ?

Anh sững sờ nhìn mặt đất dưới chân mình, hối hận và day dứt gần như nhấn chìm anh. Vị Hi nói đúng, anh chỉ là công tử được mọi người cưng chiều thành hư, anh chưa từng trải qua trắc trở và tổn thương thực sự. Họ là cô nhi, thứ tình cảm quan trọng như mạng sống giữa họ, anh chưa từng trải qua, anh vĩnh viễn không thể hiểu.

Cho dù Vị Hi nói cho anh biết Như Phi và Trì Mạch ở bên nhau thì anh vẫn sẽ nghi ngờ cô. Anh chỉ muốn tin vào những điều anh nhìn thấy, xem xét vấn đề từ góc độ của mình, anh đã quen nghĩ xấu về lòng người rồi.

Hóa ra tất cả cái gọi là chân tướng chỉ khi anh muốn tin, nó mới là chân tướng.

Như Phi lại nói gì đó, Lăng Lạc Xuyên nhìn đôi môi cô lên xuống hé mở, ngơ ngẩn nhìn hồi lâu, nhưng một câu cũng không nghe thấy. Trong đầu anh nhanh chóng nghĩ lại một lượt những chuyện xảy ra gần đây, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, đứng lên nói một câu: “Cô ở đây trông cô ấy”.

Để lại câu nói ấy xong anh liền biến mất nơi cuối bóng đêm.

Nguyễn Thiệu Nam ngồi trong nhà, nghịch miếng ngọc kì lân trên tay, cười châm chọc, “Cậu ta lại đưa cho em cái này, nếu nó bảo vệ được em thì hôm nay em đã không ở đây”.

Đang xem thì Lăng Lạc Xuyên xộc vào, túm áo anh, “Anh sớm biết rồi đúng không?”.

“Cậu ám chỉ cái gì? Mạc Như Phi ở cùng Trì Mạch? Hay là Vị Hi chưa từng lợi dụng, lừa gạt cậu?”. Nguyễn Thiệu Nam cười, mỉa mai nói: “Tôi biết, còn những chuyện cậu không biết quả thực quá nhiều. Cậu bảo tôi nói chuyện nào?”.

Lăng Lạc Xuyên không tin nổi nhìn gương mặt như không có chuyện gì xảy ra của anh, nghiêng răng nói: “Vậy chúng ta từ từ nói từng chuyện một, rốt cuộc anh có bao nhiêu chuyện giấu tôi?”.

Nguyễn Thiệu Nam đẩy anh ra, chỉnh đốn lại quần áo của mình, ngồi trở lại ghế sofa, “Những điều tôi biết không nhiều hơn cậu, tôi chỉ hiểu cô ấy hơn cậu thôi. Nha đầu đó là một người cố chấp lại thanh cao. Nếu cô ấy thực sự muốn báo thù, cô ấy sẽ không quyến lưu cậu, cô ấy có thể trực tiếp đến tìm tôi. Lợi dụng cậu? Cô ấy cần bản không thêm làm như thế. Cô ấy ở bên cậu, chỉ có một nguyên nhân...”

Anh nhìn người bạn thân một thời đang giận dữ không kiềm chế nổi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cô ấy thích cậu. Cô ấy thực sự thích cậu, cho dù cậu từng lừa gạt cô ấy, nhưng cô ấy vẫn thích cậu. Còn cậu lại nghi ngờ cô ấy vì cô ấy thích cậu? Điều này thật đáng buồn cười”.

“Chỉ vì như vậy? Chỉ vì điều này, anh liền đối xử như thế với cô ấy? Mẹ kiếp có phải anh điên rồi không!”. Lăng Lạc Xuyên đá bàn trà, túm áo anh hung dữ chửi mắng, “Rốt cuộc anh có còn là người không? Cho dù anh không quen cô ấy, cho dù đối với một người xa lạ cũng không nên ra tay độc ác như vậy. Huống hồ là một người phụ nữ từng yêu anh đến vậy, sao anh có thể chà đạp cô ấy như thế? Chuyện không có tính người như vậy, sao anh có thể làm!”.

Lăng Lạc Xuyên dấm lên mặt anh, Nguyễn Thiệu Nam không trốn không tránh, trơ trơ tiếp nhận. Anh ngã xuống ghế sofa, Nhỏ máu trong mồm ra, ngược mặt lên hỏi: “Cô ấy chết rồi à?”.

“Anh nói gì?”.

“Tôi hỏi cậu, cô ấy chết rồi à? Nếu cô ấy chưa chết, vậy cậu nghe đây, cô ấy là của tôi, từ đầu đến cuối, từ khi sống đến khi chết đều như vậy. Cậu biết trong tay tôi có gì, tốt nhất cậu để cô ấy trở lại, nếu không, chắc cậu biết hậu quả”.

Lăng Lạc Xuyên trợn mắt, quả thật không thể tin vào tai mình, “Anh thực sự hết thuốc chữa rồi! Anh điên rồi à? Vậy thì tôi sẽ điên theo anh! Tôi cho anh biết, tôi không phải là Vị Hi, anh đừng mơ lấy loại thủ đoạn bẩn thỉu đó ra hù tôi. Có bản lĩnh thì anh đưa thứ đó ra ọi người xem, xem xem nhà từ thiện lớn, nổi tiếng nho nhã, lịch sự trong lòng họ rốt cuộc có diện mạo như thế nào. Anh tưởng rằng tôi không hiểu anh ư? Đánh bại một vạn quân địch thì cũng tự tổn hại tám nghìn, những vụ thua lỗ như vậy anh sẽ không làm. Vì vậy anh ít chơi trò này với tôi thôi”.

Nguyễn Thiệu Nam lau máu ở khóe miệng, cười nhạt nói: “Vậy thì cậu thử xem, xem tôi có dám hay không”.

Lăng Lạc Xuyên vung tay dấm một cái, răng hàm bên trái của Nguyễn Thiệu Nam khê long, anh ta nhổ máu trong miệng ra, giễu cợt nhìn người đôi mắt hằn máu, hai tay nắm chặt kia, “Chỉ như vậy? Tôi tưởng cậu sẽ giết tôi. Nhưng sau khi giết tôi, đừng quên giải quyết chính bản thân cậu. Giống như Như Phi nói, cậu đã làm gì vậy? Thời gian lâu như vậy, hề cậu tin tưởng cô ấy hơn một chút, khoan dung hơn một chút, tôi cũng không có cơ hội. Cậu chỉ nghĩ đến chút uất ức, chút bất mãn của cậu. Là cậu tự tay đưa cô ấy cho tôi, hôm nay cô ấy rơi vào tình cảnh này, cậu giống tôi, đều là hung thủ”.

Lăng Lạc Xuyên không còn lời nào để phản bác, anh chán nản ngồi xuống ghế sofa, nhìn đôi bàn tay nhuộm máu đỏ tươi của mình. Mọi thứ trước mắt như lịch sử tái diễn, chẳng qua thay đổi hình thức, đối hoàn cảnh, nhưng đều có kết cục như nhau.

“Song có một điểm, tôi không lừa cậu”. Nguyễn Thiệu Nam sửa lại cà vạt, “Cô ấy quả thật bị Lục Tử Tục đuổi ra khỏi nhà, nguyên nhân vì cô ấy đẩy em gái của mình xuống lầu, quản gia của nhà họ Lục đã nói với tôi như vậy”.

Lăng Lạc Xuyên ngược mắt, Nguyễn Thiệu Nam nói tiếp: “Nhưng sau đó tôi điều tra được, chân tướng sự việc bị người ta bóp méo. Lục Ấu Hi không phải con một của Lục Tử Tục, mẹ Vị Hi có con với người đàn ông khác. Từ đó không khó suy đoán ra, chắc là sau khi Lục Tử Tục ép vợ chết, lại đẩy đứa con gái nhỏ không cùng huyết thống xuống lầu, vừa vặn bị Vị Hi nhìn thấy. Cho nên, ông ta liền đổ vạ cho đứa con gái mình trước nay không thích, đuổi cô ấy đi”.

Nguyễn Thiệu Nam cười lạnh, “Đương nhiên, chân tướng đối với cậu mà nói đã không còn ý nghĩa nữa. Then chốt ở chỗ khi cậu nghe được chuyện đó, cậu lựa chọn trốn chạy, còn tôi sẽ điều tra đến cùng. Cậu thực sự không hiểu cô ấy như tôi, cũng đúng, các người mới quen nhau được bao lâu, còn tôi... đã quen cô ấy bảy năm rồi”.

Phòng khách tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người, như biển lớn sau bão tố, nhấp nhô cuộn sóng.

“Vậy thì sao?”. Đột nhiên Lăng Lạc Xuyên ngược đôi mắt hằn máu, nhìn thẳng vào mặt anh, “Cho dù anh quen cô ấy cả đời thì đã sao? Chỉ vì anh hiểu cô ấy, hiểu tôi, anh biết rõ điểm yếu của chúng tôi thì anh có thể chẳng kiêng nê gì mà làm tổn hại chúng tôi, có phải không?”

Lăng Lạc Xuyên cười một cách thê lương, “Vị Hi nói không sai, ngoài cái xác của con người, anh chẳng có gì hết. Nguyễn Thiệu Nam, anh luôn cho rằng mình thông minh nhất, luôn coi người khác là kẻ ngốc! Anh tưởng rằng mấy trò mờ ám với người Việt Nam của anh, tôi thực sự không rõ?”.

Tay phải Nguyễn Thiệu Nam khẽ run lên một chút, sự thay đổi rất nhỏ nhưng vẫn bị Lăng Lạc Xuyên tóm được.

Lăng Lạc Xuyên cười nhạt, “Hóa ra anh cũng có lúc sợ. Anh rất có bản lĩnh, có thể làm một cách bí mật, nhưng không phải không thể tìm ra dấu vết. Sau khi anh rời nước Mỹ, chuyện cũ ở Việt Nam, bao gồm cả lịch sử phát tài anh không thể kể với người khác, anh tưởng rằng không ai biết à? Tôi luôn coi anh là bạn, cho dù anh giết người phóng hỏa ở ngoài, nhớ tới con đường anh từng đi không hề dễ dàng, tôi cũng chỉ coi như không biết. Nhưng bây giờ, tôi không còn là bạn anh nữa, tôi cũng không phải là đối thủ của anh, tôi là kẻ thù không đội trời chung của anh”.

Anh đứng lên, chỉ vào Nguyễn Thiệu Nam, dần từng từ, từng chữ: “Video đó, anh thích thì giữ cho riêng mình thưởng thức đi. Nhớ rằng, chỉ cần lộ ra một giây, tôi sẽ không giết anh, mà sẽ khiến anh chết từ từ”.

56. Chương 56: Lăng Trì

Đây không phải làm tình, đây là lăng trì, là lóc thịt cô, cơ thể máu thịt của cô, từng miếng từng miếng từ xương cốt!

“Em muốn bảo vệ cậu ta, nhưng hôm nay ai đến cứu em? Không cần sợ, anh sẽ không cho bất kì ai xem. Chỉ cần em đừng rời xa anh, chỉ cần em ở bên cạnh anh. Vị Hi, em không biết anh nhớ em nhường nào. Muốn ôm em, muốn hôn, muốn nghe em nói, muốn cả đời ở cùng em. Em là của anh. Vĩnh viễn là của anh. Em là người phụ nữ của anh, sau này em còn là vợ anh, là mẹ của các con anh. Chúng ta cả đời cả kiếp đều đừng xa nhau, không bao giờ xa nhau nữa, được, không?”

Cô bị tai mình như phát điên, nước mắt làm mờ mọi thứ.

Cô đang ở đâu? Anh đang ở đâu?

Cô nhìn thấy một cô gái, sợ hãi nằm trên chiếc giường phục cổ. Hai giọt lệ trào ra, nhìn bức ảnh đầu giường. Còn người đàn ông trên bức ảnh ôm cô cười rạng rỡ lúc này đang đè lên người cô, ăn tươi nuốt sống cô bằng răng nanh sắc bén.

Tứ chi cô mềm nhũn tê liệt, nước mắt như mưa, muốn sống mà bất lực, muốn chết mà không thể. Cô nghe thấy linh hồn mình đang gào khóc ai oán trên trần nhà, nhưng người đó lại thổ lộ bên tai cô, đang hưởng thụ, đang thờ hồn hển, không ngừng giày vò, xâm phạm cô.

Anh ta không phải người mà là một con dã thú, một con dã thú lòng tham không đáy, không máu, không lệ.

Cô lớn tiếng gào khóc nhưng cổ họng rạn nứt không thể phát ra âm thanh. Cô cố gắng mở trừng mắt, nhìn anh ta qua làn nước mắt lạnh buốt, đau đến mức khóe mắt gần như nhỏ máu.

Đây không phải làm tình, đây là lăng trì, là lóc thịt cô, cơ thể máu thịt của cô, từng miếng, từng miếng từ xương cốt! Là sự giày vò sống không bằng chết, là nỗi đau đớn như bóp nát con tim, đục vào xương cốt, là nỗi tuyệt vọng mịt mù tăm tối.

Người nằm trên giường là ai? Người đè lên thân cô là ai? Cô mơ hồ rồi, hỗn loạn rồi, hồ đồ rồi...

Đó là chính bản thân cô, đó rõ ràng chính là bản thân cô!

Cô khóc rồi tỉnh dậy trong cơn mê, bên cạnh có người không ngừng lay cô, hét lớn: “Vị Hi, Vị Hi...”.

Là giọng nói của Như Phi, là giọng nói của cô ấy.

Vị Hi khóc không ra tiếng, vùi đầu vào lòng Như Phi, dùng ngôn ngữ kí hiệu, lặp đi lặp lại: “Lạnh quá, Như Phi, mình lạnh quá, mình lạnh quá...”.

Như Phi ôm chặt cô, nghẹn ngào nói: “Mình đang ôm cậu đây, mình đang ôm cậu đây, không sao, không sao rồi...”.

Một lát sau, Vị Hi mới dần dần bình phục. Như Phi lau khô nước mắt hỏi cô: “Có muốn ăn chút gì không? Hai ngày nay cậu đã sống bằng truyền nước rồi”.

Vị Hi ngồi dậy, dựa vào đầu giường, mắt đang nhìn một nơi, dùng ngôn ngữ kí hiệu hỏi: “Sao không bật đèn?”.

Choang! Bát thức ăn trong tay Như Phi rơi xuống đất, cô ngẩng đầu nhìn ánh nắng mặt trời sáng rực ngoài cửa sổ, bịt miệng, bật khóc như vỡ nát con tim, “Vị Hi, mắt của cậu, mắt của cậu...”.

Bác sĩ đặt phim chụp CT não trước đèn huỳnh quang, chỉ vào một điểm đen trên đó rồi nói: “Tổn thương bên ngoài dẫn đến xuất huyết trong não, chèn ép vào dây thần kinh thị giác. Muốn hồi phục thị lực, bắt buộc phải làm phẫu thuật mổ não cho hết tụ huyết bên trong”.

“Phẫu thuật mổ não? Có nguy hiểm không?”

“Bất cứ phẫu thuật nào đều có nguy hiểm, tình trạng của cô ấy khá nghiêm trọng. Phần não từng có tổn thương cũ, khi ấy không được chữa trị triệt để. Lần này vết thương mới cộng vết thương cũ có thể khiến cho phẫu thuật khó khăn hơn”.

Lăng Lạc Xuyên nhìn tấm phim xong, hai hốc mắt sâu hoắm, hoảng hốt hỏi: “Nếu làm phẫu thuật mổ não, tỉ lệ phục hồi ánh sáng là bao nhiêu?”.

“Chính xác mà nói, tỉ lệ phục hồi chỉ có mười phần trăm”.

“Thấp như vậy ư?”.

“Đại não của con người là bộ phận phức tạp nhất trong cơ thể, bất kì tình huống nào cũng đều có khả năng xảy ra. Vị trí tụ máu của cô ấy rất nguy hiểm, chỉ cần một sai sót nhỏ cũng có thể khiến cô ấy mù vĩnh viễn, cũng có khả năng tạo thành tổn thương khác. Vì vậy tôi mới nói tỉ lệ phục hồi chỉ có mười phần trăm”.

“Tổn thương khác?”.

“Ví dụ mất cảm giác, liệt nửa người, thần trí không tỉnh táo, hành vi mất kiểm soát, mất trí nhớ, cũng có khả năng... vĩnh viễn không thể tỉnh lại”.

Lăng Lạc Xuyên thở hắt ra một hơi lạnh, mặt cắt không còn giọt máu, “VẬY... không làm có được không? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Bác sĩ thở dài, “Anh Lăng, tôi vô cùng hiểu tâm trạng của anh. Nhưng từ góc độ bác sĩ mà nói, tôi không tán thành cách làm như vậy. Nếu không phẫu thuật, chẳng khác nào để lại một quả bom hẹn giờ trong đầu người bệnh. Trong thời gian ngắn, có lẽ không vấn đề gì. Nhưng ngày rộng tháng dài sau đó, kết quả như nhau. Có điều với tình trạng của cô Lục, tôi đề nghị vẫn nên đưa cô ấy đến trung tâm phục hồi tinh thần...”.

Lăng Lạc Xuyên đẩy vẻ cự tuyệt, “Không, cô ấy không điên, tôi không thể đưa cô ấy đến nơi đó, tuyệt đối không thể!”.

Bác sĩ lắc đầu, “Tin tôi đi, đây là cách tốt nhất. Chương ngại tinh thần cấp tính còn dễ dàng hủy hoại một con người hơn tụ máu trong não. Tôi từng có một bệnh nhân khi đi du lịch cùng chồng, bị mấy tên thổ phỉ xâm phạm... Vụ án vẫn chưa được phá. Cô ấy tỉnh dưỡng ở nhà nửa năm, người nhà đều cho rằng không sao. Không ngờ cô ấy đi làm chưa tới một tuần liền lao vào đoàn tàu tự sát. Thời gian này, mọi người tốt nhất nên trông coi cô ấy hai mươi tư trên hai mươi tư giờ, đừng để cô ấy có hành vi tự vẫn. Nếu không, đó sẽ là nỗi hối tiếc cả đời”.

Lăng Lạc Xuyên không biết mình làm thế nào để trở về phòng bệnh, vừa đẩy cửa liền nhìn thấy Vị Hi như một manơcanh xinh đẹp ngồi trên giường.

Anh giống như mù lòa, trước mắt là một vùng tối đen mênh mông bát ngát.

Như Phi túm lấy anh hỏi: “Bác sĩ nói thế nào?”.

Anh bước tới, ngồi bên giường, chờ dẫn nói: “‘Bác sĩ nói phải làm phẫu thuật mổ não. Anh định đưa Vị Hi đi Mỹ, điều kiện bên đó tốt hơn”.

Như Phi vẫn muốn hỏi nhưng Trì Mạch kéo cô, “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi, để họ ở riêng một lát”.

Như Phi đẩy tay Trì Mạch ra, phần nộ chỉ người đàn ông ngồi ngơ ngẩn bên giường, “Anh còn tin anh ta ư? Nếu không phải tại anh ta thấy chết không cứu, Vị Hi làm sao có thể thành ra thế này? Anh ta có tư cách gì ngồi đây? Bày ra bộ dạng mè nheo khóc chuột, em thấy thật buồn nôn”.

Trì Mạch thở dài, nhìn Lăng Lạc Xuyên vô cùng bi thương, “Anh ấy không hề mè nheo khóc chuột, anh ấy thực sự đau buồn. Anh ấy chỉ sai một bước, là do ông trời sắp xếp mấy bước sau thay anh ấy. Em coi như thương hại anh ấy cũng được, để họ ở riêng với nhau một lát, anh ấy nhất định có rất nhiều lời muốn nói với cô ấy”.

Như Phi còn muốn nói gì đó nhưng Trì Mạch ôm vai cô, lôi cô ra ngoài.

Trong khuôn viên bệnh viện, có vài cây ngô đồng cao lớn, lá xanh tươi còn đọng những hạt sương buổi sớm, trên đầu là bầu trời xa xôi không một gợn mây.

Họ ngồi trên chiếc ghế đá dưới gốc cây, Như Phi nhìn thế giới trong lành đáng yêu trước mắt, không kìm được nước mắt như mưa, “Xin lỗi, là em đã hại cô ấy”.

Trì Mạch kinh ngạc nhìn cô, “Sao em lại nói những lời này?”.

“Nửa năm trước, em không nên khuyên cô ấy ở cùng Nguyễn Thiệu Nam. Nửa năm sau, em không nên bỏ mặc cô ấy một mình. Tất cả bi kịch của Vị Hi đều do em tạo nên. Em là người phụ nữ xấu xa, em nên xuống mười tám tầng địa ngục”.

“Em cố ý ư?”.

“Anh cho rằng em cố ý ư?”.

Trì Mạch lắc đầu, “Anh chưa từng nghĩ như vậy, cho dù tất cả mọi người trên thế giới đều có thể nghĩ vậy, anh cũng sẽ không nghĩ thế. Vì anh biết, trên thế giới này, nếu có ai không cần cô ấy báo đáp, người đó nhất định là em. Bao nhiêu năm nay, em luôn ngược nhìn cô ấy, cam tâm tình nguyện làm cái bóng của cô ấy, đau với nỗi đau của cô ấy, vui với niềm vui của cô ấy. Nhìn em như vậy, ngoài đau lòng, anh không biết mình còn có thể nói gì”.

Như Phi vui mặt vào lòng Trì Mạch, khóc không thành tiếng, “Trì Mạch, em nên làm thế nào?”.

Trì Mạch ôm lấy cơ thể run rẩy của cô, đau lòng nói: “Tin anh đi, tất cả rồi sẽ ổn. Hai em đều là những người con gái tốt, ông trời sẽ trả lại cho hai em sự công bằng”.

Lăng Lạc Xuyên dùng ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt Vị Hi, khóe mắt chợt lấp lánh những giọt lệ, hốt hoảng nói: “Anh chẳng qua chỉ rời xa em có một lát, chỉ một lát thôi, sao em đã trở thành như vậy?”.

Người trên giường không chút phản ứng, giống như một bức tượng thạch cao.

Anh ôm nhẹ cô, từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống hõm cổ cô. Anh ngẩng đầu, thấy ánh sáng trong phòng bệnh chiếu rọi rõ, đột nhiên anh cười, “Vị Hi, anh muốn em sống, nhưng anh không thể để em sống như vậy. Chúng ta cùng chết đi, chúng ta cùng chết, có được không? Thấy em như vậy, anh đã vô cùng nản lòng, thất vọng, sống không bằng chết. Một chút ý nghĩa sống ở cái thế giới này cũng không có, đến em cũng đã từ bỏ, anh còn lưu luyến nó làm gì?”.

Anh đỡ cô nằm lên giường, ghé sát tai cô rồi nói: “Nhưng trước hết, có một việc anh nhất định phải làm. Những người có lỗi với em, anh muốn họ không được chết dễ dàng, một người anh cũng không tha. Em đợi anh...”.

57. Chương 57: Thấp Sáng Bóng Tối

Khi anh nhìn thấy một người con gái xinh đẹp, thuần khiết ngồi cạnh anh, bộc lộ ánh mắt tin cậy với anh, cho dù là kẻ cặn bã anh cũng sẽ cảm động.

Nghỉ lễ Quốc khánh, Nguyễn Thiệu Nam ngồi trong biệt thự của mình, vừa ăn sáng vừa xem tin tức buổi sáng.

“Khoảng mười một giờ đêm qua, Cốc Vịnh Lăng - người phụ trách chi nhánh công ty của tập đoàn Phủ Hoàng Singapore đã bị côn đồ tấn công trên đường về nhà. Hai tên côn đồ đã hất lượng lớn axit lên vùng mặt, khiến phần mặt, cổ và tứ chi cô bị bỏng độ ba trên diện rộng, hai đuôi mắt bị thương. Bác sĩ nói, có thể sẽ bị mù vĩnh viễn. Phía cảnh sát nghi ngờ lần tấn công này có liên quan đến Nhiếp Đông Hoa, chủ tịch tập đoàn Đông Hoa. Trước mắt, vụ án này vẫn đang trong quá trình điều tra”.

Nguyễn Thiệu Nam thờ a xem như không, tiếp tục bữa sáng của mình.

Điện thoại reo, là Ưông Đông Dương.

“Anh Nguyễn, cô Lục đã làm xong phẫu thuật, tình trạng rất ổn định. Nhưng...”.

Nguyễn Thiệu Nam đang nghịch chiếc bật lửa sao thổ đỏ, nghe thấy đối phương ngập ngừng, vội hỏi: “Nhưng gì?”.

“Cô ấy mù rồi, tổn thương phía ngoài của não dẫn tới chảy máu trong, ép vào dây thần kinh thị giác”.

Sau khi Ưông Đông Dương nói xong, đầu bên kia điện thoại im lặng rất lâu, anh không kìm được bèn hỏi: “Anh Nguyễn?”

“Cô ấy bây giờ ở đâu?”.

“Sau lần bất trắc đó, cô ấy mắc chứng bệnh tâm lí, được họ đưa vào viện an dưỡng, đang tiếp nhận điều trị”.

“Còn Lăng Lạc Xuyên?”.

“Anh ta vẫn luôn trông coi cô Lục, gần như không rời nửa bước. Thi thoảng khi ra ngoài, cũng sắp xếp vệ sĩ ở trong viện an dưỡng. Anh ta đã giao hết việc công ty cho thuộc hạ, có điều nghe người của Hoàng Triều nói, bây giờ anh ta lặng lẽ đến đáng sợ, gần như biến thành một người khác, đến thuộc hạ gần gũi nhất cũng không muốn lại gần anh ta. Anh Nguyễn, anh xem, có cần cử thêm vài nhân viên, bảo vệ sự an toàn của anh?”.

“Không cần thiết, cứ như vậy đi...”.

Nguyễn Thiệu Nam nói xong câu đó liền ngắt điện thoại. Anh đặt tay lên bàn, từ từ nắm thành nắm đấm, đột nhiên vung tay, cốc cà phê trên bàn bay lên đập vào tường vỡ vụn.

Anh nhìn những mảnh vụn đó, rất lâu sau mới bình tĩnh lại, nhìn bật lửa trên bàn nghĩ một lúc lại bấm điện thoại.

Sau khi điện thoại kết nối, anh nói bằng tiếng Việt Nam: “Cha nuôi, gần đây cha khỏe không?”

Sau khi hàn huyên, anh đi thẳng vào vấn đề, “Gửi cho con hai người có thân thủ nhanh nhẹn, con cần dùng gấp”.

Sau khi đặt điện thoại xuống, anh chống tay lên trán, cảm thấy đầu đau như búa bổ. Anh đứng lên, tìm thuốc giảm đau uống. Sau đó tới thư phòng, lấy một chiếc đĩa từ trong ngăn kéo đặt vào máy tính.

Anh dựa vào lưng ghế, thưởng thức cảnh tượng khiến người ta tai đỏ tim đập, cười lạnh một tiếng, “Tôi lại muốn xem xem, chúng ta ai chết trước”.

Khu phòng bệnh cao cấp trong bệnh viện an dưỡng tư nhân mà Lăng Lạc Xuyên sắp xếp cho Vị Hi đều là biệt thự độc lập, môi trường cực kì yên tĩnh.

Trong hoa viên có vài cây nguyệt quế cao to, qua Trung thu chính là lúc hoa nở rộ nhất, hương thơm nồng nàn.

Lăng Lạc Xuyên cũng thuê luôn cả phòng bệnh bên cạnh phòng Vị Hi, anh ở tại đó. Giường của người nhà bệnh nhân trong phòng Vị Hi để lại cho Như Phi. Hàng ngày Trì Mạch đều đến xem tình trạng tiến triển của Vị Hi, động viên tinh thần Như Phi.

Lăng Lạc Xuyên mời bác sĩ giỏi nhất, dành cho cô môi trường tốt nhất, không tiếc tất cả sức người và sức của, nhưng không ai biết khi nào cô mới đỡ hơn.

Chiến dịch này dường như sẽ kéo dài không thấy điểm cuối, sự chờ đợi đằng đằng, khó khăn đến nỗi khiến người ta tuyệt vọng.

Lúc thời tiết đẹp, Lăng Lạc Xuyên liền đưa Vị Hi ra vườn hoa sưởi nắng. Vị Hi vẫn như thế, không cử động không lắng nghe, không nói năng, ngăn cách bản thân với thế giới bằng một khoảng cách an toàn, một khoảng cách không bị tổn thương nhưng không ai có thể vượt qua.

Bác sĩ khoa thần kinh nói đây là di chứng sau tổn thương, khi một người chịu đả kích quá mức, cô ấy sẽ tự phong kín mình trong một không gian cô ấy cho rằng vô hại, không muốn đối mặt với thực tế.

Lăng Lạc Xuyên không biết thế giới vô hại đó của Vị Hi rốt cuộc như thế nào. Nhưng anh biết, trong đó nhất định không có anh. Anh không biết cô có vui vẻ như mình muốn không, nhưng anh biết, cô nhất định không đau khổ như mọi người nghĩ.

Anh ngồi lên ghế, nhìn thế giới từ góc độ của Vị Hi. Đột nhiên anh phát hiện, hóa ra mình cúi thấp một chút, phong cảnh nhìn thấy sẽ càng đẹp hơn.

Anh càng ngày càng thần nhiên đối mặt với Vị Hi của hiện tại, đối mặt với tất cả mọi thứ trước mắt, thậm chí anh không còn khát vọng như trước kia rằng cô có thể bước ra khỏi thế giới này. Vì anh biết, ở trong đó, cô vui vẻ. Mà niềm vui này, anh chưa từng mang lại cho cô.

Anh thường kéo tay cô, nói chuyện với cô. Anh có thể ngồi cả ngày không ngừng nói chuyện cùng cô.

Cũng có thể im lặng ở bên cô bất kể ngày đêm.

Ban đầu, mọi người đều cho rằng anh quá đau lòng. Ngày tháng lâu dần, đến Như Phi cũng cảm nhận ra vài điều không ổn.

Một ngày vào lúc hoàng hôn, cô nhìn thấy Lăng Lạc Xuyên đưa Vị Hi ra nghe tiếng ve sầu, không kìm được bèn nói với Trì Mạch: “Sao em thấy gần đây anh ta có gì đó không ổn?”.

Trì Mạch gật đầu, “Anh cũng thấy vậy, anh ấy giống như quả bom hình người, dường như bất cứ lúc nào cũng đều có thể phát nổ”.

Như Phi căng thẳng hỏi: “Anh ta sẽ không làm tổn thương cô ấy chứ?”.

Trì Mạch lắc đầu, “Không. Vị Hi thành ra như vậy, anh ấy đau lòng hơn bất cứ ai trong chúng ta, sao anh ấy nỡ làm hại cô ấy được?”.

Như Phi thở dài nói: “Ngày trước anh ta là một con người hung hăng ngang ngược, thông minh sắc bén như vậy, bây giờ hàng ngày đều ngây ngây ngô ngô, ánh mắt không hồn, đến phản ứng cũng không nhanh như trước. Có lúc nói một câu với anh ta phải lặp lại ba, bốn lần mới thấy phản ứng, càng ngày càng trở nên chậm chạp, hiền như khúc gỗ...”.

Như Phi chợt nhớ ra điều gì đó liền nói: “Anh ta có thể muốn tự sát không? Chúng ta chẳng phải nên nghĩ cách thông báo cho người nhà anh ta, để ý anh ta?”.

Trì Mạch cười gượng một cách bất đắc dĩ, “Cho dù em nhốt anh ấy lại, nếu anh ấy một lòng muốn chết, em cũng không thể làm gì được. Nhưng anh cảm giác anh ấy không phải muốn chết, mà là muốn tiến vào thế giới của Vị Hi, anh ấy muốn vào bầu bạn cùng cô ấy”.

Như Phi nhìn hai người lặng lẽ dựa vào nhau trong vườn, đột nhiên phát hiện ra thần thái của họ càng ngày càng giống nhau, nét mặt càng ngày càng giống hệt.

Cô nhìn đến nỗi hãi hùng khiếp vía, lại nhớ đến những lời cay nghiệt mình nói với Lăng Lạc Xuyên khi ấy, bất giác tự trách mình: “Có phải khi ấy em quá nặng lời không? Vị Hi nói đúng, giận cá chém thớt thật”.

đáng sợ. Thực ra em không hề hận anh ta, nhưng không biết vì sao những lời không kiềm chế nổi ấy cứ trào ra”.

Trì Mạch cười, “Con người là động vật có tình cảm, nếu với tất cả mọi thứ em không chút động lòng mới đáng sợ. Yên tâm đi, anh ấy sẽ không để những lời em nói trong lòng đâu, bây giờ có thể tác động đến tâm trạng và suy nghĩ của anh ấy chỉ có mình Vị Hi. Chỉ có cô ấy mới có thể cứu nổi anh ấy”.

Như Phi nghe xong lắc đầu, “Nhưng em vẫn cảm thấy áy náy, bộ dạng hiện nay của anh ta khiến người ta thấy mà đau lòng. Nếu em có thể thật trọng lý trí như anh thì tốt rồi”.

Trì Mạch đặt bình hoa trong tay xuống, nhìn chăm chú Như Phi đang dọn bữa ăn, “Thực ra anh không hề thật trọng lý trí chút nào. Nếu có một ngày, em trở nên giống Vị Hi, anh cũng sẽ trở thành Lăng Lạc Xuyên. Em tin không?”

Như Phi quay mặt nhìn thẳng vào mắt anh, gật đầu,

“Em tin”.

Trì Mạch cúi đầu cười, lại nhìn về phía vườn hoa, Lăng Lạc Xuyên đang sửa lại mái tóc cho Vị Hi, lắc đầu rồi than, “Anh ấy như vậy không được, chỉ sợ đến cuối cùng sẽ ép cả hai người đến bước đường cùng”.

Sau khi ăn cơm tối xong, Vị Hi nghỉ ngơi trong phòng. Một mình Lăng Lạc Xuyên ngồi trên ghế ngoài phòng bệnh, nhìn lên bầu trời dường như đang suy nghĩ gì đó”.

Trì Mạch bước tới, đưa anh chai bia, “Có cần uống chút không?”

Lăng Lạc Xuyên lắc đầu, “Cảm ơn, tôi đã cai rồi”.

Trì Mạch gật đầu, dựa vào thành lan can gỗ trước mặt anh nói: “Cai cũng tốt, uống rượu quả thật làm hỏng việc, thậm chí có thể gây ra những sai lầm không thể cứu vãn. Nhưng điều này không đáng sợ, đáng sợ là khi anh tỉnh táo lại phát hiện mọi thứ đã hối hận cũng không kịp từ lâu rồi”.

Trì Mạch nhìn anh chăm chú trong giây lát rồi nói: “Thực ra tôi nên đập cho anh một trận, không chỉ vì Như Phi mà còn vì Vị Hi. Có điều nhìn bộ dạng bây giờ của anh, tôi nghĩ đã không còn cần thiết nữa. Kết quả như vậy, không ai đau lòng hơn anh”.

Lăng Lạc Xuyên gật đầu, tiếp tục nhìn bầu trời đến thất thần.

Trì Mạch uống một ngụm bia, đột nhiên nói: “Vậy chắc anh cũng biết, trước đây tôi từng thích Vị Hi. Không, nên nói tôi vô cùng say đắm cô ấy. Cô ấy rất xinh đẹp, nhưng điều khiến tôi say đắm cô ấy không phải hình dáng của cô ấy mà là ở cô ấy có một thứ...”.

Anh nhìn chai bia ngẫm nghĩ, “Khiến người ta không nói rõ được, một thứ tựa như hi vọng. Giống như một người đang đi trên con đường tối tăm, anh rất mong đợi nhìn thấy chút gì đó, mà Vị Hi chính là một điểm sáng le lói trong bóng tối, thấp sáng bóng tối cho anh”.

Lăng Lạc Xuyên lẩm bẩm lặp lại một lần, “Hi vọng? Nó có quan trọng với anh không?”.

“Từng không hề có chút giá trị nào, khi thứ anh đối mặt là một thế giới dùng bạo lực để khống chế bạo lực, anh căn bản không biết hi vọng là cái gì. Nhưng khi anh nhìn thấy một người con gái xinh đẹp, thuần khiết ngồi cạnh anh, bộc lộ ánh mắt tin cậy với anh, cho dù là kẻ cặn bã, anh cũng sẽ cảm động”.

Má Lăng Lạc Xuyên khẽ run lên, Trì Mạch uống một ngụm bia, tiếp tục nói: “Những đứa mồ côi sau chiến tranh thế giới thứ hai như chúng tôi, đa phần đều sinh ra từ thù hận, vừa ra khỏi bụng mẹ đã mang trong lòng ác ý. Tôi chưa từng cho rằng mình là người tốt, nhưng Vị Hi luôn nói tôi tốt, bị cô ấy nói nhiều, tôi liền cho rằng mình có lẽ thực sự là một người tốt. Sau đó phát hiện thực ra làm người tốt cũng không tồi, ít nhất an bình hơn kẻ xấu rất nhiều”.

Lăng Lạc Xuyên nhìn mặt đất, đôi mắt sâu tựa như hồ nước chết, “Cô ấy cũng từng tin cậy tôi như vậy, đáng tiếc, cô ấy đã tin nhầm tôi. Như Phi nói đúng, sao tôi còn mặt mũi mà ngồi trước Vị Hi? Khi cô ấy cần tôi nhất, tôi ở đâu? Tôi đang ôm một kĩ nữ tìm kiếm niềm vui. Như Phi đến cầu xin tôi, tôi lại thấy chết không cứu, tôi còn nói với cô ấy, cô hãy để cô ấy chết đi...”.

Đột nhiên anh ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ sọc nhìn chăm chăm Trì Mạch, nói năng lộn xộn: “Tôi lại bảo người phụ nữ tôi yêu nhất chết đi, anh có thể tưởng tượng được không? Kẻ nên chết là tôi, tôi nên chết đi, nên chết cùng gã đó. Tôi nên làm thế từ lâu rồi, tôi nên khiến tất cả những người có lỗi với cô ấy đều chết đi, chỉ có như vậy cô ấy mới có thể khỏe hơn. Đúng thế, nên như vậy...”.

Lăng Lạc Xuyên càng nói càng kích động, Trì Mạch thấy không ổn, bước qua ấn anh xuống ghế, nói lớn: “Anh bình tĩnh chút đi, anh bây giờ tự giết mình, giết tất cả mọi người cũng chẳng bù đắp được gì. Lẽ nào anh chưa từng nghĩ vì sao cô ấy không muốn đối mặt với hiện thực? Nửa năm trước cô ấy bị thương nghiêm trọng đến thế, cô ấy đều cố gắng gượng được. Cô ấy không phải người không chịu nổi áp lực, vì sao lần này lại lựa chọn chạy trốn?”.

Lăng Lạc Xuyên ngẩng đầu, đôi mắt đen ngấn ngơ, “Vì cô ấy hận tôi, vì cô ấy không muốn nhìn thấy tôi, có phải không?”. Sự ngấn ngơ đột nhiên biến thành nỗi sợ hãi, anh hơi nghiêng đầu, hỏi bằng giọng nói run rẩy, “Cô ấy thực sự không muốn nhìn thấy tôi ư? Nhưng tôi không thể rời xa cô ấy, cô ấy có thể bắt tôi chết, có thể bắt tôi làm bất cứ việc gì. Nhưng cô ấy không thể bắt tôi không nhìn cô ấy, cô ấy không thể như vậy, không thể như vậy...”.

Trì Mạch thở dài, Như Phi nói không sai, người đàn ông này sắp ép mình phát điên rồi.

“Anh có từng nghĩ có lẽ là ngược lại”.

Lăng Lạc Xuyên ngơ ngẩn nhìn anh, lúng túng lặp lại: “Ngược lại?”.

“Có lẽ không phải cô ấy không muốn nhìn thấy anh mà không biết đối mặt thế nào với anh. Cô ấy cho rằng nếu ban đầu không rời xa anh, cô ấy sẽ không thành ra như vậy. Là tự cô ấy gây ra hậu quả đáng sợ này, vì vậy cô ấy trách bản thân mình. Còn thứ trong tay Nguyễn Thiệu Nam khiến cô ấy không chỉ không cách nào đối diện với anh, càng không cách nào đối diện với xuất thân kiêu ngạo của anh, đối diện với gia đình anh, đối diện với áp lực của dư luận. Thậm chí cô ấy không biết bản thân sau này có thể làm một người bình thường không. Có lẽ... cô ấy vẫn muốn bảo vệ anh”.

Lăng Lạc Xuyên sững sờ nhìn anh, “Thật không? Cô ấy thực sự nghĩ như vậy?”.

“Tôi tin là như vậy, Vị Hi giống Như Phi, đều là kiểu phụ nữ hi sinh tất cả mọi thứ vì người mình yêu. Một khi họ yêu ai thì sẽ đặt bản thân thật thấp, thật thấp, thấp đến mức quên cả chính mình. Bản thân việc sinh tồn chính là một thắng lợi, đây là lời tôi từng nói với Vị Hi, nhưng cô ấy lại khiến tôi hiểu ra đạo lý này”.

Trì Mạch ngồi xuống bên cạnh Lăng Lạc Xuyên, nhìn vào đôi mắt hừng hực niềm hi vọng, “Nếu anh là đàn ông, nếu anh thực sự muốn gánh vác mọi áp lực cho cô ấy, anh nên nói với cô ấy. Nói cho cô ấy biết, mọi thứ tên súc sinh kia làm với cô ấy không phải là vết nhơ của cô ấy; nói cho cô ấy biết, anh không quan tâm; nói cho cô ấy biết, anh sẽ cùng đối mặt với cô ấy; nói cho cô ấy biết, anh sẽ không cúi đầu trước bất cứ người nào, anh muốn cô ấy tiếp tục kiên trì, kiên trì vì anh”.

Sau khi Lăng Lạc Xuyên vào phòng bệnh, Như Phi lắc đầu bước qua, “Anh thực sự chắc chắn Vị Hi nghĩ như vậy ư?”

Trì Mạch thở dài, choàng áo khoác của mình lên vai Như Phi, “Không biết... thôi thì coi chừng ngựa chết như ngựa sống đi”.

Như Phi nhìn anh, “Trì Mạch, em biết anh rất muốn giúp họ, nhưng anh từng nghĩ đến hậu quả chưa? Nếu anh đoán sai, với tình trạng trước mắt của anh ấy, anh ấy thực sự sẽ điên mất”.

58. Chương 58: Sơn Cùng Thủy Tận

Anh run rẩy như một đứa trẻ sợ lạnh, “Anh biết, anh ta lừa anh, anh sớm đã biết...”.

Đã là cuối thu, đúng mùa gió heo may, lá rụng lả tả. Cả thành phố chìm trong sắc vàng ảm áp, giống như một thước phim cổ ý làm cho cũ đi, một vẻ đẹp ảm áp mà mờ nhạt.

Lăng Lạc Xuyên đẩy Vị Hi ra dưới gốc cây nguyệt quế trong vườn hoa. Ánh nắng chiều tà ấm áp, hương thơm hoa quế thoảng bay, không nghe thấy tiếng lá xào xạc, chỉ ngửi thấy hương thơm nồng nàn.

Anh kéo chân đắp lên người Vị Hi, lại lấy khăn của mình quàng lên cổ cô, sau đó ngồi xuống ghế đá dưới gốc cây, nói với cô: “Vị Hi, những ngày này anh nói với em rất nhiều nhưng chuyện hồi nhỏ của anh, hình như anh vẫn chưa kể cho em nghe”.

Anh quay mặt sang nhìn cô, Vị Hi vẫn dáng vẻ thờ ơ. Lăng Lạc Xuyên nắm tay cô, dịu dàng nhìn gương mặt không hề thay đổi của cô, rủ rỉ bằng giọng nói mềm mại nhất.

“Em có thể không ngờ thực ra hồi nhỏ anh rất ngoan. Cha anh khi ấy vẫn làm việc trong quân đội, ông giáo dục mấy đứa trẻ bọn anh giống như giáo dục binh sĩ trong quân đội của ông. Trong ấn tượng của anh, ông dường như chưa từng ôm anh. Vì vậy từ nhỏ đến lớn, anh và các anh chị em anh căn bản không biết cha và sĩ quan huấn luyện có gì khác nhau. Người ngoài cảm thấy bọn anh sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, nhưng sống trong một gia đình như vậy, nỗi chua xót trong lòng chỉ có bản thân bọn anh mới biết”.

Vị Hi lặng im nhìn nơi nào đó phía xa xa, đôi mắt không hề có tiêu cự, giống như sa mạc hoang vắng.

Lăng Lạc Xuyên bi thương nhìn cô, nói tiếp: “Nhưng những điều này đều chẳng là gì, điều khiến anh không thể chịu đựng được chính là ông ta bỏ mặc người vợ đau ốm của mình vì công việc. Khi đó anh mới tám tuổi, mắt trừng trừng nhìn mẹ mình vừa rót nước mắt vừa nằm trên giường gọi tên ông ta. Đợi khi ông ta tới bệnh viện, thì thể đã lạnh rồi... Từ đó về sau, anh liền hận ông ta, vô cùng, vô cùng hận. Nhưng điều khiến anh đau khổ nhất lại là năm mười hai tuổi. Anh bị người ta bắt cóc, đối phương muốn đổi lấy một đặc vụ từ cha anh. Cha anh, ông ta từ chối không chút do dự, thậm chí còn phong tỏa tất cả mọi tin tức với bên ngoài...”.

Nói tới đây, giọng nói của anh có chút khàn khàn, kéo tay Vị Hi ép lên mặt mình mới nói tiếp: “Để giảm thiểu tổn thất, ông ta đã bỏ rơi anh. Những kẻ đó dùng còng khóa anh trong căn phòng tưới đầy xăng, vứt một que diêm rồi bỏ đi. Anh bẻ gãy ngón cái của mình mới rút được cổ tay ra, sau đó dùng ghế đập vỡ cửa kính, tự mình thoát ra khỏi biển lửa. Từ đó về sau, anh hoàn toàn tuyệt vọng với ông ta. Nếu đến người cha ruột còn có thể bỏ rơi anh, phản bội anh, anh không biết, thế giới này anh còn có thể tin tưởng ai. Sau sự việc đó, ông ngoại đón anh sang Mỹ. Anh sống bên cạnh ông bao năm, ông rất thương anh, luôn nói anh là đứa giống mẹ nhất trong mấy đứa. Song tất cả mọi thứ đó đều không bù đắp được thương tổn do trận cháy lớn đó gây ra cho anh, anh càng lúc càng trở nên hỉ nộ thất thường, ương bướng nóng nảy. Khi ông ngoại qua đời đã giao toàn bộ sự nghiệp gia tộc cho anh”.

Nói tới đây, Lăng Lạc Xuyên lắc đầu, nhìn vào mắt của Vị Hi, nói một cách chân thành: “Nhưng toàn bộ những điều này đều không phải thứ anh muốn. Vì khi em nhận thức được một quyết sách của em liên quan đến lợi ích của bản thân và gia đình của hàng vạn hàng nghìn người, thứ áp lực đó không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả. Anh ở trong trường quân đội nhiều năm, đi theo con đường binh nghiệp, kinh doanh là một con đường hoàn toàn khác. Sự lúng túng của việc nửa đường xuất gia khiến thời gian mấy năm đầu của anh rất khó khăn, không biết đã chịu bao nhiêu thiệt thòi, gây ra bao nhiêu chuyện cười. Cũng khiến anh dần dần học được cái gì gọi là không có thương nhân không gian trá, giết người không vấy máu. Khi đó cảm thấy cả thế giới đều có lỗi với anh, anh nên phản đòn lại. Cho đến khi gặp em mới khiến anh biết...”. Anh cười tự chế giễu mình, “Cái mình gọi là tai họa so với những thứ em từng trải qua rồi cuộc đáng cười nhường nào”.

Anh nắm chặt tay cô, bi thương nhìn cô, “Khi còn nhỏ, ông ngoại từng nói với anh, mỗi người chúng ta, mỗi một ngày đều mang mặt nạ để sống. Mặt nạ mang lâu dần, chúng ta liền quên đi bộ mặt vốn có của mình. Nhưng nếu em may mắn, em sẽ gặp được một người. Người này sẽ cho em biết em cần trở thành một người như thế nào, em nên trở thành một người ra sao”.

Anh áp mặt mình lên lòng bàn tay ấm áp của cô, “Vị Hi, anh không dám cầu xin sự tha thứ của em. Anh chỉ muốn nói với em rằng: Là em cho anh biết anh nên làm một người như thế nào. Anh không dám để em quay về vì thế giới này chưa từng đối xử tốt với em. Một dạo anh từng cho rằng, cho dù sự việc chúng ta đã trải qua có đau đớn, kinh hoàng không dám nghĩ lại đến đâu đều không nên lựa chọn trốn tránh. Nhưng nếu nói trên thế giới này ai có tư cách làm kẻ đào ngũ của kí ức, người đó chỉ có em, chỉ có em đủ tư cách quên mọi thứ đáng sợ này. Nhưng...”. Anh vui mặt lên vai cô, nghẹn ngào, “Vị Hi, cho dù như vậy, anh vẫn hi vọng em quay về. Cho dù thế giới này khiến em nhiều lần thất vọng, nhưng... em có thể vì anh, vì anh,

kiên cường một lần nữa không? Coi như vì anh, vì anh, có được không? Có được không?”

Người trong lòng vẫn ơ hờ, anh nhìn bầu trời xanh biếc cuối thu qua khe lá, trời âm nhạt, chim nhạn bay về, mùa thu đã đi.

Cả thế giới tĩnh lặng, không chút âm thanh. Thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gió xào xạc thổi qua tán lá. Lá thu vàng khẽ rơi, lay lay rớt xuống, rụng trên mặt anh.

Anh cúi đầu, tựa lên vai cô, anh không khóc nhưng nụ cười trên gương mặt khiến người ta đau lòng hơn cả nước mắt. Anh run rẩy như đứa trẻ sợ lạnh, mỉm cười, bi thương và bất lực nói: “Anh biết anh ta lừa anh. Anh sớm đã biết, em sẽ không tỉnh dậy vì anh, anh sớm đã biết...”.

Anh vẫn khóc, nước mắt nóng hổi ướt đầm tóc mai cô, anh như đứa trẻ khóc không thành tiếng, anh không kiềm chế nổi, anh bất lực.

“Nói cho anh biết, Vị Hi, anh nên làm thế nào? Anh hết cách rồi, anh thực sự hết cách rồi...”.

Từng chiếc lá thu lặng lẽ rơi xuống, tựa như cơn mưa hoa xinh đẹp mà thê lương. Cánh hoa đỏ bay rợp trời, đẹp dễ buồn thảm như vậy, giống một bản tình ca bi thương, như cõi mộng không cách nào tỉnh dậy.

Đêm đó, anh nhìn sen đỏ đẹp dễ nở khắp hồ rồi nói với cô: “Chúng có biết anh thích em nhường nào không?”.

Xung quanh tĩnh lặng im lìm, cô cúi đầu không nói, cô không nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt anh, sự lo lắng chờ đợi của tuổi trẻ xanh biếc. Khi ấy cô chưa trả lời anh, chỉ viết cho anh bốn chữ: Liễu rủ hoa cười.

Liễu rủ hoa cười, liễu rủ hoa cười... trong lòng Lăng Lạc Xuyên nghiền ngẫm bốn từ này, khi đó anh cho rằng thứ mình nhìn thấy là hi vọng bùng cháy lần nữa. Bây giờ chưa đi hết con đường anh mới biết hóa ra từ đầu đến cuối đều là cùng đường bí lối, sơn cùng thủy tận...

Sau kì nghỉ lễ dài ngày, mọi người còn chưa thoát khỏi không khí ngày lễ, một tin tức mang tính bùng nổ làm chấn động cả thành phố.

Trên mạng lưu truyền một đoạn video bất nhã, nghe nói là chuyện trăng gió trên giường của sinh viên trường nào đó với một vị tai to mặt lớn trong giới tài chính.

Tuy thời gian lưu truyền không lâu, đoạn phim cũng cực ngắn vẫn khiến người từng xem qua líu lười kinh ngạc.

Nguyên nhân chẳng có gì, chỉ bởi nam diễn viên chính trong đoạn băng khiếm nhã này là một nhân vật làm mưa làm gió của giới tài chính, địa vị hết sức quan trọng.

Tin tức có sức chấn động như vậy tựa như một liều thuốc kích thích tim mạch cho giới giải trí. Những kẻ sẵn ảnh cùng với công cụ kiếm cơm của mình tựa như bầy chó điên xông chuồng gào thét lao về hướng viện an dưỡng.

Lăng Lạc Xuyên sợ Vị Hi bị ảnh hưởng liền phái thêm gấp đôi số vệ sĩ, bao vây khu phòng bệnh cao cấp trở thành tường đồng vách sắt. Nhưng cho dù như vậy vẫn có phóng viên phóng vấn thử vượt qua Lôi Trì[1], thậm chí còn gọi điện đến phòng bệnh của bệnh viện.

[1] Vượt qua Lôi Trì: Vượt qua phạm vi nhất định.

Lăng Lạc Xuyên giận dữ đến cực điểm, trên danh nghĩa xâm phạm sự riêng tư cá nhân, đã kiện phóng viên của mấy đài truyền hình và tòa soạn. Tuy gây ra chút tác dụng sợ hãi nhưng đồng thời cũng khiến giới truyền thông vốn đã bớt phần kích động gần như đạt đến mức độ điên cuồng đối với việc này.

Trong đó đương nhiên không thiếu một số tờ báo lá cải nhỏ thiếu đạo đức cất câu lấy nghĩa, thêm mắm thêm muối, ngôn từ sắc bén đến mức gần như từng từ đều là máu, nói móc, châm chọc liên tục đẩy người ta vào chỗ chết, thể không đạt được mục đích tuyệt không ngừng lại.

Lăng Lạc Xuyên định đưa Vị Hi về nhà nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng nhưng bên ngoài toàn các phóng viên canh giữ ngày đêm. Chỉ cần họ xuất hiện, bọn họ liền giống như ong vò vẽ vỡ tổ ào ra từ bốn phương tám hướng.

Suy nghĩ đến việc Vị Hi có thể sợ hãi, Lăng Lạc Xuyên cũng đành từ bỏ suy nghĩ đó.

Để Vị Hi không bị quấy rầy, Như Phi và Trì Mạch gần như luân phiên trông coi cô hai mươi tư trên hai mươi tư giờ, vệ sĩ bên ngoài cũng như gặp phải kẻ địch hùng mạnh.

Lăng Lạc Xuyên chịu phiền hà bởi việc này nhưng rốt cuộc anh là người từng trải và có kinh nghiệm, càng tới thời điểm quan trọng, càng bình tĩnh, cẩn trọng.

Ai đưa ra đoạn video này, anh không cần nghĩ cũng biết, đương nhiên cũng biết mục đích của người làm chuyện này chính là muốn anh tự rối loạn thể trận, thuận tiện mượn sức mạnh của giới truyền thông khiến anh bị cản trở mọi mặt.

Khi Như Phi nhìn thấy đoạn video không rõ nét đó trong máy tính xách tay của Lăng Lạc Xuyên, khó hiểu hỏi anh: “Tôi tưởng anh ta sẽ đưa ra đoạn video giữa anh ta và Vị Hi, sao lại là của anh?”.

Lăng Lạc Xuyên bóp bóp trán, “Anh ta chưa bao giờ muốn đưa mình vào trung tâm của dư luận, có lẽ hôm đó anh ta căn bản không hề ghi lại. Chỉ đặt DV vào trong, bày cho ra vẻ mà thôi. Một là anh ta bỏ ra một món tiền lớn để lấy hình tượng tốt đẹp, anh ta không thể hủy hoại chính mình; hai là anh ta chỉ muốn có được Vị Hi, không phải thực sự muốn ép chết cô ấy. Nguyễn Thiệu Nam hành sự tuy độc ác, nhưng không thể không công nhận anh ta đối với cô ấy có vài phần khác biệt”.

Nghe anh nói vậy, Như Phi cười lạnh một tiếng,

“Cái tên khốn nạn đó, tôi chẳng tin anh ta nghĩ cho Vị Hi một chút nào. Người cũng bị thương thành ra thế này rồi, anh ta còn có thể làm ra chuyện không bằng cảm thú với cô ấy. Trong lòng anh ta, trừ bản thân anh ta ra, còn có thể chứa ai chứ?”.

Lông mày Lăng Lạc Xuyên nhíu lại, đây cũng là điều khiến anh cảm thấy ngu xuẩn nhất. Anh biết Nguyễn Thiệu Nam luôn coi mình là kẻ đi săn, đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn. Nhưng khi kẻ đi săn săn mồi, sẽ không nhìn vào mắt thú săn bởi có thể vì đồng cảm mà không cách nào hạ thủ.

Nhưng Nguyễn Thiệu Nam lại khác, anh ta thích nhìn biểu hiện tuyệt vọng, tiến thoái lưỡng nan của con mồi giống như mèo vờn chuột, thích có được niềm vui từ sự đau khổ của người khác. Thậm chí đối xử với người mình yêu, trước khi đạt được mục đích, anh ta cũng sẽ không mềm lòng.

Để thành công anh ta có thể từ bỏ tình cảm. Bây giờ để có được một người phụ nữ, anh ta không tiếc lấy chính mình để làm tổn thương người khác. Thứ hành động tàn nhẫn không đạt được mục đích thì không dừng tay khiến loại người không gì kiêng kỵ như Lăng Lạc Xuyên cũng không tránh khỏi kinh ngạc, khó hiểu.

Lăng Lạc Xuyên nhớ lại buổi sáng sớm hôm đó, Nguyễn Thiệu Nam đưa anh về nhà từ biệt thự trên đỉnh núi, từng miêu tả cho anh cảnh tượng đầu đêm bốc chọi ở Campuchia. Chuyện đó rốt cuộc là anh ta nhìn thấy hay chính bản thân anh ta từng trải qua?

Cho dù là tình trạng nào, có một điểm có thể chắc chắn anh ta học được cách đối xử “không chết không dừng, vô tình vô nghĩa” với bất kì người nào.

Lăng Lạc Xuyên nghĩ một chút rồi nói với Như Phi: “Thời gian này cô và Trì Mạch ra ngoài nhất định phải cẩn thận, rất rõ ràng anh ta đang hướng đến những người ở bên cạnh Vị Hi”.

Như Phi gật đầu, “Chính anh cũng vậy. Có điều nói đi cũng phải nói lại, đoạn video ấy sao anh ta lại có trong tay? Anh không phải là người bất cần đến vậy”.

Lăng Lạc Xuyên dùng bối cảnh trong đoạn video, phóng to, phân tích: “Đây là một biệt thự tư nhân, tôi còn nhớ khi đó tôi uống say đã coi người con gái bên cạnh là Vị Hi. Khi tỉnh lại mới phát hiện tới đó Nguyễn Thiệu Nam cũng ở đây. Đoạn phim này chắc là quay lại thời điểm đó, đoạn phim không chỉ thế này, đoán chừng sợ chọc giận ông cụ nhà tôi mới chỉ chiếu một chút”.

Như Phi nhìn anh kì lạ, “Tửu lượng của anh không tồi, sao có thể say đến mức coi người khác là Vị Hi, thậm chí còn bị người ta quay lại thứ này vẫn không chút cảm giác?”.

Được thức tỉnh bởi câu nói của cô, Lăng Lạc Xuyên cúi đầu trầm mặc một lúc mới nói: “Chỉ có một cách giải thích, tôi đã trúng kế của anh ta. Tôi cãi nhau với Vị Hi, tâm trạng không tốt, lại gặp một cô gái giống cô ấy, lại kích động đến mức khó kiềm chế nổi bản thân. Khi ấy chỉ cảm thấy tất cả thật trùng hợp, bây

giờ nghĩ lại, toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối đều là cam bẫy đã được bày sẵn, từ khi ấy anh ta đã bắt đầu ngẫm âm mưu tính toán với tôi rồi. Tồi đó khi tôi rời đi, tay run đến mức đến lái xe cũng không lái nổi, chắc trong rượu đã bị người ta bỏ thứ gì đó”.

Như Phi hoảng hốt ngồi lên ghế, lẩm bẩm: “Anh ta quá đáng sợ, chúng ta nên làm thế nào...”.

Lăng Lạc Xuyên vừa định nói gì đó thì di động đột nhiên đổ chuông.

Anh nhìn số điện thoại hiển thị, nhận máy có chút gấp gáp, “Chị, chị không cần nói nữa, em sẽ không trở về. Nếu ông ấy nhất định bắt em trở về, chị kêu ông ấy phái cả đội quân đến bắt em... cái gì? Bệnh tim?!”.

Lăng Lạc Xuyên buông điện thoại xuống, Như Phi có chút lo lắng hỏi anh: “Cha anh bệnh à? Có cấp bách không?”

Anh thở dài, “Tình hình không tốt lắm, tôi phải về Bắc Kinh một chuyến”.

“Vậy bên này...”.

“Yên tâm đi, tôi sẽ để lại người ở đây. Hơn nữa lần này tôi về cũng có thể thuận tiện nhờ anh trai tôi chút chuyện”.

Lăng Lạc Xuyên quay sang nhìn lá mùa thu rơi bên ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: “Là lúc để tất cả mọi thứ đáng chết kết thúc rồi”.

59. Chương 59: Đời Này Kiếp Này, Không Còn Cơ Hội Gặp Nhau

Mẹ, mẹ nhìn kia, sao anh kia lại khóc?

Lăng Lạc Xuyên bước vào phòng bệnh của Vị Hi, cô vẫn chưa tỉnh, Trì Mạch đang ở bên trông coi, gật đầu với anh rồi đi ra.

Anh ngồi cạnh giường, nắm tay cô, “Vị Hi, anh phải đi rồi, bệnh tim của cha anh tái phát, đã vào phòng chăm sóc đặc biệt. Chị gái anh nói chỉ có thể kéo dài vài hôm”.

Nói tới đây, đôi mắt anh dưng đầy vẻ bi thương, anh cười, “Anh luôn cho rằng có đánh cũng không đánh chết nổi ông ta, không ngờ một người khỏe mạnh như vậy lại bị anh chọc tức đến mức này. Xin lỗi em, anh phải để em lại đây một thời gian, vệ sĩ sẽ phụ trách sự an toàn của bọn em, Trì Mạch và Như Phi sẽ chăm sóc thật tốt cho em”.

Anh khom người nói vài câu bên tai cô, sau đó khẽ hôn lên trán cô, khẽ nói: “Bảo trọng...”.

Khi anh sắp ra khỏi cửa, dường như lảng máng nghe thấy đằng sau mình có tiếng gì đó, gần như một loại âm thanh nút giữ anh, cảm giác đó mãnh liệt, đau xót, bi thương đến thế.

Dường như lần li biệt này chính là vĩnh hằng. Đời này kiếp này, không còn cơ hội gặp nhau.

Anh từ từ quay đầu, lòng thầm nghĩ có phải mình nghe nhầm không, nhìn người trên giường im lặng nằm đó, nặng nề ngủ say, cả phòng bệnh ngoài hơi thở yếu ớt của cô chỉ có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua lá cây ngoài cửa sổ.

Anh biết anh thực sự đã nghe nhầm.

Anh cười một cách cô đơn, quay đầu thẫn thiết nhìn cô một cái rồi đóng cửa, ra đi.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, anh lại quay đầu nhìn lần nữa mới quay người rời đi.

Trên đường anh nghe tiếng lá và tiếng cát lạo xạo dưới chân. Cách anh không xa có một bà mẹ dắt theo đứa con gái nhỏ đang nhặt lá rơi dưới đất.

Bé gái nhỏ với đôi mắt to tròn nhìn bầu trời mùa thu mênh mông vô bờ. Cô bé nhìn người đàn ông đứng dưới cây nguyệt quế, thấy đôi mắt đen đẹp đẽ ấy của anh. Anh ngược nhìn ánh sáng lúc hoàng hôn, sau lưng là bầu trời tím hồng, bỏ câu trăng xinh đẹp chao liệng trên không, lá thu vàng lặng lẽ rơi...

Cô bé kéo kéo tay mẹ, hỏi bằng giọng ngây thơ: “Mẹ, mẹ nhìn kia, sao anh kia lại khóc?”.

Vài tiếng sau đó, Lăng Lạc Xuyên ngồi trên chuyến bay đêm bay thẳng tới Bắc Kinh, cảm giác trái tim mình cũng co thắt từng chút một theo độ cao. Anh quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố dần trở nên bé nhỏ, đất liền cũng vậy, cuối cùng biến mất trong màn đêm tối om.

Anh cúi đầu, cảm thấy mình dường như nên làm điều gì đó, nếu không sẽ không thể kiềm chế nỗi sự bi thương trong lòng.

Anh xin một tờ giấy trắng từ cô tiếp viên hàng không, nắm bút, trầm mặc suy nghĩ rất lâu mới viết lên đó:

Vị Hi, giây phút lên máy bay, anh luôn nhớ đến dáng vẻ trước kia của em. Nhớ đến lần đầu tiên chúng ta gặp mặt tại “Tuyệt sắc khuynh thành”, nhớ đến khung cảnh ở quảng trường, nhớ đến người con gái vừa chơi đàn guitar vừa hát, nhớ đến hoàng hôn của thành phố sau lưng em, nhớ đến đàn bồ câu trắng bay quanh chúng ta hôm đó... nhớ đến rất nhiều, rất nhiều. Nhưng mỗi một bức tranh anh nhớ đến đều bị thương đến vậy. Trước đây anh từng nghe người khác nói có một loại nước mắt được gọi là đau buồn. Lúc này anh mới nhớ ra hóa ra khi em cười, chân mày khóe mắt em đều đang rơi lệ, đều đang đau buồn. Vì sao trước đây anh không nhìn thấy chứ?

Anh luôn nghĩ rốt cuộc anh yêu em từ khi nào? Nhưng thực sự không nghĩ ra. Dường như rất ngắn lại dường như rất dài. Giống như chuyện kiếp này lại giống như chuyện kiếp trước. Có lẽ câu chuyện kiếp trước của chúng ta quá bị thương, kết cục quá thê lương. Vì vậy, anh đã quên mất em, em cũng lạc mất anh.

Chương trình phát thanh vang lên một đoạn nhạc, một bài hát bi thương. Giọng ca nữ yếu ớt, ngân nga bên tai anh, anh quay mặt nhìn màn sương dày đặc đến nỗi không thể tan nổi ngoài cửa sổ, trước mắt mờ hồ như cách cả một lớp kính mờ.

Vị Hi, từ đầu đến giờ, câu chuyện của chúng ta không hề đẹp đẽ. Những cảnh tượng đẹp nhất cuộc đời anh chính là được gặp em. Anh từng lặng lẽ chăm chú nhìn em trong biển người mê mông, từng cùng em hít thở cùng một bầu không khí, từng sánh vai em cùng ngắm phong cảnh đẹp nhất trên thế giới.

Là em đã khiến anh hiểu ra rằng: Hóa ra tình yêu không phải là thề non hẹn biển, không phải sông cạn đá mòn, mà là kiên trì giữ vững lời hứa trước sau như một, không có điều kiện, không có giới hạn, không chịu sự kìm hãm, dốc toàn sức lực.

Còn nhớ bài hát do cô gái chơi đàn guitar hát trên quảng trường không? Hôm đó, anh nhìn thấy em nghe cô ấy hát, nghe đến bật khóc. Anh còn nhớ lời bài hát đó, còn nhớ âm luật đẹp đẽ mà bi ai đó.

Anh luôn nhớ lời hứa của anh với em. Anh muốn làm người bảo vệ của em, liều tất cả mọi thứ trong cuộc đời này bảo vệ em. Cho tới khi sinh mệnh kết thúc, chỉ mong trái tim anh có thể làm trời xanh cảm động, tình yêu của anh cũng có thể hóa thành thiên sứ xinh đẹp thay anh yêu em...

Vũ Lạc Xuyên Hạ, Bạch Lộ Vị Hi [1]...

Vũ Lạc Xuyên Hạ, Bạch Lộ Vị Hi... Anh thầm đọc tên chúng ta, coi nó là mật hiệu hẹn ước kiếp sau.

Vị Hi, nếu thực sự có kiếp sau, nếu kiếp sau còn có thể gặp em, chúng ta có thể...

[1] Vũ Lạc Xuyên Hạ, Bạch Lộ Vị Hi: Mưa rơi xuống đồng bằng, sương sớm còn chưa tan.

Ba năm sau...

Nguyễn Thiệu Nam ngồi tại vị trí chủ tọa trong phòng họp của tòa nhà Dịch Thiên, nghe thuộc hạ báo cáo. Còn báo cáo tài chính toàn cầu đã qua, nhưng thành tích kinh doanh cũng chẳng khá hơn năm trước là bao nhiêu, sắc mặt anh đương nhiên sẽ khó coi.

Người phụ trách các phòng ban thấy sắc mặt anh lạnh lùng, nghiêm nghị, bất giác toát mồ hôi lạnh, người phát ngôn cảm nhận được không khí ngưng tụ, giọng báo cáo hơi run rẩy.

Khi cuộc họp diễn ra được một nửa thì điện thoại của Nguyễn Thiệu Nam reo. Hai năm nay anh luôn mang theo hai máy di động bên mình, chỉ có một máy bật liên tục hai mươi tư tiếng, đến cả khi họp cũng không ngoại lệ. Mà người biết số di động này chỉ có một.

Nguyễn Thiệu Nam lập tức nhận máy, dịu dàng hỏi: “Dậy rồi à? Ăn cơm chưa?”. Vừa dùng ánh mắt ra hiệu cho cấp dưới tạm dừng báo cáo.

Mọi người trong phòng lặng lẽ rời đi, hai người mới đến không hiểu tình hình, thế là vừa đi vừa hỏi mấy vị tiền bối thâm niên khá cao, “Đó là điện thoại của ai? Anh Nguyễn coi trọng như vậy, căng thẳng đến mức sắc mặt cũng thay đổi”.

Một giọng nói nhỏ vang lên: “Đương nhiên là cô Nguyễn, bảo bối của anh Nguyễn, anh Nguyễn nổi tiếng là yêu thương vợ. Điện thoại của cô ấy đến lại may, đã cứu chúng ta rồi”.

“Cô Nguyễn? Tôi nghe nói đầu óc cô ấy có vấn đề, có phải là thật không?”.

“Thật đấy, hình như do một lần tai nạn ngoài ý muốn, trong não tụ máu, người cũng điên điên khùng khùng. Ban đầu khi họ vừa kết hôn, chỉ tính số lần tự sát của cô ấy thôi đã mấy lần rồi, cũng may cô ấy không nhìn thấy, nếu không không biết sẽ như thế nào. Sau đó nghe nói còn đâm bị thương anh Nguyễn, khi ấy cô ấy không thể nói được, cũng không ai biết rốt cuộc cô ấy nghĩ thế nào. Nhưng anh Nguyễn không những không vứt bỏ cô ấy, còn đưa cô ấy sang Mỹ chữa bệnh. Chữa hơn một năm mới trở về, mắt cũng khỏi, cũng có thể nói chuyện, nhưng quên sạch mọi chuyện trước đó. Vì vậy bây giờ anh Nguyễn chỉ có thể chăm sóc cô ấy như trẻ con, bản thân công việc anh ấy bận rộn như thế, không biết vất vả nhường nào”.

Hai người mới nghe xong tấm tắc kinh ngạc, nói: “Không ngờ anh Nguyễn lại có tình có nghĩa như vậy, người phụ nữ này thật có phúc”.

“Chẳng thế à? Cũng không biết tu mấy đời mới có thể gặp được một người đàn ông anh tuấn, giàu có lại si tình như vậy. Bây giờ anh Nguyễn tan làm chẳng đi đâu cả, tất cả thời gian đều dành cho vợ, các tiệc chiêu đãi, giao tiếp có thể tránh liền tránh, người chồng mẫu mực tiêu chuẩn”.

Một vị nữ đồng nghiệp ngửa đầu thở dài, “Ôi, người đàn ông tốt như vậy, sao tôi không gặp chứ?”.

Người khác cười nói, “Chị gặp rồi, chỉ đáng tiếc chị không phải là chén trà nhà người ta. Kiếp sau đi nhé...”.

Nguyễn Thiệu Nam lái xe về nhà, đi qua tiệm bánh ga tô, anh liền mua loại bánh hạt dẻ Vị Hi thích nhất. Trên đường đi qua một cửa hàng đồ điện, ti vi màn hình tinh thể lỏng trên quầy trưng bày đang phát bản tin thời sự.

“Ngày này ba năm trước, một chiếc máy bay của công ty hàng không GH đã đột nhiên phát nổ trên đường bay, toàn bộ một trăm linh ba hành khách trên chuyến bay đều gặp nạn. Tuy tai nạn đã xảy ra ba năm trước, nhưng ảnh hưởng nó gây ra trong lòng mọi người vẫn kéo dài tới tận hôm nay. Bây giờ, chúng ta trân trọng thể hiện nỗi thương nhớ sâu sắc bằng phút mặc niệm những người gặp nạn trong vụ tai nạn máy bay ba năm trước...”.

Nguyễn Thiệu Nam quay sang nhìn một cái, gương mặt người dẫn chương trình lướt qua trước mắt anh.

Anh kéo cửa kính xe, tăng tốc độ.

Sau khi về nhà, đưa xe cho tài xế của mình đỗ. Anh xách bánh ga tô vào phòng, không nhìn thấy cô trong phòng khách, liền hỏi người giúp việc: “Cô ấy đâu?”.

“Cô Nguyễn trong phòng ngủ ạ”.

Nguyễn Thiệu Nam gật đầu, bước lên tầng hai, đẩy cửa phòng ngủ... Trong phút chốc anh cứng đờ, cảnh trước mắt khiến anh sợ đến mức kinh hồn bạt vía. Anh đứng ở cửa không dám động đây, căng thẳng hỏi: “Vị Hi, em làm gì đấy?”.

Người đứng trên bệ cửa sổ nhìn gương mặt trắng bệch của anh, trả lời: “Rèm cửa sổ bị rơi một góc, em muốn treo nó lên...”.

Giọng nói của cô có chút khàn khàn, thanh đới bị tổn thương tuy đã hồi phục lại phát âm sau chữa trị đắt tiền nhưng vĩnh viễn không thể trở lại giọng nói trước kia.

Nguyễn Thiệu Nam thở phào một hơi, bước tới, ôm cô vẫn còn mặc quần áo ngủ từ bệ cửa sổ xuống, dặn dò: “Sau này những việc như vậy thì giao cho người giúp việc làm, tay em không tiện, nhờ may xảy ra việc ngoài ý muốn thì sao?”.

Vị Hi ôm cổ người đàn ông, nhìn tay trái mình, nói: “Chẳng phải anh nói tay trái em phải vận động nhiều hơn, cầm đồ mới có thể càng ngày càng vững à?”.

Nguyễn Thiệu Nam sững sờ một lúc, lập tức cười nói: “Vật lí trị liệu phải tập từ từ, bác sĩ chẳng phải đã nói với em, tập nhặt bóng trước à?”.

Người trong vòng tay dầu môi, nói có phần nản lòng: “Em đã luyện tập hơn một năm rồi, nhưng một chút tiến triển cũng không có. Tay trái vẫn không có lực, có phải nó vĩnh viễn sẽ không khởi không? Cổ tay còn có bột đỏ, trên cổ cũng có, khó coi chết đi được, chúng từ đâu ra chứ?”.

Đó đều là những vết sẹo sau khi phẫu thuật chỉnh hình, vết sẹo của cô quá sâu, quá dữ tợn, phẫu thuật tiên tiến nhất cũng chỉ có thể làm tới mức này.

Nhưng anh không thể nói như vậy với cô.

Nguyễn Thiệu Nam nhú mày, nói: “Chẳng phải anh đã nói với em rồi ư, đó đều là phản ứng thuốc, sau này sẽ dần dần nhạt đi. Bác sĩ đã nói với em không cần nóng vội, sau này sẽ ổn, sao em không nghe vậy?”.

Người vừa nãy còn đầy vẻ thiếu kiên nhẫn lập tức căng thẳng nhìn anh, khẽ giọng hỏi: “Anh giận rồi à?”.

Nguyễn Thiệu Nam lắc đầu, đặt cô lên giường, chỉnh lại mái tóc ngắn ngang vai của cô, hạ giọng nói: “Anh không tức giận, nhưng hơi mệt. Gần đây công ty xảy ra vài chuyện, tâm trạng anh không tốt lắm”.

Vị Hi cẩn trọng nhìn anh: “Hôm nay em lại phá quấy anh làm việc à? Em không cố ý, em gặp ác mộng, anh lại không có ở bên, em hơi sợ”.

“Không có, không liên quan đến em”. Nguyễn Thiệu Nam đắp chăn cho cô, “Hôm nay em mơ thấy gì?”.

“Không nhớ rõ nữa, một giấc mơ rất kinh khủng, rất bi thương. Trong mơ có một người đàn ông, em không nhìn rõ mặt anh ta, chỉ thấy toàn thân anh ta đầy máu. Anh ta kéo tay em, nói với em rất nhiều, nhưng em không nghe rõ anh ta đang nói gì, song anh ta vừa nói em liền rơi nước mắt, cứ khóc trong mơ, sau đó em tỉnh giấc. Thật kì lạ, vì sao em muốn khóc nhỉ? Nhất định là bị anh ta dọa cho sợ hãi, nhất định là như vậy”.

Vị Hi nghiêng đầu nói xong, dùng ngón tay chọc chọc vào người đàn ông đang ngơ ngẩn, “Này, anh nghĩ gì đấy?”.

Nguyễn Thiệu Nam tựa như bị kim đâm một cái, bừng tỉnh, nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy nghi hoặc của Vị Hi, cười lúng túng, “Nhất định là em không uống thuốc đúng giờ mới mơ như vậy, thuốc hôm nay đã uống chưa?”.

Vị Hi lắc đầu nói: “Người giúp việc muốn dứt cho em, em nói phải đợi anh về em mới uống”.

Nguyễn Thiệu Nam cương chiều bẹo cằm cô, quở trách: “Em thật càng ngày càng tùy hứng, xem ra sau này thật sự không thể quá cưng chiều em”.

Vị Hi cười cười, vùi mặt vào lòng người đàn ông. Nguyễn Thiệu Nam cầm hộp thuốc trong tủ đầu giường, lấy ra liều lượng đúng quy định của ngày hôm nay, sau đó cầm cốc nước trên tủ, đặt thuốc vào tay Vị Hi, nhìn cô ngửa đầu uống, lại đưa nước cho cô.

“Khi nào em mới có thể nhớ ra chuyện trước kia?”. Vị Hi vừa uống nước vừa hỏi.

Nguyễn Thiệu Nam đỡ cô ngồi dậy, “Chỉ cần em uống thuốc đúng giờ, sẽ nhanh chóng nhớ ra thôi”.

Vị Hi gật đầu, lại hỏi: “Thiệu Nam, thế nào gọi là độc chiếm?”.

Nguyễn Thiệu Nam sững sờ, nói: “Ai dạy em từ này?”.

“Hôm nay em đọc trong tiểu thuyết trên mạng, nhân vật nam chính hàng ngày nhốt nữ chính trong nhà, không cho cô ấy ra ngoài, không cho cô ấy gặp người lạ, cũng không cho cô ấy nói chuyện với người lạ. Cô ấy liền nói mình là đồ độc chiếm của anh ta. Sao em cảm thấy hoàn cảnh của cô ấy với em hiện nay không khác nhau mấy nhỉ?”

Nguyễn Thiệu Nam cười bất đắc dĩ, nói: “Ngốc à, sao có thể như nhau chứ? Em là vợ anh. Sau này đừng đọc mấy thứ sách lung tung đó nữa, đều dạy hư em thôi”.

“À, vợ...”. Vị Hi gạt đầu, ngáp một cái, “Vậy khi nào em mới có thể ra ngoài? Em đã ở nhà lâu lắm rồi, ở thêm nữa em sẽ trở nên càng ngày càng dần dần”. Nguyễn Thiệu Nam cười rồi hôn lên trán cô, “Em một chút cũng không dần, bây giờ em có thể ra ngoài, mai là cuối tuần, chúng ta ra ngoài đi dạo, em muốn mua gì thì mua cái đó. Em muốn đi đâu, chúng ta liền đi đến chỗ ấy”.

Vị Hi mở đôi mắt mơ màng buồn ngủ, hưng phấn nói: “Thật không? Vậy sau này có phải đều như vậy?”.

Nguyễn Thiệu Nam đau lòng hôn lên mắt cô, khẽ nói: “Đúng, sau này đều như vậy. Em muốn làm gì thì làm cái đó. Em là vợ của Nguyễn Thiệu Nam, không có việc em không thể làm, tất cả mọi thứ của anh đều là của em, đến anh cũng là của em”.

Vị Hi thỏa lòng mãn nguyện nhắm mắt, mơ mơ màng màng nói: “Thiệu Nam, anh đối với em thật tốt...”.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn cô nhắm mắt, nghe thấy hơi thở đều đều của cô, anh sờ lên gương mặt cô, dịu dàng nói: “Không, anh vẫn chưa đủ tốt. Sau này anh phải đối xử tốt với em gấp bội, anh muốn em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới, Vị Hi, bảo bối của anh...”.

Anh khom người, khẽ kề sát gương mặt ngây thơ của cô.

Ba năm rồi, anh giấu cô tròn chẵn ba năm, nhưng anh không thể giấu cô cả đời. Tất cả những người đáng chết đều đã chết. Tất cả mọi nguy hiểm đều đã được xua tan. Cô là của anh, đã vĩnh viễn là của anh, không người nào có thể cướp cô khỏi anh, không ai.

Anh có sự tự tin như vậy, tự tin có thể khống chế tất cả mọi cục diện. Vì vậy, không cần phải nhốt cô nữa.

Cô là vợ anh, cô cần hưởng thụ cuộc sống, cô cần chia sẻ sự thành công của anh. Anh muốn dâng tất cả mọi thứ đẹp đẽ nhất trên thế giới lên trước mặt cô, giống như ban đầu, cô luôn mang thứ tốt nhất lại cho anh vậy.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn Vị Hi ngủ say, liền lặng lẽ rời đi, một mình tới thư phòng, sắc chiều hôm đỏ xuống, đồ gia dụng trong thư phòng mờ mờ ảo ảo, bị bao phủ lên một sự thê lương màu tím, có cảm giác đáng sợ. Anh không bật đèn, một mình ngồi trên ghế, châm điếu thuốc.

Mình anh nhìn khói thuốc dần trở nên dày đặc, tản ra, cầm di động trên bàn, nhấn số.

“Bác sĩ Ngô, tôi là Nguyễn Thiệu Nam”.

“Anh Nguyễn, có gì cần dặn dò không?”

“Tôi muốn hỏi một chút, tay vợ tôi sau này có phải không thể khỏi không?”.

Bác sĩ Ngô thở dài, nói: “Anh Nguyễn, đó là điều chắc chắn. Khi đó cô ấy đã mài đứt mấy kinh mạch quan trọng, muốn hồi phục tình trạng trước kia, căn bản không thể nào”.

Nguyễn Thiệu Nam dừng một lát mới nói: “Vậy thì, cô ấy còn có thể nhớ lại chuyện trước kia không?” “Nguyên nhân mất trí nhớ của phu nhân là do phẫu thuật não làm tổn thương trung khu kí ức, từ góc độ y học mà nói, nếu chịu kích động bởi tác nhân bên ngoài, có thể sẽ nhớ ra một vài đoạn nhỏ nhất. Nhưng muốn hồi phục toàn bộ, xác suất gần như bằng không”.

Nguyễn Thiệu Nam hỏi: “Một chút cơ hội cũng không có ư?”.

“Nếu cô ấy không cần uống thuốc chống trầm cảm, có thể sẽ xảy ra kì tích. Nhưng bây giờ chỉ có thể nói một chút khả năng cũng không có. Anh Nguyễn, tôi phải nhắc nhở anh, tuy loại thuốc này có tác dụng phụ nhỏ nhất so với thuốc cùng loại. Nhưng nếu dùng lâu dài, dễ gây tổn hại đến tim phổi và gan, còn có thể làm hỏng hệ thống thần kinh, gây ra tác hại có tính lâu dài. Nếu bệnh trầm cảm của vợ anh đã có biến chuyển, tôi đề nghị cô ấy có thể tạm thời ngừng dùng thuốc”.

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn anh”.

Nguyễn Thiệu Nam buông điện thoại xuống, hai tay đan vào nhau trên bàn, trầm tư rất lâu. Cho tới khi người giúp việc mời anh dùng cơm, anh mới đứng lên rời khỏi thư phòng.

Chú thích:

[1] Vũ Lạc Xuyên hạ, bạch lộ Vị Hi: Mưa rơi xuống đồng bằng, sương sớm còn chưa tan.

60. Chương 60: Sống Không Bằng Chết

Em sống là người của anh, chết cũng là ma của anh. Sống không chung chăn, chết chung huyệt, em muốn vậy à? Anh lại muốn các người chết cũng không thể ở bên nhau!

Sau khi ăn cơm tối, như thường ngày Nguyễn Thiệu Nam lại ôm Vị Hi, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem ti vi. Vị Hi một tay bê bánh ga tô hạt dẻ, một tay cầm chiếc nĩa nhỏ, thích thú vừa ăn vừa xem.

Vị Hi đang ăn một cách vui vẻ, ngẩng đầu thấy bộ dạng lông mày nhíu chặt của Nguyễn Thiệu Nam liền gờ ngón tay nhỏ vuốt vuốt, xiên một miếng bánh ga tô nhỏ đút vào miệng anh.

Nguyễn Thiệu Nam nuốt miếng bánh, cúi đầu hôn cô, thấy gương mặt nhỏ nhắn dính bánh, không nhịn được bật cười. Anh cầm bánh trong tay cô đặt sang một bên, rồi bế cô lên.

Vị Hi gờ một cánh tay ra chỉ chiếc bánh ga tô bị lạnh nhạt vứt một bên, bất mãn kêu lên, “Bánh ga tô của em, em còn chưa ăn xong mà?”.

Đôi môi nóng rực của người đàn ông hôn lên xương quai xanh lộ ra bên ngoài áo ngủ của cô, giọng nói khàn khàn, “Lát nữa ăn tiếp...”.

Ánh sao đêm nay đẹp quá, tựa như cái đêm lá cây phong đỏ như lửa, gió thu hiu hiu bao năm trước, anh và Vị Hi cùng ngồi trên xích đu trong căn nhà cũ của nhà họ Lục, lá lác đác rơi, hờ hững nhìn bầu trời đầy sao. Đêm rất yên tĩnh, xung quanh vắng lặng, chỉ có tiếng tim anh đập thình thịch. Cô vùi mặt vào lồng ngực anh, nhắm mắt, khóe miệng khẽ nở nụ cười làm rung động lòng người.

Anh cười hỏi cô nghe thấy gì, cô nói cô nghe thấy một thế giới.

Anh ngậy ngốc hôn cô, vừa hỏi bản thân mình, có phải anh thực sự đã già rồi? Gần đây trở nên càng lúc càng đa cảm, càng lúc càng thích nhớ về quá khứ. Không, không chỉ là hồi ức. Anh hi vọng thời gian quay ngược lại, hi vọng năm tháng đảo ngược.

Nếu Thượng đế cho phép, nếu chư thần đồng ý, anh nguyện mang toàn bộ tất cả mọi thứ của bản thân đánh đổi, đổi lại một Nguyễn Thiệu Nam thuần khiết, trong trắng, đổi lại một Lục Vị Hi đơn giản, vui vẻ.

Anh nâng mặt cô lên, si mê nhìn gương mặt xinh đẹp như hoa trong bóng tối, ánh lệ nơi khóe mắt tản ra trong màn đêm vô tận, còn long lánh hơn ánh sao trên trời.

Anh kiệt sức ngã trên người cô, hít sâu, toàn thân đầy mồ hôi. Anh xê dịch cơ thể ướt đẫm của mình, dường như sợ làm bẩn cô, trong bóng tối, cẩn thận e dè vuốt ve mặt cô, lạnh ngắt...

Quả nhiên lại như vậy, vẫn như vậy...

Vừa nãy cơ thể còn nóng bừng đột nhiên trở nên lạnh toát. Giống như lễ Noel giá lạnh rơi xuống giữa mùa hè ngậy ngát, như tuyết tháng mười hai bay vào ngày tháng sáu.

Anh bật đèn bàn, ánh đèn dịu dàng xua đuổi bóng tối tĩnh mịch. Vị Hi cắn góc chăn, mặt đầy mồ hôi lạnh, khóc đến mức lông mi dính vào nhau.

Nguyễn Thiệu Nam thở dài, đau lòng ôm lấy cô, “Đừng khóc nữa, lần sau nếu em không thích thì cứ nói ra, chúng ta không làm nữa”.

Vị Hi ngược đôi mắt mông lung, khổ sở nhìn anh, “Nhưng em là vợ anh, không phải ư? Chẳng phải em rất yêu, rất yêu anh nên em mới lấy anh ư? Nhưng vì sao mỗi lần anh ôm em, chúng ta gắn liền với nhau, ở nơi này lại đau như vậy, tựa như bị người ta khoét đục?”.

Vị Hi chỉ vào tim mình, nức nở nói: “Chẳng phải nó nên cảm thấy rất hạnh phúc ư? Vì sao lại đau đến thế? Đau đến thế... Thiệu Nam, em nên làm thế nào? Rốt cuộc em nên làm thế nào? Em đau lắm, thực sự đau lắm, em đau đến mức không thở nổi...”.

Nguyễn Thiệu Nam ôm chặt cô, ngược nhìn trần nhà trên cao. Anh không dám cúi đầu, vì anh biết chỉ cần anh cúi xuống, nước mắt liền tràn ra.

Rất lâu sau, anh mới kiểm chế bản thân, dịu dàng nói: “Không sao, sau này sẽ ổn, nhất định sẽ ổn. Cho dù không ổn cũng không sao, anh sẽ luôn chờ đợi em”.

Vị Hi vùi mặt mình vào trong vòng tay người đàn ông, nước mắt rơi trên lồng ngực vững chãi của anh, “Xin lỗi, em luôn mang lại phiền phức cho anh, em không phải là người vợ tốt, anh nhất định đã ghét em rồi, có phải không?”

“Không hề, không hề...”.

Cuối cùng nước mắt anh vẫn rơi, Vị Hi từng nói, anh nợ cô một câu “Xin lỗi”. Nhưng bây giờ cho dù anh nói một vạn câu “Xin lỗi” cũng chẳng ích gì.

Vị Hi khóc rồi ngủ thiếp đi mất, Nguyễn Thiệu Nam dỗ cô rất lâu, cô mới nhắm mắt. Nguyễn Thiệu Nam nhìn cô ngủ say, đắp chăn cho cô, dựa lên ghế, nhìn bóng đêm bao phủ cả căn phòng.

Vì sao cô lại như vậy? Anh đương nhiên biết, chỉ có anh biết. Bởi tất cả mọi thứ căn bản chính là do một tay anh tạo nên. Cho dù kí ức mất đi, cảm giác vẫn còn, nỗi đau khổ ấy vẫn còn, tuyệt vọng vẫn còn, vĩnh viễn không thể thay đổi được.

Chuyện xảy ra ba năm trước, những cảnh vô cùng thê thảm ấy, những đoạn quá khứ đầm máu ấy... anh cảm thấy cổ họng mình khô rát, giống như có thứ gì muốn trào ra từ trong đó. Anh như kẻ bị đầy bụng, dường như muốn trút hết tất cả nỗi sợ hãi và bi thương ra khỏi dạ dày.

Ba năm trước...

Khi đó anh điên rồi, nhất định đã phát điên, bị sự tuyệt vọng và thù hận của cô ép cho phát điên. Cô không nhìn thấy, cũng không nói được nhưng trong đôi mắt không hề có điểm dừng của cô đầy sự thù hận lạnh giá, anh nhìn thấy một cách rõ ràng.

Anh không dám để cô chạm vào bất cứ vật kim loại nào, một cây kim, một chiếc đinh ốc cũng không được. Anh phải người trông coi cô liên tục suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ. Cho dù như vậy cô vẫn có thể nghĩ đến vô số cách thức rời xa anh, dùng cách thê thảm nhất không thể cứu vãn đề rời xa anh.

Chỉ bởi anh nói cho cô biết, Lăng Lạc Xuyên đã chết rồi, anh ta không bao giờ có thể trở lại nữa.

Người phụ nữ anh dùng tất cả mọi thủ đoạn để giành lấy lại một lòng muốn chết vì một người đàn ông khác.

Cuộc sống của anh mệt mỏi, hi vọng mịt mù, tình yêu hoang vắng, tín ngưỡng bị hủy diệt. Vị Hi giống như tử thi lạnh giá, bị người ta lôi ra dưới ánh nắng mãnh liệt, tỏa ra mùi tanh thối tha. Anh vĩnh viễn không thể chịu đựng nổi, tất cả mọi thứ xung quanh như một vòng xoáy đen ngòm, tiêu hao gần hết lí trí của anh.

Anh trở thành một bạo quân bất chấp lí lẽ, tàn ác vô nhân đạo, không chút lí trí. Cô là vợ anh, trái tim cô đã chết nhưng cơ thể vẫn là của anh.

Cô không nhìn thấy, không nói được, ngôn ngữ kí hiệu của cô ít người hiểu được, cho dù trong vạn người, cũng không ai biết cô trải qua những chuyện gì, không ai hiểu nỗi đau khổ của cô, không ai biết người chồng áo gấm chỉnh tề, dịu dàng chăm sóc bên cạnh cô đã làm những gì với cô.

Cơ thể cô không một vết sẹo, chỉ có anh biết, linh hồn ẩn giấu trong những bộ trang phục xinh đẹp đã bị thủ đoạn gần như cường bạo của anh lăng nhục tới mức có hàng nghìn lỗ thủng, hàng trăm chỗ nứt.

Sau đó, cô đã bị khuất phục, anh thực sự cho rằng cô đã khuất phục. Cô không còn nhìn anh thù hận, chỉ nằm trên giường lặng lẽ rơi nước mắt. Nhưng cho dù như vậy thì có thể thế nào? Cô không thể từ chối anh cả đời, anh an ủi mình như thế.

Sẽ có một ngày cô hiểu anh, tha thứ cho anh, giống như anh hiểu cô vậy.

Tiếp đó, vào một đêm mưa. Cả đời anh đều không quên nổi cái đêm đó.

Anh rất lạnh, chỉ có cô mới có thể làm ấm cơ thể trống rỗng của anh. Cho dù cô không nhìn thấy anh, hoặc nhìn thấy cũng như nhìn không khí trong phòng, anh vẫn cần thấy cô. Căn biệt thự này, phòng ngủ này, vì có sự tồn tại của cô mới có cảm giác gia đình, mới không phải là đồng hoang tàn lạnh lẽo.

Anh si mê quần lấy cơ thể ấm áp của cô, cảm nhận được sự dịu hiền và yên tĩnh không giống mọi khi, trong lòng anh tràn ngập niềm hân hoan, anh ôm cô rồi nói rất nhiều, đều là những tưởng tượng tương lai đẹp đẽ của họ, sau đó vùi mặt vào cổ cô, ôm cô ngủ một cách thỏa mãn.

Không biết sao lại nằm mơ thấy ác mộng, trong mơ có một người con gái đưa cánh tay giơ xương trắng về phía anh. Anh sợ hãi tỉnh dậy, người bên cạnh vẫn ngủ say, gương mặt hướng về phía khác, khóe miệng vẫn mỉm cười.

Lần đầu anh nhìn thấy cô ngủ bình thản đến vậy, ngủ ngon đến vậy. Anh hôn lên đôi môi khô của cô mới phát hiện môi cô lạnh như băng.

Đột nhiên anh nhớ đến điều gì đó, tung chăn...

Máu! Khắp giường đều là máu tươi!

Anh hoảng hốt, cả người cứng đờ tại chỗ, giống như đứa trẻ không hiểu chuyện, không biết làm thế nào. Anh không biết sao cô làm được, cô không thể cầm được lưỡi dao, đến mảnh gỗ cũng không được sờ vào, nhưng cổ tay cô ngâm trong chất lỏng đỏ tươi, máu thịt lẫn lộn.

Anh ôm lấy cơ thể nhuốm đầy máu tươi của cô, cơ thể trần trụi không chút sinh lực ấy, gào thét như con dã thú kinh hãi phần nộ.

Cô đã thành công! Cuối cùng cô có thể vĩnh viễn rời xa anh, anh vĩnh viễn không có cách nào, không có cách nào hết!

Anh tưởng rằng cô đã chết, ôm cô vừa khóc vừa cười, giống như con sói đực cô đơn mất đi một nửa nương tựa lẫn nhau của mình, liên tục gào thét ai oán trong bóng đêm tối đen như mực.

Anh điên rồi! Giây phút đó anh mới biết, anh đã thua, thua hoàn toàn! Anh phụ cả thiên hạ, thắng tất cả nhưng thua mất một thế giới, một thế giới sinh ra vì cô!

Cuối cùng cô vẫn đi theo cậu ta, cho dù cậu ta đã chết, cậu ta cũng có được cô. Cậu ta đã thắng! Lăng Lạc Xuyên thắng rồi! Chỉ trong chốc lát, cậu ta lật đổ mọi thứ của anh để như trở bàn tay.

Cũng may người giúp việc phát hiện sớm, kịp thời gọi xe cứu thương. Cô mất máu quá nhiều, nhưng chưa chết.

Trên ghế hành lang bệnh viện, anh đi chân trần, run rẩy ngồi đó, toàn thân đầy máu. Anh nhìn đôi tay mình, ánh mắt ngưng đọng, tầm nhìn không rõ ràng. Giây phút ấy, anh vẫn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cho tới khi bác sĩ và cảnh sát nói cho anh biết cô đã liên tục mài cổ tay mình trên thanh sắt ngang của chiếc giường phục cổ, cho tới khi mài rách thịt mình. Sau đó, cô dùng răng cắn đứt động mạch...

Cả quá trình gần như đau đớn, khó khăn đến mức không người bình thường nào có thể tưởng tượng ra, nhưng cô đã làm được. Nếu không phải vì giấc mơ ấy, cô gần như đã thành công.

Giây phút nghe được tin này, anh như kẻ điên chết lặng người, anh quả thật không cách nào tin nổi vào tai mình.

Tất cả những người biết chuyện này đều nói đâu có ai tự sát như vậy? Chỉ có người thần kinh không bình thường mới làm như vậy, cô ấy nhất định đã điên rồi.

Chỉ có anh biết, cô không điên, không ai bình tĩnh khách quan, lập kế hoạch chu đáo tỉ mỉ hơn cô. Cô sớm đã nhìn thấu anh là người như thế nào, dù cho anh nói những lời đường mật bên tai cô nhiều hơn nữa, dù cho anh dùng mọi thủ đoạn hung ác tàn bạo hơn nữa trên cơ thể mỏng manh, yếu đuối của cô. Cô cũng muốn rời xa anh, cố gắng bằng mọi cách cũng phải rời xa anh. Ở bên anh, cô sống không bằng chết.

Anh ngồi trước giường bệnh, nhìn gương mặt trắng bệch không chút máu của cô, hàng vạn tình cảm dâng trào, cuộn xoáy trong lòng anh, có bị thương, có chua xót, có yêu thương nồng nàn, còn có...

Anh cầm một quả táo lên, vừa gọt vỏ vừa nói với người còn chưa tỉnh, “Tất cả mọi người đều nói em điên rồi, chỉ có anh biết em đang nghĩ gì. Em muốn đi theo cậu ta, có phải không? Nhưng em đã không tìm thấy cậu ta. Máy bay cậu ta ngồi bị người ta phá nổ thành ba khúc. Đừng nói là xác chết, đến mảnh vụn cũng không còn, sớm đã thành tro bụi, em đi đâu tìm cậu ta? Cho dù em tìm thấy cậu ta thì có thể thế nào? Em là vợ anh, em chết rồi, trên bia mộ cũng phải mang họ anh. Vì thế...”.

Ngón tay lạnh lẽo của anh áp lên cổ cô, cúi xuống ghé sát tai cô, cười như ma quỷ, “Em sống là người của anh, chết cũng là ma của anh. Sống không chung chăn, chết chung huyệt, em muốn vậy à? Anh lại muốn các người chết cũng không thể ở bên nhau!”.

61. Chương 61: Nơm Nớp Lo Sợ

Anh đang xử lý lăng trì cô bằng cách của riêng mình, còn cô cũng đáp lại anh bằng cách như vậy, họ đều tàn nhẫn như nhau, có thể giày vò lẫn nhau đến mức không thể chống đỡ nổi.

Nguyễn Thiệu Nam mở trừng hai mắt nhìn ánh sáng chói mắt, trời đã sáng rồi.

Anh sững sờ nhìn tất cả mọi thứ xung quanh, tựa như từ địa ngục trở về thiên đường, đây là thư phòng của anh, rộng rãi sáng sủa, không có bóng tối vô bờ vô bến, ngoài cửa sổ không hề mưa.

Người giúp việc ở ngoài gõ cửa, “Cậu chủ, cô chủ tỉnh rồi”.

Anh lập tức xóc lại tinh thần, hôm qua đã đồng ý đưa Vị Hi ra ngoài. Cô đã chờ đợi rất lâu rồi, vì vậy anh một nửa cũng không thể nuốt lời.

Đường phố vẫn phồn hoa như xưa, vì là ngày nghỉ nên rất đông người. Cho dù cuộc sống bình thường, bận rộn đến đâu, con người vẫn lộ ra gương mặt phấn chấn, vui vẻ trong những ngày như thế này.

Vị Hi hưng phấn như đứa trẻ nhỏ, cảm thấy mới mẻ và tò mò với tất cả mọi thứ bên ngoài. Nguyễn Thiệu Nam thấy cô dán cả người lên tấm kính, phát hiện ra việc gì đó thú vị liền kéo cổ tay anh, chỉ bên ngoài cửa sổ hét lớn: “Thiệu Nam, anh mau nhìn! Anh nhìn kia!”.

Đi trên con đường này, anh cảm thấy ngắm cô còn thú vị hơn ngắm phong cảnh nhiều.

Họ lái xe đến khu giải trí lớn nhất trong thành phố, ngồi tàu hỏa nhỏ vòng quanh công viên được thiết kế phỏng theo phong cách cổ, chơi tàu con thoi, ngồi thuyền phao, vào nhà ma, xem phim 4D. Tất cả những trò chơi mới lạ, kích thích, mạo hiểm, thú vị, Vị Hi đều kéo anh chơi một lượt.

Nguyễn Thiệu Nam cảm giác mình như một người cha mang theo đứa con gái nhỏ. Nhìn cô lộ ra nụ cười vui vẻ, ngây thơ, đột nhiên anh cảm thấy tất cả mọi đau khổ đều đáng.

Chẳng phải anh muốn cô ở bên anh ư? Cả đời cả kiếp, không chia xa, không tách rời.

Cho dù muốn anh lừa cô cả đời, cho dù muốn anh giấu đi bí mật này, nửa đời sau sống thấp thỏm, lo âu như sống trên sợi dây điện cao áp, anh cũng cam lòng.

Khi anh nghĩ vậy thì hai người họ đang ngồi trong một cửa hàng kem thủ công. Một mình Vị Hi chạy tới trước quầy mua hai cốc kem đặc biệt to.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn chiếc cốc trước mặt, bẹo cằm cô, “Anh đâu có ăn được nhiều đến vậy?”.

Vị Hi cắn thìa nhìn anh, “Em không biết anh thích ăn vị gì, mỗi loại em mua một ít, kết quả liền biến thành thế này đây”.

Nguyễn Thiệu Nam cười cười, cầm thìa ăn từng miếng lớn.

Vị Hi nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Thiệu Nam, trước đây có phải em không tốt với anh không?”

Nguyễn Thiệu Nam nuốt nghẹn, vội vàng uống ngụm nước hoa quả, hỏi ngược lại: “Vì sao em hỏi thế?”

“Bởi mỗi lần em tốt với anh một chút, anh liền rất vui vẻ, rất cao hứng, giống như rất khó đạt được vậy. Vì thế em liền nghĩ nhất định trước kia em không tốt với anh, nếu không sao anh lại như vậy?”

Nguyễn Thiệu Nam giơ tay ra vuốt ve gương mặt tươi sáng như ánh mặt trời của cô, nói có phần đa cảm: “Em rất tốt với anh, luôn rất tốt. Là bản thân anh không biết quý trọng hạnh phúc, trước đây không biết quý trọng em”.

Vị Hi nghiêng đầu nhìn anh, khó hiểu: “Trước đây chúng ta thế nào?”

Nguyễn Thiệu Nam sững sờ một lát, lập tức cười nói: “Chẳng phải anh từng nói với em ư? Hai nhà chúng ta mấy đời thân nhau, từ nhỏ chúng ta đã quen biết nhau rồi. Sau đó cha em liền gả em cho anh, nhưng không may, sau khi em gả cho anh không được bao lâu thì cha mẹ em lái xe đi du lịch, trên đường xảy ra tai nạn. Hai người bọn họ bất hạnh qua đời. Nào của em bị chấn thương nặng mới không thể nhớ được chuyện trước kia”.

“Em không có anh chị em nào khác à?”

Nguyễn Thiệu Nam nhìn cốc kem của mình dần tan chảy dưới ánh mặt trời, lắc đầu, “Không có, em là con gái độc nhất”.

Vị Hi gật đầu, uống ngụm nước hoa quả, lại nói: “Vậy một mình anh chăm sóc em, nhất định rất vất vả”.

“Không vất vả chút nào, anh chỉ hận bản thân không cách nào gánh thay em những đau khổ đó”.

Vị Hi cắn thìa, bật cười một cách hạnh phúc, vụng về nói: “Thiệu Nam, anh thật tốt với em”.

Nguyễn Thiệu Nam cười nheo mũi cô, “Ngốc ạ, thế này em đã thỏa mãn rồi à?”

“Nếu sau này anh có thể vui vẻ hơn một chút, em càng thỏa mãn”.

Nguyễn Thiệu Nam đột nhiên sững sờ, hỏi: “Anh đâu có không vui”.

Vị Hi giơ tay chỉ lên ngũ quan với đường nét rõ ràng của anh, cô nói: “Ở đây, ở đây, ở đây nữa, chúng đều nói cho em biết anh không vui. Đến khi cười, trên mặt anh cũng viết hai chữ đau lòng...”

Nguyễn Thiệu Nam nắm tay cô, cười, “Em chỉ thích nghĩ vớ vẩn, được rồi, không nói nữa. Nghĩ xem tối nay muốn ăn gì?”

Nói tới đây, Vị Hi lại trở nên vui vẻ, “Em muốn ăn...”

Bên ngoài vọng đến một bài hát đã rất xưa, nghe âm luật, tiết tấu, cô dừng lại một chút, dường như bị thầy pháp sư niệm chú.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn cô kì lạ, “Sao vậy?”

Cô đột nhiên đứng lên, không nói gì liền chạy ra ngoài.

Nguyễn Thiệu Nam lập tức biến sắc, chạy đuổi theo. Bên cạnh là một cửa hàng băng đĩa, tiếng ca vọng từ cửa hàng đó ra.

Anh thấy Vị Hi đứng trước cửa hàng băng đĩa, đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, đứng trong dòng người như mắc cửi, ngơ ngẩn nghe bài hát này, nghe đến nỗi nước mắt đầm đìa.

Anh bước tới, kéo tay cô hỏi: “Vị Hi, em sao vậy?”

Cô ngược đôi mắt trong trẻo, nhìn anh qua làn nước mắt, chỉ vào trái tim mình, ghen ngào nói: “Thiệu Nam, chỗ này... của em đau, rất đau, rất đau... Em nên làm thế nào?”

Cô lấy tay bịt chặt tai, quỳ trên con đường dòng người qua lại như thoi đưa. Bài hát đó vẫn đang vang lên một cách khoan thai, giai điệu bi thương, ngân nga trong bầu trời xa xăm vô tận của mùa thu.

Nếu sinh mệnh dù đến đây

Từ nay không còn anh

Anh sẽ tìm một thiên sứ thay anh yêu em...

Vị Hi trở về biệt thự, tâm trạng ngẩn ngơ. Ăn xong bữa tối liền lên lầu nghỉ ngơi. Nguyễn Thiệu Nam không yên tâm về cô, đẩy cửa phòng ngủ, phát hiện mình cô ngồi ngơ ngẩn trên giường.

Anh bước tới sờ trán cô, “Vị Hi, em vẫn khỏe chứ?”.

Cô vội vàng túm lấy tay anh, “Thiệu Nam, hình như em nhớ ra một vài chuyện”.

Dây thần kinh của Nguyễn Thiệu Nam căng ra, tựa như sợi tơ sắp đứt. Nhưng nét mặt không hề thay đổi, chỉ dịu dàng hỏi: “Em nhớ ra điều gì?”.

“Đều là những đoạn vụn vặt, giống như ngồi tàu cao tốc, mọi thứ vụt qua rất nhanh, em không thấy rõ. Thiệu Nam, có phải em sắp khỏe rồi không?”

Nguyễn Thiệu Nam cười, vừa rút ra hộp thuốc trong ngăn tủ vừa nói: “Có thể, vì thế em càng phải uống thuốc đúng giờ, như vậy bệnh mới có thể nhanh khỏi”.

Vị Hi gật mạnh đầu, đặt viên thuốc vào trong miệng. Nguyễn Thiệu Nam đưa cô cốc nước, cô nghe lời nuốt xuống.

“Vẫn còn một viên?”. Nguyễn Thiệu Nam kéo cô, chỉ hộp thuốc.

Vị Hi nghi hoặc nhìn chồng mình, “Chẳng phải mỗi lần chỉ uống một viên ư?”.

“Vậy em có muốn bệnh khỏi nhanh hơn một chút không?”.

“Đương nhiên muốn”.

“Vậy thì uống thêm một viên nữa, liều lượng lớn hơn, hiệu quả đương nhiên tốt hơn, em cũng có thể hồi phục nhanh hơn”.

“Đúng rồi, vậy sau này mỗi ngày em đều uống thêm một viên.”

Nguyễn Thiệu Nam mang theo nụ cười ảm áp mà mê hoặc, nhìn người vợ bé nhỏ của mình, vui vẻ nuốt mấy viên thuốc đắng vào bụng. Anh biết, trái tim anh cũng đã đặt trở lại lồng ngực.

Vị Hi uống thuốc xong liền ngáp liên tục, Nguyễn Thiệu Nam hỏi: “Có phải buồn ngủ rồi không?”

“Vâng...”. Vị Hi gồng đầu lên bờ vai rộng của anh.

“Vậy thì ngủ đi”.

Vị Hi ôm lưng anh, nói một cách mơ mơ hồ hồ: “Nhưng em vẫn chưa xem phim?”.

“Anh ghi lại cho em”.

Vị Hi gật đầu, “VẬY ĐƯỢC RỒI...”.

Nguyễn Thiệu Nam đỡ cô nằm xuống, cô vui mắt vào lòng bàn tay anh, hạnh phúc nói: “Thiệu Nam, đợi em khỏe rồi, em có thể nhớ ra những ngày tháng vui vẻ trước kia của chúng ta, em có thể làm một người vợ tốt rồi, đúng không?”.

Anh thương xót xoa đầu cô, “Đúng vậy, em có thể”.

“Thật hi vọng ngày đó nhanh đến một chút...”. Cô lơ mơ nói xong câu đó liền chìm sâu vào giấc ngủ.

“Anh cũng hi vọng...”. Anh hôn lên môi cô, thì thầm, “Anh hi vọng ngày đó vĩnh viễn đừng đến, vĩnh viễn”.

Mấy ngày tiếp theo, thuốc Vị Hi uống càng ngày càng nhiều, thời gian tỉnh càng lúc càng ít. Cơm cũng không muốn ăn, hàng ngày nhốt mình trong căn phòng ngủ kéo rèm kín mít, ngủ đến nỗi hôn mê bất tỉnh.

Quản gia phát hiện cô có chút gì đó không bình thường, bèn nói với Nguyễn Thiệu Nam: “Cậu chủ, gần đây cô chủ luôn kêu đau bụng, cậu thấy có cần mời bác sĩ tới xem không?”

Người đang sắp xếp tài liệu dừng tay, ngẩng đầu hỏi: “Cô ấy nói đau ở đâu?”.

“Cô ấy nói phía dưới xương sườn bên phải, tôi cảm thấy có thể là gan. Phụ nữ sợ bị tổn thương ở gan, đàn ông sợ tổn thương ở thận, kéo dài có thể thành bệnh chết người”.

Nguyễn Thiệu Nam đặt tài liệu sang một bên, nói: “Tôi biết rồi, anh xuống trước đi”.

Quản gia lui ra ngoài, Nguyễn Thiệu Nam khóa tài liệu vào trong ngăn kéo, trong lòng tựa như bị một đám mây đen nặng nề che phủ, chỉ cảm thấy không thể thở nổi.

Anh mở cửa thư phòng, bước vào phòng ngủ, nhưng phòng ngủ không có người.

“Cô chủ đâu?”.

“Đang vẽ tranh trong nhà kính ạ”.

Có lẽ là do tố chất thiên bẩm, từ sau khi khỏi bệnh, Vị Hi liền như đứa trẻ mới sinh, ngoài vài kỹ năng cơ bản, những việc trước kia đều quên nhưng hứng thú vẽ tranh lại không hề thay đổi. Song kỹ thuật vẽ non nớt, chỉ có thể vẽ một vài kí họa đơn giản, các cách vẽ khác đều quên sạch.

Thế là Nguyễn Thiệu Nam liền dọn hết hoa trong nhà kính trồng hoa đi, đổi thành phòng vẽ cho cô. Nơi đây tràn ngập ánh nắng mặt trời, bốn mùa như mùa xuân, bày một dàn CD, thêm chút âm nhạc, một nơi thích hợp để ngủ và thơ thần.

Vì vậy khi Nguyễn Thiệu Nam không ở nhà, phần lớn thời gian Vị Hi đều ở đây. Vẽ tranh, thơ thần, ngủ gục trên chiếc đi văng mềm mại, giống như con mèo tiêu dao, tự tại khi chủ nhân vắng nhà.

Nguyễn Thiệu Nam bước vào nhà kính nhìn thấy cô vợ bé nhỏ của mình đang nhào người nằm ngủ trên chiếc đi văng, đắp chiếc chăn trắng, mặc quần áo ngủ màu trắng, tai đang đeo bít tai màu trắng, trông như một con hồ li trắng, lại như con mèo trắng đáng yêu.

Giấy vẽ vút đầy nền, có cái thành tờ, có cái vo tròn. Sau khi Vị Hi mất trí nhớ luôn vút đồ lung tung như vậy, giống đứa trẻ chưa lớn.

Nguyễn Thiệu Nam bước tới, vô tình thấy bức tranh trên giá vẽ, một kí họa phong cảnh đơn giản, quảng trường mệnh mông, bồ câu trắng tung bay, một đôi nam nữ đứng giữa ánh nắng chiều tà, nhìn về phía nhau từ xa.

Một cảnh tượng đơn giản nhưng lại vô cùng đẹp đẽ và lãng mạn, giống như tấm poster phim điện ảnh được thiết kế công phu.

Anh bất giác mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ nha đầu này đúng là thiên bẩm trời cho, dù vẽ gì cũng đều thể hiện năng lực thần kì. Lại nhớ đến dáng vẻ trước kia mỗi lần cô vẽ tranh không ngừng nghỉ, không nén được có chút chua xót.

Anh bước tới lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt cô, anh yêu tha thiết và nồng nàn mọi thứ trên cơ thể người phụ nữ này. Anh say đắm cô, thời gian càng lâu, say đắm càng sâu sắc, sống càng hạnh phúc, say đắm đến nỗi càng sợ hãi, đã tới mức tan nát con tim, không cách nào thoát khỏi.

Anh vén tấm chăn, vuốt ve cơ thể xinh đẹp của cô qua làn áo ngủ mỏng. Cơ thể này đã bên anh ba năm, tròn hẳn ba năm, đối với anh mà nói nó không chỉ là tình dục. Nó tựa như một hồ nước trong, tẩy sạch tất cả mọi bẩn thỉu và ô uế của anh, đem đến cho anh sự thánh thiện và thuần khiết như thiên sứ.

Anh từng là người đàn ông hạnh phúc biết bao, anh từng có toàn bộ cơ thể và trái tim người phụ nữ này, không cần nói dối, không cần lừa gạt, không cần thuốc và kí ức giả dối. Chỉ cần từ bỏ sự cố chấp, từ bỏ thù hận, anh liền có thể có được cô một cách nguyên vẹn.

Cô từng đau khổ chờ đợi anh bảy năm, ngày tháng xa xôi của bảy năm, mình cô đơn độc tự giữ lấy sự hồn nhiên và lòng tin lúc ấy của họ, như tín đồ ngoan đạo trong thế gian hoang lạnh này.

Nhưng tất cả hạnh phúc chân thực đó đều bị anh dễ dàng phung phí hủy hoại, ngoài hận thù và sự nơm nớp lo sợ tràn ngập trái tim, niềm vui trôi qua trong nháy mắt, sự tốt đẹp từng có đều thoáng qua như mây khói.

Anh nên trả lại công bằng cho cô, chẳng phải ư? Anh nợ cô hơn cả câu nói “Xin lỗi” ấy?

Vị Hi dụi dụi lông mi hai ngửa, từ từ mở mắt, ngái ngủ nhìn chồng mình, nghi hoặc hỏi: “Thiệu Nam, sao anh khóc vậy?”.

Nguyễn Thiệu Nam rơi nước mắt, cười, “Anh đâu có khóc, là bụi rơi vào trong mắt đấy”.

“Nói dối! Nước mắt rớt xuống mặt em này, còn nói không khóc?”.

“Đó là nước dãi của em”.

“Thật á?”.

“Thật!”.

“Ồ...”Vị Hi gật đầu, “Hóa ra nước dãi mặn”.

Nguyễn Thiệu Nam cười không tranh cãi, ôm cô vào lòng hỏi: “Gần đây em luôn đau bụng à?”.

“Vâng, ở đây”. Vị Hi xoa xoa phía dưới sườn phải, “Vừa đụng vào liền thấy đau, còn cảm thấy chóng mặt, buồn nôn, có phải em có cục cứng rồi không?”

Nguyễn Thiệu Nam cứng người lại, cúi đầu nhìn cô, “Sao em biết mình có cục cứng?”

“Trên ti vi chiếu mà, phụ nữ có em bé chẳng phải đều chóng mặt, buồn nôn, đau bụng sao?”.

“Phải kiểm tra mới biết chứ, ngày mai anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra một chút, được không?”

Vị Hi ôm cổ anh lắc đầu, “Em không muốn đi bệnh viện, ở đó vừa âm u vừa đáng sợ”.

Nguyễn Thiệu Nam nhần nại dỗ dành cô, “Nhưng không đi bệnh viện, sao biết có phải em mang bầu không? Đừng sợ, anh sẽ luôn ở bên em”.

“Vậy thì được, em nghe anh”.

Vị Hi ghé mặt vào ngực chồng, khẽ giọng nói: “Thiệu Nam, nếu em thực sự có bầu, có phải sẽ càng giống một người vợ tốt không?”

Nguyễn Thiệu Nam nhìn vào đôi mắt tràn đầy hi vọng của cô, nói có phần bi thương, “Em vốn dĩ đã là một người vợ tốt rồi”.

“Nhưng em luôn khiến anh không vui”.

“Anh không hề không vui, anh chỉ... cảm thấy sợ hãi”.

“Anh sợ gì?”.

“Rất nhiều, rất nhiều, sợ nhất là em rời bỏ anh”.

Vị Hi nhìn anh, cười ngọt ngào, nói một cách vô cùng chắc chắn: “Em sẽ không rời bỏ anh, trừ phi em chết...”.

Anh bịt miệng cô, vội vàng nói: “Đừng nói lung tung!”.

Vị Hi ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lấy ra một bức tranh vừa vẽ rất đẹp từ dưới đi văng, chỉ người trên đó rồi nói: “Đây là bức tranh em vẽ hôm nay, người này, anh quen anh ấy không?”

Nguyễn Thiệu Nam sợ hãi mở trừng mắt, sợi dây vẫn luôn căng ra bỗng vang lên tiếng đứt phụt, đầu anh vang vọng tiếng kêu thảm thiết của sợi tơ đứt đoạn.

Anh giật bức vẽ, nắm lấy bả vai cô gần như hung hăng hỏi: “Em nhìn thấy ở đâu? Ai nói cho em biết?”.

Vị Hi hoảng hốt lo sợ nhìn anh, lắp ba lắp bắp nói: “Em... không có, hôm nay trong đầu đột nhiên lóe lên hình dáng anh ấy, em... liền vẽ ra. Lại không nhớ ra anh ấy là ai, bèn muốn hỏi anh. Anh... làm gì mà giận dữ như vậy?”.

Gương mặt người đàn ông u ám, biểu hiện nét mặt không phải phần nộ mà là một trạng thái đáng sợ, hung ác, nham hiểm hơn cả phần nộ. Vị Hi rụt cổ, vô cùng đáng thương nhìn anh, giống như một con thỏ trắng bị con hổ bổ nhào lên.

Rất lâu sau đó, anh mới dịu lại, nói với cô: “Anh ta không phải người tốt, trước đây anh ta từng hại em. Anh không muốn em nhớ đến những chuyện không vui trước kia, vì thế mới căng thẳng như vậy”.

Vị Hi nghi hoặc nhìn bức vẽ đó, “Trước đây anh ta hại em thế nào? Vì sao một chút ấn tượng em cũng không có?”.

Nguyễn Thiệu Nam bế cô lên, bước vào phòng, “Vì em mất đi trí nhớ, chuyện xảy ra trước kia đều đã quên”.

Trở lại phòng ngủ, Vị Hi nằm trên giường vẫn không từ bỏ, cô nhìn người đàn ông đang phủ lên mình, hỏi một cách nghi ngờ, “Nếu anh ta từng hại em, vậy chẳng phải em nên vô cùng hận anh ta ư? Vì sao em nhìn gương mặt anh ta, lại có cảm giác rất bị thương, rất lưu luyến, rất muốn rơi lệ? Tựa như nhìn thấy một cố nhân xa cách từ lâu, như thế chẳng phải rất kì lạ ư?”.

Cánh tay Nguyễn Thiệu Nam chống bên cạnh gương mặt cô, hôn lên đôi lông mày mịn màng, “Anh ta là người yêu đầu của em nhưng anh ta đã lừa em, khiến trái tim em bị tổn thương. Vì vậy đây không phải hoài niệm mà là đau khổ và lằng nhằng”.

Cô ngẩng mặt lên, nhìn chồng mình, “Thật vậy ư? Thật sự như vậy?”.

“Thật, em không tin anh à?”.

“Em tin anh, nhưng ...”.

“Không có nhưng”. Anh cắn cằm cô một cái, uy hiếp nói: “Nếu em còn không nghe lời, sau này anh sẽ không xem ti vi cùng em nữa”.

Vị Hi vội vàng lắc đầu, ôm lấy tấm lưng cường tráng của anh, “Em nghe lời anh, em sẽ không hỏi nữa”.

Nguyễn Thiệu Nam gật đầu, ôm lấy cơ thể hơi run rẩy của cô, vừa muốn tiến thêm thì Vị Hi dùng ngón tay chọc chọc eo anh, hơi tê tê.

Anh túm tay cô có phần buồn bực, mắt kiên nhẫn hỏi: “Lại sao vậy?”.

“Thiệu Nam, hôm nay em chưa uống thuốc, em sợ lát nữa quên mất”.

Anh sững sờ một lát, từ từ buông tay cô ra, gương mặt lạnh lùng như muốn hại người u ám trong bóng mờ của rèm cửa sổ.

Hồi lâu sau anh nói: “Vậy em uống đi”.

Tiếp đó anh nhìn cô cầm hộp thuốc từ tủ đầu giường, lấy ra hai viên thuốc rồi uống, lại nhìn cô đặt hộp thuốc vào, quay mặt sang nở nụ cười ngây thơ như đứa trẻ với anh, “Được rồi, em đã uống xong”.

Anh dán sát lên cơ thể cô, tiện tay tắt đèn bàn.

Căn phòng tối om, tựa như đêm. Anh nghe thấy hơi thở chịu đựng cơn đau bên tai, tiếng khóc nức nở không ra tiếng, anh cảm thấy cơ thể cô run lên vì nhẫn nhẹn.

Máu thịt cô căng ra dưới khung xương, thần kinh cô trở nên vô cùng yếu đuối bởi sự gần gũi của anh, đôi môi cô bắt lực hé mở, móng tay cô yếu ớt. Vô lực, nước mắt bị thương rơi xuống khuỷu tay anh, giống như mưa lạnh leo cuối thu, từng giọt, từng giọt thất vọng bị thương.

Anh biết anh đang xử lăng trì cô bằng cách của riêng mình, còn cô cũng đáp lại anh bằng cách như vậy, họ đều tàn nhẫn như nhau, có thể giày vò lẫn nhau đến mức không thể chống đỡ nổi.

Không biết bao lâu qua đi, Nguyễn Thiệu Nam nghe thấy cô vợ nhỏ của mình đang khê nói ở phía dưới: “Thiệu Nam, em không khóc nữa”.

“Ừ...”. Anh khê vuốt ve gương mặt cô, quả nhiên không có nước mắt.

Cô cắn môi e dè nói: “Vậy anh có thể nhẹ hơn một chút không? Em sợ làm cục cưng bị thương”.

Nguyễn Thiệu Nam nhìn gương mặt tươi sáng của cô trong bóng tối, anh rất muốn nói gì đó với cô, anh nên nói gì đó với cô từ lâu nhưng anh không nói nổi.

Anh hôn lên hàng mi còn vương giọt lệ, than vãn: “Được, anh sẽ nhẹ nhàng hơn một chút”.

“Thiệu Nam, anh nói con của chúng ta sẽ là con trai hay con gái?”.

“Anh đều thích”.

“Vậy chúng ta đặt tên con là gì cho hay nhỉ?”.

“Em quyết định đi”.

“Vậy con trai tên là...”.

Mưa rồi...

Nguyễn Thiệu Nam ngồi trong thư phòng, nhìn bản phác họa Vị Hi vẽ ban ngày. Ánh mắt người đó nhìn thẳng vào anh, gương mặt anh tuấn, ánh mắt khinh thường, đôi môi hơi mỏng mang theo thần thái không màng thứ gì.

Anh cầm bật lửa đốt bức vẽ, vút vào gạt tàn, nhìn gương mặt người đó dần dần hóa thành tro bụi trong ánh lửa diêm lệ, tan biến khi bị cơn gió từ khe cửa thổi qua.

Anh vút bật lửa lên bàn, đối diện với sự lạnh lẽo tràn ngập căn phòng, anh dường như nhìn thấy vô số ma quỷ bước về phía anh trong bóng tối với gương mặt hung hãn, tứ chi không đầy đủ, toàn thân đều là máu. Chúng bò lên từ địa ngục lửa cháy bùng bùng thiêu đốt cơ thể, hướng về phía anh đòi mạng!

Anh run cầm cập bịt mắt, than thở trước đống tro bụi dưới đất, “Rốt cuộc cậu muốn thế nào? Cậu tưởng rằng bây giờ tôi sống rất thoải mái ư? Cậu tưởng rằng tôi không đau khổ ư? Cậu đã chết rồi, đã chết rồi! Cậu đừng đến làm phiền cô ấy nữa! Đau khổ mà chúng ta khiến cô ấy phải gánh chịu còn chưa đủ sao? Cô ấy đã rất đáng thương rồi...”.

Nói đến khi khóc không thành tiếng, “Nếu cậu thực sự yêu cô ấy, cầu xin cậu, buông tha cho cô ấy đi, cầu xin cậu...”.

62. Chương 62: Giác Mộng Nam Kha

Nếu anh không yêu em, không cần bản không quan tâm đến em, cho dù em chết rồi anh cũng sẽ không rơi một giọt nước mắt vì em. Em mất cả tính mạng, nhưng anh không hề thấy đau lòng chút nào, phục thù như vậy, còn có ý gì nữa sao?

Sáng hôm sau, Nguyễn Thiệu Nam đưa Vị Hi đến bệnh viện kiểm tra. Vị Hi luôn không thích không khí của bệnh viện, nhưng lần này lại có vài phần hưng phấn. Nghiêng đầu mộng tưởng đến dáng vẻ đứa trẻ, trên đường không ngừng nói chuyện.

Nguyễn Thiệu Nam vừa lái xe vừa lặng lẽ lắng nghe, có lúc đáp lại cô vài câu, phần lớn thời gian đều im lặng, bộ dạng nơm nớp lo sợ.

Sau khi tới bệnh viện, bác sĩ Ngô sắp xếp cho Vị Hi kiểm tra sức khỏe.

Vị Hi nghi ngờ hỏi: “Chẳng phải chỉ kiểm tra ở khoa sản xem tôi có cục cứng hay không ư?”

Bác sĩ Ngô mỉm cười, nhìn Nguyễn Thiệu Nam một cái mới cười nói: “Tốt nhất kiểm tra toàn bộ, như vậy mới thỏa đáng”.

Vị Hi vẫn không yên tâm, lắc đầu như trống bỏi, “Vậy nhờ cục cứng bị thương thì làm sao? Tôi không đi!”

Nguyễn Thiệu Nam cúi đầu nhìn cô, dịu giọng nói: “Yên tâm, mấy cuộc kiểm tra này đều rất an toàn, ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ, kiểm tra xong anh đưa em đi chơi”.

Lúc này Vị Hi mới lưu luyến không rời buông tay chồng, đi theo y tá.

Hai người nhìn cô rời đi, bác sĩ Ngô nghi hoặc nhìn người đàn ông với dáng vẻ tiêu tụy trước mặt, “Anh Nguyễn, vợ anh vẫn không biết cô ấy đã không còn khả năng sinh nở ư?”

Nguyễn Thiệu Nam lắc đầu, “Tôi chưa nói cho cô ấy biết, cô ấy vẫn luôn muốn có một đứa con, tôi sợ cô ấy không chịu nổi đòn đả kích này”.

Bác sĩ Ngô thở dài, “Nhưng anh giấu cô ấy như vậy cũng không phải cách, sớm muộn cô ấy sẽ biết”.

“Chuyện này nói sau đi, bây giờ tôi khá lo cho sức khỏe của cô ấy. Gần đây cô ấy luôn kêu đau phía dưới sườn phải, còn nói mình khó chịu, buồn nôn, có thể có vấn đề gì không?”.

Bác sĩ Ngô nghĩ một chút, “Phía dưới sườn, chắc là gan. Thuốc chống trầm cảm mà cô ấy uống có chứa thành phần phá hoại gan, có điều chắc sẽ không nghiêm trọng. Tình hình cụ thể vẫn phải đợi kết quả kiểm tra mới biết”.

“Khi nào có kết quả kiểm tra?”.

“Ngày mai đi, tôi gọi điện thông báo cho anh”.

“Cảm ơn...”.

Vị Hi kiểm tra sức khỏe xong, kêu mệt, Nguyễn Thiệu Nam thấy cô không còn tinh thần, hai người không đi đâu mà về thẳng nhà.

Sau khi về nhà, Vị Hi tắm xong liền lên giường nghỉ ngơi sớm. Nguyễn Thiệu Nam làm việc trong thư phòng đến muộn mới trở lại phòng ngủ.

Đây là một đêm yên tĩnh, hai người như đứa trẻ mới sinh dựa vào nhau, không nói gì, không làm gì, thế giới dịu êm và yên ổn như thiên đường thời tiền sử.

Nguyễn Thiệu Nam mơ một giấc mơ, một giấc mơ vô cùng ngọt ngào. Anh không nhớ rõ nội dung, chỉ lảng vảng nhớ anh và Vị Hi trở về quá khứ xa xôi, họ đều ở trong dáng vẻ thời niên thiếu, bầu trời khi ấy xanh như biển, anh kéo cô đi xem cây phong ở Nam Sơn, lá phong đỏ như một vùng biển lớn bùng cháy, nổi lên với ráng ngũ sắc nơi chân trời vô cùng rực rỡ, tươi đẹp.

Sức khỏe Vị Hi rất yếu, mỗi lần trèo lên đỉnh núi luôn bắt anh cõng cô xuống. Đôi tay nhỏ của cô ôm lấy cổ anh một cách tin cậy, đôi môi ghé sát tai anh thổ lộ những bí mật nho nhỏ, mái tóc dài xoa trên vai anh, đẹp như ánh trăng. Dưới núi là những bông hoa du mạch to bản màu vàng, biển hoa mênh mông nhấp nhô trong gió mùa thu, đẹp tựa thiên đường...

Anh cười rồi lại khóc trong giấc mơ, đó là cảnh đẹp nhất trong đời anh, bị anh lãng quên trong cái chật hẹp của hiện thực. Anh đã làm vậy bản hạnh phúc và sự đẹp đẽ bằng dục vọng không ngừng, cô cũng vĩnh viễn vứt bỏ anh. Anh quỳ xuống cầu xin sự thương xót của Thượng đế trước vận mệnh, nhưng Thượng đế lại nói con đường tới thiên đường đã khép chặt từ lâu, cửa địa ngục đã mở, đó mới là nơi vĩnh cửu của tội ác dành cho anh.

Anh đã khóc, thực sự đã khóc, khóc đến nỗi rất cổ bồng hợm trong giấc mơ. Anh muốn trở về, trở lại giấc mộng hạnh phúc ấy, trở lại kí ức đẹp đẽ ấy, trở lại là một Nguyễn Thiệu Nam trong sạch ấy. Nhưng anh vĩnh viễn không thể quay trở lại rồi. Không ai có thể cứu anh, không ai có thể giúp anh. Trên người anh dính máu của quá nhiều người, anh không rửa sạch nổi, vĩnh viễn không thể rửa sạch...

“Thiệu Nam, Thiệu Nam...”.

Có người lay anh, anh mở trừng mắt, nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Vị Hi trong bóng tối, vuốt mặt mình, lạnh toát.

Vị Hi vội vàng ôm lấy anh, “Anh sao vậy? Vừa nãy vừa khóc vừa kêu, dọa em sợ chết khiếp”.

“Không có gì, anh gặp ác mộng”.

Vị Hi ngược gương mặt nhỏ nhắn nghi hoặc nhìn anh, “Thiệu Nam, anh muốn đi không?”

“Cái gì?”

“Vừa nãy anh luôn nói, tôi muốn trở về. Anh muốn về đâu?”.

Nguyễn Thiệu Nam lau mồ hôi, ôm vai cô nói: “Anh muốn đưa em về thăm căn nhà xưa của nhà họ Lục một chút, chúng ta quen nhau ở chính nơi đó”.

“Chúng ta vẫn còn nhà ư?”.

“Đương nhiên còn, đó là căn nhà cha mẹ em để lại cho em. Anh đã tu sửa rồi, phía dưới rừng phong Nam Sơn, trước căn nhà còn có một hồ nước xanh biếc. Phong cách cổ xưa trong vườn vô cùng đẹp, lịch sự, tao nhã. Nếu em thích, sau này chúng ta sẽ ở đó. Nơi ấy rất yên tĩnh, thích hợp để em tĩnh dưỡng”.

“Cây phong? Nhất định rất đẹp”. Vị Hi dán mắt lên ngực anh, hạnh phúc nói, “Em nhất định sẽ thích. Mùa thu chúng ta có thể cùng đi lên núi ngắm lá phong, mùa hè chúng ta có thể chèo thuyền trên hồ. Em muốn lấp một xích đu trong vườn, buổi tối chúng ta có thể cùng nhau ngồi trên xích đu ngắm sao. Ban ngày em có thể bày giá vẽ ở chính cửa lớn trong vườn vừa vẽ vừa đợi anh về”.

Khóe miệng cô nở nụ cười ngọt ngào, từ từ nhắm mắt, “Em có thể vừa đợi cực cưng của chúng ta chào đời, vừa nuôi tóc dài. Thiệu Nam, chẳng phải anh thích nhất dáng vẻ để tóc dài của em ư? Anh nhất định phải đợi em...”.

Anh im lặng lắng nghe trong bóng tối, nghe giọng nói cô nhỏ dần, nhỏ dần, nước mắt lặng lẽ mịt mờ khóe mắt. Ngón tay anh nắm chặt lấy cô, như thể nắm lấy sinh mạng của mình và hạnh phúc trôi vọt trong nháy mắt.

Bi thương và đau khổ dường như có thể kéo dài vô hạn, chỉ cần anh ở bên cô một ngày, tất cả mọi thứ đều sẽ không dừng lại, cô có thể giãy vò anh không sống tiếp nổi bằng sự ngây thơ mơ hồ và sự vô tri đầy thiện lương.

Nhưng anh không nỡ buông tay, cũng không thể buông tay. Anh đã đi quá xa rồi, đã không thể phân rõ ranh giới giữa hạnh phúc và đau khổ nữa.

Thế giới này có lúc lại châm biếm, hoang đường vậy đấy. Quả đáng do chính tay anh trồng giờ đây một mình anh phải nếm trái.

Hạnh phúc trước mắt có thể lâu dài như trời đất, cũng có thể biến mất trong chốc lát. Nhưng điều này không đáng sợ, điều đáng sợ nhất là cô ấy đối với bạn như mấu chốt của sống chết sinh tồn, còn bạn lại không biết mình sẽ mất đi tất cả mọi thứ của cô ấy khi nào.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Nguyễn Thiệu Nam phát hiện tinh thần Vị Hi rất kém, thế là gọi điện cho Ưông Đông Dương hủy tất cả các cuộc họp. Hai năm nay tình trạng này thi thoảng xảy ra, Ưông Đông Dương không thấy lạ với tình hình này nữa, đến mức tự mình quen việc giải quyết hậu quả cho ông chủ.

Vì thế khi bác sĩ Ngô gọi điện đến, Vị Hi đang ngủ, còn Nguyễn Thiệu Nam sợ làm cô tỉnh giấc, một mình vào thư phòng nghe điện.

“Anh Nguyễn...”. Bác sĩ Ngô thở dài, “Tôi hi vọng khi anh nghe tin này, có thể giữ được bình tĩnh. Tôi không biết nên giải thích với anh thế nào, chuyện này quả thực khó bề tưởng tượng. Kết quả kiểm tra cho thấy gan của cô Nguyễn đã bị hỏng phần lớn, cô ấy chắc đã đau rất lâu rồi, nhưng vì sao bây giờ mới nói với anh? Tôi...”. Người bác sĩ đẩy kính lên, “Tôi không biết nên nói gì với anh. Chỉ có thể nói, nhìn kết quả như vậy, tôi thực sự rất lấy làm tiếc”.

Bác sĩ Ngô một hơi nói xong, không khí vắng lặng như đã chết.

“Anh Nguyễn? Anh không sao chứ? Anh Nguyễn?”.

Người bên kia đầu điện thoại trả lời một cách thần thờ, “Bây giờ tôi còn có thể làm gì?”.

Bác sĩ Ngô trầm mặc một lát, “Không cần làm gì, hãy ở bên cô ấy đi. Nếu có thể, tôi đề nghị anh đưa tôi xem loại thuốc cô ấy uống. Ngoài vấn đề thuốc, tôi thực không nghĩ ra khả năng khác”.

Nguyễn Thiệu Nam đặt điện thoại xuống, đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh toát, tiếp theo là cơn buồn nôn như muốn long trời lở đất. Anh từ trên ghế khụy xuống, quỳ trên đất không ngừng nôn khan, dường như muốn nôn sạch lục phủ ngũ tạng của mình.

Tầm nhìn dần trở nên mơ hồ, anh dùng tay lau mắt, muốn đứng lên nhưng hai chân mềm nhũn, vô lực như giẫm trên mây. Anh như kẻ say, hai tay chống xuống đất, đứng lên, ngã xuống, đứng lên lại ngã xuống. Cứ lặp lại như vậy vô số lần, cuối cùng anh nằm trên nền nhà lạnh giá, không thể dậy nổi...

Mở mắt ra lần nữa đã là hoàng hôn. Anh cảm thấy người mình lạnh như xác chết, anh đứng lên, ra khỏi thư phòng, tắm một cái trong phòng tắm của phòng khách, thay quần áo rồi mới bước ra.

Giúp việc đến hỏi anh có cần chuẩn bị bữa tối không.

Anh nói với người giúp việc rằng không cần chuẩn bị gì cả.

Anh bước vào phòng ngủ, thấy tất cả rèm cửa sổ đều được kéo ra, ánh nắng ấm áp chiếu vào như đóa hoa tươi nở rộ đầy sức sống trẻ trun, sôi nổi.

Vị Hi ngồi ngay ngắn trên giường, tay trái ôm bảng vẽ, tay phải đang cầm bút vẽ. Hộp thuốc màu trắng đặt trên tủ đầu giường đã trống rỗng.

Vô số bức tranh rải rác dưới nền nhà, giống như hoa tuyết ngày lễ Noel. Tất cả các bức vẽ đều là kí họa nhân vật, góc độ khác nhau, nét mặt khác nhau, nhưng đều cùng một gương mặt, gương mặt khiến anh kinh hoàng khiếp sợ.

Đột nhiên anh hiểu ra tất cả. Không! Thực ra anh sớm đã hiểu, từ cú điện thoại đáng sợ ấy vào buổi sáng, có lẽ còn hiểu ra sớm hơn, nhưng anh không muốn thừa nhận, không dám thừa nhận, không sẵn lòng thừa nhận.

Lúc này đứng dưới ánh mặt trời, anh cảm thấy tay chân mình lạnh buốt, giống như con thú cận kề cái chết, máu toàn thân đều chảy ngược mạch máu bảo vệ trái tim không chịu nổi một đòn của anh.

Anh bước tới, ngồi bên giường, nhìn người phụ nữ gần như đã khiến anh hủy diệt mọi thứ, nơi bắt nguồn tất cả mọi đau khổ và điên cuồng của anh.

“Em đã hồi phục trí nhớ từ lâu rồi, đúng không?”.

Cô đặt bảng vẽ xuống, quay mặt sang nhìn anh, gương mặt trắng bệch không chút hoảng sợ, tựa như hồ nước êm ả, nhưng đôi mắt lộ ra vẻ kì vọng cổ quái, giống như phút trước khi bị xử tử hình, thoải mái và giải thoát một cách khó hình dung nổi.

Cô nói: “Tôi chưa bao giờ mất trí nhớ”.

Anh lắc đầu một cách khó tin, khẽ giọng líu ríu nói: “Sao có thể? Khi ấy anh rõ ràng đã mời...”.

Cô cười, nhìn vào mắt anh, “Sự thực chính là như vậy, tôi đã lừa anh, lừa anh tròn hai năm. Chuyên gia anh mời từ Mỹ cũng không thể hiểu thấu tôi, điều này phải cảm ơn người thầy tốt là anh, đã cho tôi biết lời nói dối chân thực nhất, nhất định phải diễn bằng tình cảm chân thành nhất mới có thể vĩnh viễn không bị đánh bại, cái gọi là kịch giả tình thật cơ bản chính là đạo lí này”.

“Nói như vậy, hai năm nay em luôn diễn kịch với anh.” Anh lắc đầu khẽ cười, “Em thực sự là diễn viên giỏi, diễn xuất của em có thể gọi là hoàn hảo, thật giả lẫn lộn, anh bị em lừa tới tận bây giờ”.

Anh hít sâu một hơi, hỏi cô bằng giọng nói run rẩy: “Những thứ thuốc ấy là em đổi. Em làm hại bản thân như vậy có phải vì báo thù anh?”.

Cô bình tĩnh nhìn anh, “Anh cho rằng còn có đáp án khác sao?”.

“Đáng không?”. Anh run rẩy sờ gương mặt phẳng lặng không gợn sóng của cô, “Nếu anh không yêu em, nếu anh căn bản không quan tâm đến em, cho dù em chết anh cũng sẽ không rơi một giọt nước mắt vì em. Em mất cả tính mệnh, nhưng anh không chút tổn thương, báo thù như vậy còn có ý nghĩa chẳng?”.

Cô vẫn bình thản nhìn anh như thế, cười một cách yếu ớt, “Chẳng sao cả, tôi đã không thể chịu đựng nổi nữa. Hai năm nay, hàng tối tôi phải như người vợ làm tròn bốn phận nằm trên giường anh, bị anh ôm vào lòng, cười với anh, nhận sự sủng ái của anh, sau đó hàng ngày trong lòng tôi phải lặp đi lặp lại một lần những việc anh từng làm đối với tôi, tất cả mọi thứ khiến tôi đau khổ đến mức hận không thể chết ngay lập tức. Tôi đã không phân biệt nổi rốt cuộc tôi đang giày vò anh hay đang giày vò chính mình. Ngày tháng như vậy, tôi không thể tiếp tục nữa, đã đến lúc kết thúc rồi”.

Cô cúi đầu nhìn bảng vẽ của mình, khẽ vuốt ve đôi mắt đẹp của người trong tranh, bình thản cười, “Bây giờ, tôi chỉ muốn ở cùng anh ấy”.

Anh không thể kiềm chế nổi bản thân mình, hai tay siết chặt cô như gọng kìm, hét đứt hơi khàn tiếng, “Vì sao em không thể quên những lỗi lầm đáng chết ấy của anh, vì sao không thể cho anh thêm một cơ hội nữa, em nên biết em có ý nghĩa thế nào với anh, em nên biết anh yêu em biết bao, vì sao nhất định phải phá hủy tất cả em mới cam lòng? Vì sao?!”

Anh túm lấy cánh tay cô, bị ai nhìn cô, “Cậu ta đã chết rồi, đã chết ba năm rồi. Cậu ta không thể trở lại, giấc mộng của em nên tỉnh rồi. Thời gian qua anh còn chưa đủ nỗ lực ư? Anh đối với em chưa đủ tốt ư? Vì sao em không thể quên được cậu ta? Rốt cuộc em muốn thế nào? Muốn anh chết trước mặt em hả? Anh chết rồi có phải em sẽ thấy dễ chịu không? Có phải như vậy không? Em nói cho anh biết!”

Anh túm tóc cô, kéo ngã lên giường, hung dữ như đối xử với kẻ thù mình hận nhất. Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, tóe lửa như bình khí chạm vào nhau.

“Tôi muốn thế nào? Có lẽ câu nói này nên đổi lại là tôi hỏi anh.” Cô nhìn anh qua nắng chiều vàng, đôi mắt trong veo xinh đẹp, lấp lánh như nước, “Anh Nguyễn, không phải tôi chưa từng yêu anh. Anh rõ hơn bất cứ người nào, ban đầu tôi ôm một trái tim thế nào, gọi dạ bảo vâng yêu anh. Cho dù tôi biết rõ anh mượn rượu giày vò tôi, cho dù anh đã làm bao chuyện quá đáng với tôi, tôi cũng chưa từng muốn rời xa anh...”

Cô dừng lại một chút, tự cười châm biếm, “Là anh dễ dàng vứt bỏ tất cả tình cảm của tôi, là anh vứt tôi cho Lục Nhâm Hi, mượn tay anh ta đẩy tôi vào chỗ chết. Anh vứt tôi dễ dàng đến vậy, tựa như vứt đi tờ giấy vô dụng, một chiếc áo cũ vướng mắt. Sao anh còn có thể yêu cầu tôi đứng trước mặt anh như không có chuyện gì xảy ra, thổ lộ tình yêu và sự thủy chung với anh? Tôi không làm được, không ai có thể làm được”.

Anh suy sụp nhìn cô, từ từ buông lỏng cánh tay bị siết chặt của cô, sự thực trần trụi, chuyện cũ dẫm máu, anh không còn lời nào để nói.

“Tôi thoát thân khỏi chỗ chết từ tên súc sinh ấy, anh cũng mặc tôi tự sinh tự diệt. Tôi nỗ lực sống, nỗ lực hoàn thành việc học, nỗ lực trở lại là chính mình. Sau đó, Lăng Lạc Xuyên đã đến, anh ấy không giống anh, tôi đã động lòng vì anh ấy. Tôi chưa từng nghĩ rằng mình muốn báo thù anh, tôi chỉ muốn ở bên anh ấy. Nhưng đến cả việc đó anh cũng không cho phép. Tôi hiểu anh hơn cả Lạc Xuyên, tôi biết anh ấy không phải là đối thủ của anh. Anh ấy không máu lạnh, không vô tình bằng anh. Tôi không muốn để một người đàn ông thật lòng yêu tôi gặp họa vì mình. Bởi thế, tôi đầu hàng, tôi từ bỏ một người đàn ông thà làm tổn thương chính mình cũng không muốn làm tổn thương tôi, tôi đã làm trái tim anh ấy tổn thương nặng nề. Nhưng cho dù như vậy, anh vẫn không thể buông tha tôi”.

Cô thoát khỏi sự kìm hãm của anh, dựa lên đầu giường ngồi ngay ngắn lại, ôm bảng vẽ của mình, dường như người trong tranh có thể cho cô dũng khí và sức mạnh.

“Tôi luôn nhớ cái ngày khi tôi bị ngã từ cầu thang xuống, đầu tôi vẫn còn chảy máu, đến nhìn anh cũng không thèm nhìn mà vứt tôi lên giường của anh”.

Cô nhìn xung quanh, cười châm biếm, “Đúng, chính là căn phòng này, chiếc giường này. Tôi đau đớn tỉnh dậy trên đó, cơ thể không thể cử động nổi, tay chân cũng không còn chút sức lực, nhưng ý thức càng lúc càng tỉnh táo. Tôi rơi nước mắt, nhìn máy quay camera đen ngòm. Anh đè trên cơ thể tôi, chiếm hữu hết lần này đến lần khác, không ngừng nghỉ, anh biết khi đó tôi có cảm giác gì không? Tôi đau đến nỗi muốn chết! Tôi thực sự muốn chết, nhưng tôi không chết nổi. Anh có thể khiến một người đau tới mức sống không bằng chết, nhưng đến quyền đoạn tuyệt cũng không để lại cho cô ấy, đây chính là cách anh yêu người ta ư?”.

Cô thần thờ nói, mắt nhìn phía trước, nhưng tâm hồn lại không ở đây, dường như đã rời xa thể xác, bay đến một khoảng thời gian khác, tận mắt chứng kiến bản thân trải nghiệm lại một lần nữa hành vi tàn bạo ấy.

“Sau đó tôi có miệng khó mở lời, có mắt như mù, tôi phong kín chính mình. Tôi không có dũng khí đối mặt với bất kì ai, đặc biệt là Lăng Lạc Xuyên. Bởi tôi sợ anh, tôi sợ đến muốn chết, tôi sợ anh sẽ làm hại anh ấy. Nghe giọng nói thê lương của anh ấy, nghe anh ấy tự trách chính mình như vậy, cảm giác anh ấy dần dần tiêu tụy bên cạnh tôi, dần dần nản lòng. Đến khúc tôi cũng không dám, hàng ngày chỉ có thể bày ra gương mặt trơ lì như gỗ, không quan tâm, không để ý, không hỏi, không nghe. Nhưng cho dù như vậy, anh cũng không buông tha cho anh ấy...”

Cô nhìn vào đôi mắt anh, cười một cách thê lương, “Nguyễn Tận Nam chính là Nguyễn Thiệu Nam, diệt trừ tận gốc mới là sở trường của anh. Dù có phải đền bằng bao nhiêu sinh mạng vô tội, để đạt được mục đích anh giết người không chớp mắt. Cả một chiếc máy bay, một trăm linh ba nhân mạng, sao anh có thể xuống tay?”.

Anh lặng lẽ nhìn cô, đôi mắt sắc bén lúc này tĩnh mịch như tro tàn, yết hầu chuyển động lên xuống, hồi lâu mới nói: “Sao em biết là anh làm?”.

“Có lẽ anh đã quên, lần cuối cùng tôi tự sát, anh đã nói với tôi một câu. Anh nói, “Máy bay cậu ta ngồi bị phá nổ thành ba khúc”, nguyên nhân tai nạn máy bay lần đó vẫn chưa điều tra ra, nhưng anh không hề nghĩ gì liền nói bị phá nổ. Nguyễn Thiệu Nam, còn cần tôi nói tiếp không?”

“Không cần nữa”. Anh nhìn bàn tay mình đặt trên đầu gối, lại hỏi, “Chính từ khi đó em quyết định ở bên anh, tiến hành kế hoạch báo thù to lớn của em?”.

“Người đàn ông tôi yêu đã chết, tôi lại bị ép phục vụ hàng đêm bên người đàn ông tôi không yêu. Sự giày vò như vậy, sống thêm một ngày đều là sự hành hạ. Tất cả mọi suy nghĩ và kế hoạch của tôi đều sụp đổ, đau khổ tột cùng, chỉ mong mau chết. Nhưng anh không cho tôi chết, cho dù tôi dùng cách gì, anh luôn có thể kéo tôi trở lại, sau đó khiến tôi đau khổ hơn cả chết. Cho tới một ngày, anh nói với tôi, anh muốn chúng tôi chết cũng không thể ở bên nhau. Cuối cùng tôi đã hiểu, vì sao tôi phải chết chứ? Kẻ đáng chết là anh, anh mới là kẻ đầu sỏ tạo ra tất cả bi kịch này. Khi Lăng Lạc Xuyên chuẩn bị ra đi từng nói với tôi, anh ấy nghi ngờ anh lợi dụng Dịch Thiên rửa tiền giúp xã hội đen của Việt Nam. Anh ấy muốn nhân cơ hội về Bắc Kinh, nhờ anh trai anh ấy điều tra anh. Đáng tiếc là anh ấy vĩnh viễn không thể trở về nhà. Từ khi ấy, tôi liền quyết định ở bên anh”.

Cô quay mặt sang nhìn người đàn ông thê lương tới mức gần như mất cả thế giới trước mặt, cô nói: “Đáng tiếc, quả thật anh quá cẩn thận. Tôi tìm tròn một năm cũng không tìm thấy gì. Tôi từng phá mật mã máy tính của anh, xem trộm giấy tờ anh khóa trong ngăn tủ, kết quả vẫn không được gì. Cuối cùng tôi đã tuyệt vọng. Tôi biết, muốn báo thù chỉ có thể dùng cách khác. Cha tôi từng nói, cách tốt nhất muốn báo thù một người không phải là đẩy anh ta vào chỗ chết mà là hủy hoại thứ anh ta coi trọng nhất, điều đó có thể khiến anh ta sống không bằng chết. Ngoài quyền lực và địa vị, tiền bạc và phục thù, thứ quan trọng nhất đối với anh mà nói là gì? Ngoài bản thân tôi, tôi không tìm ra đáp án khác. Anh tốn nhiều thời gian, tiền bạc, sức người, sức của đến vậy, dùng lăm thủ đoạn đến thế, hi sinh bao tính mạng con người như vậy, chính là để có được tôi - một người phụ nữ sớm đã không còn thuộc về anh nữa. Đã như vậy, tôi dứt khoát khiến anh cái gì cũng không đạt được”.

Hai mắt anh đỏ sọc nhìn cô, lắc đầu một cách bi ai, “Không phải anh cẩn thận, mà sau khi bệnh em đỡ, anh không muốn có bất kì liên quan nào với bọn họ nữa, chỉ muốn sống tử tế cùng em qua ngày tháng, vì thế... anh âm thầm phái người báo tội họ với chính phủ Việt Nam, hai năm nay những việc anh làm đều là kinh doanh chân chính”.

Cô nhìn anh lắc đầu khẽ cười, “Hóa ra như vậy, suýt chút tôi quên, qua cầu rút ván cũng là sở trường của anh”.

Bất giác trời đã tối, căn phòng ảm đạm tối tăm, như một nốt nghỉ màu xám được vẽ lên ột sinh mệnh đã từng tốt đẹp. Sự ra đời của một sinh mệnh cho dù xán lạn đẹp đẽ hay thiếu sức sống, cho dù cao quý hay thấp hèn, khi chúng kết thúc đều bị thương và vô vọng như nhau.

“Thực ra em không cần như vậy, thực sự không cần như vậy...”. Im lặng rất lâu anh mới lên tiếng, nhưng mỗi một từ nói ra đều hàm chứa bi thương, “Chỉ cần em nói một câu, em không muốn nhìn thấy anh nữa, chỉ cần em nói một câu, anh liền có thể...”.

“Anh sẽ để tôi đi ư?”. Cô ngắt lời anh, “Anh sẽ không làm thế. Từ đầu đến cuối, anh căn bản không biết yêu một người như thế nào, có lẽ anh cũng không biết yêu bản thân mình thế nào. Hai năm nay, tôi thử cư xử với thế giới bằng tư duy của anh, từ góc độ của anh, tôi tưởng rằng có thể hưởng thụ khoái cảm phục thù như anh, nhưng kết quả lại là trào cây tìm cá. Tôi rất cực nhọc, không vui vẻ một chút nào. Từng chịu qua khổ nạn, không thể trở thành lí do chúng ta hại người khác, chúng ta sớm đã nên hiểu đạo lí này, đúng không?”.

“Đúng...”. Anh khẽ gật đầu.

“Đáng tiếc, chúng ta đã đi quá xa”. Cô giơ ngón tay khô héo, khẽ vuốt ve gương mặt không còn chút máu của anh, “Vừa nãy anh nói, anh cần bản không quan tâm đến tôi, tôi chết rồi, anh cũng sẽ không rơi một giọt nước mắt. Tôi hi vọng điều này là thật, nếu như vậy, sự báo thù của tôi không coi là thành công, tôi có thể ra đi một cách trong sạch. Khi sống trong sạch, sau khi chết mới có thể an lòng. Khi sống đã rất cực nhọc rồi, tôi không muốn chết cũng không được yên tĩnh”.

Anh nhìn gương mặt trắng bệch nhưng đầm đìa của cô, nhìn cô thản nhiên đón nhận cái chết sắp đến. Anh không biết mình nên nói gì, còn có thể làm gì nữa. Tất cả mọi thứ trước mắt đã vượt qua khỏi tầm kiểm soát của anh, cô ở trước mặt anh nhưng lại trở thành cơn ác mộng, anh vĩnh viễn không cách nào nắm bắt và khống chế.

Anh nắm tay cô, một tay nâng cằm cô lên, “Em nói không sai, bây giờ em vẫn là vợ anh, anh sẽ không để em rời xa anh. Anh từng nói, cho dù em chết, trên bia đá của em cũng phải khắc họ anh. Vì thế, em đừng nghĩ đến thời điểm cuối cùng trốn anh, một mình ôm chân dung cậu ta, lén lút chết ở nơi không người, anh không cho phép”.

Cô từ từ rút tay mình khỏi tay anh, đặt bảng vẽ sang một bên, từ từ nằm xuống, nói có phần mệt mỏi rồi, “Nếu đó là điều anh hi vọng, vậy thì cứ như vậy đi. Tôi đã mệt rồi, không thể chống đỡ tiếp nữa. Thực ra, tôi sớm đã nên chết rồi...”.

Đôi mắt cô mơ màng nhìn trần nhà, nước mắt làm nhòa tầm nhìn, “Năm đó khi tôi bị Lục Nhâm Hi vút trong xương thủy tinh bỏ không, tôi đã nên chết rồi. Nhưng tôi lại không cam chịu số phận, anh ta dùng mảnh thủy tinh cửa đứt cổ họng tôi, nhưng không hoàn toàn cắt đứt động mạch trên cổ, anh ta không muốn cho tôi chết một cách quá nhanh, quá dễ chịu, nhưng không ngờ, tự tôi lại bò ra được”.

“Chính vì đó là em, em trước nay luôn không cam chịu số phận”.

Cô từ từ nhắm mắt, khẽ giọng thì thào, “Bốn mươi phút...”.

“Cái gì?”

“Từ khi anh ta buông điện thoại, tới khi nghe tiếng còi cảnh sát, tròn bốn mươi phút. Nhưng đối với tôi mà nói giống như bốn ngày, bốn tháng... không, phải là bốn thế kỉ. Anh ta dùng kim sắt nhỏ từng chiếc, từng chiếc móng tay của tôi ra...”.

Anh bịt miệng cô, từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống gương mặt cô, nghẹn ngào nói, “Đừng nói nữa, anh ta đã chết rồi”.

Vị Hi kéo bàn tay lạnh buốt của anh ra, lắc đầu, nước mắt mờ hồ, tâm tư hốt hoảng, nói: “Anh ta chết rồi ư? Anh ta chưa chết, anh ta sống trong trái tim tôi. Những việc anh ta từng làm với tôi, mỗi lần nghĩ đến tôi đều sợ đến run rẩy. Vết thương và sự chà đạp anh ta gây ra trên người tôi, đến chết tôi cũng không thể quên. Chỉ cần tôi thảnh thơi, chỉ cần não tôi ngừng vận động, nỗi sợ hãi thâm căn cố ấy liền chui vào trong đầu tôi, khiến tôi không thể an lòng. Cũng may mọi thứ đều đã kết thúc. Cuối cùng tôi có thể giải thoát rồi...”.

Nụ hôn của anh rơi trên đôi môi khô héo của cô, cô mở mắt, nhìn đôi mắt ngập nước của anh, cô nói: “Đứa trẻ ba năm trước bị anh phá là của anh. Tôi cùng Lăng Lạc Xuyên chưa từng làm trọn vẹn. Đây là đứa con thứ hai của tôi và anh, đứa đầu tiên bị Lục Nhâm Hi giết chết, nó hóa thành một đồng máu, chết trong bụng tôi”.

Anh đột nhiên nhắm mắt, trời đất u ám...

Vài phút sau, mở mắt ra lần nữa, thấy đôi mắt tĩnh lặng của cô, anh hôn lên trán cô, khàn giọng nói: “Anh biết rồi. Ngủ đi, đợi em tỉnh dậy, mọi thứ đều đã kết thúc”.

63. Chương 63: Không Còn Có Anh Nữa

Nếu còn có kiếp sau, tôi sẽ cầu xin Thượng đế cho tôi trở thành một con cá bé nhỏ, đuổi theo nô đùa với anh ấy trong bể cá chật hẹp. Nếu có kiếp sau, tôi thà chịu chiến tranh, đói khát, nghèo hèn, lữ lựt, bệnh tật cũng mong không còn có anh trong cuộc đời tôi...

Nguyễn Thiệu Nam vào thư phòng của mình, khóa cửa. Sau đó ngồi trên ghế, nhìn hộp thuốc trống rỗng trong tay mình. Anh từng có cơ hội dừng lại. Nhưng anh đã không dừng, anh ích kỷ cho rằng cô ấy đã quên đi tất cả, họ có cơ hội bắt đầu lại từ đầu, nhưng quên mất “ngẩng đầu ba thước có thần linh”, ông trời đã bố trí thiên la địa võng cho anh, anh không còn nơi trốn thoát.

Rốt cuộc cô vẫn chết bởi những viên thuốc này, còn anh trờng mắt chứng kiến sự suy yếu của cô nhưng không hề hay biết.

Đau đến tan nát con tim! Anh không muốn tiếp tục nữa, mở ngăn kéo, cầm khẩu súng sáng loáng. Anh nhìn hung khí, nở nụ cười bình tĩnh như Vị Hi, linh hồn anh đã bay khỏi thể xác, trở về quá khứ xa xôi được bao phủ bởi tơ vàng ấm áp.

Bầu trời trong vắt, cây phong ở Nam Sơn, gió thu nhẹ nhàng lặng lẽ thổi trong sân vườn chiều hôm. Anh mặc áo sơ mi trắng, đón lấy ánh chiều tà cuối thu xa xa, nhìn cô, nhìn cô nhỏ dần nhỏ dần, trở lại tuổi mười bốn, dáng vẻ lần đầu họ gặp nhau.

Cô mặc váy trắng, tóc đen nhánh như ánh trăng đổ xuống, ôm con chó nhỏ bị thương, gương mặt đầm lệ nhìn anh, “Hachi sắp chết rồi, anh có thể cứu nó giúp em không?”

Anh cúi người nhìn vào đôi mắt xinh đẹp như thủy tinh, chỉ trong nháy mắt liền định sẵn sẽ đắm chìm cả đời.

Anh cầm khẩu súng lên, nhắm vào Thái Dương mình, ngẩng mặt lên trần nhà đen ngòm. Thế giới trước mắt yên tĩnh như vậy, sự bi thương trong lòng anh cũng dần dần ngừng lại, giống như thủy triều của những cơn sóng cuộn trào, nhấp nhô, thoát ẩn thoát hiện theo nhịp nguyệt tinh tú, đến cuối cùng đều trở nên yên tĩnh.

Bóng tối xung quanh dần tản ra, anh nhắm mắt, lắng nghe năm tháng thay đổi, thời gian trôi nhanh như bóng câu qua khe cửa, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Vị Hi năm mười bốn tuổi, cô ôm con Hachi, mang theo nụ cười ngọt ngào, xinh đẹp vậy tay với anh. Sau đó quay người biến mất trong hào quang màu vàng.

Giây phút cuối cùng đột nhiên anh nghĩ nếu tất cả mọi thứ bắt đầu lại từ đầu, họ liệu có một kết cục khác không?

Đáp án là sự phủ định. Bởi anh là Nguyễn Thiệu Nam, trời sinh như vậy, anh không còn sự lựa chọn, giống như anh vĩnh viễn không thể không có chấp đối với cô, đây là bản năng của anh, là số mệnh của anh.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi trong bóng tối, anh nói: “Anh không thể để em rời xa anh, chỉ có thể dùng cách này để xóa bỏ nỗi đau khổ của em, xóa bỏ nỗi đau khổ của chính anh. Vì thế, Vị Hi, mang anh theo nhé...”.

Tiếng súng thăm thiết phá tan bóng đêm tĩnh mịch, giống như một cú đấm mạnh lên trái tim hốt hoảng rối loạn của con người, phất phơ dưới ánh đèn Neon phồn hoa huyền ảo, chọc vào màn đêm xa xôi mơ hồ.

Vị Hi mở mắt trong bóng tối, nghe tiếng kêu sợ hãi của người giúp việc, tiếng bước chân, tiếng gõ cửa hỗn loạn của quần gia, tiếng còi cảnh sát gấp gáp... Tất cả mọi âm thanh thay nhau xuất hiện bên tai, giống như thủy triều của đêm tối từ từ dâng lên phía cô rồi lại từ từ rút xuống.

Cô sờ bằng vẽ bên tay, nước mắt lạnh buốt chảy từ khóe mắt xuống, rơi trên gương mặt đẹp như tượng của người trong tranh, rơi trên cơ thể xăm đóa hoa xinh đẹp.

Triều Ảnh, thướt đẹp nhất, tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng và hi vọng, nhưng mang theo sức hấp dẫn chí mạng.

Một khi nhảy xuống, muôn đời muôn kiếp không thể trở lại. Khoảng cách giữa thiên đường và địa ngục gần như vậy, gần đến nỗi không thể phân biệt ranh giới, giống cảm giác phục thù, đau khổ mà ngọt ngào.

Một chặng đường hoang vắng, đi tới cuối đường, người mất phương hướng lại là chính mình.

Sau khi Nguyễn Thiệu Nam chết, Vị Hi chôn anh ở nghĩa trang Nam Sơn. Xung quanh mộ đều trồng cây phong cao to, cành lá sum xuê, lá rậm rạp phủ bóng. Mùa thu vừa đến, tầng tầng lớp lớp nhuộm đỏ, lá phong như lửa, như cội mộng trong một màu vàng ấm áp.

Cô biết anh nhất định sẽ thích.

Mọi người tổ chức tang lễ long trọng cho anh, danh gia vọng tộc khóc lóc than thở đọc điệu văn trong giáo đường, dàn đồng ca hát khúc ca an ủi linh hồn bi tráng, cha xứ thành tâm cầu nguyện cho anh, chúc linh hồn anh sớm lên thiên quốc, được an giấc ngàn thu.

Mọi người mang hoa tươi đặt trước mộ anh, cánh hoa rụng dưới đất, lặng lẽ rơi lệ, khóc than. Nhưng mọi người không hiểu người góa phụ của anh, người thân duy nhất trên thế giới này của anh vì sao biểu hiện lại trầm mặc, im lặng như vậy?

Bởi họ không biết, phía sau bi kịch này rốt cuộc che giấu bao nhiêu câu chuyện, bao nhiêu bi kịch, bao nhiêu bí mật khiến người ta tan nát con tim.

Họ càng không biết, đằng sau cái chết thê thảm ấy là một đoạn truyền kì khuynh thành...

Chỉ có cô biết tất cả bí mật, cũng chỉ có cô biết bi thương sâu đậm nhất không phải thể hiện trên mặt, không phải trong giọt nước mắt không chút ý nghĩa, mà là trong tim.

Vị Hi kế thừa toàn bộ di sản của Nguyễn Thiệu Nam, bao gồm sản nghiệp nhà họ Lục năm đó anh lừa từ tay cô. Đi cùng Ông Đông Dương, ngồi ngay ngắn trong văn phòng luật sư, nghe luật sư của Nguyễn Thiệu Nam nói rõ từng tài sản của anh.

Cô thần thờ nghe dãy số khiến người ta kinh ngạc, trong lòng không gợn chút sóng.

Mỗi người đều tay trắng đến thế giới này, khi ra đi cũng không mang theo bất cứ thứ gì. Nhưng điều này không hề có nghĩa người chết không thể để lại đau khổ, niềm tiếc nuối cùng với món nợ máu không cách nào đền bù cho người sống.

Khi rời văn phòng luật sư, Ông Đông Dương nói cho Vị Hi biết Như Phi và Trì Mạch không chết. Khi đó để bảo vệ cô, đầu Trì Mạch bị thương nặng, Nguyễn Thiệu Nam giấu họ trong một viện điều dưỡng, luôn giám lỏng họ.

Nhưng Vị Hi nói với anh, điều này cô biết từ lâu rồi. Cô làm vợ Nguyễn Thiệu Nam ba năm, khó có bí mật với nhau.

Ông Đông Dương kinh ngạc với sự bình tĩnh và lãnh đạm của người phụ nữ trước mắt. Đột nhiên anh phát hiện ra có lẽ tất cả mọi thứ đều trong tầm tay cô, bao gồm cả việc ông chủ của anh khi nào sẽ chết, nên dùng cách nào để chết.

Những việc xảy ra tiếp theo khiến cả thành phố xúc động.

Góa phụ của Nguyễn Thiệu Nam để lại phần lớn di sản của anh quyên tặng cho thân nhân những người gặp tai nạn máy bay ba năm trước với danh nghĩa của anh.

Cổ phần của Dịch Thiên bán cho Cốc Vịnh Lăng của tập đoàn Phũ Hoàng với giá cả tượng trưng.

Người phụ nữ đáng thương này còn liên tục hối hận vì sự phản bội của mình năm đó, nhưng vẫn không biết hung thủ đích thực hủy hoại dung nhan cô một cách tàn nhẫn chính là kẻ được gọi là vị hôn phu của mình.

Tài sản còn lại quyên tặng cho quỹ Nhi đồng thế giới.

Chỉ có căn nhà cũ của nhà họ Lục, Vị Hi để lại cho Trì Mạch và Như Phi, sản nghiệp vốn dĩ thuộc về mẹ cô.

Tất cả mọi bụi bặm đã trôi đi, cô chọn một ngày trời quang mây tạnh, không gợn chút mây để cúng bái người chồng đã mất của mình, người đàn ông cô từng yêu như sinh mệnh, kẻ thù ăn thịt uống máu cô.

Cô ngồi trên nền cỏ, dựa vào tấm bia của anh, giống như hồi nhỏ ngồi trên xích đu, dựa vào lòng anh.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, cô nói với anh: “Tôi đã quyên tặng tất cả tài sản của anh cho những người từng bị anh hại, hi vọng có thể đổi lấy sự bình yên sau khi chết cho anh. Anh từng nói, anh không cho phép tôi ôm chân dung của anh ấy, trốn ở một nơi không người len lút chết đi. Nhưng giờ này phút này, đây lại là việc tôi muốn làm nhất. Tôi yêu anh ấy, giống như yêu anh thời niên thiếu. Nhưng đến một câu “em yêu anh” tôi cũng chưa từng nói với anh ấy. Nỗi tiếc nuối khắc cốt ghi tâm này, anh có thể hiểu không?”

Cô quay mặt sang, dùng tay lau tấm ảnh trên bia, khẽ giọng nói: “Thiệu Nam, vĩnh biệt. Nếu còn có kiếp sau, tôi sẽ cầu xin Thượng đế cho tôi trở thành một con cá bé nhỏ, đuổi theo nô đùa với anh ấy trong bể cá chật hẹp. Nếu có kiếp sau, tôi thà chịu chiến tranh, đói khát, nghèo hèn, lũ lụt, bệnh tật cũng mong không còn có anh trong cuộc đời tôi...”

64. Chương 64: Vũ Lạc Xuyên Hạ, Bạch Lộ Vị Hi

Phải nhớ rằng sinh tồn bản thân nó chính là một thắng lợi, mình đợi cậu ở đây...

[1] Mưa rơi xuống đồng bằng, sương sớm còn chưa tan.

Khi Như Phi nhận được thông báo về cái chết của Vị Hi đã là mùa xuân năm thứ hai. Tháng năm cuối xuân, hoa nở rộ, cô tìm thấy di thư, xác của cô ấy và đồ cô ấy dùng lúc còn sống ở một thị trấn nhỏ heo lánh nhưng phong cảnh khiến người ta vui vẻ.

Hành lí, màu vẽ, giá vẽ và bức tranh sơn dầu tên là “Triều Ảnh”, dáng vẻ Lăng Lạc Xuyên sinh động như thật trên tranh, giống như anh hùng bóng tối mang mọi người ra khỏi bi kịch, đây là tác phẩm cuối cùng của Vị Hi khi còn sống.

Như Phi ngồi trong căn phòng nhỏ ẩm ướt, âm u, lạnh lẽo mà Vị Hi đã ở, nhìn những đồ cô từng dùng, tất cả mọi thứ sơ sài, trong thoáng chốc nước mắt như mưa.

Cô vẫn luôn tưởng rằng cô ấy đang sống, nhưng không biết cô ấy sống ở nơi nào. Lúc này cô biết cô ấy đã chết, nhưng không biết trước khi chết cô ấy có vui vẻ không.

Lăng Lạc Xuyên mang theo nỗi nuối tiếc khi ra đi, anh luôn không biết Vị Hi có tha thứ cho anh không, cô có yêu anh không. Lúc này nhìn bức tranh ấy, Như Phi biết Vị Hi yêu rất sâu đậm.

Đáng tiếc, anh đã vĩnh viễn không thể biết được điều đó.

Như Phi mang tro cốt của Vị Hi và di vật khi cô còn sống về thành phố họ từng nỗ lực sống, thành phố tập trung tất cả niềm vui, bi thương, đau khổ và hồi ức của họ.

Theo di nguyện lúc còn sống của Vị Hi, Như Phi không chôn sâu cô dưới lòng đất mà vào một buổi sáng sương sớm, ánh nắng mặt trời tươi đẹp, đứng trên đỉnh núi, cô thả tro cốt của Vị Hi và bức tranh “Triều Ảnh” theo hướng gió.

Sống không cùng chẵn, chết cùng huyệt. Đây là nguyện vọng cuối cùng của Vị Hi lúc hấp hối, được người thân thiết như chị em ruột thực hiện giúp cô, để cuộc đời qua bao đau khổ hoạn nạn được an ủi.

Giây phút này, Như Phi vô cùng đau khổ vẫn không hiểu, đã nói Thượng đế sẽ yêu mến những linh hồn siêng năng, nỗ lực, không ngừng vươn lên, nhưng vì sao lại bắt người luôn nỗ lực sống như Vị Hi có một kết cục như vậy?

Nhìn tro cốt màu trắng của Vị Hi dần bay hết, cuối cùng cô đã hiểu có lẽ kết cục này chính là điều Vị Hi hi vọng, ở bên người mình yêu, một đời một kiếp, đến chết không thay đổi.

Mười năm sau, Như Phi và Trì Mạch mở một cửa hàng hoa nho nhỏ, trở thành đôi vợ chồng bình thường nhất trên thế giới, sống rất đơn giản, nhưng rất yên ổn. Họ giống như tất cả vợ chồng trên thế giới, cãi vã vì những chuyện nhỏ vặt vãnh, nhưng chưa từng rời xa nhau.

Thanh minh hàng năm, họ đều đến nghĩa trang Nam Sơn tảo mộ một người bạn đã khuất, dù anh ta từng muốn đưa họ vào chỗ chết.

Mười năm sau, họ hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện xảy ra vào năm đó một lần nữa, phát hiện ra những việc kinh thiên động địa ấy chẳng qua chỉ còn là một đoạn kí ức đã phai màu.

Loài người là loại động vật bạc tình lại chóng quên như vậy đó.

Thành phố này đã không còn ai nhớ Nguyễn Thiệu Nam, Lăng Lạc Xuyên, càng không ai nhớ Lục Vị Hi. Những cái tên từng huy hoàng đã bị thời gian qua nhanh chôn vùi trong dòng cát chảy của năm tháng, trở thành bí mật vĩnh hằng, không ai biết, một đoạn truyền kì khiến những người được nghe không thể không đau lòng.

Nhưng vào tháng năm cuối xuân hàng năm, Như Phi đều mang bánh ga tô hạt dẻ mà cô và Vị Hi thích nhất, giẫm lên nền cỏ mềm mại, tới nơi ba người bọn họ từng ở cùng nhau, tưởng nhớ tới linh hồn xinh đẹp mà thê lương ấy, truy tìm đoạn kí ức đẹp đẽ mà gian khổ đó.

Năm nay cũng như vậy...

Như Phi sau khi kết thúc công việc ở cửa hàng hoa, mang bánh ga tô hạt dẻ đã mua từ sớm, đến trước tòa nhà giờ đã được xây dựng thành chung cư thanh niên, định một mình ngồi trong vườn hoa trung tâm đối diện, nhớ về cố nhân, nhớ lại quá khứ.

Nhưng khi cô xách bánh ga tô chậm chậm tới gần, lại thấy một bóng dáng cho dù thế nào cũng không nên xuất hiện tại thời điểm này, địa điểm này.

Bánh ga tô trong tay cô rơi xuống đất, cô dụi mắt phát đau cũng không thể tin nổi mọi thứ trước mắt.

Cô bước tới, nhìn người đang ngồi trên xe lăn, kích động nắm tay anh, “Lăng Lạc Xuyên, anh không chết?”.

Nhưng người đàn ông sững sờ nhìn cô, đôi mắt đẹp, hàng mi dài, lộ rõ vẻ mơ màng như trẻ nhỏ.

Sắc mặt cô đột nhiên trở nên nghiêm nghị, nắm chặt tay anh, kinh ngạc nói: “Anh không nhận ra tôi ư?”.

“Xin lỗi cô, tôi là chị của Lạc Xuyên, xin hỏi cô là...”.

Như Phi ngẩng đầu, hoảng hốt nhìn người phụ nữ xinh đẹp với nụ cười thanh nhã đang bưng cốc cà phê trước mặt, lắp ba lắp bắp nói: “Tôi... Tôi là một người bạn của anh ấy, chẳng phải anh ấy bị rơi máy bay chết rồi ư? Sao lại thành ra như vậy?”.

Người phụ nữ xinh đẹp nhìn em trai mình có phần bi thương, “Tai nạn máy bay năm đó, người nhà chúng tôi đều tưởng nó đã chết. Không ngờ, lần cuối cùng tìm kiếm cứu nạn đã tìm thấy nó. Nghĩ đến sự an toàn của nó, chúng tôi không cho giới truyền thông loan ra tin này. Nó là người may mắn duy nhất trong tai nạn hàng không ấy, đáng tiếc khi rơi máy bay, đại não của nó bị va đập nghiêm trọng, không thể tỉnh lại. Bác sĩ đều nói không còn hi vọng, cho tới nửa năm trước, nó tỉnh lại như kì tích. Nhưng sau khi tỉnh lại thì thay đổi hoàn toàn. Bác sĩ nói do chấn thương tế bào não, bây giờ nó giống như một đứa trẻ”.

Như Phi tuyệt vọng nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng dâng lên cảm giác xa lạ, khiến cô không thể khớp anh với Lăng Lạc Xuyên trong kí ức.

“Anh ấy còn cơ hội phục hồi không?”

Người phụ nữ xinh đẹp lắc đầu, đặt cốc cà phê bên cạnh tay anh, sửa lại mấy sợi tóc rối trên trán cho anh, “Cả đời không thể khỏi. Nhưng không biết vì sao từ lúc nó tỉnh thì luôn đòi tới nơi này. Tôi nghĩ có lẽ nó muốn ở đây đợi một người phụ nữ vô cùng quan trọng, nó đã đợi nửa năm rồi. Cô à, cô biết người mà em trai tôi đợi là ai không? Nếu cô biết, cô có thể thông báo với cô ấy một tiếng để cô ấy đến thăm nó không, đừng để đứa em trai đáng thương của tôi tiếp tục chờ đợi một cách ngốc nghếch nữa”.

Như Phi ngẩng mặt lên, nhìn bầu trời thành phố, giống như nhìn vực sâu màu trắng, một con chim trắng bay qua, trời trong vạn dặm.

Cô kìm nén những giọt nước mắt, cúi người, nhìn đôi mắt trong veo như nước của anh, nghẹn ngào nói: “Lạc Xuyên, anh đừng đợi nữa, cô ấy đã...”.

Lời của cô chưa dứt, môi anh khẽ run, ánh mắt lộ ra sự sợ hãi sâu sắc, dường như đang cầu xin cô, cầu xin cô đừng nói tiếp, cầu xin cô đừng dập tắt đi tia hi vọng cuối cùng, ánh sáng cuối cùng trong lòng anh.

Cô nhắm chặt mắt, cuối cùng không nói nữa. Khi mở mắt lần nữa, mắt cô sưng nước, mỉm cười nhìn anh: “Được rồi, nếu anh muốn đợi, vậy thì cứ đợi đi...”.

Cô đứng thẳng người, để lại hai chị em, không nói gì liền rời đi.

Cô băng qua đường, xuyên qua dòng người, nước mắt làm mờ tầm nhìn, mọi thứ trước mặt như cách một lớp kính mờ, cô không biết mình nên đi đâu.

Cô không biết người đàn ông đó còn có thể đợi bao lâu, một năm, mười năm, hai mươi năm, hoặc cả đời... Cô không muốn nghĩ tiếp.

Sự bi thương mãnh liệt như xé nát lồng ngực cô, máu tươi tràn ra, cô không thể hít thở.

Cô đứng tại ngã tư thành phố, nghe tiếng gió khẽ thổi qua góc đường, nghe thấy tiếng hoa tươi âm thầm nở, nghe thấy thời gian thay đổi, cây cỏ tốt tươi, nghe thấy sắc xuân điểm lệ ở khắp nơi.

Mười năm mờ mịt, con người cô từng quý trọng như mạng sống đơn độc ra đi, để lại họ bắt đầu làm quen cuộc sống một lần nữa như những đứa trẻ mồ côi.

Cô khẽ nhắm mắt, nghe thấy một giọng nói, tựa như bay trên trời, nhìn xuống trái đất, giọng nói giống như sự tích thần linh không ngừng nói: “Vũ Lạc Xuyên Hạ, Bạch Lộ Vị Hi...”.

Vũ Lạc Xuyên Hạ, Bạch Lộ Vị Hi...

Vũ Lạc Lăng Hạ, Bạch Lộ Vị Hi...

Người nghe nước mắt như mưa, thì thầm với bầu trời:

“Phải nhớ rằng sinh tồn bản thân nó chính là một thắng lợi, mình đợi cậu ở đây...”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac-khuy-nh-thanh>